This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

WIDENER LIBRARY
HX Q2Z7 Y

Ga 9.211

Harvard College
Library

FROM THE LIBRARY OF

HERBERT WEIR SMYTH

Class of 1878

Eliot Professor of Greek Literature

GIVEN IN HIS MEMORY
BY HIS FAMILY
1937

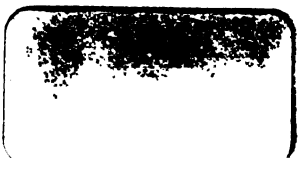

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ

ÆSCHYLI

SEPTEM CONTRA THEBAS

AD FIDEM MANUSCRIPTORUM

EMENDAVIT

NOTAS ET GLOSSARIUM

ADJECIT

CAROLUS JACOBUS BLOMFIELD A.M.

COLLEGII SS. TRINITATIS

APUD CANTABRIGIENSES NUPER SOCIUS

EDITIO TERTIA

LONDINI

VENEUNT APUD J. MAWMAN

M DCCC XXIV.

Gaq·211

HARVARD COLLEGE LIBRARY
FROM THE LIBRARY OF
HERBERT WEIR SMYTH
APR. 15, 1941

LONDINI

TYPIS RICARDI TAYLOR, SHOE-LANE.

248
44-186
33

ΥΠΟΘΕΣΙΣ[1]

ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ, μαθὼν ὡς ἀθέσμως συνῆν τῇ μητρὶ, ἐτύφλωσεν ἑαυτόν· οἱ δὲ παῖδες αὐτοῦ Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης, θέλοντες λήθῃ παραπέμψαι τὸ τοιοῦτον μίασμα, ἐγκατακλείουσιν οἰκίσκῳ αὐτόν. ὁ δὲ, τοῦτο μὴ φέρων, ἀρᾶται αὐτοῖς διὰ σιδήρου τὴν βασίλειαν λαχεῖν. οἱ δὲ εἰς φόβον πεπτωκότες ἐνταῦθα, μὴ τὰς ἀρὰς τελέσωσιν οἱ θεοὶ, ἔγνωσαν δεῖν ἔχεσθαι τὴν βασίλειαν παρὰ μέρος, ἑκάτερος ἐνιαυτὸν ἄρχων. πρῶτον οὖν Ἐτεοκλῆς ἦρξεν, ἅτε καὶ πρεσβύτερος ὢν Πολυνείκους, εἰ καὶ Σοφοκλῆς[2] νεώτερον λέγει. Πολυνείκης δὲ ὑπεχώρησε. τελεσθέντος δὲ τοῦ συγκειμένου ἐνιαυτοῦ, ἐπειδὴ Πολυνείκης ἐλθὼν ἀπῄτει τὸ σκῆπτρον, οὐ μόνον οὐκ ἔλαβεν, ἀλλὰ καὶ ἀπεπέμφθη κενὸς παρ' Ἐτεοκλέους, οὐ βουλομένου ἐκστῆναι τῆς ἀρχῆς, ἀλλ' ἐγκρατῶς ἐχομένου ταύτης. ὅθεν καὶ Πολυνείκης ἐκεῖθεν ἀπάρας, εἰς Ἄργος ἔρχεται, καὶ τὴν Ἀδράστου θυγατέρα γήμας, πείθει τοῦτον συνάρασθαί οἱ πρὸς τὴν τῆς ἀρχῆς ἀνάληψιν· καὶ λαβὼν παρ' αὐτοῦ

[1] Quum in priscis editionibus multum inter se discrepent argumenta, omniaque a recentissimis grammaticis prolixe conscripta sint, novum quoddam, dimidio fere brevius, e codice M. 1. adsumsi.

[2] Œd. Col. 375. 1295. Schol. ad Eurip. Phœniss. 71. Ὁ μὲν Εὐριπίδης τὸν Ἐτεοκλέα, ὁ δὲ Σοφοκλῆς τὸν Πολυνείκην μείζονα οἶδεν ἐν Οἰδίποδι.

συχνὴν στρατιάν, ἀφικνεῖται κατὰ Θηβαίων. ἦρχον δὲ τῆς τοιαύτης ἀρχῆς μετὰ Πολυνείκους ἑπτὰ[3] στρατηγοί, ἕβδομος γὰρ οὗτος ἦν, ὡς ἂν πρὸς τὰς ἑπτὰ πύλας τῶν Θηβῶν ἕκαστος ἐπαγάγοι λόχον πολιορκοῦντα. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι στρατηγοὶ ὑπὸ Θηβαίων ἀνῃρέθησαν ἐν τῷ πολέμῳ· Πολυνείκης δὲ καὶ Ἐτεοκλῆς μονομαχήσαντες πρὸς ἀλλήλους, ἀναιροῦσιν ἀλλήλους. σημείωσαι δὲ ὡς Εὐριπίδης μὲν ἕνα τῶν ἑπτὰ τὸν Ἄδραστον λέγει. Αἰσχύλος δὲ ἕτερον τῶν[4] ἑπτὰ Ἐτέοκλον, ἀντὶ Ἀδράστου προσθείς.

[3] Pausanias II. 20. *τούτους τοὺς ἄνδρας ἐς μόνον ἑπτὰ ἀριθμὸν κατήγαγεν Αἰσχύλος, πλειόνων ἔκ τε Ἄργους ἡγεμόνων, καὶ Μεσσήνης, καὶ τίνων Ἀρκάδων στρατευσαμένων.*

[4] *τὸν* MS.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

ΑΓΓΕΛΟΣ Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

ΙΣΜΗΝΗ

ΚΗΡΥΞ

ΧΟΡΟΣ ΠΑΡΘΕΝΩΝ.

PRÆFATIO.

Quum duobus abhinc annis Æschyli Promethea eo consilio ediderim, ut poetam nobilissimum aliqua ex parte faciliorem lectu redderem, id quidem pergratum mihi accidit, quod labor iste meus summa benevolentia ab eruditis fere omnibus exciperetur. Occasione libelli retractandi oblata, morem libenter gessi Viris doctissimis, qui mihi errores, in priorem editionem per inscitiam aut incuriam admissos, indicarant. Hodie tamen video horum nonnullos, nescio quo casu, silentio prætermissos esse; quod ut non tam arrogantia quam negligentia factum esse arbitrentur, Viros humanissimos impense rogo. Quippe censoris honesti animadversiones, ego, si quis alius, æqui bonique consulo, qui id semper in animo atque ore habeam, cujusvis hominis esse errare; nullius, nisi insipientis, perseverare in errore.

Quædam tamen objecta vidi, quæ brevi responsione egeant, quum a consilio nostro minus intellecto profecta esse videantur. Noscant igitur lectores, me codicum manuscriptorum opem eo

adhibuisse, non ut inde omnes literarum et apicum varietates exacte descriptas enotarem, sed eas tantum quæ notatu digniores viderentur. Quare glossas manifestas, et apertos scribarum errores plerumque tacendos duxi. Idem de priorum interpretum atque editorum hallucinationibus dicendum est, quas iterum in medium proferre, atque argumentis refellere, frivola esset atque inanis jactantia. Quod si hujusmodi errores bis terve mihi refutandos sumserim, id non quasi major ipse reprensis feci, verum ne quis forte lectorum magni nominis auctoritate induceretur. Si quid de quoquam maledice uspiam aut contumeliose dixi, id omne indictum velim, indictumque esto. Hoc enim in primis mihi providendum puto, dum veteribus nitorem suum restituere conor, ut inter recentiores, imminutam esse a me dignitatem suam, nemo conqueri possit. Hujus laudis exempla semper mihi proposui Marklandum nostrum et Tyrwhittum, in quibus nescias utrum magis admirabile eluceat, ingenii acumen, an pulcra humanitatis cum eruditione conjunctio.

Quapropter, ut egomet vineta cædam mea, pudet pigetque me in Glossario ad Promethea v. 248. Valckenaerium vocasse "virum longe eruditissimum, sed qui in etymologia parum videbat." Quanquam enim mihi persuasissimum sit, Hemsterhusium, Valckenaerium, Lennepium a

vero aberrare, quum ad simplicissimas verborum formas, quæ binis tribusve literis constent, omnia fere Græciæ vocabula referunt, verumtamen minime conveniebat tantum virum verbis gravioribus excipere, cujus quidem eruditionis decimam partem attingere nunquam speravi.

In Glossario autem, quum ex infinitis prope fontibus haustum sit, si nihil omnino quod ad rem pertineret, omisissem, prorsus mirum esset. Meminerint tamen lectores, me sæpius consulto breviorem fuisse; quippe veritus sum ne modum excederet libellus, si ubique eum ὅλῳ τῷ θυλάκῳ conspergerem.

In fabula, quæ hodie prodit, adornanda, veterem viam tenere volui; nisi quod Glossarium aliquanto locupletius subjunxi, et in notis fusiore genere scribendi interdum usus sum, quo haud raro opus fuit, prout in magna rerum dubiarum copia. Quoniam vero id potissimum egi, ut libellum juventuti in manus traderem, quem commode et expedite perlegere possent, est forsan, ubi textum paullo liberius contrectarim. Raro tamen quidquam e mera conjectura immutavi, nisi si quid plane mendosum esset, et codicum ope destitutum. Denique post omnes omnium curas restant in hac fabula haud pauca, quæ peritiorem manum expectent, a me vel intacta, vel post alios inutiliter tentata.

Quæ in Prometheo concinnando adhibui, iisdem fere subsidiis adjutus sum; de quibus tamen pauca quædam monendi sunt lectores.

Quum priorem fabulam ederem, a me nunquam inspectus fuerat Bibliothecæ Regis Gallici Catalogus; in quem si oculos unquam conjecissem, non me latuisset id, quod postea ab Elmsleio didici, Codices, quos *B* et *G* voco, unum esse; itemque *A* et *Colb.* 2. *N* et *Colb.* 1. *F* et *K*. Hoc serius edoctus, easdem tamen librorum MStorum notas retinui, propterea quod binæ ejusdem codicis collationes sæpissime inter se discrepant, quando a diversis confectæ sunt. Male autem, ut opinor, feci, quod olim codicem quendam Bigotianum nominarim; namque in Catalogo Bibliothecæ Bigotianæ nullus comparet Æschyli MStus. Erat igitur, ut videtur, exemplar quoddam, Bigoti manu ornatum, cujus correctiones secum communicatas habuerat Musgravius.

Per literas *Voss.* quæ semel atque iterum occurrunt, designatur liber quidam, olim Isaaci Vossii, cujus collationem inter schedas Needhamianas nuper deprendi. Lectiones ibi memoratæ partim esse videntur codicis scripti, partim ipsius Vossii, partim vero magni Pearsoni. Codex autum Baroccianus, qui Stanleii Oxoniensis est, ex Veneto primo descriptus videtur, de qua re certiores fiemus, quum Veneti descriptionem a But-

lero nacti erimus. Hunc vero Aldo olim usurpatum fuisse crediderim, siquidem editio ejus cum hoc et cum Barocciano mirum in modum congruit.

Occurrunt quidem in margine libri Needhamiani, de quo in Præfatione ad Promethea mentio facta est, literæ *Col.* i. e. editio Æschyli, Coloniæ in Corpore Poetarum Græcorum data. Porro hæc editio textum Henrici Stephani repræsentat; unde factum est, ut Needhamus sæpe varietates hunc in modum designarit, *Col. & St.* Sed cum haud valde eleganter exaratum sit compendium illud *&*, sed magis ad formam literæ *p*, Askevius, Needhami scrinia compilans, has notas facete interpretatus est, *Collationem per Stephanum factam.* Paullo longius progressus est Butlerus, qui has ipsas varietates *collationes Askevianas* vocat. Quem errorem, haud sane gravem, a me obiter notari, æquo animo feret Vir eruditus, laboris sui laude minime fraudandus: quippe uno exemplo monstrare volui, quali fuerit in hujusmodi rebus peritia Askevius, de eruditionis fama, malis artibus comparata, diudum depelli cœptus.

In Chori cantibus disponendis, ubi id tuto fieri posse videbatur, secutus sum Burneium. Quædam tamen pro aurium mearum judicio ordinavi secus atque eruditissimus *Tentaminis* Auctor; quod ignoscat mihi velim Vir, inter homines rei metricæ peritos facile princeps.

In orthographia, quæ dicitur, linguæ Græcæ, nonnulla contra codicum fidem et grammaticorum placita innovavi. In v. 456. dedi Νηΐταισι pro Νηΐτῃσι, et in v. 599. ναύταισι pro ναύτῃσι, idem semper in hujusmodi dativis facturus. Utram terminationem Attici prætulerint, dijudicare non audeo: id vero non temere crediderim, eam fuisse apud Athenienses sermonis inconstantiam, ut diversas harum vocum formas indifferenter usurparint. Eadem observatione fretus, in v. 114. ἀρείων rescripsi pro ἀρηΐων, in v. 378. θείνει pro θένει, et in pluribus locis ὑπέρκοπος pro ὑπέρκομπος. Porro ὅ, τι, ὅ, τε, τό, τε, et similia, ubicunque occurrunt, sine ὑποδιαστολῆς signo repræsentavi; quando veteres quidem grammatici ea tantum de causa hanc distinctionem adhibuere, quod libri antiquitus perpetuo styli ductu, sine ullo verborum discrimine, exarati sunt; cujus moris vestigia adhuc supersunt, non modo in lapidum inscriptionibus, verum etiam in papyri voluminibus Herculani effossis, quæ omnia, literis uncialibus scripta, nullam vocabulorum distinctionem agnoscunt. Grammatici igitur scribere solebant ὅ, τε, ἔστιν, ἄξιος, ἔστιν, οὗς, ne cum ὅτε, ἔστι Νάξιος, ἔστι νοῦς confunderentur; quam subdistinctionis notam, quum sit hodie prorsus inutilis, ubique delendam esse judicavi.

Monuit quidem doctissimus Elmsleius in Præ-

fatione ad Sophoclis Œdip. Tyr. p. 8. pro τοῦ ἐμοῦ, τὰ ἐμὰ, et similibus, scribendum esse, non τοῦ 'μοῦ, τὰ 'μὰ, sed τοὐμοῦ, τἀμά. Cui equidem eatenus assentior, ut apostrophum etiam expungendum putem. Quid enim? nulla est elisio, nec in media voce spiritus lenis exprimi debet, quum is ipse vel sine nota intelligatur. Diversi generis est, quod nonnulli inter veteres Criticos scripsere tum φίλἱππος, in Sophoclis Tereo a Dionysio Halicarnassense lectum, tum ἄὡρος, ταὧς, πλησιάλος, et similia; quæ tamen omnia a mala Grammaticorum σπουδῇ profluxisse opinor. Quare mihi vix dubium videtur, quin scribendum sit, τουμοῦ, ταμὰ, χώστις, eadem ratione ac οὐμὸς, ἀμὰ, et cetera ejusdem generis, quibus apostrophum non appinxit Vir accurata doctrina insignis. Fieri tamen potest, ut hanc notam aliquando apposuerint Grammatici, ne confusio oriretur; ideoque forsitan scribere solebant τἂν pro τοι ἂν, ut a τὰν articulo discerni posset. Quando autem hæc quæstio vix ad liquidum perduci potest, satius judicavi lectorum oculis non incursare inusitata verborum specie. Reliqui igitur τοὐμὸν, τἀξεύρηματα, et similia quædam; ἀνὴρ vero pro ὁ ἀνὴρ, προὔπτον pro πρόοπτον, et in Prometheo προυτεθεσπίκει pro προετιθεσπίκει, secure exhibui.

Non me fugit, totam de prosodiis, ut aiunt, quæstionem eam esse, de qua certi quidquam vix

definiri possit; id vero meminerint tirones, quando de hujusmodi minutiis disputatur, non de Æschyli, aut alius cujusvis scriptoris Attici salute agi, verum de Alexandrinæ duntaxat recensionis apicibus: satis enim liquet, poetarum scenicorum, quæ hodie circumferuntur, reliquias, nobis ex Aristophanis vel Aristarchi editionibus transmissas fuisse, per longam Grammaticorum seriem. Aristophanem quidem Euripidi operam navasse constat: Æschylum vero a discipulo istius Aristarcho curatum fuisse, et commentariis instructum, discimus ex Scholiasta Theocriti in Idyll. X. 18. ubi laudatur Ἀρίσταρχος ἐν ὑπομνήματι Λυκούργου Αἰσχύλου.

Similiter quum ambigimus, scribendumne sit ἠδυνάμην an ἐδυνάμην, ηὗρον an εὗρον, ᾔκασα an εἴκασα, de veteri scriptura nulla fit controversia; siquidem Tragicorum seculo vocales longæ Athenas nondum pervenerant. Id tantum anquirimus, num Attici ancipites syllabas graviore an acutiore sono extulerint: isti enim ipsi non, ut plerique nostrorum hominum, nullum in hujusmodi vocibus pronuntiandis discrimen observabant, sed, ut ait vetus quidam Grammaticus, οἱ παλαιοὶ ἄλλως ἐξεφώνουν τὸ μακρὸν, καὶ ἄλλως τὸ βραχύ.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

Καδμου πολῖται, χρὴ λέγειν τὰ καίρια,

Tit. Paullo melius, credo, foret ΟΙ ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ. Omnes ante Porsonianam editiones habent Θήβαις; atque ita quidem Schol. Eurip. Phœniss. 755. Longin. π. ὑ. § 15. cujus tamen MS. Paris. accusativum exhibet. Philem. ap. Stob. LVII. Cleric. p. 348. Οἱ δ' ἑπτ' ἐπὶ Θήβαις ἐστράτευσάν μοι δοκῶ. ita Grotius, sed recte in Stobæo Θήβας. Schol. Aristoph. Lysistr. 189. Θήβαις. sed MS. optimæ notæ cujus apographum in Biblioth. Coll. SS. Trinitat. apud Cantabrigienses adservatur, præbet Θήβας. Item pro tertio casu, qui legitur in Schol. Sophocl. Œd. Col. 1375. quantum habet, qui eum compilat, Zenobius V. 43. Θήβας Eustath. ad Iliad. A. p. 146, 12. καὶ Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας παρ' Αἰσχύλῳ, ἤγουν κατὰ Θηβῶν. item ad Iliad. Δ. p. 489, 8. K. p. 809, 37. Odyss. Θ. p. 1596, 26. Priscian. p. 1328. Schol. in Anthолog. l. l. alii quidem a Burtono indicati. Aristoph. Ran. 1021. ΑΙΣΧ. Δρᾶμα ποιήσας Ἄρεος μεστόν. ΕΥΡ. ποῖον; ΑΙΣΧ. τοὺς Ἑπτ' ἐπὶ Θήβας. Plutarch. Sympos. VII. 10. p. 1273. καὶ οὐχ, ὡς Γοργίας εἶπεν, ἓν τῶν δραμάτων αὐτοῦ μεστὸν Ἄρεος εἶναι, τοὺς Ἑπτ' ἐπὶ Θήβας. ubi vulgo μέγιστον Ἀρέως. Athenæi verba l. p. 22. A. post Stanleium exscribam; Τελέστης, ὁ Αἰσχύλου ὀρχηστής, οὕτως ἦν τεχνίτης, ὥστε ἐν τῷ ὀρχεῖσθαι τοὺς Ἑπτ' ἐπὶ Θήβας, φανερὰ ποιῆσαι τὰ πράγματα δι' ὀρχήσεως. Idem VII. p. 294. A. p. 295. E. citat Alexidis et Amphidis fabulas Ἑπτ' ἐπὶ Θήβας, pro quo perperam dedit Schweighæuserus Θήβαις. Apollonius Dyscol. Exc. p. 459. laudat Corinnæ Ἑπτ' ἐπὶ Θήβαις, verum id fortasse Bœoticum pro Θήβας. Verumtamen Θήβαις defendi potest, siquidem Æschylus ipse præpositionem ἐπὶ, *contra*, cum dativo nonnunquam adhibuit: e. g. hujus fabulæ v. 711. Agam. 60. Prometh. 1124. ἐπιστρατεύειν cum tertio et quarto casu

ὅστις φυλάσσει πρᾶγος ἐν πρύμνῃ πόλεως,
οἴακα νωμῶν, βλέφαρα μὴ κοιμῶν ὕπνῳ.
εἰ μὲν γὰρ εὖ πράξαιμεν, αἰτία θεοῦ·
εἰ δ' αὖθ', ὃ μὴ γένοιτο, συμφορὰ τύχοι,
Ἐτεοκλέης ἂν εἷς πολὺς κατὰ πτόλιν
ὑμνοῖθ' ὑπ' ἀστῶν φροιμίοις πολυῤῥόθοις,
οἰμώγμασίν θ', ὧν Ζεὺς ἀλεξητήριος
ἐπώνυμος γένοιτο Καδμείων πόλει.

construi docent Abresch. in Addend. p. 645. Duker. ad Thucyd. p. 272. Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. 292. Hippol. 526. Addo Julian. Imp. p. 303. C. τῶν ἐπιστρατευσάντων ταῖς Θήβαις. In hujus fabulæ titulo Θήβας correxit Th. Beza ad D. Luc. xi. 17.

2. Pro πόλεως C. habet πόλει. Plato Euthyd. p. 276. ed. Basil. sec. σαφῶς οὖν ἐδόκει ἡμῖν αὕτη εἶναι ἣν ζητοῦμεν, καὶ ἡ αἰτία τοῦ ὀρθῶς πράττειν ἐν τῇ πόλει, καὶ ἀτέχνως κατὰ τὸ Αἰσχύλου ἰαμβεῖον μόνη ἐν τῇ πρύμνῃ καθῆσθαι τῆς πόλεως, πάντα κυβερνῶσα, καὶ πάντων ἄρχουσα, καὶ πάντα χρήσιμα ποιεῖν.

4. θεῶν edd. omnes. θεοῦ Med. Seld. Barocc. Colb. 1. 2. E. G. H. K. L. Schol. B. Infra 21. εὖ ῥέπει θεός. 35. εὖ τελεῖ θεός. 621. Θεοῦ δὲ δῶρόν ἐστιν εὐτυχεῖν βροτούς. Fragm. ap. Euseb. Præp. Ev. XIII. 3. Stob. Floril. II. p. 11. Plutarch. de Aud. Poet. p. 29. θεὸς γὰρ αἰτίαν φύει βροτοῖς. Eurip. Cycl. 284. Θεοῦ τὸ πρᾶγμα. In hoc loco forsan legendum θεός. Ceterum comparari meretur Tacitus Agric. 27. *Iniquissima hæc bellorum conditio est; prospera omnes sibi vindicant, adversa uni imputantur.*

5. Eurip. Heracl. 714. Ἦν δ' οὖν, ὃ μὴ γένοιτο, χρήσωνται τύχῃ. Ion. 731. Ἃ μὴ γένοιτο δ', εἴ τι τυγχάνοι κακόν. Conf. Aristoph. Vesp. 536. Herodot. V. 110.

6. Ἐτεοκλῆς ἂν εἷς ὢν Ald. Rob. ὢν pro ἂν G. M. 1. unde prioris corruptelæ causa patet. Mox πόλιν Ald. Rob.

7. ὑμνεῖθ' Ald. MSS. Thomæ M. v. Κώμας. ὑμνεῖται Eustath. ad Iliad. Z. p. 634, 12. et ad Dionys. 1181. In fine versus παλιῤῥόθοις conjicit Valckenaerius ad Eurip. Phœniss. 1344. quod recepit Brunckius, citato παλινστομεῖς v. 244. Mihi vero vulgato deterius videtur.

8. Citat Scholiasta ineditus in Aristoph. Plut. 58. apud Brunck. ἀλεξιτήριος Ald.

9. ἐπώνυμος. Forsan legendum ἐπωνύμως. Vulgatum tamen tuetur Eumen. 90.

ὑμᾶς δὲ χρὴ νῦν, καὶ τὸν ἐλλείποντ' ἔτι
ἥβης ἀκμαίας, καὶ τὸν ἔξηβον χρόνῳ,
βλαστημὸν ἀλδαίνοντα σώματος πολύν,
ὥραν τ' ἔχονθ' ἕκαστον, ὥστε συμπρεπές,
πόλει τ' ἀρήγειν, καὶ θεῶν ἐγχωρίων
βωμοῖσι, τιμὰς μὴ ξαλειφθῆναι ποτέ,
τέκνοις τε, γῇ τε μητρί, φιλτάτῃ τροφῷ.
ἡ γὰρ νέους ἕρποντας εὐμενεῖ πέδῳ,
ἅπαντα πανδοκοῦσα παιδείας ὅτλον,

11. ἔξηβος hinc citat Eustath. ad Iliad. Θ. p. 727, 13. Odyss. A. p. 1428, 21. χρόνον Grotius.

12. βλαστίμον Ald. Rob. quorum hic τ' subjungit. Mox πολλὴν Ald. βλαστήματ' ἀλδαίνειν τε σώματος πολὺ Bigot. πολὺ etiam C. M. 1.

13. ὥραν θ' ἕκαστον ἔχοντα Ald. Rob. sed hic sine copula, quam omittunt A. B. N. M. 1. Colb. 1. 2. ὥραν ἔχειν ἕκαστον ὥστε συμπρεπὲς Bigot. Grot. ὥστε etiam Stanl. Brunck. Porson. ὥς τι Ald. Rob. Turn. H. Steph.

14. πόλιν τ' ἀγείρειν C.

16. τέκνοισί τε Ald. C. N. τροφῶν Mosq. 2.

17. ἡ γὰρ edd quæ pronominis relativi positio ferri nequit. ἡ pro αὐτή. Eumen. 6. Τιτανίς, ἄλλη παῖς Χθονός, καθέζετο Φοίβη, δίδωσιν δ' ἣ γενέθλιον δόσιν Φοίβῳ. Porsonus dedit δίδωσιν ἣ γεν. δ. quæ collocatio durior est. Bene D'Orvill. Crit. Vann. p. 70. δίδωσι δ' ἣ γενέθλιον δ. Notus est hic articuli usus, cujus exempla quædam protuli ad Prometh. 360. Adde Eumen. 2. ἐκ δὲ τῆς Θέμιν. cujus loci non recordatus est Marklandus Explic. Vett. Auctt. p. 251. Vid. Monk. ad Eurip. Hippol. 280. Pronomen ὁ καὶ ἡ, pro ὅδε καὶ ἥδε, sæpe in MStis cum accentu scribi monuit Hermannus.

18. δοκοῦσα Colb. 2. προσδοκοῦσα Guelph. Paullo durius sonat ἅπαντα πανδοκοῦσα. Simile quid in Pers. 728. παμπήδην—πᾶς. Theogn. 1159. Οὐδεὶς γὰρ πάντ' ἔστι πανόλβιος. Xenoph. Ages. I. 18. πάντες παμπληθῆ χρήματα ἔλαβον. Dein παιδίας Steph. Stanl. Brunck. Pors. sed recte παιδείας Ald. Rob. Turn. Med. Baroc. M. 1. 2. Guelph. quod rejecit Schutzius, *quia ει ante vocalem corripere non est Atticorum!* Atqui παιδία *ludus* est, ut in Prometh. 321. Euripid. Troas. 975. Hanc formam pro παιδεία variis in locis restituerunt Wyttenbach. Epist. Crit. p. 14. Ruhnken. ad Timæum p. 3.

ἐθρέψατ', οἰκιστῆρας ἀσπιδηφόρους
πιστούς, ὅπως γένοισθε πρὸς χρέος τόδε.
καὶ νῦν μὲν εἰς τόδ' ἦμαρ εὖ ῥέπει θεός·
χρόνον γὰρ ἤδη τόνδε πυργηρουμένοις
καλῶς τὰ πλείω πόλεμος ἐκ θεῶν κυρεῖ.
νῦν δ', ὡς ὁ μάντις φησίν, οἰωνῶν βοτήρ,
ἐν ὡσὶ νωμῶν καὶ φρεσίν, πυρὸς δίχα,
χρηστηρίους ὄρνιθας ἀψευδεῖ τέχνῃ,
οὗτος, τοιῶνδε δεσπότης μαντευμάτων,
λέγει μεγίστην προσβολὴν Ἀχαΐδα
νυκτηγορεῖσθαι, κἀπιβουλεύειν πόλει.
ἀλλ' εἷς τ' ἐπάλξεις καὶ πύλας πυργωμάτων

19. οἰκητῆρας Mosq. 2. οἰκηστῆρας Guelph. neuter bene. Dixisset Æschylus οἰκήτορας potius quam οἰκητῆρας.

20. γένησθε Ald. Turn. contra Dawesii placitum: (vid. ad Prometh. 474.) quod tamen a Tragicis haud ubique observatum fuisse notavit Porsonus ad Eurip. Phœniss. 69. Æschylus tamen, ni fallor, semper observavit. Verum fac aliquando subjunctivum de re præterita adhibuerint, nunquam tamen optativum de re præsenti usurparunt. Eumen. 298. Ἔλθοι—Ὅπως γένοιτο τῶνδέ μοι λυτήριος, *ut sit*: syntaxis postulat γένηται. Sed forsan optativus ἔλθοι alterum optativum post se trahat; Sophocl. Phil. 325. Θυμὸν γένοιτο χειρὶ πληρῶσαί ποτε· Ἵν' αἱ Μυκῆναι γνοῖεν, ἡ Σπάρτη θ', ὅτι Χἡ Σκῦρος ἀνδρῶν ἀλκίμων μήτηρ ἔφυ. Recte autem dicitur ὅπως γένοιτο ibid. 667. Confer infra 56. Suppl. 330. Eurip. Orest. 646. In Prometh. 492. hodie legendum censeo: Αἷς τὰς ἀπάσας ἐξαμύνωνται νόσους. Vulgo ἐξαμύνονται.

21. Deest μὲν in Ald. Baroc. Ven. 1. In proximo versu τάνδε Ald.

25. νωμῶ Rob. Idem etiam φρεσὶ. Literæ paragogicæ omissiones posthac silentio prætermittam.

28. Ἀχαιΐδα post Pauwium Brunckius; atque ita quidem Codd. nonnulli: vid. Porson. ad Eurip. Hecub. 287.

29. κἀπιβουλεύσειν edd. omnes. Quam dedi lectionem præbent Seld. G. L. M. 1. Guelph. Mosq. 2. Ven. 2. Schol. A.

30. ἕς τ' edd. omnes. Sed, ut

ὁρμᾶσθε πάντες, σοῦσθε σὺν παντευχίᾳ,
πληροῦτε θωρακεῖα, κἀπὶ σέλμασι
πύργων στάθητε, καὶ πυλῶν ἐπ' ἐξόδοις
μίμνοντες, εὐθαρσεῖτε, μηδ' ἐπηλύδων
ταρβεῖτ' ἄγαν ὅμιλον· εὖ τελεῖ θεός.
σκοποὺς δὲ κἀγὼ καὶ κατοπτῆρας στρατοῦ
ἔπεμψα, τοὺς πέποιθα μὴ ματᾶν ὁδῷ·
καὶ τῶνδ' ἀκούσας, οὔτι μὴ ληφθῶ δόλῳ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ἐτεόκλεες φέριστε, Καδμείων ἄναξ,
ἥκω σαφῆ τἀκεῖθεν ἐκ στρατοῦ φέρων·

alia taceam, verisimile est Atticos dixisse εἴς τε, ne confunderentur hæ voces cum ἕστε, *donec*.

34. εὖ θαρσεῖτε Ald. Rob. Turn. εὐθαρσεῖτε Steph. Stanl. Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. 1331. Recte, credo; ut εὐτυχεῖν, εὐσθενεῖν, et quæ similia. Eadem analogia legendum in Incerti cujusdam versibus apud Plutarch. p. 833. Τί τἀλλότριον, ὦ ἄνθρωπε βασκανώτατε, Κακὸν ὀξυδορκεῖς, τὸ δ' ἴδιον παραβλέπεις; ut a Bentleio citantur ad Horat. S. I. iii. 25. non ὀξυδερκεῖς, uti laudat Porsonus ad Eurip. Med. p. 16. qui etiam ἄνθρωπε.

36. κατοπτῆρα Med.

37. τούς. Hæc vox ansam Brunckio præbet ad notandum Piersoni errorem, qui τοὺς pro οὓς ab Atticis poni negat; quod quidem negare eum nequeo satis mirari, quum apud Tragicos, et præsertim Æschylum, tanta sit locorum copia quæ dictum ejus refellant. τοὺς pro οὓς ponitur Pers. 43. τούπερ pro οὑπερ ibid. 780. τόθεν pro ὅθεν ib. 700. Agam. 222. τὴν pro ἣν Agam. 644. τῇ pro ᾗ ibid. 528. τῶνπερ pro ὧνπερ ibid. 978. τῶν pro ὧν Suppl. 517. τὰ pro ἃ ibid. 264. τὸν pro ὃν ibid. 302. τὸ pro ὃ ibid. 693. Confer Sophocl. Œd. Col. 1258. locosque a Brunckio citatos. τὸν pro ὃν Eurip. Bacch. 711. τοῖσιν pro οἷσιν Iph. T. 35. Vid. Monk. ad Eurip. Hippol. 527.

38. λειφθῶ Ald. Vide Pers. 568. ubi veram lectionem λειφθέντες præter Robortellum exhibent Scholia. Vulgo ληφθέντες.

39. Ἐτέοκλες Ald. Rob.

40. σαφῶς G. τ' ἀκεῖθεν Ald. Si

αὐτὸς κατόπτης δ' εἶμ' ἐγὼ τῶν πραγμάτων·
ἄνδρες γὰρ ἑπτά, θούριοι λοχαγέται,
ταυροσφαγοῦντες εἰς μελάνδετον σάκος,
καὶ θιγγάνοντες χερσὶ ταυρείου φόνου,
Ἄρην, Ἐννώ, καὶ φιλαίματον Φόβον 45

quis malit τὰ κεῖθεν, ego non refragabor.

42. Phrynichus, a Porsono ad Eurip. Orest. 26. post Valckenaerium, laudatus, tradit tragicos dixisse κυναγός, Dorice; Athenienses vero κυνηγέτης, τετρασυλλάβως. Nempe is putasse videtur, formam quadrisyllabicam Tragicos nunquam adhibuisse. Sin autem adhibuissent, minime negat eos dicturos fuisse κυναγέτης. Quare alteram formam minus recte, ut opinor, reliquit Porsonus in Eurip. Hec. 1164. Hujusmodi voces hunc in modum formantur, κυναγός, κυναγέω, κυναγέτης. In hoc versu λοχαγέται Edd. et MSS. consensu; et infra 795. ἑβδομαγέτας.

43. Hunc versum et tres proxime sequentes citat Longinus π. ὑ. § 15. In Codice ejus Vaticano 194. scribitur, εἰς μέλαν σε τοῦ κύκος. et in Vatic. 1471. εἰς μέλαν σε τὸ τα
σακος (sic). Suspicetur forsan aliquis εἰς μελάνδετον κύτος. Infra 491. memoratur clypei περίδρομον κύτος, Eurip. Electr. 472. περιπλεύρῳ κύτει, i. e. *clypeo*. Antiop. fr. 3. ἀσπίδος κύτει. Sed σάκος habent, præter Longin. l. c. Aristid. T. II. p. 317. Stobæus VII. p. 86=48. Schol. Barocc. in Eurip. Orest. 819. Schol. Aristoph. Lysistr. 189. Aristophanis locum deinceps adscribam: Τίν' ὅρκον ὀρκώσεις ποθ' ἡμᾶς; Λ. ὅν τινα; Εἰς ἀσπίδ', ὥσπερ φησὶν Αἰσχύλος ποτέ, Μηλοσφαγούσας.

43. "*Jurasse septem duces ad aram Pluvii Jovis tradit Pausanias* II. *p.* 154. *Locum tangit Aristides* II. *p.* 317." R.P. Apponi merentur Eratosthenis verba in Catasterism. p. 14. ed. Fell. ὃ καὶ εἰς τὰ συμπόσια οἱ ἄνθρωποι φέρουσι καὶ θύουσιν, οἱ κοινωνεῖν ἀλλήλοις προαιρούμενοι, καὶ ὀμνύειν, καὶ τῇ χειρὶ ἐφάπτονται τῇ δεξιᾷ, μαρτύριον εὐγνωμοσύνης τοῦτο ἡγούμενοι. Annibal in Appian. B. Hisp. p. 161. ed. HSt. dicitur ὁρκωθῆναι ἐπὶ ἐμπύρων ἄσπειστος ἐχθρὸς ἔσεσθαι Ῥωμαίοις. Confer Sallust. Cat. 23. Brunckius comparat Apoll. Rhod. II. 719. Vid. Musgrav. ad Eurip. Cycl. 468.

44. θιγγάνον τι Longini Codd. Vatic. Mox ταυρίου Ald. Turn.

45. Ἄρην τ' Ἐννὼ Ald. Rob. MSS. quidam. Ἄρη τ' Ἐννὼ Med. Seld. Sed particula, hoc loco inserta, contra linguam peccat; omittunt Turn. Steph. Canter. ceteri. Ἄρη κ' Ἐννὼ Stobæus l. c. Porsonus ad Eurip. Phœniss. 134. ita scribit.

ὠρκωμότησαν, ἢ πόλει κατασκαφὰς
θέντες, λαπάξειν ἄστυ Καδμείων βίᾳ,
ἢ γῆν θανόντες τήνδε φυράσειν φόνῳ.
μνημεῖα δ' αὐτῶν τοῖς τεκοῦσιν εἰς δόμους
πρὸς ἅρμ' Ἀδράστου χερσὶν ἔστεφον, δάκρυ
λείβοντες· οἶκτος δ' οὔτις ἦν διὰ στόμα·
σιδηρόφρων γὰρ θυμός, ἀνδρείᾳ φλέγων,
ἔπνει, λεόντων ὣς Ἄρην δεδορκότων.
καὶ τῶνδε πύστις οὐκ ὄκνῳ χρονίζεται·
κληρουμένους δ' ἔλειπον, ὡς πάλῳ λαχὼν

"In Æschyli Theb. 45. metrum flagitat "Αρην." Dein φόνον Rob. Seld. Colb. 2. M. 1. Vid. ad Prom. 363. infr. 116. 330. Mox ὠρκωμώτησαν Ald.

47. Eundem fere versum habes infra 527.

48. πρόσθε pro τήνδε Stobæus l. c. et mox σημεῖα δ' αὐτῶν, quod tamen in vulgatum mutavit Grotius.

49. μνημεῖά θ' MSS. et impressi. δ' e Stobæo adsumpsi. Vid. infra 582. ἐν δόσμοις Colb. 1.

50. πρὸς δ' ἅρμ' Rob. Barocc. C. Guelph. Copula e præcedente versu decidit. Dein χεροῖν Ald. Rob. errore solenni: cf. Prometh. 953. Eurip. Suppl 217. Phrynich. ap. Suid. v. Τεντάζειν.

51. ἀνὰ στόμα Stobæus l. c. διὰ στόματος Colb. 1. quæ quidem usitatior est constructio: sed διὰ στόμα occurrit infra 191. 579. Eurip. Orest. 103.

54. τῷδε πίστις Stobæus. πίστις etiam Colb. 2. Hesych. Πύστις· πειθώ. ubi duæ glossæ, ad πίστις et πύστις pertinentes, forsan confusæ sunt. Eustath. p. 421, 35. ἐκ τοῦ πεύθω ἡ πίστις, quod neminem morabitur. In Musæo v. 145. pro ὄργια πιστά, probabiliter admodum Lennepius, ὄργι' ἄπυστα. Simili fere errore ἐπιπείσεται pro ἐπιπεύσεται Salmas. Inscript. Vet. p. 16. Mox οὐχ' ὄκνῳ Ald. Rob.

55. ἔλιπον Ald. Rob. Barocc. C. N. M. 2. Guelph. unde Brunckius γὰρ ἔλιπον, nulla necessitate. Pers. 479. Ποῦ τάσδ' ἔλειπες; Eurip. Hippol. 921. Ἦν ἀρτίως ἔλειπον. Eumen. 131. κλαγγαίνεις δ' ἅπερ Κύων μέριμναν οὔποτ' ἐκλιπὼν πόνου. Manifesto legendum est ἐκλείπων. Noster Cabiris ap. Polluc. VI. 3. Μήδ' αὖ κρωσσούς, Μήτ' οἰνηρούς μήθ' ὑδατηρούς, Λείπειν ἀφνεοῖσι δόμοισιν. Ita legendi et distin-

ἕκαστος αὐτῶν πρὸς πύλας ἄγοι λόχον.
πρὸς ταῦτ', ἀρίστους ἄνδρας ἐκκρίτους πόλεως
πυλῶν ἐπ' ἐξόδοισι τάγευσαι τάχος·
ἐγγὺς γὰρ ἤδη πάνοπλος Ἀργείων στρατὸς
χωρεῖ, κονίει, πεδία δ' ἀργηστὴς ἀφρὸς
χραίνει σταλαγμοῖς ἱππικῶν ἐκ πνευμόνων.
σὺ δ', ὥστε ναὸς κεδνὸς οἰακοστρόφος,
φράξαι πόλισμα, πρὶν καταιγίσαι πνοὰς
Ἄρεος· βοᾷ γὰρ κῦμα χερσαῖον στρατοῦ·

guendi sunt isti versus. Vulgo *μήτε κρωσσοὺς... λιπεῖν.* Vid. Porson. ad Eurip. Orest. 372.

56. *πύλαις* v. l. ap. Turneb. Dein *ἄγῃ* Colb. 1. 2. L. M. 2. Mosq. 1. male: vide supr. ad v. 20. Suppl. 982. *Ἐμοῦ δ' ὑπαδοὺς τούσδε καὶ δορυσσόους Ἔταξαν, ὡς ἔχοιμι τίμιον γέρας.*

60. *κονιεῖ* Ald.

61. *πλευμόνων* Brunck. et Schutz. utpote magis Atticum. Sed hoc fuit recentioris Atticismi. Grammatici quidem cum Brunckio stant. Verum quis non novit Atticistas, quales sunt Helladius, Mœris, Gregorius, Magister, regulas suas plerumque ex Æliano, Libanio, Aristide, ceterisque Sophistis, interdum e Luciano, rarius ex Historicis aut Platone, rarissime e poetis scenicis depromsisse? Male vulgatur *πλευμόνων* Choeph. 637. in pluribus Sophoclis versibus, et in Eurip. ap. Macrob. Sat. VII. 15. ubi *πνευμόνων* præbet Plutarch. p 1244. Brunckius quidem sententiam mutavit ad Sophocl. Trachin. 567. quod nescivit Schutzius: vid. Porson. ad Eurip. Orest. 271. In hoc versu *πνευμάτων* habent Mosq. 2. Guelph. quod parum abfuit quin in textum reciperem. Sophocl. Electr. 718. *Ὁμοῦ γὰρ ἀμφὶ νῶτα καὶ τροχῶν βάσεις Ἥφριζον, εἰσέβαλλον ἱππι- καὶ πνοαί.* Virgil. Georg. III. 111. *humescunt spumis* FLATUQUE *sequentum.*

62. *νηὸς* Ald. Rob. Turn. quod Ionicum est. *ναὸς* Med. Colb. 2. Porson. Hunc versum mutuatus est Euripides Med. 523. quod monuit Valckenaer. ad Hippol. 1226. et post eum Porsonus, qui in Medeæ loco *ναὸς* edidit.

64. *χερσαίου* Ald. Turn. C. v. 1. apud Steph. Sed hoc vulgato deterius est.

καὶ τῶνδε καιρόν, ὅστις ὤκιστος, λάβε·
κἀγὼ τὰ λοιπὰ πιστὸν ἡμεροσκόπον
ὀφθαλμὸν ἕξω, καὶ σαφηνείᾳ λόγου
εἰδὼς τὰ τῶν θύραθεν, ἀβλαβὴς ἔσει.

ΕΤ. ὦ Ζεῦ τε καὶ Γῆ, καὶ πολισσοῦχοι θεοί,
Ἀρά τ', Ἐρινὺς πατρὸς ἡ μεγασθενής,
μή μοι πόλιν γε πρέμνοθεν πανώλεθρον
ἐκθαμνίσητε δῃάλωτον, Ἑλλάδος
φθόγγον χέουσαν, καὶ δόμους ἐφεστίους·
ἐλευθέραν δὲ γῆν τε καὶ Κάδμου πόλιν
ζυγοῖσι δουλίοισι μήποτε σχεθεῖν.

65. *τόνδε* Ald. Turn. Seld. Baroc. C. N. Colb. 1. Mosq. 2. Schol. B. Dein *χαιρὸν* Ald. Mox *ὅστις* Rob. Barocc. Guelph. v. l. in N.

67. *σαφηνίᾳ* Ald. Turn. Steph. codd. nonnulli.

68. *εἰδὼς σὺ τὰ τῶν θ.* Ald. Rob. Barocc. unde conjicio olim lectum fuisse, Ὀφθαλμὸν ἕξω. *σὺ δέ, σαφηνείᾳ λόγου Εἰδὼς τὰ τῶν θύραθεν, ἀβλαβὴς ἔσει.* Inconcinna certe est conjunctionis repetitio, *κἀγὼ—καὶ σαφ.* sed vide supra 36.

70. *ἐρινὺς* libri omnes scripti et impressi. Ego quare *ἐρινὺς* prætulerim, fusius exposui in Glossar. ad Prometh. v. 53.

71. *μου* Rob. *μήτοι* Elmsl. ad Eurip. Med 175. *πρευμνόθεν* M. 2. *πρυμνόθεν* ceteri. Vid. infra ad v. 1059. Mox *δῃαλώτον* edd. Recte mutavit Brunckius.

73. *δήμους* Ald. et in proximo versu *τε* pro *δὲ*, ut etiam Barocc.

75. *ζεύγλῃσι δουλείῃσι* Rob. Barocc. G. H. *ζυγοῖσι δουλείοισι* Med. Colb. 1. C. N. M. 2. Guelph. Brunck. Porson. Sed *δουλίοισι* Ald. Turn. Steph. Recte: Pers. 50. *Ζυγὸν ἀμφιβαλεῖν δούλιον Ἑλλάδι.* Agam. 955. *Ἑκὼν γὰρ οὐδεὶς δουλίῳ χρῆται ζυγῷ.* Ibid. 1085. *Μένει τὸ θεῖον δουλίᾳ παρὸν φρενί.* Choeph. 75. *δούλιον αἶσαν.* Eurip. Troad. 595. *Γυψὶ φέρειν τέταται, ζυγὰ δ' ἤννυσε δούλια Τροίᾳ.* Vid. infra 312. 467. 794. Solon apud Plutarch. p. 158. *Τοὺς δ' ἐνθάδ' αὐτοῦ δουλοσύνην ἀεικέα Ἔχοντας.* Aristides a G. Cantero indicatus N. L. V. 9. habet *δουλείης*. Lege igitur *δουλίην*.

Ibid. μήποτε. σχέτε, vel *μήποτ' ἴσχετε*, conjicit Pauwius; *μὴ δότε σχέθειν*, Butlerus. Mirum est pro-

γένεσθε δ' ἀλκή· ξυνὰ δ' ἐλπίζω λέγειν·
πόλις γὰρ εὖ πράσσουσα δαίμονας τίει.

ΧΟΡΟΣ.

θροῦμαι φοβερὰ μεγάλ' ἄχη.
μεθεῖται στρατὸς στρατόπεδον λιπών·

fecto nemini interpretum suboluisse ellipsin verbi εὔχομαι, non illam quidem valde obviam, cujus tamen exempla haud desunt. Infra 239. Θεοὶ πολῖται, μή με δουλείας τυχεῖν. Choeph. 304. Ἀλλ', ὦ μεγάλαι Μοῖραι Διόθεν, Τῇδε τελευτᾷν, Ἥι τὸ δίκαιον μεταβαίνει. Cf. Eurip. Suppl. 3. ubi vid. Markland. Mitto poetas Ionicos, apud quos δὸς vel δότε plerumque supplendum. Ad Homericum illud Iliad. B. 412. Ζεῦ κύδιστε—Μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι κ. τ. λ. notat Eustathius p. 248, 30. τὸ σχῆμα τῆς εὐχῆς Ἀττικόν—λείπει τὸ δός, ἢ ποίησον, ἢ εὔχομαι. Herodot. V. 105. καί μιν (τὸν ὄϊστὸν sc.) ἐς τὸν ἀέρα βαλόντα, εἰπεῖν, ὦ Ζεῦ, ἐκγενέσθαί μοι Ἀθηναίους τίσασθαι. Quæ citans Eustathius l. c. γενέσθαι habet. Anonym. ap. Etymol. M. p. 346, 42. Suid. v. Ἐξάντη. Ὦ Ζεῦ, γενέσθαι τῇσδέ μ' ἐξάντη νόσου. Quidnam in hujusmodi locis apud Atticos scriptores intelligendum sit, optime patebit ex Aristoph. Ran. 884. ΔΙ. Εὔχεσθε δὴ καὶ σφώ τι, πρὶν τἄπη λέγειν. cui parens Æschylus sic precatur, Δήμητερ, ἡ θρέψασα τὰς ἐμὰς φρένας, Εἶναί με τῶν σῶν ἄξιον μυστηρίων. Quos versus Æschyleos esse docet Scholiasta. Conf. Lysistr. 173.

77. Operæ fortasse pretium fuerit tirones monuisse, τίω apud Homerum priorem aucipitem habere; apud Æschylum brevem, ut hic, et Agam. 260. 533. 944. fragm. ap. Aristoph. Ran. 1266. futurum autem τίσω primam ubique producere. Pro δαίμονας, MS. Barocc. 68. sententias ex Æschylo desumtas continens, exhibet θεόν.

78. θρέομαι edd. Schol. in Eurip. Phœniss. 246. θρεῦμαι Seld. Mosq. 1. 2. Guelph. C. L. M. 2. Burneius; quod Ionicum est. θρουμένας legendum est Agam. 1167. σοῦσθε, non σεῦσθε, recte scribitur supra 31. Confer Choeph. 638. Suppl. 833. Mox μεγάλ' ἄχη Ald. Turn. Pors. μεγάλα τ' ἄχη Rob. F. G. N. Colb. 1. Mosq. 2. alii quidam, probante Burneio: forsan tamen rectius abest: Suppl. 111. Τοιαῦτα πάθεα μέλεα θρουμένα Λέγω λιγέα, βαρέα, δακρυοπετῆ. Ceterum hos versus ad usque v. 94. in duas decadas distribuit Burneius: sed quum hoc non sine mutationibus

ῥεῖ πολὺς ὅδε λεὼς πρόδρομος ἱππότας·
αἰθερία κόνις με πείθει φανεῖσ',
ἄναυδος, σαφής, ἔτυμος ἄγγελος.
ἐλέδεμας, πεδιοπλόκτυπος
βοὰ χρίμπτεται, ποτᾶται, βρέμει δ'
ἀμαχέτου δίκαν ὕδατος ὀροτύπου.
ἰώ, ἰώ, ἰώ·
ἰὼ θεοὶ θεαί τ', ὀρόμενον κακὸν
ἀλεύσατε· βοᾷ δ' ὑπὲρ τειχέων
ὁ λεύκασπις ὄρνυται λεὼς

quibusdam paullo violentioribus effecerit, nec sine hiatuum ope, quales me non alibi vidisse memini, eum non ausus sum imitari. Satius habui, quam plurimos ejusdem moduli versus exhibere, quatenus id nulla, aut levi saltem mutatione fieri potuerit. Integrum carmen in antistrophica redegit Seidlerus; improbante Hermanno El. Metr. p. 751.

80. πολὺς δ' ὅδε Ald. Turn. Barocc. πολὺς ὅδε Rob. Seld. L. Colb. 2. Mosq. 1. πολὺς ὧδε A. B. Mosq. 1. 2. Brunck. Porson. Mox λαὸς G. M. 1. In proximo versu φανεῖσα Ald. Turn.

83. ἐλϊδεμνὰς Rob. ἐλεδεμνὰς Ald. ἐλεδεμνὰς Turn. ἐλέδεμας Hermann. El. Metr. p. 45. qui locum ita disponit, ἐλέδεμας βοὰ πεδι' ὁπλόκτυπος = ὡσὶ χρίμπτεται, ποτᾶται, βρέμει δ'.

84. τε χρίμπτεται βοᾶ Ald. Ita Turn. Barocc. Seld. nisi quod illi βοὰ, hic βοᾷ. τ' ἐγχρ. βοᾷ Rob. τ' ἐχρ. βοὰ Steph. Stanl. Pors. τί χρ. βοᾶ Med. τε ὠτὶ χρ. βοὰ C. G. H. K. ὥστε χρ. Colb. 2. τ' ὠσὶ χρ. βοὰ Brunck. τ' ὠσὶ βοὰ χρ. olim Hermann. Sed vid. ad v. 83.

85. ὀροκτύπου Edd. et MSS. tantum non omnes. ὀροτύπου M. L. recte, tum ad metrum, tum sensum, *montes ferientis*. In Eurip. Orest. 367. ubi metrum flagitat ἀλιτύπων, edd. vet. ἀλικτύπων exhibent. Vid. infra 484.

86. 7. ἰὼ quater Ald. Turn. ter Rob. bis Colb. 1. Hanc voculam ante θεαὶ quidam MSS. semel, alii bis terve repetunt.

88. βοὰ Seld. δ' abest ab Edd. et MSS. quod tamen indubitanter adsumpsi. Copulas enim susque deque habebant librarii. Vide Burneium ad Choeph. 957. 962.

89. λαὸς libri MSti et impressi.

εὐτρεπής, ἐπὶ πόλιν διώκων. 90
τίς ἄρα ῥύσεται, τίς ἄρ' ἐπαρκέσει
θεῶν ἢ θεᾶν;
πότερα δῆτ' ἐγὼ ποτιπέσω βρέτη
δαιμόνων; ἰὼ μάκαρες εὔεδροι.
ἀκμάζει βρετέων ἔχεσθαι· τί μέλ- 95
λομεν ἀγαστόνοι;

ΗΜΙΧ. ἀκούετ', ἢ οὐκ ἀκούετ' ἀσπίδων κτύπον; στρ.
πέπλων καὶ στεφέων πότ', εἰ μὴ νῦν, ἀμ-
φὶ λιτὰν ἕξομεν;

λεὼς cum Pauwio prætuli, ob vv. 80. 278.

90. Pes creticus, sequente trochaico hemiolio, ut in vv. 132. 281. 299. Hæc metra poetæ libenter conjunxere; quia pes creticus a ditrochæo natus est, demta syllaba finali. Posses etiam πτόλιν legere.

Ibid. εὐπρεπὴς Ald. Turn. Barocc. alii. εὐπρεπὴς Rob. Med. Seld. A. B. Brunck. Porson. Cōnferas Hemsterhus. ad Lucian. T. 1. p. 316. B. Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. 801. Diatrib. p. 75. Markland. ad Eurip. Suppl. 392. ad Iph. T. 245. Pierson. Præfat. ad Mœrin p. xliv. Brunck. ad Pers. 834. et ad Aristoph. Conc. 427. Porson. ad Eurip. Hecub. 558. ad Phœniss. 170. qui omnes de harum vocum confusione egerunt.

92. τῶν θεῶν ἢ θεαινᾶν Rob. atque ita, omisso τῶν, C. M. 1. 2. v. l. in Mosq. 1. θεαινῶν E. Colb. 2. Viteb. Deest versus in Colb. 1. Respexit forsan Æschylus Homericum illud, Iliad. Θ. 5. Κέκλυτέ μου πάντες τε θεοί, πᾶσαί τε θέαιναι· quicum conferre possit harum rerum studiosus Menand. ap. Athen. XIV. p. 659. E. Demosth. de Coron. init. Theophrast. Char. 25. Terentii Phorm. V. ii. 83. Hec. I. ii. 58. Virg. Georg. I. 21. Petron. Sat. 79. p. 392.

95. βρετέων δ' Ald. Rob. Turn. Barocc. et MSS. haud pauci. Dein ἔχεσθε Ald. G. K. Guelph. Disyllaba sunt, in hoc loco βρετέων, in v. 97. στεφέων, in 148. σακέων. Trisyllabum est ἐπαλξέων v. 146.

97. ἢ οὐ ἀκακούετ' Ald. Hos versus alium in modum distribuit Burneius.

99. λιτὴν Ald. Rob.—Demosth. Ol. III. 6. πότε ἃ δεῖ πράξετε, εἰ μὴ νῦν;

ΗΜΙΧ. *κτύπον δέδορκα· πάταγος οὐχ ἑνὸς δορός. ἀντ.*
τί ῥέξεις, παλαίχθον Ἄρης; προδώ- 101
σεις τὰν τεὰν γᾶν;
ἃ χρυσοπήληξ δαίμον, ἔπιδ' ἔπιδε
τὰν πόλιν, ἄν ποτ' εὐφιλήταν ἔθου.
θεοὶ πολιοῦχοι χθονός, ἴδετε πάντες, 105
ἴδετε παρθένων ἱκέσιον λόχον·
δουλοσύνας ὕπερ.
κῦμα γὰρ περὶ πτόλιν
δοχμολόφων ἀνδρῶν

100. *πάταγον δ'* Ald. Turn. Barocc. *τ'* pro *δ'* Rob. Sed *πάταγος οὐχ* Med. H. K. L. N. Colb. 1. *πάταγος* etiam Seld.

101. *προδώσεις παλαίχθων Ἄρης* Ald. Rob. Turn. nisi quod Rob. *πάλαιχθον*. Porsonus *παλαίχθον*. Verborum ordinem immutavi, ut antithetico suo versus respondeat. Prima in *Ἄρης* producitur, ut infra vv. 125. 336. 465. Vel legi possit, *Τί ῥέξεις, Ἄρης παλ. πρ.*

102. *τὰν σὰν γᾶν* Ald. Rob. Turn. Barocc. Secutus sum H. Colb. 2. Brunck. Pors. atque ita fere Med. F. K. L. *τὰν γῆν τεὰν* Colb. 1. N. melius, quoad metrum.

103. *χρυσοπήλυξ* Ald. Rob. Turn. *χρυσοπήληξ* Seld. F. N. M. 1. Colb. 2.

104. *τὰν* ante *πόλιν*, quod supplevit C. deest in ceteris. Mox *ποτε φιλήταν* M. 1.

105. *πολισσαῦχοι* edd. *πολισοῦχοι* Seld. *πολιοῦχοι* Viteb. ut in v. 818. *πολιάοχοι* Med. L. quod quidem numeros versus melius explet. Si *πολιοῦχοι* retines, *θεοὶ* disyllabum erit, sin *πολιάοχοι*, monosyllabum. Mox *ἴθιτε π.* Ald. *ἴτ' ἴτε* Rob. Pors. *ἴδετε* Turn. probante Pauwio, et, quod majus est, Burneio: vid. infr. 157. Dein *παρθένον* Ald.

107. *δουλοσύνης* Ald. Rob. Turn. Dorismum revocavit Brunckius. Mox *πόλιν* Ald. Barocc.

109. Brunckius vult *δοχμολοφᾶν*, ob Euripideum *λευκολόφας*, de qua forma egit Valcken. ad Phœniss. 120. At hæc quidem terminatio recentior fuit, atque analogiæ minus consentanea; et, nisi unicus obstaret locus, Aristophan. sc. Acharn. 65. veterem formam ubique rescribendam judicarem. Quæ protulit Valckenaerius, *μηλονόμας, ἱπποκόμας, εὐλύρας, χρυσοκόμας*, plane aliena sunt; quorum priora duo e

καχλάζει, πνοαῖς Ἄρεος ὀρόμενον.
ἀλλ', ὦ Ζεῦ πάτερ παντελές, πάντως
ἄρηξον δαΐων ἄλωσιν.
Ἀργεῖοι γὰρ πόλισμα Κάδμου
κυκλοῦνται· φόβος δ' ἀρείων ὅπλων.
διάδετοι δὲ γενύων
ἱππικῶν κινύρον-
ται φόνον χαλινοί.
ἑπτὰ δ' ἀγήνορες πρέποντες στρατοῦ,
δορύσσοις σαγαῖς πύλαις ἑβδόμαις

verbis composita sunt, posteriora e substantivis sec. declinationis. Nusquam, credo, similia composita cum λόγος, τρόχος &c. in as desinentia reperiuntur. Notent autem tirones, primam in δοχμολόφων corripi: versus est simplex dochmiacus.

110. καγχλάζει Ald. Rob. qui et πνοαῖσι. Mox ὀρόμενον Ald. Rob.

111. Recte interpunxit Brunckius post παντελές, quam vocem adjective sumendam esse viderat etiam Schol. A. Vid. infra 153.

112. ἐπάρηξον E. Mox Ἀργεῖοι δὲ L.

114. φόβος γὰρ ἠΐων Ald. γὰρ ἀρηΐων Barocc. δ' Ἀργείων Mosq. 1. δ' ἀρηΐων ceteri, præter Butlerum, qui scribendum censet ἀρῄων. Eumen. 682. Πάγον δ' Ἄρειον τόνδ', Ἀμαζόνων ἕδραν. Eurip. Orest. 1667. Πάγοισιν ἐν Ἀρείοισιν. Pers. 989. Πάνθον, ἄρειόν τ' Ἀγχάρην. Onomast. Vet. Labbei, Ἄρειος. *Martialis.*

115. διὰ δέ τοι γενύων Ald. Barocc. L. δὲ ante γενύων in τε mutavit Rob. Versus est creticus dimeter, qualis Eurip. Orest. 311.

116. ἱππίων Mosq. 2. ἱππείων ceteri. ἵππιος infra 122. ubi Ald. ἵππειος. Sed ἱππικῶν prætuli ob vv. 61. 190. et permulta tragicorum loca, ubi hæc forma adhibetur. Unum tantum hodie succurrit, ubi ἵππειος metrum postulet, Eurip. Hippol. 1335. Cf. Porson. ad Phœniss. 1721. Tres formæ adhibebantur, uti et δούλειος, δούλιος, δουλικός, prima vero non nisi metri gratia.

117. φόβον Rob. Turn. Codd. nonnulli. Vide supr. 45.

118. Pro πρέποντες Robortellus προπέμπονται. Dein στρατῷ MSS. Thomæ M. v. Ἑβδόμη. Constructio est ἑπτὰ δ' ἀγήνορες στρατοῦ, πρέποντες δορύσσοις σαγαῖς.

119. δορυσσόοις edd. MSS. sed δορυσώοις Mosq. 2. δορυσόοις MSS.

προσίστανται, πάλῳ λαχόντες.
σύ τ', ὦ Διογενὲς φιλόμαχον κράτος,
ῥυσίπολις γενοῦ, Παλλάς, ὅ θ' ἵππιος
ποντομέδων ἄναξ ἰχθυβόλῳ
μαχανᾷ, Ποσειδᾶν,
ἐπίλυσιν φόβων, ἐπίλυσιν δίδου.
σύ τ', Ἄρης, φεῦ, φεῦ, Κάδμου ἐπώνυμον
πόλιν φύλαξον,

Thomæ l. c. quam Pauwii conjecturam post Hermannum amplexus est Butlerus. Nollem factum. Suppl. 181. Ὄχλον δ' ὑπασπιστῆρα καὶ δορύσσοον. Ibid. 979. Ἐμοῦ δ' ὀπαδοὺς τούσδε καὶ δορυσσόους. Hesiod. Scut. 54. δορυσσόῳ Ἀμφιτρύωνι. Theogn. 981. δορύσσοον ἐς πόνον ἄνδρα. Sic λαόσσοος, non λαόσοος dicebant. Quapropter scribendum judicavi δορύσσοις. Sophocl. Œd. Col. 1313. Οἷος δορύσσους Ἀμφιαρέως. Hermannus ait δορύσσος communem formam fuisse, δορύσσος poeticam. Tacet vir doctissimus de locis hic citatis, ubi postulatur duplex σ.

Ibid. "Septem duces non stabant ad *septem* portas, sed adstabant portarum *septimæ*, forsan in vicino Jovis Altissimi templo, κλήρῳ λαχόντες, sortiti quam quisque de septem portis sibi haberet tuendam. Nondum ad suam quemque stationem missos liquet ex v. 290. (268.)" Valckenaer. Diatrib. de Aristobulo Judæo p. 120. Recte omnino.

121. κρᾶτος Ald. Rob.

122. ῥυσίπτολις edd. ante Porson. Mox ἵππειος Ald. Rob. Seld. Colb. 1. N. ἵππιος Eustath. ad Iliad. Z. p. 656, 22.

124. μηχανᾷ edd. ante Brunckium, qui μαχανᾷ. Ita B. L. M. 1. Mox Ποσειδᾶν Med. Brunck. Schutz. Pors. Ποσειδῶν ceteri. Hujus loci non meminerat Plutarchus, poetarum lector μνημονικώτατος, dum hæc scriberet in Moral. p. 1778. H.St. καὶ ταῦτα τὸ κυνηγεῖν καλὸν πεποίηκε, τὸ δὲ ἁλιεύειν ἀπ' οὐδένος ἔνδοξον. οὐδέ γε θεῶν τις ἠξίωσεν, ὦ ἑταῖρε, γογγροκτόνος, ὥσπερ ὁ Ἀπόλλων λυκοκτόνος, οὐδὲ τριγλοβόλος ὡς ἐλαφηβόλος ἡ Ἄρτεμις, λέγεσθαι. Quibus homines piscatores ex hoc loco habent quod regerant.

125. φόβου edd. ante Brunck. φόβων A. B. C. Seld. alii quidam.

127. Paullo melius, opinor, foret φύλαξον πόλιν· Notat Burneius in vocibus Κάδμου ἐπώνυμον, vel corripi ου, cum hiatu; vel post ου elidi

κήδευσαί τ' ἐναργῶς.
καὶ Κύπρις, ἅτε γένους προμάτωρ,
ἄλευσον, σέθεν γὰρ ἐξ αἵματος
γεγόναμεν· λιταῖσί σε θεοκλύτοις
ἀπύουσαι πελαζόμεσθα.
καὶ σύ, Λύκει' ἄναξ, λύκειος γενοῦ
στρατῷ δαΐῳ
στόνων ἀϋτᾶς· σύ τ', ὦ
Λατογένεια κούρα,
τόξον εὖ πυκάζου,
Ἄρτεμι φίλα.
ἔ, ἔ, ἔ, ἔ,
ὄτοβον ἁρμάτων ἀμφὶ πόλιν κλύω. στροφὴ ά.
ὦ πότνι' Ἥρα·

ε initiale, ut in Eumen. 218. (Vid. infr. 455. Eurip. Orest. 369.) Idem aliquid post hunc versum deesse suspicatur. Non assentior.

130. Particulam γὰρ primus revocavit Hermannus. Exaratur in Seld. A. B. F. G. K. Colb. 1. 2. M. 1. 2. Post αἵματος insertum est θυγατρὸς in F. et K. qui idem codex est.

131. λιταῖσι Hermanno debetur: vulgo λιταῖς. De proximi versus metro vid. supr. ad 88. πελαζόμεθα Ald. Turn. Barocc.

133. λύκι' ἄναξ λύκει γ. Ald. Λύκι' ἄναξ Seld. N. M. 1. 2. Colb. 2. Mosq. 1. Guelph. Viteb. Pro Λύκειος glossa in Med. irrepsit, ὡς λύκος.

134. Hos versus aliter distribuas, στρατῷ δαΐῳ στόνων ἀϋτᾶς = σύ τ' ὦ Λ. κ.

135. σύ τ' omittit Barocc. Mox Λητογένεια edd. Λατογ. Med. H. Colb. 2. Λαταγ. K.

137. ἐμπτυκάζου Med.

140. ὄττοβον Ald. Rob. Turn. Mutavit Brunckius. De orthographia hujus vocis egimus ad Prom. 590. Hæc in antistrophica, vel antithetica, redegit Burneius.

141. πότνια edd. Sed quum hæc vox ultimam semper corripiat, certissimum est πότνι', quod dedit Burneius.

ἔλακον ἀξόνων βριθομένων χνόαι·
δορυτίνακτος αἰθὴρ ἐπιμαίνεται.
τί πόλις ἄμμι πάσχει; τί γενήσεται;
ποῖ δ' ἔτι τέλος ἐπάγει θεός; 145
ἀκροβόλων δ' ἐπαλξέων λιθὰς ἔρχεται, ἀντ. ά.
ὦ φίλ' Ἄπολλον·
κόναβος ἐν πύλαις χαλκοδέτων σακέων,
καὶ Διόθεν πολεμόκραντον τέλος ἀγνόν,
ἔν τε μάχαις μάκαιρ' ἄνασσα πρὸ πόλεως, 150

142. Nescio annon rectius scriberetur κνόαι. Hesych. Κνοῦς. ὁ τοῦ ἄξονος ἦχος. λέγεται δὲ καὶ κνόη. καὶ ὁ τῶν ποδῶν ψόφος, ὡς Αἰσχύλος Σφιγγί. Scilicet a κνέω, rado, fluxere κνοῦς et κνόα; ut a ῥέω, ῥοῦς et ῥόα; a χέω, χοῦς et χόα. In Sophocle editur χνόα.

143. δ' αἰθὴρ edd. vett. Copulam omisit Porsonus; atque ita Colb. 2.

144. ἄμμιν edd. ante Porson. ἄμμι Colb. 2.

145. ποῖ τι τέλος Rob. ποῖ δέ τοι τ. G. unde conjicio ποῖ δὲ τὸ τέλος. In Eurip. Orest. 1560. ubi editur τέλος ἔχει δαίμων βροτοῖσι, Τέλος, ὅπα θέλει, Scholiasta legerat τέλος ἄγει. Legerim præterea ὁποῖ. Simonideorum, quæ profert Musgravius, alia est constructio. Deinceps θεὸς ἐπάγει Burneius. Mihi vero hoc metrum et antitheticum ejus e pede Cretico et Dochmio constare videntur; de quo genere versuum vid. supra ad v. 88. Post hunc versum vulgo additur, ἔ, ἔ, ἔ, ἔ. quod delevi, utpote e v. 139. repetitum. Retinet vero Burneius, iterumque ad finem antistrophæ interserit. Librarii autem, qui sæpius aliena inferciebant, rarius genuina omittebant. Judicium penes lectorem esto.

146. φίλατ' Rob.

149. ἐκ pro καὶ Rob. Mox ἀγνὸν τέλος edd. et MSS. consensu: ordinem immutavit Burneius. Sed quum hæc nemo unus interpretum probe intellexerit, reponendum esse censeo καὶ Διόθεν πολεμόκραντον ἄγων τέλος, quod vel ad κόναβος referas, vel, si versum proxime præeuntem parenthetice sumas, ad Ἄπολλον. Cf. v. 145.

150. Ita Burneius. ἐν μάχαισί τε edd. MSS. Dein μάχαιρ' Ald. Mox ἄνασσ' Ὄγκα πρὸ πόλεως omnes præter Seld. K. M. 2. qui voces πρὸ πόλεως omittunt. Sed recte, credo, ὄγκα delevit Burneius, prout glossam e v. 497. ortam.

ἑπτάπυλον ἕδος ἐπιῤῥύου.
ἰώ. παναλκεῖς θεοί, στροφὴ β'.
ἰὼ τέλειοι τέλειαί τε γᾶς
τᾶσδε πυργοφύλακες, πόλιν
δορίπονον μὴ προδῶθ' 155
ἑτεροφώνῳ στρατῷ.
κλύετε παρθένων, κλύετε πανδίκως
χειροτόνους λιτάς.
ἰώ, φίλοι δαίμονες, ἀντιστρ. β'.
λυτήριοι ἀμφιβάντες πόλιν, 160
δείξαθ' ὡς φιλοπόλεις, μέλε-
σθέ θ' ἱερῶν δημίων,
μελόμενοι δ' ἀρήξατε·
φιλοθύτων δέ τοι πόλεος ὀργίων

151. ἐπιρύου Ald. Barocc. Mox παναρκεῖς Med. v. l. apud Turn.

155. δορύπονον Ald. Rob. Turn. Sed in hujusmodi compositis, vim passivam habentibus, altera forma præstat.

156. ἑτεροφώνῳ μοι στρατῷ Burneius, ex Hermanno de Metr. p. 253. ob antitheticum. Sed μοὶ debuerat vel particulam μὴ, vel προδῶτε proxime sequi, ut in vv. 71. 165. 209. Forsan ἑτεροφώνῳ γε στρατῷ, ex v. 71. Hermannus aliud vocabulum olim lectum esse suspicatur, veluti ἑτεροβάγμονι.

157. πανδίκους Rob. Steph. Stanl. Porson. Seld. Colb. 1. πανδίκως Ald. Turn. Barocc. C. N. Mosq. 1. Ven. 1. Infra 667. Ἦ δῆτ' ἂν εἴη πανδίκως ψευδώνυμος. Choeph. 239. πανδίκως ἐχθαίρεται. ibid. 679. πανδίκως μεμνημένος. Suppl. 414. γενοῦ πανδίκως εὐσεβὴς πρόξενος.

161. φιλόπολις Ald. φιλοπόλις Hermannus, pro φιλοπόλιες, quod habent Rob. Turn. ceteri. Rectius credo Seidlerus φιλοπόλεις, quamquam nulla, quod sciam, auctoritate nitatur. Mox μέλεσθ' ἱερῶν Ald. Turn. ceteri, præter Rob. qui μέλεσθε δ' ἱερῶν, quem secutus est Schutz. atque ita Colb. 1. Mosq. 1. 2. Burneius vero et Seld. Colb. 2. μέλεσθέ θ'.

164. Ita Porsonus pro vulgato

μνήστορες ἔστε μοι.

ΕΤ. ὑμᾶς ἐρωτῶ, θρέμματ' οὐκ ἀνασχετά,
ἢ ταῦτ' ἄριστα καὶ πόλει σωτήρια,
στρατῷ τε θάρσος τῷδε πυργηρουμένῳ,
βρέτη πεσούσας πρὸς πολισσούχων θεῶν,
αὔειν, λακάζειν, σωφρόνων μισήματα;
μήτ' ἐν κακοῖσι, μήτ' ἐν εὐεστοῖ φίλῃ
ξύγοικος εἴην τῷ γυναικείῳ γένει.
κρατοῦσα μὲν γὰρ οὐχ ὁμιλητὸν θράσος,
δείσασα δ', οἴκῳ καὶ πόλει πλέον κακόν.
καὶ νῦν πολίταις, τάσδε διαδρόμους φυγὰς
θεῖσαι, διερρόθησατ' ἄψυχον κάκην·
τὰ τῶν θύραθεν δ' ὡς ἄριστ' ὀφέλλετε·
αὐτοὶ δ' ὑφ' αὐτῶν ἔνδοθεν πορθούμεθα.
τοιαῦτα τἂν γυναιξὶ συνναίων ἔχοις.

πόλεως. Confer v. 204. Suppl. 340.

168. θράσος Ald. Rob. Turn. Barocc. Mox πολισούχων Ald. Rob.

170. λακίζειν Barocc. Mosq. 2. Dein μιμήματα Barocc. Ven. 1.

171. ἐνεστοῖ conjunctim Ald. Voces ἐν εὐεστοῖ φίλῃ iterum adhibet Æschylus in Agam. 938.

174. ἥκω pro οἴκῳ Ald.

175. διαδρόμους βοὰς Rob. qui in proximo versu διερρήσατ'.

177. ὀφέλλεται Med. Barocc. Colb. 1. N. v. 1. apud Steph.

178. ὑπ' αὐτῶν Steph. Schol. A. qui tamen alterum lectionem memorat.

179. τοιαῦτ' ἂν Ald. Rob. L. N. τοιαῦτ ἐν Barocc. Ven. 1. τοιαῦτά γ' ἄν M. 1. δ' ἐν Brunck. δ' ἂν ceteri præter Guelph. qui τοιαῦτά τ' ἂν, recte, modo, τἂν pro τοι ἂν accipias, quemadmodum infra 548. Prom. 395. Choeph. 1001. Sophocl. Antig. 687. El. 249. 325. Eurip. Suppl. 506. In Agam. 356. editur, Τοιαῦτά τοι γυναικὸς ἐξ ἐμοῦ κλύοις. Lege, Τοιαῦτα τἂν γ. audire possis. Vide Porson. ad Eurip. Med. 863. Particula τοι, crasi cum ἂν facta,

κεἰ μή τις ἀρχῆς τῆς ἐμῆς ἀκούσεται
ἀνήρ, γυνή τε, χὥτι τῶν μεταίχμιον,
ψῆφος κατ' αὐτῶν ὀλεθρία βουλεύσεται,
λευστῆρα δήμου δ' οὔτι μὴ φύγῃ μόρον.
μέλει γὰρ ἀνδρί, μὴ γυνὴ βουλευέτω,
τἄξωθεν· ἔνδον δ' οὖσα, μὴ βλάβην τίθει.
ἤκουσας, ἢ οὐκ ἤκουσας, ἢ κωφῇ λέγω;

ΧΟ. ὦ φίλον Οἰδίπου τέκος, ἔδεισ' ἀκού- στρ. ά.
σασα τὸν ἁρματόκτυπον ὄτοβον, ὄτοβον,
ὅτε τε σύριγγες ἔκλαγξαν ἐλίτροχοι,
ἱππικῶν τ' ἀγρύπνων

naturam encliticam perdat necesse est. Mox *συναίων* Ald.

180. *μεταίχμιον* pro *ἀκούσεται* Robortelli typotheta.

181. *τῶν* pro *τούτων*. Exempla videas ad Prometh. 860. quibus adjicio Suppl. 354. et *τὸ* pro *τοῦτο* ibid. 1045. Nostri fragmentum apud Clem. Alex. Strom. V. 251. Euseb. Præp. Ev. XIII. 13. Scaliger. ad Varron. p. 31. *Ζεύς ἐστιν αἰθήρ, Ζεὺς δὲ γῆ, Ζεῦς δ' οὐρανός, Ζεύς τοι τὰ πάντα, χὥτι τῶνδ' ὑπέρτερον*. Corrige, *Ζεὺς ταῦτα πάντα*.

182. Stanleii conjecturam, *βαλήσεται*, jure improbat Abreschius, monens, post alios, de passiva vi futuri mediæ vocis. Apte confert Eurip. Orest. 434. *Ψῆφος καθ' ἡμῶν οἴσεται τῇδ' ἡμέρᾳ*. De hujusmodi futuris accurate egit Monk. ad Eurip. Hippol. 1458. Re consideratius perpensa, *βουλεύσεται* activo sensu accipiendum puto: quippe *βούλευειν ψῆφον* locutio est nemini audita. Similiter autem ponitur *ψῆφος* de regis decreto Sophocl. Antig. 632. *ὀλέθρια* e codd. protulit Steph.

186. Deest *ἢ* ante *οὐκ* in quibusdam codicibus. Si quis exempla hujusce craseos quærat, adeat supr. 97. Choeph. 1006. Sophocl. Œd. T. 555. Acrisii fragm. 1. Eurip. Hecub. 1077. Helen. 136. 922. versus quosdam ap. Athen. VI. p. 253. E. VIII. p. 360. C.

188. *ὄττοβον* bis Ald. Turn. Barocc. semel Rob. vide not. ad v. 140. Dein *ὅτι σύριγγας* Ald. *ὅτι τε σύριγγες* Rob. Turn. Seld. MSS. plerique. *ὅτι γε* Colb. 1. *ὅτε* L. Brunck. Pors. Burn. Secutus sum Hermannum.

190. *ἀΰπνων* edd. et MSS. vio-

πηδαλίων διὰ στόμα
πυριγενετᾶν χαλινῶν.

ΕΤ. τί δ' οὖν; ὁ ναύτης ἆρα μὴ εἰς πρώραν φυγὼν
πρύμνηθεν, εὖρε μηχανὴν σωτηρίας,
νεὼς καμούσης ποντίῳ πρὸς κύματι; 195

ΧΟ. ἀλλ' ἐπὶ δαιμόνων πρόδρομος ἦλθον ἀρ- ἀντ. ά.
χαῖα βρέτη, θεοῖς πίσυνος, ὅτ' ὀλοᾶς

lata antistrophicorum lege. Dedi igitur cum Seidlero, ἀγρύπνων. Prometh. 366. Ζηνὸς ἀγρυπνον βέλος.

191. διαστόμια Schutz. Seidler.

192. πυριγε. έταν Ald. Turn. -τῶν Rob.

193. Nescio an melius foret πῶς οὖν; ut in Eurip. Hec. 870. Hippol. 601. ubi τί γοῦν Auctor X. Π. τί οὖν libri omnes tum MSti, tum impressi, hic et in v. 701. Porsonus, ad Eurip. Phœniss. 892. notat, hiatum post τι Tragicos non admittere; pauca enim, quæ adversantur, exempla mendosa esse. Contra stat Marklandi auctoritas ad Eurip. Suppl. 109. Brunckii ad Sophocl. Philoct. 733. In Pers. 792. lege Τί δ' οὖν ἄναξ Δαρεῖε. Sophocl. Philoct. 733. 753. lege Τί ὅ' ἔστιν; ut in Antig. 997. Electr. 920. Eurip. Hecub. 1374. Orest. 1374. Hippol. 1175. Troad. 1050. Heracl. 795. Aristoph. Acharn. 177.

Ibid. ἀρά μ' ἐς Ald. Rob. Barocc. ἀρα μ'ησ Med. ἀρα μ' εἰς Colb. 1. Guelph. ἆρα μὴ sine εἰς Seld. G. K. L. Cravis μὴ εἰ- occurrit Sophocl. Antig. 263. Eurip. Helen. 929. Ion. 313. Antiop. ap. Stob. XCIX. p. 417. Aristarcho ibid. Ecl. II. p. 1. ἢ εἰ- Iph. Taur. 1048. Vide Monk. ad Hippol. 1331. ἆρά γ' ἐς Turn. Pors. ceteri. De formula, ἆρα μή, vid. Schæfer. ad Sophocl. El. 446. ἆρα μὴ δοκεῖς Λυτήρι' αὐτῇ ταῦτα τοῦ φόνου φέρειν; Οὐκ ἔστιν. Antig. 632. Ὦ παῖ, τελείαν ψῆφον ἆρα μὴ κλύων Τῆς μελλονύμφου, πατρὶ λυσσαίνων πάρει; Vim hujus formulæ minus perceperunt Scriptores de particulis, et inter eos Hermannus ad Viger. de Idiot. p. 788. ἆρά γε occurrit Aristoph. Plut. 546.

197. πίσυνος θεοῖς, νιφάδος ὅτ' ὀλοᾶς Νιφομένης βρόμος ἐν πύλαις Ald. Rob. Turn. ceteri. n. q. νιφομένας Brunck. Burneius vero eum in modum disposuit quem ego repræsentavi. Sed metrum, quod ille Dochmiacum et Antispasticum, ego Dochmiacum duplex voco.

νιφάδος ἐν πύλαις νιφομένας βρόμος·
δὴ τότ' ἦρθην φόβῳ
πρὸς μακάρων λιτάς, πόλεως
ἵν' ὑπερέχοιεν ἀλκάν.

ΕΤ. πύργον στέγειν εὔχεσθε πολέμιον δόρυ.

ΧΟ. οὐκ οὖν τάδ' ἔσται πρὸς θεῶν; ΕΤ. ἀλλ' οὖν θεοὺς τοὺς τῆς ἁλούσης πόλεος ἐκλείπειν λόγος.

ΧΟ. μήποτ' ἐμὸν κατ' αἰῶνα λίποι θεῶν στρ. β'.
ἄδε πανάγυρις, μήδ' ἐπίδοιμι τάνδ'
ἀστυδρομουμέναν πόλιν, καὶ στράτευμ'
ἁπτόμενον πυρὶ δαΐῳ.

ΕΤ. μή μοι, θεοὺς καλοῦσα, βουλεύου κακῶς·
πειθαρχία γάρ ἐστι τῆς εὐπραξίας
μήτηρ, γύναι, σωτῆρος· ὧδ' ἔχει λόγος.

ΧΟ. ἔστι θεοῖς δ' ἔτ' ἰσχὺς καθυπερτέρα· ἀντ. β'.

202. πολεμίων Ald. Rob. Turn. πολέμιον Barocc. C. E. M. 1. Ven. 1. 2. Schol. A. Brunck. Porson. ut in v. 412.

203. οὐκοῦν omnes, et post θεῶν periodum habent. θεῶν; M. A. Muret. V. L. V. 19. qui deinceps scribit, ἀλλ' οὐ θεοὺς—λόγος; haud male. ἀλλ' ὅκκα θεοὺς Rob.

205. ἐμὴν Barocc. Mox πανήγυρις edd. Doricam formam præbuit L.

206. ἀστυδρομουμένην Rob.Turn. ἀστυδρουμένην Ald.

208. τυφόμενον v. l. apud Schol. A. memoratur.

209. μή τι M. 1. i. e. μή τοι. cf. Prometh. 445. Mox συμβουλεύου Ald.

210. εὐπραξίας σωτῆρος recte conjungit Brunckius. Cf. Agam. 666. Sophocl. Œd. T. 80. Philoct. 1471. Eurip. Med. 361. Electr. 991. quem nullo jure mutatum voluit Wesselingius Obs. II. 17.

211. γυνὴ edd. MSS. quod ab omnibus relictum miror.

212. θεοῦ Med. L. Brunckii distinctionem post ἔστι quam agnoscit Schol. A. olim admisi; hodie non probo. Mox δέ τ' ἰσχὺς Steph.

πολλάκι δ' ἐν κακοῖσι τὸν ἀμάχανον
ἐκ χαλεπᾶς δύας, ὕπερθ' ὀμμάτων
κρημναμέναν νεφελᾶν, ὀρθοῖ.
ΕΤ. ἀνδρῶν τάδ' ἐστί, σφάγια καὶ χρηστήρια
θεοῖσιν ἕρδειν, πολεμίων πειρωμένων.
σὸν δ' αὖ τὸ σιγᾷν, καὶ μένειν εἴσω δόμων.

Stanl. Pors. male; δὲ enim et τε nunquam conjungunt Tragici. Choeph. 488. Ὦ Περσέφασσα δὸς δέ τ' εὔμορφον κράτος. Lege, δὸς δέ γ' εὐμ. κ. vid. Porson. ad Eurip. Orest. 1234. Electr. 1224. ubi legendum Ἐγὼ δέ γ' ἐπεκέλευσά σοι. Suppl. 936. 940. Iphig. Aul. 21. Dan. 18. Ion. 368. Ἀλγύνεται δέ γ' ἡ παθοῦσα τῇ τύχῃ. Sed ibi legendum δὲ χ' ἡ παθοῦσα. Eandem medicinam fecit Schaeferus v. 1378. ejusdem fabulæ, Τλήμων δὲ χ' ἡ τεκοῦσα, vulgo δέ θ' ἡ. In Helen. 517. editur Κακῶν δέ θ' ἡμῖν ἔσχατον. ubi plane legendum δ' ἔθ' ἡμῖν. Similiter a Marklando correctus est Suppl. v. 580. In Temenidis ap. Stob. LIV. p. 207. Grot. Ῥώμη δέ τ' ἀμαθὴς πολλάκις τίκτει βλάβην, legendum videtur, Ῥώμη γὰρ ἀμαθής. Pari modo sanandus Sophocl. Œd. T. 18. Cf. Hermann. ad Viger. 316. Elmsleium ad Aristoph. Acharn. 306. In hoc loco præferat forsan nonnemo ἔστι θεοῖς δέ γ' ἰσχ. Vid. infra v. 268. Ego vero Aldum et Robortellum secutus sum, præeuntibus Brunck. Schutz. Hermann. Hunc versum et tres proxime sequentes laudat Marcellinus Vit. Thucyd. p. 2. ed. Duker.

213. τὰν ἀμήχανον Ald. Rob. Turn. MSS. τὸν Marcellini edd. Ald. Flor. Basil. Brunck. Porson.

214. κἀκ χαλ. Rob. Med. Seld. Barocc. C. E. G. M. 1. 2. Colb. 2. Ven. 1. 2. Scilicet quum pro ἐκ irrepsisset καὶ, cui contrarium evenit supra 147. utramque lectionem conjunxit aliquis. καὶ Porson. et Marcellini edd. principes, quæ mox ὑπέρ τε ὀμμάτων.

215. κρημναμένην νεφέλαν Ald. Rob. -ναν νεφέλαν Turn. κριμναμένων νεφελῶν Marcellini edd. vett. quod firmat Hermanni conjecturam, a me in textum receptam. κρημνάμενον νέφος conjicit Burneius, probante doctissimo Monk. ad Eurip. Hippol. 172. Totum vero locum recte ordinavit Butlerus.

216. ἔχει pro ἐστὶ Rob. Forsitan melius esset τόδ' ἐστί. vid. Choeph. 671.

ΧΟ. διὰ θεῶν πόλιν νεμόμεθ' ἀδάματον, στρ. γ'.
δυσμενέων δ' ὄχλον πύργος ἀποστέγοι. 220
τίς τάδε νέμεσις στυγεῖ;

ΕΤ. οὔ τοι φθονῶ σοι δαιμόνων τιμᾶν γένος·
ἀλλ', ὡς πολίτας μὴ κακοσπλάγχνους τιθῇς,
ἔκηλος ἴσθι, μηδ' ἄγαν ὑπερφοβοῦ.

ΧΟ. κλύουσα πάταγον ποταίνιον, ἅμα ἀντ. γ'.

219. ἀδάμαστον edd. Recte Pauwius ἀδάματον, quam quidem formam Tragicis ubique restituendam censet doctissimus Elmsleius ad Sophocl. Œd. T. 196. 1314. In Choeph. 52. ἀδάματον correxit Burneius. Cf. Ruhnken. Ep. Crit. I. p. 26.

220. ἀποστέγη Ald. -γει ceteri. Sententiam optativam effeci. Paullo ante dixerat Eteocles Πύργον στέγειν εὔξασθε πολέμιον δόρυ. Contra in Eurip. Phœniss. 190. pro σύ τοι μεγαληγορίαν ὑπεράνορα κοιμίζοις, legerim cum MSS. et ed. Ald. κοιμίζεις, aut enim fallor, aut voces σύ τοι nunquam nisi cum indicativo construuntur: vid. Orest. 578. Suppl. 379. Heracl. 733. [Rhes. 663.] Sophocl. Electr. 624. Nostri Eumen. 725. 727. 752.

221. τί τάδε Ald. Rob. Turn. codices plerique, fortasse omnes. τίς correxit Heathius. Homer. Il. Ξ. 80. Οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακόν. Vid. Glossar. ad hunc versum.

222. Οὔτι edd. οὔτοι Med. L. Colb. 2. Triclin. recte, sine dubio. Cf. Choeph. 267. Eumen. 185. 299. Suppl. 361. 506. 509. 761. 880. 890. 931. Eurip. Alcest. 1037. οὔτι, si bene memini, sententiam nusquam inchoat, nisi sequente μή, vel ποῦ aut πῶς, aut cum interrogatio fit: vocula autem semper interponitur, ut in Prometh. 268. Eurip. Phœn. 110. Alcest. 419. Idem. Suppl. 535. οὔτι γὰρ κεκτήμεθα ἡμέτερον αὐτὸ, quam sententiæ particulam cum præcedente connectit γάρ. Alcest. 718. Οὔτι πρὸς ἡμῶν ὤλετ'. Barnesius, Reiskius, Musgravius οὔτοι certatim reponunt. Frequens est in capite sententiæ formula ἀλλ' οὔτι. Vid. Suppl. 512. Sophocl. Œd. T. 371. Philoct. 1299. Eurip. Orest. 1609. Med. 365. Hippol. 41. Aristoph. Acharn. 563.

224. εὔκηλος Ald. Rob. Turn. cujus vocis significatio ab hoc loco aliena est. Similis varietas Sophocl. Philoct. 769.

225. Voces ob metrum transposui. Vulgo, ποταίνιον κλύουσα πάταγον ἅμα. Robortellus κρύουσα, unde, si quis vulgatum ordinem re-

ταρβοσύνῳ φόβῳ τάνδ' ἐς ἀκρόπτολιν,
τίμιον ἕδος, ἰκόμαν.

ΕΤ. μὴ νῦν, ἐὰν θνήσκοντας ἢ τετρωμένους
πύθησθε, κωκυτοῖσιν ἁρπαλίζετε.
τούτῳ γὰρ Ἄρης βόσκεται φόβῳ βροτῶν.

ΧΟ. καὶ μὴν ἀκούω γ' ἱππικῶν φρυαγμάτων.

ΕΤ. μή νυν, ἀκούουσ', ἐμφανῶς ἄκου' ἄγαν.

ΧΟ. στένει πόλισμα γῆθεν, ὡς κυκλουμένων.

ΕΤ. οὐκ οὖν ἔμ' ἀρκεῖ τῶνδε βουλεύειν πέρι;

ΧΟ. δέδοικ', ἀραγμὸς δ' ἐν πύλαις ὀφέλλεται.

ΕΤ. οὐ σῖγα; μηδὲν τῶνδ' ἐρεῖς κατὰ πτόλιν.

tinebit, ei auctor sim ut legat ἀκούουσα. Ald. et Rob. πάτταγον. Pro ἅμα in Med. et L. ἄμμιγα exaratur †ἄμα R. P.

228. μὴ νῶν edd. hic et infra v. 232. Verum νυν in hoc loco non ad punctum quodpiam temporis refertur; et præterea encliticum est, ubicunque particulæ μή, ut hic, subjungitur. Vid. Prometh. 516. Corrige itidem Suppl. 206. Mox τετραμμένους Barocc. Viteb. Ven. 1. Schol. A. quæ lectio nescio an vulgatæ præstet. Dein ἁρπαλίζητε Ald.

230. Ita Ald. Steph. Stanl. φόνῳ ceteræ, cum Med. Barocc. C. F. G. M. 1. Colb. 2. Schol. A. qui post βόσκεται interpungit. φθόνῳ Colb. 1. †φόνῳ Pors. Vide supra 45. 116. Verte, *Per hujusmodi enim formidinem mortalium Mavors pinguescit*, uti recte interpretatur Scholiasta.

233. δῆθεν Turn. Steph. γῆθεν Ald. Rob. Porson. quod habent Seld. Barocc. G. N. M. 1. Colb. 1. 2. Ven. 1. Vox occurrit Eumen. 902. Eurip. Troas 1107. Mox κυκλούμενον Rob. Mosq. 1. Sed bene Schol. A. explicat κυκλουμένων, τῶν πολεμίων.

235. δ' omittunt Brunck. Schutz. perperam, mea quidem sententia. ὀφέλεται Ald.

236. σίγα Ald. Rob. μὴ δὲν Ald. πόλιν Ald. Rob. In tironum gratiam duo Grammaticorum loca de forma πτόλις adscribam. Schol. Villoison. ad Iliad. Ψ. 1. κατὰ πτόλιν. Κυπρίων τῶν ἐν Σαλαμῖνι ἡ λέξις. κεῖται δὲ παρὰ κωμικῷ [Ἀναξανδρίδῃ] ἐν Σωσίππῳ. Eustath. ad Iliad. Λ. p. 842, 16. ὁ δὲ πτόλεμος,

ΧΟ. ὦ ξυντέλεια, μὴ προδῷς πυργώματα.
ΕΤ. οὐκ εἰς φθόρον σιγῶσ' ἀνασχήσει τάδε;
ΧΟ. θεοὶ πολῖται, μή με δουλείας τυχεῖν.
ΕΤ. αὐτὴ σὺ δουλοῖς κἀμέ, καὶ σέ, καὶ πόλιν
ΧΟ. ὦ παγκρατὲς Ζεῦ, τρέψον εἰς ἐχθροὺς βέλος.
ΕΤ. ὦ Ζεῦ, γυναικῶν οἷον ὤπασας γένος.
ΧΟ. μοχθηρόν, ὥσπερ ἄνδρες, ὧν ἁλῷ πόλις.
ΕΤ. παλινστομεῖς αὖ θιγγάνουσ' ἀγαλμάτων.
ΧΟ. ἀψυχίᾳ γὰρ γλῶσσαν ἁρπάζει φόβος.

Κυπρίων καὶ Ἀττικῶν λέξις καθ' Ἡρακλείδην ἔστι, καθὰ καὶ ἡ πτόλις, ὧν ἴδιον παρεντιθέναι ῥήμασι καὶ ὀνόμασι τὸ τ.

237. ξυγγένεια Rob. De v. 239. vide supra ad v. 75.

240. Ita Seld. K. L. Ven. 2. Porson. qui citat Sophocl. Œd. T. 64. ἡ δ' ἐμὴ Ψυχὴ πόλιν τε κἀμὲ καὶ σ' ὁμοῦ στένει. Eurip. Phœniss. 447. Παῦσαι πόνων με, καὶ σέ, καὶ πᾶσαν πόλιν. Adjicio ejusdem Œdip. apud Stob. Ecl. p. 22=149. Αὕτη τρέφει σέ, κἀμέ, καὶ πάντας βροτούς. Quare nescio an melior lectio sit, Αὐτὴ σὲ δουλοῖς, κἀμέ, καὶ πᾶσαν πόλιν. Aliter Wunderlich. Αὐτὴ σὺ δουλοῖς καὶ σέ, καὶ πᾶσαν πόλιν. Ceterum vid. ad Prometh. 362. ἐμὲ καὶ πᾶσαν πόλιν Ald. Rob. καί με καὶ π. π. Turn. Steph.

241. Ζεὺς Ald.

243. ἄνδρας omnes præter Ald. Turn. qui ἄνδρες, consentientibus A. B. C. E. G. N. Colb. 1. 2. M. 2. Barocc. Obelum præponit Porsonus, qui in schedis correxerat, ὥσπερ ἄνδρες, ἣν ἁλῷ πόλις. ἣν etiam Botheus; idem ἄνδρας, quod tamen minus Atticum est. Vid. infra 612. Aristoph. Ran. 303. Ἔξεστι δ', ὥσπερ Ἡγέλοχος, ἡμῖν λέγειν. Vulgatum ὧν defendit Brunckius ex Œd. Col. 395. Γέροντα δ' ὀρθοῦν φλαῦρον, ὃς νέος πέσῃ. Adjice Eumen. 211. 658. Sophocl. Ajac. 1160. καὶ γὰρ αἰσχρὸν, εἰ πύθοιτό τις Λόγοις κολάζειν, ᾗ βιάζεσθαι πάρα. Rectius, credo, Stobæus p. 13. Gr. παρῇ. Idem apud Plutarch. p. 21. E. τρισόλβιοι Κεῖνοι βροτῶν, οἳ ταῦτα δερχθέντες τέλη Μόλωσ' ἐς ἄϊδου. Conf. Eurip. El. 972. Iph. T. 1064. Schaefer. ad Sophocl. Aj. 1074.

244. πάλιν στομεῖς Ald. Forsan πολυστομεῖς, ut in Suppl. 498. Supra v. 7. φροιμίοις πολυῤῥόθοις.

245. ἀψυχία Ald.

ΕΤ. *αἰτουμένῳ μοι κοῦφον εἰ δοίης τέλος.*
ΧΟ. *λέγοις ἂν ὡς τάχιστα, καὶ τάχ' εἴσομαι.*
ΕΤ. *σίγησον, ὦ τάλαινα, μὴ φίλους φόβει.*
ΧΟ. *σιγῶ· ξὺν ἄλλοις πείσομαι τὸ μόρσιμον.*
ΕΤ. *τοῦτ' ἀντ' ἐκείνων τοῦπος αἱροῦμαι σέθεν.*
καὶ πρός γε τούτοις, ἐκτὸς οὖσ' ἀγαλμάτων,
εὔχου τὰ κρείσσω, ξυμμάχους εἶναι θεούς.
κἀμῶν ἀκούσασ' εὐγμάτων, ἔπειτα σὺ
ὀλολυγμὸν ἱερὸν εὐμενῆ παιάνισον,
Ἑλληνικὸν νόμισμα θυστάδος βοῆς,
θάρσος φίλοις, λύουσα πολεμίων φόβον.
ἐγὼ δὲ χώρας τοῖς πολισσούχοις θεοῖς,
πεδιονόμοις τε κἀγορᾶς ἐπισκόποις,

246. *εἰδοίης* Ald. *λόγον* pro *τέλος* v. l. apud Schol. A.

247. *οἴσομαι* M. 1. Vid. infra 656. Agam. 491. Choeph. 303. Eurip. Phœniss. 260. et quæ ibi Porsonus notavit.

249. Eurip. Phœniss. 909. *Τὸ μέλλον, εἰ χρή, πείσομαι· τί γὰρ πάθω;* ubi Schol. in MS. R. apud Porsonum, hunc versum laudat.

254. *παιώνισον* Steph. Stanl. Sed *παιᾶν* et *παιανίζω*, ubi de hymno aut clamore agitur, ubique scribendum. Frustra sunt Duker. ad Thucyd. I. 50. Wass. ibid. VII. 44. Vid. Valcken. ad Schol. in Eurip. Phœniss. p. 113. Falli etiam opinor Ruhnkenium ad Timæi Lex. p. 203. neque enim Atticos eandem vocem modo per hanc, modo per illam vocalem extulisse crediderim. Obduci quidem possint verba Scholiastæ Platonis p. 44. sed is de suo ævo loquitur: facile dilui potest difficultas quæ ex Herodoto V. 1. nasci videatur. In Agam. 101. recte legitur *παιών, medicus*; sed in Choeph. 341. corrige *παιάν*.

255. *Ἑλληνικῆς* Seld.

256. *πολέμιον* edd. MSS. *πολεμίων* Schol. B. quod recipiendum putavi. *metum ob hostes conceptum.* 1064. *δεῖμα πολιτῶν*. Thucyd. VII. 42. *ἀποχρήσασθαι τῇ παρούσῃ τοῦ στρατεύματος ἐκπλήξει.* i. e. *metu ob exercitum ejus concepto.* Cf. v. 202.

257. *πολισούχοις* Ald. Rob.

Δίρκης τε πηγαῖς, οὐ δ' ἀπ' Ἰσμηνοῦ λέγω,
εὖ ξυντυχόντων, καὶ πόλεως σεσωσμένης, 260
μήλοισιν αἱμάσσοντας ἑστίας θεῶν,
ταυροκτονοῦντας θεοῖσιν, ὧδ' ἐπεύχομαι
θήσειν τρόπαια, πολεμίων ἐσθήματα,
λάφυρα δῄων δουρίληφθ' ἁγνοῖς δόμοις.

259. πηγῆς Ald. Rob. πηγαῖς Turn. M. 1. 2. Ven. 2. Guelph. Brunck. Pors. Mox οὐδ', una voce, edd. omnes. Mirum in modum hallucinantur interpretes, qui ἀπὸ et λέγω conjunctim sumunt pro ἀπολέγω, *excipio*, inaudito Tragicis verbo. Locum autem sic verterim, *Non autem eos dico, qui Ismenum tuentur*, quia scilicet Ismenus jam in hostium ditione erat, ideoque dii veteres excesserant; cf. v. 203. Tirones non morabitur locutio, οἱ ἀπ' Ἰσμηνοῦ, memores Virgiliani, *Pastor ab Amphryso*, Agam. 540. Κῆρυξ Ἀχαιῶν χαῖρε τῶν ἀπὸ στρατοῦ. vid. Valckenaer. ad Theocr. I. 147. Pauwius τούς τ' ἀπ' Ἰσμηνοῦ.

261. Mihi vix dubium videtur quin hic versus aliunde irrepserit. Si retinendus est, legerem πᾶσιν pro θεοῖσιν in proximo versu: vid. Porson. ad Eurip. Phœniss. 5. Mox ᾧδ' pro ὧδ' Turn. ut solet.

263. πολεμίων δ' ἐσθήματα codices et libri impressi. Copulam jure, ut mihi videtur, delevi. Agam. 580. Θεοῖς λάφυρα ταῦτα τοῖς καθ' Ἑλλάδα Δόμοις ἐπασσάλευσαν ἀρχαίοις γάνος.

Ibid. "ἵστημι τροπαῖον usitatius; sed τίθημι æque probum: vide Helen. 1396. Aristoph. Lysistr. 318. Æsch. Choeph. 773. Grammatici docent Atticos scribere τροπαῖον, non τρόπαιον." Markland. ad Eurip. Suppl. 647. Grammatici sunt Schol. Aristoph. Plut. 453. Etymol. M. p. 769, 16. Sed recte Eustath. ad Iliad. K. p. 818, 21. τρόπαιον substantivum, τροπαῖος adjectivum scribit. Cf. Suid. in v. Obiter moneo legendum in Choeph. 773. Ἀλλ' εἰ τρόπαια Ζεὺς κακῶν θήσει ποτε, ex Eurip. Orest. 704. Στῆσαι τρόπαια τῶν κακῶν. Vid. Porson. ad Suppl. 647. p. 147. ed. Gaisford.

264. δαΐων omnes, tum scripti, tum editi. Atticos vero δήϊος et δῄος scripsisse, liquet ex compositis δηάλωτος, ἄδηος, et verbo δῄόω. Sophocl. Œd. Col. 1533. Χ' οὕτως ἀδῄον τήνδ' ἐνοικήσεις πόλιν. Nostri Choeph. 626. Ἐπ' ἀνδρὶ δῄοισιν ἐπικότῳ σέβας. Alioqui δῄόω primam corripit Eurip. Heraclid. 955. Tyrtæo I. 12. δήϊος Mimnermo Stobæi VII. p. 49. Gr. Pari ratione Homerus Il. N. 103. et Simonides

τοιαῦτ' ἐπεύχου μὴ φιλοστόνως θεοῖς,
μηδ' ἐν ματαίοις κἀγρίοις ποιφύγμασιν·
οὐ γάρ τι μᾶλλον μὴ φύγῃς τὸ μόρσιμον.
ἐγὼ δέ γ' ἄνδρας ἕξ, ἐμοὶ ξὺν ἑβδόμῳ,
ἀντηρέτας ἐχθροῖσι τὸν μέγαν τρόπον,
εἰς ἑπτατειχεῖς ἐξόδους τάξω μολών,
πρὶν ἀγγέλους σπερχνούς τε καὶ ταχυῤῥόθους
λόγους ἱκέσθαι, καὶ φλέγειν χρείας ὕπο.

ΧΟ. μέλει, φόβῳ δ' οὐχ ὑπνώσσει κέαρ. στρ. ά.

apud Schol. Venet. dixerant ἥϊα, Attici vero contracte efferebant ᾗα. Schol. in Odyss. B. 289. οἱ παλαιοὶ φασιν (i. e. Eratosthenes, teste Eustath. p. 1445, 41.) ὅτι ἥϊα κυρίως αἱ τῶν ὀσπρίων καλάμαι, καὶ δισυλλάβως ἐν συναιρέσει ᾗα, ὡς Φερεκράτης· Τὴν γαστέρ' ᾗων κἀχύρων σεσαγμένους. male Eustathius καὶ ἀχύρων. vid. Pierson. ad Mœr. p. 300. Cf. Suid. v. Ἥα. Lex. Bibl. Coislin. p. 234. Fieri potest ut δαΐιος scriptum fuerit, quum ἄθλιος significaret, ut in Prometh. 360.

Ibid. "δουρύπληθ' *Ald.* δορίπληθ' *MS. Barocc.* 231. *manifesto legendum* δουρίληφθ'. *At Robortellus* δουρίκτητ' *edidit.*" R. P. ad Eurip. Hecub. 476. ubi inter δορίληπτος et δορίκτητος variatur. In hoc loco δουρυπλῆχθ' Turnebus et ceteri. Post hunc versum inseritur in Med. Colb. 2. Στέψω πρὸ ναῶν πολεμίων ἐσθήματα. Forsitan vero hæ voces Στέψω πρὸ ναῶν corruptæ sunt ex varia lectione versus 263. Στέψειν πρὸ ναῶν πολεμίων ἐσθήματα. Certe hic usus τοῦ στέφω exquisitior est quam ut eas e librario quovis profectas credam.

266. ποιφύμασι Ald. In proximo versu οὐ γάρ τοι Ald. Rob. μὴ οὐ φύγῃς E.

268. ἐγὼ δ' ἐπ' ἄνδρας edd. MSS. δ' †ἐπ' Porson. ἐγὼ δ' ἐπάρχους conjecit Canterus. ἐγὼ μὲν ἄνδρας Valckenaer. Veram lectionem e nota MSta in margine Aldinæ enotavit Burtonus. Choeph. 919. Τρέφει δέ γ' ἀνδρὸς μόχθος ἡμένας ἔσω. Vide supra notata ad v. 212. Suppl. 742. Conf. Euripidis locum mox citandum ad v. 373.

273. Glossæ vice fungetur Eurip. Troad. 1077. Μέλει, μέλει μοι, τάδ' εἰ φρονεῖς, ἄναξ.

Ibid. ὑπνώσει Ald. Rob. M. 1. Viteb. "*Citat Plotius de Metris p.* 2643. *qui recte* ὑπνώσσει." R. P. Vid. Gaisford. ad Hephæst. p. 300.

γείτονες δὲ
κραδίας μέριμναι
ζωπυροῦσι τάρβος,
τὸν ἀμφιτει-
χῆ λεών· δράκοντας ὥς
τις τέκνων ὑπερδέδοι-
κε λεχέων δυσευ-
νάτορας πάντρομος πελειάς.
τοὶ μὲν γὰρ ποτὶ πύργους
πανδαμί, πανομλὶ
στείχουσιν. τί γένωμαι ;
τοὶ δ' ἐπ' ἀμφιβόλοισιν
ἰάπτουσι πολίταις

275. Ita olim Hermannus. Ceteri καρδίας, quod nunc mavult ipse Hermannus, ut sit vox disyllaba, per synizesin ια.

276. μερίμναις Ald. μερίμνα Rob.

278. δράκοντα δ' ὡς edd. δράκοντθ' ὡς Colb. 1. δράκοντας ὡς Burneius, qui citat Horat. Epod. I. 29. *avis Serpentium allapsus timet* Stat. Achill. I. 212. *volucris—hinc anxia cogitat angues.* Contra pro singulari stant, Æschylus ipse infra 497. et, quem fortasse respexit, Homerus Iliad. B. 298. Moschus IV. 21. Heliodor Æthiop. II. p. 100.

280. δυσευνήτειρα omnes præter Stephanum, qui δυσεννήτορας. Codex Mediceus, teste Salvinio δυσεννήτειρα ἀπάντρομος (sic). τοὺς δυσευνήτορας Burneius.

281. πάντροφος edd. Eustath. ad Od. Θ. p. 1602, 6. Tzetz. ad Lycophr. 87. πάντρομος autem, ut videtur, quod ut v. l. habet Cod. Vossianus, in archetypo, unde descriptus est Codex Mediceus, exaratum fuerat ; atque ita quidem correxit Is. Casaubon. Neutra lectio mihi placet.

283. πανδημεὶ πανομιλεὶ codices et impressi ; nisi quod Aldus et Robortellus πανδημί. Vid. Glossar. ad Prometh. 216.

284. τίς MSS. nonnulli, contra metrum et linguæ indolem.

285. τἰ pro τοὶ Rob.

χερμάδ' ὀκριόεσσαν.
παντὶ τρόπῳ, Διογενεῖς
θεοί, πόλιν καὶ στρατὸν
Καδμογενῆ ῥύεσθε.
ποῖον δ' ἀμείψεσθε γαίας πέδον ἀντιστρ. ά.
τᾶσδ' ἄρειον,
ἐχθροῖς ἀφέντες
τὰν βαθύχθον' αἶαν
ὕδωρ τε Διρ-
καῖον, εὐτραφέστατον
πωμάτων, ὅσων ἴη-
σι Ποσειδᾶν ὁ γαι-
άοχος, Τηθύος τε παῖδες;
πρὸς τάδ' ὦ πολιοῦχοι
θεοί, τοῖσι μὲν ἔξω
πύργων ἀνδρολέτειραν

287. ὀκρυόεσσαν Ald. Rob. Turn. ὠκριόεσσαν Seld. Barocc. A. B. C. M. 1. Vid. ad Prometh. 289. Notas et Glossarium.

289. ὦ θεοὶ edd. ὦ deest in Med. Seld. Barocc. A. B. G. H. K. L. N. M. 1. 2. Colb. 2. Brunck. Schutz.

296. εὐτρεφέστατον Ald. Rob. Turn. εὐτραφέστατον Brunck. quod habent A. B. C. K. L. M. 1. Mosqq. quodque sine MSS. reponendum esset, quum ab aoristo rite formetur, ut εὐμαθής, εὐπιθής. In Choeph. 896. editur εὐτραφὲς γάλα. Tzetzes tamen, versum citans Chil. XII. 80. habet εὐτρεφές. Vid. Scalig. ad Eurip. Cycl. 379. Mox πομάτων edd. ante Porsonum, cujus de hac scriptura notata videas ad Eurip. Hecub. 396. pleniora ad Hippol. 209. ed. Monk.

298. Ποσειδῶν Ald. Rob.—δᾶν Med. Seld. Colb. 2. M. 1. Brunck. Porson. Mox γεάοχος Ald.

300. Vide Glossar. in Prometh. 1065. et confer Pers. 170.

καὶ τὰν ῥίψοπλον ἄταν
ἐμβαλόντες, ἄροισθε
κῦδος τοῖσδε πολίταις·
καὶ πόλεως ῥύτορες
εὔεδροί τε στάθητ'
ὀξυγόοις λιταῖσιν.
οἰκτρὸν γὰρ πόλιν ὧδ' στροφὴ β'.
ὠγυγίαν ἄϊδι προϊά-
ψαι δορὸς ἄγραν
δουλίαν ψαφαρᾷ σποδῷ

303. ἄταν, ῥίψοπλον ἄταν Hermann. Schutz.

304. Editiones interpungunt, ἄροισθε κῦδος· τοῖς δὲ πολίταις καὶ πόλεως ῥυτῆρες εὔεδροί τε στάθητ' ὀξυγόοις λιταῖσιν. quæ durissima sunt, ne dicam solœca. Omnia mutatione perquam levi expedita fiunt. Constructio verbi ἄροισθε, quæ e rarioribus est, scribas fefellit. Æschylus Homerum pro more respicit, Iliad. Δ. 94. Τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν· Πᾶσι δέ κε Τρώεσσι χάριν καὶ κῦδος ἄροιο. Non displiceret τοῖσι πολίτας. vid. supra 206. ἄροιτε Schol. in Seld.

306. ῥυτῆρες edd. ῥύτορες (sic) Med. Rarior est hæc forma. Epigr. ap. Kuster. in Suid. v. ἄθυρμα. Toup. ad Theocrit. Adoniaz. p. 340. ὡραίων ῥύτορι βουκολίων. Archiæ Epigr. Anal. Brunck. T. II. p. 92. Pro communi ῥήτωρ Homerus dixit ῥητήρ, sed pro θηρητῆρας, θηρήτορας, Iliad. 1. 540. Noster supra 165. rarissimam formam μνήστορες adhibuit: in Agam. 404. ἀσπίστορας, sed in Suppl. 181. ὑπασπιστῆρας. δαϊκτὴρ infra 910. δαίκτωρ Suppl. 975. Hermannus γένεσθε ῥυτῆρες. Burneius ῥυτῆρες γένεσθ'. Fateri autem necesse est, Codicis Medicei auctoritatem de hac re eo minorem esse, quod in Suppl. 617. κλήτορος exhibet, ubi κλητῆρος metrum postulat.

309. Ita Med. Seld. K. L. M. 1. Ven. 2. Porsonus τήνδ' pro ὧδ' ante eum omnes.

310. ἄϊδα Ald. Rob. Barocc. αἴδα E. H. K. L. Colb. 1. 2. M. 1. ᾅδε Med. Homericum istud adumbravit Noster Il. A. 3. vel Iliad. Z. 486.

312. δουλείαν edd. omnes et Burneius. Certum est δουλίαν, cui respondet in antistropha δωμάτων. Cf. quæ dixi ad v. 75. δουλίαν e

ὑπ᾽ ἀνδρὸς Ἀχαιοῦ θεόθεν
περθομέναν ἀτίμως·
τὰς δὲ κεχειρωμένας ἄγεσθαι,
ἔ, ἔ, ἔ, νέας τε καὶ παλαιὰς
ἱππηδὸν πλοκάμων,
περιῤῥηγνυμένων φαρέων.
βοᾷ δ᾽ ἐκκενουμένα πόλις,
λαΐδος ὀλλυμένας
μιξοθρόου· βαρείας
τοι τύχας προταρβῶ.
κλαυτὸν δ᾽ ἀρτιτρόποις ἀντιστρ. β᾽.
ὠμοδρόπων νομίμων προπάροι-
θεν διαμεῖψαι
δωμάτων στυγερὰν ὁδόν.
τί γάρ; φθίμενόν τοι προλέγω

Cod. Ven. citat Burtonus: cui dubito an fides habenda sit.

314. πορθουμέναν E. ex glossemate.

315. κεχηρωμένας Med. τὰ δὲ κεχηρωμένα L. ἄγεσθε Ald.

316. ἔ ter edd. quod ob antitheticum malui; nec repugnat metrum: νέας enim monosyllabum est. Bis tantum Med. Seld. Colb. 1, 2. L. N. Burneius; quater E. M. 1.

318. Ita Rob. Med. G. L. Colb. 1. 2. M. 1. Brunck. Pors. περὶ ῥηγν. Ald. περιερρηγμένων Turn. Steph.

319. ἐκκενουμένη Ald. Rob.

320. λητδος Ald. Turn. Haud displicet Schutzii μιξόθροος.

322. τοι omittunt Ald. Rob. Barocc. C. E. N. Colb. 1. Ven. 1.

323. κλαυστὸν Ald. Rob. τ᾽ pro δ᾽ Barocc. Mox ἀντιστρόποις E. ἀρτιδρόποις v. l. apud Turn. et Schol. A. Dein ὠμοτρόπων Rob. Forsan ὠμοδρόπων. vid. Suppl. 994.

326. δομάτων Ald. Rob. στυργερὰν Rob.

327. τί; τὸν φθίμενον γὰρ προλέγω edd. γάρ τοι Guelph. unde veram, ut mihi videtur, lectionem

βέλτερα τῶνδε πράσσειν.
πολλὰ γάρ, εὖτ' ἂν πόλις δαμασθῇ,
ἔ, ἔ, ἔ, δυστυχῆ τε πράσσει.
ἄλλος δ' ἄλλον ἄγει,
φονεύει, τὰ δὲ καὶ πυρφορεῖ·
καπνῷ χραίνεται πόλισμ' ἅπαν·
μαινόμενος δ' ἐπιπνεῖ
λαοδάμας, μιαίνων
εὐσέβειαν, Ἄρης.
κορκορυγαὶ δ' ἀν' ἄστυ, στροφὴ γ'.
ποτὶ πτόλιν δ' ὀρκάνα πυργῶτις.
πρὸς ἀνδρὸς δ' ἀνὴρ δορὶ καίνεται·

erui. Nescio an alibi occurrat τί; sic simpliciter positum; etsi satis frequens est τί δ'; Quod dedi, τί γάρ; occurrit Agam. 1241. Eumen. 675. fragm. Iphigeniæ apud Schol. Sophocl. Ajac. 721. Sophocl. Œd. Col. 1679. Eurip. Orest. 476. Suppl. 54. 119. 124. Ita, ut videtur, legebat Schol. A. qui explicat, τί γὰρ δεῖ πολλὰ λέγειν; ὁ προτεθνηκὼς εὐτυχῶς πράσσει πλέον τοῦ ζῶντος. Ceterum conferatur Eurip. Phœniss. 1654. Ὡς σὲ στενάζω τῶν τεθνηκότων πλέον. Nostri Myrmid. Ἀντίλοχ', ἀπολωλότα με τοῦ τεθνηκότος Τὸν ζῶντα μᾶλλον· τἀμὰ γὰρ διοίχεται.

329. εὖτε πόλις Ald. Rob. Turn. εὖτε πτόλις Seld. Porson. Sed particulam ἂν recte inseruit Brunckius.

330. πράσσειν Ald. Barocc.

332. καὶ omittunt Rob. Med. Seld. L. Colb. 2.

333. καπνῷ δὲ χρ. Ald. Rob. Turn.

334. δ' ἐπιτνεῖ Ald. δὲ πιτνεῖ A. B. M. 1. Brunck. †δ' ἐπιπνεῖ Pors. Sophocl. Antig. 135. ὃς τότε μαινομένᾳ σὺν ὁρμᾷ Βακχεύων ἐπέπνει ῥιπαῖς ἐχθίστων ἀνέμων. Cf. Brunck. ad Eurip. Hippol. 566.

337. ἀνὰ ἄστυ Ald. Turn. Mox πόλιν Ald. Rob. et ὀρκάνη cum Turn.

338. πρότι Hermann. πόλιν omisso.

339. ὑπὸ δορὶ Rob. κλίνεται Med. Schol. A. notat, παρὰ τὸ Ὁμηρικόν (Iliad. Δ. 472.) ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐδνοπάλιζεν.

βλαχαὶ δ' αἱματόεσσαι
τῶν ἐπιμαστιδίων
ἀρτιβρεφεῖς βρέμονται·
ἁρπαγαὶ δέ,
διαδρομᾶν ὁμαίμονες.
ξυμβολεῖ φέρων φέροντι,
καὶ κενὸς κενὸν καλεῖ,
ξύννομον θέλων ἔχειν,
οὔτε μεῖον, οὔτ' ἴσον λε-
λιμμένοι. τίν' ἐκ τῶνδ'
εἰκάσαι λόγοις πάρα;
παντοδαπὸς δὲ καρπὸς ἀντιστρ. γ'.
χάμαι πεσὼν ἀλγύνει κυρήσας.
πικρὸν δ' ὄμμα τῶν θαλαμηπόλων·

340. βληχαὶ Ald. Rob.

341. ἀρτιτρεφεῖς Rob. Med. Seld. G. K. L. Colb. 1. 2. Schol. B. Steph. ἀρτιβρεφεῖς Ald. Turn. B. H. ceteri. ἀντιστρεφεῖς E. Mihi quidem haud liquet utrum sit legendum, ἀρτι-βρεφεῖς, an ἀρτιτραφεῖς. Durior est enallage βλαχαὶ ἀρτιβρεφεῖς, sed eo fortasse magis Æschylea.

345. ξυμβαλεῖ Ald. Rob. MSS. quidam. ξυμβάλλει L. Mosq. 2.

348. 9. λελιμμένος Ald. Rob. Turn. Barocc. λελιμμένοι Seld. A. B. G. M. 1. 2. Mosqq. v. l. in Schol. A. Brunck. Porson. λελημμένοι Steph. Locus non est ex liquidissimis.

350. λόγος edd. et MSS. Recte Schol. B. πάνθ', ὅσα ἂν εἴπωμεν, ἐλάττω τῶν τότε συμβαινόντων ἐροῦμεν. Forsan etiam legendum τί μ' ἐκ τῶνδ'. Verte autem, *Quænam ex his oratione adumbrare* vel *hariolari licet?*

351. παντοδαπὴς Seld. K. M. 2.

352. χαμάδις MSS. et edd. χάμαι Burneius. Mox ἀργύνει Ald.

353. Hunc versum libenter in aliam sedem transferrem post v. 356. et v. 339. post v. 342. Admodum inficete θαλαμηπόλων mentio injicitur, dum rei penuariæ jactura describitur. Nihil autem scribis magis in proclivi erat, quam

πολλὰ δ' ἀκριτόφυρτος
γᾶς δόσις οὐτιδανοῖς
ἐν ῥοθίοις φορεῖται.
δμωΐδες δὲ
καινοπήμονες νέαι,
τλήμον' αἰχμάλωτον εὐνὰν
δυσμενοῦς ὑπερτέρου
ἀνδρὸς εὐτυχοῦντος· ὥστ'
ἐλπὶς ἐστι νύκτερον τέ-
λος μολεῖν, πολυκλαύ-

versus choricos inter se permutare. Versuum tamen seriem haud temere contra omnium codicum fidem invertendam esse, neque citra ultimam necessitatem, docet magnus Bentleius ad Horat. Epod. II. 13.

354. πολλὴ Rob. Turn. Mox ἀκρυτόφυργος Ald. ἀκριτόφυρτος Rob. In Agam. 1016. πολλά τοι δόσις ἐκ Διὸς de frumento dicitur.

356. ῥοθίοισι Ald. Rob. Turn.

359. τλήμονες edd. MSS. τλήμον' Hermannus, quod recepit Burneius. Schol. B. legisse videtur τλήμον' ἐς εὐνάν, et hinc fortasse orta est lectio vulgata τλήμονες. Dein duo versus transposui, ut expeditior sit constructio. Recte, ut videtur, Schol. B. εὐτυχοῦντος, κτωμένου. Verte autem, *Ancillæ vero teneræ novo dolore afficiuntur, quia hostis victor nactus est miserum earum et captivum lorum.* Virgil. Æn. III. 323. *Nec victoris heri tetigit captiva cubile.*

360. ὑπερτέρους Ald.

361. Edd. ὡς, quod Heathius et Brunckius vertunt *adeo ut.* Atqui ὡς in hoc sensu non nisi cum infinitivo construitur; ut infra 540. Pers. 512. Agam. 546. 667. 1383. Eumen. 36. 426. 893. Suppl. 942. Quare dedi ὥστ'. Quod si ordinem vulgatum retineas, auctor sum ut legas ὧν, scilicet ἀχέων.

363. παγκλαύστων Ald. Rob. παγκλαύτων ceteri. Burneius ἄκλαυστον, citans Mimnermo-Solonis versum, Μηδέ μοι ἄκλαυστος θάνατος μόλοι, cujus dicti sensus ab hoc loco plane alienus est. Lenius est πολυκλαύτων. παυδάκρυτος et πολυδάκρυτος confusa sunt infra 651. 964. Sophocl. fragm. ap. Stob. LXXXVII. p. 355. Πολλῶν δ' ἐν

των ἀχέων ἐπίῤῥοθον.

ΗΜΙΧ. *ὅ τοι κατόπτης, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ στρατοῦ*
πευθώ τιν' ἡμῖν, ὦ φίλαι, νέαν φέρει,
σπουδῇ διώκων πομπίμους χνόας ποδῶν.

ΗΜΙΧ. *καὶ μὴν ἄναξ ὅδ' αὐτός, Οἰδίπου τόκος,*
εἰς ἀρτίκολλον ἀγγέλου λόγον μαθεῖν·
σπουδὴ δὲ καὶ τοῦδ' οὐ καταρτίζει πόδα.

ΑΓ. *λέγοιμ' ἄν, εἰδὼς εὖ, τὰ τῶν ἐναντίων,*
ὡς τ' ἐν πύλαις ἕκαστος εἵληχεν πάλον.
Τυδεὺς μὲν ἤδη πρὸς πύλαισι Προιτίσι

πολυπληθίᾳ, forsan παμπληθίᾳ, ut in Laocoont. fragm. 3. Dein ἀλγέων edd. et MSS. præter M. 1. qui ἀχέων, et L. qui πημάτων.

365. ὅτοι τοι Rob. Mox de χνόας vid. supra ad v. 141.

369. εἰς Ald. Rob. εἰς Pors. εἰσ' ceteri, quod pro προσέρχεται positum displicet. Olim conjeceram legendum esse ex Schol. A. Ὡς ἀρτίκολλον ἀγγέλου λόγον μαθεῖν. Sophocl. Œd. T. 84. Τάχ' εἰσόμεσθα· ξύμμετρος γὰρ ὡς κλύειν. Contra in fragmento ap. Plutarch. p. 1412. pro εὖ γ' οὖν ὡς γαμεῖν ἔχεις τάλας, legerim εἰς γαμεῖν. Verte autem, *Quin hic Œdipi filius peropportune quidem adest ad audiendum nuncii sermonem.* In v. 368. subaudi ἥκει. Similis est ellipsis in Sophocl. Antig. 626. Ὅδε μὴν Αἵμων, παίδων τῶν σῶν Νέατον γέννημ'.

370. Ita Guelph. οὐκ ἀπαρτίζει ceteri præter Schutzium, qui ex Hermanni conjectura reposuit οὐ καταργίζει. Sed hoc sensum plane mirum funderet, *festinatio pedem non retardat.*

371. Nescio an melior distinctio foret, Λέγοιμ' ἄν, εἰδὼς εὖ τὰ τῶν ἐναντίων, Ὡς ἐν π. ἑ. εἰ. π.

372. πῶς Rob. Schol. A. κλῆρον pro πόλυν Ald. πάλῳ Guelph. Mosq. 2.

373. Euripides, qui occasionem Æschyli perstringendi avide arripiebat, oblique eum tetigit in Phœn. 755. (760. Pors.) Ἔσται τάδ'. ἐπτάπυργον εἰς πόλιν μολών, Τάξω λοχαγοὺς πρὸς πύλαισιν, ὡς λέγεις, Ἴσους ἴσοισι πολεμίοισιν ἀντιθείς. Ὄνομα δ' ἑκάστου διατριβὴ πολλὴ λέγειν, Ἐχθρῶν ὑπ' αὐτοῖς τείχεσιν καθημένων. ubi vid. Schol. et Valckenaerii notam. Septem du-

βρέμει· πόρον δ' Ἰσμηνὸν οὐκ ἐᾷ περᾶν
ὁ μάντις, οὐ γὰρ σφάγια γίγνεται καλά.
Τυδεὺς δὲ μαργῶν, καὶ μάχης λελιμμένος,
μεσημβριναῖς κλαγγαῖσιν ὡς δράκων, βοᾷ·
θείνει δ' ὀνείδει μάντιν Οἰκλείδην σοφόν,
σαίνειν μόρον τε καὶ μάχην ἀψυχίᾳ.
τοιαῦτ' ἀϋτῶν, τρεῖς κατασκίους λόφους
σείει, κράνους χαίτωμ', ὑπ' ἀσπίδος δ' ἔσω
χαλκήλατοι κλάζουσι κώδωνες φόβον.
ἔχει δ' ὑπέρφρον σῆμ' ἐπ' ἀσπίδος τόδε,
φλέγονθ' ὑπ' ἄστροις οὐρανὸν τετυγμένον.
λαμπρὰ δὲ πανσέληνος ἐν μέσῳ σάκει,

cum nomina breviter recenset Sophocles Œd. Col. 711. seqq. fusius Euripides Phœniss. 120. seqq. Eorum statuas Delphis inter Argivorum ἀναθήματα describit Pausanias X. 10. qui tamen, Parthenopæi nomine omisso, Alithersen inter duces memorat; tradit autem Amphiaraum aurigam habuisse, cui nomen Bato. Parthenopæum ducibus adnumerarat Thebaidis scriptor. De portarum titulis consule Porson. ad Phœniss. 1150.

378. σθένει Ald. Barocc. θείνει Rob. Seld. F. Mosq. 1. 2. Schol. B. θένει ceteri, quæ vox non nauci est. Diphthongum flagitat metrum infra 957. Pers. 303. 418. 965. simplicem vocalem, quantum sciam, nusquam. Occurrunt quidem θένων, θένει, θένειν, mutanda in θενῶν, vel θενῶν, θενεῖ, θενεῖν. In Aristoph. Av. 54. vulgatur, Οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; τῷ σκέλει θένε τὴν πέτραν, sed ibi legendum esse θεῖνον πέτραν ex vv. 56. 80. 83. 107. patet. Cf. Pierson. Verisim. II. 5. p. 193. Dein δ' om. Ald. Mox Οἰκλείδην Turn.

380. αὐτῶν Ald.

381. ἀπ' ἀσπίδος Schol. A. ὑπ' ἀσπίδος δὲ τῷ edd. δ' ἔσω unus Codex Mediceus.

382. χαλκήλατον v. l. apud Turn. κώδωνες ἠχοῦσιν G.

383. ὑπ' ἀσπίδος Rob. quod e v. 381. fluxit.

πρέσβιστον ἄστρων, νυκτὸς ὀφθαλμός, πρέπει.
τοιαῦτ' ἀλύων ταῖς ὑπερκόποις σαγαῖς,
βοᾷ παρ' ὄχθαις ποταμίαις, μάχης ἐρῶν,
ἵππος χαλινῶν ὡς κατασθμαίνων μένει,
ὅστις βοὴν σάλπιγγος ὁρμαίνει κλύων.
τίν' ἀντιτάξεις τῷδε; τίς Προίτου πυλῶν,
κλείθρων λυθέντων, προστατεῖν φερέγγυος;
ΕΤ. κόσμον μὲν ἀνδρὸς οὔτιν' ἂν τρέσαιμ' ἐγὼ,
οὐδ' ἑλκοποιὰ γίγνεται τὰ σήματα.

386. ἄστρον L. ἄστρον (sic) C. τρέσβιστος δ' ἀνδρῶν Etymologus M. p. 753, 22. quem corrigit Valckenaer. ad Theocrit. Adoniaz. p. 318. C.

387. ὑπερκόμποις omnes. Dedi ὑπερκόποις, et in v. 400. ὑπέρκοπον, quum nullus sit Tragicorum locus, ubi alteram formam metrum requirat, quidam vero ubi respuat, ut infr. v. 451. Choeph. 134. Sophocl. Ajac. 127. quem tamen citans Schol. Venet. ad Iliad. E. 449. habet ὑπέρκομπον. Corrigo igitur, unius literulæ omissione, Pers. 342. 825. 838. Ibid. 796. pro τοὺς ὑπερκόμπους ἄγαν, lege ex Mediceo ὑπερπώλους. ὑπέρκοπος dicitur ut παράκοπος. Serior tamen ætas, ut videtur, inseruit μ; dixit enim Menander, si modo isti sint Menandri versus apud Strabon. X. p. 452. Τὸν ὑπέρκομπον θηρῶσα Φάων' Οἰστροῦντι πόθῳ. [Forsan tamen diversæ sint voces.]

388. μάχης δ' ἐρῶν Brunck. Porson. A. Colb. 2. Vid. ad Prom. 853.

389. χαλινῶν δ' Ald. Turn. δ' om. Rob. Brunck. Porson. Colb. 2. Mox κατασθμαίνει μένων Rob. μένει dativum esse a μένος contendit Wellauer.

390. ὥς τις Ald. Turn. Mox βοᾷ L. Dein ὁρμαίνων μένει Seld. C. E. F. G. K. Mosq. 1. Schol. B. ὁρμαίνει μένων ceteri κλύων seu Brunckius ad Aristoph. Ran. 1042. sive Tyrwhittus; credo Tyrwhittus. Ita certe legerat Schol. A.

392. κλήθρων Med. quod mavult Butlerus. Et κληῖδας quidem Tragicos scripsisse tradunt Photius et Suidas. Sed hanc recentioris fuisse ævi scripturam recte statuunt Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. 268. Koen. ad Gregor. p. 42. Vid. Schol. ad Phœniss. 688. Aliter videtur sensisse Porsonus.

βρέμει· πόρον δ' Ἰσμηνὸν οὐκ ἐᾷ περᾶν
ὁ μάντις, οὐ γὰρ σφάγια γίγνεται καλά.
Τυδεὺς δὲ μαργῶν, καὶ μάχης λελιμμένος,
μεσημβριναῖς κλαγγαῖσιν ὡς δράκων, βοᾷ·
θείνει δ' ὀνείδει μάντιν Οἰκλείδην σοφόν,
σαίνειν μόρον τε καὶ μάχην ἀψυχίᾳ.
τοιαῦτ' ἀϋτῶν, τρεῖς κατασκίους λόφους
σείει, κράνους χαίτωμ', ὑπ' ἀσπίδος δ' ἔσω
χαλκήλατοι κλάζουσι κώδωνες φόβον.
ἔχει δ' ὑπέρφρον σῆμ' ἐπ' ἀσπίδος τόδε,
φλέγονθ' ὑπ' ἄστροις οὐρανὸν τετυγμένον.
λαμπρὰ δὲ πανσέληνος ἐν μέσῳ σάκει,

cum nomina breviter recenset Sophocles Œd. Col. 711. seqq. fusius Euripides Phœniss. 120. seqq. Eorum statuas Delphis inter Argivorum ἀναθήματα describit Pausanias X. 10. qui tamen, Parthenopæi nomine omisso, Alithersen inter duces memorat; tradit autem Amphiaraum aurigam habuisse, cui nomen Bato. Parthenopæum ducibus adnumerarat Thebaidis scriptor. De portarum titulis consule Porson. ad Phœniss. 1150.

378. *σθένει* Ald. Barocc. *θείνει* Rob. Seld. F. Mosq. 1. 2. Schol. B. *θένει* ceteri, quæ vox non nauci est. Diphthongum flagitat metrum infra 957. Pers. 303. 418. 965. simplicem vocalem, quantum sciam, nusquam. Occurrunt quidem *θένων*, *θένει*, *θένειν*, mutanda in *θενῶν*, vel *θενῶν*, *θενεῖ*, *θενεῖν*. In Aristoph. Av. 54. vulgatur, Οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον; *τῷ σκέλει θένε τὴν πέτραν*, sed ibi legendum esse *θεῖνον πέτραν* ex vv. 56. 80. 83. 107. patet. Cf. Pierson. Verisim. II. 5. p. 193. Dein δ' om. Ald. Mox *ὀϊκλείδην* Turn.

380. *αὐτῶν* Ald.

381. *ἀπ' ἀσπίδος* Schol. A. *ὑπ' ἀσπίδος δὲ τῷ* edd. *δ' ἔσω* unus Codex Mediceus.

382. *χαλκήλατον* v. l. apud Turn. *κώδωνες ἠχοῦσιν* G.

383. *ὑπ' ἀσπίδος* Rob. quod e v. 381. fluxit.

πρέσβιστον ἄστρων, νυκτὸς ὀφθαλμός, πρέπει.
τοιαῦτ' ἀλύων ταῖς ὑπερκόποις σαγαῖς,
βοᾷ παρ' ὄχθαις ποταμίαις, μάχης ἐρῶν,
ἵππος χαλινῶν ὡς κατασθμαίνων μένει,
ὅστις βοὴν σάλπιγγος ὁρμαίνει κλύων.
τίν' ἀντιτάξεις τῷδε; τίς Προίτου πυλῶν,
κλείθρων λυθέντων, προστατεῖν φερέγγυος;

ΕΤ. κόσμον μὲν ἀνδρὸς οὔτιν' ἂν τρέσαιμ' ἐγὼ,
οὐδ' ἑλκοποιὰ γίγνεται τὰ σήματα.

386. ἄστρον L. ἄστρον (sic) C. πρέσβιστος δ' ἀνδρῶν Etymologus M. p. 753, 22. quem corrigit Valckenaer. ad Theocrit. Adoniaz. p. 318. C.

387. ὑπερκόμποις omnes. Dedi ὑπερκόποις, et in v. 400. ὑπέρκοπον, quum nullus sit Tragicorum locus, ubi alteram formam metrum requirat, quidam vero ubi respuat, ut infr. v. 451. Choeph. 134. Sophocl. Ajac. 127. quem tamen citans Schol. Venet. ad Iliad. E. 449. habet ὑπέρκομπον. Corrigo igitur, unius literulæ omissione, Pers. 342. 825. 838. Ibid. 796. pro τοὺς ὑπερκόμπους ἄγαν, lege ex Mediceo ὑπερπώλους. ὑπέρκοπος dicitur ut παράκοπος. Serior tamen ætas, ut videtur, inseruit μ; dixit enim Menander, si modo isti sint Menandri versus apud Strabon. X. p. 452. Τὸν ὑπέρκομπον θηρῶσα Φάων' Οἰστροῦντι πόθῳ. [Forsan tamen diversæ sint voces.]

388. μάχης δ' ἐρῶν Brunck. Porson. A. Colb. 2. Vid. ad Prom. 853.

389. χαλινῶν δ' Ald. Turn. δ' om. Rob. Brunck. Porson. Colb. 2. Mox κατασθμαίνει μένων Rob. μένει dativum esse a μένος contendit Wellauer.

390. ὥς τις Ald. Turn. Mox βοᾷ L. Dein ὁρμαίνων μένει Seld. C. E. F. G. K. Mosq. 1. Schol. B. ὁρμαίνει μένων ceteri κλύων seu Brunckius ad Aristoph. Ran. 1042. sive Tyrwhittus; credo Tyrwhittus. Ita certe legerat Schol. A.

392. κληθρων Med. quod mavult Butlerus. Et κληῖδας quidem Tragicos scripsisse tradunt Photius et Suidas. Sed hanc recentioris fuisse ævi scripturam recte statuunt Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. 268. Koen. ad Gregor. p. 42. Vid. Schol. ad Phœniss. 688. Aliter videtur sensisse Porsonus.

λόφοι δὲ κώδων τ' οὐ δάκνουσ' ἄνευ δορός.
καὶ νύκτα ταύτην, ἣν λέγεις ἐπ' ἀσπίδος
ἄστροισι μαρμαίρουσαν οὐρανοῦ κυρεῖν,
τάχ' ἂν γένοιτο μάντις ἐννοίᾳ τινί.
εἰ γὰρ θανόντι νὺξ ἐπ' ὀφθαλμοῖς πέσοι,
τῷ τοι φέροντι σῆμ' ὑπέρκοπον τόδε
γένοιτ' ἂν ὀρθῶς ἐνδίκως τ' ἐπώνυμον,
καὐτὸς καθ' αὑτοῦ τήνδ' ὕβριν μαντεύσεται.
ἐγὼ δὲ Τυδεῖ κεδνὸν Ἀστακοῦ τόκον
τόνδ' ἀντιτάξω προστάτην πυλωμάτων,
μαλ' εὐγενῆ τε, καὶ τὸν αἰσχύνης θρόνον
τιμῶντα, καὶ στυγοῦνθ' ὑπέρφρονας λόγους·
αἰσχρῶν γὰρ ἀργός, μὴ κακὸς δ' εἶναι φιλεῖ.
σπαρτῶν δ' ἀπ' ἀνδρῶν, ὧν Ἄρης ἐφείσατο,
ῥίζωμ' ἀνεῖται, κάρτα δ' ἔστ' ἐγχώριος.

395. τ' omittunt Rob. Seld. Mox δάκνουσιν Rob.

398. ἡ ἀνοία Ald. Rob. Turn. ἡ ἔννοια ceteri. Sed hujusmodi composita rarissime ultimam producunt, apud Æschylum nunquam. Nescio annon melius foret ὑπονοίᾳ τινί. Eurip. Phœniss. 1145. ἐπ' ἀσπίδος — γίγας — πόλιν — ἐξαναστάσας βίᾳ, Ὑπόνοιαν ἡμῖν οἷα πείσεται πόλις. De constructione vid. Porson. ad Eurip. Orest. 1645. infr. v. 549.

400. ἠπέρκομον Ald. ὑπέρκομπον ceteri. ὑπέρκοπον Guelph. Mosq. 1. Vid. supra v. 387.

401. ὀρθῶς γ' Ald. Turn.

402. Ita Seld. C. G. M. 1. Colb. 2. Ceteri τὴν ὕβριν. Mox μαντεύεται F. N.

404. τῶνδε Grotius Excerpt. quod malim. Butlerus existimat Eteoclem in scenam ducibus stipatum prodiisse, et ex iis quosdam ad portarum custodiam selegisse. Recte: vid. 466. 7. Mox προστατεῖν Seld. K. sed in illo ην diverso atramento suprascriptum est.

408. ἐφύσατο Guelph. Mosq. 2. v. l. apud Steph. quam jure improbat G. Canter. N. L. I. 6.

Μελάνιππος· ἔργον δ' ἐν κύβοις Ἄρης κρινεῖ.
δίκῃ δ' ὁμαίμων κάρτα νῦν προστέλλεται
εἴργειν τεκούσῃ μητρὶ πολέμιον δόρυ.

ΧΟ. τὸν ἀμὸν νυν ἀντίπαλον εὐτυχεῖν στρ. ά.
θεοὶ δοῖεν, ὡς δίκαιος πόλεως
πρόμαχος ὄρνυται· τρέμω δ' αἱματη-
φόρους μόρους ὑπὲρ φίλων
ὀλομένων ἰδέσθαι.

ΑΓ. τούτῳ μὲν οὕτως εὐτυχεῖν δοῖεν θεοί.
Καπανεὺς δ' ἐπ' Ἠλέκτραισιν εἵληχεν πύλαις,
γίγας ὅδ', ἄλλου τοῦ πάρος λελεγμένου

410. ἔργων Ald.

411. δίκῃ Turn. G. δίκη ceteri. †δίκῃ Pors. Dein ὁ δαίμων edd. ante Stephanum. MSS. plerique δ ὁμαίμων (sic) Seld. ὁμαίμων Steph. Med. v. l. in C. Inf. 931. κάρτα δ' εἶσ' ὅμαιμοι. Mox pro νιν, quod habent omnes, dedi νῦν, nusquam enim στέλλομαι activo sensu vidi. *Jure autem, utpote vere consanguineus,* mittitur *ad tutandam matrem.* Cf. 469. νῦν et νιν permutantur Eurip. Bacch. 32. δίκῃ pro σὺν δίκῃ Sophocl. Ajac. 1247. Philoct. 1234. Electr. 561. Non video quo sensu dici posset Δίκη ὁμαίμων.

412. Citat Th. Magister v. Εἴργω.

413. ἐμὸν Colb. 2. νῦν edd. vet. νυν Arnaldus.

414. δικαίως edd. et MSS. δίκαιος R. P. in schedis, simul corrigens Eurip. Ion. 1353. Καθαρὸς Ἀθήνας ἕλθ' ὑπ' οἰωνῶν καλῶν. vulgo καθαρῶς.

415. αἱματιφόρους Ald. Rob. In fine proximi versus ἐμῶν adjicit Rob.

417. ὀλλυμένων G.

418. θεοὶ δοῖεν edd. ante Burton. qui δοῖεν θεοι, ut Seld. G. Colb. 2. M. 1. 2. Scribæ cujusdam oculis obversabatur v. 414.

420. Ita cum Schol. A. et v. l. in B. Marklandus ad Eurip. Suppl. 872. probantibus Brunck. Porson. Edd. vet. ἄλλος. Poeta sibi invicem opponit Capanei magnitudinem, et corpus pusillum Tydei, qui μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής, quod bene notavit Schol. A. [Hodie tamen in veterem lectionem propensus sum.]

μείζων, ὁ κόμπος δ' οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ·
πύργοις δ' ἀπειλεῖ τοῖσδ', ἃ μὴ κράνοι θεός·
θεοῦ τε γὰρ θέλοντος ἐκπέρσειν πόλιν,
καὶ μὴ θέλοντος φησίν, οὐδὲ τὴν Διὸς
ἔριν πέδῳ σκήψασαν ἐκποδὼν σχεθεῖν.
τὰς δ' ἀστραπάς τε καὶ κεραυνίους βολὰς
μεσημβρινοῖσι θάλπεσιν προσείκασεν.
ἔχει δὲ σῆμα, γυμνὸν ἄνδρα πυρφόρον,
φλέγει δὲ λαμπὰς διὰ χερῶν ὡπλισμένη·
χρυσοῖς δὲ φωνεῖ γράμμασιν, ΠΡΗΣΩ ΠΟΛΙΝ.
τοιῷδε φωτὶ πέμπε . . τίς ξυστήσεται;

421. δ' omittunt Ald. Turn.

422. κραίνοι Rob. Brunck. Pors. Sed in hujusmodi votis usitatior est aoristus. In v. 624. κάνοι metro necessarium est. Totum vero versum sic exhibent edd. MSS. Πύργοις δ' ἀπειλεῖ δεῖν', ἃ μὴ κράνοι τύχη. Porsonus obelum ante δείν' et τύχη appinxit. Infra v. 545. Πύργοις ἀπειλεῖ τοῖσδ', ἃ μὴ κράνοι θεός. ubi Robortellus et duo MSS. pro τοῖσδ' exhibent δείν', e glossemate scilicet, sicut in hoc versu. Dein Fortuna non dicitur κραίνειν aliquid, sed Deus, sive Fatum, κραίνει τὰς τύχας: vid. Glossar. ad Prometh. 219. Quare hunc locum ex isto refinxi. Eundem vero versum bis adhibere, ex Æschyli consuetudine est.

423. Eurip. Suppl. 498. de eodem Capaneo, ὤμοσεν πόλιν Πέρσειν, θεοῦ θέλοντος, ἤν τε μὴ θέλῃ. Cycl. 331. Ἡ γῆ δ' ἀνάγκῃ, κἂν θέλῃ, κἂν μὴ θέλῃ.

424. Malim, φησί, κοὐδὲ τὴν Διός.

425. ἐμποδὼν Seld. H. K. L. M. 1. 2. v. l. in Schol. A.

427. μεσημβρινοῖσι θάλπαισι Rob. Ex hoc loco forsan corrigendus est Suppl. 742. Πολλοὺς δέ γ' εὑρήσουσιν ἐν μεσημβρίᾳ Θάλπει βραχίον' εὖ κατερρινημένους. Lego ἐν μεσημβρίνῳ. Mox προσῄκασεν Med. Brunck.

429. χειρῶν Ald. Rob. Eurip. Bacch. 732. Ἕπεσθε, θύρσοις διὰ χερῶν ὡπλισμέναι. Æschylus enallage utitur.

430. φωνεῖν Ald. Mox πρίσω Ald. Rob. errore satis ludicro.

431. πεμπατὶς Rob. Plutarch. Thes. p. 1. σκοποῦντι δέ μοι, κατ' Αἰσχύλον, Τοιῷδε φωτὶ τίς ξυμβή-

τίς ἄνδρα κομπάζοντα μὴ τρέσας μενεῖ;
ΕΤ. καὶ τῷδε κέρδει κέρδος ἄλλο τίκτεται.
τῶν τοι ματαίων ἀνδράσιν φρονημάτων
ἡ γλῶσσ' ἀληθὴς γίγνεται κατήγορος. 435
Καπανεὺς δ' ἀπειλεῖ, δρᾷν παρεσκευασμένος,
θεοὺς ἀτίζων· κἀπογυμνάζων στόμα
χαρᾷ ματαίᾳ, θνητὸς ὤν, ἐς οὐρανὸν
πέμπει γεγωνὰ Ζηνὶ κυμαίνονθ' ἕπῃ.
πέποιθα δ' αὐτῷ ξὺν δίκῃ τὸν πυρφόρον 440
ἥξειν κεραυνόν, οὐδὲν ἐξεικασμένον
μεσημβρινοῖσι θάλπεσιν τοῖς ἡλίου.
ἀνὴρ δ' ἐπ' αὐτῷ, κεἰ στόμαργός ἐστ' ἄγαν,
αἴθον τέτακται λῆμα, Πολυφόντου βία,
φερέγγυον φρούρημα, προστατηρίας 445

σεται, Τίν' ἀντιτάξω τῷδε; τίς φερέγγυος; Confundit vv. 391. 392. cum hoc versu, qui, ut hodie stat, minime mihi placet.

432. κομπάσαντα Med.

434. ἀνδράσι Ald. Rob. Turn. qui plerumque ν paragogicum omittunt; quod semel monitum sufficiat. Idem dictum puta de tertia in γίγνεται litera. Quinetiam Aldus iota subscriptum sæpissime neglexit.

435. διδάσκαλος pro κατήγορος Rob. G. v. l. in Mosq. 1. Num ita legerit Schol. A. vix liquet.

439. γεγῶνα Ald. Rob. γεγωνᾷ Turn. Steph. γεγωνὰ Brunck. Porson. quod legerat Schol. A. γεγωνὼς G.

440. Suspicor Æschylum dedisse πυρπνόον—κεραυνόν, vid. Prometh. 953.

441. ἐξηκασμένον Med. vid. supra 427.

444. αἴθων edd. MSS. Schol. A. αἶθον λῆμα· ἤτοι φρόνημα δραστήριον καὶ διάπυρον. Recte omnino. Eurip. Iph. Aul. 1423. Ὦ λῆμ' ἄριστον. Hesych. Ἀρείφατον λῆμα· ἀντὶ τοῦ, Ἄρει ἐοικώς. Αἰσχύλος Νεανίσκοις. Mox Πολυφόντα Ald. βίᾳ Ald. Rob.

445. Citat Th. Magister v. φερέγγυος.

Ἀρτέμιδος εὐνοίαισι, σύν τ' ἄλλοις θεοῖς.
λέγ' ἄλλον ἄλλαις ἐν πύλαις εἰληχότα.

ΧΟ. ὅλοιθ' ὃς πόλει μεγάλ' ἐπεύχεται· ἀντ. ά.
κεραυνοῦ δέ νιν βέλος ἐπισχέθοι,
πρὶν ἐμὸν εἰσθορεῖν δόμον, πωλικῶν θ' 450
ἑδωλίων ὑπερκόπῳ
δορί ποτ' ἐκλαπάξαι.

ΑΓ. καὶ μὴν τὸν ἐντεῦθεν λαχόντα πρὸς πύλαις
λέξω· τρίτῳ γὰρ Ἐτεόκλῳ τρίτος πάλος
ἐξ ὑπτίου πήδησεν εὐχάλκου κράνους, 455
πύλαισι Νηΐταισι προσβαλεῖν λόχον.
ἵππους δ' ἐν ἀμπυκτῆρσιν ἐμβριμωμένας
δινεῖ, θελούσας πρὸς πύλας πεπτωκέναι.
φιμοὶ δὲ συρίζουσι βάρβαρον τρόπον,
μυκτηροκόμποις πνεύμασιν πληρούμενοι. 460
ἐσχημάτισται δ' ἀσπὶς οὐ σμικρὸν τρόπον·

446. Schol. A. ὡς τοῦ Πολυφόντου ἱερέως ὄντος τῆς Ἀρτέμιδος. quæ est mera grammatici conjectura.

448. ὅλλοιθ' Ald. Rob. In proximo versu μιν edd. vet. quod mutavit Brunck. Cf. Valckenaer. ad Eurip. Hippol. 1253.

452. ὑπερκόμπῳ edd. vet. μ ejecit Brunckius. Vide supra notata ad v. 387.

453. πρὸς deest in Seld. Mox πήδησεν edd. vet.

456. νηίτησι Ald. νήϊτῃσι Rob. νηΐτισι Turn. Vid. ad Prometh. 363. Eurip. Phœniss. 1120.

457. ἵππους γ' Rob. ἐπ' ἀμπυκτῆρσιν Schutz. male.

458. Sic Ald. Rob. Ceteri πύλαις. Sed illud rectum: supra 169. Βρέτη πεσούσας πρὸς πολισσούχων θεῶν. Eurip. Suppl. 165. Πίτνων πρὸς οὖδας. Androm. 1255. Πιτνόντα πρὸς γῆν. ibid. 164. προσπεσεῖν ἐμὸν γόνυ. et 537.

460. Casaubonus conjecerat μυκτηροπόμποις.

461. μικρὸν Ald. Turn.

ἀνὴρ δ' ὁπλίτης κλίμακος προσαμβάσεις
στείχει πρὸς ἐχθρῶν πύργον, ἐκπέρσαι θέλων.
βοᾷ δὲ χ' οὗτος γραμμάτων ἐν ξυλλαβαῖς,
ὡς οὐδ' ἂν Ἄρης σφ' ἐκβάλοι πυργωμάτων. 465
καὶ τῷδε φωτὶ πέμπε τὸν φερέγγυον
πόλεως ἀπείργειν τῆσδε δούλιον ζυγόν.
ΕΤ. πέμποιμ' ἂν ἤδη τόνδε, σὺν τύχῃ δέ τῳ·
καὶ δὴ πέπεμπτ', † οὐ κόμπον ἐν χεροῖν ἔχων,

462. Rectius forsan abesset δ'. πρὸς ἀμβάσεις edd. vet. Conjunctim Pauwius et ceteri, ex Canteri correctione. Nemo autem interpretum vidit στείχει activo sensu usurpari, *admovet*. Vid. Porson. ad Eurip. Orest. 1427.

464. ἐν omittit Rob. Cum hoc loco conferendus est Eurip. Phœniss. 1188. seqq.

465. Ἄρης ἀφεκβάλοι Colb. 1. N. σφ' ἐκβάλῃ codd. nonnulli.

467. δούλειον edd. et MSS. Vid. ad v. 75.

468. σὺν τάχει Rob. Mox δὲ τῷ Ald. Turn. Accentus recte ordinavit Brunckius. Hunc versum bene advocavit Triclinius ad Sophocl. Œd. T. 80. εἰ γὰρ ἐν τύχῃ γέ τῳ Σωτῆρι βαίη. ubi Marklandus, τὼς pro τῳ conjiciens, male obtemperantem habuit Brunckium. Vulgatum defendit Porsonus ad Eurip. Suppl. 1145. p. 215. ed. Gaisford. collato, præter hunc versum, Choeph. 136. σὺν τύχῃ τινί. Butlerus autem conjicit, σὺν τύχῃ δ' ἴτω.

469. Sic Med. Seld. v. l. in Voss. Brunck. Porson. Καὶ δὴ πέμπετ' Ald. Rob. MSS. quidam. καὶ πέμπεται δ' Turn. Steph. Stanl. Sed de καὶ-δὲ in eodem sententiæ membro non adhibendis vid. ad Prometh. 1009. Choeph. 877. καὶ μάλ' ἠβῶντος δὲ δεῖ. Lege, καὶ μάλ' ἠβῶντός γε δεῖ. Eumen. 65. Ἔγγὺς παρεστὼς, καὶ πρόσω δ' ἀποστατῶν. Lege καὶ πρόσω γ', ut in v. 995. hujus fabulæ, vel πρόσωθ'. Idem dictum puta de καὶ—τε, nisi alterum καὶ sequatur, ut in Eumen. 174. sed ibi forsan legendum κἄμοιγε. In Eurip. Hippol. 291. pro καὶ σύ θ' ἡδίων γενοῦ, reponendum esse καὶ σύ γ', patebit inspicienti vv. 656. 732. 907. 1055. ejusdem fabulæ, et circa quadraginta alia Tragicorum loca, quæ citare longum foret. In hoc v. καὶ δὴ πεμπτ' οὐ C. Erfurdtius ad Sophocl. Aj. p. 514. dubitans de elisione diphthongi αι, conjicit καὶ δὴ πέπεμπται, κόμπον

Μεγαρεύς, Κρέοντος σπέρμα, τοῦ σπαρτῶν γένους,
ὃς οὔτι μάργον ἱππικῶν φρυαγμάτων
βρόμον φοβηθεὶς ἐκ πυλῶν χωρήσεται·
ἀλλ' ἢ θανὼν τροφεῖα πληρώσει χθονί,
ἢ καὶ δύ' ἄνδρε καὶ πόλισμ' ἐπ' ἀσπίδος
ἑλών, λαφύροις δῶμα κοσμήσει πατρός.
κόμπαζ' ἐπ' ἄλλῳ, μηδέ μοι φθόνει λέγων.

ΧΟ. ἐπεύχομαι δὴ τῷδε μὲν εὐτυχεῖν, στρ. β'.
πρόμαχ' ἐμῶν δόμων, τοῖσι δὲ δυστυχεῖν.
ὡς δ' ὑπέραυχα βάζουσιν ἐπὶ πτόλει
μαινομένᾳ φρενί, τώς νιν
Ζεὺς νεμέτωρ ἐπίδοι κοταίνων.

ΑΓ. τέταρτος ἄλλος γείτονας πύλας ἔχων

ἐν χεροῖν ἔχων, quod nescio an recipiendum sit; *cujus jactatio in agendo constat.*

470. τῶν σπ. Stanl. operarum vitio: in notis enim τοῦ, sicut libri MSS. et impressi. Mireris igitur Schutzii diligentiam, qui ait, "vulg. τῶν σπαρτῶν." Fallitur Butlerus de Cod. Mediceo, cujus lectio est τοῦ σπαρτοῦ γένους. Dein γένος Colb. 1. male. Eurip. Phœniss. 956. Σὺ δ' ἐνθάδ' ἡμῖν λοιπὸς εἶ σπαρτῶν γένους.

471. μαργῶνθ' emendarat Poronus in schedis: vulgo μάργων. Schutzius μάργον, quod recipiendum judicavi. Cf. not. ad 44.

474. ἄνδρας Barocc. Guelph.

476. ἄλλον M. 1. unde legerim, κόμπαζ' ἔτ' ἄλλον. Eumen. 209. κόμπασον γέρας καλόν, *dic mihi.* Supra 477. Λέγ' ἄλλον, ἄλλαις ἐν πύλαις εἰληχότα. Mox λέγειν Elmsleius.

477. τάδε Ald. Turn. Steph. codd. quidam. δὴ omittunt Ald. Rob. Post εὐτυχεῖν vulgo inseritur ἰώ, ab Hermanno jure extrusum. In proximo versu ordinem dochmiorum invertit Robortellus.

479. ὑπέραν χαβάζουσ' Ald. βάζουσ' ceteri. βάζουσιν Brunck. ex A. i. e. Colb. 2. Mox πόλει Ald. Turn. πόλιν Rob. πτόλει Med. Seld. Brunck. Pors.

480. μαινομένῃ Ald. Rob. Turn.

Ὄγκας Ἀθάνας, ξὺν βοῇ παρίσταται,
μέγ' Ἱππομέδοντος σχῆμα, καὶ μέγας τύπος.
ἄλω δε πολλήν, ἀσπίδος κύκλον λέγω,
ἔφριξα δινήσαντος· οὐκ ἄλλως ἐρῶ.
ὁ σηματουργὸς δ' οὔ τις εὐτελὴς ἄρ' ἦν,
ὅστις τόδ' ἔργον ὤπασεν πρὸς ἀσπίδι,
Τυφὼν ἱέντα πυρπνόον διὰ στόμα

482. citat Thom. Magister v. *Γείτων*.

484. Vulgo deest *μέγ'*, quod quum olim e Schol. B. restituisse mihi visus essem, idem a Porsono factum esse monuit me amicus eruditus P. P. Dobræus. Turnebus dedit Ἱππωμέδοντος. Brunckium, pronunciantem Ἱπτομμέδοντος, probat Butlerus; probat etiam Hermannus. Minime autem tacenda sunt Prisciani verba p. 1328. "*Æschylus in* Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας, *ἣν τὸ μέδοντος σχῆμα καὶ μέγας τύπος. In principio enim trochæum posuit, quem imitans Sophocles, teste Seleuco, profert quædam contra legem metrorum; sicut in hoc,* Ἀλφεσίβοιαν ἣν ὁ γεννήσας πατήρ." Quæ mera Grammaticorum somnia esse censeo. Vid. infra 543. In Sophoclis versu legendum forsan, Ὃδ' Ἀλφεσίβοιαν κ. τ. λ. Vulgatum tuetur Hermannus El. Doctr. Metr. p. 44. argumento, ut mihi quidem videtur, satis debili; "Tragici interdum, quum anapæstum possent admittere, productionem prætulerunt, ut gravitati numerorum magis congruentem." In fine versus *κτύπος* Rob. L. Voss. v. l. apud Turn.

485. 6. ἄλλω Ald. dein *πολὺν* Rob. "*Distinguit post ἀσπίδος Salmasius ad Solin. p. 227. b. D. sed ut hic fit G. J. Vossius Etymol. v.* Aspis." R. P. Ut hic fit etiam Jos. Scaliger. in Varron. p. 49. qui observavit, solere Æschylum, quum duriuscula quædam aut insolentia ponit, eorum interpretamenta subjicere, ut in Eumen. 45. ubi Scholiasta idem de poetis generaliter notavit. Cf. Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. 994.

486. ἔφριξε Ald. Barocc. Mox *οὐκ ἄλλως λέγω* Guelph. qua quidem formula utitur Euripides Hecub. 302. Orest. 700. Electr. 1035.

487. ἄρ' ἦν Ald. Rob. *ἀνὴρ* Seld. G. H. Colb. 2. M. 2. Ven. 2.

489. Τυφῶν' edd. MSS. Τυφὼν Elmsleius; cui ob v. 513. obsecutus sum: sed vid. ad Prometh. 360. Notare possint tirones *ἱεὶς* apud Tragicos primam habere communem, sæpius tamen brevem. Porrigit Sophocl. Ajac. 154. Eurip. Iph. Aul. 152. Πάλιν *ἐξορμάσεις*

λιγνὺν μέλαιναν, αἰόλην πυρὸς κάσιν· 490
ὀφέων δὲ πλεκτάναισι περίδρομον κύτος
προσηδάφισται κοιλογάστορος κύκλου.
αὐτὸς δ' ἐπηλάλαξεν, ἔνθεος δ' Ἄρει
βακχᾷ πρὸς ἀλκήν, Θυιὰς ὡς, φόβον βλέπων.
τοιοῦδε φωτὸς πεῖραν εὖ φυλακτέον, 495
φόβος γὰρ ἤδη πρὸς πύλαις κομπάζεται.

ΕΤ. πρῶτον μὲν Ὄγκα Παλλὰς ἥδ' ἀγχίπτολις,

τοὺς χαλινοὺς, Ἐπὶ Κυκλώπων ἰεὶς θυμέλας. ubi lego, Πάλιν ἐξόρμα· σεῖε χαλινούς. In fine versus στόματος Rob.

492. προσυδάφισται Ald. Mox κυλογάστορος Rob. errore, si quis alius, frequente. κῦλος pro κοῖλος legendum est in Etymol. M. p. 11, 6.

493. Ἄρειν Ald. Ἄρην Steph. Barocc. Ἄρει Rob. Turn. Seld. Voss. G. K. M. 1. 2.

494. βάκχα v. l. apud Turn. Schol. A. Θυὰς edd. vet. Θυιὰς Brunck. probante Ruhnken. Ep. Crit. 1. p. 51. Ita etiam Seld. *Thyiadas* reposuit Bentleius in Horat. C. II. xix. 9. e Velio Longo, comparans *Agyieus, Harpyia, Ilithyia, Orithyia.* Etymol. Mag. p. 457, 19. Θυάδες, αἱ Βάκχαι, παρὰ τὸ θύω τὸ ὁρμῶ· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι Θυιάδες. Θυιάσιν ὠμοβόροις ἵκελοι. (Apoll. Rhod. 1. 636. ubi vulgo Θυάσιν.) Brunckius Hesychium advocat, ubi tamen Θυιὰς M. Musuro debetur; MStus enim Θ' .. as. Suidæ et Zonaræ lexicis scribitur Θυάς. Sed litem dirimere videtur Pausanias, qui Θυιάδες constanter scribit, et a Θυίᾳ quadam derivat: vid. Phocic. 6. T. III. p. 160. Fac. Θυίη occurrit in Herodot. VI. 178. Θυώνη et *Thyoneus* primas corripiunt. Θυὰς Eustath. ad Iliad. A. p. 114, 43. Cf. D. Heinsii Aristarch. Sacr. p. 15. Brunck. ad Pers. 500. Sophocl. Antig. 1152. Similiter variatur inter ὀπυίω et ὀπύω Odyss. A. 798. ubi vid. Porson. in Collat. codicis Harleiani.

496. † φόβος Pors. φόβον B. G. Brunck. Atqui accusativus post κομπάζεται stare nequit.

497. πρῶτα Ald. Rob. Barocc. quod corruptum forsan a πρώτη. Dein ἦρ' edd. et MSS. ἦδ' Stanleius. In v. 482. per γείτονας πύλας intelligo *portas huic loco vicinas*: arcem enim non in media urbe fuisse tradit Pausanias.

πύλαισι γείτων, ἀνδρὸς ἐχθαίρουσ' ὕβριν,
εἵρξει νεοσσῶν ὡς δράκοντα δύσχιμον.
Ὑπέρβιος δέ, κεδνὸς Οἴνοπος τόκος,
ἀνὴρ κατ' ἄνδρα τοῦτον ᾑρέθη, θέλων
ἐξιστορῆσαι μοῖραν ἐν χρείᾳ τύχης·
οὔτ' εἶδος, οὔτε θυμόν, οὔθ' ὅπλων σχέσιν
μωμητός· Ἑρμῆς δ' εὐλόγως ξυνήγαγεν·
ἐχθρὸς γὰρ ἀνὴρ ἀνδρὶ τῷ ξυστήσεται·
ξυνοίσετον δὲ πολεμίους ἐπ' ἀσπίδων
θεούς· ὁ μὲν γὰρ πυρπνόον Τυφὼν ἔχει,
Ὑπερβίῳ δὲ Ζεὺς πατὴρ ἐπ' ἀσπίδος
σταδαῖος ἧσται, διὰ χερὸς βέλος φλέγων·
κοὔπω τις εἶδε Ζῆνά που νικώμενον.
τοιάδε μέντοι προσφίλεια δαιμόνων·
πρὸς τῶν κρατούντων δ' ἐσμέν, οἱ δ' ἡσσωμένων,

498. ἐχθαίρνουσ' Ald. pro ἐχθραίνουσ', quod habet Barocc.

499. εἵρξοι Ald. Turn. Mox δύσχειμον Ald. Rob.

503. οὐδ' ὅπλων Ald. Turn. B. Barocc. Brunck. Adumbratum videtur loquendi genus ex Homero Iliad. A. 114. ἐπεὶ οὐ ἔθεν ἐστὶ χερείων Οὐ δέμας, οὐδὲ φυὴν, οὔτ' αὖ φρένας, οὔτε τι ἔργα.

505. ἀνὴρ omnes præter Porsonum, qui 'ἀνὴρ. Ego quare potius ἀνὴρ scribendum judicarim, in præfatione exposui. Mox meminerint tirones, τῷ pro τούτῳ positum esse, quod recte docuit Butlerus: vid. Sophocl. Œd. T. 1075. Musgravius correxerat ἀνδρί τοι ξ.

507. πυρπνόων Ald. Barocc. Τυφῶν' edd. Τυφὼν Pauw. vid. supra 489.

509. σταδαίως Rob. Voss. Mox χειρὸς Ald. Rob. In fine versus φέρων Rob. G. L. F. Voss. φέρον v. l. apud Turn. typorum vitio.

510. τὶς edd. Dein οἶδε Rob. του pro που Elmsleius (Qu. Rev. xiv. p. 461).

512. Suspicor, Ἡμεῖς κρατούντων ἐσμὲν . . . sc. φίλοι.

εἰ Ζεύς γε Τυφῶ καρτερώτερος μάχῃ.
εἰκὸς δὲ πράξειν ἄνδρας ὧδ' ἀντηρέτας·
Ὑπερβίῳ τε, πρὸς λόγον τοῦ σήματος,
σωτὴρ γένοιτ' ἂν Ζεύς, ἐπ' ἀσπίδος τυχών.

ΧΟ. πέποιθα τὸν ἔχοντ' ἀντίτυπον Διὸς ἀντ' β'.
ἄφιλον ἐν σάκει τοῦ χθονίου δέμας
δαίμονος, ἐχθρὸν εἴκασμα βροτοῖς τε καὶ
δαροβίοισι θεοῖσιν,
πρόσθε πυλᾶν κεφαλὰν ἰάψειν.

ΑΓ. οὕτως γένοιτο. τὸν δὲ πέμπτον αὖ λέγω,
πέμπταισι προσταχθέντα Βορραίαις πύλαις,
τύμβον κατ' αὐτὸν Διογενοῦς Ἀμφίονος.

513. 4. Inversus est horum versuum ordo in edd. et MSS. præter Colb. 2. num et in illo, dubito. Transposuit Brunckius, probante Porsono. Idem pro *εἰ Ζεύς τε* dedit *εἰ Ζεύς γε*, atque ita Med. Seld. M. 1. Vulgatus tamen ordo stare possit, colo post *ἠσσωμένων*, virgula post *ἀντηρέτας* positis. *καρτερώτατος* Ald. et mox *πράξιν*. Dein *ἀντιστάτας* edd. *ἀντηρέτας* K. L. Mosq. 1. Ven. 2. vid. infra 592.

515. *δὲ* pro *τε* Ald. *γε* Rob. Steph. *τε* Turn. In proximo versu *γένοιτο Ζεὺς* L. Colb. 2. M. 2. Ven. 2. quare suspicor *Ὑπερβίῳ τοι—Σωτὴρ γένοιτο Ζεύς*.

516. *ὑπ' ἀσπίδος* Rob.

517. Sic optime Burneius. Vulgo, *Πέποιθα τὸν Διὸς ἀντίτυπον ἔχοντα*. Robortellus vero *πέποιθα δὴ τὸν Δ*.

519. *δαίμοσιν* edd. ante Brunck. qui *δαίμονος*, uti legerat Schol. A. Mox *βροτοῖσί τε* Ald. Turn. *βροτοῖσι*, sine *τε*, Rob.

521. *πρόσθεν* Ald. Rob. Turn.

522. *οὕτω* Rob. Seld. Porson. Sed melius est *οὕτως*, sicut *αὕτως*, *ταύτως*.

523. *βορέαις* Ald. *βορρέαις* Rob. *βορέαισι* Turn. *Βορρείαις* Brunck. male. *Βορραῖος* formatur ab Attica forma *Βορρᾶς*.

524. Euripides in Phœniss. 147. Parthenopæum sistit *ἀμφὶ μνῆμα τοῦ Ζήθου*. ubi notat Scholiasta, *κοινὸς μὲν ἀμφοῖν ὁ τάφος, Ζήθου καὶ Ἀμφίονος*. Pausan. IX. 17. T. III. p. 52. *Ζήθῳ δὲ μνῆμα καὶ*

ὄμνυσι δ' αἰχμὴν ἣν ἔχει, μᾶλλον θεοῦ
σέβειν πεποιθώς, ὀμμάτων θ' ὑπέρτερον,
ἢ μὴν λαπάξειν ἄστυ Καδμείων βίᾳ
Διός. τόδ' αὐδᾷ μητρὸς ἐξ ὀρεσκόου
βλάστημα καλλίπρωρον, ἀνδρόπαις ἀνήρ.
στείχει δ' ἴουλος ἄρτι διὰ παρηΐδων,
ὥρας φυούσης, ταρφὺς ἀντέλλουσα θρίξ.
ὁ δ' ὠμόν, οὔτι παρθένων ἐπώνυμον,
φρόνημα, γοργὸν δ' ὄμμ' ἔχων, προσίσταται.
οὐ μὴν ἀκόμπαστός γ' ἐφίσταται πύλαις·
τὸ γὰρ πόλεως ὄνειδος ἐν χαλκηλάτῳ
σάκει, κυκλωτῷ σώματος προβλήματι,
Σφίγγ' ὠμόσιτον προσμεμηχανημένην
γόμφοις, ἐνώμα, λαμπρὸν ἔκκρουστον δέμας·
φέρει δ' ὑφ' αὑτῇ φῶτα, Καδμείων ἕνα.
ὡς πλεῖστ' ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἰάπτεσθαι βέλη.

'Αμφίονι ἐν κοινῷ γῆς χώματι οὐ μέγα. ubi legerim, ἐν κοινῷ, γῆς χῶμά τι οὐ μέγα. Cf. G. Cuper. Obs. III. 17. p. 343.

525. Posses interpungere, Ὄμνυσι δ', αἰχμὴν ἣν ἔχει μᾶλλον θεοῦ Σ. π. Sed illud melius judico: *Jurat per hastam.* Stanleius confert Eurip. Phœniss. 1691.

526. θ' omittit Rob.

528. δορὸς pro Διὸς G. Mox καλλίπρωρον Ald.

532. ὃδ' Rob. Turn.

533. καὶ γοργό δ' Ald. γοργόν τ' Colb. 2. quod fortasse melius est.

534. γε ἐφίσταται Rob.

536. κήκλω τῷ Ald.

537. προσμεμηχανευμένη Ald. -νημένην Rob. Med. Seld. G. N. Mosq. 1. M. 1. 2.—νευμένην Turn. ceteri. Illud verum esse vel hoc evincit, μηχάνημα passim occurrere, μηχάνευμα nuspiam. Cf. 640.

538. Wakefieldius legit γόμφοισι, νωμᾷ.

539. ὑπ' αὐτῇ Rob.

ἐλθὼν δ' ἔοικεν οὐ καπηλεύσειν μάχην,
μακρᾶς κελεύθου δ' οὐ καταισχυνεῖν πόρον,
παῖς Παρθενοπαῖος Ἀρκάς· ὁ δὲ τοιόσδ' ἀνὴρ
μέτοικος, Ἄργει δ' ἐκτίνων καλὰς τροφάς,
πύργοις ἀπειλεῖ τοῖσδ' ἃ μὴ κράνοι θεός.
ΕΤ. εἰ γὰρ τύχοιεν ὧν φρονοῦσι πρὸς θεῶν,
αὐτοῖς ἐκείνοις ἀνοσίοις κομπάσμασι·
ἢ τἂν πανώλεις παγκάκως τ' ὀλοίατο.
ἔστιν δὲ καὶ τῷδ', ὃν λέγεις τὸν Ἀρκάδα,
ἀνὴρ ἄκομπος, χεὶρ δ' ὁρᾷ τὸ δράσιμον,
Ἄκτωρ, ἀδελφὸς τοῦ πάρος λελεγμένου,

543. Deest παῖς in codd. et impressis, laborante metro: huic tamen subveniendum judicavit Brunckius, pronuntiando Παρθεννοπαῖος, cui assentiuntur Butlerus et Hermannus. Interim dedi παῖς Παρθενοπαῖος, ut in Eurip. Suppl. 899. Παῖς Παρθενοπαῖος, εἶδος ἐξοχώτατος. Pauwius, et, quorum longe major est auctoritas, Casaubonus ac Tyrwhittus, conjecere ὁ Παρθενοπαῖος. Verum propriis nominibus articulum raro Tragicos præponere, nisi emphaseos gratia, aut in initio sententiæ, notavit Porsonus. In hac fabula sexagies occurrunt propria nomina, nec semel tamen cum articulo. De omissione vocis παῖς vide Porsonum ad Eurip. Suppl. 160. Ceterum de ipso Parthenopæo hoc tradit Schol. A. Ἀντίμαχός φησιν Ἀργεῖον αὐτόν, οὐκ Ἀρκάδα.

544. Ἄργει τ' Colb. 1. N.

545. δεῖν' pro τοῖσδ' Rob. K. L. κραίνοι omnes præter Rob. inter edd. et Barocc. inter MSS. qui κράνοι. Vide ad v. 422.

548. ἦτ' ἂν edd. vide supra ad v. 179. In Eurip. Alcest. 735. pro ἦτ' ἄρ' lege ἢ τἄρ'. Verte autem, *Utinam ea quæ nobis meditantur, a diis ipsi consequantur: tunc certe funditus et miserabiliter peribunt.* Vid. Musgr. ad Eurip. Bacch. 1254.

549. Hic versus exemplis adjici possit, quæ protulit Porsonus ad Eurip. Orest. 1645. ubi nomen sequitur articulum, non præcedit.

550. Hunc versum ita interpolavit Tzetzes Chil. V. 994. Νοῦς μὲν ἀκόμπαστος, χεὶρ δ' ὁρᾷ τὸ δράσιμον.

ὃς οὐκ ἐάσει γλῶσσαν, ἐργμάτων ἄτερ,
εἴσω πυλῶν ῥέουσαν, ἀλδαίνειν κακά·
οὐδ' εἰσαμεῖψαι θηρὸς ἐχθίστου δάκους
εἰκὼ φέροντα πολεμίας ἐπ' ἀσπίδος·
ἢ ἔξωθεν εἴσω τῷ φέροντι μέμψεται,
πυκνοῦ κροτησμοῦ τυγχάνουσ' ὑπὸ πτόλιν.
θεῶν θελόντων τάδ' ἂν ἀληθεύσαιμ' ἐγώ.

ΧΟ. ἰκνεῖται λόγος διὰ στηθέων, στρ. γ'.
τριχὸς δ' ὄρθιος πλόκαμος ἵσταται,
μεγάλα μεγαληγόρων κλυούσᾳ
ἀνοσίων ἀνδρῶν.
εἴθε γὰρ θεοὶ

552. ἄτερ Ald. Mox ἔξω πυλῶν Rob. K. Colb. 2. Ven. 2.

553. An legendum ῥέπουσαν?

554. ἀδίκου δάκους Rob.

556. Ita Porsonus, quum olim legeretur ἔξωθεν. "*Similiter* Ἡμπειρία *legendum pro* Ἐμπειρία *in Eurip. Peleo apud Stobæum* 126." R. P. ἔξωθε δ' Musgrav.

557. πικροῦ Colb. 1. L. Guelph. Dein κροτισμοῦ Ald. Turn. Steph.

558. θελόντων ἂν Ald. Barocc. Colb. 2. δ' ἂν ceteri. †δ' ἂν Porsonus. τάδ' ἂν Arnaldus Anim. p. 295. Magis placet Viro docto, qui Promethei nostri crisin egit in Censura Trimestri, (*Quarterly Review* IX. p. 221.) τᾶν, pro τοι ἂν: sed τοι post θεῶν proxime sequi deberet. Confer v. 716. Θεῶν διδόντων, οὐκ ἂν ἐκφύγοι κακά.

560. ὀρθίας edd. et MSS. ὄρθιος Wakefieldius; recte: vide Glossarium. Malim tamen καὶ τριχὸς ὄρθιος πλόκαμος ἵσταται, qui versus antistrophico suo magis ad amussim responderet.

561. κλύων edd. κλύουσ' Colb. 1. κλυούσᾳ Hermann.

563. εἴθε οἱ θεοὶ Ald. Rob. Turn. Barocc. εἴθε γὰρ θεοὶ Seld. A. B. G. H. K. L. M. 1. Colb. 2. Mosq. 1. Ven. 2. Verum εἴθε γάρ, nisi fallor, vix satis Græce dicitur. *Utinam* exprimitur per εἰ, vel εἰ γάρ, vel εἴθε, nunquam autem, si bene memini, per εἴθε γάρ. Mœris; Εἰ γάρ· Ἀττικῶς. Εἴθε γάρ· Ἑλληνικῶς. Vid. 246. 546. Prometh. 158.

τούσδ' ὀλέσειαν ἐν γῇ.

ΑΓ. ἕκτον λέγοιμ' ἂν ἄνδρα σωφρονέστατον,
ἀλκήν τ' ἄριστον, μάντιν, Ἀμφιάρεω βίαν·
Ὁμολωΐσιν δὲ πρὸς πύλαις τεταγμένος,
κακοῖσι βάζει πολλὰ Τυδέως βίαν,
τὸν ἀνδροφόντην, τὸν πόλεως ταράκτορα,
μέγιστον Ἄργει τῶν κακῶν διδάσκαλον,
Ἐρινύος κλητῆρα, πρόσπολον φόνου,
κακῶν τ' Ἀδράστῳ τῶνδε βουλευτήριον.
καὶ τὸν σὸν αὖθις προσμολὼν ὁμόσπορον,

Sophocl. Œd. T. 80. 1068. Œd. Col. 1082. Trachin. 955. Ajac. 1265. Eurip. Hecub. 830. 1057. Orest. 1099. 1207. Phœniss. 165. Hippol. 232. 1088. 1127. 1404. Alcest. 91. 1105. Androm. 522. Suppl. 371. 373. 1008. 1144. Iph. Taur. 440. 1221. Troad. 1113. Cycl. 436. Heracl. 52. 740. Helen. 174. 1495. Ion. 151. 410. Electr. 663. Olim reposueram εἰ γὰρ οἱ θεοί, sed articulus contra tragicorum consuetudinem peccat: quare adhuc dubito.

564. γῇ Ald. Rob.

565. σωφρονέστερον Ald. Rob. Turn. Steph. Barocc. et alii quidam; minus bene: σωφρονέστατον Med. Seld. vide infra 595.

566. μάντιν τ' Ald. Rob.

567. 8. Hos versus omittunt Ald. Barocc.

569. σπαράκτορα A.

571. Ἐριννύος edd. et MSS. præter Med. qui Ἐρινύος.

573. πρὸς μόρον Ald. πρόσμορον Rob. Turn. πρόσπορον v. l. in Brunckii MSS. προσμόραν Med. πρόσμορον ἐς ἀδ. Schutz. προσμολόντ' proponit Butlerus. προσμολὼν marg. Ald. Heath. quod firmat aliquatenus Sophocl. Ajac. 721. μέσον δὲ προσμολὼν στρατήγιον, Κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὁμοῦ. Fateor tamen locum mihi ne sic quidem persanatum videri. πρόσμορος autem vox nihili est. ἀδελφεὸν omnes. Ex varietate πρόσπορον Brunckius extudit ὁμόσπορον κακορρόθων, quod merito improbat Butlerus. G. Burges. in Append. ad Eurip. Troad. p. 134. D. conjicit, Καὶ τὸν σὸν αὐτάδελφον εἰς ὁμόσπορον Ἐξυπτιάζων ὄμμα. Et pro ἀδελφεὸν quidem hodie legendum puto ὁμόσπορον, quum ἀδελ-

ἐξυπτιάζων ὄμμα, Πολυνείκους βίαν,
δὶς ἐν τελευτῇ τούνομ' ἐνδατούμενος,
καλεῖ· λέγει δὲ τοῦτ' ἔπος διὰ στόμα·
Ἦ θεῖον ἔργον καὶ θεοῖσι προσφιλές,
καλόν τ' ἀκοῦσαι καὶ λέγειν μεθυστέροις,
πόλιν πατρῴαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς
πορθεῖν, στράτευμ' ἐπακτὸν ἐμβεβληκότα.
μητρὸς δὲ πηγὴν τίς κατασβέσει δίκη;

φεὸς nusquam apud Tragicos compareat nisi forte in cantibus Choricis. quod monuit me doctissimus Elmsleius.

574. ὄνομα edd. et MSS. ὄμμα Schutzio debetur. ἐξυπτιάζω nihil aliud significare potest quam *resupino*. Oculos autem resupinabant, qui admiratione quavis vel iracundia commovebantur. Minime in hoc loco superbiæ indicium, quod putat Schutzius. ὄνομα vero et ὄμμα quoties confusa sint, docet Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. 415. Mox δίς τ' omnes edd. MSS.

576. τοῦτος Ald. ὁ ante διὰ Turn.

577. Sic Robortellus. ἦ τοῖον edd. ceteræ et MSS. præter Colb. 2. N. qui ποῖον. † τοῖον Porson. Verum ni fallor, necessarium est epitheton; alioqui parum accurata foret constructio; vix Græce dicitur ΚΑΙ θεοῖσι προσφιλὲς Καλόν Τ' ἀκοῦσαι, pro θεοῖς ΤΕ προσφιλὲς ΚΑΙ καλὸν ἀκοῦσαι. Scholiast. A. θεῖον, vel tale aliquid legerat; ἦ τοῖον ἔργον. καθ' ὑπόκρισιν. Intellige autem, *Scilicet hoc facinus vere divinum est, ideoque diis jucundum.* Sed forsan legendum Ἤτοι σὸν ἔργον.

579. Eundem fere versum habet Sophocl. Antig. 199. Ὃς γῆν πατρῴαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς κ.τ.λ. quod notavit Abreschius.

580. Confer v. 1018.

581. τε pro δὲ Ald. Rob. Turn. et, credo, MSS. δὲ Grotius, Porson. Turnebus voces μητρός τε πηγὴν cum superiore versu connectit. πηγὰς Guelph. Schutzii emendationem, Μητρὸς δὲ πηγή τις κατασβέσει δίκην; elegantem vocat Butlerus. Sed cui unquam dictum est, δίκην κατασβεννύναι? πηγὴν certum reddunt Agam. 888. Ἐμοίγε μὲν δὴ κλαυμάτων ἐπίσσυτοι Πηγαὶ κατεσβήκασιν. ibid. 960. Ἔστιν θάλασσα· τίς δέ νιν κατασβέσει; Patria dicitur μητὴρ supra v. 16. In fine versus legendum

πατρὶς δὲ γαῖα, σῆς ὑπὸ σπουδῆς δορὶ
ἁλοῦσα, πῶς σοι ξύμμαχος γενήσεται;
ἔγωγε μὲν δὴ τήνδε πιανῶ χθόνα,
μάντις κεκευθὼς πολεμίας ὑπὸ χθονός. 585
μαχώμεθ', οὐκ ἄτιμον ἐλπίζω μόρον.
τοιαῦθ' ὁ μάντις, ἀσπίδ' εὔκυκλον νέμων
πάγχαλκον, ἠΰδα. σῆμα δ' οὐκ ἐπῆν κύκλῳ·

videtur δίκῃ, quod probat Hermannus; nihil tamen mutavi: vid. ad v. 411.

582. πατρός Ald. Turn. τε pro δὲ edd. omnes. δὲ habent Med. A. B. G. K. Colb. 1. 2. M. 1. 2. Non est cur offendat particula intra tantillum spatium repetita: vid. 337. seq. 459. seq.

584. δὴ omittit Ald.

585. ἐπὶ χθονὸς Rob. MSS. nonnulli. Hic versus Schutzio suspectus est, primum, quod genus mortis Amphiarao subeundum nimis clare adumbretur; dein ob tautologiam. Atqui voces, κεκευθὼς ὑπὸ χθονός, nihil aliud quam *sepultus* significant, ut in Prometh. 587. Pers. 647. Eurip. Hecub. 329. et centenis Anthologiæ locis: et hoc quidem clarum ex versu præcedente. Repetitio vero vocis χθὼν non magis displicet, quam θεὸς vv. 261. 2. πύλη vv. 453. 456. 458. Quod si mortis genus Amphiaraus indicasse putetur, id tantum indicavit quod probe cognitum habuit; in hoc similis Megistiæ cujusdam, Μάντιος, ὃς τότε κῆρας ἐπερχομένας σάφα εἰδώς, Οὐκ ἔτλην Σπάρτης ἡγέμονας προλιπεῖν, ut ait Simonides, Brunck. Anal. I. p. 131. Quod autem dicit οὐκ ἄτιμον ἐλπίζω μόρον, eo aperte significat se certo periturum, sperare tamen se aliquid præclari ante facturum esse, sicut Orestes in Eurip. Iph. Taur. 321. Πυλάδη, θανούμεθ'· ἀλλ' ὅπως θανούμεθα Κάλλιστ', ἐποῦ μοι, φάσγανον σπάσας χερί. ita enim distinguendus est iste locus. Cycl. 200. Ἀλλ', εἰ θανεῖν δεῖ, κατθανούμεθ' εὐκλεῶς. Cf. Agam. 1281. Aristoph. Equit. 80. His vero perlectis, sententiam, credo, mutabit Butlerus, qui Schutzio nimium tribuens, a vero aberravit.

587. εὔκηλον v. l. in Steph. et in pulcherrima hujus fabulæ editione, quæ Parisiis anno 1587. prodiit cum Florentis Christiani versione, ex officina Morelliana. Liber perquam rarus est.

Ibid. ἔχων pro νέμων Ald. Rob. codices quidam, et Schol. in Eurip. Phœn. 1118. qui in proximo versu ἕρπε pro ἠΰδα.

οὐ γὰρ δοκεῖν δίκαιος, ἀλλ' εἶναι θέλει,
βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος,
ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα.
τούτῳ σοφούς τε κἀγαθοὺς ἀντηρέτας

589. Ita Porsonus: ceteri omnes δοκεῖν ἄριστος. "δίκαιος *Plato Pol.* II. *p.* 362. *A. Plutarch. Aristid. p.* 320. *C. Damasc. apud Photium p.* 1032, 55. *ubi adde* κατὰ τὸν Αἰσχύλον *ex Suida, qui locum exscripsit* v. δίκαιος. ἄριστος *tamen habet Plutarchus Apophth. p.* 186. *B. etiam respicit Basilius de leg. Græcor. libr. p.* 92. *ed. Grot. Cl. Alexandrinus Strom. I. p.* 319, 21. δίκαιος *Suidas v.* δοκιμάσας. *in edd. Med. Ald. et, alludens, Sopater in Hermog. inter Aldi Rhett. T.* II. *p.* 30." R. P. Platonis et Plutarchi locos indicaverat Abresch. Damascium addidit Ruhnken. ad Timæum p. 58. sed omnes jamdudum cum Æschylo contulerat Gatakerus ad M. Antonin. VIII. 1. p. 294. ἄριστος etiam Plutarch. de Aud. Poet. p. 56. et Tzetz. Chil. V. 995. δίκαιος Schol. Platon. p. 149. At vero Platonis, Basilii, Damascii, Suidæ auctoritates unam tantum valent; Plutarchus autem Æschyli verba pro more suo leviter in rem suam detorsisse potuit. Visum est tamen Porsonum sequi: quippe Polynicis signum erat Δίκη, quod ei salsa quadam ironia objecit Amphiaraus, cujus alba erat parma; iste enim non justitiam præ se ferebat, sed, ut Cato, esse quam videri malebat. ἄριστος forsan irrepsit e v. 566. δίκαιος firmatur a v. 594. Eumen. 429. Κλύειν δικαίως μᾶλλον ἢ πρᾶξαι θέλεις. Philemonis fragm. 45. (vel, ut alii, Euripidis) Εἶναι δίκαιος, κοὐ δοκεῖν εἶναι θέλει. Eurip. Ixion. ap. Plutarch. de Aud. Poet. p. 31. Stob. p. 11. Τοῦ μὲν δικαίου τὴν δόκησιν ἄρνυσο, Τὰ δ' ἔργα τοῦ πᾶν ῥῳῶντος. Ceterum huc respiciunt, præter auctores supra laudatos, Libanius Epist. 579. οὗτος γάρ, κατ' Αἰσχύλον, εἶναι θέλων ἢ δοκεῖν, τούτοις ἀντ' ἐκείνων χρῆται. Choricius apud Villoison. Anecd. Græc. T. II. p. 22. ἐβούλετο γὰρ οὐ δοκεῖν, ἀλλ' εἶναι χρηστή. Xenoph. Mem. I. vii. 1. Sallust. Catil. 57. Cicer. Off. I. 19. Confer etiam Agam. 789.

590. "ἄυλακα *Plutarch. Op. Mor. p.* 88. *B. Damasc. pp.* 1032, 56. 1056, 40. ἄλοκα *Plato, Plutarchus bis.* φρενὸς *Plato, Plutarchus ter.* Φρενῶν *Damascius priore loco.*" R. P. Plutarchi loca sunt T. I. pp. 56. 152. T. V. p. 586. HSt. αὐλαξ βαθεῖα Eustath. ad Iliad. B. p. 360, 37. qui posteriorem versus partem citat ad Iliad. Θ. p. 720, 7. αὔλακα etiam Suidas.

591. ἐξ ἧς MSS. et edd. præter

πέμπειν ἐπαινῶ. δεινός, ὃς θεοὺς σέβει.
ΕΤ. φεῦ τοῦ ξυναλλάσσοντος ὄρνιθος βροτοῖς
δίκαιον ἄνδρα τοῖσι δυσσεβεστέροις.
ἐν παντὶ πράγει δ' ἔσθ' ὁμιλίας κακῆς
κάκιον οὐδέν, καρπὸς οὐ κομιστέος.
ἢ γὰρ ξυνεισβὰς πλοῖον εὐσεβὴς ἀνὴρ
ναύταισι θερμοῖς καὶ πανουργίᾳ τινι,

Porson. qui laudat ἀφ' ἧς ex Plutarch. Aristid. l. c. Addo eundem de Aud. Poet. p. 56. Schol: Venet. ad Iliad Λ. 404. ἀφ' ἧς πολλὰ πάθη βλαστάνειν. Aristoph. Lysistr. 407. Τοιαῦτ' ἀπ' αὐτῆς βλαστάνει βουλεύματα. Sed ἐξ ἧς tuetur Plato l. c. a Schol. A. excitatus, et Schol. ejus p. 149. Et hoc verum est. Agam. 756. Ἐκ δ' ἀγαθᾶς τύχας γένει Βλαστάνειν ἀκόρεστον οἰζύν. ἐξ οὗ Eustath. ad Iliad. A. qua pagina non memini.

593. θεὸν habet Collectio Sententiarum ex Æschylo MS. Barocc. 68. cujus notitiam Gaisfordii humanitati debeo.

594. ξυναλάσσοντος Ald. συναλλάσαντος MS. Th. Magistri v. ὄρνιθες. unde conjiciat quis ξυναλλάξαντος. In fine versus utinam codex aliquis præberet βροτούς, quam quidem lectionem e Barocciano enotavit Burtonus, sed errore, ut opinor.

595. δυσσεβεστάτοις Rob. G. K. L. vid. vv. 565. 654. Perpetua est hujusmodi confusio: in Pers. 184. Μεγέθει δὲ τῶν νῦν ἐκπρεπεστέρα πολὺ vulgato melius videtur.

597. οὐδὲν κάκιον G. Post h. v. olim sequebatur, Ἄτης ἄρουρα θάνατος ἐκκαρπίζεται, quod uncinulis incluserunt Schutz. Porson. Videtur senarius proverbialis fuisse, qui a lectore quodam diligente margini appictus, ita in textum irrepsit: vid. Pers. 822. Adde quod καρπίζομαι nusquam a Tragicis in hoc sensu ponitur, sed καρποῦμαι, præterquam in Eurip. Hippol. 437. ubi recte Aldus κομίζεται.

599. ναύτῃσι edd. ἐν pro καὶ K. L. κἂν π. τ. Stanl. καὶ πανούργοισίν τισιν Arnaldus, male, quum idem significent vulgata. Nihil notius quam res pro personis usurpari; vid. Bentl. ad Horat. Carm. I. xxxvii. 9. Valcken. in Adoniaz. p. 357. ad Eurip. Phœniss. 1498. Sophocl. Œd. T. 1343. τὸν ὅλεθρον μέγαν. Plato Legg. VI. p. 623. F. dixit δούλεια pro οἱ δοῦλοι, de quo loco vid. Ruhnken. ad Timæum p. 215. Eurip. Phœniss. 298. Polynices compellatur, Ὦ ξυγγένεια

ὄλωλεν ἀνδρῶν ξὺν θεοπτύστῳ γένει·
ἢ ξὺν πολίταις ἀνδράσιν, δίκαιος ὢν,
ἐχθροξένοις τε καὶ θεῶν ἀμνήμοσι,
ταὐτοῦ κυρήσας ἐνδίκως ἀγρεύματος,
πληγεὶς θεοῦ μάστιγι παγκοίνῳ 'δάμη.
οὗτος δ' ὁ μάντις, υἱὸν Οἰκλέους λέγω,
σώφρων, δίκαιος, ἀγαθός, εὐσεβὴς ἀνήρ,
μέγας προφήτης, ἀνοσίοισι συμμιγεὶς
θρασυστόμοισιν ἀνδράσιν, φρενῶν βίᾳ,
τείνουσι πομπὴν τὴν μακράν, πάλιν μολεῖν,

τῶν Ἀγήνορος τέκνων. Lucianus dixit alicubi in Dial. Deor. τὰ ἀρχαῖα κάλλη, *the ancient beauties*, ut frustra θάλλος reponant nonnulli in Philoxeno Athenæi XIII. p. 564. E. χρυσεοβόστρυχε Γαλάτεια, χαριτόφωνε, κάλλος ἐρώτων. Demosth. Olynth. III. 9. κάλλη τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα κατεσκεύασαν ἡμῖν ἱερῶν. pro καλὰ ἱερά. Sic apud Latinos *operæ* pro *operarii*. Tacit. Hist. I. 2. *plenum exiliis mare*. Juvenal. III. 84. *Usque adeo nihil est quod nostra infantia cœlum Hausit*. Inscriptio apud Gruter. et Castell. et Spon. p. 37. *Hujus Nympha loci, sacri custodia fontis*. Horum ratio paullum diversa est ac eorum quæ protulit Brunckius ad Sophocl. Antig. 756. Unum tantum addam, Hesiod. Op. I. 189. κακῶν ῥεκτῆρα καὶ ὕβριν. ubi Proclus citat ex Euripidis Thyesta πόλεμον, ἀντὶ τοῦ ἐριστικὸν καὶ πολέμιον. quod prætervidit Musgravius.

600. θεομίσῳ Ald. Barocc.

601. ξυμπολίταις Ald. Rob. Seld. G. Colb. 2. ξὺν πολίταις Turn. Steph. Stanl. Colb. 1. H. K. L.

603. τ' αὐτὸν Ald. Mox ἐκδίκως Ald. Turn. Seld. A. B. fortassis alii. ἐνδίκως Rob. Med. (ni fallor.) Barocc. Schol. A. Steph. Brunck. † ἐνδίκως Porson. Suspicor veram lectionem esse ἐκ Δίκης. Eurip. Iph. Aul. 75. ὁποίας ἐκ θεῶν μοίρας κυρεῖ.

604. Forsan legendum πληχθεὶς. vide Porson. ad Eurip. Hippol. 1315. δάμη omnes ante Pauwium.

605. οὕτως δ' Colb. 2. M. 2.

606. εὐγενὴς Seld. G. v. l. in Colb. 1. M. 1.

608. βίᾳ φρενῶν Med. Seld. C. Colb. 1. 2. Guelph.

609. πόλιν Ald. Rob. Seld. Ba-

Διὸς θέλοντος, ξυγκαθελκυσθήσεται.
δοκῶ μὲν οὖν σφε μηδὲ προσβαλεῖν πύλαις,
οὐχ ὡς ἄθυμος, οὐδὲ λήματος κάκῃ·
ἀλλ' οἶδεν ὡς σφε χρὴ τελευτῆσαι μάχῃ,
εἰ καρπὸς ἔσται θεσφάτοισι Λοξίου.
φιλεῖ δὲ σιγᾷν, ἢ λέγειν τὰ καίρια.
ὅμως δ' ἐπ' αὐτῷ φῶτα, Λασθένους βίαν,
ἐχθρόξενον πυλωρὸν ἀντιτάξομεν,
γέροντα τὸν νοῦν, σάρκα δ' ἠβῶσαν φύσει,
ποδῶκες ὄμμα, χεῖρα δ' οὐ βραδύνεται
παρ' ἀσπίδος γυμνωθὲν ἁρπάσαι δόρυ.
θεοῦ δὲ δῶρόν ἐστιν εὐτυχεῖν βροτούς.

ΧΟ. κλύοντες θεοὶ δικαίας λιτὰς ἀντ. γ'.

rocc. A. B. C. N. Colb. 2. Vid. Eurip. Iph. Aul. 778. Si quis πόλιν mavult, jungere potest τὴν μακρὰν πόλιν μολεῖν, *ad distantem urbem*, ut in Prometh. 839. μακρὰν ἀποικίαν. [Hanc explicationem, quasi suam proposuit Wellauer.] G. Burges. ad Troad. 468. legit, τὴν νεκρῶν πόλιν.

611. μὴ δὲ Ald. Rob. πύλας Seld.

612. ἄθυμον Turn. et post eum ceteri. ἄθυμος Ald. Rob. Barocc. G. K. L. N. Colb. 1. M. 1. 2. Guelph. quod magis Atticum est: vide supra ad 243.

614. ἔστι Colb. 1. 2. N. Schol. A. Dein θεσφάτοις τοῦ Λ. Rob. Seld. G.

615. "*Vide Choeph.* 580. *Eumen.* 277. *Julian. Cæsar.* p. 328. *D.*" R. P. Adde Prometh. Ignif. apud A. Gell. XIII. 18. Σιγῶν θ' ὅπου δεῖ, καὶ λέγων τὰ καίρια. Eurip. ibid. Σιγᾷν θ' ὅπου δεῖ, καὶ λέγειν ἵν' ἀσφαλές. Cf. Valckenaer. Diatrib. in Eurip. Fragm. p. 175. Gataker. A. M. P. X. p. 508.

617. ἀντιτάξομαι Rob.

618. Ita Rob. Med. Seld. Colb. 2. M. 2. ἠβῶσαν φέρει ceteri. φύσει vix e glossemate irrepsisse potuit. Pers. 441. ὅσοιπερ ἦσαν ἀκμαῖοι φύσιν, Ψυχήν τ' ἄριστοι. Brunckius τρέφει, quod Sophocleum est.

620. δορὶ E.

622. δικαίους λόγους Rob. M. 2. v. l. apud Turn.

ἐμάς, εὖ τελοῖθ' ὡς πόλις εὐτυχῇ,
δορίπονα κάκ' ἐκτρέποντες ἐς γᾶς
ἐπιμόλους· πύργων δ' 625
ἔκτοθεν βαλὼν
Ζεὺς σφε κάνοι κεραυνῷ.

ΑΓ. τὸν ἕβδομον δὴ τόν τ' ἐφ' ἑβδόμαις πύλαις
λέξω, τὸν αὐτοῦ σοῦ κασίγνητον, πόλει
οἵας γ' ἀρᾶται καὶ κατεύχεται τύχας· 630
πύργοις ἐπεμβὰς κἀπικηρυχθεὶς χθονί,
ἁλώσιμον παιᾶν' ἐπεξιακχάσας,
σοὶ ξυμφέρεσθαι, καὶ κτανὼν θανεῖν πέλας·
ἢ ζῶντ' ἀτιμαστῆρά θ' ὥς σ' ἀνδρηλάτην

623. Robortelli lectionem secutus sum, (nisi quod ἐμὰς pro ἐμοὺς et τελοῖθ' pro τελεῖθ' dedi,) quia strophicis aptius quam vulgata respondeat. Ceteri ἡμετέρας τελεῖθ' ὡς πόλις εὐτυχῇ. Sed τελοῖθ' Seld. quod verum esse liquet ex vv. 628. 414. 448. 479. 562. Recte vero εὖ τελοῖτε. Supra 35. εὖ τελεῖ θεός. Pers. 225. Εὖ δὲ πανταχῇ τελεῖν σοι τῶνδε κρίνομεν πέρι. Quod si cui minus placeat εὖ τελοῖτε—εὐτυχεῖν, is legat ἐκτελοῖθ'. Pers. 228. Ἐκτελοῖτο δὴ τὰ χρηστά.

625. τῶνδ' ἐπιμόλους Rob. πρὸς ἐπιμ. Ald. Turn. † πρὸς ἐπιμ. Porson. πρὸς omittunt Seld. A. C. E. G. K. L. Colb. 2. M. 1. Ven. 2. Brunck. ἐς γᾶς ἐπιμόλους optime correxit Hermann. vid. ad strophicum. Mox in Ald. deest δ'. Dein ἔκτοσθεν Ald. Rob. Turn.

627. κονοῖ Rob. καίνοι Med.

628. τόνδ' ἐφ' edd. et MSS. Brunckius conjicit νῦν. Melius judicavi τόν τ'.

629. τὸν αὐτοῦ σὸν Th. Burgesius; de qua structura cf. Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. 1518. Sophocl. Electr. 252. Καὶ τοὐμὸν αὐτῆς. Sed nihil opus: vid. 647. 649

630. οἷα Ald. οἵας γ' ceteri præter C. Turn. et Burton. qui γ' omittunt. οἵας τ' Casaub. Mox πύλας pro τύχας Ald.

631. χθονὸς L.

632. ἐξιακχάσας Ald. Turn. ἐξιακχεύσας Rob.

634. τ' ὡς Rob. τώς ceteri: (vid. Elmsl. ad Med. 313.) sed θ' ὥς

φυγῇ τὸν αὐτὸν τόνδε τίσασθαι τρόπον.
τοιαῦτ' ἀϋτεῖ, καὶ θεοὺς γενεθλίους
καλεῖ πατρῴας γῆς ἐποπτῆρας λιτῶν
τῶν ὧν γενέσθαι πάγχυ Πολυνείκους βία.
ἔχει δὲ καινοπηγὲς εὔθετον σάκος,
διπλοῦν τε σῆμα προσμεμηχανημένον·
χρυσήλατον γὰρ ἄνδρα, τευχηστὴν ἰδεῖν,
ἄγει γυνή τις σωφρόνως ἡγουμένη.
Δίκη δ' ἄρ' εἶναί φησιν, ὡς τὰ γράμματα
λέγει, ΚΑΤΑΞΩ Τ' ΑΝΔΡΑ ΤΟΝΔΕ, ΚΑΙ ΠΟΛΙΝ
ΕΞΕΙ ΠΑΤΡΩΙΑΝ, ΔΩΜΑΤΩΝ Τ' ΕΠΙΣΤΡΟΦΑΣ.
τοιαῦτ' ἐκείνων ἐστὶ τἀξευρήματα·
σὺ δ' αὐτὸς ἤδη γνῶθι τίνα πέμπειν δοκεῖς·
ὡς οὔποτ' ἀνδρὶ τῷδε κηρυκευμάτων

Guelph. σ' omittit Rob. Forsan ἀνδρηλάτῃ. Malim autem ἀνδρηλατῶν: vide Glossarium.

636. γενεθλίους θεοὺς Colb. 1. Mox γᾶς Rob. Turn.

638. Alibine apud Tragicos occurrat vox Homerica, πάγχυ, haud memini.

639. καινοπληγὲς L. Dein εὔκυκλον Ald. Turn. Steph. Barocc. et, credo, MSS. plerique. εὔθετον Rob. Seld. A. B. G. Colb. 2. v. l. in M. 2. Haud facile est eligere. Stephanus priorem tuetur ex vv. 492. 537. et 587. unde in h. l. irrepsit.

640. προσμεμηχανευμένον edd. Veram formam conservarunt Med. Seld. G. L. Colb. 1. Mosq. 1. Vid. supra 537.

641. τευχιστὴν Ald. Rob. Turn. MSS. quidam.

642. ἄγοι Ald. Pro ἡγουμένη Butlerus conjicit ἡσκημένη.

644. δ' pro τ' omnes ante Brunck.

645. ἕξει, πατρῴων omnes praeter Porsonum, qui πατρῴαν, quod habet Seld. et legerat Schol. A. Supra 579. Πόλιν πατρῴαν. Cf. 665. Conjungit vero Noster πατρῷα δώματα Choeph. 124. Suppl. 321. Ceterum confer Agam. 1610.

647. δοκεῖ σοι Ald. Colb. 1. N. δοκεῖ Med. H. Guelph.

μέμψει, σὺ δ' αὐτὸς γνῶθι ναυκληρεῖν πόλιν.
ΕΤ. ὦ θεομανές τε καὶ θεῶν μέγα στύγος,
ὦ πανδάκρυτον ἀμὸν Οἰδίπου γένος·
ὤμοι, πατρὸς δὴ νῦν ἀραὶ τελεσφόροι.
ἀλλ' οὔτε κλάειν, οὔτε δύρεσθαι πρέπει,
μὴ καὶ τεκνωθῇ δυσφορώτερος γόος.
ἐπωνύμῳ δὲ κάρτα Πολυνείκει λέγω,
τάχ' εἰσόμεσθα τἀπίσημ' ὅποι τελεῖ·
εἴ νιν κατάξει χρυσότευκτα γράμματα,
ἐπ' ἀσπίδος φλύοντα σὺν φοίτῳ φρενῶν.
εἰ δ' ἡ Διὸς παῖς παρθένος Δίκη παρὴν
ἔργοις ἐκείνου καὶ φρεσίν, τάχ' ἂν τόδ' ἦν·
ἀλλ' οὔτε νιν φυγόντα μητρόθεν σκότον,
οὔτ' ἐν τροφαῖσιν, οὔτ' ἐφηβήσαντά πω,
οὔτ' ἐν γενείου ξυλλογῇ τριχώματος,

651. πολυδάκρυτον Schol. A. B. vid. supra v. 363. not. ἐμὸν Rob. ὠμόν Ald. Barocc. male. Vide Glossar. in v. 413.

652. δὴ ἀραὶ νῦν Ald. Rob. Mox κλαίειν Ald. Rob. Turn.

653. οὔτ' ὀδύρεσθαι edd. MSS. Vid. ad Prometh. 279. Pers. 534.

654. τεκνοθῇ Ald. δυσφορώτατος K. L. Colb. 1. N. M. 2. Ven. 2.

655. Πολυνείκῃ edd. ante Brunck. Πολυνείκει L. et Schol. A.

656. εἰσόμεθα Ald. οἰσόμεσθα M. 1. τοὐπίσημ' Ald. Rob. Turn. Med. Seld. Barocc. C. G. M. 1. Ven. 1. Guelph. Viteb. Dein ὅποι Rob. Steph. ὅπῃ ceteri; quod demum mutavi. Vid. ad Choeph. 1008.

658. Ita Seld. Barocc. Voss. A. B. C. E. F. G. H. K. L. Colb. 1. 2. Ven. 1. Guelph. Brunck. Pors. σὺν τόφῳ Ald. Turn. Steph. συμφοίτῳ Rob. συμφοίτῳ Med. M. 1. φοῖτος rarior vox est.

659. παρθένον δίκην Ald.

661. Mallem φεύγοντα.

662. οὔτε φηβήσαν τά Ald.

Δίκη προσεῖδε καὶ κατηξιώσατο·
οὔδ' ἐν πατρῴας μὴν χθονὸς κακουχίᾳ 665
οἶμαί νιν αὐτῷ νῦν παραστατεῖν πέλας.
ἦ δῆτ' ἂν εἴη πανδίκως ψευδώνυμος
Δίκη, ξυνοῦσα φωτὶ παντόλμῳ φρένας.
τούτοις πεποιθὼς εἶμι, καὶ ξυστήσομαι
αὐτός· τίς ἄλλος μᾶλλον ἐνδικώτερος; 670

664. *προσεῖπε* MSS. et edd. vet. †*προσεῖπε* Porson. *προσεῖδε* B. Martin. V. L. IV. 19. quod in Scholiastæ exemplari exstitisse monet Markland. ad Eurip. Suppl. 958. quodque Brunckius, quo solet candore, pro suo venditat. Firmatur autem a Prometh. 223. *Οὐκ ἠξίωσαν οὐδὲ προσβλέψαι τὸ πᾶν.* Viri docti citant Callimach. H. Apoll. 51. Dian. 129. Epigr. 22. Theocrit. IX. 35. Hesiod. Theog. 91. Horat. C. IV. 2. Addo Nostri Agam. 953. *τὸν κρατοῦντα μαλθακῶς Θεὸς πρόσωθεν εὐμενῶς προσδέρκεται.* Callimach. ap. Etymol. M. p. 572, 36. (*θεὸς*) *ὅστις ἀλίτρους Αὐγάζειν καθαραῖς οὐ δύναται λοχάσιν.* Lege *λογάσιν*. Alciphron. Ep. 1. 36. ubi vid. Bergler. Id. III. 44. Virg. Georg. I. 96. Horat. C. II. xvii. 17. Cf. Valckenaer. ad Eurip. Hippol. 1339. Ruhnken. Ep. Crit. II. p. 146. Attamen defendi possit lectio vulgata: vid. Markland. l. c. et adjice Thucyd. VI. 16. Theodect. ap. Aristot. Pol. l. 4. *Τίς ἂν προσειπεῖν ἀξιώσειεν λάτριν;* Vide tamen an legendum *προσειπεῖν οὐ κατηξιώσατο*.

665. *οὔτ'* edd. ante Brunck. qui *οὐδ'*, quod habent A. B. Barocc. Colb. 2. Schol. A. Dein *μὲν* legisse videtur Schol. A. Cf. v. 808. Mox pene suspicor legendum *κληρουχίᾳ*.

666. *νῦν ὐμπαραστατεῖν* Ald. Ita, omisso *νῦν*, Turn. Steph. Seld. alii forsan. Sed *νῦν π.* Rob. Med. Barocc. H. Colb. 1. Guelph. Hodie malim *συμπαραστατεῖν*. Prometh. 226. *Ἐκόηθ' ἑκόντι Ζηνὶ συμπαραστατεῖν.*

667. *ἦ τἄρ' ἂν εἴη* Elmsleius ad Heracl. 651.

668. *φρενὸς* Guelph. Sophocl. Ajac. 445. *φωτὶ παντούργῳ φρένας.*

670. Apollonius Alexandrinus Synt. 1. 28. a Berglero ad Alciphr. p. 218. citatus; *ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς συγκριτικοῖς ἐγκεῖται τὸ μᾶλλον· καὶ πολλάκις συμπαραλαμβάνεται ἡ τοῦ μᾶλλον σύνταξις· Ῥητέροι γὰρ μᾶλλον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθε.* (Iliad. Ω. 243.) Noster Suppl. 287. *μᾶλλον ἐμφερέστεραι.* Sophocl. Antig. 1210. *μᾶλλον ἀσσον.* Eurip.

ἄρχοντί τ' ἄρχων, καὶ κασιγνήτῳ κάσις,
ἐχθρὸς ξὺν ἐχθρῷ στήσομαι: φέρ' ὡς τάχος
κνημῖδας, αἰχμῆς καὶ πετρῶν προβλήματα.

ΧΟ. μή, φίλτατ' ἀνδρῶν, Οἰδίπου τέκος, γένῃ
ὀργὴν ὁμοῖος τῷ κάκιστ' αὐδωμένῳ· 675
ἀλλ' ἄνδρας Ἀργείοισι Καδμείους ἅλις
εἰς χεῖρας ἐλθεῖν· αἷμα γὰρ καθάρσιον.
ἀνδροῖν δ' ὁμαίμοιν θάνατος ὧδ' αὐτόκτονος,
οὐκ ἔστι γῆρας τοῦδε τοῦ μιάσματος.

ΕΤ. εἴπερ κακὸν φέρει τις, αἰσχύνης ἄτερ 680

Hecub. 381. μᾶλλον εὐτυχέστερος. Hippol. 486. (487. ed. Monk. cujus notam adeas.) Mire dixit Iophon ap. Stob. Ecl. p. 173. μᾶλλον ἥσσον. Has tamen voces conjunxit etiam Thucyd. VII. 29. fin. ubi vid. Duker. Cf. Thom. Magist. p. 596. Porson. ad Eurip. Hecub. 624.

673. κνημίδας Ald. Rob. κνημῖδας ceteri. Mox αἰχμὴν edd. et plerique MSS. αἰχμῆς Seld. Colb. 1. H. Schol. B. et, ni fallor, Schol. A. Recte sine dubio. Alcæus ap. Athen. XIV. p. 627. B. λαμπραὶ κναμίδες ἄρκος ἰσχυρῶ βέλευς. (forsan ἰσχυρὸν, vid. Valcken. ad Phœniss. 786.) Eurip. Suppl. 208. χείματος προβλήματ'. Pro πετρῶν v. l. in Seld. πτερῶν. i. e. sagittarum, quod habent Rob. M. 1.

675. ὁρμὴν Colb. 1. N. Dein ὁμοίως Ald.

678. ὁμοίως Barocc. Elmsleius ad Sophocl. Œd. T. 60. conjicit θάνατος ὢν αὐτοκτόνος, quod meo quidem judicio friget. Voculam ὧδε sic interpositam amat Æschylus. Supra 209. πόλιν ὧδ' ὠγυγίαν. Suppl. 340. πρύμναν πόλεος ὧδ' ἐστεμμέναν. Choeph. 698. ξένοισιν ὧδ' εὐδαίμοσιν.

679. πέρας pro γῆρας Ald. codd. nonnulli. Exempla nominativi pendentis suppeditant post alios Monk. ad Eurip. Hippol. 22. Elmsleius l. c. Addo Agam. 424.

680. φέρει Ald. Rob. Turn. male a Stephano in φέροι mutatum, quem secuti sunt ceteri, prava distinctione inducti: editiones enim post ἄτερ interpungunt. φέρει M. 1. 2. Ven. 2. forsan alii, et, ut videtur, Schol. A. qui recte explicat, εἰ ὅλως τις ἀτυχεῖ, καλὸν τὸ δίχα αἰσχύνης. Mox pro ἐν quod habent edd. omnes, Barocc. et Schol. A. ἓν. Musgravius στόνοι γὰρ κέρδος ἓν τ. Schol. τοῦτό φησι, τὸ εὐ-

ἔστω· μόνον γὰρ κέρδος ἓν τεθνηκόσι.
κακῶν δὲ καὶσχρῶν οὔ τιν' εὐκλείαν ἐρεῖς.

ΧΟ. καὶ μέμονας, τέκνον; μήτι σε θυμοπλη- στρ. δ'.
θὴς δορίμαργος ἄτα φερέτω· κακοῦ δ'
ἔκβαλ' ἔρωτος ἀρχάν. 685

ΕΤ. ἐπεὶ τὸ πρᾶγμα κάρτ' ἐπισπέρχει θεός,
ἴτω κατ' οὖρον, κῦμα Κωκυτοῦ λαχόν,
Φοίβῳ στυγηθὲν πᾶν τὸ Λαΐου γένος.

ΧΟ. ὠμοδακής σ' ἄγαν ἵμερος ἐξοτρύ- ἀντ. δ'.
νει πικρόκαρπον ἀνδροκτασίαν τελεῖν 690
αἵματος οὐ θεμιστοῦ.

ΕΤ. φιλου γὰρ ἐχθρά μοι πατρὸς τελεῖν Ἀρὰ

κλεῶς ἀποθανεῖν διὰ τὸ τιμωρῆσαι τοὺς ἐχθρούς. ὁ γὰρ ἀντικρὺ καὶ ἀντιπρόσωπον τῶν πολεμίων ἀνθιστάμενος καὶ ἀντιπαλαμώμενος, καὶ μὴ ἀντιστρέψας τὰ νῶτα διδοὺς τοῖς ἐχθροῖς, ἐκεῖνος, φημί, τὸν θάνατον ἐπιδέχεται ἐντίμως καὶ εὐκλεῶς, καὶ ἀεὶ ἐπαινεῖται καὶ μακαρίζεται. Hinc olim suspicatus sum nonnulla post v. 680. intercidisse.

682. καὶσχρῶς Rob. οὔτιν' edd. ante Brunck.

683. τί pro καὶ Ald. Turn. Steph. Seld. Barocc. et plerique codices. τί καὶ Rob. καὶ Porson. v. l. apud Schol. B. μέμηνας Ald. Turn. μέμηνας Steph. μέμονας Rob. Med. Seld. L. Dein τέκος H. θυμοπλήθυς Rob.

684. ἄτη Ald. Rob. Turn.

687. Non displiceret Ἴτω κατ' οὖρον. κῦμα Κωκυτοῦ λαχεν Φοίβῳ στυγηθὲν π. τ. Λ. γ.

689. θυμὸς ἐποτρύνει Rob. Brunck. Mox πικρόκακον Rob.

691. θεμιτοῦ edd. vett. θεμιστοῦ Pauwius; atque ita Med. ἀθεμίστου B.

692. καὶ post γὰρ inserit Rob. Dein αἰσχρά Ald. Turn. Steph. Pors. ἐχθρά Rob. Seld. Voss. A. E. F. Colb. 1. 2. M. 1. 2. Ven. 2. Mosq. 1. Quoties hæ voces permutentur, nemo est qui nesciat. Vid. Eurip. Phœniss. 594. Alcest. 1058. Sophocl. Ajac. 1059. Pierson. ad Mœrin p. 135. In fine versus τελεῖν ἀρὰ Turn. τέλει' ἀρὰ ceteri, quam elisionem fieri non posse recte judicavit Hermannus: quare recepi Turnebi lectionem, ut sit

ξηροῖς ἀκλαύτοις ὄμμασιν προσιζάνει,
λέγουσα κέρδος πρότερον ὑστέρου μόρου.

ΧΟ. ἀλλὰ σὺ μὴ 'ποτρύνου, κακὸς οὐ κεκλή- στρ. ε'.
σει, βίον εὖ κυρήσας· μελαναιγὶς οὐκ 696
εἶσι δόμους Ἐρινύς, ὅταν ἐκ χερῶν
θεοὶ θυσίαν δέχωνται.

ΕΤ. θεοῖς μὲν ἤδη πως παρημελήμεθα,
χάρις δ' ἀφ' ἡμῶν ὀλομένων θαυμάζεται· 700
τί νυν ἔτ' ἂν σαίνοιμεν ὀλέθριον μόρον;

constructio προσιζάνει τελεῖν. Eum. 674. 730. μένω δ' ἀκοῦσαι. Sophocl. Œd. C. 12. μανθάνειν ἥκομεν. Homer. Iliad. I. 442. Τούνεκά με προέηκε, διδασκεμέναι τάδε πάντα. Sic apud Latinos Virgil. Æn. I. 527. *Non nos aut ferro Libycos populare Penates venimus, aut raptas ad litora vertere prædas.* Horatius, *non ego te frangere persequor.*

693. ἀκλαύστοις edd.

694. μόρον Ald. Turn. Colb. 1. Guelph. Si versus recte se habet, constructio erit, λέγουσα κέρδος εἶναι μᾶλλον τὸν πρότερον τοῦ ὑστέρου μόρου. Si μόρον legas, tantundem erit. Musgravius, ψέγουσα κέρδος τρόμερον.

695. δειλὸς pro κακὸς Rob. MSS. nonnulli.

696. μελαναιγὶς δ' οὐκ edd. vet. Particulam ejecit Pauwius.

697. δόμον edd. ante Brunckium, qui δόμους. Ego malim δόμων. Ἐρινν̀ς omnes. Dein οὔτ' ἂν Ald. οὐθ' ἂν Rob. οὐτ' ἂν Turn. Steph. ἐκ χερῶν ὅταν Porson. ὅταν ἐκ χ. Seld. M. 1. 2. Burneius.

698. δέχονται Rob. Mox παιρημελήμεθα Ald.

701. τί οὖν libri omnes tum scripti, tum impressi, præter M. 1. qui τί γ' οὖν. Neutrum tamen stare potest. De hiatu supra egi: particula autem γε nunquam, credo, τίς interrogativum sequitur. In Suppl. 20. pro Τίνα γοῦν χώραν εὔφρονα μᾶλλον Τῆσδ' ἀφικοίμεθα, syntaxis postulat, Τίν' ἂν οὖν χ. Dedi igitur meo periculo τί νυν. Homer. Iliad. X. 431. Τέκνον, ἐγὼ δειλὴ τί νυ βείομαι, αἰνὰ παθοῦσα. Choeph. 223. Αὐτὸν μὲν νῦν ὁρῶσα δυσμαθεῖς ἐμέ. Ita edd. vet. Turnebus vero αὐτὸν μὲν οὖν, quod verumne sit, an potius αὐτόν με νῦν, haud scio. In Eurip. Hippol. 20. variatur inter μέν γ' οὖν, μὲν οὖν, et μέν νυν. Quod dedi, firmatur a Chori responsione. Fateor tamen me etiamnum dubitare.

ΧΟ. *νῦν, ὅτε σοι παρέστακεν· ἐπεὶ δαίμων*
λήματος ἐν τροπαίᾳ χρονίᾳ μετάλ-
λακτος ἴσως ἂν ἔλθοι θαλερωτέρῳ
πνεύματι· νῦν δ' ἔτι ζεῖ. 705

ΕΤ. *ἐξέζεσεν γὰρ Οἰδίπου κατεύγματα·*
ἄγαν δ' ἀληθεῖς φασμάτων ἐνυπνίων
ὄψεις, πατρῴων χρημάτων δατήριοι.

ΧΟ. *πιθοῦ γυναιξί, καίπερ οὐ στέργων ὅμως·*

ΕΤ. *λέγοιτ' ἂν ὢν ἄνῃ τις· οὐ δὲ χρὴ μακράν.* 710

ΧΟ. *μὴ ἔλθῃς ὁδοὺς σὺ τάσδ' ἐφ' ἑβδόμαις πύλαις.*

702. ὅτε Ald. Turn. ceteri, præter Rob. Pauw.

703. Ita Ald. Turn. ἐν pro σὺν posito: de quo vid. ad Prometh. 432. ἀντροπαίᾳ ceteri. ἂν τροπαίᾳ —ἀνέλθοι Heath. Haud male. Agam. 220. Φρενὸς πνέων δυσσεβῆ τροπαίαν. ἀντροπαῖος, si exstaret, foret *qui subvertit*. Dein χρόνια Ald. Turn. Steph. Vocem δαίμων non agnoscit Scholiasta. Equidem legendum suspicor, ἐπεὶ δαμὲν Λῆμα τὸ σὸν τροπαίᾳ χρονίᾳ μετάλ-λακτον ἴσως. κ. τ. λ. Eurip. Heraclid. 702. Λῆμα μὲν οὔπω στόρνυσι χρόνος Τὸ σόν, ἀλλ' ἠβᾷ. Eurip. Hecub. 1046. Θυμῷ ζέοντι. Vid. Glossar. in Prometh. 378. Quod si δαίμων sanum est, mallem νῦν δ' ἐπιζεῖ. Eurip. Hecub. 581. Δεινόν τι πῆμα Πριαμίδαις ἐπέζεσε. Pro ζεῖ Robortellus ζῇ.

706. ἐξέζεσαν Ald. Rob. Turn. Vid. Porson. ad Eurip. Hecub. 1149. Addend.

707. Ita Rob. Seld. A. M. 1. v. l. in B. Brunck. Ceteri ἐννυπνίων φαντασμάτων, probante Porsono ad Eurip. Orest. 401. Atqui vox, qua in his rebus utitur noster, φάσμα est. Agam. 146. Δεξιὰ μέν, κατάμομφα δὲ φάσματα. Ibid. 275. ὀνείρων φάσματ'. Ibid. 416. φάσμα δόξει δόμων ἀνάσσειν. Secundam vero producit ἐνυπνίων Pers. 226. 524.

708. δατήριον Ald. δοτήριοι Med.

709. πείθου edd. et MSS. Vide ad Prometh. 282. καίπερ μὴ Rob.

710. ἄννυτις Ald. Rob. Turn. Steph. ἄνυσις MSS. nonnulli. ἄνῃ τις Med. Seld. v. l. apud Steph. Voce ἄνῃ utitur Callimachus H. Jov. 90. sensu ab hoc loco alieno. Butlerus conjicit ὄνησις. Olim dedi ὢν ἀνῇ τις. Sed verum est ἄνῃ, subj. ab ἄνω *perficio*: vid. Dobræum ad Aristophan. Vesp. 968. Add. Dein οὐδὲ omnes præter Rob. qui οὐ δὲ, et μακρά.

711. μήλθῃς Ald. μῆλθῃς Rob.

ΕΤ. τεθηγμένον τοί μ' οὐκ ἀπαμβλυνεῖς λόγῳ.
ΧΟ. νίκην γε μέντοι καὶ κακὴν τιμᾷ θεός.
ΕΤ. οὐκ ἄνδρ' ὁπλίτην τοῦτο χρὴ στέργειν ἔπος.
ΧΟ. ἀλλ' αὐτάδελφον αἷμα δρέψασθαι θέλεις; 715
ΕΤ. θεῶν διδόντων, οὐκ ἂν ἐκφύγοι κακά.
ΧΟ. πέφρικα τὰν ὠλεσίοι- στρ. ά.
κον θεόν, οὐ θεοῖς ὁμοί-
αν, παναληθῆ, κακόμαν-
τιν, πατρὸς εὐκταίαν Ἐρι- 720
νὺν τελέσαι τὰς περιθύμους κατάρας
Οἰδιπόδα βλαψίφρονος·
παιδολέτωρ ἔρις ἆδ' ὀτρύνει.
ξένος δὲ κλήρους ἐπινω- ἀντ. ά.
μᾷ Χάλυβος Σκυθῶν ἄποι- 725

Turn. μὴ Ἄλθης ceteri. De ἐπὶ cum tertio casu consule Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. 292.

713. δίκην v. l. apud Schol. A. quæ mihi quidem præ vulgata placet. Hunc versum ne interrogative cum Butlero legas, obstant tum particulæ γε μέντοι, quæ locum in interrogatione non habent, tum Eteoclis responsio.

714. στέγειν Ald. et mox ἐκφύγῃ. De formula θεῶν διδόντων confer Valckenaer. ad Euripid. Hippolyt. 1435.

717. ὀλεσίοικον Ald. Rob. Mox θεὰν Seld. Barocc. G. M. 1.

718. Post ὁμοίαν legitur in Ald. οὐ γὰρ παρελεύσατο, καὶ γέγονε. et sic Rob. nisi quod ἃ γὰρ—γέγωνε. et Turn. qui ἃ γὰρ παρεκελεύσατο, ut MSS. quidam.

720. Ita Ald. Seld. Ceteri Ἐριννύν. Mox ὑπερθύμους e glossa F. G. K.

721. Aliter distribuit Gaisfordius ad Hephæst. p. 294.

722. Vulgatum ordinem βλαψίφρονος Οἰδιπόδα mutavi. Οἰδίποδος Ald. Rob. Οἰδιπόδᾳ Turn.

723. παιδολέτωρ Ald. δ' ante ἔρις male inseruit Stephanus; pejus vero fecit quod τάδ' pro ἆδ' dederit. Forsan legendum ὧδ'.

724. ξενοὺς δὲ κλήροις Ald. Barocc. κλήροις etiam Turn. κλῆρος Rob.

κος, κτεάνων χρηματοδαί-
τας πικρός, ὠμόφρων σίδα-
ρος, χθόνα ναίειν διαπήλας, ὁπόσαν
καὶ φθιμένους ἂν κατέχειν,
τῶν μεγάλων πεδίων ἀμοίρους.
ἐπεὶ δ' ἂν αὐτοκτόνως στρ. β'.
αὐτοδάϊκτοι θάνωσι,
καὶ χθονία κόνις πίῃ
μελαμπαγὲς αἷμα φοίνιον,
τίς ἂν καθαρμοὺς πόροι;
τίς ἄν σφε λούσειεν; ὦ
πόνοι δόμων νέοι παλαι-
οῖσι συμμιγεῖς κακοῖς·
παλαιγενῆ γὰρ λέγω ἀντ. β'.
παρβασίαν ὠκύποινον·

727. σίδηρος Ald. Turn.

729. ἂν prorsus omittunt Rob. Med. Seld. F. K. Colb. 1. M. 2. Inserunt post ὁπόσαν ceteri. ὁπόσοις Med. φθιμένοις, quod habent edd. vet. mutavit Brunckius: rectene, dubito. φθιμένους legisse videtur Schol. A. φθιμένους γε Bigot.

731. ἐπεὶ δ' ἂν Guelph. Mosq. 2. ἐπειδὰν δ' Voss. ἐπειδὰν ceteri αὐτοὶ κτάνωσιν Ald. Turn. Steph. Barocc. Guelph. Ven. 1. Stephanus confert vv. 678. 801. Dein αὐτοδαΐκτως G.

734. φόνιον MSS. nonnulli.

735. κάθαρμα Med. καθαρμὸν cc. Guelph. Mosq. 2.

736. λαίσειεν Ald.

737. 8. παλαιοῖς ξυμμιγεῖς Ald. Rob. Turn.

740. παραιβασίαν edd. vet. παραβασίαν Seld. παρβασίαν Porsonus quod quasi de suo protulit Hermannus El. Doctr. Metr. p. 431. In Suppl. 1043. optime correxit Burneius πάρβαρος pro παράβαρος. In Eumen. 548. τὸν ἀντίτολμον δέ φαμι παραιβάδαν. manifesto legendum παρβάταν, quum in antistropha respondeat, τὸν οὔποτ' αἰχοῦντ' ἰδὼν ἀμαχάνοις. Atticos κατφθίμενος vel καπφθίμενος dixisse satis constare ex Eurip. Suppl. 984.

αἰῶνα δ' εἰς τρίτον μένει·
Ἀπόλλωνος εὖτε Λάϊος
βίᾳ, τρὶς εἰπόντος ἐν
μεσομφάλοις Πυθικοῖς
χρηστηρίοις, θνάσκοντα γέν- 745
νας ἄτερ, σώζειν πόλιν,
κρατηθεὶς ἐκ φίλων, ἀβουλίαις στρ. γ'.
ἐγείνατο μὲν μόρον αὐτῷ,
πατροκτόνον Οἰδιπόδαν,
ὅστε μὴ πρὸς ἀγνὰν 750

Electr. 1299. Rhes. 378. monet Elmsleius ad Aristoph. Acharn. 733. Dicebant, credo, καπφθίμενος cum Æolensibus. Trypho MS. Περὶ Παθῶν. Αἰολέων δὲ τὸ πάθος (συγκοπή)· οἷον κακόμορος κάμμορος· δασύσκιος δάσκιος. ὡς παρ' Ἐπιχάρμῳ τὸ καθεῖναι ἀντὶ τοῦ καταθεῖναι. διὰ τὸ κακόφωνον οὐκ ἤλλακται τὸ τ. καὶ τὸ καπφάλαρα ἀντὶ τοῦ καταφάλαρα. Cf. Lex. Bibl. Coislin. p. 235. καθεῖσα calculo suo comprobat Porsonus ad Eurip. Hecub. 559. In Eurip. Electr. 887. pro Δέξαι κόμης σῆς βοστρύχων ἀναθήματα, Burneius ἀγάλματα. Lege ἀνθήματα. In v. 860. ejusdem fabulæ metrum postulat ἀμπτυχαί, et in v. 319. nostri Suppl. ἀνστήσῃς. In Hecub. 1245. ἀμβήσει omnes. Lex. Sangerm. apud Brunck. Lex. Sophocl. Ἄγχαζε, ἀντὶ τοῦ ἀναχώρει. οὕτω Σοφοκλῆς. Vide etiam hujus fabulæ vv. 462. 531. 703. Prometh. 466. 732. (et plura loca ubi ἀντολὴ scribitur.) Pers. 168. 578. Agam. 306. 1603. Choeph. 32. 278. 379. Eum. 364. Sophocl. Antig. 1275. Eurip. Troad. 1277. Bacch. 1105. Heraclid. 271. Helen. 1313. In Choeph. 839. pro ἀμφέρειν legendum est ἂν φέρειν. Cf. Hermann. de Em. Gr. Gr. p. 59.

741. μὲν pro μένει Ald.

744. μεσομφάλοιν Rob. Mox θνήσκοντα Ald. Rob. Turn. ἄτερ Ald. Turn.

747. κρατηθεὶς δ' edd. ante Porsonum, qui copulam ejecit. ἀβουλίᾳ G. K. L. Viteb. Ven. 2. v. l. in Steph. Vid. infra 803. Malim tamen ἐκ φίλων ἀβουλίας. Sophocl. El. 400. Καλόν γε μέντοι μὴ ἐξ ἀβουλίας πεσεῖν. Mox γείναντο Ald. Rob. Turn.

749) Οἰδίποδα edd. vet. Mutavit Brunckius.

750. Ita Ald. Rob. Seld. Barocc.

σπείρας ἄρουραν, ἵν' ἐτράφη,
ῥίζαν αἱματόεσσαν
ἔτλα. παράνοια συνᾶγε
νυμφίους φρενώλεις. 754
κακῶν δ' ὥσπερ θάλασσα κῦμ' ἄγει, ἀντ. γ'.
τὸ μὲν πιτνόν, ἄλλο δ' ἀείρει
τρίχαλον, ὃ καὶ περὶ πρύ-
μναν πόλεως καχλάζει.
μεταξὺ δ' ἀλκὰ δι' ὀλίγου
τείνει πύργος ἐν εὖρει. 760
δέδοικα δὲ σὺν βασιλεῦσι
μὴ πόλις δαμασθῇ.
τέλειαι γὰρ παλαίφατοι στρ. δ'.
ἀραί, βαρεῖαι καταλλαγαί,
τὰ δ' ὀλοὰ τε- 765
λούμεν' οὐ παρέρχεται.
πρόπρυμνον ἐκβολὰν φέρει

G. M. 1. 2. Mosq. 2. Viteb. Guelph. Schol. A. Brunck. Porson. *μητρὸς* Turn. Steph. *ματρὸς* Med. L. G. qui supra *ὃς*. Vid. varias lectiones ad Hephæst. p. 35. ed. Gaisford.

753. *παράνοια δὲ συνάγαγε* Rob. *σύν γε* Ald. *συνάγαγε* Seld. et alii quidam.

754. *φρενώλης* Med. suprascripto.

757. *τροχαλὸν* E. G. Viteb.

759. *ἀλκὰν* Mosq. 2. quod conjecerat Burgessius. Si quid mutandum, mallem *ἄλκαρ*.

762. *μὴ καὶ πόλις* G. K. M. 1.

763. *τέλεια* Turn. Steph. Schol. A. *παλαιφάτων* Ald. Barocc.

765. 6. *τελόμεν'* Ald. Barocc. E. Colb. 1. *τελλόμεν'* Rob. Turn. Steph. Med. Seld. N. *τελούμεν'* M. 1. Mosq. 1. Schol. A. quod firmat *τέλειαι* v. 763. *πελόμεν'* v. l. in M. 2.

767. *πρόπρυμναν δ'* Ald. Rob. Barocc. *πρόπρυμνον δ'* Turn. *πρό-*

ἀνδρῶν ἀλφηστᾶν
ὄλβος ἄγαν παχυνθείς.
τίν' ἀνδρῶν γὰρ τοσόνδ' ἐθαύ- ἀντ. δ'.
μασαν θεοὶ καὶ ξυνέστιοι 771
τᾶς πόλεως,
πολύβοτός τ' αἰὼν βροτῶν,
ὅσον τότ' Οἰδίπουν τίον,
ἀναρπάξανδρον 775
κῆρ' ἀφελόντα χώρας;
ἐπεὶ δ' ἀρτίφρων στρ. έ.
ἐγένετο μέλεος ἀθλίων
γάμων, ἐπ' ἄλγει δυσφορῶν,
μαινομένᾳ κραδίᾳ 780
δίδυμα κάκ' ἐτέλεσεν·
πατροφόνῳ χερὶ τῶν
κρεισσοτέκνων

τρυμνα δ' Steph. Schol. A. ἐκβολῶν v. l. in Schol. A.

768. ἀλφηστῶν Ald. Rob. Turn. —στᾶν Med. B. Brunck. Porson. Mox ὅλβον G.

770. τόσον Rob. τόσονδέ γ' Seld.

771. θεοὶ δὲ καὶ Ald. Barocc.

772. τᾶς ob metrum inserui. Mox πουλύβοτός edd. recentiores. πολύβατος v. l. apud Schol. A.

774. Vid. infra ad 978.

775. ἀναρπάξανδρα Ald. -δραν Rob. Turn. Utrumque barbarum est. Hujusmodi composita duorum generum sunt · vid. Pers. 74. 294. Agam. 689.

776. Stanleius conjicit θῆρ', citans v. 556. de Sphinge, θηρὸς ἐχθίστου δάκους. Nessus Centaurus dicitur θὴρ Sophocl. Trachin. 555. 568. Satyri θῆρες sunt Eurip. Cycl. 620. Hoc tamen in κῆρ' mutasse librarios vix crediderim.

780. μαινομένη Ald. Rob. -νῃ Turn. καρδία Ald. -δίᾳ Rob.

783. κρείσσω τέκνων Ald. Barocc. E. κρεισσόνων τέκνων Rob. G. K. F. κρεισσοτέκνων Turn. Steph.

ὀμμάτων ἐπλάγχθη.
τέκνοις δ' ἀραίας ἀντ. ε'. 785
ἐφῆκεν ἐπίκοτος τροφᾶς,
αἴ, αἴ, πικρογλώσσους ἀράς,
καί σφε σιδαρονόμῳ
διὰ χερί ποτε λαχεῖν
κτήματα· νῦν δὲ τρέω 790
μὴ τελέσῃ
καμψίπους Ἐρινύς.

ΑΓ. θαρσεῖτε, παῖδες μητέρων τεθραμμέναι.
πόλις πέφευγεν ἥδε δούλιον ζυγόν·
πέπτωκεν ἀνδρῶν ὀβρίμων κομπάσματα· 795
πόλις δ' ἐν εὐδίᾳ τε, καὶ κλυδωνίου
πολλαῖσι πληγαῖς ἄντλον οὐκ ἐδέξατο.
στέγει δὲ πύργος, καὶ πύλας φερεγγύοις

784. δ' ἀπ' ὀμμάτων Ald. Turn. Seld. Med. H. L. Colb. 1. ἀπ' ὀμμάτων Rob. Deest ἀπ' in Colb. 2. δ' in F. G. K. Utrumque tollunt Burton. Porson.

786. ἀφῆκεν G. ἐπικότας Ald. ἐπικότους Rob. Turn. qui omnes τροφάς. ἐπιτρόπους E. ἐπίκοτος Heath. Brunck. Porson.

787. πικρογλώσσου ἀρᾶς Ald. Barocc. Mox σιδηρονόμῳ Turn.

788. Ita Porsonus, sequente Schutzio. Ceteri διαχειρίᾳ. "Photius v. λῆξιν. τὸ διανείμασθαι χρήματα, διαλαχεῖν." R. P. Eurip. Phœniss. 66. Θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχεῖν τόδε. Cf. 816.

792. Ἐριννὺς edd.

793. "i. e. non orphanæ: sed l. τεθρυμμέναι, luxu fractæ, molliter educatæ." Musgr. Prius hemistichium hujus versus iterum occurrit Suppl. 595

794. δούλειον edd. Vide ad v. 75.

795. πέπτωκε δ' Med. Lud. Theobald. ὀμβρίμων Ald. Turn. Vid. Glossarium.

796. Malim ἐν εὐδίᾳ 'στι, vel ἐν εὐδίᾳ 'τι.

798. στένει Rob. Stanl. hic vero

ἐφραξάμεσθα μονομάχοισι προστάταις.
καλῶς ἔχει τὰ πλεῖστ' ἐν ἓξ πυλώμασι·
τὰς δ' ἑβδόμας ὁ σεμνὸς ἑβδομαγέτης
ἄναξ Ἀπόλλων εἵλετ', Οἰδίπου γένει
κραίνων παλαιὰς Λαΐου δυσβουλίας.

ΧΟ. τί δ' ἐστὶ πρᾶγος νεόκοτον πόλει παρόν;

ΑΓ. ἄνδρες τεθνᾶσιν ἐκ χερῶν αὐτοκτόνων—

ΧΟ. τίνες; τί δ' εἶπας; παραφρονῶ φόβῳ λόγου.

ΑΓ. φρονοῦσα νῦν ἄκουσον, Οἰδίπου γένος.

ΧΟ. οἰ ἐγὼ τάλαινα, μάντις εἰμὶ τῶν κακῶν.

ΑΓ. οὐδ' ἀμφιλέκτως μὴν κατεσποδημένοι.

ΧΟ. ἐκεῖθι κῆλθον; βαρέα γ' οὖν, ὅμως φράσον.

typorum vitio. στέργει B. Colb. 1. Mox φερεγγύους Rob.

799. ἐφραξάμεθα Ald. Rob. Mox καλῶς δ' Med.

801. ἑβδομαγέτας edd. -της Mosq. 1. Vid. ad v. 42. Plutarch. Sympos. VIII. i. p. 1277. a Meursio indicatus, Denar. Pythag. p. 83. de Apolline, ἑβδόμῃ δὲ ἀμφοτέρας ἑορτάζουσι, καὶ τὸν θεόν, ὡς ταυτῇ γενόμενον, ὑμεῖς οἱ προφῆται καὶ οἱ ἱερεῖς Ἑβδομαγένην καλεῖτε. unde Procli loco in Glossario citato Meursius restituit ἑβδομαγένην. Scholiasta, ut videtur, legerat ἑβδομαγένης, quod vitiosum esse judicat Valckenserius Diss. de Aristobulo Jud.

804. πρᾶγμα Ald. Turn. Steph. Barocc. alii quidam. Male. καὶ πλέον pro παρόν Rob. πλέον Med. Colb. 1. N. Supra νεοτόκον Colb. 1. H. N. Post h. v. sequitur in edd. et MSS. Πόλις σέσωται, βασιλέες δ' ὁμοσπόροι. quem versum, ex v. 820. manifesto natum, uncinulis inclusit Porsonus. Et praeterea hujusmodi dialogi singulis versibus haberi solent.

805. χειρῶν Ald. Rob. In proximo versu λόγον Ald. Barocc.

808. Ita Ald. Rob. Turn. Steph. οἰ 'γὼ recentiores.

809. Sic οὐκ ἀμφιβόλως infra 861.

810. κῆλθον Ald. Turn. κελθον Rob. κεἰσθον Med. suprascripto ηλ. Mox μὲν pro γ' οὖν Rob. M. 1. 2. μὲν, ἀλλ' C. F. G. K. L. Ven. 2. δ' οὖν ceteri: quod mihi quidem vix Græce dictum videtur. Dedi igitur γ' οὖν. Agam. 1427.

ὀμμάτων ἐπλάγχθη.
τέκνοις δ' ἀραίας ἀντ. ε. 785
ἐφῆκεν ἐπίκοτος τροφᾶς,
αἲ, αἲ, πικρογλώσσους ἀράς,
καί σφε σιδαρονόμῳ
διὰ χερί ποτε λαχεῖν
κτήματα· νῦν δὲ τρέω 790
μὴ τελέσῃ
καμψίπους Ἐρινύς.

ΑΓ. θαρσεῖτε, παῖδες μητέρων τεθραμμέναι.
πόλις πέφευγεν ἥδε δούλιον ζυγόν·
πέπτωκεν ἀνδρῶν ὀβρίμων κομπάσματα· 795
πόλις δ' ἐν εὐδίᾳ τε, καὶ κλυδωνίου
πολλαῖσι πληγαῖς ἄντλον οὐκ ἐδέξατο.
στέγει δὲ πύργος, καὶ πύλας φερεγγύοις

784. δ' ἀπ' ὀμμάτων Ald. Turn. Seld. Med. H. L. Colb. 1. ἀπ' ὀμμάτων Rob. Deest ἀπ' in Colb. 2. δ' in F. G. K. Utrumque tollunt Burton. Porson.

786. ἀφῆκεν G. ἐπικόταs Ald. ἐπικότους Rob. Turn. qui omnes τροφάς. ἐπιτρόπους E. ἐπίκοτος Heath. Brunck. Porson.

787. πικρογλώσσου ἀρᾶς Ald. Barocc. Mox σιδηρονόμῳ Turn.

788. Ita Porsonus, sequente Schutzio. Ceteri διαχειρίᾳ. "*Photius v.* λῆξιν. τὸ διανείμασθαι χρήματα, διαλαχεῖν." R. P. Eurip. Phœniss. 66. Θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχεῖν τόδε. Cf. 816.

792. Ἐριννὺς edd.

793. "i. e. non orphanæ: sed l. τεθρυμμέναι, *luxu fractæ*, molliter educatæ." Musgr. Prius hemistichium hujus versus iterum occurrit Suppl. 595

794. δούλειον edd. Vide ad v. 75.

795. πέπτωκε δ' Med. Lud. Theobald. ὀμβρίμων Ald. Turn. Vid. Glossarium.

796. Malim ἐν εὐδίᾳ 'στι, vel ἐν εὐδίᾳ 'τι.

798. στένει Rob. Stanl. hic vero

ἐφραξάμεσθα μονομάχοισι προστάταις.
καλῶς ἔχει τὰ πλεῖστ' ἐν ἕξ πυλώμασι·
τὰς δ' ἑβδόμας ὁ σεμνὸς ἑβδομαγέτης
ἄναξ Ἀπόλλων εἵλετ', Οἰδίπου γένει
κραίνων παλαιὰς Λαΐου δυσβουλίας.

ΧΟ. τί δ' ἐστὶ πρᾶγος νεόκοτον πόλει παρόν;

ΑΓ. ἄνδρες τεθνᾶσιν ἐκ χερῶν αὐτοκτόνων—

ΧΟ. τίνες; τί δ' εἶπας; παραφρονῶ φόβῳ λόγου.

ΑΓ. φρονοῦσα νῦν ἄκουσον, Οἰδίπου γένος.

ΧΟ. οἰ ἐγὼ τάλαινα, μάντις εἰμὶ τῶν κακῶν.

ΑΓ. οὐδ' ἀμφιλέκτως μὴν κατεσποδημένοι.

ΧΟ. ἐκεῖθι κῆλθον; βαρέα γ' οὖν, ὅμως φράσον.

typorum vitio. στέργει B. Colb. 1. Mox φερεγγύους Rob.

799. ἐφραξάμεθα Ald. Rob. Mox καλῶς δ' Med.

801. ἑβδομαγέτας edd. -της Mosq. 1. Vid. ad v. 42. Plutarch. Sympos. VIII. i. p. 1277. a Meursio indicatus, Denar. Pythag. p. 83. de Apolline, ἑβδόμῃ δὲ ἀμφοτέρας ἑορτάζουσι, καὶ τὸν θεόν, ὡς ταυτῇ γενόμενον, ὑμεῖς οἱ προφῆται καὶ οἱ ἱερεῖς Ἑβδομαγένην καλεῖτε. unde Procli loco in Glossario citato Meursius restituit ἑβδομαγένην. Scholiasta, ut videtur, legerat ἑβδομαγένης, quod vitiosum esse judicat Valckenaerius Diss. de Aristobulo Jud.

804. πρᾶγμα Ald. Turn. Steph. Barocc. alii quidam. Male. καὶ πλέον pro παρόν Rob. πλέον Med. Colb. 1. N. Supra νεοτόκον Colb. 1. H. N. Post h. v. sequitur in edd. et MSS. Πόλις σέσωται, βασιλέες δ' ὁμοσπόροι. quem versum, ex v. 820. manifesto natum, uncinulis inclusit Porsonus. Et præterea hujusmodi dialogi singulis versibus haberi solent.

805. χερῶν Ald. Rob. In proximo versu λόγον Ald. Barocc.

808. Ita Ald. Rob. Turn. Steph. οἰ 'γὼ recentiores.

809. Sic οὐκ ἀμφιβόλως infra 861.

810. κῆλθον Ald. Turn. κελθον Rob. κεἰσθον Med. suprascripto ηλ. Mox μὲν pro γ' οὖν Rob. M. 1. 2. μὲν, ἀλλ' C. F. G. K. L. Ven. 2. δ' οὖν ceteri: quod mihi quidem vix Græce dictum videtur. Dedi igitur γ' οὖν. Agam. 1427.

ΧΟ. νῦν, ὅτε σοι παρέστακεν· ἐπεὶ δαίμων
λήματος ἐν τροπαίᾳ χρονίᾳ μετάλ-
λακτος ἴσως ἂν ἔλθοι θαλερωτέρῳ
πνεύματι· νῦν δ' ἔτι ζεῖ. 705

ΕΤ. ἐξέζεσεν γὰρ Οἰδίπου κατεύγματα·
ἄγαν δ' ἀληθεῖς φασμάτων ἐννυπνίων
ὄψεις, πατρῴων χρημάτων δατήριοι.

ΧΟ. πιθοῦ γυναιξί, καίπερ οὐ στέργων ὅμως·

ΕΤ. λέγοιτ' ἂν ὧν ἄνῃ τις· οὐ δὲ χρὴ μακράν. 710

ΧΟ. μὴ ἔλθῃς ὁδοὺς σὺ τάσδ' ἐφ' ἑβδόμαις πύλαις.

702. ὅτε Ald. Turn. ceteri, præter Rob. Pauw.

703. Ita Ald. Turn. ἐν pro σὺν posito: de quo vid. ad Prometh. 432. ἀντροπαίᾳ ceteri. ἂν τροπαίᾳ —ἀνέλθοι Heath. Haud male. Agam. 220. Φρενὸς πνέων δυσσεβῆ τροπαίαν. ἀντροπαῖος, si exstaret, foret *qui subvertit*. Dein χρόνια Ald. Turn. Steph. Vocem δαίμων non agnoscit Scholiasta. Equidem legendum suspicor, ἐπεὶ δαμὲν Λῆμα τὸ σὸν τροπαίᾳ χρονίᾳ μετάλ-λακτον ἴσως. κ. τ. λ. Eurip. Heraclid. 702. Λῆμα μὲν οὔπω στόρνυσι χρόνος Τὸ σόν, ἀλλ' ἡβᾷ. Eurip. Hecub. 1046. Θυμῷ ζέοντι. Vid. Glossar. in Prometh. 378. Quod si δαίμων sanum est, mallem νῦν δ' ἐπιζεῖ. Eurip. Hecub. 581. Δεινόν τι πῆμα Πριαμίδαις ἐπέζεσε. Pro ζεῖ Robortellus ζῇ.

706. ἐξέζεσαν Ald. Rob. Turn. Vid. Porson. ad Eurip. Hecub. 1149. Addend.

707. Ita Rob. Seld. A. M. 1. v. l. in B. Brunck. Ceteri ἐννυπνίων φαντασμάτων, probante Porsono ad Eurip. Orest. 401. Atqui vox, qua in his rebus utitur noster, φάσμα est. Agam. 146. Δεξιὰ μέν, κατάμομφα δὲ φάσματα. Ibid. 275. ὀνείρων φάσματ'. Ibid. 416. φάσμα δόξει δόμων ἀνάσσειν. Secundam vero producit ἐννυπνίων Pers. 226. 524.

708. δατήριον Ald. δοτήριοι Med.

709. πείθου edd. et MSS. Vide ad Prometh. 282. καίπερ μὴ Rob.

710. ἄνυτις Ald. Rob. Turn. Steph. ἄνυσις MSS. nonnulli. ἄνῃ τις Med. Seld. v. l. apud Steph. Voce ἄνῃ utitur Callimachus H. Jov. 90. sensu ab hoc loco alieno. Butlerus conjicit ὄνησις. Olim dedi ὧν ἀνῇ τις. Sed verum est ἄνῃ, subj. ab ἄνω *perficio*: vid. Dobræum ad Aristophan. Vesp. 968. Add. Dein οὐδὲ omnes præter Rob. qui οὐ δὲ, et μακρά.

711. μήλθῃς Ald. μῆλθῃς Rob.

ΕΤ. τεθηγμένον τοί μ' οὐκ ἀπαμβλυνεῖς λόγῳ.

ΧΟ. νίκην γε μέντοι καὶ κακὴν τιμᾷ θεός.

ΕΤ. οὐκ ἄνδρ' ὁπλίτην τοῦτο χρὴ στέργειν ἔπος.

ΧΟ. ἀλλ' αὐτάδελφον αἷμα δρέψασθαι θέλεις; 715

ΕΤ. θεῶν διδόντων, οὐκ ἂν ἐκφύγοι κακά.

ΧΟ. πέφρικα τὰν ὠλεσίοι- στρ. ά.
κον θεόν, οὐ θεοῖς ὁμοί-
αν, παναληθῆ, κακόμαν-
τιν, πατρὸς εὐκταίαν Ἐρι- 720
νὺν τελέσαι τὰς περιθύμους κατάρας
Οἰδιπόδα βλαψίφρονος·
παιδολέτωρ ἔρις ἅδ' ὀτρύνει.
ξένος δὲ κλήρους ἐπινω- ἀντ. ά.
μᾷ Χάλυβος Σκυθῶν ἄποι- 725

Turn. μὴ Ἄθης ceteri. De ἐπὶ cum tertio casu consule Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. 292.

713. δίκην v. l. apud Schol. A. quæ mihi quidem præ vulgata placet. Hunc versum ne interrogative cum Butlero legas, obstant tum particulæ γε μέντοι, quæ locum in interrogatione non habent, tum Eteoclis responsio.

714. στέγειν Ald. et mox ἐκφύγῃ. De formula θεῶν διδόντων confer Valckenaer. ad Euripid. Hippolyt. 1435.

717. ὁλεσίοικον Ald. Rob. Mox θεὰν Seld. Barocc. G. M. 1.

718. Post ὁμοίαν legitur in Ald. οὐ γὰρ παρελεύσατο, καὶ γέγονε. et sic Rob. nisi quod ἃ γὰρ—γέγωνε. et Turn. qui ἃ γὰρ παρεκελεύσατο, ut MSS. quidam.

720. Ita Ald. Seld. Ceteri Ἐρινύν. Mox ὑπερθύμους e glossa F. G. K.

721. Aliter distribuit Gaisfordius ad Hephæst. p. 294.

722. Vulgatum ordinem βλαψίφρονος Οἰδιπόδα mutavi. Οἰδίποδος Ald. Rob. Οἰδιπόδᾳ Turn.

723. παιδολέτωρ Ald. δ' ante ἔρις male inseruit Stephanus; pejus vero fecit quod τάδ' pro ἅδ' dederit. Forsan legendum ὧδ'.

724. ξενοὺς δὲ κλήροις Ald. Barocc. κλήροις etiam Turn. κλῆρος Rob.

ΧΟ. νῦν, ὅτε σοι παρέστακεν· ἐπεὶ δαίμων
λήματος ἐν τροπαίᾳ χρονίᾳ μετάλ-
λακτος ἴσως ἂν ἔλθοι θαλερωτέρῳ
πνεύματι· νῦν δ' ἔτι ζεῖ. 705

ΕΤ. ἐξέζεσεν γὰρ Οἰδίπου κατεύγματα·
ἄγαν δ' ἀληθεῖς φασμάτων ἐννυπνίων
ὄψεις, πατρῴων χρημάτων δατήριοι.

ΧΟ. πιθοῦ γυναιξί, καίπερ οὐ στέργων ὅμως·

ΕΤ. λέγοιτ' ἂν ὧν ἄνῃ τις· οὐ δὲ χρὴ μακράν. 710

ΧΟ. μὴ ἔλθῃς ὁδοὺς σὺ τάσδ' ἐφ' ἑβδόμαις πύλαις.

702. ὅτε Ald. Turn. ceteri, præter Rob. Pauw.

703. Ita Ald. Turn. ἐν pro σὺν posito: de quo vid. ad Prometh. 432. ἀντροπαίᾳ ceteri. ἂν τροπαίᾳ —ἀνέλθοι Heath. Haud male. Agam. 220. Φρενὸς πνέων δυσσεβῆ τροπαίαν. ἀντροπαῖος, si exstaret, foret *qui subvertit*. Dein χρόνια Ald. Turn. Steph. Vocem δαίμων non agnoscit Scholiasta. Equidem legendum suspicor, ἐπεὶ δαμὲν Λῆμα τὸ σὸν τροπαίᾳ χρονίᾳ μετάλ-λακτον ἴσως. κ. τ. λ. Eurip. Heraclid. 702. Λῆμα μὲν οὔπω στόρνυσι χρόνος Τὸ σόν, ἀλλ' ἠβᾷ. Eurip. Hecub. 1046. Θυμῷ ζέοντι. Vid. Glossar. in Prometh. 378. Quod si δαίμων sanum est, mallem νῦν δ' ἐπιζεῖ. Eurip. Hecub. 581. Δεινόν τι πῆμα Πριαμίδαις ἐπέζεσε. Pro ζεῖ Robortellus ζῇ.

706. ἐξέζεσαν Ald. Rob. Turn. Vid. Porson. ad Eurip. Hecub. 1149. Addend.

707. Ita Rob. Seld. A. M. 1. v. l. in B. Brunck. Ceteri ἐννυπνίων φαντασμάτων, probante Porsono ad Eurip. Orest. 401. Atqui vox, qua in his rebus utitur noster, φάσμα est. Agam. 146. Δεξιὰ μέν, κατάμομφα δὲ φάσματα. Ibid. 275. ὀνείρων φάσματ'. Ibid. 416. φάσμα δόξει δόμων ἀνάσσειν. Secundam vero producit ἐννυπνίων Pers. 226. 524.

708. δατήριον Ald. δοτήριοι Med.

709. πείθου edd. et MSS. Vide ad Prometh. 282. καίπερ μὴ Rob.

710. ἄνυτις Ald. Rob. Turn. Steph. ἄνυσις MSS. nonnulli. ἄνῃ τις Med. Seld. v. l. apud Steph. Voce ἄνῃ utitur Callimachus H. Jov. 90. sensu ab hoc loco alieno. Butlerus conjicit ὄνησις. Olim dedi ὧν ἀνῇ τις. Sed verum est ἄνῃ, subj. ab ἄνω *perficio*: vid. Dobræum ad Aristophan. Vesp. 968. Add. Dein οὐδὲ omnes præter Rob. qui οὐ δὲ, et μακρά.

711. μήλθῃς Ald. μῆλθῃς Rob.

ΕΤ. τεθηγμένον τοί μ' οὐκ ἀπαμβλυνεῖς λόγῳ.
ΧΟ. νίκην γε μέντοι καὶ κακὴν τιμᾷ θεός.
ΕΤ. οὐκ ἄνδρ' ὁπλίτην τοῦτο χρὴ στέργειν ἔπος.
ΧΟ. ἀλλ' αὐτάδελφον αἷμα δρέψασθαι θέλεις; 715
ΕΤ. θεῶν διδόντων, οὐκ ἂν ἐκφύγοι κακά.
ΧΟ. πέφρικα τὰν ὠλεσίοι- στρ. ά.
κον θεόν, οὐ θεοῖς ὁμοί-
αν, παναληθῆ, κακόμαν-
τιν, πατρὸς εὐκταίαν Ἐρι- 720
νὺν τελέσαι τὰς περιθύμους κατάρας
Οἰδιπόδα βλαψίφρονος·
παιδολέτωρ ἔρις ἅδ' ὀτρύνει.
ξένος δὲ κλήρους ἐπινω- ἀντ. ά.
μᾷ Χάλυβος Σκυθῶν ἄποι- 725

Turn. μὴ Ἄθης ceteri. De ἐπὶ cum tertio casu consule Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. 292.

713. δίκην v. l. apud Schol. A. quæ mihi quidem præ vulgata placet. Hunc versum ne interrogative cum Butlero legas, obstant tum particulæ γε μέντοι, quæ locum in interrogatione non habent, tum Eteoclis responsio.

714. στέγειν Ald. et mox ἐκφύγῃ. De formula θεῶν διδόντων confer Valckenaer. ad Euripid. Hippolyt. 1435.

717. ὀλεσίοικον Ald. Rob. Mox θεὸν Seld. Barocc. G. M. 1.

718. Post ὁμοίαν legitur in Ald. οὐ γὰρ παρελεύσατο, καὶ γέγονε. et sic Rob. nisi quod ἃ γὰρ—γέγωνε. et Turn. qui ἃ γὰρ παρεκελεύσατο, ut MSS. quidam.

720. Ita Ald. Seld. Ceteri Ἐριννύν. Mox ὑπερθύμους e glossa F. G. K.

721. Aliter distribuit Gaisfordius ad Hephæst. p. 294.

722. Vulgatum ordinem βλαψίφρονος Οἰδιπόδα mutavi. Οἰδίποδος Ald. Rob. Οἰδιπόδᾳ Turn.

723. παιδολέτω Ald. δ' ante ἔρις male inseruit Stephanus; pejus vero fecit quod τάδ' pro ἅδ' dederit. Forsan legendum Ὧδ'.

724. ξενοὺς δὲ κλήροις Ald. Barocc. κλήροις etiam Turn. κλῆρος Rob.

κος, κτεάνων χρηματοδαί-
τας πικρός, ὠμόφρων σίδα-
ρος, χθόνα ναίειν διαπήλας, ὁπόσαν
καὶ φθιμένους ἂν κατέχειν,
τῶν μεγάλων πεδίων ἀμοίρους. 730
ἐπεὶ δ' ἂν αὐτοκτόνως στρ. β'.
αὐτοδάϊκτοι θάνωσι,
καὶ χθονία κόνις πίῃ
μελαμπαγὲς αἷμα φοίνιον,
τίς ἂν καθαρμοὺς πόροι; 735
τίς ἄν σφε λούσειεν; ὦ
πόνοι δόμων νέοι παλαι-
οῖσι συμμιγεῖς κακοῖς·
παλαιγενῆ γὰρ λέγω ἀντ. β'.
παρβασίαν ὠκύποινον· 740

727. σίδηρος Ald. Turn.

729. ἂν prorsus omittunt Rob. Med. Seld. F. K. Colb. 1. M. 2. Inserunt post ὁπόσαν ceteri. ὁπόσοις Med. φθιμένοις, quod habent edd. vet. mutavit Brunckius: rectene, dubito. φθιμένους legisse videtur Schol. A. φθιμένους γε Bigot.

731. ἐπεὶ δ' ἂν Guelph. Mosq. 2. ἐπειδὰν δ' Voss. ἐπειδὰν ceteri αὐτοὶ κτάνωσιν Ald. Turn. Steph. Barocc. Guelph. Ven. 1. Stephanus confert vv. 678. 801. Dein αὐτοδαΐκτως G.

734. φόνιον MSS. nonnulli.

735. κάθαρμα Med. καθαρμὸν Barocc. Guelph. Mosq. 2.

736. λαίσειεν Ald.

737. 8. παλαιοῖς ξυμμιγεῖς Ald. Rob. Turn.

740. παραιβασίαν edd. vet. παραβασίαν Seld. παρβασίαν Porsonus quod quasi de suo protulit Hermannus El. Doctr. Metr. p. 431. In Suppl. 1043. optime correxit Burneius πάρβαρος pro παράβαρος. In Eumen. 548. τὸν ἀντίτολμον δέ φαμι παραιβάδαν. manifesto legendum παρβάταν, quum in antistropha respondeat, τὸν ὄπιστ' αἰχοῦντ' ἰδὼν ἀμαχάνοις. Atticos καπφθίμενος vel καπφθίμενος dixisse satis constare ex Eurip. Suppl. 984.

αἰῶνα δ' εἰς τρίτον μένει·
Ἀπόλλωνος εὖτε Λάϊος
βίᾳ, τρὶς εἰπόντος ἐν
μεσομφάλοις Πυθικοῖς
χρηστηρίοις, θνάσκοντα γέν-
νας ἄτερ, σώζειν πόλιν,
κρατηθεὶς ἐκ φίλων, ἀβουλίαις στρ. γ'.
ἐγείνατο μὲν μόρον αὐτῷ,
πατροκτόνον Οἰδιπόδαν,
ὅστε μὴ πρὸς ἀγνὰν

Electr. 1299. Rhes. 378. monet Elmsleius ad Aristoph. Acharn. 733. Dicebant, credo, καπφθίμενος cum Æolensibus. Trypho MS. Περὶ Παθῶν. Αἰολέων δὲ τὸ πάθος (συγκοπή)· οἷον κακόμορος κάμμορος· δασύσκιος δάσκιος. ὡς παρ' Ἐπιχάρμῳ τὸ κατθεῖναι ἀντὶ τοῦ καταθεῖναι. διὰ τὸ κακόφωνον οὐκ ἤλλαξαι τὸ τ. καὶ τὸ καπφάλαρα ἀντὶ τοῦ καταφάλαρα. Cf. Lex. Bibl. Coislin. p. 235. κατθεῖσα calculo suo comprobat Porsonus ad Eurip. Hecub. 559. In Eurip. Electr. 887. pro Δέξαι κόμης σῆς βοστρύχων ἀναδήματα, Burneius ἀγάλματα. Lege ἀνδήματα. In v. 860. ejusdem fabulæ metrum postulat ἀμπτυχαί, et in v. 319. nostri Suppl. ἀνστήσῃς. In Hecub. 1245. ἀμβήσει omnes. Lex. Sangerm. apud Brunck. Lex. Sophocl. Ἄγχαζε, ἀντὶ τοῦ ἀναχώρει. οὕτω Σοφοκλῆς. Vide etiam hujus fabulæ vv. 462. 531. 703. Prometh. 466. 732. (et plura loca ubi ἀντολὴ scribitur.) Pers. 168. 578. Agam. 306. 1603. Choeph. 32. 278. 379. Eum. 364. Sophocl. Antig. 1275. Eurip. Troad. 1277. Bacch. 1105. Heraclid. 271. Helen. 1313. In Choeph. 839. pro ἀμφέρειν legendum est ἂν φέρειν. Cf. Hermann. de Em. Gr. Gr. p. 59.

741. μὲν pro μένει Ald.

744. μεσομφάλοιν Rob. Mox θνήσκοντα Ald. Rob. Turn. ἄτερ Ald. Turn.

747. κρατηθεὶς δ' edd. ante Porsonum, qui copulam ejecit. ἀβουλίᾳ G. K. L. Viteb. Ven. 2. v. l. in Steph. Vid. infra 803. Malim tamen ἐκ φίλων ἀβουλίας. Sophocl. El. 400. Καλόν γε μέντοι μὴ ἐξ ἀβουλίας πεσεῖν. Mox γείναντο Ald. Rob. Turn.

749 Οἰδίποδα edd. vet. Mutavit Brunckius.

750. Ita Ald. Rob. Seld. Barocc.

σπείρας ἄρουραν, ἵν' ἐτράφη,
ῥίζαν αἱματόεσσαν
ἔτλα. παράνοια συνᾶγε
νυμφίους φρενώλεις. 754
κακῶν δ' ὥσπερ θάλασσα κῦμ' ἄγει, ἀντ. γ'.
τὸ μὲν πιτνόν, ἄλλο δ' ἀείρει
τρίχαλον, ὃ καὶ περὶ πρύ-
μναν πόλεως καχλάζει.
μεταξὺ δ' ἀλκὰ δι' ὀλίγου
τείνει πύργος ἐν εὔρει. 760
δέδοικα δὲ σὺν βασιλεῦσι
μὴ πόλις δαμασθῇ.
τέλειαι γὰρ παλαίφατοι στρ. δ'.
ἀραί, βαρεῖαι καταλλαγαί,
τὰ δ' ὁλοὰ τε- 765
λούμεν' οὐ παρέρχεται.
πρόπρυμνον ἐκβολὰν φέρει

G. M. 1. 2. Mosq. 2. Viteb. Guelph. Schol. A. Brunck. Porson. μητρὸς Turn. Steph. ματρὸς Med. L. G. qui supra ὃς. Vid. varias lectiones ad Hephæst. p. 35. ed. Gaisford.

753. παράνοια δὲ συνάγαγε Rob. σύν γε Ald. συνάγαγε Seld. et alii quidam.

754. φρενώλης Med. suprascripto.

757. τροχαλὸν E. G. Viteb.

759. ἀλκὰν Mosq. 2. quod conjecerat Burgessius. Si quid mutandum, mallem ἄλκαρ.

762. μὴ καὶ πόλις G. K. M. 1.

763. τέλεια Turn. Steph. Schol. A. παλαιφάτων Ald. Barocc.

765. 6. τελόμεν' Ald. Barocc. E. Colb. 1. τελλόμεν' Rob. Turn. Steph. Med. Seld. N. τελούμεν' M. 1. Mosq. 1. Schol. A. quod firmat τέλειαι v. 763. τελόμεν' v. l. in M. 2.

767. πρόπρυμναν δ' Ald. Rob. Barocc. πρόπρυμνον δ' Turn. πρό-

ἀνδρῶν ἀλφηστᾶν
ὄλβος ἄγαν παχυνθείς.
τίν' ἀνδρῶν γὰρ τοσόνδ' ἐθαύ- ἀντ. δ'.
μασαν θεοὶ καὶ ξυνέστιοι
τᾶς πόλεως,
πολύβοτός τ' αἰὼν βροτῶν,
ὅσον τότ' Οἰδίπουν τίον,
ἀναρπάξανδρον
κῆρ' ἀφελόντα χώρας;
ἐπεὶ δ' ἀρτίφρων στρ. έ.
ἐγένετο μέλεος ἀθλίων
γάμων, ἐπ' ἄλγει δυσφορῶν,
μαινομένᾳ κραδίᾳ
δίδυμα κάκ' ἐτέλεσεν·
πατροφόνῳ χερὶ τῶν
κρεισσοτέκνων

πρυμνα δ' Steph. Schol. A. ἐκβολῶν v. l. in Schol. A.

768. ἀλφηστῶν Ald. Rob. Turn. —στᾶν Med. B. Brunck. Porson. Mox ὅλβον G.

770. τόσον Rob. τόσονδέ γ' Seld.

771. θεοὶ δὲ καὶ Ald. Barocc.

772. τᾶς ob metrum inserui. Mox πουλύβοτός edd. recentiores. πολύβατος v. l. apud Schol. A.

774. Vid. infra ad 978.

775. ἀναρπάξανδρα Ald. -δραν Rob. Turn. Utrumque barbarum est. Hujusmodi composita duorum generum sunt · vid. Pers. 74. 294. Agam. 689.

776. Stanleius conjicit θῆρ', citans v. 556. de Sphinge, θηρὸς ἐχθίστου δάκους. Nessus Centaurus dicitur θὴρ Sophocl. Trachin. 555. 568. Satyri θῆρες sunt Eurip. Cycl. 620. Hoc tamen in κῆρ' mutasse librarios vix crediderim.

780. μαινομένη Ald. Rob. -νῃ Turn. καρδία Ald. -δίᾳ Rob.

783. κρείσσω τέκνων Ald. Barocc. E. κρεισσόνων τέκνων Rob. G. K. F. κρεισσοτέκνων Turn. Steph.

ὀμμάτων ἐπλάγχθη.
τέκνοις δ' ἀραίας ἀντ. ε'. 785
ἐφῆκεν ἐπίκοτος τροφᾶς,
αἴ, αἴ, πικρογλώσσους ἀράς,
καί σφε σιδαρονόμῳ
διὰ χερί ποτε λαχεῖν
κτήματα· νῦν δὲ τρέω 790
μὴ τελέσῃ
καμψίπους Ἐρινύς.

ΑΓ. θαρσεῖτε, παῖδες μητέρων τεθραμμέναι.
πόλις πέφευγεν ἥδε δούλιον ζυγόν·
πέπτωκεν ἀνδρῶν ὀβρίμων κομπάσματα· 795
πόλις δ' ἐν εὐδίᾳ τε, καὶ κλυδωνίου
πολλαῖσι πληγαῖς ἄντλον οὐκ ἐδέξατο.
στέγει δὲ πύργος, καὶ πύλας φερεγγύοις

784. δ' ἀπ' ὀμμάτων Ald. Turn. Seld. Med. H. L. Colb. 1. ἀπ' ὀμμάτων Rob. Deest ἀπ' in Colb. 2. δ' in F. G. K. Utrumque tollunt Burton. Porson.

786. ἀφῆκεν G. ἐπικότας Ald. ἐπικότους Rob. Turn. qui omnes τροφάς. ἐπιτρόπους E. ἐπίκοτος Heath. Brunck. Porson.

787. πικρογλώσσου ἀρᾶς Ald. Barocc. Mox σιδηρονόμῳ Turn.

788. Ita Porsonus, sequente Schutzio. Ceteri διαχειρίᾳ. "*Photius* v. λῆξιν. τὸ διανείμασθαι χρήματα, διαλαχεῖν." R. P. Eurip. Phœniss. 66. Θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχεῖν τόδε. Cf. 816.

792. Ἐριννὺς edd.

793. "i. e. non orphanæ: sed l. τεθρυμμέναι, *luxu fractæ*, molliter educatæ." Musgr. Prius hemistichium hujus versus iterum occurrit Suppl. 595

794. δούλειον edd. Vide ad v. 75.

795. πέπτωκε δ' Med. Lud. Theobald. ὀμβρίμων Ald. Turn. Vid. Glossarium.

796. Malim ἐν εὐδίᾳ 'στι, vel ἐν εὐδίᾳ 'τι.

798. στένει Rob. Stanl. hic vero

ἐφραξάμεσθα μονομάχοισι προστάταις.
καλῶς ἔχει τὰ πλεῖστ' ἐν ἓξ πυλώμασι·
τὰς δ' ἑβδόμας ὁ σεμνὸς ἑβδομαγέτης
ἄναξ Ἀπόλλων εἴλετ', Οἰδίπου γένει
κραίνων παλαιὰς Λαΐου δυσβουλίας.

ΧΟ. τί δ' ἐστὶ πρᾶγος νεόκοτον πόλει παρόν;

ΑΓ. ἄνδρες τεθνᾶσιν ἐκ χερῶν αὐτοκτόνων—

ΧΟ. τίνες; τί δ' εἶπας; παραφρονῶ φόβῳ λόγου.

ΑΓ. φρονοῦσα νῦν ἄκουσον, Οἰδίπου γένος.

ΧΟ. οἰ ἐγὼ τάλαινα, μάντις εἰμὶ τῶν κακῶν.

ΑΓ. οὐδ' ἀμφιλέκτως μὴν κατεσποδημένοι.

ΧΟ. ἐκεῖθι κῆλθον; βαρέα γ' οὖν, ὅμως φράσον.

typorum vitio. στέργει B. Colb. 1. Mox φερεγγύους Rob.

799. ἐφραξάμεθα Ald. Rob. Mox καλῶς δ' Med.

801. ἐβδομαγέτας edd. -της Mosq. 1. Vid. ad v. 42. Plutarch. Sympos. VIII. i. p. 1277. a Meursio indicatus, Denar. Pythag. p. 83. de Apolline, ἐβδόμῃ δὲ ἀμφοτέρας ἑορτάζουσι, καὶ τὸν θεόν, ὡς ταυτῇ γενόμενον, ὑμεῖς οἱ προφῆται καὶ οἱ ἱερεῖς Ἑβδομαγένην καλεῖτε. unde Procli loco in Glossario citato Meursius restituit ἑβδομαγένην. Scholiasta, ut videtur, legerat ἑβδομαγένης, quod vitiosum esse judicat Valckenarius Diss. de Aristobulo Jud.

804. πρᾶγμα Ald. Turn. Steph. Barocc. alii quidam. Male. καὶ πλέον pro παρόν Rob. πλέον Med. Colb. 1. N. Supra νεοτόκον Colb. 1. H. N. Post h. v. sequitur in edd. et MSS. Πόλις σέσωται, βασιλέες δ' ὁμοσπόροι. quem versum, ex v. 820. manifesto natum, uncinulis inclusit Porsonus. Et præterea hujusmodi dialogi singulis versibus haberi solent.

805. χειρῶν Ald. Rob. In proximo versu λόγον Ald. Barocc.

808. Ita Ald. Rob. Turn. Steph. οἰ 'γὼ recentiores.

809. Sic οὐκ ἀμφιβόλως infra 861.

810. κῆλθον Ald. Turn. κεῖλθον Rob. κεἰσθυν Med. suprascripto ηλ. Mox μὲν pro γ' οὖν Rob. M. 1. 2. μέν, ἀλλ' C. F. G. K. L. Ven. 2. δ' οὖν ceteri: quod mihi quidem vix Græce dictum videtur. Dedi igitur γ' οὖν. Agam. 1427.

ΑΓ. οὕτως ἀδελφαῖς χερσὶν ἠναίροντ' ἄγαν.
ΧΟ. οὕτως ὁ δαίμων κοινὸς ἦν ἀμφοῖν ἅμα.
ΑΓ. αὐτὸς δ' ἀναλοῖ δῆτα δύσποτμον γένος.
ΧΟ. τοιαῦτα χαίρειν καὶ δακρύεσθαι πάρα·
πόλιν μὲν εὖ πράσσουσαν, οἱ δ' ἐπιστάται,
δισσῶ στρατηγώ, διέλαχον σφυρηλάτῳ
Σκύθῃ σιδήρῳ κτημάτων παμπησίαν.
ἔξουσι δ' ἣν λάβωσιν ἐν ταφῇ χθόνα,
πατρὸς κατ' εὐχὰς δυσπότμους φορούμενοι.
ΑΓ. πόλις σέσωσται· βασιλέοιν δ' ὁμοσπόροιν
πέπωκεν αἷμα γαῖ' ὑπ' ἀλλήλων φόνῳ.
ΧΟ. ὦ μεγάλε Ζεῦ, καὶ πολιοῦχοι
δαίμονες, οἳ δὴ Κάδμου πύργους
τούσδε † ῥύεσθε,

Γνώσει διδαχθείς, ὀψέ γ' οὖν, τὸ σωφρονεῖν. Eurip. Orest. 771. Ἀλλὰ δῆτ' ἔλθω; θανών γ' οὖν ὧδε κάλλιον θανεῖν. Cf. ibid. 778. Forsan suspicetur aliquis, βαρὺ μὲν οὖν ὅμως φράσον. In fine versus φράσω E.

811. ἠνήροντ' Turn. οὗτος hic et in v. 812. Guelph.

814. δακρυσάσθαι Turn. Hunc versum et sequentes cum codice Viteb. Choro tribui. Ceteri Nuntio adsignant.

818. τάφῳ Rob. F. G. K. L. χθονὸς edd. et MSS. χθόνα conjecit Brunckius, quod firmat v. 728. Sophocl. Œd. Col. 789. Ἔστιν δὲ παισὶ τοῖς ἐμοῖσι τῆς ἐμῆς Χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτό γ', ἐνθανεῖν μόνον.

820. βασιλείοιν Ald.

821. πέπτωκεν Ald. πέπωκται Rob.

822. πολισοῦχοι Ald. πολισσοῦχοι Rob. Turn. Tzetz. ad Hesiod. Op. 128. qui et θεοὶ pro δαίμονες.

823. Ultima syllaba hujus versus corripitur contra συναφείας legem. τούσδε φυλάσσετε Hermannus, quæ est glossa in Mosq. 2. suprascripta. Exempla similis licentiæ quæ protulit Seidlerus de Dochm. p. 80. hunc locum, ubi minus plene interpungitur, non omnino tuentur.

πότερον χαίρω, κἀπολολύξω
πόλεως ἀσίνει σωτῆρι,
ἢ τοὺς μογεροὺς καὶ δυσδαίμονας
ἀτέκνους κλαύσω πολεμάρχους;
οἳ δὴτ' ὀρθῶς, καὶ πολυνεικεῖς
κατ' ἐπωνυμίαν,
ὤλοντ' ἀσεβεῖ διανοίᾳ.
ὦ μέλαινα καὶ τελεία στροφή.
γένεος Οἰδίπου τ' Ἀρά,
κακόν με καρδίαν τι περιπίτνει κρύος.
ἔτευξα τύμβῳ μέλος
Θυιάς, αἱματοσταγεῖς
νεκροὺς κλύουσα δυσμόρως

826. σωτηρίᾳ E. G. N. Colb. 1. Schol. A.

828. πολεμάρχας Seld. Brunck. Atticos vero hujusmodi composita per χος extulisse colligo ex propriis nominibus Ἵππαρχος, Νέαρχος, Κλέαρχος. In Choeph. 1070. πολέμαρχος ἀνὴρ basis anapæstica est. Rhes. 381. Σκύμνον ἔθρεψας πολίαρχον ἰδεῖν. Vid. Pers. 314. Suppl. 12. 967. Choeph. 662. et veteres lectiones reponas in Sophocl. Œd. Col. 1085. Ajac. 390.

829. Vulgo legitur, Οἳ δὴτ' ὀρθῶς, κατ' ἐπωνυμίαν, Καὶ πολυνεικεῖς, quæ jure, ut mihi quidem videtur, transposui, faventibus aliquatenus Ald. Rob. qui καὶ κατ' ἐπωνυμίαν. Turnebus ἐπωνυμίην.

833. τ' deest in Rob.

834. μου Ald. Turn. κραδίᾳ Turn. καρδίᾳ ceteri. καρδίαν Seld. M. 1. 2. Atque ita Brunckius. Vid. Valcken. ad Eurip. Hippol. 571. et ad Theocrit. I. 55. Porson. ad Hecub. 800. Adjice Nostri Suppl. 375. φόβος μ' ἔχει φρένας.

836. ὡς Θυὰς Rob. ὡς omittunt Ald. Turn. Med. Barocc. E. G. N. Colb. 1. Guelph. Burneius. Θυὰς omnes præter Med. Brunck. Schutz. Vide supra ad v. 494. Dein αἱματοστυγεῖς Ald. Rob.

837. δυσφόρους Ald. Barocc. L. N. Colb. 1. Mosq. 1. δυσφόρως Med. δυσμόρους Rob. Turn. Steph. δυσμόρως Seld. Schol. A.

θανόντας· ἦ δύσορνις ἅ-
δε ξυναυλία δορός.
ἐξέπραξεν, οὐδ' ἀπεῖπε ἀντιστρ. 840
πατρόθεν εὐκταία φάτις·
βουλαὶ δ' ἄπιστοι Λαΐου διήρκεσαν.
μέριμνα δ' ἀμφὶ πτόλιν·
θέσφατ' οὐκ ἀμβλύνεται.
ἰὼ πολύστονοι, τόδ' εἰρ- 845
γάσασθ' ἄπιστον· ἦλθε δ' αἰ-
ακτὰ πήματ' οὐ λόγῳ.
τάδ' αὐτόδηλα, προῦπτος ἀγγέλου λόγος. ἐπῳδός.
διπλαῖ μέριμναι, διδυμάνορα
κάκ' αὐτοφόνα, δίμοιρα τέλεια τάδε πάθη. 850
τί φῶ; τί δ' ἄλλο γ' ἢ πόνοι
πόνων, δόμων ἐφέστιοι;
ἀλλά γόων, ὦ φίλαι, κατ' οὖρον
ἐρέσσετ' ἀμφὶ κρατὶ πόμπιμον χεροῖν
πίτυλον, ὃς ἀεὶ δι' Ἀχέροντ' ἀμείβεται 855

838. θανόντα Rob. Mox ξυναυλίᾳ Ald.

842. ἄπιστα Rob. In proximo versu μέριμναι Ald.

843. πόλιν Ald. Rob. καὶ θέσφατ' edd. καὶ omittunt Med. Seld. Colb. 1. Burneius.

845. εἰργάσασθε Ald. Turn.

847. τρεπτὸς Seld.

849. δίδυμ' ἀνορέα Ald. Turn. Barocc. διδυμανόρεα Rob. Seld. διδυμανόρια v. l. in Turn. διδυμάνορα A. δίδυμ' ἄνορα M. 1. Colb. 2.

850. τὰ pro τάδε Turn. Steph. Omitt. Ald. Barocc. τάδε Rob. Seld. A. K. δὲ τὰ Colb. 2.

852. δομάτων Rob.

853. γόον Ald. Turn. Steph. Barocc. γόων Rob. Seld. B. M. 1.

855. αἰὲν edd. Forsan legendum ἀμείβει τὰν μελάγκροκον.

[τὰν ἄστονον,] μελάγκροκον νεκροστόλον θεωρίδα,
τὰν ἀστιβῆ 'πόλλωνι, τὰν [ἀνάλιον]
πάνδοκον, εἰς ἀφανῆ τε χέρσον.

ἀλλὰ γὰρ ἤκουσ' αἴδ' ἐπὶ πρᾶγος
πικρὸν 'Αντιγόνη τ' ἠδ' 'Ισμήνη,
θρῆνον ἀδελφοῖν· οὐκ ἀμφιβόλως
οἶμαί σφ' ἐρατῶν ἐκ βαθυκόλπων
στηθέων ἧσειν ἄλγος ἐπάξιον.
ἡμᾶς δὲ δίκη πρότερον φήμης
τὸν δυσκέλαδόν θ' ὕμνον 'Ερινύος
ἰαχεῖν, Αἴδῃ τ'

856. ἄστολον v. l. in Schol. B. quam probat Valckenaerius in Theocrit. Adoniaz. p. 229. B. Ego vero hanc vocem corruptam esse puto ex νεκροστόλον, nec in exemplari Thomæ Magistri fuisse, qui in v. Θεωρὸς citat has voces, ναύστολον μελάγκρ. θ. Dein μελάγκαρον Ald. νεκνοστόλον præclara est Butleri emendatio pro vulgato ναύστολον, quod obelo fixit Porsonus, ejecit Burneius, e Stanleii monitu. Scholiasta explicat τὴν διάγουσαν τοὺς νεκρούς, "unde clarissime patet legendum νεκυόστολον, quam vocem habes in Antholog. III. 7. de Charonte." Butlerus. Sed præstat νεκροστόλον quod a Scholiasta lectum fuisse suspicatus est Is. Vossius.

857. 'Απόλλωνι Ald. Rob. Turn. Parum interest. Ante πάνδοκον inserunt ἀνάλιον omnes; quæ vox merum glossema fuit istarum, τὰν ἀστιβῆ 'Απόλλωνι. Contra in Prometh. 816. loci per quos sol incedit, vocantur ἡλιοστιβεῖς.

860. θ' ἠδ' Ald. θ' ἠδ' Rob. θ' ἠδ' Turn.

862. καὶ pro ἐκ Colb. 2. Vide supra ad v. 214.

865. θ' omittit Rob. 'Ερινύος omnes.

866. ἠχεῖν Elmsleius ad Heracl. 752. qui ἰαχεῖν secundam semper producere contendit; quod miror. ἀΐδα Ald. Rob. Turn. 'Αΐδᾳ Porson. Eurip. Alcest. 424. ἀντηχήσατε Παιᾶνα τῷ κάτωθεν ἀσπόνδῳ θεῷ. Forsan tamen genitivum Αΐδα preferat aliquis, ob ea quæ præiverant, ὕμνον 'Ερινύος. Ego mallem Αΐδου.

ἐχθρὸν παῖαν' ἐπιμέλπειν.
ἰώ. δυσαδελφόταται πασῶν, ὁπόσαι
στρόφον ἐσθῆσιν περιβάλλονται,
κλάω, στένομαι, καὶ δόλος οὐδεὶς
μὴ ἐκ φρενὸς ὀρθῶς με λιγαίνειν.
ΗΜΙΧ. ἰώ, ἰώ, στροφὴ ά.
δύσφρονες φίλων ἄπειστοι,
καὶ κακῶν ἀτρύμονες,
δόμους πατρῴους ἐλόν-
τες μέλεοι σὺν αἰχμᾷ.
ΗΜΙΧ. μέλεοι δῆθ', οἳ μελέους θανάτους
εὕροντο δόμων ἐπὶ λύμῃ.
ΗΜΙΧ. ἰώ, ἰώ ἀντιστρ. ά.
δωμάτων ἐρειψίτοιχοι,
καὶ πικρὰς μοναρχίας
ἰδόντες, ἤδη διήλ-
λαχθε σὺν σιδάρῳ.

869. ἐσθῆτα Rob. M. 2. forsan pro ἐσθῆτας.

870. κλαίω edd. vet. Mox μὴ 'κ omnes præter Ald.

871. Hodie legendum puto μὴ ἐκ φρενὸς ὀρθῆς. Vide Sophoclis locum in Glossario citatum. Vulgatum tamen firmat v. 914. ἐτύμως δακρυχέων ἐκ φρενός.

873. φίλον Ald. Dein scripsi ἄπειστοι pro vulgato ἄπιστοι.

875. Vulgo πατρῴους· δόμους, quæ antistrophicis minus apte respondent.

876. σὺν ἀλκᾷ Ald. Rob. Turn. αἰχμᾷ Seld. Barocc. B. E. v. l. in Turn. Brunck. Schutz.

878. εὕραντο Ald. Rob.

880. δόμων Ald. δομάτων Rob. et ἐριψίτοιχοι cum Ald.

881. πικρᾶς Ald. Rob.

883. σὺν deest in Rob. διηλλάχθητε Burneius; nescio quare, quum μέλεοι in stropha sit disyllabum.

ΗΜΙΧ. *κάρτα δ' ἀληθῆ πατρὸς Οἰδιπόδα*
πότνι' Ἐρινὺς ἐπέκρανεν. 885
ΗΜΙΧ. *δι' εὐωνύμων τετυμμένοι.* *στροφὴ β'.*
ΗΜ. *τετυμμένοι δῆθ', ὁμοσπλάγχνων τε πλευρωμάτων.*
ΗΜΙΧ. *αἰ αἰ δαιμόνιοι,*
αἰ αἰ δ' ἀντιφόνων θανόντων ἀραί. 889
ΗΜΙΧ. *διανταίαν λέγεις πλαγάν.* *ἀντ. β'.*
ΗΜΙΧ. *δόμοισι καὶ σώμασιν πεπλαγμένους ἐννέπω.*
ΗΜΙΧ. *ἀναύδῳ μένει,*
ἀραίῳ τ' ἐκ πατρὸς διχόφρονι πότμῳ.
ΧΟ. *διήκει δὲ καὶ πόλιν στόνος,* *ἐπῳδός.*
στένουσι πύργοι, στένει πέδον 895

Post hunc versum vulgo sequuntur *οὐκ ἔτ' ἐπὶ φιλίᾳ, ἀλλ' ἐπὶ φόνῳ διεκρίθητε*, quæ delenda esse jure statuunt Stanleius, Hermannus, et Butlerus, nec agnoscit cod. Seld. et sic Triclinius in MS. Neapolitano. Manifesto nata sunt e Scholio, *διήλλαχθε. ἡ διαλλαγὴ ὑμῶν οὐκ ἐπὶ φιλίᾳ γέγονεν, ἀλλ' ἐπ' ἀναιρέσει τοῦ σιδήρου.*

884. Hemichorii persona ob v. 877. præposui. *Οἰδιπόδα κατεύγματα* Rob. Steph. MSS. quidam.

885. *πότνι'* Rob. *Ἐριννὺς* omnes.

886. *δι'* omittit Burneius; et tum sensus est, *lævis percussi*, (vid. Porson. ad Eurip. Orest. 491.) quod nemini, credo, placebit. Verum *διὰ* abesse nequit, ob v. 887. Hos autem versus 886—904. in antistrophica distribuit Elmsleius in Mus. Crit. cant. II. p. 458. Conf. Hermann. El. Metr. p. 257.

887. *δῆτα θ'* Rob. *τε* deest in E.

889. *θανάτῳ* Ald. *θανάτων* Rob. ceteri, præter Turn. qui *θανόντων*, probantibus Stanleio et Burneio. Forsan *ἀντιφοντῶν θανάτων.*

890. *δι' ἀνταίαν* Ald. et mox *πεπληγμένους.*

892. *ἀνανδάτῳ* edd. MSS. "Forsan *ἀναύδῳ μένει* ut in Agam. 238. *ἄνανδος* legitur etiam in hac fabula 82. et in Agam. 496." Burneius. Secundum Elmsleii dispositionem recte se habebit *ἀνανδάτῳ.*

894. Epodum Choro adsignavi. Vulgo inter Hemichoria distribuitur.

895. *δὲ* post *στένει* Turn. Steph.

ἐχθρὸν παῖαν' ἐπιμέλπειν.
ἰώ. δυσαδελφότταται πασῶν, ὁπόσαι
στρόφον ἐσθῆσιν περιβάλλονται,
κλάω, στένομαι, καὶ δόλος οὐδεὶς
μὴ ἐκ φρενὸς ὀρθῶς με λιγαίνειν.
HMIX. ἰώ, ἰώ, στροφὴ ά.
δύσφρονες φίλων ἄπειστοι,
καὶ κακῶν ἀτρύμονες,
δόμους πατρῴους ἐλόν-
τες, μέλεοι σὺν αἰχμᾷ.
HMIX. μέλεοι δῆθ', οἳ μελέους θανάτους
εὕροντο δόμων ἐπὶ λύμῃ.
HMIX. ἰώ, ἰώ ἀντιστρ. ά.
δωμάτων ἐρειψίτοιχοι,
καὶ πικρὰς μοναρχίας
ἰδόντες, ἤδη διήλ-
λαχθε σὺν σιδάρῳ.

869. *ἐσθῆτα* Rob. M. 2. forsan pro *ἐσθῆτας*.

870. *κλαίω* edd. vet. Mox *μὴ 'κ* omnes præter Ald.

871. Hodie legendum puto *μὴ ἐκ φρενὸς ὀρθῆς*. Vide Sophoclis locum in Glossario citatum. Vulgatum tamen firmat v. 914. *ἐτύμως δακρυχέων ἐκ φρενός*.

873. *φίλον* Ald. Dein scripsi *ἄπειστοι* pro vulgato *ἄπιστοι*.

875. Vulgo *πατρῴους· δόμους*, quæ antistrophicis minus apte respondent.

876. *σὺν ἀλκᾷ* Ald. Rob. Turn. *αἰχμᾷ* Seld. Barocc. B. E. v. l. in Turn. Brunck. Schutz.

878. *εὕραντο* Ald. Rob.

880. *δόμων* Ald. *δομάτων* Rob. et *ἐριψίτοιχοι* cum Ald.

881. *πικρᾶς* Ald. Rob.

883. *σὺν* deest in Rob. *διηλλάχθητε* Burneius; nescio quare, quum *μέλεοι* in stropha sit disyllabum.

ΗΜΙΧ. *κάρτα δ' ἀληθῆ πατρὸς Οἰδιπόδα*
πότνι' Ἐρινὺς ἐπέκρανεν. 885
ΗΜΙΧ. *δι' εὐωνύμων τετυμμένοι.* *στροφὴ β'.*
ΗΜ. *τετυμμένοι δῆθ', ὁμοσπλάγχνων τε πλευρωμάτων.*
ΗΜΙΧ. *αἰ αἰ δαιμόνιοι,*
αἰ αἰ δ' ἀντιφόνων θανόντων ἀραί. 889
ΗΜΙΧ. *διανταίαν λέγεις πλαγάν.* *ἀντ. β'.*
ΗΜΙΧ. *δόμοισι καὶ σώμασιν πεπλαγμένους ἐννέπω.*
ΗΜΙΧ. *ἀναύδῳ μένει,*
ἀραίῳ τ' ἐκ πατρὸς διχόφρονι πότμῳ.
ΧΟ. *διήκει δὲ καὶ πόλιν στόνος,* *ἐπῳδός.*
στένουσι πύργοι, στένει πέδον 895

Post hunc versum vulgo sequuntur *οὐκ ἔτ' ἐπὶ φιλίᾳ, ἀλλ' ἐπὶ φόνῳ διεκρίθητε*, quæ delenda esse jure statuunt Stanleius, Hermannus, et Butlerus, nec agnoscit cod. Seld. et sic Triclinius in MS. Neapolitano. Manifesto nata sunt e Scholio, *διήλλαχθε. ἡ διαλλαγὴ ὑμῶν οὐκ ἐπὶ φιλίᾳ γέγονεν, ἀλλ' ἐπ' ἀναιρέσει τοῦ σιδήρου.*

884. Hemichorii persona ob v. 877. præposui. *Οἰδιπόδα κατεύγματα* Rob. Steph. MSS. quidam.

885. *πότνι'* Rob. *Ἐριννὺς* omnes.

886. *δι'* omittit Burneius; et tum sensus est, *lævis percussi*, (vid. Porson. ad Eurip. Orest. 491.) quod nemini, credo, placebit. Verum *διὰ* abesse nequit, ob v. 887. Hos autem versus 886—904. in antistrophica distribuit Elmsleius in Mus. Crit. cant. II. p. 458. Conf. Hermann. El. Metr. p. 257.

887. *δῆτα θ'* Rob. *τε* deest in E.

889. *θανάτῳ* Ald. *θανάτων* Rob. ceteri, præter Turn. qui *θανόντων*, probantibus Stanleio et Burneio. Forsan *ἀντιφοντῶν θανάτων.*

890. *δι' ἀνταίαν* Ald. et mox *πεπληγμένους.*

892. *ἀνανδάτῳ* edd. MSS. "Forsan *ἀναύδῳ μένει*· ut in Agam. 238. *ἄνανδος* legitur etiam in hac fabula 82. et in Agam. 496." Burneius. Secundum Elmsleii dispositionem recte se habebit *ἀνανδάτῳ*.

894. Epodum Choro adsignavi. Vulgo inter Hemichoria distribuitur.

895. *δὲ* post *στένει* Turn. Steph.

φίλανδρον. μενεῖ κτέανά τ' ἐπιγόνοις,
δι' ὧν αἰνομόροις, δι' ὧν νεῖκος ἔβα,
καὶ θανάτου τέλος·
ἐμοιράσαντο δ'
ὀξυκάρδιοι
κτήμαθ', ὥστ' ἴσον λαχεῖν·
διαλλακτῆρι δ'
οὐκ ἀμεμφία φίλοις,
οὐδ' ἐπίχαρις Ἄρης.

ΗΜΙΧ. σιδαρόπλακτοι μὲν ὧδ' ἔχουσιν. στροφὴ γ'.
σιδαρόπλακτοι δὲ τοὺς μένουσιν —
τάχ' ἄν τις εἴποι, τίνες;
τάφων πατρῴων λαχαί.

ΗΜΙΧ. δόμων μάλ' ἀχὼ 'π' αὐτοὺς προπέμπει
δαϊκτὴρ γόος, αὐ-
τόστονος, αὐτοπήμων,
δαϊόφρων, οὐ φιλογα-

899. ἐμοίρασαν ποδ' Ald.
901. ἴσαν Ald. ἴσα Colb. 1. N. Schol. A.
904. ἐπιχάρης G.
905. σιδηρόπλακτα Ald. σιδηρόπλακτοι Turn. Mox σιδηρόπλακσοι Ald.
906. Post h. v. in Med. L. inseritur τετυμμένοι δηθ' ὁμοῦ, ex v. 887.
907. τάχα δ' ἄν Ald. Colb. 1. N.
909. ἀχὴν Rob. Seld. ἀχὰ Med. ἐπ' Ald. Turn. ἐς Rob. Med. K. Colb. 2. εἰς C. ἀχὰν ἐς οὖς Elmsleius ad Eurip. Med. 147.
910. γόος τ' Rob.
912. δαΐφρων omnes. Burneius, ut strophico respondeat, conjicit δάϊος, οὐχὶ φ. δαΐφρων *hostilis* est; δαϊόφρων, quod ex Hermanni conjectura reposui, *luctifica*. δ' οὐ Med. E. C. L. Colb. 1. 2. Dein φιλαγαθὴς edd. vet. quod barbarum est. Composita ex ἀγαθὸς desinunt in ος. Burneius penultimam in φιλογα-

θής, ἐτύμως δακρυχέων
ἐκ φρενός, ἃ κλαομένας
μου μινύθει,
τοῖνδε δυοῖν ἀνάκτοιν.

ΗΜΙΧ. πάρεστι δ' εἰπεῖν ἐπ' ἀθλίοισιν, ἀντ. γ'.
ὡς ἐρξάτην πολλὰ μὲν πολίτας,
ξένων τε πάντων στίχας
πολυφθόρους ἐν δαΐ.

ΗΜΙΧ. δυσδαίμων σφιν ἀ τεκοῦσα πρὸ πασᾶν
γυναικῶν, ὁπόσαι
τεκνογόνοι κέκληνται.
παῖδα τὸν αὐτᾶς πόσιν αὐ-
τᾷ θεμένα, τούσδ' ἔτεχ', οἱ δ'
ὧδ' ἐτελεύτασαν ὑπ' ἀλ-

θής corripit; quod fieri nequit. In Choeph. 799. manifesto legendum cum Turnebo, πλουτογαθῆ μυχόν, cui respondet πημάτων ἐν δρόμῳ. φιλογαθὴς Seld. M. 2. Brunck. Porson.

913. δάκρυ χέων Ald. Rob. δακρυχέων δ' E. Colb. 1. M. 1. 2. δακρυχέω δ' C.

914. κλαιομένας omnes ante Porsonum.

916. τοῖν δὲ Rob. δυεῖν Brunck. Porson. quod recentioris Atticismi est. Vid. ad Prometh. 803.

918. πολίταις edd. vet. Recte Brunckius πολίτας. Pers. 241. Καὶ στρατὸς τοσοῦτος ἔρξας πολλὰ δὴ Μήδους κακά. Ita quoque M. 2.

919. ξένων τ' ἐς Rob. MSS. nonnulli.

920. δαΐδι edd. δᾳδὶ Burneius, quod non nisi de *face* usurpatur. δαΐ Med. H. L. v. l. apud Steph. δαΐσι K. Æschylus, ut solet, Homericam vocem adhibet.

921. πρὸ πασῶν omnes ante Porsonum; qui προπασῶν. Atque ita Seld. Sed illud præstat. 998. δώμασι καὶ χθονί, πρὸ πάντων δ' ἐμοί. Deest πρὸ in G. Mox κέκλνηται Ald.

924. αὐτᾶς Ald. Rob. Mox αὐτὴ Ald. αὐτῇ Rob. αὐτὰ Turn. θεμένη Ald. Rob.

926. ὧδ' Turn. ut solet. ἐτελεύτησαν Ald. ἐτέλεσαν Rob. ἐτέλεσεν

λαλοφόνοις
χερσὶν ὁμοσπόροισιν.
ΗΜΙΧ. ὁμόσποροι στροφὴ δ'. 929
δῆτα, καὶ πανώλεθροι
διατομαῖς οὐ φίλαις, ἔριδι
μαινομένᾳ,
νείκεος ἐν τελευτᾷ.
πέπανται δ' ἔχθος· ἐν δὲ γαίᾳ
ζόα φονορύτῳ 935
μέμικται· κάρτα δ' εἶσ' ὅμαιμοι.
πικρὸς λυτὴρ
νεικέων, ὁ πόντιος
ξεῖνος, ἐκ πυρὸς συθείς,
θηκτὸς σίδαρος· 940
πικρὸς δὲ χρημάτων κακὸς
δατητὰς Ἄρης,
ἀρὰν πατρῴαν τιθεὶς ἀληθῆ.

Seld. ἀλληλοφόνοις Ald. Turn. ἀλληλοφόνοισι Rob.

930. πανόλεθροι Ald.

931. Mallem διατομαῖσιν οὐ φίλαις=ἔριδι μαινομένα, et in antistropha τῶν διοσδότων ἀχέων.=ὑπὸ δὲ χ. γ. vel ἀλγέων διοσδότων.

935. ζωὰ vel ζωὴ et φονοῤῥύτῳ omnes. Numeros restitui. De ζοὰ tragicis usurpata vide Porson. ad Eurip. Hecub. 1090. Med. 972. In Sophocl. Antig. 950. metrum postulat χρυσορύτους, quod dedit Brunckius. Ajac. 134. τῆς ἀμφιρύτου. In Prometh. 443. utinam dedissem ἀγνορύτων. Eurip. Bacch. 154. Τμώλου χρυσορόῳ.

936. εἶσιν Ald. Turn. Steph. εἶσ' Rob. Med. Seld. A. B. N. M. 1. 2. Guelph. Brunck. Porson.

942. διαιτητὴς Ald. δαητὰς Rob. Seld. δατητὴς Turn.

943. πατρὸς edd. πατρῴαν probabiliter reposuit Burneius.

ἔχουσι μοῖ- ἀντ. δ'. 944
ραν λαχόντες, ὦ μέλεοι
διοσδότων ἀχέων·
ὑπὸ δὲ χώματι γᾶς
πλοῦτος ἄβυσσος ἔσται.
ἰὼ πολλοῖς ἐπανθίσαντες
πόνοισί γε δόμους· 950
τελευτᾷ δ' αἶδ' ἐπηλάλαξαν
ἀραὶ τὸν ὀ-
ξὺν νόμον, τετραμμένου
παντρόπῳ φυγᾷ γένους.
ἔστακε δ' Ἄτας 955
τρόπαιον ἐν πύλαις, ἐν αἷς
ἐθείναντο, καὶ

945. *μέλεοι* et *ἀχέων* disyllaba esse monet Burneius. Fortasse *μέλεοι* in vocativo apud Atticos poetas semper disyllabum est, sicut *μέλε* in singulari.

947. *σώματος* Ald. Turn. *σώμασι* K. *σώματι* ceteri, quod mirum in modum interpretes cruciavit. Dedi χώματι ex ingenio. Tumulus vocatur χῶμα Choeph. 721. Sophocl. Antig. 1216. Eurip. Suppl. 54. Οὔτε τάφων χώματα γαίας ἐσορῶ. Cf. Alcest. 996. Herodot. l. 93. de Alyattei tumulo, τοῦ ἡ κρηπὶς μέν ἐστι λίθων μεγάλων, τὸ δὲ ἄλλο σῆμα, χῶμα γῆς. Pausanias supra citatus ad v. 524. ἐν κοινῷ γῆς χώματι.

948. *ἔστι* Toup. in Suid. III. p. 12. minus recte.

949. *ἐπανθήσαντες* edd. MSS. *ἐπανθίσαντες* Butlerus, recte quidem, si *δόμους* recepisset; *ἐπανθίζω* enim vim habet transitivam.

950. *δόμοις* Ald. *δόμοι* ceteri. *δόμους* Med. qui *πόνοισι γενέαν πόνοισι γε δόμους*. Hermannus *πόνοισι γενέαν*.

951. *ἄδ'* et *ἀρὰ* E. *αἶδ'* deest in F. K. Seld.

953. *τετραμμένον* Rob. et mox *τοῦ γένους*. *παντρόφῳ* C.

956. *ἐν πύλαις* omittit C. Mallem *ἐν πύλαισιν, αἷς*.

957. *ἐθείνοντο* omnes præter Vi-

δυοῖν κρατήσας ἔληξ' ὁ δαίμων.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ. ΙΣΜΗΝΗ.

ΑΝ. παισθεὶς ἔπαισας. ΙΣ. σὺ δ' ἔθανες κατακτανών.
ΑΝ. δορὶ δ' ἔκανες. ΙΣ. δορὶ δ' ἔθανες. 960
ΑΝ. μελεόπονος. ΙΣ. μελεοπαθής.
ΑΝ. ἴτω γόος. ΙΣ. ἴτω δάκρυα.
ΑΝ. πρόκεισαι. ΙΣ. κατακτάς.
ΑΝ. ἠέ, ἠέ,
μαίνεται γόοισι φρήν. 965
ΙΣ. ἐν δὲ καρδία στένει.
ΑΝ. ἰὼ πανδάκρυτε σύ.
ΙΣ. σὺ δ' αὖ καὶ πανάθλιε.
ΑΝ. πρὸς φίλου ἔφθισο. ΙΣ. καὶ φίλον ἔκτανες.
ΑΝ. διπλᾶ λέγειν. ΙΣ. διπλᾶ δ' ὁρᾷν.

teb. Præstat aoristus ob sequens ἔληξε.

958. ἔληξε δαίμων edd. ante Brunck. Ita etiam Porson. ἔληξ' ὁ . B. H. Colb. 2. M. 1. 2. Guelph. Mosqq. Cf. v. 812.

959. ἔταισας Rob.

960. δορὶ Ald. ἔκτανες edd. MSS. ἔκανες Burneius. Vide supra v. 627.

962. edd. vet. A. ἴτω δάκρυα. I. ἴτω γόος. Ordinem mutavit Brunckius; consentientibus Seld. A. B. E. G. K. N. Colb. 1. 2. ἴτω † δάκρυα. ἴτω γόος. Porson.

963. ΙΣ. post κατακτάς Rob. K. In ceteris deest Ismenæ persona. προκείσεται libri. πρόκεισαι Hermannus, ut Antigonæ et Ismenæ verba eodem metro decurrant, quod per totum carmen fieri notandum est.

965. ἐντὸς δὲ edd. ἐν δὲ Burneius. δὲ omittit K.

966. ἰὼ bis edd. πολυδάκρυτε e πανδάκρυτε Med. Seld. K. L. Colb. 1. 2. M. 1. quod a nemine repositum fuisse miror, quum mox respondeat πανάθλιε. Vide supra 651. ἰὼ semel E. omisso σύ.

967. σὺ δ' αὖτε edd. σὺ δ' αὖ E. Guelph. quod admisi, quum levis sit mutatio, atque exinde congruant inter se vv. 966. 967.

968. πρὸς φίλου γ' Ald. Rob. ceteri præter Turn. qui τ' pro γ'. πρὸς omittit Burneius.

ΑΝ. ἀχέων τοίων τάδ' ἐγγύθεν.
ΙΣ. πέλας αἷδ' ἀδελφαὶ ἀδελφῶν.
ΧΟ. ἰώ, ἰώ, μοῖρα
βαρυδότειρα, μογερά,
πότνιά τ' Οἰδίπου σκιά,
μέλαιν' Ἐρινύς,
ἦ μεγασθενής τις εἶ.
ΑΝ. ἠέ, ἠέ,
δυσθέατα πήματα
ΙΣ. δείξατ' ἐκ φυγᾶς ἐμοί.
ΑΝ. οὐδ' ἵκεθ' ὡς κατέκτανεν.
ΙΣ. σωθεὶς δὲ πνεῦμ' ἀπώλεσεν.
ΑΝ. ἀπώλεσε δῆτα. ΙΣ. καὶ τὸ τοῦδ' ἐνόσφισεν.
ΑΝ. τάλαν γένος. ΙΣ. τάλανα παθόν.

970. γόων pro ἀχέων Rob. Seld. F. G. K. Colb. 2. Schol. B. testatur se in antiquo libro reperisse ἀχέω τάδ' ἐγγύθεν. quod melius judicat.

971. πέλαδ' Rob. πέλας δ' αἷδ' Med. Seld. A. B. F. Colb. 2. Burneius vero Ἀδελφαὶ πέλας ἀδελφεῶν. Subest aliqua corruptela vel huic versui vel proxime præeunti, qui sibi invicem respondere debent.

972. Ita Rob. ἰὼ semel tantum ceteri. Hanc ῥῆσιν choro vindicavit Schutzius: ceteri Antigonæ tribuunt. Burneius μογερὰ βαρυδότειρα μοῖρα.

975. μέλαινά τ' Ἐριννὺς Ald. Rob. Turn. Mutavit Porsonus.

976. Deest τις in Ald.

977. ἠὲ semel Ald. Rob. Barocc. Hunc versum, et duos proxime sequentes Ismenæ tribuunt edd.

978. πήματ' ἐ = δείξατ' edd. "Augmentum sæpe omittitur in Choricis Cantibus. Agam. 218. φράσεν." Burneius. Supra 774. τίον.

979. Post φυγᾶς Antigonæ personam inserit Ald. ἐμοὶ om. Rob.

982. καὶ τόνδ' Ald. Turn. Seld. Barocc. C. F. G. N. Colb. 1. 2. Ven. 1. Guelph. Locus est corruptus.

983. Ita A. probante Brunckio. τάλαιναν Ald. τάλαινα Rob. καὶ πάθον Ald. Turn. καὶ πάθεν Rob.

ΑΝ. δύστανα κήδε' ὁμώνυμα.
ΙΣ. δίυγρα τριπάλτων πημάτων.
ΑΝ. ὀλοὰ λέγειν. ΙΣ. ὀλοὰ δ' ὁρᾷν.
ΧΟ. ἰώ, ἰώ, μοῖρα
βαρυδότειρα, μογερά,
πότνιά τ' Οἰδίπου σκιά,
μέλαιν' Ἐρινύς,
ἦ μεγασθενής τις εἶ.
ΑΝ. σὺ τοίνυν οἶσθα διαπερῶν.
ΙΣ. σὺ δ' οὐδὲν ὕστερον μαθών.
ΑΝ. ἐπεὶ κατῆλθες εἰς πόλιν.
ΙΣ. δορός γε τῷδ' ἀντηρέτας.
ΑΝ. ὀλοὰ λέγειν. ΙΣ. ὀλοὰ δ' ὁρᾷν.
ΑΝ. ἰὼ πόνος. ΙΣ. ἰὼ κακά.
ΑΝ. δώμασι καὶ χθονί. ΙΣ. πρὸ πάντων δ' ἐμοί.
ΑΝ. ἰώ, ἰώ, καὶ πρόσω γ' ἐμοί.

Steph. Porson. τάλανα πάθη B. πάθη etiam Colb. 1. N. παθὸν vero Med. Seld. Barocc. C. E. Colb. 2. ἔπαθον F. K.

984. Antigonæ personam cum Schutzio præfixi. δύστονα edd. δύστηνα v. l. apud Steph. Burneius. Cf. v. 1000. καὶ κήδε' Turn. C. Burneius.

987. ἰὼ deest in Med. Seld. C. F. G. N. Colb. 1. 2. Burneius ut supra 972. Mox μέλαινά τ' edd. ante Porsonum: sed μέλαιν τ' Ald. Ἐριννὺς omnes.

993. ὕστερος Ald. Rob. Med. Seld. H. L. N. Colb. 1. Guelph.

995. τῷ γ' Seld. Canter. errore, ni fallor, operarum; qui tamen Stanleium induxit.

996. Omittit Burneius.

997. δώμασιν huic versui adjiciunt Ald. Turn. C. Burneius. ἰὼ ἰὼ πόνος ὁ ἐφ' ἡμῖν ἐξημμένος Rob. Seld. alii quidam. ἰὼ πόνος οὐ' φ' ἡμῖν Steph.

998. καὶ τῇ χθονὶ Rob.

999. τὰ pro καὶ Rob. E. καὶ τὸ Ald. Turn. Barocc. Seld. F. G. K.

ΙΣ. ἰώ, ἰώ, δυστόνων κακῶν— 1000
ΑΝ. ἄναξ Ἐτεόκλεις ἀρχαγέτα.
ΙΣ. ἰὼ πάντων πολυπονώτατοι.
ΑΝ. ἰώ, ἰώ, δαιμονῶντες ἐν ἄτᾳ.
ΙΣ. ἰώ, ἰώ, ποῦ σφε θήσομεν χθονός;
ΑΝ. ἰώ, ἰώ, ὅπου τιμιώτατον. 1005
ΙΣ. ἰώ, ἰώ, πῆμα πατρὶ πάρευνον.

ΚΗΡΥΞ.

δοκοῦντα καὶ δόξαντ' ἀπαγγέλλειν με χρὴ
δήμου προβούλοις τῆσδε Καδμείας πόλεως·
Ἐτεοκλέα μὲν τόνδ', ἐπ' εὐνοίᾳ χθονός,

L. N. Colb. 1. 2. forsan pro κἄτι. Dein πρόσωτ' Rob. πρὸ σοῦ γ' conjicit Ioannes Young, apud Burneium.

1000. ἰὼ semel tantum Ald. Barocc. Seld. Guelph. Burneius. δυστόνων Turn. Steph. † δυστόνων Porson. δυστάνων Ald. cum Med. B. E. δυστήνων M. 2. Viteb. δυσπότμων Rob. Seld. Barocc. F. G. K. Colb. 2. M. 1. Ven. 2. Guelph. πημάτων pro κακῶν C. M. 2.

1001. ἀρχηγέτα edd. Voces Ἐτεόκλεις ἀρχ. desunt in Med. B. C. G. H. L. Totum versum spurium censeo.

1002. Ita Ald. Turn. Med. Seld. Barocc. A. B. C. E. F. N. Colb. 1. Viteb. πολυπονώτατε Guelph. πολυστονώτατοι πάντων Rob. † πολυστονώτατοι Porson.

1003. ἰὼ καὶ Burneius. ἰὼ semel tantum ceteri, præter Rob. qui ἰὼ ἰὼ, δαιμονῶντος. Dein ἐν ἄτᾳ edd. ἐν omittunt Seld. F. G. Colb. 2. Guelph. Sed retinendum esse recte monuit Wellauerus; huic versui antitheticus est v. 1006.

1004. ἰὼ bis edd. semel M. 2. Burneius. σφετήσομεν Ald. ἐν χθονὶ Seld.

1005. ἰὼ bis Rob. F. Colb. 2. M. 1. Guelph. semel tantum ceteri.

1006. ἰὼ semel F. M. 1. 2. πάτριον Colb. 2.

1007. μέλλοντα pro δόξαντα Colb. 2. qui idem MS. ac A, unde μέλοντα dedit Brunckius. Atqui hæc correctio videtur esse librarii cujusdam, cui jure displicuit ejusdem verbi repetitio.

1008. Malim transponere πόλεως et χθονός. Καδμείας χθόνος M. 1.

1009. εὐναίᾳ Ald.

θάπτειν ἔδοξε γῆς φίλαις κατασκαφαῖς·
εἴργων γὰρ ἐχθρούς, θάνατον εἶλετ' ἐν πόλει·
ἱερῶν πατρῴων δ' ὅσιος ὤν, μομφῆς ἄτερ
τέθνηκεν, οὔπερ τοῖς νέοις θνήσκειν καλόν.
οὕτως μὲν ἀμφὶ τοῦδ' ἐπέσταλται λέγειν.
τούτου δ' ἀδελφὸν τόνδε Πολυνείκους νεκρὸν
ἔξω βαλεῖν ἄθαπτον, ἁρπαγὴν κυσίν,
ὡς ὄντ' ἀναστατῆρα Καδμείας χθονός,
εἰ μὴ θεῶν τις ἐμποδὼν ἔστη δορὶ
τῷ τοῦδ'· ἄγος δὲ καὶ θανὼν κεκτήσεται
θεῶν πατρῴων, οὓς ἀτιμάσας ὅδε,
στράτευμ' ἐπακτὸν ἐμβαλὼν ἦρει πόλιν.
οὕτως πετεινῶν τόνδ' ὑπ' οἰωνῶν δοκεῖ
ταφέντ' ἀτίμως, τοὐπιτίμιον λαβεῖν·
καὶ μήθ' ὁμαρτεῖν τυμβοχόα χειρώματα,
μήτ' ὀξυμόλποις προσσέβειν οἰμώγμασιν,
ἀτίμον εἶναι δ' ἐκφορᾶς φίλων ὕπο.

1010. Forsan γῆς φίλης κατασκαφαῖς. Cf. Sophocl. Œd. Tyr. 694. Philoct. 242. Sed in Agam. 510. μεθέξειν φιλτάτου τάφου μέρος.

1011. στυγῶν Ald. Turn. Barocc. E. (N.) v. l. in Colb. 2.

1012. δ' alia manu intrusum in Med.

1013. οὔπερ Ald. Forsan ὥσπερ.

1014. οὕτω edd. hic et infra 1022. Vid. ad v. 522.

1017. ὡς ὅτ' Rob. Καδμείων edd. vet. Καδμείας Brunck. e Cod. A. Καδμείων tamen legerat Schol. A. Supra 47. ἄστυ Καδμείων. Infra 1078. Ὅδε Καδμείων ἦρχε πόλιν. ubi tamen legerim Καδμεῖον et Καδμείαν. Vid. 1008.

1021. ἠροπόλιν Ald.

1024. τυμβόα Ald. Barocc. Mox προσέβειν Ald.

1026. ἄτιμον δ' εἶναι Ald. Barocc. ἄτιμον εἶναι δ' Rob. Turn.

τοιαῦτ' ἔδοξε τῷ γε Καδμείων τέλει.
ΑΝ. ἐγὼ δὲ Καδμείων γε προστάταις λέγω,
ἢν μήτις ἄλλος τόνδε συνθάπτειν θέλῃ,
ἐγώ σφε θάψω, κἀμὲ κινδύνῳ βαλῶ
θάψασ' ἀδελφὸν τὸν ἐμόν· οὐδ' αἰσχύνομαι
ἔχουσ' ἄπιστον τήνδ' ἀναρχίαν πόλει.
δεινὸν τὸ κοινὸν σπλάγχνον, οὗ πεφύκαμεν,
μητρὸς ταλαίνης, κἀπὸ δυστήνου πατρός.

Steph. εἶναι δ' ἄτιμον Brunck. Porson.

1027. τῷδε edd. τῷ γε F. quod malim.

1028. γε abest ab Ald. Rob. Barocc. Forsan προστάταισι Καδμείων.

1029. εἰ pro ἢν Ald. Turn.

1030. κἀνὰ ἀκίνδυνον Ald. κἂν εἰς κίνδυνον Rob. κἀνὰ κίνδυνον Turn. ceteri. † κἀνὰ κίνδυννον Porson. "*Vide infra* 1050, *Sophocl. Ajac.* 452. *Aristoph. Ran.* 1079. *Aristophont. Athenæi* XIII. *p.* 563. B. *Cic. Tusc.* IV. 32." R. P. Ex hac nota colligo Porsonum legisse κἀμὲ κινδύνῳ βαλῶ. Quod firmat Schol. A. καὶ εἰς-κίνδυνον ἐμβαλῶ ἐμαυτήν. Toto autem cœlo aberrat Stanleius, qui interpretatur, *postponam vel negligam periculum*; dicitque ἀμβολίεργον idem valere ac ῥιψοκίνδυνον, quo nihil magis a vero alienum excogitari potest. ἀμβολίεργος enim est *dilator piger*; ῥιψοκίνδυνος vero *audax, acer, temerarius*. Vid. Hesych. in v. Porro nemo unquam dixit ἀναβαλεῖν κίνδυνον pro ἀναῤῥίπτειν vel παραβάλλειν. Conf. Phot. et Suid. v. κίνδυνον ἀναῤῥίψαι. Herodot. VIII. 50. Thucyd. V. 103. VI. 17. Polyb. ap. Suid. v. Ἀλογιστία. Lucian. Hermot. 28. Harmonid. 3. Heliodor. Æth. VI. 13. Gataker. ad M. Antonin. 8. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 205. Markland. ad Eurip. Suppl. 330. Valckenaer. ad Phœniss. 1235. Dorvill. ad Chariton. p. 88.

1031. ἐμὸν δ' οὐκ αἰσχύνομεν Rob.

1033. δεινὸν γὰρ τὸ Rob. K. L. Ven. 2.

1034. καὶ τὸ Pauwius, quod mihi quidem præ vulgato placet. κἀπὸ præter edd. et MSS. agnoscunt Sententiæ MSS. Baroccianæ. De constructione, quæ est ἀπὸ μητρὸς ταλ. καὶ δ. π. vid. Bentl. ad Horat. Carm. III. xxv. 9. Ruhnken. Ep. Crit. II. p. 130. Hermann. ad Viger. 363. Sophocl. Œd. Tyr. 761. † κἀπὸ Porson. Sed forsan obelus

τοιγὰρ θέλουσ' ἄκοντι κοινωνεῖ κακῶν
ψυχή, θανόντι ζῶσα, συγγόνῳ φρενί.
τούτου δὲ σάρκας οὐδὲ κοιλογάστορες
λύκοι σπάσονται· μὴ δοκησάτω τινί·
τάφον γὰρ αὐτὴ καὶ κατασκαφὰς ἐγώ,
γυνή περ οὖσα, τῷδε μηχανήσομαι,
κόλπῳ φέρουσα βυσσίνου πεπλώματος·
καὐτὴ καλύψω· μηδέ τῳ δόξῃ πάλιν·
θάρσει παρέσται μηχανὴ δραστήριος.

prave a typotheta positus est, et debuerat ante κακῶν appictus fuisse.

1035. κακῷ Ald. Turn. Steph. Porson. κακῶν Rob. Seld. Barocc. G. H. K. N. Colb. 2. M. 1. Ven. 2. Guelph. Si vulgatum retineatur, interpretandum erit cum Schol. A. de Polynice, qui invitus peccavit. κοινωνεῖ G. ceteri κοινώνει.

1037. Mallem οὔτι κοιλογάστορες.

1038. πάσονται edd. ante Brunck. †πάσονται Porson. σπάσονται Seld. Barocc. Voss. A. B. E. F. Viteb. Mosqq. M. 1. 2. v. l. in Turn. Recte. Notum est compositum λυκοσπάς. Hesychius. Λυκοσπάδες ἵπποι. ὑπὸ λύκων διεσπασμένοι. Eurip. Hecub. 1115. ἵν' ἁρπάσας χεροῖν Διασπάσωμαι. Bacch. 338. Ὃν ὠμόσιτοι σκύλακες, ἃς ἐθρέψατο, Διεσπάσαντο. Aristoph. Ran. 475. τὼ νεφρὼ δέ σου—Διασπάσονται Γοργόνες Τιθραύσιαι. Eurip. Herc. Fur. 568. Ῥίψω, κυνῶν ἕλκημα. Diotogenes ap. Stob. CXXIII. p. 614. ἂν μὲν κύνες αὐτὸν σπαράξωσιν. Sophocl. Antig. 257. Σημεῖα δ' οὔτε θηρός, οὔτε τοῦ κυνῶν Ἐλθόντος, οὐ σπάσαντος ἐξεφαίνετο. Horat. Epod. V. 99. *Post insepulta membra* DIFFERENT *lupi.* πάσονται vero simplicitati pastoritiæ magis convenit. Theocrit. III. 53. Κειρεῦμαι δὲ πεσών, καὶ τοὶ λύκοι ὧδέ μ' ἐδοῦνται. Vide var. lectt. in Theocrit. Adoniaz. 90.

1039. αὐτῷ edd. vet. αὐτὴ correctio est Piersoni Verisim. I. 3. p. 41. Mox οὖσα deest in Rob.

1042. καὐτῇ Rob. μὴ δέτω Ald. Rob. μηδέ σοι Brunck. Male: conf. v. 1038.

1043. θάρσει, παρ. μ. δ. Turn. Steph. Brunck. ut Antigone animam compellet: cui interpunctioni nonnihil accedit coloris ex vulgata lectione in v. 1035. Xenoph. Sympos. I. fin. καὶ τῇ ψυχῇ παρακελευσάμενος θαῤῥεῖν. Cyrop. I. 4. διακε-

ΚΗ. *αὐδῶ πόλιν σε μὴ βιάζεσθαι τόδε.*
ΑΝ. *αὐδῶ σε μὴ περισσὰ κηρύσσειν ἐμοί.*
ΚΗ. *τραχύς γε μέντοι δῆμος ἐκφυγὼν κακά.*
ΑΝ. *τραχύς γ'· ἄθαπτος δ' οὗτος οὐ γενήσεται.*
ΚΗ. *ἀλλ' ὃν πόλις στυγεῖ, σὺ τιμήσεις τάφῳ;*
ΑΝ. *ἤδη τὰ τοῦδ' οὐ διατετίμηται θεοῖς.*
ΚΗ. *οὔ, πρίν γε χώραν τήνδε κινδύνῳ βαλεῖν.*
ΑΝ. *παθὼν κακῶς, κακοῖσιν ἀντημείβετο.*
ΚΗ. *ἀλλ' εἰς ἅπαντας ἀνθ' ἑνὸς τόδ' ἔργον ἦν.*
[*ἔρις περαίνει μῦθον ὑστάτη θεῶν.*]
ΑΝ. *ἐγὼ δὲ θάψω τόνδε· μὴ μακρηγόρει.*
ΚΗ. *ἀλλ' αὐτόβουλος ἴσθ', ἀπεννέπω δ' ἐγώ.*

λευσάμενος ἑαυτῷ τολμᾶν. Archiloch. ap. Stob. XX. p. 105. Grot. *Θυμέ, θῦμ', ἀμηχάνοισι κήδεσιν κυκώμενε, Ἄνεχε.*

1044. *τόδε* Ald. Turn. Steph. Pors. *τάδε* Rob. et MSS. haud pauci. Vid. Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. 430.

1046. *κανά* Ald.

1047. *τραχύνεσθ'* Ald. *τραχὺς* Rob. *τράχυν'* ceteri. Dedi *τραχύς γ'* ex Burgessii emendatione. *Imo, asper quidem.* Mox *δ'* minus bene, meo quidem judicio, omisere Schutz. Porson.

1049. *διαδετίμητος* Seld. *οὐκ ἠτετίμηται* conjiciunt nonnulli, quod barbarum est. Locus peritiorem manum exspectat.

1051. *ἀντιμείβετο* Ald. *ἀντημείψατο* M. 1. *ἀνταμείβεται* E.

1053. *περαίνοι* Ald. Hunc versum Præconi adsignant Ald. Turn. Steph. Antigonæ ceteri. Fateor vero me nihil addubitare, quin hic versus, a lectore quodam diligente ad voces *μὴ μακρηγόρει* in margine adscriptus, postea in textum irrepserit. Est nimirum *στίχος παροιμιώδης*, cui similis ille apud Suid. *Ἔρις δ' ἔριν τίκτουσα προμνᾶται λόγον.* Quod si omnino retinendus sit, Choro potius quam Antigonæ tribuatur, ut contentio, pro more tragicorum, singulis versibus procedat.

1054. *θάψων* Ald.

1055. *ἦσθ'* Rob. Seld. K. Colb. 2.

ΧΟ. φεῦ, φεῦ·
ὦ μεγάλαυχοι καὶ φθερσιγενεῖς
κῆρες Ἐρινύες, αἵτ' Οἰδιπόδου
γένος ὠλέσατε πρέμνοθεν οὕτως.
τί πάθω; τί δὲ δρῶ; τί δὲ μήσωμαι;
πῶς τολμήσω μήτε σὲ κλάειν,
μήτε προπέμπειν ἐπὶ τύμβον;
ἀλλὰ φοβοῦμαι, κἀποτρέπομαι
δεῖμα πολιτῶν.
σύ γε μὴν πολλῶν πενθητήρων
τεύξει· κεῖνος δ', ὁ τάλας, ἄγοος,
μονόκλαυτον ἔχων θρῆνον ἀδελφῆς,
εἶσι. τίς ἂν ταῦτα πίθοιτο;

ΗΜΙΧ. δράτω τε πόλις καὶ μὴ δράτω

1056. Hemichorio adsignant edd. usque ad v. 1060. cui Antigonæ personam præponunt; et Hemichorio dant 1065. 6. 7. 8. Schutzius inter Hemichoria distribuit.

1058. θαρσιγενεῖς Rob. Mox Ἐρινύες omnes.

1059. Ultima in ὠλέσατε producitur contra Dawesii placitum M.C. p. 197. et Porsoni sententiam ad Eurip. Orest 64. vid. Erfurdt. ad Sophocl. Aj. p. 631. Dein πρύμνοθεν omnes, πρέμνοθεν ex MS. correxit Is. Vossius ad Hesych. vv. αὐτόπρεμνος. πρύμναδε. merito probante Albertio, qui citat αὐτόπρεμνον ex Eumen. 404. Sophocl. Antig. 714. Eadem medela indiget Apollonius Rhodius IV. 1658. de pinu, ὕστερον αὖτε Πρυμνόθεν ἐξεαγεῖσα κατήριπεν.

1061. πῶς bis Ald. Rob. μήποτέ σε Ald. μήποτε Turn. omisso σε.

1062. μήποτε σε Ald. Rob. Turn. τύμβῳ Ald. Turn. Steph. Pors. τύμβων Rob. τύμβον Seld. K. L. Colb. 2. Mosq. 2. Brunck.

1067. θρῆνον ἔχων Ald. Rob.

1068. Ita Porsonus. τίς οὖν ταῦτα πείθοιτο Ald. Rob. τίς ἂν οὖν τὰ πίθοιτο Turn. εἶσιν· τίς ἂν οὖν ταῦτα πίθοιτο Brunck. Inter hæc variant codices.

1069. δράτω πόλις Ald. Rob.

τοὺς κλάοντας Πολυνείκην.
ἡμεῖς μὲν ἴμεν, καὶ ξυνθάψομεν
αἵδε προπομποί· καὶ γὰρ γενεᾷ
κοινὸν τόδ' ἄχος, καὶ πόλις ἄλλως
ἄλλοτ' ἐπαινεῖ τὰ δίκαια.

ΗΜΙΧ. ἡμεῖς δ' ἅμα τῷδ', ὥσπερ τε πόλις
καὶ τὸ δίκαιον ξυνεπαινεῖ.
μετὰ γὰρ μάκαρας καὶ Διὸς ἰσχύν,
ὅδε Καδμείων ἤρυξε πόλιν
μὴ ἀνατραπῆναι,
μηδ' ἀλλοδαπῶν κύματι φωτῶν
κατακλυσθῆναι ταμάλιστα.

Steph. δράτω δὲ Turn. δράτω τε Canter. Brunck. τε ob syllabam præeuntem τω, facile excidere potuit. δράτω † πόλις Porson. Idem est ac si dictum fuisset δράτω ἢ μὴ δράτω. Olim conjeceram δράτω γε.

1070. κλαίονταs Ald. Rob. Turn.

1071. γὰρ pro μὲν Ald. Turn. μὲν γὰρ Rob. Seld. Colb. 2. μὲν Steph.

1073. ἄχθοs Rob. qui mox οὐκ ἄλλωs.

1075. ὥσπερ τις Ald. † ὥσπερ τε Porson. Deest τε in Guelph. Equidem prætulerim ὡς ἥ τε πόλις.

1078. Forsan legendum Καδμείαν.

1079. Ita Rob. μὴ 'νατραπῆναι ceteri. Parum interest. μὴ ἀνατροπῆναι Ald. In editionibus Μὴ 'νατραπῆναι, μηδ' ἀλλοδαπῶν dimeter est, et dein κύματι φωτῶν basis anapæstica.

1081. τὰ μάλιστα Ald.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ.

GLOSSARIUM

IN

SEPTEM CONTRA THEBAS.

GLOSSARIUM

IN

SEPTEM CONTRA THEBAS.

Voces, quæ asterisco notantur, non nisi apud Æschylum reperire potui

v. 1. **Καιριος.** *Opportunus. Commodus.* Καίρια· ὠφέλιμα. Hesych. Infra 615. Φιλεῖ δὲ σιγᾷν, ἢ λέγειν τὰ καίρια. Ubi vide not. Sophocl. Philoct. 862. καίρια φθέγγου.

2. **Πρᾶγος.** *Res.* Vox τραγικωτέρα quam πρᾶγμα. Occurrit infra 596. 859. Pers. 248. Suppl. 232. Sophocl. Ajac. 21. 347. Œd. Col. 1153. Accurate verterimus nos Angli, *who takes care of affairs.* Thucyd. III. 72. οἱ ἔχοντες τὰ πράγματα. Herodot. VI. 39. καταλαμψόμενον τὰ πρήγματα. ibid. 83. οἱ δοῦλοι ἔσχον τὰ πρήγματα.

Ibid. **Πρύμνη.** *Puppis.* Demetr. de Eloc. 78. Ἀσφαλῶς οὖν ἐρεῖ καὶ ὁ τὸν στρατηγὸν κυβερνήτην λέγων τῆς πόλεως, καὶ ἀνάπαλιν ὁ τὸν κυβερνήτην ἄρχοντα τῆς νηός. Quorum utrumque fecit Æschylus. Cf. v. 62. Prometh. 153. Pers. 383. Pindar. Pyth. I. 166. Sophocl. Polyx. fr. 3. Diotogen. Stobæi p. 295. ed. Trincav. κυβερνάται μὲν γὰρ ἔργον ἐντί, τὰν ναῦν σώζειν· ἀνιόχω δέ, τὸ ἅρμα· ἰατρῷ δέ, τὼς νοσεῦνταις, βασιλέως δὲ καὶ στραταγῶ, τὼς ἐν πολέμῳ κινδυνεύονταις. Templum Deorum indigetum dicitur πρύμνη πόλεος Suppl. 340. Vid. Lobeck. ad Sophocl. Aj. 1072.

3. **Νωμάω.** *Huc illuc moveo.* Hesych. Νωμῆσαι· κυβερνῆσαι. De motatione scuti usurpatur infra 538. Homer. Il. H. 238. Pindar. Pyth. VIII. 64. Apoll. Rhod. III. 1230. hastæ, Pers. 326. alarum, Sophocl. ap. Stob. LXIII. p. 239. pedum, Œd. Tyr. 468. Vid. infra 25. Agam. 783.

6. **Πολύς.** *Multus.* pro πλεῖστον. Callimach. H. Dian. 134. ἐν δὲ σὺ πολλή. Similem fere usum hujus vocis tetigere Marklandus ad Eurip. Iph. Taur. 363. Toup. ad Longin. 3. Bastius Ep. Crit. p. 263. Cf. Agam. 702. Paullo aliter Eurip. Orest. 1193. τὸ πρῶτον ἦν πολὺς παρῇ, Χρόνος μαλάξει σπλάγχνον. de quo usu vid. Bentl. ad Horat. S. I. vii. 28. Ceterum similiter adhibetur εἷς Pers. 333. Sophocl. Œd. Tyr. 1380. Eurip. Heraclid. 6.

7. **Ὑμνέω.** *Celebro.* In malam partem; ut Eurip. Med. 423. Sophocl. Electr. 382. ubi vid. Brunck. Suidas, Ὑμνεῖν. ὀδύρεσθαι, μέμφεσθαι, λοιδορεῖν. κατ' εὐφημισμόν· ὡς ἐν πρώτῳ Πολιτείας Πλάτων, (p. 410. D.) καὶ Σοφοκλῆς, καὶ Αἰσχύλος φασί. Exscripsit Platonis Scholiastam, qui sequitur Timæum p. 263. ubi vid. Ruhnken. Eadem habet Etymologus p. 777, 12.

Ibid. **Φροίμιον.** *Proœmium. Antecantamentum.* Contracte pro προοίμιον, quæ vox occurrit Prometh. 766. Hesych. Οἴμη. ᾠδή. ὅθεν προοίμιον, τὸ πρὸ τῆς ᾠδῆς. Agam. 30. φροίμιον χορεύσομαι. ibid. 1218. Suppl. 137.

Ibid. ***Πολύῤῥοθος.** *Multiloquax.* Α ῥόθος, ὁ ἀπὸ τῶν κυμάτων ψόφος. Hesych. (vid. Glossar. in Prometh. 1084.) quæ vox de clamore adhibetur Pers. 406. Composita ex ea amat Noster. Infra 271. λόγους ταχυῤῥόθους. 364. ἐπίῤῥοθον. Pers. 373. πόρους ἁλιῤῥόθους. Agam. 191. παλιῤῥόθος. Choeph. 425. 456. ἐπιῤῥοθέω. Infra 176. διαῤῥοθέω. Sophocl. Trachin. 263. πολλὰ μὲν λόγοις Ἐπερῤῥόθησε. *conviciatus est.* Antig. 413. ἐπιῤῥόθοις κακοῖσιν.

8. **Οἴμωγμα.** *Lamentum.* ab οἰμώζω, quod ab οἴμοι; sicut μυγμὸς a μύζω, quod a μῦ; ὠγμὸς ab ὠζω, quod ab ὦ, (σπίζειν a σπῖ, sono ab avicula σπῖνος edito: vid. Buhl. ad Arat. Dios. 292.) Frequentior est οἰμωγή. Vid. Etymol. M. p. 618, 17. Valcken. Diatr. p. 20. C.

Ibid. Ἀλεξητήριος. *Averruncus.* Onomast. Vet. Ἀλεξητήριος, *Opitulus.* Erotian. Ἀλέξασθαι· *βοηθῆσαι.* unde Galenus ducit ἀλεξητήριος. Vid. Foesii Œconom. Hippocr. in voce. Qui ad mala propulsanda invocabantur dii, *θεοὶ ἀλεξητήριοι* vel *ἀλεξικάκοι* audiebant; sæpius vero *ἀποτρόπαιοι*, de quo titulo vid. Pausan. II. 11. p. 117. ed. Fac. Foes. Œconom. p. 86. b. Spanhem. ad Aristoph. Plut. 353. Varro de L. L. VI. p. 81. "A vertendo averruncare; ut deus qui iis rebus præest, averruncus. Itaque ab eo precari solent ut pericula avertat." Sophocl. Œd. Tyr. 163. *Τρίσσοι ἀλεξίμοροι, προφάνητέ μοι.* Œd. Col. 143. *Ζεῦ ἀλεξῆτορ.* Homerus Iliad. K. 20. consilium vocat *ἀλεξίκακον.* Hercules *ἀλεξίκακος* colebatur Melitæ, pagi Attici, teste Schol. in Aristoph. Ran. 504. Vid. etiam ad Pac. 421. Ἄλεξις dicebatur Cois, ut Aristid. I. p. 62.

10. Ἐλλείπω. *Deficio. Absum.* quo sensu secundum casum postulat, ut in Prometh. 997. 1092. sed quum *omitto* significat, quartum; ut Sophocl. Ajac. 1379. Philoct. 88.

11. *Ἔξηβος. *Qui e juventute excessit. ἔξω τῆς ἥβης. τριάκοντα πέντε ἐτῶν.* Hesych. Eustath. ad Odyss. A. p. 1428, 20. *τὸ δὲ πρώθηβος ὅμοιον τῷ ἔφηβος, ἄκρηβος παρὰ τῷ Θεοκρίτῳ,* (VIII. 93.) *καὶ ἔξηβος παρὰ Αἰσχύλῳ.* Post annum ætatis vigesimum erant *ἐξέφηβοι*, teste Polluce VIII. 9. Eodem sensu *ἐκτεθραμμένοι* dixit Euripides Suppl. 1222. Intelligo igitur de iis, qui ætatem virilem attigerunt; Scholiasta vero de senibus.

12. *Βλαστημός. *Germen. Flos. Vigor.* De prole Suppl. 313.

Ibid. Ἀλδαίνω. *Augeo. Reficio.* Infra 553. *ἀλδαίνειν κακά.* Prometh. 550. *θυμὸν ἀλδαίνοντ' ἐν εὐφροσύναις.* quo sensu hic quoque sumendum est.

13. Ὥρα. *Ætas.* Male interpretes, *Cura.* Recte Schol. A. *ἡλικία. Et unumquemque, secundum ætatem quam habet, modis ætati consentaneis, opitulari.*

14. Ἐγχώριοι *θεοί. Dii indigetes,* vel *indigenæ.* Vett. Gloss. Ἐγχώριος. *Gentilis. Indigena.* Vid. Heyn. ad Virgil. Georg. I. 498.

15. Ἐξαλείφω. *Abstergo. Deleo.* Hesych. Ἐξηλείφθησαν. ἀπώλοντο. Choeph. 496. Καὶ μὴ 'ξαλείψῃς σπέρμα Πελοπιδῶν τόδε. Eurip. Hippol. 1241. Στῆτ', ὦ φάτναισι ταῖς ἐμαῖς τεθραμμέναι, Μή μ' ἐξαλείψητ'. ubi vid. Valckenaer. Thucyd. III. 57. πόλιν ἐξαλεῖψαι. Conf. Herodot. VII. 220. Constructio est, ἀρήγειν βωμοῖσι, ὥστε τιμὰς κ. τ. λ. ut in Eurip. Suppl. 377. Ἄμυνε ματρὶ—νομοὺς βροτῶν μὴ μιαίνειν, ubi vide Marklandum.

18. *Πανδοκέω. *Omnem recipio.* Satis bene Schol. A. πάντα τὸν πόνον τῆς παιδικῆς ἡλικίας (imo τῆς παιδεύσεως) ὑποδεχομένη. Infra 858. Charontis cymba πάνδοκος vocatur. πανδοκεὺς vero est *diversorii magister.* unde πανδοκεύω. Vid. Salmas. de Usur. p. 351.

Ibid. Ὄτλος. *Labor.* μόχθος. Hesych. unde ὀτλέω et ὀτλεύω. Ita grammatici. Equidem suspicor ὄτλος ab ὀτλάω profluxisse, quod pro τλάω dicebant, prosthesi τοῦ ὀ, de qua dixi ad Prometh. v. 191. Vid. Arnald. L. G. p. 158. Sophocl. Trachin. 7. et Schol.

20. Χρέος. *Negotium.* Confer Pers. 783. Agam. 85. Sophocl. Œd. Tyr. 155.

21. Ῥέπω. *Vergo. Inclino.* Proprie de statera dicitur, ut in Iliad. X. 212.

22. Πυργηρέω. *Obsideo.* (πυργήρη ποιεῖσθαι, sicut τειχήρης *qui intra muros concluditur*, Thucyd. IV. 25.) Hesych. Πυργηρούμεθα· ἐντὸς ἐσμὲν τῶν πύργων· οὐ τολμῶμεν ἐξιέναι. γράφεται δὲ καὶ πυργιούμεθα. (Valckenaer. γρ. δ. κ. πυργυρούμεθα) quæ desumta sunt a Scholiasta quodam deperdito in Eurip. Orest. 751. Cf. ibid. 1590. Phœniss. 1103.

24. Βοτήρ. *Pastor.* Hesych. Βοτῆρα. ποιμένα. Lege -ρας. -νας. ex Homer. Odyss. O. 503. Etymol. M. p. 205, 51. βοτὴρ, ὁ ποιμήν. καὶ διὰ τοῦ ω̃. Accuratius Suidas, βοτὴρ καὶ δοτήρ· δώτωρ δὲ καὶ βώτωρ. Vid. Iliad. M. 303. Sophocl. Œd. T. 837. 1069. Apollon. Rhod. III. 592. Οἰωνῶν βοτὴρ Latinis dictus fuit *Pullarius.* De Tiresia augure vid. Sophocl. Œd. T. 488. Eurip. Phœniss. 779. 852. Pausanias locum Thebarum memorat οἰωνοσκοπεῖον Τειρεσίου, de quo Sophocl. Antig. 999.

25. Νωμάω. *Mente volvo.* Supra v. 3. Sophocl. Œd. Tyr. 300. Ὦ πάντα νωμῶν, Τειρεσία, διδακτά τε, Ἀῤῥητά τ', οὐράνιά τε, καὶ χθονοστιβῆ. De Tiresia Spanhem. ad Callim. Lav. Pall. 121.

Ibid. Πυρὸς δίχα. Non ignispicio aut extispicio usus: cf. Sophocl. Antig. 998. Euripides tamen Phœniss. 998. Tiresiam usum esse ait ἐμπύρῳ τέχνῃ. Auguria sumebat sive a vocibus et alarum clangore, sive ex filiæ descriptione, quod ait Schol. B.

26. Χρηστήριος. *Auguralis.* Rarius adjectivum. Herodot. VI. 80. ὦ Ἄπολλον χρηστήριε. Eurip. Hel. 829(

28. Προσβολή. *Aggressio.* ὁρμή. Hesych. Stanleius male vertit *agmen.* Choeph. 281. προσβολὰς Ἐρινύων. Eumen. 597. προσβολὰς μιασμάτων. Eurip. Med. 1070. de amplexu, ὦ γλυκεῖα προσβολή. Recte interpretatur Schol. B. ἐπήλυσιν τοῦ τῶν Ἀργείων στρατοῦ. Onomast. Labbei, Προσβολή, *Offensio.*

29. Νυκτηγορέω. *Noctu proclamo.* Incredibili stupore vertunt interpretes *contraho,* quasi foret ex ἀγείρω. Incert. Rhes. 88. Ἕκτορ, τί χρῆμα νύκτεροι κατὰ στρατόν, Τὰς σὰς πρὸς εὐνὰς φύλακες ἐλθόντες φόβῳ Νυκτηγοροῦσι, καὶ κεκίνηται στρατός:

30. Ἔπαλξις. *Propugnaculum.* ὁ προμαχὼν τοῦ τείχεος. ἐκ τοῦ ἄλκω τὸ βοηθῶ. Etymol. M. p. 353, 50. consentiente Hesychio: qui etiam in v. κόρσαι, quasi idem significantes recenset κεφαλὰς ἐπάλξεις, προμαχῶνας, στεφάνας πύργων. (Eurip. Hecub. 898.)

Ibid. Πύργωμα. *Munimentum.* Coacervatio πύργων, sicut infra χαίτωμα et τρίχωμα coacervatio χαιτῶν seu τριχῶν. Eurip. Phœniss. 294. Ἐπτάστομον πύργωμα Θηβαίας χθονός.

31. Σόομαι. *Ruo.* Σοῦσθε. ἴτε, ὁρμᾶσθε. Hesych. "Verbum," inquit Valckenaer. in Theocrit. Adoniaz. p. 265. "per quatuor de quinque vocalibus variatum, σάω, σέω, σόω, σύω. σούειν, ex σόω ortum, Atticis jam fuit in usu: σοῦσθαι nostris in libris reperitur. Sophocleum σούσθω memorat Eustath. in Iliad. A. p. 47, 17. et in Odyss. Π. p. 590, 36. ex Ajacis v. 1414. adnotatum ab H. Stephano Thes. L. G. III. p. 1226. E. Quod ex duobus Lexicis prostat apud Hesychium, σοῦσο, alibi non memini me legere. σοῦται, quod habet,

est in Æschyli Choeph. 638. *σοῦνται* Pers. 25. *σοῦσθε* Suppl. 833, 839. Sept. c. Theb. 31. In Euripideis nusquam, quod quidem meminerim, a me repertum, mirabar legens in Aristoph. Vesp. 456. *οὐχὶ σοῦσθ' ἐς κόρακας*; Schol. *ὁρμᾶσθε, πορεύεσθε.*" Hactenus vir egregius; qui tamen fallitur de verbo *σούειν*, quod apud Atticos nunquam exstabat. Callimach. H. Lav. Pall. 4. *Σοῦσθέ νυν, ὦ ξανθαί, σοῦσθε Πελασγιάδες.* Valckenaerius notavit rarissimum *σοῦς*, Laconicum pro *ταχεῖα ὁρμή*, teste Platone Cratyl. p. 412. B. quod restituendum Hesychio pro *σοῦσις*, ex Schowii collatione. In Sophocl. Trachin. 647. *σοῦται* legendum pro *σεῦται*.

Ibid. **Παντευχία.** *Totius corporis armatura.* *πανοπλία.* Hesych. Sophocli *πανσαγία.* In fragm. de Upupa apud Aristot. N. A. IX. 49. avis plumas *παντευχίαν* vocat Æschylus.

32. **Θωρακεῖον.** *Propugnaculum ad altitudinem pectoris exstructum.* Anglice, *a Breastwork.* Perspicue, ut solent, interpretes, *thoracea.* Hesych. et Etymol. M. *Θώραξ. ὁ πύργος.* unde alia nascitur explicatio.

Ibid. **Σελμα.** *Tabulatum.* Hesych. *Σέλματα· τὰ ζυγὰ τῆς νεώς. αἱ κάθεδραι τῶν ἐρετῶν· καὶ συναρμογαὶ τῶν σανίδων.* Schol. A. *μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν νηῶν.* Hesychio accuratior Scholiasta Apollonii Rhod. I. 528. *καθόλον δὲ τὸ πλατὺ ξύλον σέλμα λέγεται, καὶ σελίδωμα.* Legitur Pers. 366. Agam. 184. 1444. Sophocl. Antig. 717.

34. **Ἔπηλυς.** *Advena.* *ξένος. νεωστὶ ἐλθών. ἄλλοθεν ἐλθών.* Hesych. et, *Ἐπήλυδας· οὐκ ἰθαγενεῖς.* Pers. 248. Suppl. 194. 606. Sophocl. Philoct. 1190. Herodot. V. 65. Vid. Æ. P. Lex. Ionic. Demosth. p. 152. C. a Valckenaerio emendatus ad Ammon. p. 28. Schol. Apollon. Rhod. III. 934.

36. **Κατοπτήρ.** *Speculator.* Nescio an alibi usurpetur pro *κατόπτης*, quæ vox occurrit infra 41. Homerid. H. Merc. 372. Herodot. III. 17. 20.

37. **Ματάω.** *Moror.* *Ματᾷ· διατρίβει. χρονίζει.* Hesych. Prometh. 57. *Περαίνεται δὴ, καὐ ματᾷ τοὔργον τόδε.*

39. **Φέριστος.** *Optimus.* Hesych. *Φέριστε· βέλτιστε: κράτιστε.* Frequens est apud Homerum. Sophocl. Œd. T. 1149. *ὦ φέριστε δεσποτῶν.* Dixit *φέρτιστον* Pindarus apud Athen. XII. p. 512. D. *φίλιστος* Sophocl. Ajac. 842. de qua forma vid. Valckenaer. Ep. ad Rover. p. 52. Pierson. ad Mœrin p. 135. *τέρπνιστος* Callimach. ap. Etymol. M. p. 19. *ὄλβιστος* idem Lav. Pall. 117. *πρέσβιστος* infra 386. Cf. Brunck. ad Sophocl. Philoct. 984.

42. **Θούριος.** *Acer.* idem quod *θοῦρος* in Prometh. 362. Agam. 112. *θούριος ὄρνις.* Pers. 73. *Ἀσίας θούριος ἄρχων.* Eumen. 624. *θουρίοις τόξοις.* Cf. Sophocl. Ajac. 212. Aristoph. Equit. 757.

43. **Ταυροσφαγέω.** *Taurum cædo.* Quod Eurip. Electr. 627. *βουσφαγεῖν* dicit. Sophocl. Trachin. 609. *ἡμέρᾳ ταυροσφάγῳ.*

Ibid. **Μελάνδετος.** *Nigro* (sc. *ferro*) *vinctus.* Hesychius explicat, *τὸ μέλαιναν ἔχον λαβήν.* Schol. A. observat, *τὸ μελάνδετον δὲ καλῶς (ἂν) ἐπὶ ξίφους ῥηθείη, ἐπὶ δὲ σάκους παρέλκει τὸ δέτον.* Schol. Victor. in Iliad. O. 713. *μελάνδετα: μελαίνας λαβὰς ἔχοντα. τὴν δὲ λαβὴν δεσμὸν καλεῖ Σιμωνίδης.* Vox, sæpius de ense posita, haud alibi de clypeo adhibetur.

44. **Θιγγάνω.** *Tango.* Infra 246. Etymol. M. p. 450, 11. *Θιγγάνει καὶ ἐπιθιγγάνει, τὸ ἐφάπτεται καὶ προσεγγίζει. ἐκ τοῦ θίγω γίνεται θιγγάνω, ὡς παρὰ τὸ ἥδω ἀνδάνω, πήθω πανθάνω, μήθω μανθάνω, καὶ τὸ δήκω δαγκάνω.* Docte hæc et vere. *πανθάνω* recentiorum vox est, qua sæpius utitur Euripidis Scholiasta: vid. Barnes. ad Hecub. 1114. *ἐρυγγάνω*, ab *ἐρεύγω* similiter formatum, adhibet Cratinus apud Athen. VIII. p. 344. F. Etymol. p. 771, 35. ubi notantur *τυγχάνω* a *τεύχω*, *φυγγάνω* a *φεύγω*, *λαγχάνω* a *λήχω*. *Κιγχάνω* Æschylo restituit Porsonus Choeph. 612. Euripidi Gaisfordius ad Alcest. 492. ubi insignem Eustathii locum protulit. Male Hermannus de Emend. Gr. Gramm. p. 60. scribi jubet *κιχάνω*. Photius, *Κιγχάνειν τὸ ἐπεξιέναι. οὕτως Σόλων.* Cf. Suid. in v. Ceterum de hujusmodi vocibus omnino consulendus Monk. ad Eurip. Hippol. 1442.

Ibid. Locis in nota citatis adde Polemona apud Macrob. Sat. V. 19. *ἐφαπτόμενος τοῦ κρατῆρος, ἐξ ὑποβολῆς δίειστ τὸν ὅρκον.* Quod tamen in re alia factum.

GLOSSARIUM

IN

SEPTEM CONTRA THEBAS.

Voces, quæ asterisco notantur, non nisi apud Æschylum reperire potui

v. 1. **Καιριος.** *Opportunus. Commodus.* Καίρια· ὠφέλιμα. Hesych. Infra 615. Φιλεῖ δὲ σιγᾷν, ἢ λέγειν τὰ καίρια. Ubi vide not. Sophocl. Philoct. 862. καίρια φθέγγου.

2. **Πρᾶγος.** *Res.* Vox τραγικωτέρα quam πρᾶγμα. Occurrit infra 596. 859. Pers. 248. Suppl. 232. Sophocl. Ajac. 21. 347. Œd. Col. 1153. Accurate verterimus nos Angli, *who takes care of affairs.* Thucyd. III. 72. οἱ ἔχοντες τὰ πράγματα. Herodot. VI. 39. καταλαμψόμενον τὰ πρήγματα. ibid. 83. οἱ δοῦλοι ἔσχον τὰ πρήγματα.

Ibid. **Πρύμνη.** *Puppis.* Demetr. de Eloc. 78. Ἀσφαλῶς οὖν ἐρεῖ καὶ ὁ τὸν στρατηγὸν κυβερνήτην λέγων τῆς πόλεως, καὶ ἀνάπαλιν ὁ τὸν κυβερνήτην ἄρχοντα τῆς νηός. Quorum utrumque fecit Æschylus. Cf. v. 62. Prometh. 153. Pers. 383. Pindar. Pyth. I. 166. Sophocl. Polyx. fr. 3. Diotogen. Stobæi p. 295. ed. Trincav. κυβερνάτα μὲν γὰρ ἔργον ἐντί, τὰν ναῦν σώζειν· ἀνιόχω δέ, τὸ ἅρμα· ἰατρῷ δέ, τὼς νοσεῦνταs, βασιλέως δὲ καὶ στραταγῶ, τὼς ἐν πολέμῳ κινδυνεύονταs. Templum Deorum indigetum dicitur πρύμνη πόλεος Suppl. 340. Vid. Lobeck. ad Sophocl. Aj. 1072.

3. **Νωμάω.** *Huc illuc moveo.* Hesych. Νωμῆσαι· κυβερνῆσαι. De motatione scuti usurpatur infra 538. Homer. Il. H. 238. Pindar. Pyth. VIII. 64. Apoll. Rhod. III. 1230. hastæ, Pers. 326. alarum, Sophocl. ap. Stob. LXIII. p. 239. pedum, Œd. Tyr. 468. Vid. infra 25. Agam. 783.

6. **Πολύς.** *Multus.* pro πλεῖστον. Callimach. H. Dian. 134. ἐν δὲ σὺ πολλή. Similem fere usum hujus vocis tetigere Marklandus ad Eurip. Iph. Taur. 363. Toup. ad Longin. 3. Bastius Ep. Crit. p. 263. Cf. Agam. 702. Paullo aliter Eurip. Orest. 1198. τὸ πρῶτον ἦν πολὺς παρῇ, Χρόνος μαλάξει σπλάγχνον. de quo usu vid. Bentl. ad Horat. S. I. vii. 28. Ceterum similiter adhibetur εἷς Pers. 333. Sophocl. Œd. Tyr. 1380. Eurip. Heraclid. 6.

7. **Ὑμνέω.** *Celebro.* In malam partem; ut Eurip. Med. 423. Sophocl. Electr. 382. ubi vid. Brunck. Suidas, Ὑμνεῖν. ὀδύρεσθαι, μέμφεσθαι, λοιδορεῖν. κατ' εὐφημισμόν· ὡς ἐν πρώτῳ Πολιτείας Πλάτων, (p. 410. D.) καὶ Σοφοκλῆς, καὶ Αἰσχύλος φασί. Exscripsit Platonis Scholiastam, qui sequitur Timæum p. 263. ubi vid. Ruhnken. Eadem habet Etymologus p. 777, 12.

Ibid. **Φροίμιον.** *Proœmium. Antecantamentum.* Contracte pro προοίμιον, quæ vox occurrit Prometh. 766. Hesych. Οἴμη. ᾠδή. ὅθεν προοίμιον, τὸ πρὸ τῆς ᾠδῆς. Agam. 30. φροίμιον χορεύσομαι. ibid. 1218. Suppl. 137.

Ibid. ***Πολύῤῥοθος.** *Multiloquax.* Α ῥόθος, ὁ ἀπὸ τῶν κυμάτων ψόφος. Hesych. (vid. Glossar. in Prometh. 1084.) quæ vox de clamore adhibetur Pers. 406. Composita ex ea amat Noster. Infra 271. λόγους ταχυῤῥόθους. 364. ἐπίῤῥοθον. Pers. 373. πόρους ἁλιῤῥόθους. Agam. 191. παλιῤῥόθοις. Choeph. 425. 456. ἐπιῤῥοθέω. Infra 176. διαῤῥοθέω. Sophocl. Trachin. 263. πολλὰ μὲν λόγοις Ἐπερῤῥόθησε. *conviciatus est.* Antig. 413. ἐπιῤῥόθοις κακοῖσιν.

8. **Οἴμωγμα.** *Lamentum.* ab οἰμώζω, quod ab οἴμοι; sicut μυγμὸς a μύζω, quod a μῦ; ὠγμὸς ab ὦζω, quod ab ὦ, (σπίζειν a σπῖ, sono ab avicula σπῖνος edito: vid. Buhl. ad Arat. Dios. 292.) Frequentior est οἰμωγή. Vid. Etymol. M. p. 618, 17. Valcken. Diatr. p. 20. C.

Ibid. Ἀλεξητήριος. *Averruncus.* Onomast. Vet. Ἀλεξητήριος, *Opitulus.* Erotian. Ἀλέξασθαι· *βοηθῆσαι.* unde Galenus ducit ἀλεξητήριος. Vid. Foesii Œconom. Hippocr. in voce. Qui ad mala propulsanda invocabantur dii, *θεοὶ ἀλεξητήριοι* vel ἀλεξικάκοι audiebant; sæpius vero ἀποτρόπαιοι, de quo titulo vid. Pausan. II. 11. p. 117. ed. Fac. Foes. Œconom. p. 86. b. Spanhem. ad Aristoph. Plut. 353. Varro de L. L. VI. p. 81. "A vertendo averruncare; ut deus qui iis rebus præest, averruncus. Itaque ab eo precari solent ut pericula avertat." Sophocl. Œd. Tyr. 163. Τρίσσοι ἀλεξίμοροι, προφάνητέ μοι. Œd. Col. 143. Ζεῦ ἀλεξῆτορ. Homerus Iliad. K. 20. consilium vocat ἀλεξίκακον. Hercules ἀλεξίκακος colebatur Melitæ, pagi Attici, teste Schol. in Aristoph. Ran. 504. Vid. etiam ad Pac. 421. Ἄλεξις dicebatur Cois, ut Aristid. I. p. 62.

10. Ἐλλείπω. *Deficio. Absum.* quo sensu secundum casum postulat, ut in Prometh. 997. 1092. sed quum *omitto* significat, quartum; ut Sophocl. Ajac. 1379. Philoct. 88.

11. *Ἔξηβος. *Qui e juventute excessit.* ἔξω τῆς ἥβης. τριάκοντα πέντε ἐτῶν. Hesych. Eustath. ad Odyss. A. p. 1428, 20. τὸ δὲ πρώθηβος ὅμοιον τῷ ἔφηβος, ἄκρηβος παρὰ τῷ Θεοκρίτῳ, (VIII. 93.) καὶ ἔξηβος παρὰ Αἰσχύλῳ. Post annum ætatis vigesimum erant ἐξέφηβοι, teste Polluce VIII. 9. Eodem sensu ἐκτεθραμμένοι dixit Euripides Suppl. 1222. Intelligo igitur de iis, qui ætatem virilem attigerunt; Scholiasta vero de senibus.

12. *Βλαστημός. *Germen. Flos. Vigor.* De prole Suppl. 313.

Ibid. Ἀλδαίνω. *Augeo. Reficio.* Infra 553. ἀλδαίνειν κακά. Prometh. 550. θυμὸν ἀλδαίνοντ' ἐν εὐφροσύναις. quo sensu hic quoque sumendum est.

13. Ὥρα. *Ætas.* Male interpretes, *Cura.* Recte Schol. A. ἡλικία. *Et unumquemque, secundum ætatem quam habet, modis ætati consentaneis, opitulari.*

14. Ἐγχώριοι θεοί. *Dii indigetes,* vel *indigenæ.* Vett. Gloss. Ἐγχώριος. *Gentilis. Indigena.* Vid. Heyn. ad Virgil. Georg. I. 498.

est in Æschyli Choeph. 638. *σοῦνται* Pers. 25. *σοῦσθε* Suppl. 833, 839. Sept. c. Theb. 31. In Euripideis nusquam, quod quidem meminerim, a me repertum, mirabar legens in Aristoph. Vesp. 456. *οὐχὶ σοῦσθ' ἐς κόρακας;* Schol. *ὁρμᾶσθε, πορεύεσθε.*" Hactenus vir egregius; qui tamen fallitur de verbo *σούειν*, quod apud Atticos nunquam exstabat. Callimach. H. Lav. Pall. 4. *Σοῦσθέ νυν, ὦ ξανθαί, σοῦσθε Πελασγιάδες.* Valckenaerius notavit rarissimum *σοῦς*, Laconicum pro *ταχεῖα ὁρμή*, teste Platone Cratyl. p. 412. B. quod restituendum Hesychio pro *σοῦσις*, ex Schowii collatione. In Sophocl. Trachin. 647. *σοῦται* legendum pro *σεῦται*.

Ibid. **Παντευχία.** *Totius corporis armatura.* *πανοπλία.* Hesych. Sophocli *πανσαγία.* In fragm. de Upupa apud Aristot. N. A. IX. 49. avis plumas *παντευχίαν* vocat Æschylus.

32. **Θωρακεῖον.** *Propugnaculum ad altitudinem pectoris exstructum.* Anglice, *a Breastwork.* Perspicue, ut solent, interpretes, *thoracea.* Hesych. et Etymol. M. *Θώραξ. ὁ πύργος.* unde alia nascitur explicatio.

Ibid. **Σελμα.** *Tabulatum.* Hesych. *Σέλματα· τὰ ζυγὰ τῆς νεώς. αἱ κάθεδραι τῶν ἐρετῶν· καὶ συναρμογαὶ τῶν σανίδων.* Schol. A. *μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν νηῶν.* Hesychio accuratior Scholiasta Apollonii Rhod. I. 528. *καθόλον δὲ τὸ πλατὺ ξύλον σέλμα λέγεται, καὶ σελίδωμα.* Legitur Pers. 366. Agam. 184. 1444. Sophocl. Antig. 717.

34. **Ἔπηλυς.** *Advena.* *ξένος. νεωστὶ ἐλθών. ἄλλοθεν ἐλθών.* Hesych. et, *Ἐπήλυδας· οὐκ ἰθαγενεῖς.* Pers. 248. Suppl. 194. 606. Sophocl. Philoct. 1190. Herodot. V. 65. Vid. Æ. P. Lex. Ionic. Demosth. p. 152. C. a Valckenaerio emendatus ad Ammon. p. 28. Schol. Apollon. Rhod. III. 934.

36. **Κατοπτήρ.** *Speculator.* Nescio an alibi usurpetur pro *κατόπτης*, quæ vox occurrit infra 41. Homerid. H. Merc. 372. Herodot. III. 17. 20.

37. **Ματάω.** *Moror.* *Ματᾷ· διατρίβει. χρονίζει.* Hesych. Prometh. 57. *Περαίνεται δὴ, κοὐ ματᾷ τοὔργον τόδε.*

39. **Φέριστος.** *Optimus.* Hesych. *Φέριστε· βέλτιστε: κράτιστε.* Frequens est apud Homerum. Sophocl. Œd. T. 1149. *ὦ φέριστε δεσποτῶν.* Dixit *φέρτιστον* Pindarus apud Athen. XII. p. 512. D. *φίλιστος* Sophocl. Ajac. 842. de qua forma vid. Valckenaer. Ep. ad Rover. p. 52. Pierson. ad Mœrin p. 135. *τέρπνιστος* Callimach. ap. Etymol. M. p. 19. *ὄλβιστος* idem Lav. Pall. 117. *πρέσβιστος* infra 386. Cf. Brunck. ad Sophocl. Philoct. 984.

42. **Θούριος.** *Acer.* idem quod *θοῦρος* in Prometh. 362. Agam. 112. *θούριος ὄρνις.* Pers. 73. *Ἀσίας θούριος ἄρχων.* Eumen. 624. *θουρίοις τόξοις.* Cf. Sophocl. Ajac. 212. Aristoph. Equit. 757.

43. **Ταυροσφαγέω.** *Taurum cædo.* Quod Eurip. Electr. 627. *βουσφαγεῖν* dicit. Sophocl. Trachin. 609. *ἡμέρᾳ ταυροσφάγῳ.*

Ibid. **Μελάνδετος.** *Nigro* (sc. *ferro*) *vinctus.* Hesychius explicat, *τὸ μέλαιναν ἔχον λαβήν.* Schol. A. observat, *τὸ μελάνδετον δὲ καλῶς (ἂν) ἐπὶ ξίφους ῥηθείη, ἐπὶ δὲ σάκους παρέλκει τὸ δέτον.* Schol. Victor. in Iliad. O. 713. *μελάνδετα: μελαίνας λαβὰς ἔχοντα. τὴν δὲ λαβὴν δεσμὸν καλεῖ Σιμωνίδης.* Vox, sæpius de ense posita, haud alibi de clypeo adhibetur.

44. **Θιγγάνω.** *Tango.* Infra 246. Etymol. M. p. 450, 11. *Θιγγάνει καὶ ἐπιθιγγάνει, τὸ ἐφάπτεται καὶ προσεγγίζει. ἐκ τοῦ θίγω γίνεται θιγγάνω, ὡς παρὰ τὸ ἥδω ἀνδάνω, πήθω πανθάνω, μήθω μανθάνω, καὶ τὸ δήκω δαγκάνω.* Docte hæc et vere. *πανθάνω* recentiorum vox est, qua sæpius utitur Euripidis Scholiasta: vid. Barnes. ad Hecub. 1114. *ἐρυγγάνω*, ab *ἐρεύγω* similiter formatum, adhibet Cratinus apud Athen. VIII. p. 344. F. Etymol. p. 771, 35. ubi notantur *τυγχάνω* a *τεύχω*, *φυγγάνω* a *φεύγω*, *λαγχάνω* a *λήχω*. *Κιγχάνω* Æschylo restituit Porsonus Choeph. 612. Euripidi Gaisfordius ad Alcest. 492. ubi insignem Eustathii locum protulit. Male Hermannus de Emend. Gr. Gramm. p. 60. scribi jubet *κιχάνω*. Photius, *Κιγχάνειν τὸ ἐπεξιέναι. οὕτως Σόλων.* Cf. Suid. in v. Ceterum de hujusmodi vocibus omnino consulendus Monk. ad Eurip. Hippol. 1442.

Ibid. Locis in nota citatis adde Polemona apud Macrob. Sat. V. 19. *ἐφαπτόμενος τοῦ κρατῆρος, ἐξ ὑποβολῆς δίειστ τὸν ὅρκον.* Quod tamen in re alia factum.

Ibid. **Φόνος.** *Cruor.* Sic infra 48. Prometh. 363. ubi vid. Glossar. Eumen. 184.

45. **Ἐννώ.** Bellorum Dea, quam *Bellonam* dicebant Latini. Philoxeni Glossæ, Ἐννώ. *Bellona.* Etymol. M. p. 345, pen. Ἐννάλιος, *πολεμικός. παρὰ τὴν Ἐννὼ δαίμονα, ἥτις ἐστὶ προστάτις τοῦ πολέμου.* Vocem ducit idem ab ἔνω, *τὸ φονεύω.* Aptior est Hesychii glossa Ἐννώ: *πολεμικὴ θεά. ἡ μάχη. ἐστὶ δὲ πλαστὸν πρόσωπον, ὡς Φόβος, καὶ Ἔρις καὶ Κυδοιμός.* Cornut. de Nat. Deor. p. 56. *Ἐννὼ οἱ μὲν τροφόν, οἱ δὲ μητέρα, οἱ δὲ θυγατέρα Ἄρεως παρέδωκαν. Ἐννὼ δέ ἐστιν ἡ ἐνιοῦσα θυμὸν καὶ ἀλκὴν τοῖς μαχομένοις.* Facete, ut solent Etymologi veteres, consentiente Etym. M. p. 347, 53. Schol. in Iliad. E. 333. *Ἐννώ, ἧς οἱ νεώτεροι ποιηταὶ υἱὸν εἶναί φασι τὸν Ἄρεα.* Ab ἔνω ducit Schol. Venet. in Iliad. P. 211.

46. **Ὁρκωμοτέω.** *Juro,* seu potius *in jusjurandum adhibeo.* Photius. Ὁρκωμοτεῖν. *τὸ ὀμνύναι.* Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις. Vid. Eumen. 761. Sophocl. Antig. 265. *θεοὺς ὁρκωμοτεῖν Τὸ μήτε δρᾶσαι. κ. τ. λ.* Eurip. Suppl. 1200. *Πάσης ὑπὲρ γῆς Δαναΐδων ὁρκωμοτεῖν.* Hujusmodi sacrificia *ὁρκωμόσια* dicebantur. Hesych. Ὁρκωμόσια· *θύματα ἐφ' ὧν οἱ ὅρκοι γίνονται.*

Ibid. **Κατασκαφή.** *Suffossio.* Sophocl. Œd. Col. 1318. *ὁ πέμπτος δ' εὔχεται κατασκαφῇ* Καπανεὺς *τὸ Θήβης ἄστυ δηώσειν τάχα.* Eurip. Phœniss. 1170. *βοᾷ Πῦρ καὶ δικέλλας, ὡς κατασκάψων πόλιν.* Noster Agam. 527. *Τροίαν κατασκάψαντα τοῦ δικηφόρου Διὸς μακέλλῃ, τῇ κατείργασται πέδον.* Choeph. 46. *ἰὼ κατασκαφαὶ δόμων.* Vid. Eurip. Hecub. 22. Apud Thucyd. VI. 16. Argivi, *κατασκάψαντες τὰς Ὀρνεάς, ἀνεχώρησαν.* Alio sensu infra 1010. Quod ad *θέντες* attinet, confer *v.* 175.

47. **Λαπάζω,** seu **Λαπάσσω,** *Inanio, Spolio.* Hesych. Λαπάζειν· *ἐκκενοῦν.* Athen. VIII. p. 362. F. *λαφύττειν γὰρ καὶ λαπάζειν τὸ ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν. ὅθεν καὶ ἐπὶ τοῦ πορθεῖν τὸ ἀλαπάζειν οἱ ποιηταὶ τάττουσι, καὶ τὰ διαρπαζόμενα κατὰ τὴν λάφυξιν λάφυρα.* Quem exscribit Eustath. ad Odyss. A. p. 1413, 3. Erotian. Λαπάσσουσαι. *μαλάττουσαι, κενοῦσαι. εἰκὸς δὲ ἀπὸ τοῦ λαπάθου εἰρῆσθαι τὴν λέξιν, ὅπερ ἔστι τῆς κοιλίας μαλακτικόν.* quicum consentiunt Photius et

Suidas vv. λάπαθον. ἀλαπάξαι. Etymol. M. p. 526, 48. Tzetzes in Hesiod. Op. I. 187. Galenus Exeges. Vocab. Hippocrat. Λαπαχθῆναι. κυρίως μὲν τὸ κενωθῆναι. διὰ τοῦτο δὲ καὶ τὸ μαλαχθῆναι. Vid. Foes. Œconom. p. 174. Homerica forma est ἀλαπάζω, a præfixa, ut in ἀβληχρός, ἀσπαίρω, ἀσφαραγῶ, et multis aliis, de quibus Valckenaer. ad Theocrit. Adoniaz. p. 220. Schol. Venet. in Iliad. Θ. 178. Etymol. M. p. 117, 14. Eustath. ad Iliad. A. p. 65, 28. παρὰ γοῦν τῷ Αἰσχύλῳ, εὕρηται τὸ ῥῆμα (ἀλαπάζω) χωρὶς τοῦ ᾱ. Agam. 128. Μοῖρα λαπάξει. Sic recte Elmsleius pro Μοῖρ' ἀλαπάξει. Infra 527. Ἦ μὴν λαπάξειν ἔστιν. 452. Δορί ποτ' ἐκλαπάξαι. Pers. 228. pro κάτοχ' ἀμαυροῦσθαι σκότῳ, lege κάτοχα μαυροῦσθαι. Eumen. 358. ὅμως μαυροῦμεν ὑφ' αἵματος νέου. Cf. Agam. 287. In Pers. 970. forsan legendum πλάμονες σπαίρουσι χέρσῳ, pro ἀσπαίρουσι.

48. Φυράω. *Misceo. Inquino.* Antiquior forma φύρω occurrit Prometh. 459. ubi vide Glossarium.

49. Μνημεῖον. *Monumentum.* Μνημεῖα. τὰ οἰκάδε πεμπόμενα ὑπὸ τῶν ἐν πολέμῳ τετελευτηκότων τοῖς οἰκείοις. Hesychius, hunc locum respiciens, Schol. A. hæc ait fuisse, περόνας, ἢ τρίχας, ἤ τι τοιοῦτον. ἔθος γὰρ ἦν τοὺς ἐν πολέμῳ (τελευτῶντας) τοῖς οἰκείοις πέμπειν σημεῖα, περόνας, ἢ ταινίας, ἢ βοστρύχους, ἤ τι τοιοῦτον. Forsan supplendum τελευτῶντας. Vulgo σημεῖα, ἢ περόνας. Ad rem Eurip. Iph. Taur. 820. Τί γάρ; κόμας σὰς μητρὶ δοῦσα σῇ φέρειν; Μνημεῖά γ' ἀντὶ σώματος τοὐμοῦ τάφῳ.

50. Στέφω. *Suspendo quasi corollam.* Vid. ad v. 264.

51. Οἶκτος. *Lamentatio.* Vid. Glossar. in Choeph. 405. Sophocl. Œd. Col. 1636.

52. Σιδηρόφρων. *Ferreo animo.* Plura dabit Glossarium in Prometh. 250.

53. Ἄρην δεδορκότων. *Martem tuentium.* i. e. *bellicose.* φονικὸν καὶ πολεμικὸν ὁρῶντων ut recte Schol. A. Timocles ap. Athen. VI. p. 224. B. οὐδὲ πώποτε Ἀντίθετον εἶπων οὐδέν, ἀλλ' Ἄρην βλέπων. Homer. Odyss. 445. πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς. Iliad. X. 95. Hesiod. Scut. 145. Σμερδάλεον δὲ δέδορκε. Aristoph. Ran. 1336. φόνια δερκό-

μενος. Noster Pers. 82. Κυανοῦν δ' ὄμμασι λεύσσων Φονίου δέργμα δράκοντος. Eurip. Med. 190. τυκάδος δέργμα λεαίνας. Ibycus ap. Schol. in Platon. p. 40. ed. Ruhnken. Ursin. p. 215. τακερὰ δερκόμενος. quod Alciphron. I. 28. dixit τακερὸν βλέπειν. et Antipater in Anthol. I. xxix. 1. τακερὸν λεύσσειν. Idem Antipater apud Kuster. in Suid. v. Ἄρης. Ruhnken. Ep. Crit. I. p. 69. Δερκομένα λοξαῖς, οἷα λέαινα, κόραις. Cum his confer quæ dicam ad v. 494. Valckenaer. ad Act. Apost. IX. 1.

54. Πύστις. *Auditus.* Hesych. Πύστις· ἐρώτησις, πεῦσις, ἀγγελία, ἀκοή. Rarior vox est. Thucyd. I. 5. τὰς πύστεις τῶν καταπλεόντων, *interrogationes.* Philippus Thessalonicensis apud Suid. v. Πύστεις. Πύστιν κατ' ἐσθλὴν ὕδατος παιωνίου Ἠλθέν ποθ' ἑρπύζουσα σὺν δρυὸς ξύλῳ. *ob famam aquæ medicinalis.* Vid. Aristoph. Plut. 328. et Schol.

Ibid. Ὄκνος. *Metus. Pigritia.* Ὀκνεῖν τὸ φοβεῖσθαι δηλοῖ παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Photius. Ὄκνος autem dicebatur avis quædam, ex ardeolarum genere, ab auguribus observata, testibus Aristot. H. A. IX. 18. Pausan. X. 29. Hesych. in v. ut non absurde conjiciat quis, vel hanc volucrem male ominatam fuisse, ideoque ὄκνον procedente tempore *metum* significasse, vel avem, ob metum quem incutiebat, ὄκνον nomen habuisse. Ceterum vid. Iliad. E. 817. K. 122. N. 224. Timæi Lex. Platon. p. 190.

55. Πάλος. *Sors.* Sensu primario *Quassatio,* galeæ scilicet, in quam sortes, seu tesseras, singulorum nominibus inscriptas, demiserant. Hesych. Πάλος· κλῆρος. ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι πρὸς τὴν αἵρεσιν τοῦ λαγχάνοντος. καὶ τὸ (l. κατὰ τὸ) Κλήρους δ' ἐν κυνέῃ χαλκήρεϊ πάλλον ἐλόντες. (Iliad. Ψ. 861.) Consentit Etymologus p. 661, 3. ἐπειδὴ, ἡνίκα ἂν κληθῶσιν (f. βληθῶσιν) οἱ κλῆροι, πάλλονται· οἷον, Πάλλεν δὲ γερήνιος ἱππότα Νέστωρ. Ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος κυνέης (Iliad. H. 182.) Sophocl. Electr. 709. Στάντες δ' ὅθ' αὐτοὺς οἱ τεταγμένοι βραβεῖς Κλήροις ἔπηλον. Noster Eumen. 740. Ἐκβάλλεθ' ὡς τάχιστα τευχέων πάλους. Confer ibid. 32. Pers. 780. Agam. 334. Sophocl. Antig. 274. Alcman. ap. Schol. Venet. in Iliad. A. 22. Ὅς θεῶν πάλους ἔπαλε, δαίμονάς τ' ἐδάσσατο. Callimach. Jov. 63. Herodot. III. 80. de

magistratu populari, πάλῳ μὲν ἀρχὰς ἄρχει. Id. IV. 153. ἀδελφεὸν πέμπειν πάλῳ λαχόντα. Confer infra 119. Stanleius comparat Virgil. Æn. IX. 194.

57. Πρὸς ταῦτα. *Hac propter.* De hac formula plura videas in Glossar. ad Prometh. 1065. Cf. Scaliger. in Virgil. Cul. p. 267.

58. Ταγεύω. *Ordino.* Sensu rariori. Analogia postulat ut significet *dux sum.* Est enim a ταγὸς, ut δουλεύω a δοῦλος.

60. Κονίω. *Festino.* Proprie vero *pulvere illino,* ut in Pers. 168. Μὴ μέγας πλοῦτος κονίσας οὖδας ἀντρέψῃ ποδὶ Ὄλβον. Theocrit. I. 30. Κισσὸς ἐλιχρύσῳ κεκονισμένος (vel potius κεκονιμένος.) ubi vid. Valckenaer. Hesych. Κονίσαι· ἀνύσαι. Homer. Iliad. N. 820. Hesiod. Scut. 342. κονίοντες πεδίοιο. Vid. Glossar. in Prometh. 998. Apprime huc facit Hygini locus in Astron. III. 2. a Wesselingio citatus, Obs. II. 23. *Ætoli enim cum volunt aliquem decurrere significare, ἀποκονῖσαι dicunt.* Plura dabit Wesselingius l. c.

Ibid. Ἀργηστής. *Albus.* Eumen. 181. ἄργηστην ὄφιν. idem ac ἀργέστης, Noti epitheton. In Eumen. 45. dixit ἀργής. Vid. infra ad v. 641.

61. Χραίνω. *Inquino.* Sensu primario *leviter attingo.* Confer Ruhnken. ad Timæum p. 276. Porson. ad Eurip. Orest. 909.

62. Κεδνός. *Prudens.* συνετός, σώφρων, τίμιος. Etymol. M. p. 498, 51. Posteriore sensu Sophocl. Ajac. 663. priore Noster infra 403. 500. 591. Pers. 142. 172. Pro ἀγαθός Agam. 262. 624. 652. Choeph. 152. 699. Vox est Homerica, formata a κέδω, veteri forma τοῦ κήδω, sicut a κύδω κυδνός, a μέρδω σμερδνός.

Ibid. Οἰακοστρόφος. *Qui clavum vertit.* idem ac οἰακονόμος in Prometh. 153. et οἴακα νωμῶν supra v. 3.

63. Καταιγίζω. *Irruo* vel *everto, more turbinis.* Erotian. p. 33, 7. Καταιγίζωσι. τρέπωσι. Hippocratis locus quem respicit est περὶ γυναικ. 2. ἢν ὀδύναι καταιγίζωσιν ἐξαπιναῖοι. Addit vero Erotianus,

μήποτε δὲ μᾶλλον ἐπὶ τοῦ ὁρμῆσαι τακτέον τὴν λέξιν, παρὰ τὸν αἰγίοχον. Jovem scil. Vide Etymol. p. 27, 35. Erotian. p. 40. Foesii Œconom. p. 313. Hering. Obs. p. 57. Suidas, *Αἰγίζειν. διασπᾷν. ἐκ μεταφορᾶς ... ἀπὸ τῶν καταιγίδων. Αἰσχύλος.* Noster Prometh. Soluto, *ἵν' εὐλαβοῦ Βρόμον καταιγίζοντα, μή σ' ἁναρπάσῃ.* Alexidi ap. Athen. VII. p. 338. E. dicitur Phayllus venti instar *καταιγίσαι.* Vid. Spanhem. ad Callim. H. Dian. 114.

64. Κῦμα. *Fluctus.* Vid. infra 80. 107. 1080. Sophocl. Antig. 130. *Πολλῷ ῥεύματι προσνισσομένους.* Eurip. Iph. Taur. 1437. *Παῦσαι διώκων, ῥεῦμά τ' ἐξορμῶν στρατοῦ.* Ion. 61. *πολέμιος κλυδών.* Incert. Rhes. 290. *ῥέων στρατός.* Tyrtæus ap. Stob. LI. p. 195. *Αἶψα δὲ δυσμενέων ἀνδρῶν ἔτρεψε φάλαγγας Τρηχείας, σπουδῇ τ' ἔσχεθε κῦμα μάχης.* Lucret. V. 1288. *æreque belli Miscebant fluctus.* quod bene tuetur Wakefieldius, sed diu post P. Victor. V. L. XXXVII. 7. qui confert Theopompi dictum apud Plutarchum, *ῥεῦμα καὶ κλυδῶνα πολέμου.* Hegemonis Epigramma ex Cod. Vaticano dedit Huschkius Anal. p. 199. optimeque restituit, *Σπάρτας χίλιοι ἄνδρες ἔπεσχον ῥεῦμα τὸ Περσῶν,* pro *αἷμα τὸ* Π. Cf. Horat. Carm. II. vii. 15. Valckenaer. in Theocrit. Adoniaz. p. 365.

Ibid. Χερσαῖος. *Terrestris.* A *χέρσος. ἡ ἔρημος γῆ καὶ τραχεῖα.* Hesych. Lex. MS. Bibl. Coislin. p. 454. *Χέρσα· τὰ μὴ γεωργούμενα. Αἰσχύλος Προμηθεῖ, Soluto* scilicet, vel *Ignifero.* Eratosthenes apud Achill. Tat. in Arat. p. 46. Heraclid. Pont. p. 476. *Ἀλλὰ τὰ μὲν χερσαῖα καὶ ἄμβατα ἀνθρώποισιν.* Opponuntur *χέρσος* et *θάλασσα* Pers. 706. *χερσαῖος* et *ναύτης* Eurip. Androm. 457. Nequeo non tentare Simonidis Epigramma Brunckii Anal. I. p. 134. *μέγα δ' ἔστενεν Ἐννοσίγαιος Πληγεὶς ἀμφοτέρως χερσοκρατεῖ πολέμῳ.* Vulgo, *ἀμφοτέραις χερσὶ κράτει πολέμου.*

66. Ἡμεροσκόπος. *Qui die speculatur.* Aristoph. Av. 1174. *Λαθὼν κολοιούς, φύλακας ἡμεροσκόπους.* Ubi Schol. *τοὺς ἐν ἡμέρᾳ φρουροῦντας.* Vid. Sophocl. Antig. 253. Herodot. VII. 182. Turneb. Adv. XXVII. 7.

67. **Σαφήνεια.** *Perspicuitas.* Vox rarior, ut et σαφήνης Choeph. 195. Sophocl. Trachin. 894. et σαφηνίζω Prometh. 235. 642.

69. **Πολισσοῦχοι θεοί.** *Dii urbem tuentes.* Πολιοῦχοι θεοί. οἱ τὴν πόλιν σώζοντες. Hesych. Ἔχειν πόλεις dicebantur Dii tutelares. Suppl. 699. Θεοὺς δ', οἳ γᾶν ἔχουσιν, ἀεὶ Τίοιεν ἐγχωρίους. Thucyd. II. 74. θεοὶ, ὅσοι γῆν τὴν Πλαταΐδα ἔχετε. quæ citat Spanhem. ad Callimach. H. Lav. Pall. 53. τὰν Παλλάδα, τὰν πολιοῦχον. Aristoph. Equit. 581. Ὦ πολιοῦχε Παλλάς. Vid. infra 105. 257. 300. 822. Eumen. 882. Herodot. I. 160. Schol. Od. Λ. 270. Inscriptio ap. Gruter. V. p. 68. Gualther. N. 1. ΑCΚΛΗΠΙω ΚΑΙ ΥΓΕΙΑ CΩΤΗΡCΙΝ ΠΟΛΙΟΥΧΟΙC. Cf. Eumen. 181. 1008.

70. **Μεγασθενής.** *Præpotens.* Occurrit infra 976. Choeph. 267. Eumen. 61. Pindar Fragm. inc. 19. μεγαλοσθενής dixit Corinna in Apollon. Dyscol. Exc. p. 425. Koen. ad Gregor. p. 179.

71. **Πρέμνοθεν.** *A Stirpe.* ἀπὸ βάθους ἐσχάτου. πρυμνὸν γὰρ τὸ ἔσχατον. Schol. in Oppian. Hal. I. 455. quem induxit prava lectio. Errat etiam Hesychius, Πρυμνόν. τὸ ἔσχατον. Timæi Lex. p. 222. Πρέμνον. τὸ τοῦ δένδρου στέλεχος καὶ ἕδρασμα. Apollon. Rhod. II. 481. Μὴ ταμέειν πρέμνον δρυὸς ἥλικος. Cf. Callimach. Dian. 239. Del. 210. 322. Infra 1060. αἴτ' Οἰδιπόδου Γένος ὠλέσατε πρέμνοθεν οὕτως. ubi vide notas. Sophocl. Antig. 714. Τὰ δ' ἀντιτείνοντ' αὐτόπρεμν' ἀπόλλυται. ubi Schol. αὐτόπρεμνα. αὐτόῤῥιζα. consentiente Hesychio in v. ubi vid. Albert. Conf. Aristoph. Lys. 267. Harpocr. v. Ἐξεπρέμνιζον. Eurip. Hippol. 681. Ζεύς σ', ὁ γεννήτωρ ἐμός, Πρόῤῥιζον ἐκτρίψειεν. ubi vid. Monk. Sallust. B. C. 3. *Carthago, æmula imperii Romani,* A STIRPE *interiit.*

Ibid. **Πανώλεθρος.** *Qui funditus perit.* Ad rem Herodotus VI. 37. de pinu excisa, quæ βλαστὸν οὐδένα μετιεῖ, ἀλλὰ πανώλεθρος ἐξαπόλλυται. Vid. infra 930. Pers. 568. Choeph. 932. Sophocl. Ajac. 839. Electr. 1009. Interdum vim habet activam, ut in Philoct. 322. Herodot. VI. 86. πανώλεθρον κακόν.

72. ***Εκθαμνίζω.** *Exstirpo.* A θάμνος. πυθμὴν δένδρου. Hesych. quæ vox occurrit Agam. 1317.

72. Δηάλωτος. *Ab hoste captus.* Hesych. δηϊάλωτοι. αἰχμάλωτοι. Eurip. Androm. 105. δορὶ καὶ πυρὶ δηϊάλωτον.

73. Ἐφέστιος. Stanleius vertit *ἐφεστίους δόμους, in quibus ἑστίας habetis.* Ego potius vertendum puto *Græcia indigenas.* Hesych. Ἐφέστιος. αὐτόχθων, ἢ πολίτης, ἢ ἔνοικος. Homer. Iliad. B. 125. Τρῶας μὲν λέξασθαι, ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασιν. Infra 851. πόνοι δόμων ἐφέστιοι. Eumen. 574. 667. δόμων ἐφέστιος. Suppl. 361. δωμάτων ἐφέστιος. 499. τόνδ' ἐφέστιον θεόν. et sæpius apud Tragicos. In Agam. 428. legendum censent, Τὰ μὲν κατ' οἴκους ἐφεστίους ἄχη, pro ἐφ' ἑστίας.

75. Σχέθω. *Contineo.* Vid. Glossar. in Prometh. 16. ed. 2.

76. Ἀλκή. *Defensio.* Hesych. Ἀλκή. δύναμις, ἰσχύς, ἢ ἀλέξησις, ἢ μάχη. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι. scil. v. 1072. Infra 201. 759. Rariores formæ sunt ἄλξ, ἄλκαρ.

Ibid. Ξυνός. *Communis,* Schol. A. ξυνά. κοινωφελῆ (ἡμῖν) καὶ ὑμῖν. Ita lege ex Schol. B. Tyrtæus apud Stob. LI. p. 193. Ξυνὸν δ' ἐσθλὸν τοῦτο πόληΐ τε, παντί τε δήμῳ. Herodot. VII. 53. ξυνὸν γὰρ τοῦτο πᾶσι ἀγαθὸν σπεύδεται.

78. Θρέομαι. *Lamentor.* θρεομένη. θρηνοῦσα. Hesychius, ex Eurip. Med. 50. αὐτῇ θρεομένη σαυτῇ κακά. Choeph. 967. θρεομένοις. Anacreon ap. Schol. in Hephæst. p. 124. ed. Gaisford. θρεοκαρδίων ἀνδρῶν. Hinc θρῆνος, *lamentum funebre:* et θροέω, de quo ad Promethea dixi.

80. Λεώς. *Populus.* Attice pro λαός. Utrumque tamen Tragicis adhibetur. Gregor. de Dialect. p. 17. de Atticis, τὸ λαὸς καὶ τὸ ναὸς ... καὶ ἁπλῶς πάντα τὰ διὰ τοῦ αος, οιον Ἀμφιάραος, διὰ τοῦ εως προφέρουσι. Ubi vide Koenium.

82. Ἄγγελος. *Nuncius.* Suppl. 179. Ὁρῶ κόνιν, ἄναυδον ἄγγελον στρατοῦ. Leonidas Tarentinus Brunck. Anal. I. p. 231. Καὶ μαστός, ἀκμῆς ἄγγελος, κυδωνιᾷ. Sic in Eumen. 245. cruoris odor dicitur μηνυτὴρ ἄφθεγκτος.

83. *Ἐλεδέμνας. *Lectum capiens.* Vox corrupta.

Ibid. *Πεδιοπλόκτυπος βοά. *Strepitus ab ungulis campum ferientibus.*

84. Ποτάομαι. *Volo.* Plautus Amphitr. I. i. 169. *Vox mi ad aures advolavit.*

85. *Ἀμάχετος. Nescio an alibi occurrat pro ἄμαχος vel ἀμάχητος.

Ibid. *Ὀρότυπος. *Montem feriens.* Vid. Virgil. Æn. I. 245. ὀροίτυπος apud Nicandrum ponitur pro ὑλοτόμος. Hesych. Ὀροτύπου δίκην. ὅτι οἱ γίγαντες ἀποσπῶντες ἀπὸ τῶν ὀρῶν κορυφὰς καὶ πέτρας ἔβαλλον.

88. Ἀλεύω. *Averto.* Prometh. 583. Εἴδωλον Ἄργου γηγενοῦς ἄλευ', ὦ δᾶ. Lex. MS. Sangerm. Ἀλεύσω. ἀντὶ τοῦ φυλάξω. Σοφοκλῆς. Hinc ἐξαλεύομαι, *a me averto.* i. e. *vito.* Sophocl. Ajac. 656. ὡς ἂν— Μῆνιν βαρεῖαν ἐξαλεύσωμαι θεᾶς. ubi ἐξαλύξωμαι ex Hesychio dedit Brunckius, post Wesselingium Obs. II. 6. Vulgatum tamen defendit Archiloci locus ap. Schol. Nicandr. Theriac. fol. 34. ed. Ald. ἀμυδρὰν χοιράδ' ἐξαλευάμενος.

90. Εὐτρεπής. *Bene instructus. Paratus.* ἕτοιμος. Hesych. Unde εὐτρεπίζω, *paro,* Agam. 1656. Vid. Eurip. Hecub. 562. Suppl. 401.

Ibid. Διώκω. *Urgeo.* Subaudi πόδας. Infra 367. Σπουδῇ διώκων πομπίμους χνόας ποδῶν. Eumen. 402. Ἔνθεν διώκουσ' ἦλθον ἄτρυτον πόδα. Eurip. Orest. 1337. Ἴδου, διώκω τὸν ἐμὸν εἰς δόμους πόδα.

91. Ἐπαρκέω. *Opitulor.* proprie vero *Sufficio.* Hesych. Ἐπήρκεσε. ἐβοήθησε. Sophocl. Ajac. 59. Œd. Col. 777. Antig. 612. ἐπάρκεσις *auxilium,* Eurip. Hecub. 748. Semel tantum, quod sciam, hanc vocem reperi in sensu *arcendi.* Homer. Iliad. B. 873. οὐδέ τι

οἱ τήγ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. Porsonus ad Eurip. Phœniss. 938. citat Electr. 1309. Οὐκ ἠρκέσατον κῆρας μελάθροις, et Tragici fragmentum, σφαγὰς οἰκτρὰς ἀρκέσαι. cui simillimum habet Lycophron 290. κῆρας ἀρκέσαι πικράς.

94. Εὔεδρος. *Bonas sedes habens.* Infra 307.

95. Ἀκμάζει. *Tempus est.* ἐπ' ἀκμῆς ἐστί, vel ἀκμή ἐστι. Choeph. 714. Νῦν γὰρ ἀκμάζει πειθὼ δολίαν Ξυγκαταβῆναι. Sensu rariori. Communiorem dat Hesychius, Ἀκμάζει. νεάζει. νεωτερίζει. αὔξει. ubi legendum videtur ex Harpocratione, Ἀκμάζεις. νεάζεις. νεωτερίζεις. αὔξει. Pers. 407. κοὐκετ' ἦν μέλλειν ἀκμή. Agam. 1324. τὸ μὴ μέλλειν δ' ἀκμή. Sophocl. Ajac. 812. οὐχ ἕδρας ἀκμή. Electr. 22. οὐκέτ' ὀκνεῖν καιρὸς, ἀλλ' ἔργων ἀκμή. 1337. ὡς τὸ μὲν μέλλειν, κακὸν Ἐν τοῖς τοιούτοις ἔστ', ἀπηλλάχθαι δ' ἀκμή. Cf. Philoct. 12.

Ibid. Ἔχομαι. *Teneo.* Cum genitivo. Hesych. Ἔχεται. ἀντιλαμβάνεται. Sophocl. Ajac. 1181. ἀλλὰ προσπεσὼν ἔχου. Idem in Creusa ap. Stob. XCI. p. 373. τοῦ γε κερδαίνειν ὅμως Ἀπρὶξ ἔχονται. Æthiopibus, τοῦ δὲ κερδαίνειν ἔχου. Sophron in Apollonii Dysc. Excerpt. p. 71. ὑμέων γὰρ ἀπρὶξ ἔχονται. Theocrit. Adoniaz. 68. Πάντες ἅμ' εἰσένθωμες. ἀπρὶξ ἔχει, Εὐνόα, ἁμῶν. ubi vid. Valckenaer. p. 368. Alciphron III. 54. p. 402. ἐγὼ δὲ ἀπρὶξ εἴχομην τῶν κερμάτων. Eurip. Hecub. 398. Ὁποῖα κισσὸς δρυός, ὅπως τῆσδ' ἕξομαι. Confer Ruhnken. ad Tim. p. 46. Pierson. ad Mœrin, p. 84. Toup. in Schol. Theocrit. V. 116.

Ibid. Μέλλω. *Cunctor.* Prometh. 648. Agam. 1355. Sophocl. Œd. Col. 219. 1337. 1627. Antig. 499. Eurip. Electr. 576.

96. Ἀγάστονος. *Vehementer gemens.* Homer. Odyss. M. 97. Homerid. H. in Apoll. 94. ἀγάστονος Ἀμφιτρίτη. Naumachius ap. Stob. LXVIII. p. 279. Μήτε πόνον τρομέυνσαν ἀγάστονον Εἰλειθυίης. Lege ἀγαστόνου.

99. Ἀμφὶ λιτὰν ἕξομεν. *Prece occupabimur.* Ita recte Schutzius. Constructio est, *πόσ' εἰ μὴ νῦν, ἕξομεν ἀμφὶ λιτὰν πέπλων καὶ στεφέων.* i. e. *preces per peplos et corollas oblatos factas.* Vid. Iliad. Z. 270. Hunc locum contulit Berglerus cum Alciphr. I. 21. *ἡλίου ἀμφὶ δύσιν ἔχοντος.* et Arrian. Hist. Alex. I. p. 23. *ὅσοι ἀμφὶ φδὴν ἔχουσι.* Adde Xenoph. Cyrop. V. ad fin. *ὁ μὲν Κυαξάρης ἀμφὶ δεῖπνον εἶχεν.* Cf. Eurip. Phœniss. 1763.

100. Πάταγος. *Strepitus,* quem percussum quid edit; a *πατάσσω.* Anglice *a clatter.* Homer. Iliad. N. 283. *πάταγος ὀδόντων.* Π. 769. Φ. 9. Sophocl. Antig. 125. Trachin. 518. *τόξων πάταγος.* De Ætnæ strepitu Pindar. Pyth. I. 46. De tonitru Aristoph. Nub. 382. *πάταγος δοπίδων* Eurip. Heracl. 832. Aristoph. Acharn. 539. Oppian. Cyn. IV. 131. *σακέων πατάγῳ* Callimach. Lav. Pall. 44. Diotimus in Antholog. III. xxv. 10. *ξιφέων πάταγος* Archias ibid. III. xiv. 8. et ap. Suid. in voce. *κροτάλων πάταγος* Meleager ap. Ruhnken. Ep. Crit. I. p. 74. Vid. infra 225.

Ibid. Οὐχ ἑνός. i. e. πολλῶν. Eurip. Cyclop. 518. *Στεφάνων δ' οὐ μία χροιὰ Περὶ σὸν κρᾶτα τάχ' ἐξομιλήσει.* Suppl. 105. *οὐχ ἕνα ῥυθμὸν Κακῶν ἐχούσας.* Med. 948. *Εὐδαιμονήσει δ' οὐχ ἕν, ἀλλὰ μυρία.* Callimach. III. 33. *καὶ οὐχ ἕνα πύργον ὀπάσσω.* Horat. Carm. IV. ix. 32. *Consulque* NON UNIUS *anni.* Catalect. p. 197. *Et quidquid Libyco secatur arvo* NON UNA *positum tenere cella.* Hæc exempla λιτότητος iis adjici possint, quæ dedit Koenius ad Gregor. p. 41. Cf. Soph. Œd. T. 122. Eurip. Androm. 96.

101. Παλαίχθων. *Qui regionem olim possidet. ἀντὶ τοῦ, ὁ ἐκ παλαιοῦ κληρωσάμενος τήνδε γῆν. τιμᾶται γὰρ παρὰ Θηβαίοις ὁ Ἄρης. διὸ καὶ Ἄρειον τεῖχος, καὶ Ἀρητιὰς κρήνη παρ' αὐτοῖς.* Schol. A. Proprium nomen Παλαίχθων occurrit Suppl. 249. 343. vid. Epigr. ap. Æschin. c. Ctesiph. et Anthol. p. 503.

102. Χρυσοπήληξ. *Auream habens cassidem.* Eurip. Phœniss. 953. χρυσεοπήληξ Callimach. Lav. Pall. 43. Schol. Venet. ad Iliad. Π. 106. *ὁ πήληξ μὲν εἰς ὃ τὸν λόφον τιθέασι.*

109. Δοχμόλοφος. *Obliquam habens cristam.* Hesych. Δοχμόλοφοι. οἱ ἐκ τοῦ πλαγίου τοὺς λόφους ἔχοντες. Schol. A. δοχμολόφων· δέ, τῶν ἐπινευόντων τοὺς λόφους, ἤτοι τὰ κράνη αὐτά· ἐν γὰρ τῇ κινήσει συμβαίνει πλαγιάζεσθαι τοὺς λόφους· ἢ δοχμολόφων, τῶν κορυθαιόλων· καὶ Ὅμηρος ἔφη. (Il. B. 816.) κορυθαίολος Ἕκτωρ.

110. Καχλάζω. *Murmuro ut unda.* Hesychius, Καχλάζει. κιχλίζει. ἀθρόως γελᾷ. τεταράκται. γέγονε δὲ ἀπὸ τῶν κυμάτων. ἐταίρεται. φλεγμαίνει. Suidas et Photius, Καχλάζει. ταράττεται. φλεγμαίνει. βράττει. Vet. Onomast. Καχλάζω, *Scaturio. Ebullio.* Etymol. M. p. 494, 10. Καχλάζω. οἷον (Apoll. Rh. II. 570.) Κοῖλαι δὲ σπήλυγγες ὑπὸ σπιλάδος τρηχείας .... Λευκῇ καχλάζοντος ἀνέπνεον. (ἀνέπτυε κύματος ἄχνη, ita A. R.) ἄχνη ὁ λεπτὸς ἀφρὸς τοῦ κύματος καχλάζοντος, οἱονεὶ ταρασσομένου πρὸς ταῖς σπιλάσι ταῖς τραχείαις, καὶ ταῖς κοίλαις ἐκβράσεσιν. πεποιημένον (i.e. ὀνοματοπεποιημένον) δὲ τὸ καχλάζω. ὁ γὰρ ἦχος τοῦ κύματος ἐν τοῖς κοιλώμασι τῶν πετρῶν γινόμενος, δοκεῖ μιμεῖσθαι τὸ κάχλα κάχλα. ἢ ἐκ τοῦ χλῶ γίνεται κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν καχλάζω. σημαίνει καὶ τὸ σφοδρῶς καταγελᾷν In Apollonio male editur καχλάζοντος. Simillimæ vocis in lingua vernacula quivis nostrum facile meminerit. Noster de fluctu utitur infra 758. De poculo Pindarus Ol. VII. 4. φιάλαν—ἀμπέλου ἔνδον καχλάζοισαν δρόσῳ. Eurip. Hippol. 1210. Κἄπειτ' ἀνοιδῆσάν τε καὶ πέριξ ἀφρὸν Πολὺν καχλάζον ποντίῳ φυσήματι, Χωρεῖ πρὸς ἀκτάς. ubi multa protulit Valckenaerius, qui et Etymologi locum corrigit; sed et ante eum Sylburgius. Lycophr. 80. Ζηνὸς καχλάζων νασμός. Theocrit. VI. 11. τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει Ἄσυχα καχλάζοντα ἐπ' αἰγιαλοῖα θέοισαν. ubi Schol. τὸ καχλάζοντα ἀντὶ τοῦ ἠχοῦνται. ὁ τρόπος ὀνοματοποιΐα. ἢ καχλάζειν, τὸ ψοφεῖν τὸ κῦμα φερόμενον ἐπὶ τοὺς κάχληκας. Catullus LXIII. 272. *undas—Quæ tarde primum clementi flamine pulsæ Procedunt, leni et resonant plangore cachinni.* Accius apud Nonium ex emendatione Jos. Scaligeri Conjectan. in Varr. de L. L. p. 86. *Ac ubi curvo litore latrans Unda sub undis labunda sonat, Simul et circum magnisonantibus Excita saxis, sæva sonando Crepitu clangente cachinnat.*

111. Παντελής. *Perfectus.* non *Perfector,* uti interpretes.

Hesych. Παντελές. παντελῶς, ὁλοτελῶς. Sed dubito. Sophocl. Antig. 1016. ἐσχάραι παντελεῖς. 1163. παντελῆ μοναρχίαν. Œd. T. 930. παντελὴς δάμαρ. Infra 153. ἰὼ τέλειοι, τέλειαί τε γᾶς Τᾶσδε πυργοφύλακες. Crinagoras ap. Dorvill. in Chariton p. 30. Ἠοῖ ἔπ' εὐκταίῃ τάδε ῥέζομεν ἱρὰ τελείῳ Ζηνί. Agam. 946. Ζεῦ, Ζεῦ, τέλειε. Aram Διὸς Τελείου apud Tegeatas memorat Pausanias VIII. 48, 4.

115. Διάδετοι δέ, κ. τ. λ. Constructio est, χαλινοὶ διάδετοι γενύων i. e. δετοὶ διὰ γενύων.

116. Κινύρομαι. *Lugubriter strideo.* Hesych. Κινύρεσθαι. θρηνεῖν. κλαίειν. Satis absurde Apio ap. Schol. Apoll. Rhod. I. 292. ait, κυρίως δὲ κινύρεσθαί ἐστιν ἐπὶ βοός, καὶ εἴρηται παρὰ τὸ κινεῖν τὴν οὐρὰν ἐν τῷ μυκᾶσθαι. quem exscribit Auctor Etym. M. p. 514, 20. Est autem proprie dictum de avium pullis, qui μίννροι vel κίνυροι vocantur; et μινύρεσθαι vel κινύρεσθαι dicuntur. Hesych. Μινυρόν. μικρόν. (Agam. 1167. μινυρὰ κακά, *querula*) Κινυρόν. λεπτόν. Theocrit. XIII. 12. Ὀρτάλιχοι μινυροί. Ad hunc locum adnotavit Arnald. Anim. p. 19. κινύρεσθαι notare *querulum* vel *stridulum edere sonum*, et citat Aristoph. Equit. 13. τί κινύρομεθ' ἄλλως; Callim. in Apoll. 20. Οὐδὲ Θέτις Ἀχιλῆα κινύρεται αἴλινα μήτηρ. (Ovid. *mater* FLEBAVIT *Achillem.*) Anthолog. III. xxiv. 14. καί σε κινυρομέναν, de ave. Adjice Mosch. Id. III. 44. κινύραο Μέμνονος ὄρνις. Bion. I. 42.

118. Ἀγήνωρ. *Animosus. Fortis.* Schutzius vertit *dux*, sensu prorsus ignoto. Hesych. Ἀγήνωρ. ὑπερήφανος, αὐθάδης, ἀνδρεῖος. Methodius apud Etymol. M. p. 9, 36. ἐκ τοῦ ἄγαν καὶ τοῦ ἀνὴρ γίνεται ἀγάνωρ, καὶ, τροπῇ τοῦ ᾱ εἰς η̄, ἀγήνωρ, quod credant Lennepius et Everardus Scheidius: idem vero recte docet vocem modo ἐπὶ ἐπαίνου, modo ἐπὶ ψόγου poni. Schol. ad Apollon. Rh. II. 2. ἀγήνωρ. ὑπερήφανος. In Pers. 1027. ἀγανόριος mihi suspectum est. Eustath. ad Iliad. Δ. p. 826, 56. ἦνωρ, ἤνορος, ἄῤῥητον ὄνομα, ἐξ οὗ Ἀντήνωρ καὶ ῥηξήνωρ, καὶ ἀγήνωρ. ἔκειθεν κτητικὸν—ἠνόρεος—ἠνορέη ἁπλῶς ἡ ἀνδρεία.

Ibid. Πρέπω. *Conspicuus sum.* Choeph. 9. ὀμήγυρις Στείχει γυναικῶν, φάρεσιν μελαγχίμοις Πρέπουσα. Plura dabunt Musgrav. ad Eurip. Suppl. 1059. Brunck. ad Sophocl. Electr. 664.

119. Δορύσσους. *Hastam propellens.* Attice pro δορύσσοος. Etymol. M. p. 284, 19. Δορύσσοον. ἀνδρεῖον. ἢ δόρατι φοβοῦντα καὶ σοοῦντα καὶ ὁρμῶντα. Hesych. Δορύσσοον. ἀνδρεῖον. δορυόρμαν, ἢ δόρατι φοβοῦντα καὶ σοβοῦντα. (σοοῦντα.) Formatur ut λαόσσοος a σόω, σοῦμαι, de qua voce supra 31. et ap. Hesych. δημόσσοος. Apollon. Lex. Homer. Λαόσσοος, ἡ τοὺς λαοὺς σοοῦσα, ὅ ἐστι σοβοῦσα, καὶ ἐπὶ πόλεμον ὁρμῶσα. ὁ δὲ Ἀπίων, ἡ τοὺς λαοὺς σώζουσα.

Ibid. Σάγη. *Armatura.* ἡ ὅλη πανοπλία. ἢ περιβόλαιον σκέπασμα. Hesych. consentiente Polluce VII. 157. Photius; Σάγη. ἡ πανοπλία. οὕτως Μένανδρος. Scholiasta noster, πανοπλίαις. Infr. 387. Pers. 240. φεράσπιδες σάγαι. Choeph. 558. παντελῆ σάγην ἔχων. Eurip. Herc. F. 188. τοξήρη σάγην. Ducitur a σάττω, ut τάγη a τάττω. Herodot. VII. 70. ἐσεσάχατο, *armati erant.* Hinc πανσαγία. Cf. Arnald. L. G. p. 108. Ab eodem fonte σάκος manasse videtur.

Ibid. Πύλαις ἑβδόμαις. *Ad septimam portam.* Falsus est Thomas Magister, qui observat, ἕβδομος hic positum pro ἕπτα per enallagen. Vid. Abresch. p. 88. Duces jurabant fortasse Jovis Altissimi templo. Prius vero Argis jurejurando se obtrinxerant, teste Pausania II. p. 154. qui in ista urbe aram memorat Ὑετίου Διός, ἔνθα οἱ συσπεύδοντες Πολυνείκει τὴν ἐς Θήβας κάθοδον ἀποθανεῖσθαι συνώμοσαν, ἢν μὴ τὰς Θήβας γένηται σφισιν ἑλεῖν.

121. Κράτος. *Potestas.* De persona positum, ut in Agam. 108. δίθρονον κράτος. Sic *potestas* apud Latinos.

122. Ῥυσίπολις. *Urbem defendens.* Homer. Iliad. Z. 305. Πότνι' Ἀθηναίη, ἐρυσίπτολι, ubi insigne est Scholium Villoison. πλεονασμὸς τοῦ ε· οἱ δὲ παρὰ Καλλιμάχῳ τὸν οὐκ ἀγαθὸν ἐρυσίπτολιν. ἄλλως ἡ ποιοῦσα ἐριπεῖν τὰς πόλεις. ἄμεινον δὲ ῥυσίπολι. quod ope Codicis Leidensis ap. Ernest. Addend. in Callim. fr. 463. ita legendum videtur, παρὰ δὲ Καλλιμάχῳ· τῶν οὐκ ἀγαθῶν ἐρυσίπτολιν..... ἄμεινον δὲ ῥυσίπτολι.

Ibid. Ἵππιος. Hesych. Ἵππειος Ποσειδῶν. φυσικῶς φασί. διὰ τὸ λέγειν τὸν ποιητὴν—αἴθ' ἀλὸς ἵπποι Ἀνδράσι γίγνονται. (Odyss. Δ.

708.) ἢ κατὰ τὸν μῦθον, ὅτι ἵππους ἐγέννησε Ποσειδῶν, Ἀρείονα, φασί, Σίσυφον, Πήγασον. Ita legendum, partim ex Barnesii conjectura, partim ope MSti. Heringa Obs. XXVI. p. 220. actum egit. Confer Pausan. VIII. 25. T. II. p. 426. Fac. VII. 21. p. 313. Etymol. M. pp. 473, 2. 474, 33. Cornut. de N. D. 22. Eurip. Phœniss. 1721. Aristoph. Nub. 83. Equit. 551.

123. Ποντομέδων. *Pontum regens*, Alcman ap. Hephæst. p. 81. ed. Gaisford. Ἰνὼ σαλασσομέδοισαν. Sic Pan dicitur ὠρομέδων apud Theocritum. Pindar. ap. Athen. XV. p. 694. D. et Schol. in Pyth. III. 139. Ὦ Πᾶν, Ἀρκαδίας μέδων κλεέννας. In Hesiod. Theogon. 249. inter Nereidas recensetur Πρωτομέδεια. Sed legendum Πρωνομέδεια, *promontoriorum custos*. Sophocles ap. Schol. Aristoph. Ran. 678. Ποσειδᾶν, ὃς Αἰγαίου μέδεις Πρωνός. Sic ἁλιμέδων Aristoph. Thesm. 323. ποντομέδων occurrit in Orphicis XVI. 4. Eurip. Hipp. 741. Pind. Ol. VI. 176. vid. Spanhem. ad Aristoph. Plut. 1051.

Ibid. Ἰχθυβόλος μηχανή. *Fuscina. Tridens.* Photius et Hesychius ex Pausania, Ἰχθυόκεντρον. τὴν τρίαιναν. Plato Soph. p. 220. C. conjungit ἀγκίστροισι καὶ τριόδουσι. Piscatores ἰχθυβολῆες, vel ἰχθυβόλοι dicuntur a Callimacho H. Del. 15. Oppian. Cyneg. I. 75. IV. 221. Hal. III. 2. Phædimo Brunck. Anal. I. p. 262. Incerti Epigr. apud Huschk. Anal. Crit. p. 228. Ad rem Cornutus 22. de Neptuno, φέρει δὲ τρίαιναν, πότερον ἐπεὶ αὐτῇ χρῶνται πρὸς τὴν τῶν ἰχθύων θήραν, ἢ ὡς ἐπιτηδείου (ὄντος) τούτου τοῦ ὀργάνου πρὸς τὴν κίνησιν τῆς γῆς. quæ, ut solet, exscribit Eudocia Macrembolitissa p. 343. Vid. Porphyr. ap. Schol. Venet. in Iliad. M. 27.

129. Προμάτωρ. *Progenitrix.* De compositis e μήτηρ vid. quæ dixi ad Prometh. 90.

130. Ἀλεύω. *Averto.* Vid. supra v. 87.

131. *Θεόκλυτος. *Diis audiendus.* Unde θεοκλυτέω, *preces θεοκλύτους effero*, Pers. 500. Eurip. Med. 210.

132. Ἀπύω. *Pronuncio.* Vid. Prometh. 619. et Glossarium.

133. Λύκει' ἄναξ. Apollinem designari liquet, quum ex aliis rationibus, tum ex Agam. 1228. Ὀτοτοτοῖ Λύκει' Ἀπόλλων. Œd. T. 202. Λύκει' ἄναξ. Schol. A. Λύκειόν φασι τὸν Ἀπόλλωνα, ἢ διὰ τὸ ἐν τῇ Λυκίᾳ τῇ πόλει τιμᾶσθαι αὐτόν, ἢ διὰ τὸ ἀνατίθεσθαι αὐτῷ λύκον ὡς ἱερόν, ἢ διὰ τὸ λύκους ἀνελεῖν. ἢ, ὅ γε κρεῖττόν ἐστι, διὰ τὸ λυκόφως ποεῖν, τῆς νυκτὸς ἀποχωρησάσης. Sophocles nomen ducere videtur a λύκος· Electr. 6. τοῦ λυκοκτόνου θεοῦ Ἀγόρα Λύκειος. ubi vid. Schol. Œd. Tyr. 919. Λύκει' Ἄπολλον. ubi Schol. Λύκειον γυμνάσιόν ἐστιν Ἀθήνῃσιν, ἔνθα Ἀπόλλων τιμᾶται. καὶ Καλλίμαχος. (Fr. CXLI.) ἐγὼ δ' ἤντησα Λυκείου Καλὸν ἀεὶ λιπόωντα κατὰ δρόμον Ἀπόλλωνος. Aliud etymon præbet Schol. Aristoph. Av. 368. Καὶ νόμος ἦν λυκοκτονεῖν. διὸ ὁ μὲν φονεύων λύκον τέκνον τάλαντον ἐλάμβανε, ὁ δὲ τέλειον, δύο. καὶ τὸν Ἀπόλλωνα λύκειον καὶ λυκοκτόνον φασί. Porphyr. de Abstin. III. p. 287. Καὶ τοὔνομα τοῦ θρέψαντος ἔφερον. ὅθεν καὶ θεοῖς ἐπωνυμίαι, Διονύσῳ μὲν Εἰραφιώτης, Ἀπόλλωνι δὲ Λύκειος. Cf. Pausan. I. 19. II. 19. ubi legendum Λυκείου ex Sophocl. Electr. 6. Mihi vero compertum est, hanc vocem derivatam esse a λυκή, *diluculum*, unde Latinorum *lux*. Macrobius Sat. I. 17. ait "annum vetustissimi Græcorum λυκάβαντα appellant, τὸν ὑπὸ τοῦ λύκου. i. e. sole, βαινόμενον καὶ μετρούμενον." Et non solum vetustissimi, sed et recentiores. e. g. Bion. VI. 14. et sic Heraclid. Pont. Allegor. Hom. 6. Vid. Clarkium ad Iliad. Γ. 203. Æschylus vero ludit in secundo λύκειος, quod Hesychius recte explicat per φοβερός, *lupi similis*.

137. Πυκάζομαι. *Induo*. Πυκάζω plerumque significat *tego*. Scholiast. A. Εὖ πυκάζου. ἤτοι ἐντεχνῶς καὶ ἐπιστημόνως ἔντεινε τὸ τόξον. τὸ γὰρ πύκα ἀντὶ τοῦ ἐπιστημόνως παραλαμβάνεται. Hesych. Πύκα. ἐπιμελῶς.—πύκα δ' ἔτρεφε (Il. E. 70.) καί, πύκα ποιητοῖο (Il. Σ. 607.) Eurip. Heracl. 725. Κόσμῳ πυκάζου τῷδε. Alc. 799. Στεφάνοις πυκασθείς. Epigr. in Anthol. VII. p. 169. et Suid. v. Πυκάζει. Λουσάμενοι, Προδίκη, πυκασώμεθα. Quare in hoc loco non cum interprett. vertendum, *arcum instruas*, sed, vi mediæ vocis servata, *te arcu instruas*. Constructio similis est Homericæ, ἀναιδείην ἐπιειμένε.

140. Ὄτοβος. *Strepitus*. Vid. ad Prom. 591. Not. et Glossar. infra 188.

141. Λήκω. *Sono.* Verbum obsoletum; cujus præteritum λέλακα apud Tragicos occurrit: sed raro. Vid. Prometh. 415. λέλακα autem pro λέληκα, ut ἄραρα pro ἄρηρα. λακεῖν occurrit Agam. 616. Sophocl. Antig. 1094. ἔλακον Sophocl. Trachin. 826. Eurip. Orest. 162. 323. quæ loca confer cum Aristoph. Plut. 39. Τί δῆθ' ὁ Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων; ubi recte Schol. τραγικώτερον—ὁ δὲ νοῦς, τί ἐφθέγξατο. Apud eundem hac voce utitur tragicus Euripides Acharn. 410. Vid. Pac. 381.

Ibid. Βρίθω. *Onero.* quo sensu rarius occurrit. Pers. 346. Τάλαντα βρίσας. Hesych. Βρῖσαι. βαρῦναι. Βρίθεται. βαρύνεται καρπῷ. Respicit ad Iliad. Θ. 307. Καρπῷ βριθομένη. vel Apoll. Rhod. III. 1396. Plerumque intransitive ponitur pro *gravis sum*, ut in Iliad. Σ. 561. I. 219. Eurip. Phœniss. 1573. Troad. 216. Theocrit. VII. 146. XV. 119. Pherecrates ap. Hesych. v. Ἐπίμεστα.—βριθομένων ἀγαθῶν ἐπὶ τραπέζης, ubi legendum videtur ἐπίμεστα τραπέζης. Aliquid deesse recte suspicatur Alberti. ἐπίμεστα adverbialiter sumendum.

Ibid. Χνόα. *Axis extremitas.* Hesych. Χνόαι. αἱ χοινικίδες. αἱ τῶν ἀξόνων σύριγγες. (vid. infra 189.) Atque ita Schol. Sophocl. Electr. 717. Idem in v. Κνοῦς. Χνόην δὲ μέρος τοῦ ἄξονος. ἡ χοινικίς. ubi legendum videtur, partim ex Hesychii sensu, partim ex collatione Schowiana, Κνόην δέ, μέρος τοῦ ἄξονος, περὶ ὃ ἡ χοινικίς. Notæ adjicias Photii Lex. Κνοῦς. τὸ πρὸς τῷ ἄκρῳ ἄξονι τοῦ τρόχου. Auctor Rhesi 118. ἀντύγων χνόας. Parmenides ap. Sext. Empir. Adv. Mathem. p. 157. ed. Colon. Ἄξων δ' ἐν χνοιῇσι—συρίγγος ἀϋτὴν Αἰσθόμενος. Quid sit σύριγξ optime patet ex eodem ibid. p. 158. Ἄξονας ἐν σύριγξιν ἀμοιβαδὸν εἰλίξασαι.

143. *Δορυτίνακτος. *Per quem hastæ vibrantur.*

144. Τί γενήσεται; Scilicet ἡ πόλις. Infra 284. τί γένωμαι; Eumen. 817. τί ῥέξω; (τί) γένωμαι; Theocrit. xv. 51. Ἀδίστα Γοργοῖ, τί γενοίμεθα; Legendum τί γενώμεθα; Contrarium errorem in Thucydidis loco correxi ad Prometh. 940. ubi vide nott. et Glossarium. Confer Schaeferi Melett. Crit. p. 98. not.

133. Λύκει ἄναξ. Apollinem designari liquet, quum ex aliis rationibus, tum ex Agam. 1228. Ὀτοτοτοῖ Λύκει' Ἀπόλλων. Œd. T. 202. Λύκει' ἄναξ. Schol. A. Λύκειόν φασι τὸν Ἀπόλλωνα, ἢ διὰ τὸ ἐν τῇ Λυκίᾳ τῇ πόλει τιμᾶσθαι αὐτόν, ἢ διὰ τὸ ἀνατίθεσθαι αὐτῷ λύκον ὡς ἱερόν, ἢ διὰ τὸ λύκους ἀνελεῖν. ἢ, ὅ γε κρεῖττόν ἐστι, διὰ τὸ λυκόφως ποεῖν, τῆς νυκτὸς ἀποχωρησάσης. Sophocles nomen ducere videtur a λύκος· Electr. 6. τοῦ Λυκοκτόνου θεοῦ Ἀγόρα Λύκειος. ubi vid. Schol. Œd. Tyr. 919. Λύκει' Ἄπολλον. ubi Schol. Λύκειον γυμνάσιόν ἐστιν Ἀθήνησιν, ἔνθα Ἀπόλλων τιμᾶται. καὶ Καλλίμαχος. (Fr. CXLI.) ἐγὼ δ' ἤντησα Λυκείου Καλὸν ἀεὶ λιπόωντα κατὰ δρόμον Ἀπόλλωνος. Aliud etymon præbet Schol. Aristoph. Av. 368. Καὶ νόμος ἦν λυκοκτονεῖν. διὸ ὁ μὲν φονεύων λύκου τέκνον τάλαντον ἐλάμβανε, ὁ δὲ τέλειον, δύο. καὶ τὸν Ἀπόλλωνα λύκειον καὶ λυκοκτόνον φασί. Porphyr. de Abstin. III. p. 287. Καὶ τοὔνομα τοῦ θρέψαντος ἔφερον. ὅθεν καὶ θεοῖς ἐπωνυμίαι, Διονύσῳ μὲν Εἰραφιώτης, Ἀπόλλωνι δὲ Λύκειος. Cf. Pausan. I. 19. II. 19. ubi legendum Λυκείου ex Sophocl. Electr. 6. Mihi vero compertum est, hanc vocem derivatam esse a λυκή, *diluculum*, unde Latinorum *lux*. Macrobius Sat. I. 17. ait "annum vetustissimi Græcorum λυκάβαντα appellant, τὸν ὑπὸ τοῦ λύκου. i. e. sole, βαινόμενον καὶ μετρούμενον." Et non solum vetustissimi, sed et recentiores. e. g. Bion. VI. 14. et sic Heraclid. Pont. Allegor. Hom. 6. Vid. Clarkium ad Iliad. Γ. 203. Æschylus vero ludit in secundo λύκειος, quod Hesychius recte explicat per φοβερός, *lupi similis*.

137. Πυκάζομαι. *Induo*. Πυκάζω plerumque significat *tego*. Scholiast. A. Εὖ πυκάζου. ἤτοι ἐντεχνῶς καὶ ἐπιστημόνως ἔντεινε τὸ τόξον. τὸ γὰρ πύκα ἀντὶ τοῦ ἐπιστημόνως παραλαμβάνεται. Hesych. Πύκα. ἐπιμελῶς.—πύκα δ' ἔτρεφε (Il. E. 70.) καί, πύκα ποιητοῖο (Il. Σ. 607.) Eurip. Heracl. 725. Κόσμῳ πυκάζου τῷδε. Alc. 799. Στεφάνοις πυκασθείς. Epigr. in Anthol. VII. p. 169. et Suid. v. Πυκάζει. Λουσάμενοι, Προδίκη, πυκασώμεθα. Quare in hoc loco non cum interprett. vertendum, *arcum instruas*, sed, vi mediæ vocis servata, *te arcu instruas*. Constructio similis est Homericæ, ἀναιδείην ἐπιειμένε.

140. Ὄτοβος. *Strepitus*. Vid. ad Prom. 591. Not. et Glossar. infra 188.

141. Λήκω. *Sono.* Verbum obsoletum; cujus præteritum λέλακα apud Tragicos occurrit: sed raro. Vid. Prometh. 415. λέλακα autem pro λέληκα, ut ἄραρα pro ἄρηρα. λακεῖν occurrit Agam. 616. Sophocl. Antig. 1094. ἔλακον Sophocl. Trachin. 826. Eurip. Orest. 162. 323. quæ loca confer cum Aristoph. Plut. 39. Τί δῆθ' ὁ Φοῖβος ἔλακεν ἐκ τῶν στεμμάτων; ubi recte Schol. τραγικώτερον—ὁ δὲ νοῦς, τί ἐφθέγξατο. Apud eundem hac voce utitur tragicus Euripides Acharn. 410. Vid. Pac. 381.

Ibid. Βρίθω. *Onero.* quo sensu rarius occurrit. Pers. 346. Τάλαντα βρίσας. Hesych. Βρῖσαι. βαρῦναι. Βρίθεται. βαρύνεται καρπῷ. Respicit ad Iliad. Θ. 307. Καρπῷ βριθομένη. vel Apoll. Rhod. III. 1396. Plerumque intransitive ponitur pro *gravis sum*, ut in Iliad. Σ. 561. I. 219. Eurip. Phœniss. 1573. Troad. 216. Theocrit. VII. 146. XV. 119. Pherecrates ap. Hesych. v. Ἐπίμεστα.—βριθομένων ἀγαθῶν ἐπὶ τραπέζης, ubi legendum videtur ἐπίμεστα τραπέζης. Aliquid deesse recte suspicatur Alberti. ἐπίμεστα adverbialiter sumendum.

Ibid. Χνόα. *Axis extremitas.* Hesych. Χνόαι. αἱ χοινικίδες. αἱ τῶν ἀξόνων σύριγγες. (vid. infra 189.) Atque ita Schol. Sophocl. Electr. 717. Idem in v. Κνοῦς. Χνόην δὲ μέρος τοῦ ἄξονος. ἡ χοινικίς. ubi legendum videtur, partim ex Hesychii sensu, partim ex collatione Schowiana, Κνόην δέ, μέρος τοῦ ἄξονος, περὶ ὃ ἡ χοινικίς. Notæ adjicias Photii Lex. Κνοῦς. τὸ πρὸς τῷ ἄκρῳ ἄξονι τοῦ τρόχου. Auctor Rhesi 118. ἀντύγων χνόας. Parmenides ap. Sext. Empir. Adv. Mathem. p. 157. ed. Colon. Ἄξων δ' ἐν χνοιῇσι—συρίγγος ἀϋτὴν Αἰσθόμενος. Quid sit σύριγξ optime patet ex eodem ibid. p. 158. Ἄξονας ἐν σύριγξιν ἀμοιβαδὸν εἱλίξασαι.

143. *Δορυτίνακτος. *Per quem hastæ vibrantur.*

144. Τί γενήσεται; Scilicet ἡ πόλις. Infra 284. τί γένωμαι; Eumen. 817. τί ῥέξω; (τί) γένωμαι; Theocrit. xv. 51. Ἀδίστα Γοργοῖ, τί γενοίμεθα; Legendum τί γενώμεθα; Contrarium errorem in Thucydidis loco correxi ad Prometh. 940. ubi vide nott. et Glossarium. Confer Schaeferi Melett. Crit. p. 98. not.

146. Ἀκροβόλος. *Veles.* Hesych. Ἀκροβόλοι. ἀκοντισταί. τοξόται. Onomast. Vet. Ἀκροβολίζομαι. *Velitor.* Thucyd. IV. 34. 73. ἠκροβολίσαντο. Herodot. VIII. 64. Optime Etymol. M. p. 53, 44. Ἀκροβολισμὸς δέ ἐστιν, ὅτε πρὶν ἢ συμβάλλωσιν οἱ πολέμιοι, ἀλλήλους βάλλουσι τοῖς βέλεσι καὶ λίθοις. Quare vertas ἀκροβόλων λιθάς, *lapidum imber a velitibus jactus,* quod nemini interpretum suboluit; jungunt enim ἀκροβόλων ἐπαλξέων. Vide Tyrtæi locum mox citandum ad v. 287. ubi γυμνῆτες iidem sunt ac ἀκροβόλοι. De ἐπάλξει vid. supra v. 30.

Ibid. Λιθάς. *Lapidum imber.* σῶρος λίθων Schol. A. Odyss. Ψ. 193. Πυκνῇσιν λιθάδεσσι. quod Schol. interpretatur, μικραῖς λίθοις. Etymol. M. p. 818, 26. Ψηφῖδες. αἱ μικραὶ λιθάδες. Est autem λιθὰς imber λίθων, sicut infra 198. νιφὰς est imber nivis; φυλλὰς congeries φύλλων Agam. 974. Voces in ὰς desinentes frequentabant Tragici.

148. Κόναβος. *Strepitus.* ἦχος, ψόφος, κρότος. Hesych. Odyss. K. 122. κόναβος κατὰ νῆας ὀρώρει Ἀνδρῶν ὑλλυμένων.

149. *Πολεμόκραντος. *A bello confectus.*

151. Ἕδος. *Sedes.* Vid. infra 227. Ruhnken. ad Tim. p. 93.

161. Φιλόπολις. *Urbis amans.* De hoc epitheto consuli potest Duker. ad Thucyd. VI. 92.

164. Φιλόθυτος. *Sacrificia amans.* Aristoph. Vesp. 82. Εἶναι φιλόθυτον αὐτόν, ἢ φιλόξενον. ubi editur φιλοθύτην.

Ibid. Ὄργια. *Ritus.* τὰ ἱερά. οἱ δέ, τὰ μυστήρια. Hesych. Schol. Apollon. Rhod. I. 920. Ὄργια. τὰ μυστήρια. παρὰ τὸ εἴργειν τοὺς ἀμυήτους αὐτῶν. ἢ τὰ ἐν ὀργάσι γινόμενα. Eadem fere tradunt Etymologus p. 629, 38. Harpocrat. v. Ὀργιῶνες. (ita enim legendum (ex Photio pro Ὀργεῶνες.) Mihi vero vox ducta videtur ab ὀργή, *vehemens impetus, furor.* ὄργια enim κυρίως τὰ Διονυσιακὰ teste Etymologo. Cf. Sophocl. Trachin. 767. Herodot. V. 61. Δήμητρος ἱρόν τε καὶ ὄργια.

165. *Μνήστωρ. *Qui meminit.* Nusquam alibi hanc formam offendi. Hesychius quidem Μνήστωρ. ὁ δοὺς τοῦ γάμου ἀῤῥαβῶνα, sed prave pro Μνηστήρ, uti liquet e literarum serie.

166. **Θρέμμα.** *Animal. Quicquid alitur.* Plerumque in malam partem sumitur. Sophocl. Electr. 624. Ὦ θρέμμ' ἀναιδές. Eurip. Androm. 260. Simpliciter vero pro *propago* Sophocl. Œd. T. 1143. Trachin. 574. 1095. 1101. Philoct. 243. Eurip. Iph. Aul. 598. Electr. 495. Pallada Anal. Brunck. II. p. 419. Τέκνον ἀναιδείης ἀμαθέστατε, θρέμμα μορείης.

Ibid. **Ἀνασχετός.** *Tolerandus.* Noster apud Stob. XLV. p. 174. Κακοὶ γάρ, εὐτυχοῦντες, οὐκ ἀνασχετοί.

168. **Πυργηρέω.** *Obsideo.* Vid. supra v. 22.

169. **Βρέτας.** *Simulacrum.* κυρίως τὸ ἀπὸ ξύλου πεποιημένον ἀνθρώπου ἄγαλμα. Κυρηναῖοι δέ, τὸν ἀναίσθητον. (*statua taciturnior.* Suidas, Ἀνδρίαντα γαργαλίζειν.) Etymol. M. p. 213, 4. Addit Hesychius, ὅπερ φασὶν οἱ νεώτεροι δείκελον. Etymologus et Schol. Apollonii I. 1119. vocem ducunt a βροτός, scite, ut solent. Cf. 95. 197.

Ibid. **Πολισσοῦχος.** Vid. supra v. 69.

170. **Αὔω.** *Ejulo.* Hesych. Αὖε ψιλῶς μέν, ἐφώνει. δασέως δὲ καὶ ἐξέκαιεν, ἀνῆπτε πῦρ. (ex Schol. ad Iliad. Υ. 51.) Schol. Venet. ad Iliad. Λ. 461. αὖε δ' ἑταίρους. ψιλῶς. τέτακται γὰρ ἐπὶ τοῦ φωνεῖν. ὅταν δὲ ἐπὶ τοῦ ξηραίνειν, ἢ ἅπτειν, τότε δασυντέον· ἔστι γὰρ σύνθετον. Apud Diog. Laert. VII. 28. Zeno Stoicus citat ex Nioba dramate, (Æschyli an Sophoclis mihi non liquet) Ἔρχομαι· τί μ' ἀΰτεῖς. quæ recepit Brunckius. Recte Suidas in voce Αὔεις. Ἔρχομαι, τί μ' αὔεις; quod ex Homeri consuetudine est. Apollon. Rhod. IV. 147. αὖε δ' ἄνασσαν Νυκτιπόλων. De etymologia nugantur, ut solent, Grammatici. Est enim ab αὖ interjectione; unde etiam αὐδή.

Ibid. **Λακάζω.** *Clamito.* Recte Schol. A. Λακάζειν δέ, τὸ ἠχεῖν, γίνεται ἀπὸ τοῦ λήκω ῥήματος. Hesych. Λακάζει. λέληκε, βοᾶ, ἀπὸ τοῦ λακεῖν. Suppl. 867. Ἴυζε, καὶ λάκαζε, καὶ κάλει θεούς. Dignus videtur qui exscribatur Synesii locus Epist. 131. τὸ μὲν τὰς γυναῖκας βοᾷν καὶ στερνοτυπεῖν, καὶ σπαράττειν τὰς κόμας, ἐπιφανέντων ἢ προαγγελθέντων τῶν πολεμίων, ἧττον ἂν δόξειε δεινόν.

170. Σωφρόνων μισήματα. *Prudentibus perosæ.* Possit vel ad αὔειν, λακάζειν, vel ad Chorum referri. Posteriorem interpretandi rationem amplectitur Stanleius in curis secundis. Infra 650. Polynices dicitur θεῶν μέγα στύγος. Eum. 73. Furiæ vocantur Μισήματ' ἀνδρῶν καὶ θεῶν Ὀλυμπίων. et infra v. 641. ejusd. fab. στύγη θεῶν. Eurip. Hippol. 406. Γυνή τε πρὸς τοῖσδ' οὖσ' ἐγίγνωσκον καλῶς, Μίσημα πᾶσιν. ubi mirum est hunc locum prætervidisse Valckenaerium, qui citat Soph. Electr. 289. Ὦ δύσθεον μίσημα. Eurip. Med. 1320. Ὦ μῖσος, ὦ μέγιστον ἐχθίστη γύναι Θεοῖς τε κἀμοί, παντί τ' ἀνθρώπων γένει. Orest. 475. Ὁ μητροφόντης ὅδε . . . στύγημ' ἐμόν. Meleagr. Κύπριδος δὲ μίσημ', Ἀρκὰς Ἀταλάντῃ, ubi constructio huic loco similis. Fateor tamen mihi etiamnum perplacere eorum sententiam, qui ad αὔειν, λακάζειν, has voces referendas judicant.

171. Εὐεστώ. *Prosperitas.* εὐδαιμονία, εὐετηρία. Schol. Εὐεστώ. εὐθηνία, ἀπὸ τοῦ εὖ εἶναι. καὶ εὐδαιμονία, ἀπὸ τοῦ εὖ ἑστάναι τὸν οἶκον, ἢ ἀπὸ τοῦ δαψιλεῖν τὰ πρὸς τὸ ἐσθίειν. Hesych. Harpocrat. Ἀειεστώ, Ἀντίφων τὴν ἀϊδιότητα καὶ τὸ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀεὶ ἑστάναι, ὥσπερ καὶ εὐεστὼ ἡ εὐδαιμονία καλεῖται. ἡ λέξις παρὰ τῷ Διογενιανῷ. Priora corrupta sunt. Glossæ Herodoteæ, εὐεστή. ἡ εὐημερία, εὐετηρία. ἡ καλλίστη τῶν ἑτῶν διαγωγή. Διογενιανὸς ἄνευ τοῦ σ γράφει. Omnino comparandus Etymol. p. 390, 22. Εὐεστώ, ἡ εὐετηρία καὶ εὐθηνία. ἐν δὲ τῷ ῥητορικῷ εὗρον σημαίνουσαν τὴν λέξιν εὐσθένειαν, παρὰ τὸ εὖ ἑστάναι. εὐετὴ δέ, εὐθηνία, εὐνομία, εἰρηνὴ (διὰ) τὸ καλῶς διοικεῖσθαι. [διακεῖσθαι Phot. et Suid. v. εὐετηριά.] Respicitur Herodot. I. 85. ἐν τῇ ὧν παρελθούσῃ εὐεστοῖ. Vox occurrit Agam. 902. Βίον τελευτήσαντ' ἐν εὐεστοῖ φίλῃ. et 630. Ἥκοντα πρὸς χαίρουσαν εὐεστοῖ πόλιν. Vocem derivatam esse ab Ἑστη, *Vesta*, satis liquet, vel ex alio composito συνεστώ, *epulæ*, quo utitur Herodotus VI. 128. ἀπεστώ, *exsilium*, ib. IX. 85. Callim. ap. Suid. in voce.

176. Διαῤῥοθέω. *Per clamores injicio.* Vid. supra v. 7.

177. Ὀφέλλω. *Augeo.* Vid. infra ad v. 235.

181. Μεταίχμιον. *In medio positum. Intra duas acies.* Choeph. 61. Τὰ δ' ἐν μεταιχμίῳ σκότου. Locum verto, *Vir et femina*

et quicquid inter hæc nomina omitto. i. e. pueri, virgines, &c. Ita Stanleius et Butlerus. Schol. B. *τοῦτό φησιν, οὐχ ὅτι ἐστί τι γένος, ἀνδρῶν μεταξὺ καὶ γυναικῶν, ἀλλ' ἵνα δείξῃ τὸ τῆς προσταγῆς ἀκριβές.* Absurdum est quod de eunuchis somniavit nescio quis; quod genus animalium neque Eteoclis neque Æschyli temporibus Græciæ urbibus toleratum est.

183. **Λευστῆρα. κ. τ. λ.** *Nequaquam autem fugiet necem lapidatricem, a plebe inflictam.* Hesych. *Λευστῆρα. Φονέα λίθοις ἀναίροντα.* ubi confer omnino Albertii notam. Etymol. M. p. 561, 51. *Λευστῆρα. τὸν λιθοβόλον. Λυκόφρων.* (v. 1187.) A verbo antiquo *λεύω*, quod bene Sopingius ducit a primitivo Dorico λεῦς pro λᾶς. Pausan. III. 22. p. 428. Fac. *Πυθείου δὲ τρεῖς μάλιστα σταδίους ἀπέχει ἀργὸς λίθος. Ὀρέστην λέγουσι καθεσθέντα ἐπ' αὐτοῦ παύσασθαι τῆς μανίας. διὰ τοῦτο ὁ λίθος ὠνομάσθη Λεὺς Καππαύτας, κατὰ γλῶσσαν τὴν Δωρίδα.* Hesych. *Λευσθείς, λιθοβοληθείς.* Verbum occurrit Eurip. Iph. Aul. 1350. Electr. 328. Sophocl. Œd. Col. 435. Tragicorum loca ubi lapidationis mentio fit, videas apud Dawes. M. C. p. 308. Cf. Valcken. in Loca quæd. N. F. p. 397.

184. Stanleius citat Iliad. Z. 490. *Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε—πόλεμος δ' ἄνδρεσσι μελήσει Πᾶσιν, ἐμοὶ δὲ μάλιστα, τυὶ Ἰλίῳ ἐγγεγάασιν.*

188. ***Ἁρματόκτυπος ὄτοβος.** Sic *πεδιοπλόκτυπος βοὰ* v. 83. De *ὄτοβος*, *strepitus*, vide Nott. in Prometh. 591. supra 138.

189. **Σύριγξ.** *Fistula*, seu *modiolus*. Supra 141. Sophocl. Electr. 721. *Ἐχριμπτ' ἀεὶ σύριγγα.* ubi accurate Schol. *σύριγξ δέ ἐστι τὸ εἰς ὀπὴν τοῦ τρόχου ἐμβαλλόμενον μέρος τοῦ ἄξονος. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ ὀπὴ τοῦ τρόχου οὕτως καλεῖται.* Vid. supra 141. Bene comparavit Arnaldus Callimach. in Lav. Pallad. 14. *Συρίγγων δ' ἀΐω φθόγγον ὑπαξονίων.* et dudum ante eum Stanleius. Suppl. 180. *Σύριγγες οὐ σιγῶσιν ἀξονήλατοι.*

Ibid. ***Ἑλίτροχος.** *In quo rota revolvitur.* Si quis exempla quærat metaphoræ nauticæ *πηδαλίων*, adeat Valcken. in Hippol. 1221.

192. *Πυριγενέτης. *Igne fabricatus.* Schutzius commode advocat Eurip. Hippol. 1223. *στόμια πυριγενῆ.*

194. Πρύμνηθεν. Simulacra quædam Deorum in prora fuere, ad quæ gubernator, relicta puppi, veluti chorus ad Deorum templa, confugiebat. Hoc recte monet Stanleius contra Heinsium et Scaligerum; probante Ruhnkenio Opusc. p. 298. ed. Lugd. Bat.

195. Ποντίῳ πρὸς κύματι. Usitatius esset *ποντίου πρὸς κύματος.* Sed hic verte, *contra fluctum.*

196. Πρόδρομος. *Præcipiti cursu,* proprie *qui præcurrit.* Similiter adhibetur Eurip. Iph. Aul. 424. Ἐγὼ δὲ πρόδρομος, σῆς παρασκευῆς χάριν, Ἥκω. Nostri fragm. ap. Schol. Theoc. II. 36. Aristid. T. I. p. 31. ed. P. Steph. ἀλλ', ὦ δέσποιν', Ἑκάτη, Τῶν βασιλείων πρόδρομος μελάθρων. Legendum videtur *πρόδρομος.*

198. Νιφάς. *Nivis imber. ἠγοῦν συχνῶν βελῶν καταφερομένων πρὸς τὴν πόλιν.* Schol. A. Anglice, *Iron sleet of arrowy shower.* [Virg. Æn. xii. 283. *it toto turbida cœlo Tempestas telorum, et ferreus ingruit imber.*] Hesych. Νιφάς. ἡ τῆς χιόνος κατ' ὀλίγον ἀπόῤῥοια. Apollon. Lex. Homer. Νιφάδεσσι. ὁ μὲν Ἀπίων, ψεκάδες. Ἔστι δὲ κατὰ τὸ ὑγιές, αἱ τῆς χιονος κατ' ὀλίγον ἀπόῤῥοιαι. *νιφετὸς* autem, teste eodem, erat *ὁ χιονισμός. νιφάδος πέτρας* conjunguntur Œd. Col. 1000. q. vid.

202. Στέγω. *Sustineo. Non admitto.* Proprie dicitur de nave (vel vase,) quæ aquam per foramina vel rimas neque admittat neque transmittat. Anglice, *to be water-tight;* quod ad hostiles hastas devertit Æschylus. Hesych. Στέγει. κρύπτει, συνέχει. βαστάζει. ὑπομένει. Inf. 220. Δυσμενέων δ' ὄχλον πύργος ἀποστέγοι. 798. Στέγει δὲ πύργος. Proprie Suppl. 133. λινορῤῥαφὴς δόμος ἄλα στέγων. Thucyd. II. 94. *νῆες—οὐδὲν στέγουσαι.*

204. Nota superstitio, de qua omnia fere trita jam ac pervulgata. Cf. inf. 291. Virgilii Æn. II. 351. cum Eurip. Troasin 23. olim contulit Macrobius Sat. V. 22. Quis nescit historiam de voce, quæ paullo ante Hierosolymæ excidium ex adyto exclamavit, *μεθιστάμεθα τῶν ἐντεῦθεν*? "Expassæ repente delubri fores," inquit Tacitus, "et audita major humana vox, *Excedere Deos:* simul ingens motus exceden-

tium." Hist. V. 13. Vid. Scaliger. ad Euseb. p. 186. Suid. v. Κλαύδιος. loca in notis e Porsoni schedis enotata. Schol. A. infr. ad. v. 291. εἴρηται δὲ καὶ ἐν Ποαν ηφόροις Σοφοκλέους, ὡς οἱ θεοὶ ἀπὸ τῆς Ἰλίου φέρουσιν ἐπὶ τῶν ὤμων τὰ ἑαυτῶν ξόανα, εἰδότες ὅτε ἁλίσκεται.

205. Αἰών. *Vita.* Vid. Glossar. ad Prometh. 887.

206. Πανήγυρις. *Cœtus. Conventus.* ἑορτή, συνάθροισις. Et. M. p. 650, 37. Agam. 846. Proprie dicitur de publica festi celebratione. Schol. A. εὑρὼν δὲ ὁ Αἰσχύλος παρὰ τῷ Ὁμήρῳ τό, Θεῖον δύσονται ἀγῶνα (Il. H. 298.) τὴν τῶν θεῶν εἰς τὸ αὐτὸ συναγωγήν, πανήγυριν τραγικώτερον εἴρηκεν. Eurip. Heraclid. 240. νεοσσῶν τήνδ' ἔχων πανήγυριν. Herc. F. 1283. Εἰς ποῖον ἱερόν, ἢ πανήγυριν φίλων, Εἶμ' ; Alexis ap. Athen. XI. p. 463. D. Ἀποδημίας δὲ τυγχάνειν ἡμᾶς ἀεὶ Τοὺς ζῶντας, ὥσπερ εἰς πανήγυρίν τινα Ἀφιγμένους, &c. ubi corrige ἐπιδημίας, ex Menandri Hypobolimæo ap. Stob. CXXII. p. 497. Cleric. p. 184. Porson. ap. Gaisford. in Eurip. Suppl. p. 207. Πανήγυριν νόμισόν τιν' εἶναι τὸν χρόνον, Ὃν φημί, τοῦτον, ἢ 'πιδημίαν. Archilochus ap. Hephæst. p. 55. Δήμητρος ἁγνῆς καὶ κόρης τὴν πανήγυριν σέβων. In Agam. 4. dixit noster ἄστρων νυκτέρων ὁμήγυριν. Choeph. 9. γυναικῶν ὁμήγυρις.

207. * Ἀστυδρομέω. *Per urbem discurro.* Schol. B. ἀστυδρομουμέναν. ὑπὸ τῶν ἀστῶν περιερχομένην. Unde liquet eum ἀστοδρομουμέναν cum Pauwio legisse. Minus bene. Simile compositum est ἀστυπολέω, *in foro spatior,* de quo vid. Hemsterhus. ad Hesych. in voce. Ἀστυδρομία, festum apud Afros Suidæ memoratur.

210. Πειθαρχία. *Obedientia.* Stanleius citat Sophocl. Antig. 675. τῶν δ' ὀρθουμένων Σώζει τὰ πολλὰ σώματ' ἡ πειθαρχία. Pulcre autem dicitur εὐπραξίας μήτηρ. Theognis 384. πενίης Μητέρ' ἀμηχανίην. Alcman ap. Plutarch. p. 318, A. Τύχη—Εὐνομίας καὶ Πειθοῦς ἀδελφή, καὶ Προμηθείας θυγατήρ. Ecphantus Pythagoreus apud Stob. p. 302. ed. Trincav. ἁ γὰρ πολυτέλεια μάτηρ τᾶς ἀκρασίας. Sophocl. Ajac. 173. Ὦ μεγάλα φάτις, ὦ μᾶτερ αἰσχύνας ἐμᾶς. Eurip. apud Stob. XLIX. p. 187. Grot. Ἡ γὰρ τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἔφυ. Pseudo-Ignatius p. 80. ed. Voss. μήτηρ τῆς ἐνδείας ἡ ἀργία. Incertus

ap. Rutil. Lup. p. 90. *Crudelitatis mater est avaritia, et pater furor.* Cf. Agam. 759. Eumen. 531.

211. Ὧδ' ἔχει λόγος. *Sic fama est.* ut in Pers. 349. Eurip. Iph. Aul. 72. ὡς ὁ μῦθος ἀνθρώπων ἔχει. Male Schutzius, *habes meam sententiam,* quem tamen defendit Agam. 1666. Ὧδ' ἔχει λόγος γυναικός, εἴ τις ἀξιοῖ μαθεῖν.

214. Δύη. *Ærumna.* Vid. Glossar. in Prometh. 186.

220. Ἀποστέγω. Vid. supra 202.

221. Νέμεσις. *Invidia.* Homer. Iliad. Ξ. 80. Οὐ γάρ τις νέμεσις φυγέειν κακόν. Cf. Iliad. Γ. 156. Pisander apud Stob. XII. p. 79. Οὐ νέμεσις καὶ ψεῦδος ὑπὲρ ψυχῆς ἀγορεύειν. Stanleius citat Virgil. Æn. IV. 349.

223. *Κακόσπλαγχνος. *Timidus.* Vid. Glossar. in Prometh. 755.

224. Ἔκηλος. *Quietus.* Formatur ab antiquo verbo ἔκω *volo,* (unde ἐκών) eodem ac recentiorum εἴκω. Sic a σιγάω, vel σίγω, venit σιγηλός; ab αἰσχύνω, αἰσχυντηλός; ab ὕψω, ὑψηλός; a βεβάω, (unde βέβαιος) βεβηλός. Restituenda est hæc vox Euripidi Iph. Aul. 644. pro εὔκηλον, cujus diversa est significatio.

225. Ποταίνιος. *Subitaneus.* Vid. Glossar. in Prometh. 102. De πατάγῳ vid. supra 100.

226. Ταρβόσυνος. *Pavidus.* Schol. Venet. in Iliad. N. 29. τὰ διὰ τοῦ συνος, εἰ παράγοιτο ἐπιθετικῶς ἀρσενικὰ ὑπάρχοντα, μηκέτι ποιεῖν κατὰ τὸ πλεῖον θηλυκοῦ γένους παρασχηματισμόν. Vere: vid. Pers. 586. Markland. ad Eurip. Iph. Taur. 439. Antiqua est adjectivorum forma. Conf. Eustath. p. 918, 46.

229. Ἁρπαλίζω. *Avide recipio.* Hesych. Ἁρπαλίζομαι. ἁσμένως δέχομαι. Eumen. 981. ἀντιφόνους ἅρας Ἁρπαλίσαι πόλεως. Rarissima est verborum frequentativorum forma, de qua disseruit

Valckenaerius, ad Eurip. Hippol. 230. ubi exstat δαμαλίζω. Occurrunt apud Homerum δνοπαλίζω, ἐντροπαλίζομαι, μετατροπαλίζομαι, de quibus Etymol. M. p. 345, 37. τοιαῦτα δέ εἰσι ῥήματα ἀπὸ τῶν εἰς ῆς, πλεονασμῷ τοῦ αλ· οἷον πύκτης, πυκτίζω, πυκταλίζω, Ἀνακρέων. καὶ Σώφρων φησὶν ἀπὸ τοῦ πυκτεύω, πυκταλεύω. Ita legendum. Anacreontis locum citat Eustath. in Iliad. Ψ. p. 1322, 53. ὡς μὴ πρὸς τὸν Ἔρωτα πυκταλίζω.

231. Φρύαγμα. *Fremitus.* ἡ τῶν ἵππων καὶ ἡμιόνων διὰ τῶν μυκτήρων ἠχή, σὺν ἀγρίῳ φυσήματι ἐκπίπτουσα. Suidas et Etymol. M. Onomast. Vet. Φρυάσσω. *Fremo.* Φριμάττεσθαι καὶ φρυάττεσθαι διαφέρει. φριμάττεσθαι μὲν γὰρ τὸν τράγον φαμέν· φρυάττεσθαι δὲ τὸν ἵππον φυσῶντα καὶ γαυρούμενον. Ammonius (seu potius Symeon) de diff. Verb. ubi vid. Valckenaer. p. 226. Koen. ad Gregor. p. 126. Arnaldus citat Callimach. Lav. Pall. 2. τᾶν ἵππων ἅρτι φρυασσομέναν Τᾶν ἱερᾶν ἐσάκουσα. Infra 475. Sophocl. Electr. 717. Lycophr. 245. Ἵππων φρυαγμόν, ubi vulgo φριμαγμόν. Dionysius ad calcem Eratosthenis p. 51. qui est Mesomedes Brunckii Anal. T. II. p. 292. κοῦφα φρυάγματα θνατῶν. Proclus Chrestom. p. 345. ᾖδετο ὁ Ἰόβακχος—πολλῷ φρυάγματι. Cf. Spanhem. ad Callimach. p. 605. Valckenaer. Schol. in Act. Apost. IV. 25.

232. Ἐμφανῶς. *Clare.* quod male cum ἀκούουσ' conjungit Heathius, probante Butlero. Optime Schol. A. κἂν ἀκούῃς, προσποιοῦ μὴ ἀκούειν, cui apprime convenit Theophrast. Char. I. p. 4. ed. Schneider. καὶ ἀκούσας τι, δόξει μὴ προσποιεῖσθαι· καὶ ἰδών, φήσει μὴ ἑωρακέναι. Eurip. Med. 66. Ἥκουσά του λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν. Menander, Ἃ μὴ προσήκει, μήτ' ἄκουε, μήθ' ὅρα. Conf. Valckenaer. ad Eurip. Hipp. 462. Nostrum contulit Ruhnken. Ep. Crit. I. p. 32. cum Homerid. H. Merc. 92. Καί τε ἰδών, μὴ ἰδὼν εἶναι, καὶ κῶφος ἀκούσας. Plaut. Mil. II. vi. 88. *Næ tu hercle, si te Dii amant, linguam comprimes Posthac: etiam illud, quod scies, nesciveris: Ne videris quod videris.* ubi legendum videtur, *quod scies, ne sciveris.*

235. Ἀραγμός. *Pulsatio.* Portarum scilicet. Theocrit. II. 6. Οὐδὲ θύρας ἄραξεν ἀνάρσιος. Aristoph. Conc. 977. Καὶ τὴν θύραν γ' ἤραττες. Eurip. Iph. T. 1308. Πύλας ἄραξας. Callim. H. Apoll. 3.

Ibid. Ὀφέλλω. *Augeo.* testibus Hesychio, Etymologo, Aristotele ap. Polluc. IX. 78. Supra 177. Callimach. Fr. CXXVI. Μητέρα μοι ζώουσαν ὀφέλλετε, *matri vitam prorogate.* quod minus intellexit Hemsterhusius. Hinc apud eundem H. Apoll. 94. ὀφέλσιμος, *augendi vim habens,* et ὄφελμα. αὔξημα. Σοφοκλῆς. Photius. Mire dixit Hipponax apud Tzetz. in Lycophr. 1165. ὀφέλλοντα, *verrentem,* et ὄφελμα, *scopa.* Vid. Spanhem. ad Callim. H. Del. 225.

237. Ξυντέλεια. *Ordo consociatus.* Vox politica. Harpocrat. Συντελεῖς. οἱ συνδαπανῶντες καὶ συνεισφέροντες. τὸ δὲ πρᾶγμα συντέλεια καλεῖται. imo, credo, et τῶν συντελῶν societas.

238. Φθόρος. *Exitium.* Recte vertit Spanhem. ad Callimach. H. Apoll. 113. *Nonne in malam rem abiens hæc tolerabis?* Cum Attici dicerent ἄπαγε εἰς φθόρον et similia, Æschylus παρὰ προσδοκίαν dixit ἀνασχήσει σιγῶσ' εἰς φθόρον. Epicharm. Athenæi. II. p. 63. C. Κόγχον δὲ τὰν σέσιλον ἄπαγ' εἰς τὸν φθόρον. Prov. Vatic. I. 30. Βάλλ' ἐς φθόρον. ἐπὶ τῶν ὀλέθρου ἀξίων. Vid. Bentl. M. Menand. XXIX. Sophocl. Œd. Tyr. 1146. Οὐκ εἰς ὄλεθρον; οὐ σιωπήσας ἔσει; Ibid. 430. Οὐκ εἰς ὄλεθρον; Timocreon Rhodius apud Plutarch. Themist. p. 223. ἔβα πλέων ἐς ὄλεθρον. Confer Aristoph. Nub. 789. Theogn. 831. Bergler. ad Alciphr. I. 17.

244. *Παλινστομέω. *Obgannio.* Vid. Porson. ad Eurip. Orest. 1259. Valckenaer. ad Phœniss. 1346. De θιγγάνω supra 44.

246. Τέλος. Dubito, utrum vertendum sit *voti finis,* an potius *donum,* δαπάνημα, quo sensu Euripidi adhibetur ap. Eustath. p. 789, 14. Schol. Venet. in Iliad. K. 56. Schol. Leidens. Valckenaer. p. 244. Μάτην γὰρ οἴκῳ σῷ τόδ' ἐκκαίεις τέλος. Ita enim lego. Abreschius citat Prometh. 617. (637.) Οὐκοῦν πόροις ἂν τήνδε δωρεὰν ἐμοί; Π. Λέγ' ἥντιν' αἰτεῖ· πᾶν γὰρ ἂν πύθοιό μου. et κοῦφαν δόσιν e Pindar. Isthm. I. 60.

254. Ὀλολυγμός. *Femineus ululatus.* Ὀλολύξαι, καὶ ὀλολυγῇ χρήσασθαι, ἐπὶ γυναικῶν Polluc. I. 27. Optime distinguit Xenoph. Anab. IV. p. 324. ἐπαιάνιζον πάντες οἱ στρατιῶται, καὶ ἀνηλάλαζον· ξυνωλόλυζον δὲ καὶ αἱ γυναῖκες ἅπασαι. Synes. Ep. 164. C. ἀνδρῶν οἰμωγή, γύναικῶν ὁλολυγή. Hoc verbum apud veteres non nisi in

rebus lætis usurpari, notavit Hemsterhusius ad Lucian. T. 1. p. 7 Plura quærens adeat Spanhem. ad Callimach. H. Del. 258. et ad Julian. Imp. p. 234.

Ibid. Παιανίζω. *Accino.* Vid. infra 632.

255. Νόμισμα. *Ritus. Consuetudo.* Eurip. Iph. Taur. 1471 Aristoph. Nub. 247. Theb. 347.

Ibid. Θυστὰς βοή. *Clamor qui in rebus sacris tollitur.* Casaub. Ita Schol. A. Θυστάδος· τῆς παρὰ ταῖς θυσίαις γενομένης. ἀφ' ἧς ἑνίοτε καὶ ἡ βάκχη. σημαίνει γὰρ καὶ τοῦτο, καὶ τὴν καθαρὰν ἐσθῆτα, ὡς παρ' Εὐριπίδῃ. Hesych. Θυστάδες. νύμφαι τινές. αἱ ἔνθεοι, καὶ βάκχαι. Mox, Θύστας. ὁ ἱερεὺς παρὰ Κρησί. Sed hoc Dorice pro θύστης. Sophocl. Antig. 1119. θυστάδας λιτάς.

257. Πολισσοῦχος. Supra 69.

258. Πεδιονόμος. *Qui campos tuetur.* Stanleius citat Virgil. Georg. I. 21. Propert. III. 13. De ἀγορᾶς ἐπισκόποις vid. Sophocl. Œd. Tyr. 161. Albert. ad Hesych. v. Ἀγοραῖος Ἑρμῆς. Polluc. I. i. 23. θεοὶ—πολιοῦχοι—ἀγοραῖοι. Ζεὺς ἀγοραῖος Eumen. 971. In Nicæensium nummo quodam inscribitur ΑΓΟΡΑΙΟΥ ΔΙΟC apud Harduin. p. 346. quem vide.

260. Ξυντυγχάνω. plerumque de personis adhibetur: rarissime de re, ut in Sophocl. Ajac. 313. τὸ συντυχὸν πάθος. Subaudi igitur αὐτῶν, scil. θεῶν.

264. Λάφυρα. *Exuviæ.* Onomast. Vet. τὰ ἐκ τῶν πολεμίων ἔτι ζώντων λαμβανόμενα. τὰ δὲ τεθνεώτων αὐτῶν, σκύλα. Hesych. Vide Athenæi locum supra citatum ad v. 47. quocum consentit Etymologus p. 556, 50. De δουρίληπτος vide notas.

266. Ποίφυγμα. *Violenter exspiro,* a ποιφύσσω. quæ vox formatur, ni fallor, a sono ποιφ (anglice *puff*) quem explosæ buccæ edunt. Minus recte Eustathius ducit a φυσάω. Schol. Nicandr. Theriac. p. 13. τὸ δὲ ποιφύσσειν πολλαχῶς λέγεται. καὶ ποτὲ μὲν ἐπὶ τοῦ ἐκφοβεῖν, ὡς Σώφρων ἐν Μίμοις, Παιδικὰ ποιφύζεις· ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ πνεῖν, ὡς Εὐφορίων· Ζεφύρου μέγα ποιφύξαντος. τὸ δὲ ποιφύσσοντος,

(Theriac. 180.) *ἀντὶ τοῦ φυσῶντος.* Verbum exquisitum est; ideoque ab Æschylo, Sophrone, Euphorione, Nicandro, Lycophrone, (180.) talium vocum sectatoribus, usurpatum. Utitur Anyte ap. Suidam in voce, de delphine, *περικαλλέα χείλη Ποιφύξω.*

269. Ἀντηρέτης. *Adversarius.* Proprie, *qui ex adverso remigat.* Male Schol. A. et Sopingius ad Hesych. in v. ab *ἀνταίρω* ducunt. Etymol. M. p. 112, 40. *ἀντηρέτης. ὁ ἀντικαθήμενος. καὶ ἀντηρετεῖν, τὸ ἐπὶ ζυγοῦ καθεζόμενος ἐρέσσειν.* Mox *ἑπτατειχεῖς ἐξόδους* dicitur pro *ἑπτὰ ἐξόδους τειχέων*, ut *ἑπτάπυργα κλεῖθρα* pro *ἑπτὰ κλεῖθρα πύργων*, Eurip. Phœniss. 1073. Confer autem v. 461.

271. Σπερχνός. *Celer. ταχύς, σπουδαῖος, ἄγαν ἐγκείμενος πρός τι, ἢ ἐπειγόμενος.* Erotian. Dolores acuti *σπερχνοὶ* Hippocrati dicuntur. vid. Foes. Œconom. in voce. Formatur a *σπέρχω*, (vid. infra 686.) ut *τερπνός* a *τέρπω*, *στυγνός* a *στύγω*, *λιχνός* a *λείχω*, *στρυφνός* a *στρύφω.*

Ibid. *Ταχύῤῥοθος. *Cito promulgatus.* Vide supra v. 7.

272. Φλέγω. *Uro.* active positum; quod non viderunt interpretes. Pers. 364. *φλέγων ἀκτῖσιν ἥλιος χθόνα.* Simile est in Agam. 482. *παραγγέλμασι νέοις πυρωθέντα καρδίαν.* Si quis tamen mavult neutre accipere, advocare possit Bacchylidem Stobæi LV. p. 211. *παιδικοὶ θ' ὕμνοι φλέγονται.*

273. Ὑπνώσσω. *Dormio.* Eumen. 119. *Ἄγαν ὑπνώσσεις.* Recentiores dicebant *ὑπνώττω.* Ducitur ab *ὕπνος*, sicut *ὀνειρώττω* ab *ὄνειρος*, *λιμώττω* a *λιμός.* Dubito de *καρδιώττω*, de qua voce vid. Suidas et Foesii Œconom. p. 306. *τυφλώσσω* et *ἀμβλυώσσω* ab *ὄσσος* formata esse videntur.

276. Ζωπυρέω. *Ignifico.* Cyrill. MS. Ζωπυρεῖν. *ἐξάπτειν.* Onomast. Vet. Ζώπυρον. *Fomes.* Etymol. M. p. 413, 5. Ζωπυρεῖν. *κυρίως τοὺς ἄνθρακας φυσᾷν. Ὦ τρισκατάρατε, ζωπύρει τοὺς ἄνθρακας.* Et *ζώπυρα* erant *φυσητῆρες, ὅθεν οἱ χαλκεῖς τὸ πῦρ φυσῶσι*, testibus Photio, Suida, et Lex. MS. Bibl. Coislin. p. 471. seu *ζώπυραι*, ut Hesychius. Eurip. Electr. 1121. *ζωπυρεῖς νείκη νέα.*

280. *Δυσευνήτωρ λεχέων. *Infaustus tori socius. εὐνήτωρ*

est *tori socius*. Sic Δύσπαρις est *infaustus Paris*; Δυσελένα, *infausta Helena*; Δύσμαιναι, *infausto furore excitæ*.

281. *Πάντρομος. *Omnia tremens*. Scholiasta vero et Tzetz. ad Lycophr. 87. πάντροφον τὴν πελειάδα dictam tradunt, ὅτι πάντα τὰ ὄρνεα ἅπαξ τοῦ ἔτους τίκτει, ἡ δὲ περιστερὰ ἀεί.

284. Παυδημί. *Universi*. Eumen. 1037. εὐφαμεῖτε παυδαμί. Dorica forma hic etiam reponenda. Sæpius apud historicos occurrit: e. g. Herodot. IV. 16. Thucyd. I. 73.

285. Ἀμφίβολος. *Undique petitus*. Thucyd. IV. 36. καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι, βαλλόμενοί τε ἀμφοτέρωθεν ἤδη ... ἀμφίβολοι ἤδη ὄντες, quo respicit Hesych. in v. Cf. IV. 32. et ibi Duker. Arrian. apud Suid. in voce.

286. Ἰάπτω. *Jacio*. Hesych. Ἰάπτειν. σπαράσσειν. αἰκίζεσθαι. Lege ἀράσσειν. Absurde Etymologus ab ἵπτω ducit, melius vero ab ἴος p. 464, 6. Vid. infra 521. 540. Agam. 512. 1551. Sensu *petendi*, vel *attingendi* Suppl. 96. 543. Sophocl. Ajac. 501. Compositum προϊάπτω occurrit infra 310.

287. Χερμάς. *Saxum* quod manum implet. λίθος χειροπλήθης. Hesych. consentientibus Schol. Oppian. Hal. I. 712. Eustath. ad Iliad. Θ. p. 714, 39. Paullo diversum est χεράς. Schol. Apollon. Rhod. I. 1123. Χεράς, ἡ τῶν βραχέων λίθων συλλογή, τῶν καθ' ἕνα χειρὶ ληφθῆναι δυναμένων, οὓς Ὅμηρος χερμάδιά φησι ... καὶ Σαπφώ, Μὴ κένη χεράδας. Etymologus, hæc compilans p. 808, 35. recte habet μὴ κίνει χεράδας. Schol. Pindar. Pyth. VI. 10. χεράς δέ, ὁ μετὰ ἰλύος καὶ λίθων συρφετός. Ita etiam Schol. Venet. in Iliad. Φ. 319. Jam vero de re. Eurip. Bacch. 1094. χερμάδας κραταιβόλους Ἐρίπτον. Tyrtæus ap. Stob. L. p. 191. Ὑμεῖς δ', ὦ γυμνῆτες, ὑπ' ἀσπίδος ἄλλοθεν ἄλλος Πτώσσοντες, μεγάλοις σφάλλετε χερμαδίοις. Melius videtur βάλλετε, uti citat Wassius ad Thucyd. VI. 69. cujus nota omnino adeunda est. Leonidas Tarentin. Brunck. Anal. T. I. p. 232. μὴ σκληροῖς τύπτε με χερμαδίοις. Antipater, de Nuce, Κέκλασμαι, πυκιναῖς χερμάσι βαλλομένη.

Ibid. Ὀκριόεις. *Asper*. Vid. Glossar. in Prometh.

294. *Βαθύχθων. *Fertile solum habens.* Vid. Glossar. in Prometh. 673. Spanhem. in Callimach. H. Cer. 114.

298. Γαιάοχος. *Terram continens.* ὁ ἔχων, ἤγουν βαστάζων τὴν γῆν. Schol. Venet. in Iliad. N. 125. Cornutus γαιήοχος et θεμελιοῦχος inter Neptuni epitheta, quasi idem pollentia recenset. Mire Lexicon Rhetor. MS. in Auctar. Emend. Hesych. I. 790. Γαιήοχος. ἵππιος. ἀπὸ τοῦ τοῖς ὀχήμασι χαίρειν. Suppl. 813. γαιάοχε παγκρατὲς Ζεῦ. Templum Ποσειδῶνος Γαιαόχου in Laconia memorat Pausanias III. 20. Vid. Secundi Sentent. p. 21. ed. Gale.

300. Πολιοῦχος. Vide supra v. 69.

302. *Ἀνδρολέτειρα. *Homines perdens.* Vid. infra 723.

303. Ῥίψοπλος ἄτα. *Calamitas quæ scutum quem abjicere cogit.* "Solent enim milites fugati arma abjicere, quo magis perniciter avolent." Stanleius: qui citat Aristoph. Vesp. 27. Δεινόν γε πού' στ' ἄνθρωπος ἀποβαλὼν ὅπλα. Polluc. VI. 36. Ῥίψασπις. ἐπὶ δὲ τούτου ὁ Πλάτων φησίν, Ῥίψασπις μὲν γὰρ οὐκ ἐν πᾶσιν ὀνομάζοιτ' ἂν δικαίως, ἀποβολεὺς δὲ ὅπλων. Locus est Legg. XII. p. 687. Archilochi versus apud Sext. Empir. Hypot. III. 24. Brunck. Anal. I. p. 40. Horat. Carm. II. 7. Anacreon apud Atil. Fortunat. de Metris, Ursin. p. 135. Ἀσπίδα ῥίψ' ἐς ποταμοῦ καλλιρόου προχοάς.

310. Ὠγύγιος. *Perantiquus.* Ab Ogyge, aiunt, pervetusto vel Atticæ, vel Thebarum, vel (ut Schol. Hesiod. Theog. p. 296.) Deorum rege, antiqua omnia et veneranda ὠγύγια dicebantur. Cf. Pers. 71. 967. Eumen. 1034. Sophocl. Philoct. 143. Pindar. Nem. VI. 73. Epigr. in Antholog. III. xxv. 46. Spanhem. ad Callimach. Jov. 14. Burmann. ad Ovid. Met. III. 713.

310. Προϊάπτω. *Præmitto.* Vide supra 286.

312. Ψαφαρός. *Siccus.* ξηρός, αὐχμηρός. Hesych. Philoxeni Gloss. Ψαφαρόν. *putre.* Mythographus ap. Suid. v. Ψαφαρῇ. Ἐστασαν, οὐδὲ κόμας ψαφαρῇ ἐμίαντο κονίῃ. Etymol. M. p. 817, 48. Ψαφαρός. αὐχμηρὸς καὶ κακόχρους παρὰ Νικάνδρῳ. Incerti Rhes. 716. Ψαφαρόχρουν κάρα πολυπινές τ' ἔχων. Homerid. Hymn Pan. 32.

ψαφαρότριχα μῆλ' ἐνόμενεν. Interdum valet *delicatus*: vid. Toup. in Suid. II. p. 428. nisi in locis ibi prolatis legendum sit ψαθυρῇ et ψαθυροῦ.

317. * Ἱππηδόν. *More equorum.* Suppl. 425. ἀπὸ βρετέων βίᾳ Δίκας ἀγομέναν Ἱππηδὸν ἀμπύκων πολυμίτων. *Ibid.* 906. Ἔλξειν ἔοιχ' ὑμᾶς ἐπισπάσας κόμης. Sic λυκηδὸν *more luporum*, ταυρηδὸν Aristoph. Ran. 804. Plato Phæd. p. 96. Wytt. λεοντηδόν, et κυνηδόν. Sophocles Phryxo in Etymolog. MS. apud Larcher. in Herod. T. III. p. 442. Κυνηδὸν ἐξέπραξαν κυνζούμενοι. Lege, Κυνηδὸν ἐξέκραξαν, ὡς κυνζώμενοι. quo respicit Photius, Κύνβη. πλοίου εἶδος. Σοφοκλῆς. Κυνηδόν. ὡς κυών. Lege, Κύμβη. πλοίου εἶδος.—Κυνηδόν. ὡς κυών Σοφοκλῆς. Vid. Eustath. ad Iliad. N. p. 927, 60. κριηδόν, Aristoph. Lys. 309. Phrynich. App. Soph. p. 46. κρεουργηδόν, *in modum lanionum*, Herodot. III. 13.

320. Λητίς. *Præda.* κτῆσις ἡ ἐκ τῶν λαφύρων. Hesych. Idem ac λεία. Vett. Gloss. Λητῖδα. *Præda.* Legendum videtur, Λητῖδος. *Prædæ.*

321. * Μιξόθροος. *Mixto clamore.* Eurip. Electr. 754. πᾶν γὰρ μίγνυται μέλος βοῆς.

322. Προταρβέω. *Prætimeo.* Sophocl. Trach. 91. Sic προφοβοῦμαι Suppl. 1043.

323. * Ἀρτίτροπος. Schol. A. εἰ μὲν διὰ τοῦ τ̄ ἀρτιτρόποις, ταῖς νεωστὶ τραπείσαις καὶ ἡβησάσαις. εἰ δὲ διὰ τοῦ δ̄, ἀρτιδρόποις, ταῖς αρτι δρεπομέναις. Hæc et sequentia varie interpretantur Scholiastæ: sensus videtur hic esse. *Flebilis autem res est, virginibus vix dum maturis, ante solennia crudum virginitatis florem decerpentia, a domibus odiosum iter perficere.*

324. * Ὠμοδρόπος. *Crudum decerpens.* Hesych. Δρόπα. δρεπτά. Σοφοκλῆς Παλαμήδει. Lege Ἄδροπα. ἁδρεπτα.

332. Τάδε καὶ πυρφορεῖ. *In aliam partem ignem fert.* Eurip. Troad. 348. οὐ γὰρ ὀρθὰ πυρφορεῖς Μαινὰς θοάζουσ'.

333. Χραίνω. *Inquino.* Vide supra 61.

337. **Κορκορυγή.** *Strepitus.* Schol. A. *κορκορυγαί. κεκωμῴδηται δὲ ἡ λέξις.* ab Aristophane scilicet in Pace v. 991. *Λῦσον δὲ μάχας καὶ κορκορυγάς.* quod citat Suidas in voce. Lysistr. 491. *Ἀεί τινα κορκορυγὴν ἐκύκων.* Hinc *διεκορκορύγησεν.* Nub. 386.

338. **Ὀρκάνη πυργῶτις.** *Turris expugnatoria,* ad mœnia admoveri solita. *Ὀρκάνη. τὸ θηρευτικὸν δίκτυον, ὃ καὶ σαργάνη καλεῖται.* Schol. A. *ὁ περιέχων τοῖχος οἴκησιν ἢ χωρίον. εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ ἕρκος, ὅ ἐστι περιβόλου φρᾶγμα.* Photius. Cf. Harpocration. quem post exscribit Photius. Arnaldus citat Eurip. Bacch. 611. *Ὡς εἰς σκοτεινὰς ὀρκανὰς πεσούμενος.* i. e. *carcerem.* Photius etiam explicat *περίφραγμά τι ἀκανθῶδες.* atque ita Etymol. M. p. 632, 25. Eustath. ad Iliad. B. p. 233, 41. Vox *πυργῶτις* an occurrat alibi nescio.

340. **Βληχή.** *Vagitus. κυρίως ἐπὶ τῶν προβάτων λέγεται.* Schol. A. Aristoph. Vesp. 570. a Stanleio citatus, de puerulis, *Τὰ δὲ συγκύπτονθ' ἅμα βληχᾶται.* Gloss. Vett. Labbæi, Βληχή. *Balatus.* Odyss. M. 266. *Οἰῶν τε βληχήν.* Aristoph. Plut. 292. Cf. Ammon. p. 144. et Valckenaer. Animadv. p. 231. Polluc. V. 13.

341. **Ἐπιμαστίδιος.** *Lactens.* Polluc. II. ii. 4. *βρέφος—ἔτι ἐν γάλακτι, ἐπιμαστίδιον, ἐπιμάστιον.* Eurip. Iph. Taur. 230. *Κλάω σύγγονον, ὃν ἔλιπον ἐπιμαστίδιον ἔτι βρέφος ἔτι νέον.* Ceterum contulerint tirones Iliad. X. 61. Eurip. Phœniss. 574.

342. ***Ἀρτιβρεφής.** *Recens infans.* Vide notas.

343. **Ἁρπαγή.** *Rapina.* quæ discursus comitatur, ideoque *consanguinea* dicitur. Sophocles apud Stob. IV. p. 27. *ἡ δὲ μωρία Μάλιστ' ἀδελφὴ τῆς πονηρίας ἔφυ.* quæ Æschylo adsignat Trincavelli margo. Aristoph. Plut. 549. *Οὐκοῦν δήπου τῆς πτωχείας πενίαν φάμεν εἶναι ἀδελφήν.* Alcæus Stobæi XCV. p. 387. Ursin. p. 104. *Ἀργαλέον πενία, κακὸν ἄσχετον, Ἃ μέγαν δάμνησι Λαὸν ἀμαχανίᾳ σὺν ἀδελφᾷ.* quicum comparandus Herodot. VIII. 111. ubi Themistocli dicenti, *ὡς ἥκοιεν Ἀθηναῖοι περὶ ἑωϋτοὺς ἔχοντες δύο θεοὺς μεγάλους, Πειθώ τε καὶ Ἀναγκαίην,* respondent Andrii, *θεοὺς δύο ἀχρήστους οὐκ ἐκλείπειν σφέων τὴν νῆσον, ἀλλ' ἀεὶ φιλοχωρέειν, Πενίην τε καὶ Ἀμηχανίην.* Haud abludit Epicharmi dictum Stob. LVIII. p. 221. *Ἁ δ' ἀσυχία, χαρίεσσα γύναι, Καὶ σωφροσύναις πλατίον οἰκεῖ.* Epicharmum scripsisse

suspicor, Ἁ δ' εὐσεβία, χαρίεσσα γύναι, Τᾶς σωφροσύνας πλατίον οἰκεῖ. Critias apud Athen. X. p. 433. A. καὶ τὴν ΕΥΣΕΒΙΗΣ ΓΕΙΤΟΝΑ ΣΩΦΡΟΣΥΝΗΝ. Tragicus apud Stob. Ecl. Phys. p. 127. Χρεία δ' ἀνάγκης οὐκ ἀπῴκισται πολύ. Cf. Ruhnken. ad Timæum p. 3. infra v. 490.

345. **Ξυμβολέω.** Hesych. Συμβολεῖ. συντυγχάνει. Suspicor tamen hoc verbum militare esse, et significare ξύμβολον διδόναι, Anglice, *To give the watch-word.* Hanc interpretationem confirmant quæ sequuntur, καὶ κενὸς κενὸν καλεῖ.

347. **Ξύννομος.** *Particeps.* Eodem sensu occurrit in Pers. 710. Τῶν ἐμῶν λέκτρων γεραιὰ ξύννομ', εὐγενὲς γύναι.

348. **Λελιμμένος.** *Avide cupiens.* Lex. Reg. MS. citatum ab Albertio ad Hesych. I. 448. Λελιμμένος. ἐπιθυμῶν. ἀπὸ τοῦ λίπτω, τὸ ἐπιθυμῶ. Vere omnino: et ex eodem fonte λιπαρής, λιπαρέω. Etymol. M. p. 566. ult. Λίπτω σημαίνει τὸ ἐπιθυμῶ· οἷον—λίπτοντα γάλακτος. (Apoll. Rhod. IV. 813.) Occurrit mox v. 376. Homerus dixit λελιημένος et λιλαιόμενος.

351. **Παντοδαπός.** *Omnigenus.* παντοῖος, σύμμικτος. Hesych. Ex antiqua radice δάπος, *terra,* (unde δάπεδον) formata sunt παντοδαπός, ἠμεδαπός, ἀλλοδαπός, τηλεδαπός, ποδαπός, ὁπόδαπος (Herodot. V. 13.) quæ male Eustathius ad Odyss. Γ. p. 1457, 54. ab ἔδαφος ducit.

352. **Κυρέω.** *Sum.* Cave cum Stanleio vertas *occurrens.* χάμαι πεσὼν κυρήσας nihil aliud est, quam χάμαι πεσών, ut infra 397. κυρεῖν μαρμαίρουσαν pro μαρμαίρειν.

354. * **Ἀκριτόφυρτος.** *Nullo discrimine mixtus.* παντόφυρτος Eumen. 551. πάμφυρτος. Oppian. Halieut. I. 779.

355. **Οὐτιδανός.** *Vilis. Nullius pretii.* Οὐτιδανοί, *Nebulones.* Onomast. Vet. De Etymologia hujus vocis Grammatici ad unum nugantur. Formatur autem ab οὔτις, et δάνος, *pretium,* qua voce utitur Lycophron 269. Nota sunt Homeri loca.

356. **Ῥόθιον.** *Fluctus violentus.* Vide Glossar. in Prom. 1084.

358. * Καινοπήμων. *Recenter afflictus.* Sophocli καινοπαθής, Trachin. penult. Odyss. Λ. 39. Παρθενικαί τ' ἀταλαί, νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι.

362. Νύκτερον τέλος. *Finis tenebrosus.* i. e. *mors.* minus recte Lobeckius ad Sophocl. Aj. p. 323. de Veneris mysteriis intelligit.

368. Ἐπίῤῥοθος. Interpretes vertunt *Adjutrix,* ut in Iliad Δ. 390. Ψ. 770. Malim, *Obruens,* velut aqua. Vide supra 7.

366. Πευθώ. *Audiendum quid.* Vid. supra 54. not. Formatur a πεύθω, ut πειθὼ a πείθω.

367. Διώκω. Supra 88. Χνόα. Supra 141.

369. Ἀρτίκολλος. *Accurate adaptatus.* Ἀρτίκολλα, ἡρμοσμένα. Hesych. Choeph. 578. Ὅπως ἂν ἀρτίκολλα συμβήσῃ τάδε. Sophocl. Trachin. 769. καὶ προσπίτνουσεται Πλευραῖσιν ἀρτίκολλος.

370. Καταρτίζω. *Compono. Quiescere facio.* Herodot. V. 28. νοσήσασα ἐς τὰ μάλιστα στάσει, μέχρι οὗ μιν οἱ Πάριοι κατήρτισαν· τούτους γὰρ καταρτιστῆρας ἐκ πάντων τῶν Ἑλλήνων εἵλοντο οἱ Μιλήσιοι. Proprie est καταρτίζειν *membrum luxatum reconcinnare,* quod ex Galeno notavit Gatsker. in M. Antonin. p. 403. ed. Cantab.

376. Μαργάω. *Vesane avidus sum.* Vid. Glossar. in Prometh. 909. Infra 471. Suppl. 755. Μεμαργωμένοι, κυνοθρασεῖς. Noster apud Athen. X. p. 421. F. μαργώσης γνάθου.

377. Κλαγγή. *Clamor.* i. e. *sibilus* serpentis. Vid. infra 382. Viri doeti conferunt Virgil. Georg. III. 425. Ovid. Met. II. 175. Stat. Theb. V. 505.

379. Σαίνω. *Blandior.* Ignoscant velim doctiores, si de hac voce fusius agam, quod me ad Persas facturum olim pollicitus sum in Glossar. ad Prometh. 860. ubi pauca quædam attuli. Σαίνειν igitur proprie dicitur canis, qui cauda blanditur, *caudam leniter atterens,* ut ait Horatius. Photius, Σαίνει. κολακεύει. σείει ὡς ἐπὶ τῶν κυνῶν σαινόντων τῇ οὐρᾷ. Eadem habet Lex. Coislin. p. 475. sed *cauda* truncata. Phrynich. App. Soph. p. 48. Κέρκῳ σαίνειν: ἐπὶ τῶν κυνῶν τῶν προσσαινόντων τῇ οὐρᾷ, κακὸν δέ τι διανοουμένων λάθρα δρᾶσαι. Vid. Albert. ad Hesych. in voce. Palæphat. III. p. 9. κυὼν γὰρ τὸν

δεσπότην καὶ μάλιστα φιλεῖ· ἄλλως τε καὶ αἱ θηρευτικαὶ πάντας ἀνθρώπους σαίνουσιν. Unde apud Hesych. Σαίνουροι, et Σαινουρίδες, οἱ τὰς οὐρὰς συνεχῶς κινοῦντες ἵπποι καὶ κύνες. consentiente Etymologo p. 709, 18. Eustathio pp. 1655, 42. 1792, 1. Vett. Gloss. Σαίνω. *Adulor. Blandior.* Verum *adulor* de *lingua* dicitur. Optime Scholiasta noster infra 710 (701.) Σαίνοιμεν. κολακεύοιμεν. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κυνῶν τῶν σαινόντων τὰς οὐρὰς αὐτῶν, ὅταν πρὸς εὐωχίαν οἱ δεσπόται κλιθῶσι. τούτους λέγουσι σαινούρους. In animo habuit Odyss. K. 214. ἀλλ' ἄρα τοίγε Οὐρῇσιν μακρῇσι περισσαίνοντες ἄνεσταν, Ὡς ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα Σαίνωσ'. Oraculum apud Aristoph. Equit. 1030. Φράζευ, Ἐρεχθείδη, κύνα Κέρβερον, ἀνδραποδιστήν, Ὃς κέρκῳ σαίνων σ', ὁπόταν δειπνῇς, ἐπιτηρῶν—Odyss. P. 301. Οὐρῇ μέν ῥ' ὅγ' ἔσηνε, καὶ οὔατα κάββαλεν ἄμφω. Hesiog. Theog. 770. Σαίνει ὅμως οὐρῇ τε καὶ οὔασιν ἀμφοτέροισιν. Nossis Antholog. IV. v. 6. Σαίνοι κέν σ' ἐσιδοῖσα καὶ οἰκοφύλαξ σκυλάκαινα. Apollon. Rhod. I. 1144. Θῆρες—Οὐρῇσιν σαίνοντες ἐπήλυθον. III. 882. ἀμφὶ δὲ θῆρες Κυνζηθμῷ σαίνουσιν, ὑποτρομέοντες ἰοῦσαν. Sophocles apud Athen. VII. p. 277. B. Χόρος δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπερρόθει, Σαίνοντες οὐραίοισι τὴν κεκτημένην. Nisi legendum Σαίροντες, ut Virgil. Æn. VIII. 674. *Æquora* VERBERANT *caudis.* et III. 108. *cærula* VERRUNT. ubi vide F. Ursin. Achæus Athenæi ibid. Πολὺς γὰρ ὅμιλος ποντίου κύλλου σοβῶν, ἐνάλιος θεωρία Χραίνοντος οὐραίοισιν εὐδίαν ἁλός ubi χραίνοντες citat Porsonus ad Orest. 909. Legendum forsan, Πολὺς δ' ὅμιλος πόντιος... Κύκλῳ σέβουσιν, ἐνάλιος θεωρία, Χραίνοντες οὐραίοισι τὴν κεκτημένην. σέβουσιν, Neptunum scilicet vel Amphitriten vel etiam Protea; vid. Iliad. N. 27. De Neptuno Quint. Calab. V. 93. τοὶ δ' ἑκάτερθεν ἁολλέες ἀμφὶ ἄνακτα Ἀργόμενοι δελφῖνες ἀπειρέσιον κεχάροντο, Σαίνοντες βασιλῆα. Philostrat. Icon. I. p. 742. ed. Morell. καὶ ἡ θάλασσα γαλήνην ἄγει, παραπέμπουσα αὐτὸν αὐτοῖς ἵπποις καὶ αὐτοῖς κήτεσι· καὶ γὰρ ἐκεῖνα ἕπεται, καὶ σαίνει τὸν Ποσειδῶνα, De Proteo Virgil. Georg. IV. 430. Fortasse tamen sub κύλλου latet vox quædam verbo κυλλαίνω affinis. Hesych. Κυλαίνων κάτω. Σοφοκλῆς Φαίδρᾳ, τὰ ὠτὰ καταβαλών, ὅπερ οἱ σαίνοντες ποιοῦσιν. ἔσται ἐπ' οὐρὰν ὥτι κυθλάννων. καὶ τό, Οὐρῇ μέν ῥ' ὅγ' ἔσηνε καὶ οὔατα κάββαλεν ἄμφω. Legendum videtur, partim ex Hemsterhusii, partim ex Schowii conjectura, Ἔσαινεν οὐράν, ὦτα κυλλαίνων κάτω. Idem Sophocles apud Eustath. in Odyss. A. p. 1493,

358. * Καινοπήμων. *Recenter afflictus.* Sophocli καινοπαθής, Trachin. penult. Odyss. Λ. 39. Παρθενικαί τ' ἀταλαί, νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι.

362. Νύκτερον τέλος. *Finis tenebrosus.* i. e. *mors.* minus recte Lobeckius ad Sophocl. Aj. p. 323. de Veneris mysteriis intelligit.

368. Ἐπίῤῥοθος. Interpretes vertunt *Adjutrix,* ut in Iliad Δ. 390. Ψ. 770. Malim, *Obruens,* velut aqua. Vide supra 7.

366. Πευθώ. *Audiendum quid.* Vid. supra 54. not. Formatur a πεύθω, ut πειθὼ a πείθω.

367. Διώκω. Supra 88. Χνόα. Supra 141.

369. Ἀρτίκολλος. *Accurate adaptatus.* Ἀρτίκολλα, ἡρμοσμένα. Hesych. Choeph. 578. Ὅπως ἂν ἀρτίκολλα συμβήσῃ τάδε. Sophocl. Trachin. 769. καὶ προσπτύσσεται Πλευραῖσιν ἀρτίκολλος.

370. Καταρτίζω. *Compono. Quiescere facio.* Herodot. V. 28. νοσήσασα ἐς τὰ μάλιστα στάσει, μέχρι οὗ μιν οἱ Πάριοι κατήρτισαν· τούτους γὰρ καταρτιστῆρας ἐκ πάντων τῶν Ἑλλήνων εἵλοντο οἱ Μιλήσιοι. Proprie est καταρτίζειν *membrum luxatum reconcinnare,* quod ex Galeno notavit Gataker. in M. Antonin. p. 403. ed. Cantab.

376. Μαργάω. *Vesane avidus sum.* Vid. Glossar. in Prometh. 909. Infra 471. Suppl. 755. Μεμαργωμένοι, κυνοθρασεῖς. Noster apud Athen. X. p. 421. F. μαργώσης γνάθου.

377. Κλαγγή. *Clamor.* i. e. *sibilus* serpentis. Vid. infra 382. Viri docti conferunt Virgil. Georg. III. 425. Ovid. Met. II. 175. Stat. Theb. V. 505.

379. Σαίνω. *Blandior.* Ignoscant velim doctiores, si de hac voce fusius agam, quod me ad Persas facturum olim pollicitus sum in Glossar. ad Prometh. 860. ubi pauca quædam attuli. Σαίνειν igitur proprie dicitur canis, qui cauda blanditur, *caudam leniter atterens,* ut ait Horatius. Photius, Σαίνει. κολακεύει. σείει ὡς ἐπὶ τῶν κυνῶν σαινόντων τῇ οὐρᾷ. Eadem habet Lex. Coislin. p. 475. sed *cauda* truncata. Phrynich. App. Soph. p. 48. Κέρκῳ σαίνειν: ἐπὶ τῶν κυνῶν τῶν προσσαινόντων τῇ οὐρᾷ, κακὸν δέ τι διανοουμένων λάθρα δρᾶσαι. Vid. Albert. ad Hesych. in voce. Palæphat. III. p. 9. κυὼν γὰρ τὸν

δεσπότην καὶ μάλιστα φιλεῖ· ἄλλως τε καὶ αἱ θηρευτικαὶ πάντας ἀνθρώπους σαίνουσιν. Unde apud Hesych. Σαίνουροι, et Σαινουρίδες, οἱ τὰς οὐρὰς συνεχῶς κινοῦντες ἵπποι καὶ κύνες. consentiente Etymologo p. 709, 18. Eustathio pp. 1655, 42. 1792, 1. Vett. Gloss. *Σαίνω. Adulor. Blandior.* Verum *adulor* de *lingua* dicitur. Optime Scholiasta noster infra 710 (701.) Σαίνοιμεν. κολακεύοιμεν. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κυνῶν τῶν σαινόντων τὰς οὐρὰς αὐτῶν, ὅταν πρὸς εὐωχίαν οἱ δεσπόται κλιθῶσι. τούτους λέγουσι σαινούρους. In animo habuit Odyss. K. 214. ἀλλ' ἄρα τοίγε Οὐρῇσιν μακρῇσι περισσαίνοντες ἄνεσταν, Ὡς ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα Σαίνωσ'. Oraculum apud Aristoph. Equit. 1030. Φράζευ, Ἐρεχθείδη, κύνα Κέρβερον, ἀνδραποδιστήν, Ὅς κέρκῳ σαίνων σ', ὁπόταν δεῖπνῆς, ἐπιτηρῶν—Odyss. P. 301. Οὐρῇ μὲν ῥ' ὅγ' ἔσηνε, καὶ οὔατα κάββαλεν ἄμφω. Hesiog. Theog. 770. Σαίνει ὅμως οὐρῇ τε καὶ οὔασιν ἀμφοτέροισιν. Nossis Anthelog. IV. v. 6. Σαίνοι κέν σ' ἐσιδοῖσα καὶ οἰκοφύλαξ σκυλάκαινα. Apollon. Rhod. I. 1144. Θῆρες—Οὐρῇσιν σαίνοντες ἐπήλυθον. III. 882. ἀμφὶ δὲ θῆρες Κυνζηθμῷ σαίνουσιν, ὑποτρομέοντες ἰοῦσαν. Sophocles apud Athen. VII. p. 277. B. Χόρος δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπερρόθει, Σαίνοντες οὐραίοισι τὴν κεκτημένην. Nisi legendum Σαίροντες, ut Virgil. Æn. VIII. 674. *Æquora* VERBERANT *caudis.* et III. 108. *cærula* VERRUNT. ubi vide F. Ursin. Achæus Athenæi ibid. Πολὺς γὰρ ὅμιλος ποντίου κύλλου σοβῶν, ἐνάλιος θεωρία Χραίνοντος οὐραίοισιν εὐδίαν ἁλός ubi χραίνοντες citat Porsonus ad Orest. 909. Legendum forsan, Πολὺς δ' ὅμιλος πόντιος... Κύκλῳ σέβουσιν, ἐνάλιος θεωρία, Χραίνοντες οὐραίοισι τὴν κεκτημένην. σέβουσιν, Neptunum scilicet vel Amphitriten vel etiam Protea; vid. Iliad. N. 27. De Neptuno Quint. Calab. V. 93. τοὶ δ' ἑκάτερθεν ἀολλέες ἀμφὶ ἄνακτα Ἀργόμενοι δελφῖνες ἀπειρέσιον κεχάροντο, Σαίνοντες βασιλῆα. Philostrat. Icon. I. p. 742. ed. Morell. καὶ ἡ θάλασσα γαλήνην ἄγει, παραπέμπουσα αὐτὸν αὐτοῖς ἵπποις καὶ αὐτοῖς κήτεσι· καὶ γὰρ ἐκεῖνα ἕπεται, καὶ σαίνει τὸν Ποσειδῶνα, De Proteo Virgil. Georg. IV. 430. Fortasse tamen sub κύλλου latet vox quædam verbo κυλλαίνω affinis. Hesych. Κυλαίνων κάτω. Σοφοκλῆς Φαίδρᾳ, τὰ ὠτὰ καταβαλών, ὅπερ οἱ σαίνοντες ποιοῦσιν. ἔσται ἐπ' οὐρὰν ὥτι κυθλάννων. καὶ τό, Οὐρῇ μὲν ῥ' ὅγ' ἔσηνε καὶ οὔατα κάββαλεν ἄμφω. Legendum videtur, partim ex Hemsterhusii, partim ex Schowii conjectura, Ἔσαινεν οὐράν, ὠτα κυλλαίνων κάτω. Idem Sophocles apud Eustath. in Odyss. A. p. 1493,

358. * Καινοπήμων. *Recenter afflictus.* Sophocli καινοπαθής, Trachin. penult. Odyss. Λ. 39. Παρθενικαί τ' ἀταλαί, νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι.

362. Νύκτερον τέλος. *Finis tenebrosus.* i. e. *mors.* minus recte Lobeckius ad Sophocl. Aj. p. 323. de Veneris mysteriis intelligit.

368. Ἐπίῤῥοθος. Interpretes vertunt *Adjutrix,* ut in Iliad Δ. 390. Ψ. 770. Malim, *Obruens,* velut aqua. Vide supra 7.

366. Πευθώ. *Audiendum quid.* Vid. supra 54. not. Formatur a πεύθω, ut πειθὼ a πείθω.

367. Διώκω. Supra 88. Χνόα. Supra 141.

369. Ἀρτίκολλος. *Accurate adaptatus.* Ἀρτίκολλα, ἁρμοσμένα. Hesych. Choeph. 578. Ὅπως ἂν ἀρτίκολλα συμβήσῃ τάδε. Sophocl. Trachin. 769. καὶ προσπτύσσεται Πλευραῖσιν ἀρτίκολλος.

370. Καταρτίζω. *Compono. Quiescere facio.* Herodot. V. 28. νοσήσασα ἐς τὰ μάλιστα στάσει, μέχρι οὗ μιν οἱ Πάριοι κατήρτισαν· τούτους γὰρ καταρτιστῆρας ἐκ πάντων τῶν Ἑλλήνων εἵλοντο οἱ Μιλήσιοι. Proprie est καταρτίζειν *membrum luxatum reconcinnare,* quod ex Galeno notavit Gataker. in M. Antonin. p. 403. ed. Cantab.

376. Μαργάω. *Vesane avidus sum.* Vid. Glossar. in Prometh. 909. Infra 471. Suppl. 755. Μεμαργωμένοι, κυνοθρασεῖς. Noster apud Athen. X. p. 421. F. μαργώσης γνάθου.

377. Κλαγγή. *Clamor.* i. e. *sibilus* serpentis. Vid. infra 382. Viri docti conferunt Virgil. Georg. III. 425. Ovid. Met. II. 175. Stat. Theb. V. 505.

379. Σαίνω. *Blandior.* Ignoscant velim doctiores, si de hac voce fusius agam, quod me ad Persas facturum olim pollicitus sum in Glossar. ad Prometh. 860. ubi pauca quædam attuli. Σαίνειν igitur proprie dicitur canis, qui cauda blanditur, *caudam leniter atterens,* ut ait Horatius. Photius, Σαίνει. κολακεύει. σείει ὡς ἐπὶ τῶν κυνῶν σαινόντων τῇ οὐρᾷ. Eadem habet Lex. Coislin. p. 475. sed *cauda* truncata. Phrynich. App. Soph. p. 48. Κέρκῳ σαίνειν: ἐπὶ τῶν κυνῶν τῶν προσσαινόντων τῇ οὐρᾷ, κακὸν δέ τι διανοουμένων λάθρα δρᾶσαι. Vid. Albert. ad Hesych. in voce. Palæphat. III. p. 9. κυνὼν γὰρ τὸν

δεσπότην καὶ μάλιστα φιλεῖ· ἄλλως τε καὶ αἱ θηρευτικαὶ πάντας ἀνθρώπους σαίνουσιν. Unde apud Hesych. Σαίνουροι, et Σαινουρίδες, οἱ τὰς οὐρὰς συνεχῶς κινοῦντες ἵπποι καὶ κύνες. consentiente Etymologo p. 709, 18. Eustathio pp. 1655, 42. 1792, 1. Vett. Gloss. Σαίνω. *Adulor. Blandior.* Verum *adulor* de *lingua* dicitur. Optime Scholiasta noster infra 710 (701.) Σαίνοιμεν. κολακεύοιμεν. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν κυνῶν τῶν σαινόντων τὰς οὐρὰς αὐτῶν, ὅταν πρὸς εὐωχίαν οἱ δεσπόται κλιθῶσι. τούτους λέγουσι σαινούρους. In animo habuit Odyss. K. 214. ἀλλ' ἄρα τοίγε Οὐρῆσιν μακρῆσι περισσαίνοντες ἄνεσταν, Ὡς ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα Σαίνωσ'. Oraculum apud Aristoph. Equit. 1030. Φράζευ, Ἐρεχθείδη, κύνα Κέρβερον, ἀνδραποδιστήν, Ὃς κέρκῳ σαίνων σ', ὁπόταν δειπνῇς, ἐπιτηρῶν—Odyss. P. 301. Οὐρῇ μέν ῥ' ὅγ' ἔσηνε, καὶ οὔατα κάββαλεν ἄμφω. Hesiog. Theog. 770. Σαίνει ὅμως οὐρῇ τε καὶ οὔασιν ἀμφοτέροισιν. Nossis Antholog. IV. v. 6. Σαίνοι κέν σ' ἐσιδοῖσα καὶ οἰκοφύλαξ σκυλάκαινα. Apollon. Rhod. I. 1144. Θῆρες—Οὐρῇσιν σαίνοντες ἐπήλυθον. III. 882. ἀμφὶ δὲ θῆρες Κυνζηθμῷ σαίνουσιν, ὑποτρομέοντες ἰοῦσαν. Sophocles apud Athen. VII. p. 277. B. Χόρος δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπερρόθει, Σαίνοντες οὐραίοισι τὴν κεκτημένην. Nisi legendum Σαίροντες, ut Virgil. Æn. VIII. 674. *Æquora* VERBERANT *caudis.* et III. 108. *cærula* VERRUNT. ubi vide F. Ursin. Achæus Athenæi ibid. Πολὺς γὰρ ὅμιλος ποντίου κύλλου σοβῶν, ἐνάλιος θεωρία Χραίνοντος οὐραίοισιν εὐδίαν ἁλός ubi χραίνοντες citat Porsonus ad Orest. 909. Legendum forsan, Πολὺς δ' ὅμιλος πόντιος ... Κύκλῳ σέβουσιν, ἐνάλιος θεωρία, Χραίνοντες οὐραίοισι τὴν κεκτημένην. σέβουσιν, Neptunum scilicet vel Amphitriten vel etiam Protea; vid. Iliad. N. 27. De Neptuno Quint. Calab. V. 93. τοὶ δ' ἑκάτερθεν ἀολλέες ἀμφὶ ἄνακτα Ἀργύμενοι δελφῖνες ἀπειρέσιον κεχάροντο, Σαίνοντες βασιλῆα. Philostrat. Icon. I. p. 742. ed. Morell. καὶ ἡ θάλασσα γαλήνην ἄγει, παραπέμπουσα αὐτὸν αὐτοῖς ἵπποις καὶ αὐτοῖς κήτεσι· καὶ γὰρ ἐκεῖνα ἕπεται, καὶ σαίνει τὸν Ποσειδῶνα, De Proteo Virgil. Georg. IV. 430. Fortasse tamen sub κύλλου latet vox quædam verbo κυλλαίνω affinis. Hesych. Κυλαίνων κάτω. Σοφοκλῆς Φαίδρᾳ, τὰ ὠτὰ καταβαλών, ὅπερ οἱ σαίνοντες ποιοῦσιν. ἔσται ἐπ' οὐρὰν ὥτι κυθλάννων. καὶ τό, Οὐρῇ μέν ῥ' ὅγ' ἔσηνε καὶ οὔατα κάββαλεν ἄμφω. Legendum videtur, partim ex Hemsterhusii, partim ex Schowii conjectura, Ἔσαινεν οὐράν, ὥτα κυλλαίνων κάτω. Idem Sophocles apud Eustath. in Odyss. A. p. 1493,

32. Σαίνουσα δάκνεις, καὶ κυὼν λαίθαργος εἶ. qui versus rectius scribitur apud Schol. Aristoph. Ran. 1028. Suid. v. Λαίθαργος. Σαίνεις δάκνουσα, καὶ κυὼν λαίθαργος εἶ. Sed reponendum insuper λήθαργος ex M. Apostol. XI. 97. ipso Suida alio loco. Phrynichus Ecl. p. 132. Λήθαργος. οὕτω Μένανδρος. sed in App. Soph. p. 50. scribitur Λάθαργος. Herodian. p. 471. quem compilat Th. Magister p. 576. λήθαργος δὲ κυών, ὁ κρύφα δάκνων. Lex. MS. Coislin. p. 473. male λαίθαργος. Alteram jure præferunt G. Canter. N. L. I. 15. Schottus Adag. p. 107. Per η etiam scribitur in epigr. Meleagri Anal. I. p. 26. alio apud Dion. Chrys. XXXVII. p. 465. B. Polluc. V. 47. Anthol. III. 5. Eudociam Macremb. p. 96. Corrige itidem Aristoph. Equit. 1068. Sophoclis versum optime expressit Shakespearius noster. "*O Buckingham, beware of yonder dog: Look! when he fawns, he bites.* Bene comparavit Brunckius Plauti *clam mordax canis.* Terent. Eunuch. III. i. 21. dixit *mordere clanculum.* Incertus apud Stob. Ecl. p. 119. οὐ δῆκταί γ' ὅπως κύνες οἱ θεοί. Lego, Οὐ λαθροδήκται γ' εἴσ', ὅπως κύνες, θεοί. Ignatius Epist. p. 21. ed. Voss. εἰσὶ γὰρ κύνες λυσσῶντες, λαθροδήκται, οὓς δεῖ ὑμᾶς φυλάσσεσθαι. Philoxeni Gloss. Λαθροδήκτης. *Clandestinus.* Antiphanes Anthолog. II. X. 4. Ἐρροιτ', εὐφώνων λαθροδάκναι κόριες. Georg. Pisid. de Mundi Opif. 756. Ποιεῖ δὲ τοὺς εἴρωνας ἀθλίους κύνας, Σαίνειν δοκοῦντας, καὶ δάκνειν ἠπειγμένους. Sensus igitur primarius τοῦ σαίνειν ex his exemplis satis percipitur; quo ponitur in Choeph. 418. ubi etiam lupus dicitur ἄσαντος. Agam. 726. de leone, σαίνων γαστρὸς ἀνάγκαις. ibid. 799. Ὑδαρεῖ σαίνειν φιλότητι. Pindar. Pyth. II. 150. de fraudulento, ὅμως μὰν σαίνων ποτὶ πάντας ἄγαν πάγχυ διαπλέκει. Sophocles Teucro apud Stob. CXXI. p. 613.=503. ἡ δ' ἄρ' ἐν σκότῳ λαθοῦσ' ἐμὲ Ἔσαιν' Ἐρινύς, ἡδοναῖς ἐψευσμένον. Metaphorice vero σαίνειν dicitur quidquid valde arridet. Choeph. 192. σαίνομαι δ' ὑπ' ἐλπίδος. Sophocl. Œd. Col. 319. Antig. 1214. In Theocrit. VI. 11. τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει, elegans est Hemsterhusii conjectura, σαίνει. Epigr. Incert. Anal. III. p. 157. ἀπρήκτοις ἐλπίσι φαινόμεθα. Porsonus σαινόμεθα, collato Æschyli Choeph. loco. In hoc loco et infra 701. significat, *blandiendo avertere conari.* Cum his confer Alberti Glossar. Græc. p. 147. Valckenaer. ad Hippol. 862. Interprett. ad Antonin. Liberal. 35. Jacobs. in Athen. p. 1.

380. Ἀϋτέω. *Exclamo* Vid. supra 170. Infra 636.

Ibid. **Λόφος.** *Crista.* Huc respicit Aristoph. Acharn. 965. *κραδαίνων τρεῖς κατασκίους λόφους.* Galeam *τρίλοφον* sæpius memorant veteres. *τρυφαλείη* apud Homer. Iliad. Γ. 372. secundum Grammaticos est *ἡ τρεῖς φάλους ἔχουσα.* Eurip. Orest. 1487. *τρικόρυθος Αἴας.* Eratosthen. Catast. 13. p. 5. *καὶ ἅμα Ἡνίοχον ἔχων παραβάτην, ἀσπιδίον ἔχοντα, καὶ τριλοφίαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.* Alciphr. III. 16. *κράνους δὲ ἐπαινεῖς τριλοφίαν, καὶ ἀσπίδος ἐρᾷς.* ubi Berglerus contulit Strabon. III. p. 231. qui tradit Lusitanos *τριλοφίαν* gessisse. Polyæn. VIII. 59. *τρίλοφον κράνος.* Cf. Virgil. Æn. VII. 785. Adjice Homer. Odyss. T. 177. *Δωριέες τε τριχάϊκες.* ubi Schol. *Ἀπολλώνιος τοὺς πολεμικοὺς λέγει, ἀπὸ τοῦ ἀΐσσοντας καὶ ἐπισείοντας τὰς κόμας ἐν τῇ περικεφαλαίᾳ ἐν τῷ πολεμεῖν, ἴσον τῷ κορυθάϊκι. εἰσὶ δέ, οἳ τοὺς τριλόφους, οἱ δὲ τοὺς ὀρχηστὰς ἀποδιδόασιν.*

381. **Σείω.** *Quatio.* Cristam quatere terrificum putabatur. Tyrtæus Stobæi L. p. 191. *Δεξιτερῇ δ' ἐν χειρὶ τινασσέτω ὄβριμον ἔγχος, Κινείτω δὲ λόφον δεινὸν ὑπὲρ κεφαλῆς.* Alcæus apud Eustath. in Iliad. B. p. 367, 28. *Λόφον σείων Καρικόν.* (Herodot. I. 171. *καὶ γὰρ ἐπὶ τὰ κράνεα λόφους ἐπιδέεσθαι Κᾶρές εἰσι οἱ καταδέξαντες.*) Idem apud Athen. XIV. p. 627. A. *Λευκοὶ καθύπερθεν ἵππειοι λόφοι νεύουσιν κεφαλαῖσιν ἀνδρῶν τἀγάλματα.* Ælian. apud Suid. v. *Βούλυτος. Καὶ βαίνων μακρά, καὶ αἴρων τὸν τράχηλον, καὶ τὸν λόφον ἐπισείων, οἷον ὁπλίτης γαῦρος.* Hesych. *Τινακτοπήληξ. σεισόλοφος.* Conf. Homer. Il. X. 132. Od. X. 124. Aristoph. Pac. 1172. Theocrit. XXII. 186. Lucret. II. 632. *Terrificas capitum quatientes numine cristas.* Ceterum huc respicere videtur Aristophanes Ran. 1015. ubi se jactat Æschylus, non ad instar Euripidis, personas suas finxisse *Μήτ' ἀγοραίους, μήτε κοβάλους, ὥσπερ νῦν, μήτε πανούργους· Ἀλλὰ πνέοντας δόρυ καὶ λόγχας, καὶ λευκολόφους τρυφαλείας, Καὶ πήληκας, καὶ κνημῖδας, καὶ θυμοὺς ἐπταβοείους.*

382. **Κλάζω.** *Stridule clamo.* Arcus *κλάζειν* dicitur. Cum accusativo, ut hic, construitur in Agam. 48. *Μέγαν ἐκ θυμοῦ κλάζοντες Ἄρην.* ibid. 174. *Ζῆνα δέ τις προφρόνως ἐπινίκια κλάζων.* Sophocl. Antig. 112. *ὀξέα κλάζων—ἀετὸς ὡς.* ibid. 1001. de avibus, *κακῷ κλάζοντας οἴστρῳ.* Iliad. II. 429. *αἰγυπιοὶ—μεγάλα κλάζοντε.* Apoll. Rhod. IV. 1229. *λιγέως κλάζουσι νεοσσοί.* Auctor Rhesi 568. *δεσμὰ*

πωλικῶν ἐξ ἀντύγων Κλάζει σιδήρου. Unde facile intelligi potest vis hujus vocis. Eurip. Phœniss. 1160. Ἔκλαγξε Τυδεύς. Homerum, cum de Thersita dicit ὀξέα κεκληγώς, innuere putat Eustathius scurræ istius vocem οὐχ ἡρωικὴν fuisse, ἀλλὰ ὀξεῖαν, ὁποία ἡ τῶν παιδῶν ἢ τῶν γυναικῶν. Noster in Agam. 157. τοιάδε Κάλχας—ἀπέκλαγξε.

Ibid. Κώδων. *Tintinnabulum.* Hæc forsan gerebat Tydeus, equis terricula, quos tintinnabulorum sonitu explorare solebant, possentne strepitus bellicos ferre, ut tradunt Photius et Suidas; unde κωδωνίζειν. Eodem modo coturnices explorabant, teste Aristarcho ap. Harpocrat. v. Διεκωδώνισε. Nostri locum respexisse videtur Auctor Rhesi 306. Γόργων δ' ὣς ἐπ' αἰγίδος θεᾶς Χαλκῇ, μετώποις ἱππικοῖσι πρόσδετος, Πολλοῖσι σὺν κώδωσιν ἐκτύπει φόβον. Ibid. 383. Κλύε δὴ κόμπους κωδωνοκρότους Παρὰ πορπάκων τοὺς κελαδοῦνταs. e *loris scuti.* Κώδων autem significat *metallinum quid sonorum.* Sophocl. Ajac. 17. Χαλκοστόμου κώδωνος ὣς Τυρσηνικῆς. Ubi Schol. κώδων καλεῖται τὸ πλατὺ τῆς σάλπιγγος. In Aristoph. Ran. 963. Æschylus ab Euripide ridetur, utpote Κύκνους ποιῶν καὶ Μέμνονας κωδωνοφαλαροπώλους. ubi Schol. Ἀπολλώνιός φησιν, ὅτι παρήνεγκε χρωμένους κώδωσί τινας. κώδωνας ἐν τοῖς φαλάροις καὶ χαλινοῖς τῶν ἵππων ἔχοντας. Vide et Av. 842. 1160. de alia κωδώνων ratione.

385. Πάνσεληνος. *Luna plena.* Gloss. vett. Labbæi. Interdum vero *plenilunium,* ut in Aristoph. Acharn. 84. Photius. Πανσέληνον λεκτέον, οὐ πληροσέληνον.

386. Πρέσβιστος. potest esse vel τιμιώτατος, ut expl. Schol. *Astrorum decus,* ut ait Virgil. Æn. IX. 405. a Stanleio citatus; vel *antiquissimus;* Lunæ enim antiquitas in proverbium abiit. Priorem sensum præfero, qui huic verbo in temporibus heroicis accrevit, cum senex quisque maxime suspiciebatur. Homeri πρέσβα θεὰ Etymologus p. 687, 3. explicat πρεσβυτάτη, ἐντιμοτάτη. Herodot. V. 63. τὰ γὰρ τοῦ Θεοῦ πρεσβύτερα ἐποιεῦντο ἢ τὰ τῶν ἀνδρῶν. *magis reverebantur,* ut apud Latinos, *antiquius habebant.* Sophocles Tereo, ap. Schol. Venet. ad Iliad. O. 705. Ἥλιε, φιλίπποις Θρῃξὶ πρέσβιστον σέλας. (vulgatur ἔλιε—Θριξί. vid. Eurip. Hecub. 428.) Valckenaer. in Adoniaz. Theoc. p. 318. C. confert Sophocl. ap. Hesych. v. Δαΐς.

Ἦλθεν δὲ Δαὶς θάλεια, πρεσβίστη θεῶν. Erinna ap. Stob. Flor. p. 49. Σοὶ μόνᾳ πρέσβιστα δέδωκε Μοῖρα Κῦδος. Ceterum bene observavit Scholiasta, solem apud Pindarum ἄστρον audire, sc. Olymp. I. 9.

Ibid. Νυκτὸς ὀφθαλμός. *Noctis oculus.* Sic Euripidi Iph. T. 194. sol dicitur ἱερᾶς ὄμμ' αὐγᾶς ἅλιος. Soph. Antig. 104. ὦ χρυσέας ἀμέρας βλέφαρον. i. e. *sol.* Noster Pers. 428. Ἔστ' κελαίνης νυκτὸς ὄμμ' ἀφείλετο. ubi tamen pro *nocte* posui judicat Stanleius. Tragicorum in his rebus grandiloquentiam ridet Aristoph. Nub. 284. Ὄμμα γὰρ αἰθέρος ἀκάματον σελαγεῖται Μαρμαρέαισιν ἐν αὐγαῖς, quod monuit Valckenaer. Animadv. in Ammon. p. 76.

387. Ἀλύω. *Insanio.* Idem fere versus initium in Eurip. Sthenobœæ fr. 2. ap. Aristoph. Vesp. 111. Τοιαῦτ' ἀλύει. Hippol. 1182. Τί ταῦτ' ἀλύω; Vocem adhibent Sophocl. Œd. Tyr. 695. Philoct. 174. 1193. Electr. 135. Eurip. præter loca citata, Orest. 271. Cyclop. 433. Alexis Grotii Exc. p. 573. ap. Athen. VI. p. 237. C. Apoll. Rhod. III. 865. In his omnibus penultima producitur. Apud Homerum vero corripitur. Iliad. E. 352. Ὣς ἔφαθ', ἡ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσατο. Jam de vocis significatu. Pausaniæ Lex. ap. Eustath. in Od. I. p. 1636, 39. Ἀλύειν, τὸ ἐν ἄλῃ καὶ παρέσει τὴν ψυχὴν ἔχειν. Gloss. Philoxen. Ἀλύω, *Allucinor.* Erotian. p. 11. Homeri versu citato, pergit, ἀντὶ τοῦ ἀπορουῦσα καὶ ῥιπταζομένη. Βακχεῖος μέντοι ἐν τῷ πρώτῳ τῶν λεξέων φησί, τὸ ἀλύειν, ἀδυνατεῖν, πλανᾶσθαι, ἄχθεσθαι. οὐκ ὀρθῶς—ἀλλ' ὡς εἰκὸς ἐπλάνησεν αὐτὸν Ἡρόφιλος, συνώνυμον θεὶς τὸ ἀλύειν τῷ πλανᾶσθαι. Galenus vocem explicat, δυσφορεῖν παντὶ σχήματι. Hippocrates scilicet, Homerum secutus, antiquiorem sensum adoptabat, nec aliter Scholiasta Venet. ad Iliad. Ω. 12. In Odyss. I. 398. ἀλύων penultimam porrigit; ut locus iste vix ab Homero profectus videatur, et si ab antiquo quodam Grammatico prolatus est ap. Eustath. ad Iliad. Z. p. 654, 55. De sensu Hippocrateo τοῦ ἀλύειν accurate, ut solet, agit Foesius Œcon. p. 33.

Ibid. Ὑπέρκοπος. *Superbus.* Vid. Notas. Antiqua notio verbi κόπω vel κόπτω, videtur fuisse *gradior*; unde προκόπτω. Erit igitur ὑπέρκοπος, *qui nimis longe progreditur.*

Ibid. **Σάγη.** Supra v. 121. Adde Choeph. 558. 673.

389. **Κατασθμαίνω.** *Adanhelo.* χαλινῶν κατασθμαίνων per anastropham, pro ἀσθμαίνων κατὰ χαλινῶν. Onomast. Vet. 'Ασθμαίνω, *Anhelo.* Apud Homerum semper de animam exspirantibus ponitur. Apud Hesychium exstat compositum ἐπασθμαίνω. A me autem impetrare nequeo, quin exscribam nobilissimum ex Iobi libro locum XXXIX. 25. Interpp. LXX. de equo. Σάλπιγγος δὴ σημαινούσης, λέγει· Εὖγε· πόρρωθεν δὲ ὀσφραίνεται πολέμου σὺν ἅλματι καὶ κραυγῇ. Virgil. Æn. IV. 135. *ostroque insignis et auro Stat sonipes, ac frena ferox spumantia mordet.* Stanleius confert Virg. Georg. III. 83. Ov. Met. III. 704. Lucan. IV. 750.

392. **Προστατέω.** *Tueor.* Vid. 446. 799. Proprie *præsum.*

Ibid. **Φερέγγυος.** *Idoneus.* Proprie *Fidejussor,* vel *Fide dignus.* ἀξιόπιστος, ἐγγυητής, βεβαιωτής. Hesych. Gloss. Herodot. Φερέγγυος. βεβαιωτής. Eumen. 87. Σθένος δὲ ποιεῖν εὖ φερέγγυον τὸ σόν. Eodem quo noster, sensu vocem usurpat Herodot. VII. 49. οὔτε γὰρ τῆς θαλάσσης ἔστι λιμὴν—ὅστις—φερέγγυος ἔσται διασῶσαι τὰς ναῦς. Cf. V. 30. Sophocl. Electr. 942. Τί γὰρ κελεύεις, ὧν ἐγὼ φερέγγυος; Inf. 445. 466. 798. Vid. Wasse. ad Thucyd. III. 46. de voce ἐχέγγυος, et Porsoni Opusc. p. 265.

394. **Ἑλκοποιός.** *Vulnificus.* Schol. A. Ταῦτα παρ' Ἀλκαίου εἴρηται. οὐ τιτρώσκει τὰ ἐπίσημα ὅπλα, οὐδὲ αὐτὰ καθ' ἑαυτὰ δύναμιν ἔχει, εἰ μὴ ἄρα ὁ φέρων αὐτὰ γενναῖος ᾖ. Hæc citans ex MS. F. Ursinus Lyric. Fragm. p. 108. habet, εἰ μὴ ἄρα ὁ φεύγων αὐτὰ δύναμιν ἔχῃ καὶ γενναῖος ᾖ. Idem fabulam vocat Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. Miror neminem interpretum contulisse Liv. X. 39. *Non enim cristas vulnera facere; et per picta atque aurata scuta transire Romanum pilum.* Tacit. Agric. 22. *Ne terreat vanus adspectus, et auri fulgor atque argenti, quod neque tegit neque vulnerat.*

397. **Μαρμαίρω.** *Splendeo.* Grammatici ducunt a μαίρω, nempe Methodius ap. Etym. M. p. 77, 36. Eustath. ad Iliad. Σ. p. 1131, 4. Ut ut hoc sit, ex eodem fonte sunt μάρμαρον, μαρμαρυγή, ἀμαρυγή,

cetera ejusdem familiæ. Athenæus VI. p. 229. F. Σώφρων ἐν Γυναικείοις Μίμοις φησίν, Τῶν δὲ χαλκωμάτων καὶ τῶν ἀργυρωμάτων ἐμάρμαιρε δοκία. Lege ἐγάργαιρεν ἀ οἰκία. Suidas v. Ψαμμακοσιογάργαρα. Καὶ παρὰ Σώφρονι, Ἀ δὲ οἰκία τῶν ἀργυρωμάτων γάργαιρε. Alcæus ap. Athen. XIV. p. 627. A. Μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος χαλκῷ. unde orta est corruptela. Bacchylides ibid. II. p. 39. F. χρυσῷ δ' ἐλέφαντί τε μαρμαίρουσιν οἶκοι. Incert. ap. Schol. Sophocl. Œd. Col. 1375. Χαλκῷ δὲ μαρμαίροντες.

403. **Κεδνός.** *Prudens.* Supra 152.

407. **Ἀργὸς αἰσχρῶν.** Rarior, credo, hæc constructio, sc. ἀεργὸς ἔργων αἰσχρῶν. Eurip. Iph. T. 1000. Στρατὸς γὰρ ἄθροος, ἀργὸς ὢν τῶν οἰκόθεν.

408. **Σπαρτός.** *Satus.* Nota est fabula de Cadmea satione. Stanleius advocat Schol. Eurip. Phœniss. 498. Οἱ περιλειφθέντες τῶν σπαρτῶν, ὡς Αἰσχύλος φησίν, (credo in Λαΐῳ) ἦσαν Χθόνιος, Οὐδαῖος, Πέλωρος, Ὑπερήνωρ, καὶ Ἐχίων, ὃς ἔγημεν Ἀγαυήν, τὴν Κάδμου θυγατέρα, ἐξ ἧς ποιεῖ Πενθέα, οὗ ὁ Κλάσας, οὗ Μενοικεύς, οὗ Κρέων καὶ Ἰοκάστη. Vid. infra 470.

Ibid. **Φείδομαι.** *Parco.* Anacreon Brunck. Anal. T. I. p. 118. Ἄρης οὐκ ἀγαθῶν φείδεται, ἀλλὰ κακῶν.

410. **Κύβος.** *Alea.* Eurip. Suppl. 330. ἄλλα βλήματ' ἐν κύβοις βαλεῖν. sc. Ἄρεος. Stanl. confert. Rhes. 183. Ψυχὴν προβάλλοντ' ἐν κύβοισι δαίμονος. Adjiciatur ejusdem fabulæ v. 447. ab Hemsterhusio correctus, Ῥίπτεις κυβεύων τὸν πρὸς Ἀργείους Ἄρην. Conf. Valckenaer. ad Eurip. Phœn. 1235.

413. **Ἀμός.** *Noster.* Schol. Venet. ad Iliad. Z. 413. τὸ δὲ ἀμὸν ἐν Προσῳδίᾳ φησὶν Ἡρωδιανὸς Δωρικώτερον εἶναι ἀπὸ τοῦ ἀμέτερον. ἐν δὲ Ἐπιμερισμῷ φησίν, ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐμὸν ἐκτέταται τὸ ε̆ εἰς ᾱ μακρόν. Priori rationi accedit Apollonius, posteriori Demetrius, teste eodem Schol. Ab ἀμέτερος ducit Etymologus. Apollonii autem (Dyscoli) locus, quo alludit Scholiasta, mutilus exstat in Excerpt. Reiz. p. 433. A. Vocem habet Noster infr. 651. Choeph. 426. 435. Eu-

men. 311. 439. Suppl. 105. 318. Niobe ap. Plutarch. de Exil. p. 1070. *Θυμὸς δέ ποθ' ἁμὸς οὐρανοῦ κυρῶν ἄνω.* ubi *δὲ* omittendum videtur, et legendum *οὐμός*, vel, *θυμὸς δέ ποτ' ἐμός.* Sophocl. Electr. 279. 588. 1496. Eurip. Helen. 538. Electr. 555. Androm. 1171. "*ἁμὸς* Doricum est pro *ἡμέτερος. ἀμὸς* Atticum pro *ἐμός*" Brunck. ad Andromachæ locum.

415. **Αἱματηφόρος.** *Sanguinem ferens.* Quare non *αἱματοφόρους*? Audi Apollon. Dyscol. MS. a Bastio in Epist. Crit. excitatum. *πλείστη μετάθεσίς ἐστι τοῦ ō εἰς τὸ ῆ, κατὰ τὴν Ἰάδα διάλεκτον. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ κοινὸν ἔθος, παρὰ τὴν βάλανον βαλανηφόρος· παρὰ τὸ κάλαθος καλαθοποιός, ἀλλὰ καὶ καλαθηφόρος· παρὰ τὸ ἔλαφος ἐλαφοκτόνος Ἄρτεμις, ἀλλὰ καὶ ελαφηβόλος· στεφανοποιός, ἀλλὰ καὶ στεφανηφόρος. Ἴωνες δὲ καὶ τοὺς ὁρκιστόμους ὁρκιηφόρους φασί, καὶ τοὺς αἱμοπότας, αἱμηπότας.* Hoc de Ionica dialecto, de vetere etiam Attica dictum puta. Platoni *θεηπολεῖν* restituit Ruhnkenius ad Timæi Lex. p. 141. Dicebant etiam *θυηπόλος*, qua voce utitur Noster Pers. 202. *θανατηφόρος* Agam. 1178. Choeph. 367. *λαμπαδηφόρος* Agam. 303. *θεσφατηλόγος* ibid. 1416. *χθονιηφόρος*, seu potius *χθονήφορος* Eumen. 782. *ξιφηφόρος* Choeph. 582. *ἀσπιδηφόρος* supra 19. Hanc formam adoptasse videntur, ad vitandum quatuor brevium syllabarum concursum. Eustath. ad Iliad. Γ. p. 422, 30. *μογοστόκος* Εἰλειθυία. *ἦν δ' ἂν οὕτω θεοστόκος ἐν μέτρῳ δακτυλικῷ, εἰ μή, τραπέντος τοῦ ō εἰς τὸ ῆ, θεητόκος ἐγράφη, καθ' ὁμοιότητα τοῦ στεφανηφόρος, βοτρυηφόρος.* Ceterum constructio loci hæc est, *τρέμω δ' ὑπὲρ φίλων, αἱματηφόρους μόρους ὁλομένων ἰδέσθαι.* i. e. *ne videam.*

421. **Οὐ κατ' ἄνθρωπον.** *Non hominis instar. Ultra hominem,* ut ait Ammianus Marcell. a Stanleio citatus. *ὑπὲρ ἄνθρωπον ἐφρόνησα,* Xenoph. Cyrop. VIII. p. 500. Sophocl. Ajac. 760. *ὅστις ἀνθρώπου φύσιν* Βλαστῶν, *ἔπειτα μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ.* Antig. 768. *Δράτω· φρονείτω μεῖζον ἢ κατ' ἄνδρ' ἰών.* Noster Agam. 928. *Λέγω κατ' ἄνδρα, μὴ θεόν, σέβειν ἐμέ.* Similiter fere posuit *κατὰ* Chionides ap. Polluc. X. 35. emendatus a Bentleio in Epist. ad Hemsterh. p. 93. *Πολλοὺς ἐγῷδα, κοὐ κατὰ σέ, νεανίας.* Tyrtæus ap. Stob. LI. p. 195. Grot. *οἵ τε κατ' αὐτόν, pares ejus.* Idem fere distichum infersit quidam in Theogn. 931.

422. Κραίνω. *Ratum facio.* Infra 545. 802. Prometh. 219.

425. Ἔρις. *Contentio.* Scholiasta explicat per ὀργήν. Sensus, "*ne ipsum quidem Jovem, si contendens terram fulgure percutiat, distinere posse.*" σκήπτειν vero proprie fulgura dicuntur.

Ibid. Ἐκποδών. Vid. Gloss. in Prometh. 352.

427. Θάλπος. *Æstus.* καῦμα. Hesych. Vide notas. Sophocl. Trachin. 145. θάλπος θεοῦ. i. e. *solis.* Paullo aliter in Antig. 1086. τοξευμάτων θάλπος. Eurip. Cycl. 540. Καὶ πρός γε θάλπος ἡλίου πίνειν καλόν. Aristoph. Av. 1096. Θάλπεσι μεσημερινοῖς. Dioscorides Brunck. Anal. T. I. p. 496. Ἡελίου βαρὺ θάλπος. Pindar. Ol. I. 7. Μηκέθ' ἁλίου σκόπει Ἄλλο θαλπνότερον Ἐν ἀμέρᾳ φαεινὸν ἄστρον. Apoll. Rhod. IV. 1542. Εὖτέ μιν ὀξύτατον θάλπει μένος ἠελίοιο. Confer Glossar. in Prometh. 904.

429. Ὁπλίζω. *Armo.* διὰ χερῶν ὡπλισμένη. i. e. ᾗ αἱ χέρες ὁπλίζονται. Haud absimile est in Prometheo ναρθηκοπλήρωτος πηγή, pro πηγή, ἧς ἡ νάρθηξ πεπλήρωται. Ceterum bene confert Stanleius Eurip. Phœniss. 1137. de Tydei signo, δεξιᾷ δὲ λαμπάδα Τιτὰν Προμηθεὺς ἔφερεν ὥς, πρήσων πόλιν. Prava tamen distinctione inductus est, ut crederet hunc igniferum ipsum Promethea fuisse. Ante Musgravium legebatur ἔφερεν, ὡς πρ. π. quod vitiosum esse bene adverterat Schol. in Aug. Cod. quem minus intellexit Valckenaerius. διὰ χερὸς occurrit infra 509.

433. Καὶ τῷδε κ. τ. λ. Nolim cum interpretibus vertere, "*et huic lucro,* sed potius, *Et huic,* (Capaneo sc.) *commodum commodo nascitur.* i. e. *quod ad hunc attinet.* Nempe ut Tydeo, supra memorato, nox, quæ in clypeo signum est, augurium erit nobis faustum, ita et huic quoque signum τοῦ πυρφόρου nobis lucro erit, quia indicat αὐτῷ ξὺν δίκῃ τὸν πυρφόρον Ἥξειν κεραυνόν. Hæc meliora puto, quam quæ protulerunt interpretes. Sed nec ita locus mihi satis expeditus videtur. Haud absimile est Sophocl. Ajac. 866. πόνος πόνῳ πόνον φέρει.

437. Ἀτίζω. *Dehonesto.* Suppl. 727. Θεοὺς ἀτίζων τις βροτῶν

δώσει δίκην. Sophocl. Œd. Col. 153. Πρᾶγος δ' ἀτίζειν οὐδὲν ἄνθρωπον χρεών. Eurip. Suppl. 19. νόμιμ' ἀτίζοντες θεῶν. ubi vide Markland. Hesych. Ἀτίσεις. ἀτιμάσεις. Αἰσχύλος Κερκύωνι.

Ibid. **Ἀπογυμνάζω.** *Exerceo.* linguam scilicet, ut athleta manus. γυμνασίαν dicebant rhetores linguæ exercitationem. Phrynich. App. Soph. p. 61. Προαναγυμνάζειν στόμα, ἡ φωνήν, ὃ ποιοῦσιν οἱ φωνασκοῦντες, καὶ τῇ φωνῇ ἀγωνιζόμενοι, ὃ οἱ πολλοὶ ἀναφώνησιν λέγουσιν.

439. **Γεγωνός.** *Audibilis.* Gloss. Vet. ἐξακουστόν, μεγαλόφωνον, Hesych. Lex. MS. ap. Bibl. Coislin. p. 470. Γεγωνόν· ἐξακουστὸν βοῆσαι. Lege γεγωνεῖν. Plura dabit Gloss. in Prometh. 201.

Ibid. **Κυμαίνω.** *Undo. Tumeo.* ritu fluctus. λόγον ὑποκυμαίνοντα Philostrato reddi vult Toupius in Suid. I. p. 132.

443. **Στόμαργος.** *Blatero. Locutuleius.* Στόμαργος. *Rabula.* Gloss. Vett. φλυαρὸς Suidas, citans Soph. Electr. 607. Adde Eurip. Med. 525. Dicebant etiam, testibus Hesychio et Etymol. γλώσσαργος.

444. **Αἴθων.** *Ardens.* et metaphorice, *Animosus.* Hom. Il. O. 690. αἰετὸς αἴθων, ubi tamen poni videtur pro *fulvus*, ut in Pindar. Ol. XI. 21. Incertus auctor, Nostri studiosissimus, Rhes. 122. Αἴθων γὰρ ἀνήρ, καὶ πεπύργωται χερί. Sophocl. Ajac. 1088. Αἴθων ὑβριστής. Callim. H. Cer. 68. λιμὸν Αἴθωνα. quæ voces occurrunt etiam in Epigr. ap. Æschin. c. Ctesiph. 62. Eustath. ad Il. Δ. p. 862, 7. παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς φέρεται καὶ ταῦτα, αἴθων βοῦς, καὶ σίδηρος αἴθων, καὶ ἄνθρωπος δέ ποτε, καὶ λέων.

Ibid. **Λῆμα.** *Indoles.* Proprie vero *animi propositum*, sive *voluntas*, ab antiquo verbo λάω, λῶ, *volo.* Herodian. p. 470. Λῆμα, δι' ἑνὸς μ̄, τὴν παράστασιν τῆς ψυχῆς, ἀπὸ τοῦ λῶ τὸ θέλω, λήσω. Ammon. de diff. V. Λῆμα. τὸ παράστημα τῆς ψυχῆς. Agam. 122. λήμασι δίσσους Ἀτρείδας. Frequenter apud tragicos de violentia ponitur, ut infra 703. ubi vid. not. Plerumque vero significat *bellicam virtutem.* Pers. 55. τοξουλκῷ λήματι πιστούς. Simonid. Anal. Brunck. T. I. p. 34. Εὐτόλμῳ ψυχῆς λήματι πειθόμενος. Auctor Rhesi 245. Ἄγαμαι λήματος. Aristoph. Equit. 757. Λῆμα θούριον φορεῖν. Pindar.

Nem. I. 87. III. 146. Herodot. VII. 99. *ὑπὸ λήματός τε καὶ ἀνδρηίης ἐστρατεύετο.* IX. 62. *λήματι καὶ ῥώμῃ οὐκ ἔσσονες ἔσαν οἱ Πέρσαι.* Hesych. *Εὐλημαρεῖ. λήματος καὶ ἀνδρείας εὖ ἔχει.* Cf. nott. et Valckenaer. Animadv. ad Ammon. p. 142.

445. Φερέγγυος. Vide supra 396. Φρούρημα. *Custodia.* Res pro persona: vid. nott. in v. 599.

Ibid. Προστατήριος. *Tutelaris.* Onomast. Vet. Photii Lex. *Προστατήριος Ἀπόλλων· ἐπεὶ πρὸ τῶν θυρῶν αὐτὸν ἱδρύοντο.* Σοφοκλῆς. sc. in Electr. 637. ubi Schol. *ὅτι πρὸ τῶν θυρῶν ἵδρυται.* ita etiam Hesych. Non credo. Agam. 978. *Δεῖμα προστατήριον καρδίας.*

449. Κεραυνοῦ βέλος. quod in Prometh. 953. vocatur *πύρπνοον βέλος.* Sophocl. Trach. 1089. *ἐγκατάσκηψον βέλος, Πάτερ, κεραυνοῦ.*

450. Εἰσθρέω. *Insilio.* Hom. Iliad. M. 462. *ὁ δ' ἄρ' ἔσθορε φαίδιμος Ἕκτωρ. ἐπενθορόντες* occurrit Pers. 359. *ὑπερθοροῦσα* Agam. 298. *ὑπερθορών* ibid. 828. Unde rescribendum *ὑπερθορεῖς* Suppl. 870. ubi vulgo *ὑπερθορεῖ.* In præsenti dicebant *θορέω,* aoristus secundus erat *ἔθορον.*

451. Ἑδώλιον. *Sedile.* *Ἑδώλια. τὰ τῆς νεὼς ζυγά, ἐφ' ὧν οἱ ἐρέσσοντες καθέζονται. μεταφορικῶς (δὲ) καὶ τὰ τῆς οἰκίας ἑδρία.* Gloss. Vett. *Ἑδώλια. Fori.* Harpocrat. p. 55. *Ἑδωλίαι, αἱ ἐν ταῖς ναυσὶ καθέδραι.* male pro *ἐδώλια,* uti liquet ex Etymol. p. 317, 5. Hoc sensu vocem posuit Euripides. Schol. Venet. ad Iliad. O. 729. de v. *θρῆνυν. Τινὲς δέ, τόπον τῆς νέως βάσιν ἔχοντα, ἐφ' οὗ τὸν κυβερνήτην τοὺς πόδας τίθησι, ὃ καὶ ἐδώλιόν φασι.* Noster Choeph. 64. *Θιγόντι δ' οὔ τι νυμφικῶν ἐδωλίων Ἄκος.* Sophocl. Ajac. 1277. *ναυτικοῖς ἐδωλίοις.* (Cf. Eurip. Cycl. 237.) Electr. 1393. *Ἀρχαιόπλουτα πατρὸς εἰς ἐδώλια.* Aristophanes ap. Athen. III. p. 112. E. *Ἥκω, Θεαρίωνος ἀρτοπώλιον Λιπών, ἵν' ἐστὶ κριβάνων ἐδώλια.* Sophocl. ap. Plutarch. de Discrim. Adul. et Amic. p. 74. corrigente Reiskio, vel Toupio in Suid. II. p. 566. *Ἤδη τὰ Τροίας εἰσορῶν ἐδώλια Δέδοικας.*

452. Ἐκλαπάζω. *Expello.* Vid. supra 47. Theocrit. II. 85. *Ἀλλά με τις καπυρὰ νόσος ἐξαλάπαξεν, inanivit.* Homerica vox. Recte

interpretatur Schol. A. *ἐκ τῶν πωλικῶν τε καὶ παρθενικῶν ἐδωλίων καὶ καθεδρῶν (πώλοις γὰρ αἱ παρθένοι εἰκάζονται) ἐκπορθῆσαι καὶ ἐξαρπάσαι ἐμέ.* Nota autem anastropham, de qua supra ad v. 389. De *πῶλος* vid. Monk. ad Eurip. Hippol. 547.

Ibid. **Ὑπέρκοπος.** Supra 400.

455. **Κράνος.** *Galea.* Vide supra ad v. 55.

457. **Ἀμπυκτήρ.** *Frontale.* Hesych. *Ἀμπυκτήρια, τὰ φάλαρα. Σοφοκλῆς Οἰδίποδι ἐν Κολωνῷ.* sc. v. 1068. ubi legitur *Ἀμπυκτήρια φάλαρα,* quod et Hesychio restituendum videtur. Est *ἄμπυξ quidquid caput circumdat.*

Ibid. **Ἐμβριμάομαι.** *Fremo.* Hesych. *Ἐμβριμώμενος. μετὰ ἀπειλῆς ἐντελλόμενος.* Fragm. ap. Eustath. p. 1157, 35. quod ad Glaucum Potniensem refert Hermannus, *Ὃς εἶχεπώλους τέσσαρας ζυγηφόρους, Φιμοῖσιν αὐλωτοῖσιν ἐμβριμωμένας.* Aristoph. Equit. 815. *Ὥστ' εἴ σν βριμήσαιο.* ubi Schol. *βριμᾶσθαι· τὸ ὀργίζεσθαι καὶ ἀπειλεῖν.* Corinna ap. Hephæst. p. 108. ed Gaisf. *κατὰ μὲν βριμούμενοι.* Cf. Spanhem. ad Callim. Del. 56. Formatum est a *βριμός,* unde *ἄβριμος.* Βριμὼ Hecate dicta est Apoll. Rhod. III. 860. *βρίμη* Apoll. Rhod. IV. 1677. ubi Schol. *τῇ ἰσχύϊ. παρὰ τὸ βρὶ πέπτωκε* (lege *γέγονε* ex Etymol. M. p. 214, 11.) *ῥῆμα τὸ βρίθω· οὗ ὁ μέλλων βρίσω· καὶ ῥηματικὸν ὄνομα βρίμη.—τὸ δὲ βρί,* inquit idem ad III. 860. *ἐπιτάσεώς ἐστιν, ὡς τὸ Βριήπυος ὄβριμος Ἄρης.* (Iliad. N. 521. Hinc *βριαρός.* Pausanias in Lexico apud Eustath. ad Od. A. p. 1395, 50. *βριμοῦσθαι, τὸ μετά τινος ἀπειλῆς ἐκφοβεῖν.* Ælius autem Dionysius, *βριμοῦται, ἀντὶ τοῦ ἀπειλεῖ. ἄλλοι δὲ βριμᾶσθαί φασιν ἐν δευτέρᾳ συζυγίᾳ τῶν περισπωμένων. ταῦτα δὲ πάντα ἐκ τοῦ βρὶ ἐπιτατικοῦ παράγονται.* Consentit fere Etymologus p. 213, 44. Verum non a Grammaticorum *βρὶ* intensivo, sed ab antiquo verbo *βρίω* hæc profluxerunt. Vid. infra 795. De substantivis *βρίμη* et *βρίμημα* Ruhnken. Epist. Crit. I. p. 77.

459. **Φιμός.** *Capistrum. Φιμόω. Incapistro.* Vet. Onomast. *Φιμός. δεσμός, κημός, ἐπιστόμιον.* Hesych. Anthol. I. xxxiii. 38. *Λασίῳ φιμὰ περὶ στόματι.* ubi Schol. *Φιμὰ σημαίνει τὸν κημόν, τὸν τοῦ*

ἵππου στόματι περιτιθέμενον. Aristoph. Nub. 592. Εἶτα φιμώσητε τούτῳ τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα. ubi vid. Schol. et ad v. 1147. ejusdem fabulæ. Confer omnino Schleusner. Lex. N. T. v. Φιμόω. Mox de συρίζω vide ad v. 117.

460. *Μυκτηρόκομπον πνεῦμα. *Spiritus, qui per nares emissus, sonum jactabundum edit.*

466. Φερέγγυος. Supra 392.

470. Σπαρτός. Vide supra 408.

471. Μαργός. *Vesanus.* Vid. Glossar. in Prometh. 909. Φρύαγμα. *Fremitus.* Supra 231.

473. Τροφεῖα. *Educationis merces.* τὰ ὀφειλόμενα τοῖς τροφεῦσι. Suidas. Vox communis erat θρεπτήρια, Attica τροφεῖα. Fuse de hac voce egit Valckenaerius ad Eurip. Phœniss. 45. Lysias c. Andoc. p. 126. ed. Auger. ἀλλὰ μέτοικοι μὲν καὶ ξένοι, ἕνεκα τῆς μετοικίας, ὠφέλουν τὴν πόλιν εἰσάγοντες. σὺ δὲ τί καὶ ἀγαθὸν ποιήσας, ὦ Ἀνδοκίδη; ποῖα ἁμαρτήματα ἀνακαλεσάμενος; ποῖα τροφεῖα ἀνταποδούς; Aristænet. I. 25. τοιαῦτά μοι παρ' αὐτῆς τὰ τροφεῖα; Cf. Eurip. Or. 109. Isocrat. Archidam. p. 65. ed. Battie. παρακαλέσαντες οὖν ἀλλήλους, ἀποδῶμεν τὰ τροφεῖα τῇ πατρίδι, καὶ μὴ περιΐδωμεν ὑβρισθεῖσαν τὴν Λακεδαίμονα. Infra 544. Μέτοικος, Ἄργει δ' ἐκτίνων καλὰς τροφάς.

475. Λάφυρα. Supra 264.

479. Ὑπέραυχος. *Jactabundus.* Sophocl. Antig. 1351. μεγάλαυχος infra 1057.

481. *Νεμέτωρ. *Ultor.* Nemesis fuit ira Deorum in eos, qui plus sibi quam mortales decebat, seu verbis sive factis arrogabant. Ζεὺς γὰρ μεγάλης γλώσσης κόμπους ὑπερεχθαίρει, inquit Sophocles. Exemplis, tanquam in re nota, supersedeo.

Ibid. *Κοταίνω. *Irascor.* Vid. infra 804.

483. Ὄγκα. Minervam Phœnices Ὄγκαν vocabant, teste Scholiasta. Ὄγκαν vicum Thebis vicinum memorant Schol. Pindari a Stan-

leio citatus, et Tzetz. in Lycophr. 1225. Hesych. Ὄγκας Ἀθηνᾶς. τὰς Ὠγυγίας πύλας λέγει. Nempe Æschylus ad portas Ὄγκας Ἀθανᾶς sistit Hippomedonta, qui secundum Euripidem Ὠγύγια εἰς πυλώματα ἔστειχε. Vid. Porson. ad Phœniss. 1150. Brunckius citat Epigramma vetus, Ὄγκας ναὸς ὅδ' ἔστιν Ἀθανᾶς, ὅν ποτε Καδμὸς Εἵσατο, βοῦν θ' ἱέρευσεν, ὅτ' ἔκτισεν ἄστυ τὸ Θήβας.

484. **Σχῆμα.** *Corporis habitus.* Hesych. Σχῆμα. πλάσμα, ἰματισμός, διάθεσις. Vid. Kuster. ad Suid. v. Ἀνεβάλλετο. Eurip. Med. 1068. Plato Criton. 15. p. 212. ed. Fischer. καὶ τὸ σχῆμα σαυτοῦ μεταλλάξας. Sophocl. Antig. 1169. τύραννον σχῆμ'. Philoct. 223. σχῆμα—Ἑλλάδος στολῆς. Theocr. X. 36. De gestu Eurip. Cycl. 221. Aristoph. Pac. 323. Cf. Bergl. ad Alciph. I. 34. p. 140. Foes. Œcon. in voce. Ἱππομέδοντος σχῆμα pro Ἱππομέδων, ut σχῆμα πέτρας pro πέτρα Sophocl. Philoct. 952. σχήματ' οἴκων, Eurip. Hecub. 617. Vid. Brunck. ad Sophocl. Trachin. 910. Monk. ad Eurip. Hippol. 794. cujus exemplis addas ex Horatio, *prisci Catonis virtus*, et *Liparæi nitor Hebri*, et *Stertinium acumen.*

Ibid. **Τύπος.** *Figura.* χαρακτήρ, εἰκών. Hesych. Suppl. 281. Κύπριος χαρακτήρ τ' ἐν γυναικείοις τύποις Εἰκὼς πέπληκται τεκτόνων πρὸς ἀρσένων. Eurip. Troad. 1074. γραπτοὺς τύπους. Id. Hypsip. fr. 10.

485. **Ἅλως.** *Area circularis.* ἡ τοῦ ἡλίου, ἢ σελήνης περιφέρεια. Αἰσχύλος δὲ περιφέρειαν τῆς ἀσπίδος. Hesych. Ita legendum videtur. Recte Scholiasta, Ἅλως ἐστὶ κυρίως, ὅταν νέφη περὶ τὸν ἥλιον ἐκκανθέντα λευκὰ φαίνηται, καὶ ὡς ἐν κύκλῳ τοῦ ἡλίου γένηται. Stanleius confert Virg. Æn. III. 637. *Argolici clypei, aut Phœbeæ lampadis instar.*

486. **Δινέω.** *Circumago. Gyro.* Theocr. II. 30. Ὡς δινεῖθ' ὅδε ῥόμβος. Vid. Valcken. Diatrib. p. 39. C.

Ibid. **Οὔκ ἄλλως ἐρῶ.** *Non diffitebor.* Eurip. Orest. 700. οὐκ ἄλλως λέγω.

487. **Σηματοῦργος.** *Signifex.* Stanleius bene advocat Apul. Met. II. p. 39. *In quo summum specimen operæ fabrilis egregius ille signifex prodidit.* Adde eundem Miles. V. init.

Ibid. **Εὐτελής.** *Vilis.* Proprie significabat ὀλιγοδάπανος, testibus Etymologo et Eustathio.

489. **Τυφώς.** vid. Glossar. ad Prom. 359. 362.

490. **Λιγνύς.** *Fuligo.* Onomast. Vet. ἡ τοῦ λύχνου ἀτμίς, καπνός. Hesych. ἡ ἀνάδοσις τοῦ καπνοῦ. Phot. ἡ καπνώδης ἀναφορά. Schol. Apoll. Rhod. IV. 1188. Soph. Antig. 1127. Στέροψ ὅπωπε λιγνύς. Cf. Trachin. 1196. Dosiadæ Ara 13. οὐ στροβίλῳ λιγνύϊ. Lycophr. 295. λιγνύος ῥιπαῖσι.

Ibid. **Αἴολος.** *Mobilis.* αἰόλα νύξ. Sophocl. Trach. 94. ubi vid. Hoepfner. ad Schol.

Ibid. **Κάσις.** *Frater.* Hipponax Athenæi III. p. 78. C. Συκῆν μέλαιναν, ἀμπέλου κάσιγνήτην. Vid. supra 343.

491. **Πλεκτάνη.** *Spira. Plica.* Noster ap. Longin. 3. πλεκτάνην flammæ. Aristoph. Av. 1717. πλεκτάνην καπνοῦ.

Ibid. **Περίδρομος.** *Circumdatus.* In Eurip. Bacch. 1051. ubi editur Ἦν δ' ἄγκος ἀμφίκρημνον ὕδασι διάβροχον, Scholiasta Hephæstionis citat ὑψίκρημνον, ὄρεσι περίδρομον, quod notat Porsonus, quem vide in Adversariis.

Ibid. **Κύτος.** Vid. nott. ad v. 42. Occurrit Agam. 323. Eurip. Suppl. 1212. ubi vide Markland.

492. * **Προσεδαφίζω.** *Solidum reddo.* Gloss. Vett. Labbæi, Ἐδαφίζω. *Pavio. Pavimento.* Ἐδαφίζει. *Solidat.* Hesych. Ἡδάφωται. κατῳκισται. Forsan ἡδάφισται. Vid. Valckenaer. Schol. in Luc. XIX. 44.

Ibid. * **Κοιλογάστωρ.** *Ventre cavo.* Infra 1135. κοιλογάστορες λύκοι.

493. **Ἐπηλαλάζω.** *Acclamo* ἀλαλάν. Vid. 951.

494. **Βακχάω.** *Baccharum in modum insanio.* Hesych. Βακχᾷν. ἐστεφανῶσθαι κισσῷ. Hanc formam omisit Schneiderus in Lexico: habet tamen Stephanus in Indice.

Ibid. **Θυιάς.** *Thyias. Baccha.* Virgil. Æn. IV. 301. *qualis commotis excita sacris Thyias.* ubi F. Ursinus confert Pacuvii locum, *Flexanima tanquam lymphata ut Bacchi sacris Commotus.* Adjice Horat.

Carm. III. xv. 10. *Expugnat juvenum domos Pulso Thyias uti concita tympano.* Plura dabunt auctores in notis laudati. Timotheus ap. Plutarch. de Aud. Poet. p. 37. Ἄρτεμιν vocat *μαινάδα, θυιάδα, φοιβάδα, λυσσάδα.*

Ibid. **Φόβον βλέπων.** Notissimus Atticismus, comicis tamen quam tragicis usitatior. Aristophaneorum, *ὀρίγανον, κάρδαμον βλέπειν,* et similium, quivis meminerit.

499. **Δύσχιμος.** *Noxius.* Choeph. 184. *δυσχίμου πλημμυρίδος, μελάγχιμος* occurrit Choeph. 9. Suppl. 714. Pers. 306. ubi vide Brunck. Spanhem. in Callim. H. Cer. 11.

503. **Σχέσις.** *Habitus.* Medicis *Corporis habitudo.* Idem fere quod ἕξις. vid. Schaefer. ad Dionys. Hal. de C. V. p. 7. Latini dicebant *habitus corporis:* vid. N. Heins. ad Tacit. Annal. I. 10. Vox pedestri sermoni accommodatior; num alibi apud poetas scenicos occurrat nescio.

504. **Ἑρμῆς.** *Mercurius.* Inexspectati lucri auctor: quod bene notavit Schol. A.

509. **Σταδαῖος.** *Statarius.* Onomast. Vet. Sic enim lego pro *σταδιαῖος.* Apoll. Rhod. III. 1225. *Θώρηκα στάδιον.* ubi Schol. *ὅτι οὐκ ἦν ἀλυσίδωτος ἀλλὰ σταδιαῖος.* Lege *σταδαῖος.* et in Polluc. I. X. 19. *σταδαία μάχη.* Vid. II. H. 240. Eustath. ad Il. H. p. 678, 31. *ὅτι δὲ ὁ σταδαῖος ἀπὸ τοῦ στάδην γίνεται—καθὰ ἐκ τοῦ χύδην ὁ χυδαῖος, δῆλόν ἐστιν.* Pers. 240. Ἔγχη *σταδαῖα.* Verte igitur *ἥσται, collocatur.*

Ibid. **Φλέγω.** *Uro.* Vid. supra 272. Abresch. citat Soph. Ajac. 196. Ἀραν *οὐρανίαν φλέγων.* Cf. Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. 248.

517. **Ἀντίτυπος.** *Adversarius.* Usus singularis: proprie *contra feriens,* ut Sophocl. Antig. 134. Ἀντιτύπᾳ δ' ἐπὶ γᾷ *πέσε ταν-ταλωθείς.* vel *repercussus,* ut Philoct. 693. 1460. *στόνον ἀντίτυπον.* Ad sensum hujus loci Onomast. Vet. Ἀντίτυπος. *Refractarius.* Cf. Ruhnken. ad Timæum p. 157. Larcher. ad Herodot. T. I. p. 53.

518. **Χθόνιος.** Vid. Glossar. in Prometh. 359. ubi *γηγενὴς* vocatur Typho.

520. * Δηρόβιος. *Longævus.* Butlerus comparat Sophocl. Œd. Tyr. 1098. *τίς σ' ἔτικτε τῶν μακραιώνων;*

525. Αἰχμή. *Hastæ cuspis. Telum.* Infra 876. Prometh. 413. 431. 961. et ibi Glossarium.

Ibid. Μᾶλλον θεοῦ. Stanleius confert Apoll. Rhod. I. 467. *οὐδέ μ' ὀφέλλει Ζεὺς τόσον, ὁσσάτιόν περ ἐμὸν δόρυ.* Virg. Æn. X. 773. Stat. Theb. IX. 549.

526. Ὑπέρτερος. *Melior.* Choeph. 103. *Λέγοις ἄν, εἴ τι τῶνδ' ἔχεις ὑπέρτερον.* Sophocl. Antig. 631. *Τάχ' εἰσόμεσθα μαντέων ὑπέρτερον.* Comparandus est Theocrit. X. 53. *Ναὶ μὰ τὸν ὀφθαλμόν, τῷ μοι γλυκερώτερον οὐδέν.* Catull. III. 5. *Quem plus illa oculis suis amabat.* Plura dabit Stanleii nota.

527. Ἦ μήν. *Certe.* Formula confirmandi, in jurejurando usitata. Sophocl. Philoct. 593. *Διώμοτοι πλέουσιν, ἦ μὴν ἢ λόγῳ Πείσαντέ γ' ἄξειν, ἢ κατ' ἰσχύος κράτος.* Cf. Sophocl. Trach. 256. Homer. Hymn. Apoll. 87. Thucyd. VI. 72. Platon. Phæd. p. 94. Wytt. Lucian. T. II. p. 556. Idem valet apud Ionicos scriptores ἦ μέν. Iliad. A. 76. Herodot. VI. 74. Vid. Perizon. ad Ælian. V. H. II. 7. Glossar. in Prometh. 174. De λαπάζω vide ad 47.

528. Ὀρέσκοος. *Monticola.* Strabo ducit *ἀπὸ τῶν κώων— κοιλωμάτων*, VIII. 367. citans Iliad. A. 268. *Φηρσὶν ὀρεσκῴοισιν.* ubi vid. Schol. Venet. unde profecit Etymologus p. 630, 11. qui ducit a *κείω, cubo.* Varia tradit Eustathius. Hesych. *Κόοι· τὰ χάσματα τῆς γῆς,* (Eustath. Κῷοι), unde hanc vocem compositam esse putat Monk. ad Eurip. Hippol. 1231. ubi occurrit; et in Cycl. 246. Vid. Albert. ad Hesych. in v. Valcken. ad Schol. Eurip. Phœniss. p. 80.

529. Βλάστημα. *Germen.* Nota sunt *ὄζος Ἄρηος, ἐκ Διὸς ἔρνος* et similia. Pindar. Ol. B. 14. *εὐωνύμων τε πατέρων ἄωτον ὀρθόπολιν.* Plura congessit V. D. in Misc. Obs. T. IV. p. 14.

Ibid. * Καλλίπρωρος. *Pulcram proram*, i. e. *faciem, habens.* Agam. 227. *στόματος καλλιπρώρου.* Composita quædam a πρώρα notavi ad Prometh. 431. "*ἀνδρόπρωρα Empedocles apud Plutarch. T. II. p. 1123. B. Aristot. Phys.* II. 8." R. P. Cf. Alberti. ad Hesych. in voce.

Suid. III. p. 189. Monk. ad Eurip. Hippol. 956. Video dudum ante me Æschyli locum apud Suidam et Etymologum, *κάπηλα προφέρων τεχνήματα*, a Valckenaerio correctam fuisse, Adnot. in Loca quæd. N. F. p. 410. Schleusner. Lex. N. T. in v. Adde Hipponact. apud Tzetz. in Lycophr. 579. Vocem facete ducunt Grammatici *ἀπὸ τοῦ κακύνειν τὸν πῆλον. ἤγουν τὸν οἶνον.* Vid. Schol. Aristoph. Plut. 426. 435.

547. Κόμπασμα. *Jactatio.* Infra 795. Prometh. 369. ubi vide Glossarium.

552. *Ἔργμα. *Factum.* Eumen. 499. *τῶνδ' ἐφέρψει κότος τις ἐργμάτων.* Theogn. 1025. *ἀπρήκτοισιν ἐπ' ἔργμασιν.* Eurip. Orest. 160. Hippol. 1107. Bacch. 1067. Minime cum Butlero vertendum *agger.* Scilicet Actor est *ἀνὴρ ἄκομπος—χεὶρ δ' ὁρᾷ τὸ δρᾶσιμον.* quare non patietur ut *γλῶσσα κομπώδης.* sine *τῷ δρασίμῳ*, intra portas admissa, mala gignat. In Sophoclis Antig. 848. pro *ἔργμα τυμβόχωστον* legendum puto *ἕρμα.* Ita certe corrigendus est Oppian. Hal. IV. 477. *Πολλάκι μὲν καὶ νῆες ἐν ἕρμασιν ἠΰτ' ἔκελσαν.* Vulgo *ἔργμασιν.*

553. Ἀλδαίνω. *Augeo.* Supra v. 12.

554. Δάκος. *Bestia.* Hesych. Δάκη. *θήρια.* Occurrit Prometh. 603. Agam. 798. 1203. Choeph. 523. Suppl. 265. Eadem periphrasi utitur Eurip. Hippol. 646. *ἄφθογγα δάκη θηρῶν.* ubi Valckenaer. Spanhemium laudat ad Callim. H. Dian. 84. qui hunc versum citat.

557. * Κροτησμός. *Pulsatio.* De hac forma verborum docte disseruit Bergler. ad Alciphr. p. 87.

560. *Ὄρθιος. *Arrectus.* Respicit Homerum Iliad. Ω. 359. *Ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν.* Choeph. 29. *ὀρθόθριξ φόβος.* Polluc. II. 31. *παρὰ Σοφοκλεῖ Ὀρθόκερως φρίκη. οἷον ὀρθόθριξ.* In re contraria Eurip. Hel. 638. *Γέγηθα, κρατὶ δ' ὀρθίους ἐθείρας Ἀνεπτέρωκα.* Cf. Sophocl. Œd. C. 1625. Virg. Æn. IV. 280.

568. Βάζω. *Loquor.* Plerumque malo sensu. Heraclides grammaticus apud Eustath. in Od. K. p. 1654, 17. ducit a *φῶ, φάζω*, et *Μακεδόνων διαλέκτῳ βάζω.* Satis inepte, ut solent Grammatici. Recte Lennepius ducit a *βά.* Sicut enim ab *ὦ* venit *ὤζω*, a *φεῦ, φεύζω*,

ab οἴμοι, οἰμωζω, a μῦ, μῦζω a σί, σίζω, etiam a βά, βάζω et a βή, βήζω. Hesych. Βήζει. φωνεῖ. In codice MSto Coll. Trin. inter Ζώων ἀλόγων φωνὰς est τῶν βρεφυλλίων τὸ βύζειν. Lege βήζειν. Cratinus ap. Etymol. et Suid. v. βή. Eustath. ad Iliad. I. p. 768, 13. Ὁ δ' ἡλίθιος, ὥσπερ πρόβατον, βὴ βὴ λέγων βαδίζει. (Lege ob metrum, ὡς προβάτιον. Vid. Aristoph. Plut. 293. 923.) Etymologus ait, βή, τὸ μιμητικὸν τῆς τῶν προβάτων φωνῆς, οὐχὶ βαί, λέγεται Ἀττικῶς. Lege οὐχὶ βά, etsi βαὶ etiam Suidas et Eustathius. Sed omnes ex Lexico Rhetorico. Hanc etymologiam veram esse liquet ex alia forma βαβάζειν. Vid. Eurip. Hippol. 119. Incert. Rhes. 721.

571. Κλητήρ. *Stator.* Onomast. Vet. ὁ εἰς δίκην καλῶν. Hesych. Κλητῆρες μὲν οἱ ἄνδρες, δι' ὧν εἰς τὰς δίκας προκαλοῦνται οἱ διαδικαζόμενοί τισιν. ἔδει γὰρ παρεῖναί τινας ὡς μάρτυρας τῆς προσκλήσεως— πολὺ δέ ἐστιν ὅλως τοὔνομα παρὰ τοῖς ῥήτορσι, καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ. Harpocrat. quem exscribit Photius. Cf. Albert. ad Hesych. in v. Suppl. 617. Ἔκραν' ἄνευ κλητῆρος.

574. Ἐξυπτιάζω. *Resupino. Ad cœlum tollo.* Apposite Lycophr. 362. Ἡ δ' εἰς τέραμνα δουρατογλύφου στέγης Γλήνας ἄνω στρέψασα χώσεται στρατῷ. Antonin. Liberal. 5. εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβλέψας, ηὔξατο σὺν ἑαυτῷ πάντα ἠφανισθῆναι. Virg. Æn. II. 405. *Ad cœlum tendens ardentia lumina frustra.* Schutzius citat Clem. Alex. Pædagog. III. p. 253. ἐξυπτιάζοντο παραβλέπειν εἰς τοὺς ἀπαντῶντας.

575. Ἐνδατέομαι. *Divido.* Hesych. ἐνδατούμενος. μεριζόμενος, καὶ κακῶς λέγων σφοδρῶς. Sophocl. Trachin. 792. πολλὰ δ' οἰμωγῇ βοῶν Τὸ δυσπάρευνον λέκτρον ἐνδατούμενος. ubi Schol. κατὰ μέρος κακῶς λέγων. ἐνδατεῖσθαι γὰρ τὸ μερίσασθαι. ἡ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν δαινυμένων· ἐνδατεῖσθαι γὰρ τὸ σφοδρῶς ἐσθίειν. Cf. Elmsl. ad Œd. Tyr. 196. Noster in Psychostasia ap. Plato de Rep. II. p. 432. ἐνδατεῖσθαι τὰς ἐμὰς εὐπαιδίας, Νόσων τ' ἀπείρους καὶ μακραίωνας βίους. qui locus vulgo longe aliter legitur. Eurip. Herc. Fur. 218. Λόγους ὀνειδιστῆρας ἐνδατούμενος. Lycophr. 155. χόνδρον ἐνδατούμενος. "*Dividere* ergo maledictis et *differre* veteres dicebunt, ut Græci ἐνδατεῖσθαι. Sophocles Trachiniis, Καὶ πλεῖστα τὸν σὸν ἐνδατούμενος γάμον. (memoriter

citat,) et Catullus similiter: *Non si me infestas discerpant sidera dictis.*" Scaliger in Diras p. 436. Haud longe diverso, quanquam meliore sensu, dixit Horatius, *Imbelli cithara carmina* DIVIDES. Recte autem Schol. A. *εἰς δυὸ διαιρῶν τὸ ὄνομα τοῦ* Πολυνείκους, *τὸ πολὺ καὶ τὸ νεῖκος.* Sic nescio quis in Euripide ap. Etymol. M. p. 576, 30. Valcken. Diatrib. p. 138. *Μελέαγρε, μελέαν γάρ ποτ' ἀγρεύεις ἄγραν.* Vid. infra 655. 829. Eurip. Phœniss. 645. Valckenaer. ad Herodot. p. 439, 64.

579. Ἐγγενεῖς θεοί. *Generis Dii.* Vide Musgrav. ad Soph. Electr. 430. Antig. 205. quæ loca citat Abreschius.

580. Ἔπακτός. *Advena.* Malo sensu ubique fere ponitur. Vid. infra 1019. Sophocl. Trachin. 259. *Στρατὸν λαβὼν ἐπακτόν.* Vox satis frequens est.

581. Πηγή. *Fons.* Schol. A. interpretatur *τὰ δάκρυα τῆς πατρίδος ποία παύσει τιμωρία*; De *πηγῇ* lacrymarum vid. Porson. ad Eurip. Phœniss. 381. Nostri Prometh. 409. Recte vero Butlerus *δίκη* de signo Justitiæ accipit, quod Polynices in scuto gestabat.

584. Πιαίνω. *Pinguefacio.* Imitatur forsan Pindarum, qui de septem ducibus agens Nem. IX. 54. inquit, *Ἰσμηνοῦ δ' ἐπ' ὄχθαισι λευκανθέα σώμασ' ἐπίαναν καπνόν.* Virgil. Georg. I. 491. *Nec fuit indignum superis bis sanguine nostro Emathiam, et latos Hæmi* PINGUESCERE *campos.* Horat. C. II. i. 29. *Quis non Latino sanguine* PINGUIOR *Campus?* In Pers. 807. Asopus fluvius dicitur *φίλον πίασμα Βοιωτῶν χθονί.*

585. Κεύθω. *Operio. κεκευθώς,* media voce, *opertus. κερανν῾ῳ γὰρ σχισθεῖσα ἡ γῆ ἔλαβεν αὐτόν.* Schol. A. Pindar. Ol. VI. 18. *Ἀγησία, τὶν δ' αἶνος ἕτοιμος, ὃν ἐν Δίκᾳ* (imo *ἐν Δίρκᾳ*) *ἀπὸ γλώσσας Ἄδραστος μάντιν Οἰκλείδαν ποτ' ἐς Ἀμφιάραον Φθέγξατ' ἐπεὶ κατὰ γαῖ' αὐτόν τε νιν Καὶ φαιδίμας ἵππους ἔμαρψεν.* totus vero locus pulcherrimus est. Nem. X. 14. *Γαῖα δ' ἐν Θήβαις ὑπέδεκτο κερανωθεῖσα Διὸς βέλεσι Μάντιν Οἰκλείδαν.*

590. Ἄλοξ. *Sulcus.* Nominativus, qui solus usurpatur, est αὖλαξ. Etymol. M. p. 70, 2. *Ἄλοξ, ἡ αὖλαξ.—Μὴ σπεῖρε τέκνων*

ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ. Εὐριπίδης Φοινίσσαις. et mox, Ἀλοκίζειν, τὸ ἀροτριᾶν. (Lycophr. 119.) Choeph. 23. Ὄνυχος ἄλοκι νεοτόμῳ. Agam. 1025. ἐξ ἀλόκων ἐπετειᾶν. Sophocl. Œd. Tyr. 1210. πατρῷαι ἄλοκες. Eurip. Herc. Fur. 164. Δορὸς ταχεῖαν ἄλοκα. Aristoph. Av. 234. Excerpta Labbæi, Αὖλαξ—*Stultus*. Lege *Sulcus*, seu Βλάξ, *Stultus*, Timæus Lex. Platon. Βαθεῖαν αὔλακα. ὅπερ ἐστὶ σχιστῆς γῆς ὑπὸ ἀρότρου. μεταφορικῶς ἀπὸ τούτου βαθείας φρένας καὶ κεκρυμμένας σημαίνει, ubi omnino videndus Ruhnkenius. Huc respicit Hesychius. Βαθεῖαν. κεκρυμμένην. Herodot. IV. 95, τὸν Ζάλμοξιν τοῦτον ἐπιστάμενον δίαιταν τε Ἰάδα, καὶ ἤθεα βαθύτερα ἢ κατὰ Θρήϊκας. Posidippus Athenæi IX. p. 377. C. ὁ βαθὺς τῇ φύσει Στρατηγός. Suppl. 403. βαθεῖα φροντίς. Pers. 143. φροντίδα κεδνὴν καὶ βαθύβουλον. Anglice *deep*. Alio sensu Auctor Rhesi 796. Πληγῆς βαθεῖαν ἄλοκα τραύματος λαβών. Κεδνός supra 62. Ἀντηρέτης supra 269.

599. **Θερμός**. *Fervidus. Improbus.* Photius et Suid. Θερμός. θρασύς. Eumen. 563. Γελᾷ δ' ὁ δαίμων ἐπ' ἀνδρὶ θερμῷ. Schol. ad Choeph. 627. explicat ἀθέρμαντον per ἀθράσυντον. Sophocl. Antig. 88. θερμὴν καρδίαν, *audacem*. Aristoph. Plut. 415. Ὦ θερμὸν ἔργον κἀνόσιον, καὶ παράνομον. Sophocl. Philoct. 927. Ὦ ΠΥΡ σύ, καὶ πᾶν δεῖμα, καὶ ΠΑΝΟΥΡΓΙΑΣ Δεινῆς τέχνημ' ἔχθιστον. Eustath. ad Il. B. p. 201, 6. Θερμὸν ἔργον διαλελυμένως, τὸ ἀναιδὲς καὶ θρασύ· θερμουργὸς δὲ ἀνὴρ ἐν συνθέσει κατὰ λόγον ἐπαινετόν, ὁ θαρσάλεος, καὶ μὴ ψυχρὸς εἰς ἔργον.

Ibid. **Πανουργία**. *Nequitia quæ nihil non audet.* Πανοῦργος *Callidus, Astutus, Vafer.* Philoxeni Gloss. Vox satis frequens est. Schol. Aristoph. Ran. et Suid. in voce, τὸ πανοῦργε, ἡμεῖς μὲν μετριώτερον φάμεν· Ἀττικοὶ δὲ ἐπὶ σφοδραῖς βλασφημίαις. Dicebant et παντουργός, Soph. Ajac. 445. φωτὶ παντουργῷ. Eustath. ad Il. A. p. 29, 30. παντουργός, πάλαι μὲν ὁ πανοῦργος, ὡς καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ· νῦν δὲ θεία ἐστιν ἡ λέξις. i. e. *Deo proprium, Theologis usurpatum*. Vid. Thom. Magistr. p. 677. et Hemsterhusii notam; et confer Phavorin. in v. Mazochi. Spicileg. in Prov. XIII. 1. p. 209. Sic πᾶν vel πάντα δρᾶν erat *nihil non audere*. Eurip. ap. Stob. p. 11. Grot. Τοῦ μὲν δικαίου τὴν δόκησιν ἄρνυσο, Τὰ δ' ἔργα τοῦ πᾶν δρῶντος. Plato Apolog. 29. ὅπως ἀποφεύξεται, πᾶν ποιῶν, θάνατον. Sophocl. Electr. 613. ἆρ' οὖ σοι δοκεῖ Χωρεῖν ἂν εἰς πᾶν ἔργον, αἰσχύνης ἄτερ;

600. Θεόπτυστος. *Diis invisus. Quem Dii abominantur.* A πτύω *spuo*, quod faciebant aversantes aliquid. Vid. Glossar. in Prometh. 1106. Pro sententia confer Eurip. Suppl. 205. Troad. 1053. Electr. 1355. Xenoph. Cyrop. VIII. p. 121. Babrium ap. Tyrwhitt. p. 15. Hesiod. Op. 238. Phocylid. 127. Horat. C. III. ii. fin.

602. Ἐχθρόξενος. *Hospitibus infestus.* Glossar. in Prom. 752. infra 617.

603. Ἄγρευμα. *Irretitio.* Verte autem *in eadem fati retia incidens.* Agam. 1056. Ἐντὸς δ' ἂν οὖσα μορσίμων ἀγρευμάτων. Ibid. 368. στεγανὸν δίκτυον ἄτης παναλώτου. Vid. Prometh. 114.

604. Μάστιξ. *Flagellum.* Respicit forsan Homer. Iliad. M. 37. Ἀργεῖοι δέ, Διὸς μάστιγι δαμέντες. Hesych. Διὸς μάστιγι: τῷ κεραυνῷ. Horatius, *sublimi flagello Tange Chloen semel arrogantem.* Cf. Agam. 643.

608. Φρενῶν βίᾳ. *Invito animo.* Supra 527. βίᾳ Διός. Infra 742. Ἀπόλλωνος βίᾳ. Suppl. 436. βίᾳ δίκας. Eurip. Alcest. 832. θυμοῦ βίᾳ. Thucyd. I. 42. βίᾳ ἡμῶν, ubi vide Abresch. Auctar. p. 222. Eurip. Phœniss. 18. δαιμόνων βίᾳ. Anglice, *in spite of.*

610. * Ξυγκαθελκύω. *Simul deorsum traho.*

612. Λῆμα. Supra 444. infra 703.

614. Θέσφατον. *Oraculum.* Proprie, *a Deo dictum:* neutrum adjectivi θέσφατος. Etymol. M. p. 448, 2. Θέσφατον, ἀπὸ τοῦ θεόφατον, ὃ σημαίνει τὸ ἐκ τοῦ θεοῦ λεγόμενον, κατὰ συγκοπὴν καὶ πλεονασμὸν τοῦ σ. Homer. Iliad. Θ. 477. Ὣς γὰρ θέσφατόν ἐστι. *Sic a diis decretum est.* Ductum autem videtur ab antiqua voce θὲς, *deus*, ut θέσπις, θέσκελος. Ceterum bene contulit Schneiderus h. l. cum Pindar. Isthm. VIII. 101. ἐπέων δὲ καρπὸς οὐ κατέφθινε. Eumen. 711. Κἄγωγε χρησμοὺς τοὺς ἐμούς τε καὶ Διὸς Ταρβεῖν κελεύω, μηδ' ἀκαρπώτους κτίσαι.

615. Καίριος. Supra v. 1.

617. Πυλωρός. *Portarum custos.* Πυλωρός. *Janitor.* Philoxeni Glossæ.

620. Παρ' ἀσπίδος. *A clypeo.* i. e. *a læva manu.* Bruńckius interpretatur, "*nudum ensem arripere a sinistro latere.*" Clypeus læva manu gestabatur." Ubi, ut solet, actum agit: hanc enim interpretationem dudum indicaverat V. D. in Act. Erudit. an. 1750. p. 31. qui tamen rectius δόρυ vertit *hastam,* monens veteres, dum in armis starent, manibus nondum consertis, hastum in sinistra sub scuto tenuisse. Aristoph. Av. 390. Καὶ τὸ δόρυ χρὴ, τὸν ὀβελίσκον, Περιπατεῖν ἔχοντας ἡμᾶς Τῶν ὅπλων ἐντός, παρ' αὐτὴν Τὴν χύτραν. Quæ brevis observatio pluris quam omnia ceterorum criticorum interpretamenta facienda est.

631. Ἐπικηρύσσω. *Annuncio.* ἐπικηρυχθεὶς, *designatus.* Abresch. subaudit βασιλεύς. Locum autem, qui vulgo male distinguitur, ita vertas, *Quales imprecatur et enixe petit eventus, scilicet se, (cum turres scanderit, et rex nunciatus fuerit, et Pæana ob captam urbem cantaverit) tecum congredi, &c.*

632. Ἀλώσιμος παιάν. *Pæan ἅλωσιν celebrans.* Sic ἁλώσιμον βάξιν Agam. 10. Adjectiva in ιμος alias illustrabo.

Ibid. Παιάν. *Quivis hymnus.* Proclus Chrestom. p. 381. ed. Gaisf. ὁ δὲ παιάν ἐστιν εἶδος ᾠδῆς εἰς πάντας νῦν γραφόμενος θεούς· τὸ δὲ παλαιὸν, ἰδίως ἀπενέμετο τῷ Ἀπόλλωνι καὶ τῇ Ἀρτέμιδι, ἐπὶ καταπαύσει λοιμῶν καὶ νόσων ᾀδόμενος· καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὰ προσῴδια τινὲς παιᾶνας λέγουσι. Servius ad Virgil. Æn. X. 738. *Pæana carmen esse victoriæ Æschylus docet, quod ideo Apollini dicatum est, quia malorum avertendorum potens est.* Gloss. Vett. Labbæi, Παιανίζω. *Oro, Canto.* Παιανισμός. *Vociferatio.* Cf. infra 867.

Ibid. * Ἐπεξιακχάζω. *Ingemino Iacche!* Hesych. Ἰακχάζει. καταβοᾷ. Suidas, Ἰακχάζουσιν. (Ἰακχον) λέγουσιν—Ἡρόδοτος. (VIII. 65. τὴν φωνὴν ἣν ἀκούεις, ἐν ταύτῃ τῇ ὁρτῇ ἰακχάζουσιν.) Glossæ Herodoteæ, Ἰακχάζουσι. λέγουσι. φλναροῦσι. Vid. Larcher. T. V. p. 485. Specimen hymni Ἰάκχου exstat Aristoph. Ran. 316. Eurip. Cycl. 69. Ἴακχον, Ἴακχον φῴδὰν μέλπω. Etymol. M. p. 213, 26. Βρίακχος, θηλυκῶς, ἡ βάκχη, ἡ βριαρῶς ἰακχάζουσα. Σοφοκλῆς. Ἐγὼ δὲ χερσὶν ἄγραν βρίακχον.

634. * Ἀνδρηλάτης. *Homines in exilium fugans.* Timæus Lex. Platon. Ἀνδρηλατεῖν, ἄνδρας ἐξελαύνειν καὶ φυγαδεύειν. quæ vox occurrit Agam. 1421. Eumen. 221. Sophocl. Œd. Tyr. 100.

636. Γενέθλιοι θεοί. *Dii generis.* quos supra vocaverat ἐγγενεῖς v. 579. ubi vide Glossarium.

637. Ἐποπτήρ. *Spectator.* Vid. Glossar. in Prometh. 307.

639. * Καινοπηγής. *Recens compactus.* Vid. infra 734.

641. Τευχηστής. *Armatus.* ὁπλίτης Schol. et Hesych. Apoll. Rhod. III. 415. Ἀνδράσι τευχηστῆσι. Callim. H. Jov. 77. Τευχηστὰς δ' Ἄρηος. ubi hæc advocat Spanhemius, et Pers. 900. τευχηστῆρας. Choeph. 625. τευχεσφόρους. Rarissimæ autem sunt voces in ηστής. ἀργηστὴς occurrit supra v. 60. ὠμηστὴς sæpius apud Homerum, et in Iliad. Λ. 454. ubi Schol. Venet. τὰ εἰς της λήγοντα, τῷ ῆ παραληγόμενα, ἔχοντα πρὸ τοῦ τ τὸ σ, ὑπὲρ δύο συλλαβὰς ὄντα, ὀξύνεται. ἐρκηστής. (Nicand. Ther. 9.) ὀρχηστής. οὕτως οὖν καὶ ὠμηστής. Quem canona Aristarchi esse ait Eustath. p. 855, 38.

644. Κατάγω. *Reduco.* Infra 657. κατάγεσθαι ab aliquo in patriam dicitur exul; qui tunc κατέρχεται, vel κάτειτι, et reditus ejus κάθοδος est. Vide Porson. ad Eurip. Med. 1011. Onomast. Vet. Κατα-γόμενοι. *Reduces.* Thom. Mag. Κατέρχομαι. ὅταν εἰς τὴν πόλιν, ἀφ' ἧς ἐξῆλθον, ἐπανέλθω. Vid. Choeph. 3. Aristoph. Ran. 1128. Φεύγων δ' ἀνὴρ ἥκει τε καὶ κατέρχεται.

645. Ἐπιστροφή. *Conversatio.* Abresch. citat Eumen. 537. ξενοτίμους δωμάτων ἐπιστροφάς. Nostri Philoctet. apud Aristoph. Ran. 1430. Σπέρχειε ποταμὲ βούνομοί τ' ἐπιστροφαί. Hesych. Ἐπιστροφαί. διατριβαί. διαιταί. Αἰσχύλος Φρυξίν. Sophocl. Œd. C. 1045. εἴην ὅθι δαΐων τάχ' ἐπιστροφαί. Eurip. Helen. 446. Ἕλλην πεφυκώς, οἷσιν οὐκ ἐπιστροφαί. *quibus nullum datur hospitium.* ubi perperam Musgrav. ἀποστροφαί. Hesiod. Theog. 753. Γαῖαν ἐπιστρέφεται. Theognis ap. Stob. XXXII. p. 139. Αὖταρ ἀναιδείη γαῖαν ἐπιστρέφεται. Noster Choeph. 347. Suppl. 504.

649. Ναυκληρέω. *Navem rego*, non ut gubernator, sed ut magister. *ναύκληρος* est proprie navis mercatoriæ magister: vid. Thucyd. I. 137. Photius, Ναυκληρεῖν. *καὶ τὸ οἰκίας δεσπόζειν.* Ἄλεξις. Ναύκληρος *ὁ τῆς νεὼς κύριος. καὶ ὁ ἐπιπλέων αὐτῇ ἐπὶ τῷ τὰ ναῦλα λαμβάνειν.* Pollux I. 8. *ὁ δεσπότης τῆς οἰκίας—ἔνιοι δὲ αὐτὸν καὶ ναύκληρον ἐκάλεσαν.* De Attico usu hujus vocis vid. interpp. ad Hesych. in voce. Ναύκληρος proprie cui navis hæreditas est. Vid. Suppl. 176.

650. *Θεομανής. Schol. A. interpretatur *in Deos furens*. male. Potius, *cui furorem dii injecerunt*; ut in Eurip. Orest 835. *θεομανεῖ λύσσῃ δαμείς.*

Ibid. Στύγος. *Odium.* Vox rarissima apud alios; apud Æschylum vero frequens. Vid. Agam. 549. 560. 1310. Choeph. 768. 989. Vid. supra ad v. 170. *σωφρόνων μισήματα.*

658. Φλύω. *Nugas effutio*, a φλέω, *bullio*, quæ vox occurrit Agam. 378. 1418. Prometh. 513. *μὴ μάταν φλῦσαι θέλων.* ubi vide Glossar. Cum Æliani loco ibi citato confer Plutarch. Sympos. V. 8. p. 1216. *τὴν χλωρότητα καὶ τὸ ἄνθος τῶν καρπῶν φλόον προσηγόρευον. εἶναι δὲ καὶ τῶν Ἑλλήνων τινὰς οἳ Φλοΐῳ Διονύσῳ θύουσιν.* Homer. Iliad. Φ. 361. *ἀνὰ δ' ἔφλνε καλὰ ῥέεθρα.* ubi Schol. Venet. *ἀνέζει. ἔνθεν καὶ τὸ ἐκ θερμότητος ἀνάστημα, φλυκτίς. καὶ φλυαρός, ὁ ἀναζέων τοῖς λόγοις.* Aristoph. Nub. 395. *τοὺς δὲ ζῶντας περιφλύει. circumsiccat.* Cf. Toup. in Hesych. IV. p. 64. Schneider. ad Nicand. Alex. 214.

Ibid. Φοῖτος. *Rabies. μανία. λύσσα.* Hesych. Vid. Glossar. in Prometh. 620.

659. Δίκη. *Justitia.* Jovis filia. Eurip. Andromeda ap. Stob. Ecl. p. 123. Τήν τοι Δίκην λέγουσι παῖδ' εἶναι Διός.

661. Σκότος. *Caligo.* Abreschius citat Pindar. Nem. I. 53. *σπλάγχνων ὑπὸ ματέρος—ὠδῖνα φεύγων.* Nostr. Eumen. 668. Οὐδ' *ἐν σκότοισι νηδύος τεθραμμένη.*

ὁ τρέχων ἐντὸς ἔνεστι πόνος. Horat. Carm. I. iii. 18. *Qui* siccis oculis *monstra natantia—vidit.* ubi omnino videndus est magnus Bentleius.

626. **Κυρέω.** *Ordino.* Recte Schol. A. τὸν βίον εὖ διάξας.

Ibid. * **Μελαναιγίς.** *Atram procellam ciens.* Vide supra ad v. 63.

701. **Σαίνω.** Supra v. 379.

703. **Λῆμα.** Vide supra v. 444.

Ibid. **Τροπαία.** sc. **αὔρα.** *Ventus qui τροπὴν fert.* Agam. 220. Φρενὸς πνέων δυσσεβῆ τροπαίαν. τροπαῖος adjective sæpius occurrit. Photius et Etymol. M. p. 766, 40. Τριπαία. ἡ ἐναντία πνοή. οὕτως Σοφοκλῆς. Brunckius, seu potius Valckenaerius, Τροπαία.

704. **Θαλερός.** *Mollis.* Proprie dictum de θάλλοις, i. e. *surculis* plantarum, mollitiei notionem facile contraxit. Etymol. M. p. 441, 32. Θαλερός. ὁ ἐν ἀκμῇ ὢν τοῦ θάλλειν, ὁ ἀκμάζων νέος. καὶ Θαλερὸν δάκρυ, (Iliad. B. 366. ubi Schol. Venet. τὸ ἔνικμον, ἀπὸ τῆς τῶν φυτῶν μεταφορᾶς,) τὸ ἁπαλόν. Lex. Rhetor. MS. Bibl. Coislin. p. 500. Θαλερός. ἀκμαῖος, ἰσχυρός. νέος. ἢ ὁ ἁπαλός. καὶ θαλερὸν δάκρυ. τὰ γὰρ θάλλοντα φύλλα ἁπαλά.

705. **Ζέω.** *Bullio. Ferveo.* Mox Ἐκζέω. *Ebullio.* Vide notas. Plato Cratylo p. 419. E. Θυμός, ἀπὸ τῆς θύσεως καὶ ζέσεως τῆς ψυχῆς ἔχοι ἂν τοῦτο τὸ ὄνομα.

708. * **Δατήριος.** *Divisor.* Adjectivum a δατὴρ vel δάτης. Ducitur a δάω *divido.* Vide Alcmanis locum citatum ad v. 55. Infra 726. χρηματοδαίτας, quod a δαίω. 940. χρημάτων δατητάς, ubi vide.

712. **Θήγω.** *Acuo.* Prometh. 319. τεθηγμένους λόγους. Eurip. Orest. 1641. Μενέλαε, παῦσει λῆμ' ἔχων τεθηγμένον. Sophocl. Ajac. 585. Οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη. Eurip. Hipp. 689. ὀργῇ ξυντεθηγμένος φρένας, ubi vid. Valckenaer.

Ibid. **Ἀπαμβλύνω.** *Hebeto.* ἀμβλύς, *hebes.* Prometh. 891. ἀπαμβλυνθήσεται Γνώμην. ubi plura videas. Sophocles apud Athen. XIII. p. 592. A. Ἰσχὺς ἀπήμβλυνται. Herodes apud Stob. CXVII.

p. 481. Γύναι, τὰ λευκὰ τῶν τριχῶν ἀπαμβλύνει Τὸν νοῦν. Herodot. III. 134. αἱ φρένες—γηράσκοντι συγγηράσκουσι, καὶ ἐς τὰ πρήγματα πάντα ἀπαμβλύνονται. Nicand. Alex. 540. νοεραὶ γὰρ ἀπὸ φρένες ἀμβλύνονται.

717. *Ὠλεσίοικος. *Domum perdens.* Ita dicti fuisse videntur ganeones. Hesych. Ὠλεσίοικοι. οἱ ἄσωτοι.

720. Εὐκταῖος. *Votivus. Qui prece vocatur.* Onomast. Labbæi, Εὐκταῖος. *Optatus. Votivus. Optabilis.* Schol. Theocrit. X. 52. εὐκτὸς δέ, ὁ εὐχῆς ἄξιος, καὶ εὐκταῖος. Infra 841. Agam. 1389. Suppl. 626. Eurip. Med. 170. Θέμιν εὐκταίαν. Orest. 208. Καὶ τοῖσι δυστυχοῦσιν εὐκταία θεός. Orphic. LIX. 6. Εὐκταῖαι, κυκλάδες, καλυκώπιδες, ἱμερόεσσαι. Crinagoræ Epigr. apud Dorvill. in Charit. p. 30. Pierson. Verisim. I. 7. p. 19. Ἠοῖ ἔπ' εὐκταίῃ τάδε ῥέζομεν ἱρὰ τελείῳ Ζηνί. Confer nott. in Moerin p. 137.

Ibid. Ἐρινύς. *Furia.* i. e. ἀρὰ, seu potius dea quæ ἀρὰς ad exitum perducebat. Eumen. 419. Ἡμεῖς μέν ἐσμεν Νυκτὸς αἰανῆς τέκνα· Ἀραὶ δ' ἐν οἴκοις γῆς ὕπαι κεκλήμεθα. quæ citavit Elmsleius ad Sophocl. Œd. Tyr. 418. δεινόπους Ἀρά. Supra 70. Ἀρά τ', Ἐρινὺς πατρὸς ἡ μεγασθενής. Infra 791. Ἐρινὺς dicitur τελέσαι ἀράς. Cf. 884. 943.

721. Περίθυμος. *Iracundus.* Choeph. 38. Μέμφεσθαι τοὺς γας νέρθεν περιθύμως.

722. *Βλαψίφρων. *Mentem læsus. Demens.* Quod pedestris sermonis scriptores φρενοβλαβὴς dicebant. Incertus apud Athenag. p. 29. ed. Colon. Ὅταν δ' ὁ δαίμων ἀνδρὶ πορσύνῃ κακὰ, Τὸν νοῦν ἔβλαψε πρῶτον.

723. Παιδολέτωρ. *Liberos perdens.* Eurip. Med. 1390. De luscinia, quæ pullos *amisit*, Rhes. 549. Vid. supra 302.

725. Χάλυβος. *Chalybs. Ferrum.* Altera forma Χάλνψ occurrit Prometh. 134. ubi vide Glossarium. Chalybes autem gens erant Scythiæ: vid. Prometh. 734. 740. infra 725. Spanhem. in Callim. Dian. 60. Baronem de Santa Cruce ad Xenoph. Cyr. p. 581. ed. Schneider.

726. *Χρηματοδαίτης. *Possessionum distributor.* Vide supra 708.

728. Διαπάλλω. *Sortito distribuo.* Vide supra ad v. 55. Ceterum confer v. 818. Ἔξουσι δ' ἣν λάβωσιν ἐν ταφῇ χθόνα. et Sophoclem ibi laudatum: quibuscum comparandi Lucian. Observ. ὦ τῆς ἀνοίας· εἴγε οὐκ ἴσασιν ὅτι κἂν ὅλην τὴν Πελοπόννησον ἕκαστοι αὐτῶν κτήσωνται, μόγις ἂν ποδιαῖον λάβοειν τόπον παρὰ τοῦ Αἰάκου. Juvenal. X. 168. Shakespearius noster Hen. IV. i. 2. Epigr. in Catalect. p. 202. *Ite: novas toto terras conquirite mundo. Nempe manet magnos parvula terra duces.*

732. Αὐτοδάϊκτοι. *A se mutuo interfecti.* Eodem sensu adverbium αὐτοκτόνως, et αὐτοκτόνος infra 805. Hesych. Αὐτοδάϊκτος. ὁ ἑαυτὸν φονεύσας. (Oppian. Hal. II. 349.) πυργοδάϊκτος occurrit Pers. 104. ἀνδροδάϊκτος Choeph. 856. a δαΐζω, *scindo.* quæ vox occurrit Choeph. 394. δαϊκτὴρ infra 910. Nescio tamen an rectius scriberetur αὐτοδάϊκτος, siquidem ἑαυτοὺς ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι, ut ait Auctor Lexici Bibl. Coislin. p. 233. Vid. Sophocl. Antig. 145. Schleusner. Lex. N. F. in v.

734. *Μελαμπηγής. *Niger et concretus.* In Agam. 393. de ære. Simile compositum est καινοπηγὴς supra 639. Confer autem v. 822. Eumen. 982. πιοῦσα κόνις μέλαν αἷμα πολιτᾶν.

739. Παλαιγενὴς παρβασία. *Familiæ vetus transgressio.* Agam. 1627. Ἐγὼ δ' ὑποπτὸς ἐχθρὸς ἢ παλαιγενής, *generis vetus hostis.* Eumen. 173. παλαιγενεῖς μοῖραι, *ab antiquo genitas.*

740. *Ὠκύποινος. *Citam pœnam ferens.* Contra ὑστερόποινος de pœna pede claudo dicitur Agam. 58. ὑστερόποινον Πέμπει παραβᾶσιν Ἐρινύν. Choeph. 380. ὑστερόποινον ἄταν.

744. Μεσόμφαλος. *Qui in medio umbilico est.* terræ scil. Eumen. 166. Πάρεστι γᾶς ὄμφαλον προσδρακεῖν. Sophocl. Œd. Tyr. 480. Τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων Μαντεῖα. ubi vid. Schol. Nota est de Delphis, terræ umbilico, historia. Consule interpp. ad Hesych. v. Γῆς ὄμφαλος. Ceterum verte εἰπόντος *quum jussisset.*

751. *Ἄρουρα. *Gleba.* Constructio, interpretibus minus per-

specta, hæc est. ἕτλα σπείρας ῥίζαν αἱματόεσσαν πρὸς ἄρουραν μὴ ἀγνάν, ἵν' ἐτράφη.

754. *Φρενώλης. *Demens.*

757. *Τρίχηλος. *Trifidus.* Apud Hesychium pro Τρίχηνον. τρικόρυφον, dubito scribendumne sit τρίχηλον, an potius τρικάρηνον. Est autem a χηλή, *forfex.* Hesych. Δίχαλον ζυγόν· τὸν ἑκατέρωθεν κεκοιλασμένον, χηλαὶ γὰρ τὰ κύματα. sed vitii aliquid hic latet. Æschylus innuere videtur τρικυμίαν, de qua voce multa dedi ad Prometh. 1051. Adjicio Lycophr. 476. Λαβρῶς σαλεύων πᾶν τρικυμίᾳ πέδον.

758. Καχλάζω. *Cachinno.* Vid. supra ad v. 110.

759. Ἀλκή. *Defensio.* Vid. supra 76. τείνω autem intransitive ponitur, ut supra ἀείρει. Recte Burgessius, *Turris solum latitudo brevi intervallo prohibet, quo minus obruamur.* Wakefieldius advocat Arat. Phœn. 299. ὀλίγον δὲ διὰ ξύλον Αἴδ' ἐρύκει. Adde Iliad. O. 628. de nautis, τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται. Virgil. Æn. IX. 142. *quibus hæc medii fiducia valli, Fossarumque moræ, leti discrimina parva.* Videndus est Valckenaerius Diatr. p. 239. B. qui prætervidit Juvenalis illud XII. 57. *I nunc, et ventis animam committe, dolato Confisus ligno, digitis a morte remotus Quatuor, aut septem, si sit latissima tæda.* (Bishop Hall's Contemplations IV. p. 115. *What merchant would put himself upon the guard of an inch-board in a furious sea, if he did not trust to the faithful custody of that plank?*)

767. *Πρόπρυμνος. *Ante puppim. πρόπρυμνος ἐκβολή, jactura quæ a puppi fit.* Scilicet opes e puppi projiciebantur. Bene contulit Stanleius Act. Apost. XXVII. 18. Non contulit Agam 978. Καὶ τὸ μὲν πρὸ χρημάτων Κτησίων ὄκνος βαλὼν Σφενδόνας ἄπ' εὐμέτρου, Οὐκ ἔδυ πρόπας δόμος—Οὐδ' ἐπόντισε σκάφος.

768. Ἀλφηστής. *Inventor.* Qui sibi quid *lucratur.* Hesych. Ἀλφησταί. ἀμειπταί. Ἀλφηστῆσι, τοῖς εὑρετικοῖς. ἀλφέω est *invenio. nanciscor.* unde τιμαλφέω Eumen. 15. 623. Vox sæpius occurrit in Odyssea: Hesiod. Scut. 29. Op. 82. Theog. 512. Sophocl. Phil. 708. Eustath. in Iliad. Σ. p. 1166, 45. Ἀπολλόδωρος τοὺς ἀκραιεῖς καὶ

καταφερεῖς, ἀλφηστὰς εἶπεν, ἐν τῷ, Καταπυγοτέραν ἀλφηστῶν. Verum hoc non est Apollodori, sed Sophronis mimographi ap. Etymol. in voce, de quo Apollodorus librum conscripsit. Eustathius vero sua hausit ex Athenæo VII. p. 281. F. ubi recte ἀλφηστᾶν.

769. Παχύνω. *Crassum reddo.* De opibus Attice dictum. Photius, Suidas, et Phavorinus, Παχεῖς Ἀττικοὶ τοὺς πλουσίους καλοῦσι συνηθῶς. Glossæ Herodoteæ, Παχέων. τῶν πλουσίων. Suppl. 618. μήποτ' εἴσοπιν χρόνου Πόλιν παχῦναι. Herodot. IV. 91. VII. 156. Aristoph. Vesp. 288.

771. Ξυνέστιος. *Qui sub iisdem laribus vivit.* Vid. supra ad v. 73. Intellige autem, *urbis incolæ et omne mortalium genus.* Hoc est quod dicit Pindarus Ol. VII. 164. δίδοι δέ οἱ αἰδοίαν χάριν, καὶ ποτ' ἀστῶν, καὶ ποτὶ ξείνων.

773. *Πολύβοτος. *Qui multos alit.* Cratinus apud Hephæst. p. 89. ed. Gaisf. πολύβωτον Σέριφον. Homeri πολυβοῦται sunt *divites pecorum.* Locum bene explicat Schol. A. οἱ θεοί, καὶ οἱ κάτοικοι τῆς ἡμετέρας πόλεως, καὶ ἁπλῶς πάντες οἱ ἄνθρωποι, τοῦτο γὰρ δηλοῖ τό, πολύβοτος αἰὼν βροτῶν· ἡγοῦν ἡ ζωὴ καὶ ὁ βίος τῶν ἀνθρώπων ὁ πολλοὺς τρέφων, ἢ ὑπὸ πολλῶν ἐμβατευόμενος, ἢ ἐπὶ πολὺ ἐκτεινόμενος. Unde liquet quosdam legisse πολύβατος. De αἰὼν vid. supra 205.

775. *Ἀναρπάξανδρος. *Homines eripiens.*

777. Ἀρτίφρων. *Mentis compos.* ὑγιὴς τὴν φρένα. Hesych. Odyss. Ω. 260. Οὔτι μάλ' ἀρτίφρων. ubi Schol. ἔμφρων, uti et hic explicat Schol. A. Eurip. Med. 296. Opponuntur μεμηνὼς et ἀρτίφρων Iph. Aul. 876, 7. Sic ἀρτίπους Sophocl. Trachin. 58. intelligitur ab Etymologo p. 150, 29. ἄρτιος καὶ ὑγιὴς ποσίν. Scilicet ab ἄρω *apto* natum est ἀρτὸς, et recentiorum ἄρτιος, *accurate adaptatus*, i. e. *perfectus.* Pessime autem interpretes γάμων cum ἀρτίφρων conjungunt, et vertunt, *postquam certior factus nuptiarum.* Dixerat Æschylus, παράνοια συνᾶγε νυμφίους φρενώλεις. dein, *postquam in se rediit, miser ob infaustas nuptias:* subaudito ἕνεκα, ut infra 945. ὦ μέλεοι διοσδότων ἀχέων. Pers. 116. 445. 517. Eurip. Hecub. 211. ibid. 425. Cf. Orest. 219. 820. ὦ μέλεος ματρός. 1027. Ὦ μέλεος ἥβης σῆς. Helen. 138. Markland. ad Iph. Taur. 1490.

779. **Δυσφορέω.** *Ægre fero.* Δυσφορεῖν. βαρύνεσθαι, πικραίνεσθαι. Hesych. Cf. Sophocl. Electr. 255. Foesii Œconom. v. Δύσφορον.

783. ***Κρεισσότεκνος.** *Liberis melior.* "Vult enim Chorus Œdipum insana mente duo mala perpetrasse, alterum quod se oculis privavit, qui vita vel liberis chariores sunt, alterum, quod filiis diras imprecatus est." Butlerus. Similis est constructio in Eurip. Troad. 635. Ψυχὴν ἀλᾶται τῆς πάροιθ' εὐπραξίας. et in Pindar. Ol. I. 94. εὐφροσύνας ἀλᾶται.

786. **Ἐπίκοτος τροφᾶς.** *Ira incensus propter victum quem illi præbebant filii.* Ita Heathius, citans Schol. in Sophocl. Œd. Col. 1375. qui e parva Thebaide narrat filios Œdipi solitos esse patri armos victimarum mittere, quondam vero εἴτε κατὰ ῥαστώνην, εἴτε ἐξ ὀτουοῦν, ἴσχιον αὐτῷ ἔπεμψαν. Œdipus vero, Ἴσχιον ὡς ἐνόησε, χαμαὶ βάλεν, εἶπέ τε μῦθον. Ὦμοι ἐγώ, παῖδές μοι ὀνειδείοντες ἔπεμψαν. Εὔκτο Διὶ βασιλῆϊ καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι, Χερσὶν ὑπ' ἀλλήλων καταβημέναι Ἄϊδος εἴσω. Addit Scholiasta, τὰ δὲ παραπλήσια τῷ ἐποποιῷ καὶ Αἰσχύλος ἐν τοῖς Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. De Œdipi diris consule Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. 68.

787. *** Πικρόγλωσσος.** *Amare dictus.* πικρὰς ἀρὰς dicit Sophocles Œd. Col. 951.

788. ***Σιδηρονόμος.** potest esse vel *Ferrum dirigens*, ut οἰακονόμος, vel *ferro distribuens.*

790. **Τρέω.** *Tremo.* Verbum apud Tragicos rarissimum, præterquam in aoristo. Vid. Elmsl. ad Aristoph. Acharn. 490. Vox Dorica est, teste Theone in Arat. p. 4.

792. ***Καμψίπους.** *Pedes flectens.* Schol. A. ἡ κάμπτουσα κολαζομένων τοὺς πόδας. Satis absurde; suffragante tamen Hesychio. Καμπεσίγουνος. ἡ Ἐρινύς. ἀπὸ τοῦ κάμπτειν τὰ γόνατα τῶν ἁμαρτανόντων. Lege, Καμπεσίγουνος Ἐρινύς. ἀπο. κ. τ. λ. Finis est hexametri, ex Euphorione forsan, sive Empedocle, seu potius Onomacrito, desumptus. Recte interpretatur Heathius *pernix.* Nisi forte idem sit ac γαμψώνυχος.

793. Τρεφόμαι. Similiter construitur Sophocl. Philoct. 3. ὦ κρατίστου πατρὸς Ἑλλήνων τραφείς. Eurip. Heraclid. 578. Σοὶ παῖδες ἐσμέν· σοῦ γὰρ ἐκτεθράμμεθα. Olim tamen suspicabar versum hic intercidisse, qualis, Τῶν ἐν πόλει Θήβαισιν εὐγενεστάτων.

795. Ὄβριμος. *Violentus.* Prosthesi τοῦ ο, pro βρίμος. Etymol. M. p. 613, 23. Ὄβριμος. ἰσχυρός, γενναῖος, ἀπειλητικός. δυνατός. παρὰ τὸ βρὶ ἐπιτατικὸν μόριον, ὃ δηλοῖ τὸ ἄγαν, ἢ τὸ μεγάλως καὶ ἰσχυρῶς, γίνεται βρίμος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ὁ ὄβριμος. Consentit Schol. Oppian. Halieut. I. 360. Sic Ὀβριμοῦς pro βριμοῦς dixit Lycophr. 698. Vid. supra ad 457. μ omittunt etiam Eurip. Orest. 1455. et Photius; ut infeliciter statuat Hermannus de Em. Gr. Gr. p. 21. eam retinendam esse. Infeliciter etiam in Agamemnone ὀμβρίκαλα reponi vult, quum omittant μ Aelian. N. A. VII. 47. Photius, et Eustath. pp. 1395, 47. 1625, 47. et apud eum Aristophanes grammaticus. Toto cœlo errat vir doctissimus, quum putat veterrimam scripturam per μ fuisse; hæc enim litera recentioris ævi additamentum sine dubio fuit. Pro Hesychii et Suidæ ὄμπνιος, recte Photius ὄπνιος. De Θίβρων et Θίμβρων vid. Gaisford. ad Hephæst. p. 219. Στρόβιχος antiquius puto quam Στρόμβιχος. Vid. Koen. ad Gregor. p. 35. Pro τύμπανον veterrimi certe dicebant τύπανον, quod Apollonio II. 1139. restituit Piersonus. De ὑπέρκομπος supra egi; de ἀμπλακέω ad Prometh. 112. In Schol. Venet. ad Iliad. II. 175. Στάμφυλος prave citatur pro Στάφυλος. λάβδα vetustius fuit quam λάμβδα. vid. Herodot. V. 92, 21. et ibi Larcher. Confer omnino Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 249.

796. Εὐδία. *Aëris serenitas.* Etymol. M. p. 389, 31. ἡ τοῦ ἀέρος ἠρεμία, καὶ κυρίως ἀβροχία, παρὰ τὸ δεύω, τὸ βρέχω, δενία· καὶ κατὰ μετάθεσιν, εὐδία. (ἢ παρὰ τὸ εὕδειν) δοκεῖ γὰρ κοιμᾶσθαι ὁ ἀὴρ, ὥς φησιν Ὅμηρος (Il. E. 524.) ὄφρ' εὔδῃσι μένος βορέαο καὶ ἄλλων Ζαχρειῶν ἀνέμων. Dein rectius ducit ab εὖ et Δία, (potius δῖος) Δία γὰρ καὶ τὸν ἀέρα φησὶ Πλάτων ὁ κωμικός. Ἀὴρ, ὃν ἄν τις ὀνομάσειε καὶ Δία. Ab εὔδιος fortasse profluxit Latinorum *sudus*, quam vocem Festus ducit a *seudus, sine udo.*

797. Ἄντλος. *Sentina.* Urbs non ad aquam exantlandam

redacta est; i. e. aquam non admisit. Hoc rectius credo quam cum Scholiasta et Pauwio ἄντλον pro ὕδωρ positum intelligere. Sed vide Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 108. interpp. ad Hesych. in voce, et, quem citant, Eurip. Hecub. 1009.

798. **Στέγω.** Supra 203. **Φερέγγυος.** Supra 392. Mox verte μονομάχοισι προστάταις *defensoribus, qui singuli cum singulis pugnabant.*

801. * **Ἑβδομαγέτης.** *Septimus dux.* Schol. A. τὸν Ἀπόλλωνα λέγει, ὃς ἐν ἑβδόμῃ ἡμέρᾳ τοῦ μηνὸς γεννηθεὶς, ἐκλήθη Ἑβδομαγέτας. Proclus, a Spanhemio citatus ad Callim. Del. 251. ait septenarium numerum communem Baccho et Apollini fuisse, διὸ καὶ Ἑβδομαγέταν ἐκάλουν τὸν Θεόν, καὶ τὴν ἑβδόμην τοῦ Θεοῦ ἱερὰν ἔλεγον. Schol. Aristoph. Plut. 1127. ἑκάστου γὰρ μηνὸς ἡ νουμηνία καὶ ἡ ἑβδόμη ἀφιεροῦτο τῷ Ἀπόλλωνι.

804. **Πρᾶγος.** *Res.* Vid. supra v. 2.

Ibid. * **Νεόκοτος.** *Novus.* κότος proprie est *indoles*; unde ἀλλόκοτος, *alii generis*, νεόκοτος, *novi generis*, κακὰ νεόκοτα Pers. 233. παλίγκοτοι *contrariorum generum*, Agam. 836. Sensus vero communis est *ira*. Phrynich. Appar. Sophist. p. 14. Ἀλλόκοτον. σημαίνει μὲν κυρίως τὸ παρηλλαγμένον τῆς καθεστώσης διαίτης καὶ τρόπου, πεποίηται δὲ παρὰ τὸν κότον, ὃ σημαίνει μὲν τὴν ὀργὴν καὶ μανίαν καὶ παραπληγίαν. ὁ οὖν ἄλλοτε ἄλλως [ἄλλο τε ἄλλοις] κοτῶν, ἀλλόκοτος ἂν κολοῖτο. Voces uncinulis comprehensæ delendæ videntur. Compusita ex κότος amat Æschylus.

809. **Κατασποδέω.** *In pulverem dejicio*, et metaphorice, *occido*. Hesych. Κατασπόδησον. κατέλασον. Recte Schol. A. τῇ σποδῷ κεκονιαμένοι—ἀνῃρημένοι. Hunc locum citat Valckenaer. ad Eurip. Hippol. 1238. Σποδούμενος μὲν πρὸς πέτραις φίλον κάρα. Infinita sunt poetarum loca, ubi pugna occisi narrantur κατακείμενοι ἐν κονίῃσι. Sic Horatius, *Crines pulvere collines*, pro *necabere*. Mythographus ap. Suid. v. Ψαφαρῇ. Ἔστασαν, οὐδὲ κόμας ψαφαρῇ ἐμίαντο κονίῃ.

813. **Ἀναλόω.** *Consumo.* Hesych. Ἀναλῶσαι. ἀφανίσαι. (Σοφοκλῆς) Ποιμέσιν. Suidas. Ἀναλοῦντες. ἀντὶ τοῦ ἀναιροῦντες. So-

phocl. Œd. Tyr. 1174. *ὡς ἀναλώσαιμί νιν.* Thucyd. III. 81. *οἱ δέ, ὡς ἕκαστοι ἐδύναντο, ἀνηλοῦντο. se ipsos interficiebant.* Plura dabit Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. 591.

816. Διαλαγχάνω. *Sorte divido.* Vid. not. ad v. 788.

Ibid. Σφυρήλατος. *Malleo ductus. σφύραις ἐληλαμένος.* Photius, Hesychius, et Suidas. Pindar. fr. 27. *σφυρηλάτοις ἀνάγκαις.* Primam producit. Theocrit. XXII. 47. *σφυρήλατος οἷα κολοσσός.* Supra occurrit χαλκήλατος, *ex ære ductus.*

817. Σκύθης. Vid. supra 725.

Ibid. Παμπησία. *Tota possessio. πᾶσα ὕπαρξις.* Hesych. Photius, Παμπησίαν. παγκτησίαν. Eurip. Ion. 1305. Aristoph. Conc. 868. *αἵρεσθε τὴν παμπησίαν.* Formatur ab antiquo verbo *πάω, possideo,* de quo alibi fusius agendum est. Inde etiam *παμπήδην* Pers. 728. Sophocl. Ajac. 916. Nicand. Alex. 37. ubi vulgatur *παμπήγην.* Eustath. ad Odyss. Δ. p. 1502, 48. *ἀπὸ τοῦ πῶ, τὸ κτῶμαι,—παμπήδην ἐπίῤῥημα, καὶ παμπησία ἡ παγκτησία.* Simile est παγκληρία Choeph. 484.

818. Ἔξουσι δ' ἥν λάβωσιν ἐν ταφῇ χθόνα. Præter loca citata in Glossario ad v. 728. conf. Lycophr. 1063. *Τοῖς δ' ἀκτέριστον σῆμα Δαννῖται νεκρῶν Στήσουσι, χωστῷ τροχμάλῳ κατηρεφές, Χώραν διδόντες, ἥνπερ ἔχρῃζον λαβεῖν.*

825. Ἐπολολύζω. Vide supra 254. Spanhem. ad Callim. Del. 256. *κἀπολολύξω* male cepit pro *καὶ ἀπολαλύξω,* quod esset, *exclamare desinam.* Choeph. 929. *Ἐπολολυξάτω.*

826. Ἀσινής. *Damnum avertens.* Sensu rariori, quod notavit Burtonus, citans Agam. 1312. *Τίς ἂν οὖν εὔξαιτο βροτῶν ἀσινεῖ Δαίμονι φῦναι, τάδ' ἀκούων ;* Sensus communis est *illæsus.* Choeph. 1005. *Οὔτις μερόπων ἀσινῆ βίοτον Διὰ παντὸς ἄτιμος ἄμειψει.* ita enim lego. *σωτὴρ* vero Jupiter esse videtur.

836. Θυιάς. Vide supra v. 494.

838. Δύσορνις. *Male ominatus.* Vid. Glossar. in Prometh. 495.

839. Ξυναυλία. *Concentus.* Hesych. Ξυναυλίαν. πᾶν πρᾶγμα δισσόν· τὴν ὑπὸ δύο ἐπιτελουμένην αὔλησιν. ὅταν γὰρ δύο αὐλῶσι, ξυναυλία λέγεται, " unde Æschylus fratrum duorum μονομαχίαν, ξυναυλίαν dixit." Heinsius. quam observationem Albertio tribuit Butlerus. Semus apud Athen. XIV. p. 618. A. ἀγνοουμένης δὲ παρὰ πολλοῖς τῆς ξυναυλίας, λεκτέον (ὅτι) ἦν τις ἀγὼν συμφωνίας ἀμοιβαῖος αὐλοῦ καὶ ῥυθμοῦ, χωρὶς λόγου. Cf. Lexic. ap. Hermann. de Em. Gr. Gr. p. 340.

840. Ἀπείπον. *Deficio.* Proprie, *Loqui desino,* ut ἀπανδάω. Erotian. Ἀπανδῆσαι· οἷον ἄφωνον γενέσθαι. Sic ἀπογίγνομαι, *esse desino,* i. e. *morior,* Herodot. VI. 58. ἀποκηδέω, *lugere desino;* de qua voce Valckenaer. in Theocrit. Adoniaz. p. 203. ἀπερυθριάω, *erubescere desino,* Menander Stobæi XXXII. p. 137. Apollodor. ibid. XLVI. p. 179. Aristænet. II. 5. Vid. Salmas. Confut. Animadv. Anton. Cercoetii p. 70. De constructione vocis ἀπειπεῖν vide Porson. ad Eurip. Orest. 91. Demosth. Ol. III. p. 10. ed. Manut. ἀπειρηκότων χρήμασι Φωκέων.

841. Εὐκταῖος. Supra 720.

842. *Διαρκέω. *Penitus sufficio.* Vocem apud vetustiores, alibi vidisse haud memini.

844. Ἀμβλύνω. *Hebeto. Obscuro.* Vid. supra 712.

846. Αἰακτός. *Lamentabilis,* ab αἰάζω, quod ab αἴ, ut ὄζω ab ὄ. Vid. supra ad v. 8. ubi citare debueram Valckenaer. Diatrib. p. 21. C. Vocem ἐτυμολογίζει Sophocles Ajac. 432. Pers. 1069. Αἰακτὸς εἰς δόμους κίε. Aristoph. Acharn. 1194. Ἐκεῖνο δ' αἰακτόν, οἰμωκτὸν ἂν γένοιτό μοι.

848. *Αὐτόδηλος. *Per se manifestus.*

Ibid. Προῦπτος. *Manifestus. Ante oculos visus.* Hesych. Προῦπτον. πρόδηλον. φανερόν. Recte Photius, Πρόοπτον, τὸ προορώμενον καὶ προφανές· οἷον τὸ προκείμενον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν. Eurip. Hippol. 1383. Προῦπτον ἐς Ἅιδην στείχω. (Virgil. Æn. II. 359. *Vadimus haud dubiam in mortem.* Phædrus IV. 6. *nec ad* professæ *mortis*

audacem viam.) ubi Monk. (1363.) nostrum citat et Herodot. IX. 17. *προόπτῳ θανάτῳ*, a Suida in voce laudatum ; item Sophocl. Œd. Col. 1439. et *ἀπρόοπτον* ex nostri Prometh. 1110. Valcken. adnotavit Thucyd. V. 99. *ἐς προῦπτον κίνδυνον*, et Phœnicid. Stobæi p. 80= 45. *Εἰς προῦπτον ἦλθον ἐμπεσοῦσα δὴ κακόν.* Adde Aristophont. Athenæi XIII. p. 559. B. *Εἰς προῦπτον εἰδὼς αὐτὸν ἐνέβαλεν κακόν.* Alciphr. III. 7. *προύπτου με κινδύνου φανερῶς ἐξείλοντο.* Demosth. Ol. II. 5. *οὕτως ἀνόητον, ὥστε εἰς προῦπτον κακὸν αὐτὸν ἐμβαλεῖν.* Herodot. II. 161. *ἀποπέμψαι ἐς φαινόμενον κακόν.* Ceterum intelligat lector cadavera jam in scenam illata esse.

849. *Διδυμάνορα κάκ' αὐτοφόνα. *Duorum virorum mala et mutua homicidia.* διδυμάνωρ ab *ἀνὴρ* formatur, non ab antiqua radice *ἦνωρ*, de qua supra ad v. 118.

852. Ἐφέστιος. *Incola.* Vide supra 73. Mox de Οὖρος vid. supra 687.

854. Πόμπιμος. *Qui mittit.* Intelligitur, credo, mortuorum transmissio, per Mercurium *πομπαῖον* facta. In simplici sensu satis frequens est. *ἐρέσσω* similiter usurpatur Pers. 1047. *Ἔρεσσ', ἔρεσσε, καὶ στέναζ' ἐμὴν χάριν.* Vid. supra 387.

855. Πίτυλος. *Sonus qui a crebra pultatione oritur. κυρίως ὁ ἀπὸ τῶν ἐρεσσομένων κωπίων γινόμενος θόρυβος.* Schol. A. Ad rem Hesych. *Πίτυλος. συστροφὴ τῆς χειρός, ὅταν πυκνῶς ἐπιφέρηται.* Idem, *Πιτύλους, οἱ ἀλειπταὶ τὰς ἐν περιόδῳ καταβολὰς τῶν πληγῶν.* Toupius *οἱ ἀθληταί.* Male omnino. Recte vero citat Theocrit. XXII. 17. *Αἰεὶ δ' ὀξυτέρῳ πιτύλῳ δαλεῖτο πρόσωπον.* Polluc. II. 147. *ἡ δὲ συνεχὴς τῶν χειρῶν συναγωγή, πυκνῶς εἰς πλῆθος ἐπιφερομένων, πίτυλος καλεῖται.* "Est autem *πίτυλος* proprie strepitus seu sonitus aquæ remo percussæ, aut cum uno consensu et remorum impulsu sonitum in aqua cient nautæ. Est et *πιτυλίζειν* manibus gesticulari, easque crebro ciere, earumque ejusmodi motus *pitylisma* dicitur Juvenali. (XI. 173. sed vide M. A. Muret. V. L. X. 6.) *πιτυλίζειν* inter corporis gymnasia recenset Galen. de san. tuenda 2." Foesius. accurate, ut solet. Noster Pers. 976. *πάντες ἑνὶ πιτύλῳ τλάμονες ἀσπαίρουσι χέρσῳ.* Plura dabunt interpp. ad Hesych. in voce, et eruditus Monk. ad Eurip. Hippol. 1462.

Ibid. Ἀμείβομαι. *Deduco.* Quo sensu nescio an alibi occurrat.

856. **Ἄστονος. *Gemebundus.* Hesych. Ἄστονον. ἄλυπον. μεγαλόστονον. Theocr. XVII. 47. Ἀχέροντα πολύστονον. De vi intensiva literæ α vide Glossar. ad Prometh. v. 905.

Ibid. *Μελάγκροκος. *Nigra habens vela.* Quale fuit navigium, quo ante Thesea deportabantur victimæ Minotauro tradendæ: quod bene monuit Schutzius. Vid. Meurs. Reg. Att. II. 18. Euripides dixit λινόκροκον φάρος Hecub. 1064. *velum lino textum.* φοινικόκροκον ζώναν Pindar. Ol. VI. 16. κρὸξ autem vel κρόκη, erat *subtemen, trama.* Hesiod. Op. 536. Σκήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι. Plato Polit. p. 126. ed. Basil. 1. accurate vocem definit. Hippocrates de lino aut tomento ponit. Vid. Spanhem. in Callim. p. 135. Idem fere erat κροκίς, de qua voce Casaubon. ad Theophrast. p. 114. Foesius Œconom.

Ibid. Νεκυοστόλος. *Mortuos transvehens.* Antipater Anthol. III. vii. 3. Μούναν σὺν τέκνοις νεκυοστόλε δέξο με πορθμεῦ. Lucianus alicubi voce utitur. Hanc Butleri correctionem firmat etiam fragmentum veteris poematis ap. Pausan. X. p. 866. Ἔνθ' οὗτοι νέα μὲν νεκυάμβατον, ἦν ὁ γεραιὸς Πορθμεὺς ἦγε Χάρων, οὐκ ἔλλαβον ἔνδοθεν ὅρμου. De Charonte autem et cymba ejus vid. Valckenaer. Diatrib. p. 280.

Ibid. Θεωρίς. *Navis.* Proprie navis quæ ex Athenis τοὺς θεωροὺς Delum quotannis vehebat. κυρίως ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος, ἡ εἰς Δῆλον ἀπερχομένη. Schol. A. Res magis nota, quam ut in eam verba impendam. Vid. Meursii Thes. c. 16. Spanhem. ad Callim. H. Del. 314. et Stanleii notam ad h. v. Thomas M. v. Θεωρός. καταχρηστικῶς δὲ τὴν τοῦ Χάροντος ναῦν θεωρίδα Αἰσχύλος λέγει.

857. Ἀστιβής. *Non calcatus.* Sophocl. Œd. Col. 127. Ajac. 657. Vide notas. Recte autem monet Spanhemius l. c. Charontis navem τὰν ἀστιβῆ Ἀπόλλωνι vocari, ad discrimen veræ apud Athenienses et Apollinis cultui dedicatæ θεωρίδος.

858. Πάνδοκος. *Omnes recipiens.* Dixit Lycophr. 655. Πρό-

πανταs Αἴδης πανδοκεὺς ἀγρεύσεται. qui versus mirifice confirmat correctionem, quam ex Etymologo quodam mecum communicavit Gaisfordius, in Nostri Suppl. 155. Τὸν Ζαγρέα, Τὸν πολυξενώτατον Ζῆνα τῶν κεκμηκότων, de quo plenius agam ad locum. Pluto dicitur Πολυδέκτης Homerid. Hymn. Cerer. 9. ubi vide Ruhnken. Cf. Glossar. ad Prometh. 159. Sophocli in Inacho diversorium vocatur πάνδοκος ξενόστασις, quod vulgo πανδοκεῖον, et apud nostrum δόμοι πάνδοκοι ξένων Choeph. 660. Antiphanes alicubi apud Athenæum Orcum vocat καταγωγεῖον. Ruhnken. Ep. Crit. II. p. 286. ex Sophocle enotavit λίμνη πάγκοινος Αἴδου, et Αἴδης κοινός. Propert. III. xvi. 24. *Scandenda est torvi* PUBLICA *cymba senis.* Notent autem tirones Athenienses veterem orthographiam Ionicam retinuisse, πάνδοκος potius quam πάνδοχος. Vid. Æ. P. Lex. Ion. v. πανδοκεύειν. Etymol. M. p. 282, 2. τὰ δὲ παρὰ τὸ δέχω πάντα διὰ τοῦ κ̄. Cf. supra ad v. 18.

Ibid. Ἀφανής. *Invisibilis,* Innuit scilicet etymon vocis Αἴδης. Vel potest esse *obscurus, sine luce.* De voce χέρσος vid. supra ad v. 64.

861. Θρῆνος. *Lamentum. Nenia.* Prometh. 396. Choeph. 340. θρήνων ἐπιτυμβιδίων.

862. Ἐρατός. *Amabilis.* Eurip. Heraclid. 915. Ἥβας ἐρατὸν λέχος. Alcman apud Hephæst. p. 40. ed. Gaisf. Ἀρχ' ἐρατῶν ἐπέων. Homerus etiam de pulcritudine ponit ἐραρεινός, Sappho ἐραννός. Voce sæpius utitur Pindarus.

Ibid. Βαθύκολπος. *Profundum,* i. e. *demissum habens sinum.* Anglice *Long-waisted.* Vox Homerica, Iliad. Σ. 122. Δαρδανίδων βαθυκόλπων. Eadem fere ac βαθύζωνος Iliad I. 590. Hesych. Βαθυκόλπων. ἠρωΐδων, ἀπὸ τοῦ μεγέθους. καὶ βαθυζώνων. Noster Pers. 155. Ὦ βαθυζώνων ἄνασσα Περσίδων ὑπερτάτη. ubi Schol. βαθύζωνοι— διὰ τὸ κροσσωτὰς ζώνας ἔχειν. Choeph. 167. βαθυζώνου κόρης. Etymolog. M. p. 185, 42. Βαθυκόλπους, ἀπὸ τοῦ ἐκ τῆς ζώσεως κολπώματος. Pindar. Pyth. I. 25. βαθυκόλπων Μοισᾶν. Plura dabit Alberti. ad Hesych. in vv. Idem fere est βαθύπεπλος. Aliter terra dicitur βαθύστερνος in Simmiæ Alis Brunck. Anal. I. p. 204. Hephæst. p. 31.

863. Ἵημι. *Mitto.* Haud valde obvium est futurum ἥσω. Pers.

945. Choeph. 555. Ἀμφὼ δὲ φωνὴν ἥσομεν Παρνησίδα. Sophocl. Ajac. 628. Οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς Ἥσει δύσμορος. ibid. 851. Ἥσει μέγαν κωκυτόν. Eurip. Herc. Fur. 1295. Φωνὴν γὰρ ἥσει χθών. Cf. Troad. 440. Plato Legg. II. p. 114. Ald. ποίαν δὲ ᾄσουσιν οἱ ἄνδρες φωνὴν ἢ μοῦσαν. ubi ἥσουσιν Porsonus ad Eurip. Suppl. 932.

864. Φήμη. *Dictum.* Sensu primario. *Priusquam nos allocutæ fuerint.* Eurip. Hippol. 579. φάμα, *vox.*

865. Δυσκέλαδος. *Infaustum sonans.* δύσφωνος. κακὸν ἦχον ἀποτελῶν. Hesych. Eurip. Med. 419. et simillimo loco Ion. 1090. δυσκελάδοισι—ἀείδεθ' ὕμνοις. ibid. 1093. Μοῦσα—δυσκέλαδος. Homer. Iliad. II. 356. φόβοιο Δυσκελάδου. Vide autem Spanhem. in Callim. p. 28. qui notat deorum inferorum hymnos occurrere Pers. 624. Adde Choeph. 467. αἱματηρᾶν Θεῶν κατὰ γᾶς ὕδ' ὕμνος.

867. Παιάν. *Pæan.* Vid. supra ad v. 632. Choeph. 144. Ὑμᾶς δὲ κωκύτοις ἐπανθίζειν νόμος Παιᾶνα τοῦ θανόντος ἐξανδωμένας. Ubi Schol. ὅτι ἐπὶ ἀποθανόντος παιᾶνα εἶπε κακῶς, καὶ Εὐριπίδης (Alcest. 424.) Παιᾶνα τῷ κάτωθεν ἀσπόνδῳ θεῷ. Ubi lego παιᾶνα εἶπεν, ὡς καὶ Εὐρ. Confunduntur igitur παιὰν et θρῆνος, inter quos tamen distinguit Noster Choeph. 336. Ἀντὶ δὲ θρήνων ἐπιτυμβιδίων Παιὰν μελάθροις ἐν βασιλείοις. Adjecit igitur epitheton ἐχθρόν.

869. Στρόφος. *Zona.* συνεστραμμένος λῶρος. Hesych. σχοινίον ἐστραμμένον, ἤτοι κλωστόν, ἢ καὶ ἱμᾶς τοιοῦτος. Eustath. ad Odyss. N. p. 1746, 42. quo sensu occurrit Odyss. N. 438. Herodot. IV. 60. Suppl. 453. Ἔχω στρόφους ζώνας τε, συλλαβὰς πέπλων. Ita recte Spanhemius pro στρόβους. Virginum ornamentum erat zona; intellige ergo, *quotquot sunt virgines.* Zonæ significatu frequentius est στροφίον. ἡ στρογγύλη ζώνη. Hesych. *Cingillus.* Gloss. Vett. Catull. LXI. 65. *Non tereti strophio luctantes vincta papillas.* Vid. Toup. in Suid. II. p. 204.

871. Ἐκ φρενός. *Ex animo.* Abresch. confert v. 914. ἐτύμως δακρυχέων ἐκ φρενός. Choeph. 101. λέξω τὸν ἐκ φρενὸς λόγον. Agam. 1468. Φρενὸς ἐκ φιλίας τί ποτ' εἶπω; Adde Sophocl. Œd. Tyr. 528. ἐξ ὀρθῆς φρενός. Nostr. Agam. 48. Μέγαν ἐκ θυμοῦ κλάζοντες Ἄρην.

ibid. 770. *εὔφρονος ἐκ διανοίας.* et, qui præiverat, Homer. Iliad. I. 343. *Ἐκ θυμοῦ φίλεον.* Incert. ap. Schol. Sophocl. Œd. Col. 1375. *Ἔγνω 'παφήσας, εἰπέ τ' ἐκ θυμοῦ τάδε.* Theocrit. II. 60. *ἢς ἔτι καὶ νῦν Ἐκ θυμῶ δέδεμαι.* ubi vide Valcken. Id. VIII. 35. *Βοσκοῖτ' ἐκ ψυχᾶς τὰς ἀμνίδας.* Bion. IV. 2. *Ἐκ θυμοῦ δὲ φιλεῦντι.* Nicander in Anthol. II. xlvii. 2. *Αἰνεῖν ἐκ ψυχῆς.* Vide et Eurip. Iph. Aul. 1075. Idem fere valet *ἀπὸ γνώμης* Eumen. 671. ab Abreschio collatum, quem vide.

Ibid. Λιγαίνω. *Stridule queror.* Hesych. *Λιγαίνει. τέρπει, ᾄδει, μαστιγοῖ, κηρύττει, κλαίει, ἢ ὀξέως ἐφορμᾷ.* Eustath. ad Iliad. O. p. 1033, 38. *λιγαίνειν, οὐ μόνον τὸ ῥητορικῶς ὑμνεῖν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὀξέως φωνεῖν.* Il. Λ. 684. *Κήρυκες δ' ἐλίγαινον.* Pers. 467. *ἀνακωκύσας λιγύ.* Ibid. 332. *λιγέα κωκύματα.*

873. *Ἄπιστος. Non persuadendus.* Sensu rarissimo. Refertur ad v. 708. ut recte monet Schutz.

874. *Ἀτρύμων. Non labore terendus.* A *τρύω*, de qua voce vid. Glossar. in Prometh. 27. Eumen. 402. *ἄτρυτον πόδα.* Sophocl. Ajac. 787. *ἀρτίως πεπαυμένην Κακῶν ἀτρύτων, nunquam cessantium.* Mox *ἑλόντες* pro *διελόντες* poni existimat Casaubonus; quod tamen haud necessarium est.

876. Αἰχμή. *Hastæ cuspis. Telum.* Supra 525.

880. *Ἐρειψίτοιχος. *Muros dejiciens.* Erotian. *Ἐρειψις. πτῶσις. καὶ ἐρείπειν, τὸ καταπεσεῖν.* In Eurip. Iph. Taur. 48. pro *πᾶν δ' ἐρείψιμον στέγος* Βεβλημένον *πρὸς οὖδας,* Valckenaerius, Ruhnkenius, et Marklandus *ἐρέψιμον* certatim reponunt. Mihi vero vulgata lectio recte se habere videtur. Hesych. *Ἐρίψιμα. πτώσιμα. Ἐρίπιον. τὸ ἡμίπτωτον οἴκημα.* Schol. in Pers. 425. *Ἐρείπια κυρίως τὰ παραπτώματα τῶν οἴκων λέγεται.* Cf. Schol. in Sophocl. Ajac. 308. Etymol. M. p. 372, 28. *ἐρείπια σημαίνει τοὺς πεπτωκότας τόπους.* Idem tradit Didymum *ἐρίπω* scribi jubere, Philoxenum vero *ἐρείπω*, qui etiam ait, *ἐρείπω, τὸ εἰς γὴν βάλλω.* Eustath. ad Iliad. Δ. p. 436, 41. *οἰκόπεδον δέ, οἰκίας καταῤῥιφείσης ἔδαφος, ὅπερ κοινότερον καὶ ἐρείπιον οἱ ὕστερόν φασι.* Schol. Oppian. Hal. I. 54. *οἰκήπεδον δὲ τὸ τῆς καταβληθείσης οἰκίας πεδίον, ἐρειποτόπιον λεγόμενον.*

882. Διαλλάσσω. *Reconcilio.* Unde διαλλακτὴρ infra 902.

885. Ἐρινύς. Vide supra ad v. 792. 720.

886. Εὐώνυμος. *Lævus.* Prometh. 598. Manus sinistra εὐώνυμος dicebatur κατ' εὐφημισμόν. Etymol. M. p. 143, 20. Ἀρίστερος, ἀπὸ τοῦ ἄριστος—ἔστι δὲ κατ' εὐφημισμόν, ὥσπερ καὶ εὐώνυμος. Consentit Eustathius in Odyss. A. p. 1398, 50.

887. * Ὁμόσπλαγχνος. *Ejusdem visceris. Cognatus.* Dein πλεύρωμα dicitur pro πλευρά, sicut τρίχωμα pro θρὶξ supra 663. χαίτωμα pro χαιτὴ 381. ubi vide. πέπλωμα pro πέπλος infra 1041.

889. Ἀντιφόνος. *Cædem cæde compensans.* Eumen. 980. ἀντιφόνους ἄτας. Sophocl. Philoct. 1156. ἀντιφόνον κορέσαι στόμα. Electr. 248. δώσουσιν ἀντιφόνους δίκας.

890. Διανταῖος. *Penitus perforans.* Hesych. Ἀνταίαν. ἔκτοπον, χαλεπήν. Σοφοκλῆς Ἀκρισίῳ. Idem, Ἀνταίας. πολεμίας, ἐχθρᾶς. Σοφοκλῆς Πολυΐδῳ. Choeph. 178. ἐπαίσθην δ' ὡς διανταίῳ βέλει. quod primario sensu explicat Scholiasta, ἐξ ἐναντίας τιτρώσκοντι. Ibid. 630. ἄγχι πνευμόνων ξίφος διανταῖον ὀξυπευκὲς οὐτᾷ. Sophocl. Antig. 1308. τί μ' οὐκ ἀνταίαν ἔπαισέ τις ἀμφιθήκτῳ ξίφει; Electr. 197. ἀνταία γενύων ὡρμάθη πλαγά. Eurip. Androm. 835. ἵν' ἀνταίαν ἐρείσω πλαγάν. Ion. 766. Διανταῖος ἔτυπεν ὀδύνα με Πνευμόνων τῶνδ' ἔσω. Nicetas in Manuel. Comn. 3. οὐκοῦν κατὰ καρδίας ἑτέραν ἀνταίαν πληγὴν εἰληφώς. cujus loci notitiam debeo Joanni Kirchmanno de Annulis p. 50. Primario sensu Pers. 603. ἀνταῖα, *adversa.*

892. Ἄναυδος. *Mutus.* Supra 82. Agam. 479. Schol. interpretatur ἰσχύϊ μεγάλῃ καὶ ἀνεκλαλήτῳ. In Agam. 229. χαλινῶν ἀναύδῳ μένει est, *frænorum vi vocem comprimente.* Quare locum sic verterim; *Vi silente* (i. e. *ira, quæ se invicem affari non sinebat*) *fatalique discordia, quam pater imprecatus erat.*

893. * Διχόφρων. *Discors.* Agam. 732. Δίχα δ' ἄλλων

μονόφρων εἰμί. Pindarus dixit διχόβουλος eodem fere sensu, Ol. VIII. 114. ubi Heynius citat Homericum δίχα νοεῖν.

896. Ἐπίγονοι. *Posteri.* Ita dicebantur κατ' ἐξοχήν Septem ducum filii, qui decem post annis, Thersandro duce, Thebas expugnaverunt; de quibus vid. Heyne. ad Apollodor. III. 7. 2. Num hos innuerit Æschylus vix satis liquet.

897. Αἰνόμορος. *Cui sors infelix obtigit.* Idem ac δύσμορος. Iliad. X. 480. ὅ μ' ἔτρεφε τυτθὸν ἐοῦσαν Δύσμορος αἰνόμορον. Sic quem Homerus δύσπαριν vocat, αἰνόπαριν dixere Alcman ap. Schol. Venet. in Iliad. Γ. 39. Euripides Hecub. 932.

899. Μοιράομαι. *Divido.* Hesych. Μοιρήσασθαι. λαχεῖν. Compositum ἐπιμοιράομαι habet Moschio Stobæi Ecl. p. 147. κἀπιμοιρᾶσθαι κόνιν. διαμοιράομαι Eurip. Hecub. 1059.

900. Ὀξυκάρδιος. *Acutum cor habens. Iracundus.* Aristoph. Vesp. 430. Abreschio citatus, σφῆκες ὀξυκάρδιοι. Frequens est ὀξύθυμος. Videndus est Harpocratio in v. Ὀξυθυμίαι.

902. * Διαλλακτήρ. *Reconciliator.* Vid. supra 882. Forma vulgaris est διαλλάκτης.

903. Ἀμεμφία. *Nulla reprehensio.* Sophocles Inacho apud Schol. Aristoph. Plut. 727. ἀμεμφίας χάριν. Verte autem, *Reconciliatori autem* (ferro scil. cf. 882.) *reprehensio erat ex amicis eorum.* Bene Schol. A. μέμφονται δὲ οἱ φίλοι τῷ διαλλακτῆρι αὐτῶν σιδήρῳ.

904. Ἐπίχαρις. *Gratus.* Alibi apud Tragicos haud offendi. Occurrit Xenoph. Œcon. VII. 37. Hier. IX. 4. Vid. Albert. ad Hesych. in v. Ex hoc versu firmari videtur Plutarchi lectio in Nostr. Suppl. 676. Ἄχαριν—Ἄρην, pro ἄχορον. Vid. Porson. ad Eurip. Phœniss. 800.

905. * Σιδηρόπληκτος. *Ferro percussus.* Schwenkius confert Iliad. T. 25. χαλκοτύπους ὠτειλάς. Verte autem σιδηρόπλακτοι ταφῶν λαχαί, *sepulcrorum sortitiones ferro factæ.* i. e. *sepulcra ferro effossa.*

910. * Δαϊκτήρ. *Divisor.* Hesych. Δαΐζων. κατακόπτων. (Suppl. 674.) Vid. supra 732. Suppl. 795. δαίκτορος βίᾳ.

Ibid. * Αὐτόστονος. *Sua mala gemens.* * Αὐτοπήμων. *In se infortunia habens.* Composita ex αὐτὸς adamavit Æschylus. Vid. supra 678. 715. 731. 732. 805. 848. 850. infra 1065.

912. * Δαϊόφρων. Vide notas. Exemplum hujus vocis requiro. Recte autem formatur, ut ἀγανόφρων, δολιόφρων et similia.

Ibid. * Φιλογηθής. *Lætitiæ amans.* Vide notas.

915. Μινύθω. *Decresco. Tabesco.* Hesych. Μινύθει. ἐλαττοῦται, μειοῦται. Homer. Iliad. P. 738. μινύθουσι δὲ οἶκοι. Eumen. 374. Δόξαι—τακόμεναι κατὰ γᾶν μινύθουσιν ἄτιμοι. Sophocl. Œd. Col. 685. οὐδ' ἄϋπνοι κρῆναι μινύθουσιν. Active etiam usurpatur, ut Iliad. O. 493. Dein recte monet Butlerus subaudiendum esse ἕνεκα ante δυοῖν ἀνάκτοιν.

919. Στίξ. *Ordo.* Hesych. Στίχες. τάξεις ὅπλων (imo ὁπλιτῶν.) Vox frequens apud Homerum. πολεμίων στίχας Eurip. Heraclid. 676. Cf. ejusd. Suppl. 669. Altera forma, στίχος, occurrit Pers. 366. Bene Schol. A. πολλὰ κακὰ ἔπραξαν τοῖς πολίταις, τοῖς μὲν Θηβαίοις ὁ Ἐτεοκλῆς, τοῖς δὲ Ἀργείοις Πολυνείκης.

920. Πολύφθορος. *Multum periens.* Quo sensu ponitur Sophocl. Trachin. 477. ἡ πολύφθορος Οἰχαλία. Electr. 10. Πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε. Contra pro *multum perdens* Eurip. Phœniss. 1036.

Ibid. Δαΐς. *Pugna.* Hesych. Δαΐ. μάχῃ. ὡς γραῦς, γραΐ. καὶ δᾴς, δαΐ. Minus bene: δᾴς enim, ni fallor, non nisi de *face* ponitur. Etymol. M. p. 244, 53. ἔστι καὶ δαΐς ἡ μάχη. παρὰ τὸ δαίω τὸ διακόπτω—ἡ δοτικὴ δαΐδι· καὶ κατὰ συγκοπὴν τῆς δῖ συλλαβῆς, δαΐ.—ἐν δαΐ λυγρῇ. (Iliad. N. 286.) Iliad. Ξ. 387. Ἐν δαΐ λευγαλέῃ. ubi Schol. Venet. ὅτι βαρύνεται ἡ εὐθεῖα δαΐς, διδασκόμεθα ἐκ τῆς παρὰ Καλλιμάχῳ αἰτιατικῆς, Εἰς δάΐν ὁπλισμὸν ἵππειον. Forsan ὁπλισμῶν ἱππείων.

926. Ἀλληλοφόνος. *Se invicem occidens.* Pindar. Ol. II. 3. de Œdipo, ἰδοῖσα δ' ὀξεῖ Ἐρινύς, πέφνεν ἑοῖ σὺν ἀλλαλοφονίᾳ γένος ἀρήϊον.

930. Πανώλεθρος. Supra 71.

931. * Διατομή. *Dissectio.* hæreditatis scilicet, cum allusione

etiam ad vulnera ferro inflicta; quod optime monet Butlerus. Eurip. Hecub. 770. *διατεμὼν χρόα.*

935. **Ζόη.** *Vita.* Pro sanguine positum existimat Schutzius. **Φονόρυτος** autem *sanguine perfusus*; vel, si *ζόα φονόρυτος* legas, *sanguine fluens*: et hoc verum puto.

939. **Σεύω.** *Propero.* Vid. supra ad v. 31. Porson. ad Eurip. Hecub. 1065.

942. **Δατητής.** *Divisor.* Vox politica. Harpocrat. Δατεῖσθαι, *τὸ μερίζεσθαι. οἱ δὲ δατηταί, οἱονεὶ μεριστα. τὸ δὴ Εἰς δατητῶν αἵρεσιν, εἶδός τι δίκης ἐστίν. ὁπότε γὰρ κοινωνοῖέν τινες ἀλλήλοις, καὶ οἱ μὲν βούλοιντο διανέμεσθαι τὰ κοινά, οἱ δὲ μή, ἐδικάζοντο οἱ βουλόμενοι τοῖς μὴ βουλομένοις, προσκαλούμενοι εἰς δατητῶν αἵρεσιν. Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ἀλεξίδημον, εἰ γνήσιος. καὶ Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ.* Pollux. VIII. 10. *οἱ διανέμοντες, δατηταί. καὶ εἰς δατητῶν αἵρεσιν, ἔλεγον οἱ ῥήτορες.* Etymol. M. p. 249, 42. *Δατητὴς παρὰ Ἀττικοῖς ὁ διανεμητής. Ἀριστοτέλης, Τίν' οἱ δατηταί. Ἀπολλόδωρος διὰ τοῦ σ̄ φησί.* Quæ sequuntur non videntur esse Apollodori verba, etsi inter fragmenta ejus ab Heynio relata sunt. Corrigendum autem puto *Ἀριστοτέλης ἐν τῷ Τίνες οἱ δατηταί*, qui capitis forsan titulus fuit magni operis ab Harpocratione citati.

946. ***Διόσδοτος.** *A Jove datus.* Agam. 1362. a Porsono præclare emendatus, *διοσδότῳ γάνει.* Eum. 623. *Διοσδότοις σκήπτροισι.*

947. **Χῶμα.** *Agger.* *ὕψωμα γῆς, ἢ ὄχθη.* Hesych. Veterum tumuli terræ aggestus erant, (Anglice *barrows.*) et *χοῦσθαι* dicebantur. Choeph. 349. *Πολύχωστον ἂν εἶχες τάφον διακοντίου γᾶς.* Incert. Rhes. 414. *οἱ μὲν ἐν χωστοῖς τάφοις Κεῖνται πεσόντες.* Sophocl. Antig. 80. *τάφον Χώσουσ' ἀδέλφῳ.* 1203. *Καὶ τύμβον ὀρθόκραιρον οἰκείας χθονὸς Χώσαντες.* Pollux. *μνῆμα, τάφος, χῶμα.* Vide infra 1024. Cf. Wesseling. ad Herodot. IX. p. 731. Eurip. Hecub. 221. *Σφάξαι πρὸς ὀρθὸν χῶμ' Ἀχιλλείου τάφου.* ibid. 522. Iph. Taur. 702. *Τύμβον τε χῶσον, κἀπίθες μνημεῖά μοι.* cf. Iph. Aul. 1443. Herodot. V. 8. Simonid. LIV. 4. Theocrit. XXIII. 43.

948. **Ἄβυσσος.** *Fundo carens.* *πέρας οὐκ ἔχων.* Hesych. ubi Albertius citat præter h. v. Suppl. 479. *ἄβυσσον πέλαγος.* Eurip. Phœniss. 1621. *εἰς ἄβυσσα χάσματα.* Aristoph. Lysistr. 174. *ἀργύριον*

τἄβυσσον. Herodot. II. 28. qui πηγὰς ἀβύσσους memorat. Noster Suppl. 1056. ὄψιν ἄβυσσον. Toupius in Suid. III. p. 12. notat Dionys. Halic. in Exc. Vales. IV. p. 2362. ἐν ᾧ χρυσός τις ἄβυσσος, ἀόρατος τοῖς πολλοῖς, κατὰ γῆς κεκρυμμένος. Gregor. Nazianz. apud Stob. p. 305. χρημάτων ἄβυσσον οἱ κεκτημένοι. Haud absimile est πόντος ἀγαθῶν Sophronis apud Schol. Aristoph. Plut. 1051. Toup. in Suid. II. p. 90. Alludit autem Æschylus ad Πλούτωνος nomen, de quo vide Spanhem. in Callim. p. 841. et ad Aristoph. Plut. 727. Vox formatur a *βύσσος, fundus*, Iliad. Ω. 80.

949. Ἐπανθίζω. *Floridum reddo.* Butlerus confert Choeph. 144. Ὑμᾶς δὲ κωκυτοῖς ἐπανθίζειν νόμος. Agam. 1434. ἀπηνθίσω. *defloratsi*, seu potius *colores detersisti.* Hesych. Ἄνθη. τὰ χρώματα. Agam. 1652. Ἀλλὰ τούσδ' ἐμοὶ ματαίαν γλῶσσαν ὧδ' ἀπανθίσαι. i. e. τὸ ἄνθος ἐκβάλλειν. sicut de vino Alexis Athenæi II. p. 36. E. ἀπανθήσαντα δὲ Σκληρὸν γενέσθαι.

951. * Ἐπαλαλάζω. *Triumphans acclamo.* ἀλαλάζω est ab ἀλαλά, militum ovantium clamor. Hesych. Ἀλαλάζει. ἐπινικίως ἠχεῖ. Interdum vero simpliciter *ejulo.* Supra 493. Vid. Pers. 390. Sophocl. Antig. 131. Eurip. Phœniss. 1410. Suppl. 719. Herc. Fur. 10. Electr. 855. Spanhem. ad Julian. Imp. p. 234.

954. Νόμος. *Cantilena.* Photius et Suidas, Νόμος ὁ κιθαρῳδικός, τρόπος τῆς μελῳδίας ἁρμονίαν ἔχων ταύτην καὶ ῥυθμὸν ὡρισμένον. ἦσαν δὲ ἑπτὰ οἱ ὑπὸ Τερπάνδρου, ὧν εἷς ὄρθιος, τετράδιος, ΟΞΥΣ. Etymol. M. p. 607, 1. Νόμοι κιθαρῳδικοί. τὸν Ἀπόλλω μετὰ τῆς λύρας καταδεῖξαι τοῖς ἀνθρώποις νόμους φασὶ καθ' οὓς ζήσονται, πραΰνοντα τῷ μέλει τὸ καταρχὰς θηριῶδες ἡμῶν· ὅθεν τὰ κιθαρωδούμενα καλοῦσι νόμους. Eadem habet Suidas ex Aristotele. Consentit Proclus Chrestom. p. 344. qui et plura tradit lectu dignissima; vide ibi Schottum et Auctores a Gaisfordio citatos. Cf. Agam. 1155.

954. * Πάντροπος φυγή. *Fuga penitus versa*, i. e. *fuga quæ omnium τροπὴν consequitur.* Anglice, *a total rout.*

957. Θείνω. *Ferio.* Vide nott. ad v. 378.

961. * Μελεόπονος. *Qui misera elaboravit.* vi activa; ut πολύπονον δόρυ Pers. 320. * Μελεοπαθής, *qui misera passus est.*

963. **Πρόκειμαι.** *Procumbo. Producor*, sc. *cadaver*. Προκεῖσθαι de iis qui occisi sunt dici ostendit V. D. in Misc. Obs. V. iii. p. 84. Sophocl. Ajac. 126. *τὰ νῦν δ' ἀτίμως Ὧδε πρόκειμαι.* 1059. *Θανόντες ἂν πρόσκείμεθ' αἰσχίστῳ μόρῳ.* Cf. Eurip. Phœniss. 1710. Alcest. 1015.

965. **Ἔν.** *Simul.* Sophocl. Œd. Tyr. 27. *ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς Σκήψας ἐλαύνει—πόλιν* ubi vide Elmsleium. Philemon Stobæi VIII. p. 52. *Κακὴ μὲν ὄψις, ἐν δὲ δειλαῖαι φρένες.* Theocrit. II. 68. *πολλὰ μὲν ἄλλα—ἐν δὲ λέαινα.* Callim. Dian. 138. *ἐν δὲ σὺ πολλή.*

970. Intelligo Antigonam, modo Eteoclis modo Polynicis cadavera respicientem, exclamare, *talium calamitatum* (sc. Eteoclis) *similes hæ sunt.* (sc. Polynicis.) Hæc quadrant cum præcedentibus: vel, ob versum proxime sequentem, vertendum est, *nostræ calamitates illorum malis similes sunt.*

973. * **Βαρυδότειρα.** *Gravia dans mala.*

974. **Σκία.** *Umbra.* Schol. A. *σκίαν Οἰδίποδος αὐτὸν καλεῖ τὸν Οἰδίποδα· τυφλωθεὶς γὰρ εἴδωλον εἶναι δοκεῖ, καὶ οὐ τέλειος ἄνθρωπος.* Grammaticus respicit Eurip. Phœniss. 1559. ubi se vocat Œdipus *αἰθέρος ἀφανὲς εἴδωλον.* Œdipum vero Æschylus supremum diem obiisse fingit.

985. **Δίνγρος.** *Madidus.* Scholiasta vero, *δίνγρα: πήματα χεόμενα καὶ πολλά.* Constructio videtur esse *δίνγρα πημάτων, malis madefacta*, i. e. *saturata.* Anglice *soaked with misfortunes.* Forsan quis legendum conjiciat *αἱμάτων.*

Ibid. **Τρίπαλτος.** *Perquam vehemens.* Proprie dictum de hasta, ter vibrata ut melius volet. Quod bene vidit Butlerus. *τριπάλτων. σφοδρῶς πηδησάντων.* Schol. A. Sophocl. Ajac. 408. *Πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος ἂν με χειρὶ φονεύοι.* ubi Schol. *παντὶ σθένει, ὡς Δίδυμος. ἢ ὁ στρατός με φονεύοι, λαβὼν τὰ δίπαλτα δοράτια, ὡς Ἴλιος φησί.* Eustath. ad Iliad. H. p. 674, 12. *καὶ πάλτόν, εἶδός τι ὅπλου, ἐξ οὗ καὶ ὁ παρὰ Σοφοκλεῖ δίπαλτος φονεύς.* Eurip. Iph. Taur. 323. *δίπαλτα πολεμίων ξίφη.* Theophylact. Bulgar. Epist. 74. p. 109. *δίπαλτος ἡμῖν ὁ πονηρὸς ἔπεισιν. duplici vi.* Schutzius in ed. l. *δορικάλτων*, quæ

quidem vox occurrit Agam. 177. Hermannus legit διπάλτων, citato Sophoclis loco. Equidem cum Butlero vulgatam retineo.

992. Διαπεράω. *Trajicio.* Schutzius intelligit *huc proficiscens.* Malim cum Scholiasta διαπερῶν μοῖραν.

994. Κατέρχομαι. Vide supra 644.

995. Ἀντηρέτης. Supra 269.

1003. Δαιμονάω. *Malo numine teneor.* Choeph. 558. δαιμονᾷ δόμος κακοῖς. Eurip. Phœniss. 900. τῶν Οἰδίπου Μηδένα πολίτην μηδ' ἄνακτ' εἶναι χθονός, Ὡς δαιμονῶντας, κἀνατρέψοντας πόλιν. Menander emendatus a Porsono Opusc. p. 250. Πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς δαιμονᾷς, γεγὼς ἔτη Τοσαῦτ'; ὁμοῦ γάρ ἐστιν ἑξήκοντά σοι. Recentiores dixerunt δαιμονίζειν, Cretes vero δαιμονητιᾶν, teste Hesychio. Plenius interdum efferebant, κακοδαιμονᾶν. Aristoph. Plut. 372. Phrynich. Ecl. p. 26. Κακοδαιμονεῖν. οὕτως οἱ νόθως ἀττικίζοντες, Ἀθηναῖοι γὰρ διὰ τοῦ α κακοδαιμονᾶν λέγουσι. καὶ θαυμάσαι δ' ἄν τις, πῶς εὐδαιμονεῖν μὲν λέγουσιν, οὐκέτι δὲ κακοδαιμονεῖν, ἀλλὰ κακοδαιμονᾶν. At vero non est cur quis miretur. Ab adjectivo εὐδαίμων recte formatur εὐδαιμονέω, *felix sum*: a substantivo δαίμων fingitur verbum δαιμονάω *numine gestio*, ut a φόνος, φονάω: et hinc κακοδαιμονάω.

1006. Πάρευνος. *Juxta accumbens.* Recte Schol. A. πλησίον τοῦ πατρός. πῆμα de fratribus poni, bene monet Schutzius, vertitque, *Heu malum, juxta patrem accubiturum.* Sophocl. Trachin. 793. δυσπάρευνον λέκτρον, *connubium cum mala conjuge.*

1008. Πρόβουλος. *Princeps Senatus.* ἔξαρχος τοῦ βουλευτηρίου. Hesych. et Photius. Etymol. M. p. 208, 42. Βουληφόρος. πρόβουλος, ἀρχίβουλος, ἡγέμων.

1012. Ὅσιος. *Sanctus. Purus.* Constructionem non expedio; ἱερῶν ὅσιος, an ἱερῶν (ὕπερ) τέθνηκεν? Judicent lectores.

1015. Νεκρός. *Cadaver.* Eurip. Hecub. 665. νεκρὸν τόνδε Πολυξένης. Ubi Porsonus. "νεκρὸς masculino genere pro cadavere semper dicitur." Id. Phœniss. 1648. τόνδε Πολυνείκους νεκρὸν Ἐκβάλετ' ἄθαπτον τῆσδ' ὄρων ἔξω χθονός. ubi vide. Tragicorum loca, quæ ab Homerico isto ἐλώρια τεῦχε κυνέσσιν, Οἰωνοῖσί τε πᾶσι, colorem

sumsere, recenset Abreschius; cujus exemplis adjicias Nostri Suppl. 707. Sophocl. Antig. 697. 1080. Cf. etiam Herodot. VII. 10. Catull. LXI. 152.

1017. Ἀναστατήρ. *Eversor.* ἀνίστασθαι dicuntur cives, qui, urbe eversa, alias migrant. Exempla ubique obvia.

1019. Ἄγος. *Piaculum.* Eumen. 1068. Choeph. 149. Sophocl. Œd. Tyr. 1426. Antig. 256. 775.

1021. Ἐπακτός. Supra 580. Mox ἥρει pro *capere tentabat*; effectus pro conatu: vid. Larcher. ad Herodot. V. 22, 8. et Wesseling. ad V. 70.

1023. Θάπτω. *Parento.* Hanc vocem, de omni funeris curandi modo dictam, illustrant Hemsterhusius in Misc. Obs. V. p. 21. Cuperus Obs. I. 7. Marklandus ad Eurip. Suppl. 935. Wesseling. ad Diodor. Sic. III. 55. Dorvill. ad Charit. p. 73. Ruhnken. Præfat. ad Schelleri Lex. p. 9. Joan. ad Nodel. Act. Societ. Trajectin. I. p. 158. Larcherus ad Herodot. T. IV. p. 191. Ceterum recte vidit Anonymus apud Burgessium, ὑπ' οἰωνῶν ταφῆναι nihil aliud esse quam *alitibus devorari.* Unde γῦπες ἔμψυχοι τάφοι Gorgiæ dicuntur apud Longin. π. ὑ. §. 3. ubi vide omnino Ruhnkenium. (Lucret. V. 991. *Viva videns vivo sepeliri viscera busto.*) Alia quædam commode citat Abresch. e. g. Achill. Tat. III. p. 165. notans Sophoclem volucres canesque ταφέας vocare Electr. 1488. ubi vid. Brunck. et Musgrav. et G. Cuper. Obs. I. 46. de populis quibusdam, qui canes ἐνταφιαστὰς vocabant.

Ibid. Ἐπιτίμιον. *Merces.* πρόστιμον, τιμωρία. Hesych. Idem, Πιτίμια. τὰς ἀξίας τιμωρίας πιτίμια φασίν. ubi reponendum τάπιτίμια et ἐπιτίμια ex Suida et Lex. MS. Bibl. Coislin. Sophocl. Electr. 1382. τάπιτίμια Τῆς δυσσεβείας οἷα δωροῦνται θεοί. Eurip. Hecub. 1069. Δράσαντι δ' αἰσχρά, δεινὰ τάπιτίμια Δαίμων ἔδωκεν. ubi vide Porson. in ed. 3. Cf. Glossar. in Prometh. 77.

1024. * Τυμβοχόος. *Tumulum aggerens.* τυμβοχόα χειρώματα. *tumuli aggestiones manibus factæ.* Nulla est quæstio de libatione in tumulum effundenda, quod putarunt Stanleius et Schutzius. Hesych. Τυμβοχοῆσαι. περιχῶσαι. θάψαι. Lex. MS. ap. Albert. explicat τύμβου χωστοῦ ἀξιῶσαι. Photius, Τυμβοχοεῖ. θάπτει. Homer. Iliad. Φ.

322. *οὐδέ τι μιν χρεὼ Ἔσται τυμβοχοῆσ', ὅτε μιν θάπτωσιν Ἀχαιοί.* ubi Schol. Ven. *οὐκ ἔσται αὐτῷ χρεία χώσεως τάφου.* Vid. Auctar. in Hesych. II. 1433. Etymol. M. p. 771, 39. *Τυμβοχοεῖ. θάπτει χωστῷ τάφῳ.* quo sensu ponitur ap. Herodot. VII. 117. Hinc *ἔργμα τυμβόχωστον* Sophocl. Antig. 848. Plura vide ad v. 947.

1025. **Οἴμωγμα.** Supra v. 8.

1026. **Ἐκφορά.** *Elatio.* sensu efferendi ad funus. Hesych. *Ἐκφοράν. ἔξοδον, ταφήν.* Aristoph. Plut. 1009. *Ἐπ' ἐκφοράν.* ubi Hemsterhusius explicat *ἐπ' ἐκφορὰν βαδίζειν, exequias ire.* Vide ibi Spanhem. Kirchmann. de Fun. II. Notum est Terentii *Effertur; imus.* ubi Donatus. "Efferri proprie dicuntur cadavera mortuorum: et *ire* proprie ad exequias."

1027. **Τέλος.** *Magistratus.* Vide ad Agam. 104.

1037. * **Κοιλογάστωρ.** Supra 492.

1038. **Σπάω.** *Divello.* Vide notas.

1041. **Βύσσινος.** *Byssinus.* **Βύσσος.** *linus tenuis.* Hesych. *Βύσσινον, πορφυροῦν.* Phavorinus vero *κόκκινον.* Vid. Schleusner. Lex. N.T. in voce. Pers. 124. *βυσσίνοις δ' ἐν πέπλοις πέσῃ λακίς.* Eurip. Bacch. 819. *Στεῖλαί νιν ἀμφὶ χρωτὶ βυσσίνους πέπλους.* Nossis Epigr. ap. Bentl. Diss. Phalar. p. 350. *Δέξαι βύσσινον εἷμα.* Sophocl. Laocoont. fr. 3. si sana sit lectio, *Νώτου κατασταζοντα βύσσινον φάρος.* Sinu autem latura erat *τὰς κατασκαφάς*, i. e. satis pulveris ad inspergendum cadaver.

1045. **Περισσός.** *Superfluus.* Vid. Monk. ad Eurip. Hippol. 952.

1051. **Ἀνταμείβομαι.** *Repenso.* Vid. nott. in Prometh. 231.

1053. Verte, *Contention is the last goddess to finish a dispute.* Hunc versum, etsi alienam sedem occupavit, Æschyleum tamen puto.

1054. **Μακρηγορέω.** *Longa oratione utor.* Eurip. Phœniss. 773. *τί δεῖ μακρηγορεῖν;* Hippol. 704. *Μακρηγορούμεν.*

1055. * **Αὐτόβουλος.** *Contumax.* Anglice *Self-willed.* Idem fere ac *αὐθάδης*, de qua voce vid. Glossar. in Prometh. 64.

1057. Μεγάλαυχος. *Magnifice jactans. Superbus.* μεγαλόφρων. Hesych. Vid. Schleusner. Lex. N.T. v. μεγαλαυχέω. Pers. 539. Περσῶν Τῶν μεγαλαίχων. Scilicet *triumphari* dicuntur furiæ: vid. supra 951.

Ibid. * Φθερσιγενής. *Genus perdens.*

1059. Πρέμνοθεν. Supra 71.

1060. Μάομαι. *Excogito.* Vid. Glossar. in Prometh. 486.

1063. Ἀποτρέπομαι. *Aversor.* Eurip. Orest. 410. εὐπαίδευτα δ' ἀποτρέπει λέγειν. Iph. Aul. 335.

1067. * Μονόκλαυτος θρῆνος. *Nenia cum unius tantum lacrymis decantata.* θρῆνος supra 861.

1072. Πρόπομπος. *Pompam ducens.* Supra 1062. προπέμπειν ἐπὶ τύμβον. Eumen. 206. Sophocl. Œd. Col. 1067. Ποῦ δ' αἵ τε παῖδες χ'οἱ προπέμψαντες φίλων;

1077. Μετὰ γὰρ μάκαρας κ. τ. λ. Herodot. VII. 139. Athenienses erant βασιλῆα, μετά γε θεούς, ἀνωσάμενοι.

1078. Ἐρύκω. *Arceo.* Sophocl. Trachin. 123. Eurip. Herc. F. 317. Θανεῖν ἐρύκει μ'. Verbum Homericum. De constructione vide ad Prometh. 244.

1080. Ἀλλοδαπός. *Alienigena.* Vid. supra ad 351.

1081. Κατακλύζω. *Obruo.* Vid. Eurip. Orest. 336. Troad. 995. De metaphora supra ad v. 64. Quædam ex exemplis ibi notatis citavit ad h. v. Abreschius.

FINIS GLOSSARII IN SEPTEM CONTRA THEBAS.

INDEX

IN

GLOSSARIUM.

A.

A SUPERVACUA verborum capite v. 47.
ἄβυσσος 948.
ἀγάστονος 96.
ἄγγελος 82.
ἀγήνωρ 118.
ἀγοραῖοι θεοὶ 258.
ἄγος 1019.
ἄγρευμα 603.
Æschylus; personas suas quales finxerit 381.
αἰακτὸς 846.
αἴθων 444.
αἱματηφόρος 415.
αἰνόμορος 897.
αἴολος 490.
αἰχμὴ 525.
αἰὼν *vita* 205. 773.
ἀκμάζει 94.
ἀκμὴ *ibid.*
ἀκριτόφυρτος 354.
ἀκροβόλος 146.
ἀλαπάζω 47.
ἀλδαίνω 12. 553.
ἀλεξητήριος 8.
ἀλεύω 87. 130.
ἀλίζω verborum terminatio 229.
ἄλκη 76. 201. 759.
ἀλληλοφόνος 926.
ἀλλοδαπὸς 1079.
ἄλοξ 590.
ἀλύω 387.
ἀλφηστὴς 768.
ἄλως 485.
ἀλώσιμος 632.
ἀμάχετος 85.
ἀμβλύνω 844.
ἀμείβομαι 856.
ἀμεμφία 903.
ἀμὸς 413.
Amphiarai interitus 585.
ἀμπυκτὴρ 457.
ἀμφί τι ἔχειν 98.
ἀμφίβολος 285.
ἀναλόω 813.
ἀναρπάξανδρος 775.
ἀναστατὴρ 1017.
Anastrophe 389. 452.
ἀνασχετὸς 166.

ἀνατέλλω 531.
ἄναυδος 892.
ἀνδρηλάτης 634.
ἀνδροκτασία 690.
ἀνδρολέτειρα 302.
ἀνδρόπαις 529.
ἀνταῖος 890.
ἀνταμείβομαι 1051.
ἀντηρέτης 269. 514. 592. 995.
ἀντίπαις 529.
ἀντίτυποι 517.
ἀντιφόνος 889.
ἄντλος 797.
ανω verborum terminatio 44.
ἀπαμβλύνω 712.
ἀπείπω 840.
ἄπιστος 873.
ἀπό, vis ejus in compositis 840.
ἀπογυμνάζω 437.
ἀποστέγω 220.
ἀποτρέπομαι 1063.
ἀποτροπαῖοι θεοὶ 8.
ἀπύω 132.
ἀραγμὸς 235.
ἀργηστὴς 60.
ἀργὸς 407.
Ἄρην δεδορκότες 53.
ἀρκέω *repello* 90.
ἁρματόκτυπος 188.
ἄρουρα 752.
ἁρπαγὴ 343.
ἁρπαλίζω 229.
ἀρτιβρεφὴς 342.
ἀρτίκολλος 369.
ἀρτίτροπος 323.
ἀρτίφρων 777.
ἀσπαίρω 47.
ἀστιβὴς 857.
ἄστονος 856.
ἀστυδρομέω 207.
ἀτίζω 487.
ἀτρύμων 874.
Averruncus 8.
ἀϋτέω 380.
αὐτόβουλος 1055.
αὐτοδάϊκτος 732.
αὐτόδηλος 848.
αὐτόστονος 910.
αὖω 170.

B.

Βὰ ovium vox 568.
βαβάζω *ibid.*
βάζω *ibid.*
βαθύζωνος 862.
βαθύκολπος *ibid.*
βαθὺς 590.
βαθύχθων 294.
βακχάω 494.
βαρυδότειρα 973.
βὴ ovium vox 568.
βήζω *ibid.*
βίᾳ τινὸς 608.
βλάστημα *propago* 529.
βλαστημὸς 12.
βλαψίφρων 722.
βληχὴ 340.
βοτὴρ 24.

βρέτας 169.
βρὶ particula 457.
βρίθω 141.
βριμάω 457.
βύσσινος 1041.

Γ.

Γαιάοχος 298.
γεγωνὸς 439.
γοργὸς 533.

Δ.

Δαΐζω 732.
δαϊκτὴρ 910.
δαιμονάω 1003.
δαϊόφρων 912.
δαὶς 920.
δάκος 554.
δάπος *solum* 351.
δασύθριξ 531.
δατήριος 708.
δατητὴς 942.
δγάλωτος 72.
δηρόβιος 520.
διαλαγχάνω 816.
διαλλάσσω 882.
διανταῖος 890.
διαπάλλω 728.
διαπεράω 992.
διαρκέω 842.
διαῤῥοθέω 176.
διατομὴ 931.
δίδυμάνωρ 849.
Δίκη παῖς Διὸς 659.
δινέω 486.
Διόσδοτος 946.
δίπαλτος 985.
Dividere maledictis 575.
δίυγρος 985.
διχόφρων 893.
διώκω 88. 367.
δορίμαργος 684.
δορυτίνακτος 143.
δουρίληπτος 264.
δοχμόλοφος 108.
δυσευνήτωρ 280.
δυσκέλαδος 865.
δύσορνις 838.
δυσφορέω 779.
δύσχιμος 499.

E.

Ἑβδομαγένης 801.
ἐγγενεῖς θεοὶ 579.
ἐγχείμαργος 684.
ἐγχώριοι θεοὶ 14.
ἐδαφίζω 492.
ἐδώλιον 450.
εἷς, usus ejus 5.
εἰσθορέω 450.
εἰς φθόρον 238.
εἰς χεῖρας ἐλθεῖν 677.
ἔκηλος 224.
ἐκθαμνίζω 72.
ἐκ θυμοῦ 871.
ἔκκρουστος 538.
ἐκλαπάζω 451.
ἐκποδὼν 425.

ἐκφορὰ 1026.
ἐκ φρενὸς 871.
ἐλεδέμνας 83.
ἑλκοποιὸς 394.
ἐλλείπω 10.
ἐμβριμάομαι 457.
ἐν *simul* 965.
ἐνδατέομαι 575.
Ἐννὼ 45.
ἐξαλείφω 15.
ἔξηβος 11.
ἐξυπτιάζω 574.
ἐπακτὸς 580. 1021.
ἐπαλαλάζω 493. 951.
ἔπαλξις 30. 146.
ἐπανθίζω 949.
ἐπαρκέω 90.
ἐπεξιακχάζω 632.
ἔπηλυς 34.
ἐπίγονος 896.
ἐπικηρύσσω 631.
ἐπίκοτος 786.
ἐπιμαστίδιος 341.
ἐπισπέρχω 686.
ἐπιστρέφομαι 645.
ἐπιστροφὴ *ibid.*
ἐπιτίμιον 1023.
ἐπίχαρις 904.
ἐποπτὴρ 637.
ἐρατὸς 862.
ἔργμα 552.
ἐρείψιμος 880.
ἐρειψίτοιχος *ibid.*
ἐρέσσω 854.
ἐρινὺς 720.
ἔρις de fulgure 425.
ἐρύκω 1070.
εὐδία 796.
εὔεδρος 93.
εὐεστὼ 171.
εὐκταῖος 720.
εὔκυκλος 536.
εὐμενὴς 17.
εὐτελὴς 487.
εὐτρεπὴς 90.
εὐώνυμος 886.
ἐφέστιος 73. 852.
ἐχθρόξενος 602.
ἔχομαι *teneo* 94.

Z.

Ζέω 705.
ζόη 935.
ζωπυρέω 276.

H.

ηδὸν adverbiorum terminatio 317.
ἡμεροσκόπος 66.
ἦ μὴν 527.
ηστὴς terminatio 641.
ἥσω 863.

Θ.

Θαλερὸς 704.
θάλπος 427.
θάπτω 1023.
θεμίσσω 691.
θεμιστὸς *ibid.*
θεοὶ ἀγοραῖοι 259.

θεοὶ γενέθλιοι 636.
——ἐγγενεῖς 579.
——πολιοῦχοι 69.
θεόκλυτος 131.
θεομανὴς 650.
θεόπτυστος 600.
θερμὸς 599.
θέσφατον 614.
θεωρὶς 856.
θήγω 712.
θιγγάνω 44. 244.
θούριος 42.
θρέμμα 166.
θρέομαι 78.
θρῆνος 861.
Θυιὰς 494.
θυμοπληθὴς 683.
θυστὰς 255.
θωρακεῖον 32.

I.

Ἰακχάζω 632.
ἰάπτω 286. 521. 540.
ἴουλος 530.
ἱππηδὸν 317.
ἵππιος Neptunus 122.
ἰχθυβόλος 123.

K.

Καινοτηγὴς 639.
καινοτήμων 358.
καίριος 1. 615.
κακόσπλαγχνος 223.
κακουχία 665.
καλλίπρωρος 529.
καμψίπους 792.
καπηλεύω 541.
κάσις de rebus sine sensu 490.
κατὰ *ad instar* 421.
κατάγω 644.
καταιγίζω 63.
κατακλύζω 1081.
καταξιόω 664.
κατασθμαίνω 389.
κατασκαφὴ 46.
κατασποδέω 809.
κατέρχομαι 644. 994.
κατοπτὴρ 36.
Cauda blandior 379.
Cauponor 54.
καχλάζω 109. 758.
κεδνὸς 62.
κέρδος 433.
κεύθω 585.
κινύρομαι 116.
κλαγγὴ 877.
κλάζω 382.
Clam mordax 379.
κλητὴρ 571.
κνημὶς 673.
κνόα 141.
κοιλογάστωρ 492. 1037.
κόμπασμα 547.
κόναβος 148.
κονίω 60.
κορκορυγὴ 337.
κοταίνω 481.
κότος 804.

κράνος 455.
κράτος de persona 121.
κρεισσότεκνος 783.
κρόκη 856.
κροτησμὸς 557.
κύβοι Ἄρεος 410.
κυκλωτὸς 536.
κῦμα μάχης 64.
κυμαίνω 439.
κυρέω 352. 696.
κύτος 491.
κώδων 382.
κωδωνίζειν *ibid.*

Λ.

Λαθροδήκτης 379.
λαίθαργος *ibid.*
λακάζω 170.
λαπάζω 47.
λαπάσσω *ibid.*
λάφυρα 264.
λελιμμένος 348.
λευστὴρ 183.
λεὼς 80.
λήθαργος 379.
λῃὶς 320.
λήκω 141.
λῆμα 444. 612. 703.
λιγαίνω 871.
λιγνὺς 490.
λιθὰς 146.
λίπτω 348.
Litotetis exempla 99.
λόφον σείειν 380.
λόφος *ibid.*
λοχαγέτης 42.
Λύκειος Apollo 138.
Lunæ antiquitas 385.
Luridus 693.

M.

M quibusdam vocibus inseritur 795.
μακρηγορέω 1054.
μάομαι 1061.
μαρμαίρω 397.
μάστιξ 604.
ματάω 37.
μαυρόω 47.
μεγάλαυχος 1057.
μεγασθενὴς 70.
μέδω 123.
μελάγκροκος 856.
μελαμπηγὴς 734.
μελαναιγὶς 696.
μελάνδετος 43.
μελεοπαθὴς 961.
μελεόπονος *ibid.*
μέλλω *cunctor* 95.
μεσόμφαλος 744.
μεταίχμιον 181.
μινύθω 915.
μιξόθροος 321.
μίσημα de persona 170.
μνημεῖα 49.
μνήστωρ 165.
μοιράομαι 899.
μονόκλαυτος 1067.
μυκτηρόκομπος 460.

N.

Ναυκληρέω 649.
νεκρὸς *cadaver* 1015.
νεκυάμβατος 856.
νεκυοστόλος *ibid.*
νέμεσις 221.
νεμέτωρ 481.
νεόκοτος 804.
νιφὰς 198.
νόμισμα 255.
νόμος musicus 954.
νυκτηγορέω 29.
νυκτὸς ὀφθαλμὸς 386.
νωμάω 13. 25.

Ξ.

Ξηρὸς de oculis 693.
ξυμβολέω 345.
ξυναυλία 838.
ξυνέστιος 771.
ξύννομος 347.
ξυνὸς 76.
ξυντέλεια 237.
ξυντυγχάνειν 260.

O.

Ὄβριμος 795.
Ὄγκα 483.
Œdipi diræ 786.
οἰακοστρόφος 62.
οἶκτος 51.
οἴμωγμα 8. 1025.
ὄκνος 54.
ὀκριόεις 287.
ὀλολυγμὸς 254.
ὀμόσπλαγχνος 887.
ὀξυκάρδιος 900.
ὁπλίζω 429.
ὄργια 164.
ὀρέσκοος 528.
ὄρθιος 560.
ὀρθόθριξ 560.
ὀρκάνη 338.
ὀρκωμοτέω 46.
ὀρότυπος 85.
ὅσιος 1012.
οσυνος terminatio 226.
ὄτλος 18.
ὄτοβος 188.
οὐκ ἄλλως ἐρῶ 486.
οὖρος 687.
οὐτιδανὸς 355.
οὐχ εἷς 99.
ὀφέλλω 177. 235.
ὀφθαλμὸς νυκτὸς 385.

Π.

Παιὰν 632. 867.
παιανίζω 254.
παιδολέτωρ 723.
παλαιγενὴς 739.
παλαίχθων 101.
παλινστομέω 244.
πάλος 55. 454.
παμπησία 818.
πανδημὶ 284.
πανδοκέω 18.

πάνδοκος 858.
πανήγυρις 206.
πανοῦργος 599.
πανσέληνος 385.
πάντα δρᾷν 599.
παντελὴς 110.
παντευχία 31.
παντοδαπὸς 351.
πάντρομος 281.
παντρόπος 954.
πανώλεθρος 71. 930.
παρ' ἀσπίδος 620.
παραστατέω 666.
πάρευνος 1006.
πάταγος 99. 225.
πεδιονόμος 258.
πεδιοπλόκτυπος 83.
πειθαρχία 210.
περίδρομος 491.
περίθυμος 721.
πηγὴ δακρύων 581.
πηδάλιον 191.
πιαίνω 584.
πικρόγλωσσος 787.
πίτυλος 854.
πλεκτάνη 491.
πλεύρωμα 887.
ποίφυγμα 266.
πολεμόκραντος 149.
πολιοῦχος 69. 300.
πολισσοῦχος 69. 257.
πολύβοτος 773.
πολύῤῥοθος 7.
πολὺς 5.
πολύφθορος 920.
πόμπιμος 854.
ποντομέδων 123.
ποταίνιος 225.
ποτάομαι 84.
πρᾶγος 2. 804.
πρέμνοθεν 71. 1059.
πρεσβὺς 385.
πρόβλημα 536. 673.
πρόβουλος 1008.
πρόδρομος 80. 196.
προϊάπτω 310.
πρόκειμαι 963.
προμάτωρ 129.
προπέμπω 1072.
πρόπομπος *ibid.*
πρόπρυμνος 767.
Prora simulacris deorum ornata 193.
προσβολὴ 28.
προσεδαφίζω 492.
προσμηχανάω 537.
προστατέω 392.
προστατήριος 445.
πρὸς ταῦτα 56.
προταρβέω 322.
προοῦπτος 848.
πρύμνηθεν 193.
Πρωνομέδεια 123.
Pueraster 529.
πυκάζω 137.
πυλωρὸς 617.
πυργηρέω 22. 168.
πύργωμα 30. 237.

πυριγενέτης 192.
πυρφορέω 332.
πύστις 54.

P.

Ῥέπω 21.
ῥίψοπλος 303.
ῥόθιον 356.
ῥυσίπολις 122.

Σ.

Σάγη 387.
σαίνω 379. 701.
σείειν λόφον 380.
σέλμα 32.
σεύω 939.
σηματοῦργος 487.
Sicci oculi 693.
σιδηρόπληκτος 905.
σιδηρόφρων 52.
Simulacra Deorum in prora navis 193.
σκία 974.
σκότος uteri 661.
Σκύθης de ferro 817.
σοῦμαι 31.
σπαρτὸς 408.
σπάω 1038.
σπερχνὸς 271.
σταδαῖος 509.
στέγω 203. 798.
στέφω 50.
στὶξ 919.
στόμαργος 443.
στρόφος 869.
στύγος 650.
Sudus 796.
σύριγξ rotæ 189.
συρίζω 459.
σφυρήλατος 816.
σχέθω 75.
σχέσις 503.
σχῆμα 484.

T.

Ταγεύω 57.
ταρβόσυνος 226.
ταρφύθριξ 531.
ταρφὺς *ibid.*
ταυροσφαγέω 43.
ταφεῖς alites dicuntur 1023.
ταχύῤῥοθος 271.
τέλος 245.
τευχηστὴς 641.
τί γένωμαι; 144. 284.
Tiresiæ auguria 24.
τινακτοπήληξ 381.
τρέφομαι cum genitivo 793.
τρέω 790.
τρικυμία 757.
τριλοφία 380.
τρίπαλτος 985.
τρίχηλος 757.
τρίχωμα 663.
τροπαία 703.
τροφεῖα 473.
τρυφάλεια 380.
τυμβοχοέω 1024.
τυμβοχόος *ibid.*

τυμβόχωστος 1204.
τύπος 484.
Τυφὼς 489.

Υ.

Ὑμνέω 7.
ὑπέραυχος 479.
ὑπέρκοπος 387.
ὑπέρτερος 526.
ὑπνώσσω 273.
ὑστερόποινος 740.

Φ.

Φείδομαι 408.
φερέγγυος 392. 445.
φέριστος 39.
φιλογηθὴς 912.
φθερσιγενὴς 1057.
φιμὸς 459.
φλέγω active 272. 509.
φλύω 658.
φόβον βλέπω 494.
φοῖτος 658.
φόνος cruor 44.
φρενώλης 754.
φρενῶν βίᾳ 608.
φροίμιον 6.
φρύαγμα 231.
φυράω 48.

X.

Χαίτωμα 381.
Χάλυβος 725.
χερὰς 287.
χερμὰς ibid.
χερσαῖος 64.
χθόνιος 518.
χνόα 141. 367
χραίνω 61. 333.
χρέος 20.
χρηστήριος 26.
χρυσοπήληξ 102.
χρηματοδαίτης 726.
χῶμα 947.
χῶσαι τάφον 947. 1024.

Ψ.

Ψαφαρὸς 312.
ψευδώνυμος 667.

Ω.

Ὥρα 13.
ὠγύγιος 310.
ὧδ' ἔχει λόγος 211.
ὠκύποινος 740.
ὠλεσίοικος 717.
ὠμοδακὴς 689.
ὠμοδρόπος 324.

FINIS.

TYPIS R. TAYLOR, SHOE-LANE.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ
ΠΕΡΣΑΙ

ÆSCHYLI
PERSÆ

AD FIDEM MANUSCRIPTORUM

EMENDAVIT

NOTAS ET GLOSSARIUM

ADJECIT

CAROLUS JACOBUS BLOMFIELD A.M.

COLLEGII SS. TRINITATIS

APUD CANTABRIGIENSES NUPER SOCIUS

EDITIO TERTIA

LONDINI

VENEUNT APUD J. MAWMAN

M DCCC XXVI.

LONDINI

TYPIS RICARDI TAYLOR, SHOE-LANE.

PRÆFATIO.

PRODEUNT tandem Persæ, serius quidem quam pollicitus eram; sed quominus promissis starem, obstiterunt caussæ, quas lectoris nihil interest ut in hoc loco referam. Prodeunt autem, si non emendati, at certe emendatiores quam in prioribus editionibus, et nonnullis in locis nova luce suffusi.

Subsidiis vero, quibus in Prometheo et Septem contra Thebas adornandis usus eram, nihil ad hanc fabulam adjumenti accessit, præter varias lectiones codicis cujusdam, quo, inter alios libros manuscriptos, munificentia Præsulis, qui hodie sedem Cantuariensem tenet, bibliothecam Lambethanam haud ita pridem ditavit. Sed nescio an vere dixerim librum istum a me collatum fuisse. Et enim quum occasio codicis evolvendi insperanti mihi oblata esset, summa cum festinatione, sine Æschylo impresso, et memoriæ tantum fidens, perlegi. Est autem liber iste chartaceus satis bonæ notæ, scriptura, ut videtur, sæculi XIV^ti, nitida et distincta. Lectiones quasdam optimas

præbet, quarum unam, quæ fuit in textum adsumenda, nescio qua incuria factum est ut silentio prætermiserim. In v. 125. codex habet κισσιῶν (sic) et Κίσσιον quidem vera lectio est: confer v. 17. et quæ dixi ad Theb. 1017. Utinam mihi per negotia, quibus tunc temporis districtus eram, hunc codicem accuratius usurpare licuisset; etsi, ut verum fatear, ex Æschyli libris manuscriptis, qui hodie servantur, si unum et alterum excipias, vix quidquam in textu sanando proficiendum esse usu didici.

Sed hoc nihil ad Persas, quos tamen non ante aggrediendos esse visum est, quam pauca quædam de ipsius fabulæ constitutione et chronologia præmittantur, quibus perlectis, juvenes possint ad ipsam tragœdiam majore cum fructu accedere. Est autem lectu dignissima, tam ob imaginum quæ in ea insunt pulcritudinem, verborumque splendorem, quam ob occasionem ejus, et quod Æschylus rerum quas depingit ipse pars aliqua fuerit.

Salamine pugnatum est Ol. LXXV. 1. Ejusdem Olympiadis anno tertio, Phrynichus tragœdiam Athenis docuit, vicitque, Themistocle chorago, prætore Adimanto. Nec dubium esse potest, quin Phœnissæ fuerit ista qua vicit fabula: "quod enim aptius argumentum inveniri poterat, et uberius ad gloriam Themistoclis, quam clades

Xerxis, in qua tanta ejus opera fuerat?*" Hoc autem fuisse Phœnissarum argumentum discimus ex Auctore argumenti ad Persas, qui citat Glaucum Rheginum ἐν τοῖς περὶ Αἰσχύλου μύθων. Prologum tragœdiæ Phrynicheæ agebat Eunuchus, qui, dum Persarum magistratibus sedilia quædam sternebat, cladem Xerxis narrabat. Exordium autem hujusmodi erat,

Τάδ' ἐστὶ Περσῶν τῶν πάλαι βεβηκότων.

Hermannus in Prolusione de Persis, Lipsiæ edita 1814. quam viri egregii humanitati debeo, suspicatur eunuchum istum minime ex servorum numero fuisse, sed munere aliquo insigni apud regem functum esse; a cujus equidem sententia invitus discedo. Erat autem, ni fallor, eunuchus iste servus, ex eorum genere, qui στρῶται dicebantur, de quibus insignis est Athenæi locus II. p. 48. C. πρῶτοι δὲ Πέρσαι, ὥς φησιν Ἡρακλείδης, καὶ τοὺς λεγομένους Στρώτας ἐφεῦρον, ἵνα κόσμον ἔχῃ ἡ στρῶσις, καὶ εὐάφειαν. τὸν οὖν Κρῆτα Τιμαγόραν, ἢ τὸν ἐκ Γόρτυνος (ὥς φησι Φανίας ὁ Περιπατητικὸς) Εντιμον, ὃς ζήλῳ Θεμιστοκλέους ἀνέβη ὡς βασιλέα, τιμῶν Ἀρταξέρξης, σκηνὴν μὲν ἔδωκεν αὐτῷ διαφέρουσαν τὸ κάλλος καὶ τὸ μέγεθος, καὶ κλίνην ἀργυρόποδα· ἔπεμψε δὲ καὶ στρώματα πολυτελῆ,

* Bentleii Dissert. de Phalar. ex versione Lennepii p. 293. ed. 1781.

καὶ τὸν ὑποστρώσοντα, φάσκων οὐκ ἐσπίστασθαι τοὺς Ἕλληνας ὑποστρωννύειν. Unde liquet, artem sedilia sternendi, quæ in Homeri* ætate rudior erat, peculiarem apud Persas servum postulasse. Nec dubito, quin ipsas voces, στορνὺς θρόνους, quas ex Glauco affert Grammaticus, ipse Phrynichus usurpaverit. In θρόνῳ enim, seu δίφρῳ insidere, apud Persas dignitatis indicium erat. Herodot. III. 144. τῶν Περσέων οἱ πλείστου ἄξιοι, θρόνους θέμενοι, κατεναντίον τῆς ἀκροπόλιος ἐκατέατο. et ibid. 146. τῶν Περσέων τοὺς διφροφορευμένους τε καὶ λόγου πλείστου ἐόντας ἔκτεινον.

Ex eadem autem Phrynichi tragœdia versum conservavit Athenæus XIV. p. 635. C. Ψαλμοῖσιν ἀντισπάστ' ἀείδοντες μέλη, ad quæ μέλη alludit Aristophanes in noto isto vocabulo, ἀρχαιομελεσιδωνοφρυνιχήρατα, Vesp. 230. ubi vide Scholia. Antiatticista Sangerman. p. 114. ed. Bekker. Σφηκῶσαι, τὸ δῆσαι. Φρύνιχος Φοινίσσαις. Ex eadem fabula forsan desumtum est quod habet idem Grammaticus p. 116. Ψέλια. τὰ τοῖς πήχεσιν. οὐ μόνον στρεπτά. Φρύνιχος. in quo id mirum videtur, Grammaticos, quos impugnat Antiatticista, docuisse istam vocem στρεπτά apud scriptores Atticos de *armillis* semper positam fuisse; quo nihil minus verum esse potest: ψέλια enim semper

* Odyss. T. 97. Εὐρυνόμη, φέρε δὴ δίφρον καὶ κῶας ἐπ' αὐτοῦ.

de *armillis*, στρεπτά de *torquibus* usurpantur. Utrumque vero inter ornamenta Persica erat; unde verisimile fit Phrynichi locum ad Phœnissas referri debere. Xenoph. Anab. I. v. 8. de Persis; ἔνιοι δὲ καὶ στρεπτοὺς περὶ τῷ τραχήλῳ, καὶ ψέλια ἐπὶ τῶν χειρῶν—ἔχοντες. ibid. viii. 29. καὶ στρεπτὸν δὲ ἐφόρει, καὶ ψέλια, καὶ τὰ ἄλλα, ὥσπερ οἱ ἄριστοι τῶν Περσῶν. cf. I. iii. 27. Adrianus Tyrius* Excerpt. Græc. Sophist. ac Rhet. p. 250. ψελίοις μὲν τὰς χεῖρας, στρεπτοῖς δὲ τοὺς τραχήλους κεκοσμημένοι. Unde Herodotus Persas vocat ἄνδρας στρεπτοφόρους τε καὶ ψελιοφόρους. VIII. 113. Vid. Ælian. V. H. I. 22.†

Hujus autem Phrynichi præ ceteris ἀντιδιδασκάλοις æmulus fuisse videtur Æschylus, circa viginti annis minor; namque hi duo primi auctores tragœdiæ novæ ac lugubris erant, argumento ejus ad fabulas et calamitates converso‡; quod quum diserte affirmaverit Plutarchus, valde dubium videtur, num Pratinas, quocum Æschylus contendisse narratur, ullas tragœdias, proprie sic dictas, docuerit, quidquid dicat Suidas, qui solus, ut opinor, Pratinæ τραγῳδίας memorat. Quin et verisimile est ne ipsum quidem Phrynichum heroica aut lugubria

* Imo Iamblichus in Babyloniacis. Vid. Colomesii Cimel. Lit. p. 15. Chardon de la Rochette *Mélanges* I. p. 31.

† Xenoph. Cyrop. I. iii. 2. Corn. Nep. XIV. 3.

‡ Plutarch. Sympos. I. 1. Bentl. Dissert. Phalar. p. 243.

in fabulis suis tractasse, nisi ab Æschylo edoctum. Namque Æschylum hujusmodi dramata in scenam primum induxisse, et ridiculas tragœdiæ nugas seriis mutasse, luculenter probat Aristophanes Ran. 1004.

Ἀλλ' ὦ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα
Καὶ κοσμήσας ΤΡΑΓΙΚΟΝ ΛΗΡΟΝ. [σεμνά,

quæ minime intellexit Scholiasta. Et sic Auctor Vitæ ejus, in editione Robortelli; πρῶτος Αἰσχύλος πάθεσι γεννικωτέροις τὴν τραγῳδίαν ἐπηύξησε. Himerius Or. XXXIII. 4. εὑρεῖν μὲν Αἰσχύλον ἔτι νέον ὄντα—ἄρτι τὴν ποίησιν ὑψοῦ χαμόθεν ἐγείροντα, ἵν' ἐκ μετεώρου τοῖς θεάταις διαλέγοιτο, nisi hoc sit de pulpitis intelligendum. Æschylus autem primum, ut videtur, pro corona certavit Ol. LXX. 1.* Ejusdem tetraeteridos anno quarto, ut par est conjicere, Phrynichus Μιλήτου ἅλωσιν docuit, quam calamitatem tanto cum artificio illustravit, ut universus populi consessus in lacrymas effusus sit: poeta vero mille drachmis mulctatus est, vetitumque ne quis in posterum ejusmodi argumenta tractaret†. Quod si verum sit istud, ex deperdito auctore a Suida traditum, videlicet Phrynichum præmium tragœdiæ reportasse Ol. LXVII. 1. per tragœdiam non erit intelligendum grave istud ac

* Suidas, in v. Αἰσχύλος, ex plurimorum criticorum correctione.
† Herodot. VI. 21. Bentl. Dissert. p. 256.

sublime poeseos genus, quod quum primus Æschylus introduxisset, jure eum Athenienses, quasi *πατέρα τῆς τραγῳδίας* suspicere solebant, ut ait Philostratus in Vita Apollonii VI. 6. qui ibidem diserte confirmat Æschylum primum exstitisse qui suam tragœdiæ dignitatem vindicaret. Porro si fides Philostrato, nemo ante Æschylum *μονωδιῶν* prolixitatem resecuit, aut histrionum dialogos invexit, quod, ut solet, breviter exprimit Aristoteles; *τό τε τῶν ὑποκριτῶν πλῆθος ἐξ ἑνὸς εἰς δύο πρῶτος Αἰσχύλος ἤγαγε, καὶ τὰ τοῦ χόρου ἠλάττωσε**. Nomina autem histrionum, quibus ad primas et secundas partes agendas usus est, unus, quantum sciam, commemoravit Auctor Vitæ supra citatus; *ἐχρήσατο δὲ καὶ ὑποκρίτῃ, πρῶτον μὲν* Κελάνδρῳ, *ἔπειτα δὲ δεύτερον αὐτῷ προσῆψε* Μιωνίσκον *τὸν* Χαλκιδέα. ubi legendum Κλεάνδρῳ et Μυνίσκον. Athen. VIII. p. 344. D. Μυνίσκος *δέ, ὁ τραγικὸς ὑποκριτής, κωμῳδεῖται ὑπὸ* Πλάτωνος *ἐν* Σύρφακι, *ὡς ὀψοφάγος, οὕτως·* Ὀδὶ *μὲν* Ἀναγυράσιος *ὀρφώς ἐστί σοι,* Ταῦθ' *ὡς φίλος* Μυνίσκος *ἔσοιθ' ὁ* Χαλκιδεύς. B. Καλῶς *λέγεις.* Locus corruptus. Schweighæuserus dedit, Ὃν *οὔθ' ὁ φίλος* Μυνίσκος *ἔσθοι* Χαλκιδεύς. Jacobsius Animadv. p. 191. infelici tentamine corrigit, Ὃν *οὐδ' ὁ σιφλὸς* Μυνίσκος *ἔδεθ'*

* Mirum est Boeckium hæc verba interpretatum esse de Choreutarum numero, quorum verus sensus a Tyrwhitto patefactus est ad Aristot. Poet. §. 10. Vid. Mus. Crit. T. II. p. 208.

ὁ Χαλκιδεύς. ubi non semel contra linguæ rationes peccatur. σιφλός interpretatur *helluo*, sed fallitur; σιφλός est *cæcus*: vid. Ruhnken. Epist. Crit. II. p. 166. Ceterum quum in Platonis fragmento MS. habeat θ' οὔθ' ὡς φίλος Μύννικος ἔσοθ' ὁ Χαλκιδεύς, totum locum sic refingo;

A. Ὁδὶ μὲν Ἀναγυράσιος ὀρφὼς ἐστί σοι.
B. Οὔχ, ὦ φίλ', ἀλλὰ Μυνίσκος ἔσθ' ὁ Χαλκιδεύς.
A. Καλῶς λέγεις.

Nempe orphus piscis erat σαρκοφάγος καὶ καρχαρόδους, ut ait Aristoteles, citatus ab Athenæo VII. p. 315. A. quare quum in mensa apponitur, exclamat quidam, *hic non orphus est, sed ipse Myniscus*, adeo dentibus horret.

Sed ad Phrynichum redeamus. Quum Phœnissæ ejus in Ol. LXXV. 3. præmio essent cohonestatæ, nec, si vera sint quæ supra disputata sunt, quisquam isto tempore tragicus exstiterit, quocum certamen committeretur, præter ipsum Æschylum, sequitur ut poeta noster ista occasione judicium suorum minus æquum expertus sit. Nihil igitur mirum, si, Phrynichi æmulatione, eandem cum illo materiam paucis post annis tractavit. Persas enim docuit Archonte Menone, uti ex argumento discimus, id est, Ol. LXXVI. 4. et coronam meruit. Hinc autem factum est, ut opinor, quod inter Phrynichi tragœdias recensentur

apud Suidam Φοίνισσαι et Πέρσαι, quarum illa Phrynichi, hæc Æschyli fuit, similis argumenti, titulis tantum differentes, si verum sit, quod tradit Glaucus apud argumenti auctorem, Æschyli Persas ex Phrynichi Phœnissis παραπεποιῆσθαι. Sed nihil aliud significat, quam Æschylum, eodem fere modo quo Phrynichus, Xerxis cladem per narratorem ante spectatorum oculos posuisse. Namque insignis est inter duos auctores diversitas ab ipso Glauco commemorata: quod apud Phrynichum in ipso fabulæ initio narratio ab eunucho facta sit, apud Æschylum vero, non nisi post Chori nobilem cantum et colloquium ejus cum Atossa, de filii salute anxia. Sed hoc argumentum plenius tractavit Hermannus in Prolusione p. vii. De choro Phrynichi nihil certi definiri potest: minime tamen absurdum esset conjicere, illum fuisse ex mulieribus Phœnissis constitutum, istorum Phœnicum uxoribus, qui Xerxis jussu post pugnam Salaminiam decollati erant, uti narrat Herodotus VIII. 90. Æschyli vero chorus ex senibus constat, tum annis tum dignitate venerabilibus, qui universæ gentis Persicæ pavorem et luctum exprimant. Par est credere Phrynichum diem ante obiisse quam Æschyli fabula docta sit, nec tamen idcirco credibile est illius scrinia hunc aperte compilasse; nec usque adeo premenda est significatio vocis παραπεποιῆσθαι. Euripides Penthei fabulam eodem

modo quo Æschylus tractavit, et nihil nisi nomen mutavit, ut ait scriptor argumenti ad Bacchas; ἡ μυθοποιία κεῖται παρ' Αἰσχύλῳ· τὸ ὄνομα μόνον μεταπεποίηται Εὐριπίδῃ, sed et hoc de μύθῳ tantum intelligendum, minime vero de dictione aut externis tragœdiæ ornamentis. Æschylus autem non adeo inventione pauper erat, ut Phrynichi fabulas recoqueret. Audi ipsum de se loquentem apud Aristophanem in Ran. 1298.

Ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν ἐς τὸ καλὸν ἐκ τοῦ καλοῦ
Ἤνεγκον αὖθ', ἵνα μὴ τὸν αὐτὸν Φρυνίχῳ
Λειμῶνα Μουσῶν ἱερὸν ὀφθείην δρέπων.

Persarum argumentum simplex est, et simpliciter tractatum, in epopœi potius quam tragici poetæ morem, si ab Aristotelis definitione standum est; quum tota fere fabula per narrationem transigatur: nam quod Darii umbra interloquitur, id parum aut nihil actioni prodest. Hinc factum est fortassis ut Hermanno *, viro acutissimo, Persæ nihil aliud viderentur, quam recens natæ artis nobile rudimentum. Quod ex fabulæ simplicitate vereor ut tuto colligi possit. Quippe in hac materie tractanda fabulæ implexæ locus vix est concessus. Septem tantum annos docta est hæc tragœdia post cladem Salaminiam quæ in ea narratur. Necesse est autem quidquid circa istud tempus Persis

* Præfat. ad Aristoph. Nub. p. xxxv.

acciderat, Atheniensibus probe cognitum fuisse. Porro ipsa materies adeo gravis erat ac sublimis, ut ab historiæ veritate vel latum unguem discedere facinus fuisset, præsertim quum nihil excogitari posset, quo magis honorifice laudarentur Athenienses, quam si quis res, ab iis in isto bello gestas, simpliciter et sine fuco narraret. Magnopere vero miror cuiquam* in mentem venisse, Æschylo propositum fuisse ut ostenderet cladem Persarum ortam esse e nimia eorum fiducia ac superbia, a diis merito castigatis. Nihil tale cogitarat poeta, qui nullum alium sibi finem proposuerat, quam ut avidæ Atheniensium φιλοδοξίᾳ gratificaretur, populo ut placeret quam fecisset fabulam, et sic ut ἀντιδιδασκάλους vinceret. Quare nihil aliud, ut mihi quidem videtur, Æschylo agendum restabat, quam ut rem sibi propositam simpliciter, quantum ad actionem pertineret, magnifice quantum ad imagines dictionemque, tractaret. In quo perficiendo ter tantum contra id quod verisimile fuit peccantem eum deprehendi: primo, quod circa prologi initium Chorus testatur nullum ab exercitu nuncium Susa pervenisse; deinde, quod Darii umbra penitus ignorat qualis sit ista clades quæ Persarum gentem afflixit; et tamen paucis post

* Wieland. in Procemio ad suam Persarum versionem editam in Museo Attico, Lips. 1802.

Ergo Persæ, quæ docta est Ol. LXXVI. 4. tribus tantum annis Sophoclis tirocinio antecesserat, quum ipse Æschylus per annos septem et viginti artem suam exercuisset; quare nescio an satis accurate dici possit artis recens natæ rudimentum.

Si quis vero id antiquitatis vestigium esse credat, quod prologus per anapæstos exorditur, meminerit idem postea fecisse Euripidem in prima Iphigenia, modo germanus sit iste prologus, de quo tamen valde dubito. Sed notatu dignum est, in duabus certe antiquissimis quas habemus tragœdiis, Persis et Supplicibus, Chorum Prologi officio fungi; unde constat tragœdiam isto tempore non agnovisse omnes regulas quibus eam postea circumscripsit Aristoteles, e quibus una hæc fuit, *Πρόλογος μέν, μέρος ὅλον τραγῳδίας τὸ πρὸ Χόρου παρόδου*, ubi vide Tyrwhittum. Notari etiam potest in nostri Myrmidosin prologum per anapæstos Chorum egisse. Harpocratio v. *Προπεπωκότες*.

> *Τάδε μὲν λεύσσεις, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,*
> *Δοριλυμάντους Δαναῶν μόχθους,*
> *Οὓς [σὺ προπίνεις] εἴσω κλισίας.*

Sic enim melius suppleri existimo quam per Valesii correctionem, *Οὓς προπέπωκας*. Idem de Prometheo Soluto verum esse, a nemine adhuc observatum est: sed id aperte declarat Procopius de Bell. Goth. IV. p. 579. A. *ἀλλὰ καὶ ὁ τρα-*

γῳδιοποιὸς Αἰσχύλος ἐν τῷ Προμηθεῖ Λυομένῳ, εὐθὺς ἀρχόμενος τῆς τραγῳδίας, τὸν ποταμὸν Φᾶσιν τέρμονα καλεῖ γῆς τε τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Εὐρώπης. Nempe sic loquebatur Chorus e Titanibus constans, cujus verba conservavit Arrian. Peripl. p. 12. οἱ Τιτᾶνες πρὸς τὸν Προμηθέα καταλέγουσιν ὅσην χώραν ἐπῆλθον· τῇ μὲν δίδυμον χθονὸς Εὐρώπης μέγαν τῇ δ' Ἀσίας τέρμονα Φᾶσιν. Ope excerpti Procopiani locum sic restituo;

Τῆς μὲν διδύμου χθονός, Εὐρώπης
Μεγάλης τ' Ἀσίας τέρμονα, Φᾶσιν.

Ex eodem prologo desumtum est insigne fragmentum apud Strab. I. p. 33.

Ratio autem, cur tetrametri trochaici in Persis frequentiores interserantur, haud absurda reddi posset, imitatio tragœdiæ Phrynicheæ, si verum esset id quod tradit Suidas, Phrynichum tetrametri inventorem fuisse; quo quidem re ipsa nihil falsius esse potest, quum diu ante Phrynichum istiusmodi versibus usi sint Archilochus et Solon, et, quod Aristoteles tradere videtur, omnes ante Æschylum tragici. Sed ad rationes chronologicas redeamus.

Acta est tetralogia Orestea, Agamemnona, Choephoros, et Eumenidas complectens, Ol. LXXX. 1. archonte Philocle; quod ex testimonio constat auctoris Argumenti in Agamemnona. Persis autem non antecessisse Septem contra Thebas

modo quo Æschylus tractavit, et nihil nisi nomen mutavit, ut ait scriptor argumenti ad Bacchas; ἡ μυθοποιία κεῖται παρ' Αἰσχύλῳ· τὸ ὄνομα μόνον μεταπεποίηται Εὐριπίδῃ, sed et hoc de μύθῳ tantum intelligendum, minime vero de dictione aut externis tragœdiæ ornamentis. Æschylus autem non adeo inventione pauper erat, ut Phrynichi fabulas recoqueret. Audi ipsum de se loquentem apud Aristophanem in Ran. 1298.

Ἀλλ' οὖν ἐγὼ μὲν ἐς τὸ καλὸν ἐκ τοῦ καλοῦ
Ἤνεγκον αὖθ', ἵνα μὴ τὸν αὐτὸν Φρυνίχῳ
Λειμῶνα Μουσῶν ἱερὸν ὀφθείην δρέπων.

Persarum argumentum simplex est, et simpliciter tractatum, in epopœi potius quam tragici poetæ morem, si ab Aristotelis definitione standum est; quum tota fere fabula per narrationem transigatur: nam quod Darii umbra interloquitur, id parum aut nihil actioni prodest. Hinc factum est fortassis ut Hermanno*, viro acutissimo, Persæ nihil aliud viderentur, quam recens natæ artis nobile rudimentum. Quod ex fabulæ simplicitate vereor ut tuto colligi possit. Quippe in hac materie tractanda fabulæ implexæ locus vix est concessus. Septem tantum annos docta est hæc tragœdia post cladem Salaminiam quæ in ea narratur. Necesse est autem quidquid circa istud tempus Persis

* Præfat. ad Aristoph. Nub. p. xxxv.

acciderat, Atheniensibus probe cognitum fuisse. Porro ipsa materies adeo gravis erat ac sublimis, ut ab historiæ veritate vel latum unguem discedere facinus fuisset, præsertim quum nihil excogitari posset, quo magis honorifice laudarentur Athenienses, quam si quis res, ab iis in isto bello gestas, simpliciter et sine fuco narraret. Magnopere vero miror cuiquam* in mentem venisse, Æschylo propositum fuisse ut ostenderet cladem Persarum ortam esse e nimia eorum fiducia ac superbia, a diis merito castigatis. Nihil tale cogitarat poeta, qui nullum alium sibi finem proposuerat, quam ut avidæ Atheniensium φιλοδοξίᾳ gratificaretur, populo ut placeret quam fecisset fabulam, et sic ut ἀντιδιδασκάλους vinceret. Quare nihil aliud, ut mihi quidem videtur, Æschylo agendum restabat, quam ut rem sibi propositam simpliciter, quantum ad actionem pertineret, magnifice quantum ad imagines dictionemque, tractaret. In quo perficiendo ter tantum contra id quod verisimile fuit peccantem eum deprehendi: primo, quod circa prologi initium Chorus testatur nullum ab exercitu nuncium Susa pervenisse; deinde, quod Darii umbra penitus ignorat qualis sit ista clades quæ Persarum gentem afflixit; et tamen paucis post

* Wieland. in Procemio ad suam Persarum versionem editam in Museo Attico, Lips. 1802.

versibus narrat quomodo Xerxis exercitus delubra Deorum disjecerit, ipsiusque Xerxis absentis vestes laceras describit; porro quod Chorus de Dario loquitur, quasi nunquam in expeditionibus bellicis fortuna minus prospera usus esset. Quod vero Persas sacrificiis Græcis utentes induxit poeta, id ex necessitate rei factum; et non est eo nomine culpandus. Est autem fatendum Æschylum in Persarum exodo aliquantum a dignitate tragœdiæ descivisse. Valde enim ridicula est Xerxis persona cum lamentis suis, et laceris pannis, et vacua pharetra: sed longe magis ridiculum Chori obsequium, dum varios doloris exprimendi modos, a Xerxe edoctus, adhibet, v. 1039. et seqq. Verum hoc a poeta consilio factum fuisse arbitror, ut Atheniensibus risum moveret; et nescio an eodem fine totidem finxerit Persarum nomina, quæ aures Atticas ludicra quadam scabritie titillarent. Videmus igitur quædam veteris tragœdiæ, quæ circa res ludicras versabatur, vestigia. Eadem fere culpa, nam certe culpa est, Euripidi objicienda, qui locum plane comicum posuit in Oreste v. 1520. Hac nimirum in parte peccavit uterque; et eodem jure, quo Euripides dictus est, etiam Æschylus *ῥακιοσυῤῥαπτάδης* * dici potuisset.

---

* Aristoph. Ran. 842. Æschylus Euripidem compellat, *ὦ στωμυλιοσυλλεκτάδη, Καὶ πτωχοποιέ, καὶ ῥακιοσυῤῥαπτάδη.* Ubi Schol. *ὁ*

" Est autem notabile," verba sunt Tyrwhitti ad Aristotelis Poetic. p. 135. " in Æschyli Persis, quæ acta est Archonte Menone, Ol. LXXVI. 4. multo frequentiores interseri trochæos, quam in ulla quæ exstat tragœdia. Eandem vero ex antiquissimis earum quas habemus fuisse constat, utpote in qua tertius histrio nusquam apparet." Quantum ad trochæos attinet, si tetrametri innuuntur, de quibus loquitur Aristoteles, memoria virum egregium fefellit: nam in hac fabula non frequentiores quam in priore ex Euripidis Iphigeniis interseruntur. Neque in Supplicibus quidem Æschyli tertius histrio usquam apparet; quippe is, qui Danai partes sustinet, scenam linquit post v. 772. ut personam induat caduceatoris, qui post sexaginta versus intrat. Idem vero mox exit, et post alios triginta versus iterum Danaus prodit: sed nec tetrameter trochaicus in ista fabula reperitur. Æschylus quidem tertium histrionem induxit, sed non nisi post Sophoclem, et ab illo edoctus, judice Tyrwhitto. Sophocles vero, secundum Marmor Oxoniense, tragœdiam primum docuit Ol. LXXVII. 3. Archonte Apsephione, vel Aphepsione, et ista ipsa fabula Æschylum vicit, uti liquet ex Plutarcho in Cimone p. 884.

τὰ ῥάκη συῤῥάπτων καὶ ἐνδύων τοὺς βασιλεῖς. De hoc poetarum vitio vide elegantis ingenii virum, Edvardum Copleston. in Prælectt. Academ. p. 226.

Ergo Persæ, quæ docta est Ol. LXXVI. 4. tribus tantum annis Sophoclis tirocinio antecesserat, quum ipse Æschylus per annos septem et viginti artem suam exercuisset; quare nescio an satis accurate dici possit artis recens natæ rudimentum.

Si quis vero id antiquitatis vestigium esse credat, quod prologus per anapæstos exorditur, meminerit idem postea fecisse Euripidem in prima Iphigenia, modo germanus sit iste prologus, de quo tamen valde dubito. Sed notatu dignum est, in duabus certe antiquissimis quas habemus tragœdiis, Persis et Supplicibus, Chorum Prologi officio fungi; unde constat tragœdiam isto tempore non agnovisse omnes regulas quibus eam postea circumscripsit Aristoteles, e quibus una hæc fuit, *Πρόλογος μέν, μέρος ὅλον τραγῳδίας τὸ πρὸ Χόρου παρόδου*, ubi vide Tyrwhittum. Notari etiam potest in nostri Myrmidosin prologum per anapæstos Chorum egisse. Harpocratio v. *Προπεπωκότες*.

> *Τάδε μὲν λεύσσεις, φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ,*
> *Δοριλυμάντους Δαναῶν μόχθους,*
> *Οὓς [σὺ προπίνεις] εἴσω κλισίας.*

Sic enim melius suppleri existimo quam per Valesii correctionem, *Οὓς προπέπωκας*. Idem de Prometheo Soluto verum esse, a nemine adhuc observatum est: sed id aperte declarat Procopius de Bell. Goth. IV. p. 579. A. *ἀλλὰ καὶ ὁ τρα-*

γῳδιοποιὸς Αἰσχύλος ἐν τῷ Προμηθεῖ Λυομένῳ, εὐθὺς ἀρχόμενος τῆς τραγῳδίας, τὸν ποταμὸν Φᾶσιν τέρμονα καλεῖ γῆς τε τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Εὐρώπης. Nempe sic loquebatur Chorus e Titanibus constans, cujus verba conservavit Arrian. Peripl. p. 12. οἱ Τιτᾶνες πρὸς τὸν Προμηθέα καταλέγουσιν ὅσην χώραν ἐπῆλθον· τῇ μὲν δίδυμον χθονὸς Εὐρώπης μέγαν τῇ δ' Ἀσίας τέρμονα Φᾶσιν. Ope excerpti Procopiani locum sic restituo;

Τῆς μὲν διδύμου χθονός, Εὐρώπης
Μεγάλης τ' Ἀσίας τέρμονα, Φᾶσιν.

Ex eodem prologo desumtum est insigne fragmentum apud Strab. I. p. 33.

Ratio autem, cur tetrametri trochaici in Persis frequentiores interserantur, haud absurda reddi posset, imitatio tragœdiæ Phrynicheæ, si verum esset id quod tradit Suidas, Phrynichum tetrametri inventorem fuisse; quo quidem re ipsa nihil falsius esse potest, quum diu ante Phrynichum istiusmodi versibus usi sint Archilochus et Solon, et, quod Aristoteles tradere videtur, omnes ante Æschylum tragici. Sed ad rationes chronologicas redeamus.

Acta est tetralogia Orestea, Agamemnona, Choephoros, et Eumenidas complectens, Ol. LXXX. 1. archonte Philocle; quod ex testimonio constat auctoris Argumenti in Agamemnona. Persis autem non antecessisse Septem contra Thebas

docet, ex didascaliis, interpres ad Aristoph. Ran. 1026. Quare Æschyleæ, quæ supersunt, fabulæ secundum ordinem chronologicum didascaliarum sic erunt digerendæ. Supplices, Persæ, Prometheus, Septem contra Thebas, Agamemnon, Choephori, Eumenides. In tertio loco posui Promethea Vinctum, cujus Prologum tres minimum histriones agebant, quia ejusdem cum Persis tetralogiæ pars erat Prometheus Πυρκαεύς*, drama satyricum, quæ veluti prælusio fuisse videatur ad graves istas ac sublimes tragœdias, quæ a Prometheo nomen habuerunt. Ante Agamemnona certe ponendus est Prometheus, quia Æschylus, statim post Agamemnona actum, solum vertisse dicitur. Sed in hac quæstione nonnihil subest difficultatis: diversa enim a diversis scriptoribus de Æschyli exilio relata sunt. Antequam ad alia accedam, videamus Suidæ verba, qui narrat eum idcirco in Siciliam demigrasse, quod, dum fabulam exhiberet, ruerent subsellia; διὰ τὸ πεσεῖν τὰ ἰκρία ἐπιδεικνυμένου αὐτοῦ, quæ Stanleius, Scaligero obsecutus, sic interpretatur. "*Subsellia frangere* dicebatur qui non stetit, sed excidit; hoc est non placuit." In quem errorem tantos homines incidisse miror. Equidem nihil apud scriptores Græcos inveni, quod huic interpretationi faveat. Quinimo falsam

* Argum. ad Persas.

esse planissime demonstrabunt ejusdem Suidæ eadem fere verba in v. Πρατίνας, unde colligi forte potest hanc calamitatem isto tempore accidisse quo Æschylus cum Pratina certaret. Πρατίνας—ποιητὴς τραγῳδίας. ἀντηγωνίζετο δὲ Αἰσχύλῳ τε καὶ Χοιριλῳ ἐπὶ τῆς ἑβδομηκοστῆς Ὀλυμπιάδος, καὶ πρῶτος ἔγραψε Σατύρους. ἐπιδεικνυμένου δὲ τούτου, συνέβη τὰ ἰκρία, ἐφ' οἷς ἐστήκεσαν οἱ θεαταί, πεσεῖν. καὶ ἐκ τούτου θέατρον ᾠκοδομήθη Ἀθηναίοις. Libanius Sophista in Argum. ad Demosth. Olynth. I. Οὐκ ὄντος τὸ παλαιὸν θεάτρου λιθίνου παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ ξυλίνων συμπηγνυμένων ἰκρίων, καὶ πάντων καταλαμβάνειν τὸν τόπον σπευδόντων, πληγαί τε ἐγίνοντο, καί που καὶ τραύματα. Photius. Ἰκρία. τὰ ἐν τῇ ἀγορᾷ, ἀφ' ὧν ἐθεῶντο τοὺς Διονυσιακοὺς ἀγῶνας, πρὶν ἢ κατασκευασθῆναι τὸ ἐν τῷ Διονύσου θέατρον. Hoc nomen ferebant etiam subsellia solidioris theatri; Aristoph. Thesm. 390. de Euripide, Ποῦ δ' οὐχὶ διαβέβληχ', ὅπου περ ἔμβραχυ Εἰσὶν θεαταὶ καὶ τραγῳδικοὶ χοροὶ—Ὡς εὐθὺς εἰσιόντες ἀπὸ τῶν ἰκρίων Ὑποβλέπουσ' ἡμᾶς. ubi minus recte editur καὶ τραγῳδοὶ καὶ χοροί. Veram lectionem conservavit Platonis Scholiasta p. 88. Cf. Hesych. v. Ἰκρίον, et auctores ibi allegatos. Quod si subsellia ruerint quum Æschylus et Pratinas concertarent, id certe non effecit ut in exilium abiret; quare alia caussa quærenda est.

Tradit autem Plutarchus in Cimone, l. c. Æ-

schylum, quum in isto certamine, de quo supra dictum est, a Sophocle victus esset, non multum post præ dolore in exilium abiisse: quod non video quo pacto verum esse possit, quum Apsephionis annus esset Olymp. LXXVII. 3. tetralogia vero Orestea acta sit Olymp. LXXX. 2.

Denique Auctor Vitæ ejus anonymus ait nonnullos tradere Æschylum, quum a Simonide in certamine quodam elegiaco superatus esset, solum vertisse: quod manifesto falsum est, siquidem Simonides diem obiit Ol. LXXVII. 4.* Et nusquam alibi de certamine elegiaco quidquam relatum vidi. Vicerat quidem Simonides, ut de se ipse testatus est, archonte Adimanto Ol. LXXV. 3. quum chorum quinquaginta virorum docuisset. Sed hunc chorum fuisse dithyrambicum, non tragicum, constat ex epigrammate apud Bentleium Diss. de Phalar. p. 302. ut mirer Schneiderum, virum eruditum, narrantem in præfatione ad Xenophontis Hieronem, Simonidem victoriam *tragicam* consecutum esse. Quin isto ipso anno, archonte Adimanto, Phrynichus Phœnissas docuit, quod a Plutarcho discimus, et, uti par est conjicere, Æschylum vicit; unde error fortassis eorum, quos Vitæ scriptor memorat, ortum habuit. Quod autem tradit Suidas, Simonidem tragœdias docuisse, id nulla fide dignum, et,

* Bentl. Diss. de Phalar. p. 41.

ut opinor, ab indocto quodam homine profectum est, qui Simonidem tragicum fuisse credidit, quia se *χόρον διδάξασθαι* affirmat; quæ formula non minus de dithyrambopœis usurpabatur quam de poetis tragicis*. Chamæleo ap. Athen. IX. p. 374. A. *Ἀναξανδρίδης διδάσκων ποτε διθύραμβον Ἀθήνησιν εἰσῆλθεν ἐφ' ἵππου καὶ ἀπήγγειλέν τι τῶν ἐκ τοῦ ᾄσματος.* Confer ipsum Simonidem LXXVI. 2. 6. Quare neque ob hanc caussam Æschylus in Siciliam fugit. Superest quarta, nec tamen illa satis idonea, quam suppeditat idem Vitæ auctor. Innuit enim nonnullos credidisse poetam patria se orbasse, quia quum in Eumenisin agendis Furias sparsim in scenam induxisset, infantes aliqui præ metu exanimati sunt, et gravidæ mulieres abortum fecerunt. Tradit etiam Pollux istam repræsentationem Atheniensibus ansam præbuisse legem sanciendi, quæ Chorum tragicum ad minorem numerum redigeret, quum antea ex quinquaginta constitisset. Quod si verum sit, quid dicendum erit de Scholiasta Aristophanis ad Equit. 584. qui ait tragicum chorum ex quindecim personis constare, additque, *ὡς Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι*, quæ fabula eodem die quo Eumenides acta est? Quidquid de hac re statuatur, certum esse videtur, Æschylum

* Herodot. I. 23. *καὶ διθύραμβον, πρῶτον ἀνθρώπων τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, ποιήσαντα τε καὶ ὀνομάσαντα καὶ διδάξαντα ἐν Κορίνθῳ.*

isto anno, Ol. LXXX. 2. solum vertisse, et diem tertio fugæ anno obiisse; consentientibus in hanc rem Chronographo Marmoris Oxoniensis, Scholiasta ad Comici Acharn. 10. et Vitæ Auctore Anonymo*.

Sed quoniam Chori mentio injecta est, lectorem aliquantulum morabor, dum meam de hac quæstione sententiam paucis declarem. Totum illud commentum de terrore spectatoribus injecto, et de lege ista occasione lata, rejiciendum puto: neque enim quinquaginta Furiæ plus terroris incussissent quam quindecim; quum spectaculi horror non tam e numero Chori quam ex apparatu penderet †. Hunc autem terrificum fuisse liquet, tam ex ipsius Poetæ descriptione, quam ex Pausaniæ loco I. p. 20. ed. Ald. *πρῶτος δέ σφισιν (ταῖς Εὐμενίσιν) Αἰσχύλος*

---

* De hac quæstione plura dedi ad Argumentum Agamemnonis.

† Quum hæc scriberem, nondum videram Boeckhii de Tragicis Græcis librum, Heidelbergæ editum a. 1808. Citat ille Böttigeri scriptum quoddam Teutonicum, ubi vir ille antiquitatis peritus, historiam de terrore ab Eumenidum choro incusso futilem esse contendit, quia Athenis mulieres ludis scenicis adsistere non solebant. Quod quidem non satis accurate dici observavit Boeckius, siquidem Plato (Gorg. p. 502. D.) poesim dramaticam vocat *ῥητορικήν τινα πρὸς δῆμον τοιοῦτον οἷον παιδῶν τε ὁμοῦ καὶ γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν καὶ δούλων καὶ ἐλευθέρων*. Alibi etiam inter spectatores tragœdiæ recensentur *αἱ πεπαιδευμέναι τῶν γυναικῶν*. Docet nos Aristophanis interpres ad Eccles. 22. mulieres impudicas certas quasdam sedes lege definitas habuisse, decretum suadente Sphyromacho, *δεῖ τὰς ἑταίρας ἐγκαθιζομένας λαθεῖν*. Mihi vero nondum liquet *matronas* Atticas, florente adhuc republica, hujusmodi spectaculis interfuisse.

δράκοντας ἐποίησεν ὁμοῦ ταῖς ἐν τῇ κεφαλῇ θριξίν. Valde autem dubito an in *modicis*, quibus Æschylus instraverat pulpita *tignis*, locus esset quinquaginta Furiis. Quinetiam tantum abest ut quinquaginta simul in scenam prodiisse putem, ut certum mihi videatur, ne quindecim quidem, sed tres tantum, in orchestra constitisse. Neque enim credibile est Æschylum in patriæ superstitiosæ mythologia tam audacter innovasse, ut numerum dearum, quas Athenienses summa cum religione colerent, ex tribus ad quinquaginta augeret: vere enim observavit Salmasius in Epistola de Herode Infanticida p. 36. deorum personas non fingi a poetis, sed accipi. Eodem pertinet Aristotelis observatio de tragicis; τῶν γενομένων ὀνομάτων ἀντέχονται· τοὺς γὰρ παρειλημμένους μύθους λύειν οὐκ ἔστι. Ternas autem fuisse Eumenidas, vel pueris notissimum est; ternas tantum poetas agnovisse, loca, quæ sequuntur, evincunt. Eurip. Orest. 1664.

> ἐνθένδε τ' ἐλθὼν τὴν Ἀθηναίων πόλιν,
> δίκην ὑπόσχες αἵματος μητροκτόνου
> Εὐμενίσι τρισσαῖς.

Harpocratio; Αἰσχύλος Εὐμενίσιν, εἰπὼν τὰ περὶ τὴν κρίσιν τὴν Ὀρέστου κ. τ. λ. . . . εἰσὶ δὲ τρεῖς, Ἀληκτώ, Μεγάρα, Τισιφόνη. Quin et ipse Æschylus tres tantum Furias in scenam prodiisse clarissime indicat. Una de illis, a Clytæmnestræ umbra

expergefacta, exclamat, sororem excitans, Ἔγειρ', ἔγειρε καὶ σὺ τήνδ', ἐγὼ δὲ σέ. Quid hoc apertius? Ad v. 49. Pythia Chorum comparat cum Gorgonibus et Harpyiis; tres autem Gorgones erant, tres Harpyiæ. Unus tantum locus est, qui huic opinioni adversari videatur. Dicit quidem chorus v. 582. Πολλαὶ μέν ἐσμεν, λέξομεν δὲ συντόμως. Sed πολλαὶ non minus recte de tribus quam de majore numero dicitur.

Similes caussæ faciunt ut putem in Cabiris et Phorcisin eundem fuisse Chori numerum, nempe ternarium; quem etiam in Heliasin forte ex tribus, certe non pluribus quam septem constitisse opinor. Danai quidem filiæ, quæ in Supplicibus Chori partes sustinent, quinquaginta erant (v. 316.) sed parum verisimile est istum numerum simul in pulpitis stetisse. Quænam igitur mea sit sententia de Chori constitutione, ex præmissis colligi potest, nempe in Æschyli ævo certam legem, quæ numerum ejus definiret, nullam exstitisse; quod etiam ex natura rerum credibile fit, si recentis tragœdiæ conditionem spectamus, quam primus ipse Æschylus ex humo sustulerat, modicoque instruxerat apparatu. Istis temporibus erat præcipuus choragorum sumtus circa choros dithyrambicos, vel cyclicos, quos ex quinquaginta viris constitisse ostendit Simonidis epigramma supra citatum, quod de certamine dithyrambico scriptum fuisse, quum ex aliis

rationibus, tum etiam ex hac patet, quod in eo tripus memoratur; de quo quidem tripode quum pauca sint quæ veteres tradiderunt, primos Epigrammatis versus adscribam:

Ἦρχεν Ἀδείμαντος μὲν Ἀθηναίοις, ὅτ' ἐνίκα
Ἀντιοχὶς φυλὴ δαιδαλέον τρίποδα·
Ξεινοφίλου δέ τις υἱὸς Ἀριστείδης ἐχορήγει
Πεντήκοντ' ἀνδρῶν καλὰ μαθόντι χορῷ.

Sed in primo versu vide an legendum sit ὅτ' ἔθηκεν. Non enim præmium fuit tripus, sed taurus *; et victor choragus tripoda, suo et poetæ nominibus inscriptum, Baccho consecrare solebat †. Simonides Epigr. LXXVI. de dithyrambopœis,

Οἱ τόνδε τρίποδά σφισι μάρτυρα Βακχίων ἀέθλων
Θήκαντο.

---

* Photius; Ταυροφάγον, τὸν Διόνυσον, Σοφοκλῆς ἐν Τυροῖ, ἀντὶ τοῦ ὅτι τὸν διθύραμβον νικήσασι βοῦς ἐδίδοτο.

† Recte tamen dici potuit νικᾷν τρίποδα, quum ipse tripus quodammodo victoris præmium fuerit, quem tamen ille Baccho solenniter consecrabat. Sic in certamine Triopii Apollinis ἐτίθεσαν τὸ πάλαι τρίποδας χαλκέους τοῖσι νικῶσι· καὶ τούτους χρῆν τοὺς λαμβάνοντας ἐκ τοῦ ἱροῦ μὴ ἐκφέρειν, ἀλλ' αὐτοῦ ἀνατιθέναι τῷ θεῷ. Herodot. I. 144. Res autem, ut opinor, ita se habebat: *taurus* erat poetæ præmium, *tripus* vero choragi. Athen. V. p. 198. C. ex Callixeno, μεθ' οὓς ἐπορεύετο Φίλισκος ὁ ποιητής, ἱερεὺς ὢν Διονύσου, καὶ πάντες οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τεχνῖται. τούτων δ' ἐφεξῆς ἐφέροντο Δελφικοὶ τρίποδες, ἆθλα τοῖς τῶν ἀθλητῶν χορηγοῖς. ὁ μὲν παιδίσκων, ἐννέα πηχῶν τὸ ὕψος, ὁ δὲ πηχῶν δώδεκα, τῶν ἀνδρῶν. Legendum puto τῶν αὐλητῶν χορηγοῖς. Cf. Taylor. Marm. Sandvic. p. 67.

Et sic intelligendum Epigr. LVII.

Ἐξ ἐπὶ πεντήκοντα, Σιμωνίδη, ἦραο ταύρους
Καὶ τρίποδας, πρὶν τόνδ' ἀνθέμεναι πίνακα.

Plutarch. in Andocid. p. 83.5. B. καὶ αὐτὸς δὲ ἐχορήγησε κυκλίῳ χορῷ τῇ αὐτοῦ φυλῇ ἀγωνιζομένῃ διθυράμβῳ, καὶ νικήσας ἀνέθηκε τρίποδα ἐφ' ὑψηλοῦ *. Tradit Scholiasta Platonis p. 154. qui Proclum excerpsit, τῶν δὲ ποιητῶν (τῶν διθυράμβων) τῷ μὲν πρώτῳ βοῦς ἔπαθλον ἦν, τῷ δὲ δευτέρῳ ἀμφορεύς, τῷ δὲ τρίτῳ τράγος, ὃν τρυγὶ κεχρισμένον ἀπῆγον. Athenæus I. p. 37. F. καὶ τὸ νικητήριον ἐν Διονύσου, τρίπους, quod non *victoris præmium* verterim, sed *tripus, quo victor commemoratur*, quem tripoda sua pecunia comparare solebat choragus. Lysias in Ἀπολ. Δωροδοκ. a Bentleio citatus, Dissert. p. 360. ait se victorem choro virili fuisse, et in eum, *una cum tripodis consecratione*, insumsisse minas quinquaginta; unde liquet *chorum virilem* eundem fuisse ac chorum dithyrambicum; quod etiam ex duobus Simonidis locis patet, Epigr. LVII. 3. LVIII. 4.

Sed quum hæc mea sit sententia de numero chori in ævo Æschyleo, legem tamen postea latam fuisse,

---

* Theocrit. Ep. XII. Δαμοτέλης ὁ χορηγός, ὁ τὸν τρίποδ', ὦ Διόννυσε, Καὶ σέ, τὸν ἥδιστον θεῶν μακάρων ἀναθείς, Μέτριος ἦν ἐν παισί· χορῷ δ' ἐκτήσατο νίκην Ἀνδρῶν, καὶ τὸ καλὸν καὶ τὸ προσῆκον ὁρῶν. ubi scribendum ἥδιστον τῶν μακάρων.

quæ magnitudinem chori tragici definiret, minime inficias iverim. Ceterum ex istis quæ præiverunt satis, ut opinor, constat, quam falsa sit eorum opinio, qui statuunt Æschylum hanc Persarum fabulam non Athenis, sed Sicilia docuisse; quam quidem sententiam, a viro quodam docto Jenensi adoptatam, jure impugnavit Wielandius in proœmio ad suam Persarum versionem, editam in Museo Attico, Lipsiæ 1802.* Hic error ortus est ex loco male intellecto Scholiastæ Aristophanis ad Ran. 1027. ubi Bacchus ita loquitur de Persis Æschyli;

Ἐχάρην γοῦν ἡνίκ' ἐπηγγέλθη περὶ Δαρείου τεθνεῶτος.

Ὁ Χορὸς δ' εὐθὺς τὼ χεῖρ' ὠδὶ ξυγκρούσας εἶπεν ἰαυοῖ.

Ubi interpres Græcus; *ἐν τοῖς φερομένοις Αἰσχύλου Πέρσαις, οὔτε Δαρείου θάνατος ἀπαγγέλλεται, οὐδὲ ὁ Χορὸς τὰς χεῖρας συγκρούσας λέγει ἰαυοῖ, ὅ ἐστιν ἐπιφώνημα πρὸς τὸν Διόνυσον λεγόμενον χαρᾶς ἐπελθούσης—Ἡρόδικος δέ φησι διττοῦ γεγονέναι τοῦ θανάτου· καὶ τὴν τραγῳδίαν ταύτην περιέχειν τὴν ἐν Πλαταιαῖς μάχην. δοκοῦσι δὲ οὗτοι οἱ Πέρσαι ὑπὸ τοῦ Αἰσχύλου δεδιδάχθαι ἐν Συρακούσαις, σπουδάσαντος Ἱέρωνος, ὥς φησιν Ἐρατοσθένης ἐν γ' περὶ κωμῳδιῶν.* Herodici verba

* Quod didici ex Actis Semin. Lips. I. p. 395. nam ipsum librum non vidi.

manifesto vitiata sunt. Legendum censeo, Ἡρόδικος δέ φησι διττὰ γεγονέναι τὰ δράματα, καὶ τὴν τραγῳδίαν TAYTHN (sc. ad quam respexit Aristophanes) περιέχειν τὴν ἐν ταῖς Πλαταιαῖς μάχην. δοκοῦσι δὲ OYTOI (sc. οἱ δεύτεροι) οἱ Πέρσαι ὑπὸ τοῦ κ. τ. λ. Quod confirmant quæ proxime sequuntur; ἄλλως. Δίδυμος, ὅτι οὐ περιέχουσι θάνατον Δαρείου οἱ Πέρσαι τὸ δρᾶμα. διὸ τινὲς ΔΙΤΤΑΣ ΘΕΣΕΙΣ *, τουτέστι διδασκαλίας, τῶν Περσῶν φασί, καὶ τὴν μίαν αὐτῶν μὴ φέρεσθαι. Et hoc quidem verum. Æschylus Persas primo Athenis docuit; postea vero, Hierone suadente, Syracusis. Auctor Vitæ ejus satis vetustus, in editione Robortelliana, qui Dicæarchi Didascalias excerpserat, φασὶν δὲ ὑπὸ Ἱέρωνος ἀναδιδάξαι ἀξιωθέντα τοὺς Πέρσας ἐν Σικελίᾳ. In quo loco animum tirones advertant ad vocem ἀναδιδάξαι, *de novo docere*, quem sensum in Lexicis vulgaribus frustra quæraut. Philostrat. Vit. Apollon. VI. 6. τὰ γὰρ τοῦ Αἰσχύλου ἀνεδιδάσκετο, καὶ ἐνίκα ἐκ καινῆς. Auctor Argumenti ad Nubes Aristophanis, αἱ πρῶται Νεφέλαι ἐδιδάχθησαν ἐν ἄστει, ἐπὶ ἄρχοντος Ἰσάρχου, ὅτε Κρατῖνος μὲν ἐνίκα Πυτίνῃ, Ἀμειψίας δὲ Κόννῳ—διόπερ Ἀριστοφάνης ἀποῤῥιφεὶς παραλόγως, ᾠήθη δεῖν, ἀναδιδάξας τὰς δευτέρας, καταμέμφεσθαι τοῦ θεάτρου. ubi obiter moneo

* καθέσεις Casaubon. in Athen. p. 235. D.

corrigendum, Ἀμειψίας δεύτερος, Κόννῳ. Argum. ad Ran. τὸ δὲ δρᾶμα—ἐδιδάχθη ἐπὶ Καλλίου ἄρχοντος, τοῦ μετὰ Ἀντιγένη, ἐπὶ Ληναίῳ. Φιλωνίδης ἐπεγράφη* καὶ ἐνίκα. Φρύνιχος δεύτερος, Μούσαις. Πλάτων τρίτος, Κλεοφῶντι· οὕτω δὲ ἐθαυμάσθη, ὥστε καὶ ἀνεδιδάχθη, ὥς φησι Δικαίαρχος, unde colligi potest hac voce ἀναδιδάσκειν usum fuisse Dicæarchum in didascaliis, quas excerpsit Vitæ Auctor. Argum. ad Pacem, φέρεται ἐν ταῖς Διδασκαλίαις, ὅτι ἑτέραν δεδίδαχεν ὁμοίως Ἀριστοφάνης Εἰρήνην. ἄδηλον οὖν φησὶν Ἐρατοσθένης, πότερον τὴν αὐτὴν ἀνεδίδαξεν, ἢ ἑτέραν καθῆκεν, ἥτις οὐ σώζεται. Κράτης μέν τοι δύο εἶπε δράματα, quod obiter confirmat correctionem nostram, διττὰ δράματα. Ex his autem exemplis manifestum fit, ἀναδιδάσκειν diversum esse a διασκευάζειν, quod est fabulam refingere, et quasi novam editionem dare.

Jam vero, quum Dicæarchus, cui de hac quæstione fides præ ceteris est habenda, id tantum dicat, Æschylum Persas suos apud Hieronem repetiisse, minime vero innuat novam hujus fabulæ διασκευήν factam fuisse; conjicere vix licet voces, quæ apud Grammaticos quasi e Persis citantur, nec

---

* ἐπεγράφη, Philonidæ nomen fabulæ inscriptum fuit: sub nomine Philonidæ doctum. Argum. ad Vesp. Ἐδιδάχθη ἐπὶ ἄρχοντος Ἀμεινίου, διὰ Φιλωνίδου—καὶ ἐνίκα πρῶτος Φιλωνίδης. Argum. ad Av. Ἐδιδάχθη ἐπὶ Χαβρίου ἄρχοντος, εἰς ἄστυ, διὰ Καλλιστράτου, ὃς ἦν δεύτερος· πρῶτος Ἀμειψίας Κωμασταῖς· τρίτος Φρύνιχος Μονοτρόπῳ.

Perrhæbis infra p. 499. A. de iisdem, ut videtur, poculis loquitur,

> Ποῦ μοι τὰ πολλὰ δῶρα κἀκροθίνια;
> ποῦ χρυσότευκτα κἀργυρᾶ σκυφώματα;

Et jam satis, ut opinor, de hujusmodi minutiis disputatum est. Nequeo tamen ante manum de tabula tollere, quam pauca quædam de dictione, qua hanc fabulam ornavit poeta, adjecerim. Est autem, sicut in ceteris Æschyli fabulis, splendida, et in quibusdam locis etiam *κομποφακελορρήμων*, mira verborum varietate distincta, quorum haud pauca pro re nata ipse poeta procudit. Sed minime id Hermanno concedendum puto, Græcam quoque orationem, ubi id commode fieri potuerit, ad exemplum orientis linguarum conformatam fuisse: "cujus generis," inquit Vir eximius, "duæ potissimum formæ notabiles sunt: una, qua nomen addito ejusdem nominis genitivo fortiorem quamdam significationem accipit; cujusmodi sunt *δεσπότα δεσπότου*, et *πιστὰ πιστῶν*: altera, quæ est in usu adjectivi pro substantivo, in primis illa insolens quiddam et ex peregrina poesi depromtum præ se ferens, ut quum *τὴν ἀμίαντον, τὴν ἀνθεμουργόν, τὴν οἰστοδέγμονα* dicit, non additis nominibus substantivis, mare, et apem, et pharetram designans." Hæc ille: at plane diversi sunt generis locutiones *δεσπότα δεσπότου*, et *πιστὰ*

πιστῶν; hæc enim, in qua pluralis numerus adhibetur; facilem explicationem admittit; illa vero, ubi nomen utrumque in singulari ponitur, nullo modo defendi possit; quare locum, ubi occurrit, aliter ac priores interpretes, et verius quidem, explicui: vid. ad v. 671. Et in altero quidem loco valde mihi dubium videtur, annon legi debeat ὦ πιστὰ Περσῶν. Quod ad alteram formam attinet, vix credibile videtur, Æschylum vel minima ex parte linguarum Asiaticarum structuram calluisse; et præterea ex exemplis, quæ protulit Hermannus, duo minus apta sunt. ἀνθεμουργός non est adjectivum: hujusmodi enim vocabula, quæ ex ἔργον cum substantivo componuntur, ipsa sunt substantiva, ut λιθουργός, χαλκουργός, et similia. In v. 1021. prava interpunctio virum eruditum fefellit: manifesto conjungenda sunt τόνδε τ' ὀϊστοδέγμονα θησαυρὸν βελέεσσιν. Nec multo magis ad rem facit exemplum quod ex v. 584. prolatum est, τᾶς ἀμιάντου, simpliciter positum pro *mari*; nam si ipsum locum consideres, videbis, ni fallor, poetæ non licuisse nomen ἁλὸς inserere sine magno elegantiæ dispendio, quum proxime præivisset dativus ἁλί, ex quo manifesto repetendus est genitivus. Nolim autem de hujusmodi elegantiis, quæ merito in dubium vocari possint, nimis subtiliter disputare, Æschylove artificia in scribendo tribuere, qualia ab istius ævi simplicitate

prorsus abhorrere existimo. Quod vix operæ pretium fuisset observare, nisi animadvertissem haud paucos veterum poetarum interpretes hac chorda oberrasse, qui solent auctorum verba et sententias nimis curiose premere, et sæpissime faciunt næ intelligendo ut nihil intelligant. Hoc dictum puta, non tam in Hermannum, cujus equidem doctrinam suspicere soleo, quam in quosdam minorum gentium criticos, qui, dum in poetis interpretandis philosophari volunt, haud raro fluctus in simpulo movent, et in luce meridiana cæcutiunt.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΩΝ ΠΕΡΣΩΝ.

ΓΛΑΥΚΟΣ, ἐν τοῖς περὶ Αἰσχύλου μύθων, ἐκ τῶν Φοινισσῶν φησὶ Φρυνίχου τοὺς Πέρσας παραπεποιῆσθαι. ἐκτίθησι δὲ καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ δράματος ταύτην·

Τάδ' ἐστὶ Περσῶν τῶν πάλαι βεβηκότων.

πλὴν ἐκεῖ εὐνοῦχός ἐστιν ἀγγέλλων ἐν ἀρχῇ τὴν τοῦ Ξέρξου ἦτταν, στορνύς τε θρόνους τινας τοῖς τῆς ἀρχῆς παρέδροις· ἐνταῦθα δὲ προλογίζει χορὸς πρεσβυτῶν. καὶ ἔστιν ἡ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος παρὰ τῷ τάφῳ Δαρείου· ἡ δὲ ὑπόθεσις, Ξέρξης, στρατευσάμενος κατὰ τῆς Ἑλλάδος, καὶ πεζῇ μὲν ἐν Πλαταιαῖς νικηθείς, ναυτικῇ δὲ ἐν Σαλαμῖνι, διὰ Θεσσαλίας φεύγων, διεπεραιώθη εἰς Ἀσίαν.

Ἐπὶ Μένωνος τραγῳδῶν Αἰσχύλος ἐνίκα Φινεῖ, Πέρσαις, Γλαύκῳ Ποντιεῖ [1], Προμηθεῖ.

Argumentum sesqui fere majus in editionibus exhibetur; quod compendifeci, auctoritatem codicis Medicei secutus. Quædam etiam resecui quæ in illo comparent post πρεσβυτῶν. Hæc autem sunt: τῶν δὲ χορῶν, τὰ μέν ἐστι παροδικά, ὡς ὅτε λέγει δι' ἣν αἰτίαν πάρεστιν· ὡς τό, Τύριον οἶδμα λιποῦσα. (Eurip. Phœniss.) τὰ δὲ στάσιμα, ὅτε ἵσταται καὶ ἄρχεται τῆς συμφορᾶς τοῦ δράματος· τὰ δὲ κομματικά, ὅτε λοιπὸν ἐν θρήνῳ γίνεται. De istis autem quæ ex Glauco afferuntur, in præfatione disputatum est.

[1] Ποντιεῖ deest in Med. Casaubonus de Satyr. Poes. I. 5. Glaucos Potniensem et Pontium confundens, illud drama satyricum fuisse contendit, mutatoque verborum ordine, legit Προμηθεῖ, Γλαύκῳ Ποντιεῖ. Sed inter duos Æschyli Glaucos distinguendum esse monuerat P. Leopardus Em. XI. 25. Consulas Hermannum in Dissert. de Æschyli Glaucis.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΧΟΡΟΣ ΠΕΡΣΩΝ ΓΕΡΟΝΤΩΝ.

ΑΤΟΣΣΑ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΔΑΡΕΙΟΥ ΕΙΔΩΛΟΝ.

ΞΕΡΞΗΣ.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΠΕΡΣΑΙ.

ΧΟΡΟΣ.

Ταδε μὲν Περσῶν τῶν οἰχομένων
Ἑλλάδ' ἐς αἶαν Πιστὰ καλεῖται,
καὶ τῶν ἀφνεῶν καὶ πολυχρύσων
ἑδράνων φύλακες, κατὰ πρεσβείαν
οὓς αὐτὸς ἄναξ Ξέρξης, βασιλεὺς
Δαρειογενής,
εἵλετο χώρας ἐφορεύειν.
ἀμφὶ δὲ νόστῳ τῷ βασιλείῳ
καὶ πολυχρύσου στρατιᾶς ἤδη
κακόμαντις ἄγαν ὀρσολοπεῖται
θυμὸς ἔσωθεν·

3. *τῶν πολυχρύσων* Rob.

5. Vulgo distinguitur *Ξέρξης βασιλεὺς Δαρ.* Distinxi post *Ξέρξης*. Infra 149. *Πῶς ἄρα πράσσει Ξέρξης, βασιλεὺς Δαρειογένης*; ut minus apte hunc versum advocasse videatur Porsonus ad Eurip. Orest. 342. *Καὶ μὴν βασιλεὺς ὅδε δὴ στείχει Μενέλαος ἄναξ.* ubi omnino interpungendum minima distinctionis nota post *στείχει*.

6. Glossema *Δαρείου υἱὸς* in textum receperunt Aldus et Turnebus. Et sic Barocc. M. 2.

8. *νόστου* C. suprascripto *ω*. Vid. 173. *ἀμφὶ δ' ὀφθαλμοῖς φόβος.*

10. *ὀρσοπολεῖται* Ald. Rob. Turn. MSS. haud pauci. Alterum præferunt Stephanus, Canterus. Hesych. *Ὀρσολοπεῖται. διαπολεμεῖται, ταράσσεται. Αἰσχύλος.* Sic Photius et Etymologus, quam scrip-

πᾶσα γὰρ ἰσχὺς Ἀσιητιγενὴς
ᾤχωκε· νέον δ' ἄνδρα βαΰζει.
κοὔτε τις ἄγγελος, οὔτε τις ἱππεὺς
ἄστυ τὸ Περσῶν ἀφικνεῖται·
οἵτε τὸ Σούσων, ἠδ' Ἀγβατάνων,
καὶ τὸ παλαιὸν Κίσσιον ἔρκος
προλιπόντες ἔβαν, οἱ μὲν ἐφ' ἵπποις,
οἱ δ' ἐπὶ ναῶν, πεζοί τε βάδην,

turam tuentur Dorvill. Crit. Vann. p. 480. Ruhnken. Epist. Crit. I. p. 41. Arnald. Anim. p. 147.

12. Vulgo Ἀσιατογενής. Sed Ἀσιατιγενὴς Turn. probante Pauwio, quod leviter immutatum recepi. Infra 61. χθὼν Ἀσιῆτις. Sic a Σοῦσις formatur Σουσιγενής, infra 649.

13. οἴχωκε Rob. ὤχωκε Ald. ᾤχωκεν ἐὸν v. l. in Schol. Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. p. 414. conjicit, ᾤχωκε νέον· Περσὶς δ' ἐὸν ἄνδρα βαΰζει, collatis vv. 256. 517. 554. 919. Merito dissentit Brunckius, monetque ad βαΰζει pertinere nominativum Ἀσία, ex Ἀσιητιγενὴς repetendum. Sed melius huc referas nominativum θυμός, vocibus πᾶσα γὰρ ἰ. Ἀ. ᾤ. parenthetice sumtis.

14. An legendum ἄγγαρος? mox τῷ Περσων Med. Cf. Herodot. VIII. 54.

16. τὸ ἄστυ Σούσων Rob. Mox vulgo Ἐκβατάνων, sed recte Brunckius Ἀγβατάνων, quam scripturam Herodoto passim restituit Wesselingius, quem vide in p. 50. Cf. infra 541. 953. Altera scriptura, quæ fuit ævi recentioris, recte servatur in Aristoph. Acharn. 64. 612. et Platonis Epigr. in Analect. I. p. 173. Nonnulli etiam Ἀκβάτανα scribebant, si recte capio Herodiani locum apud Steph. Byzant. in voce.

17. εἰς pro καὶ Rob. Κίσσινον omnes. Strabo XIV. p. 728. A. a Stanleio excitatus; λέγονται δὲ καὶ Κίσσιοι οἱ Σούσιοι. φησὶ δὲ καὶ Αἰσχύλος τὴν μητέρα Μέμνονος Κισσίαν. Herodotus VI. 236. Κισσίης χώρης meminit. Hesych. Κίσσιοι. ἔθνος Περσῶν. Suidas, Κισσία. χώρα. Herodot. VII. 62. Κίσσιοι— μιτρηφόροι ἔσαν. Vid. infra 125. Choeph. 421.

18. Ultimam in ἔβαν producit cæsura.

19. Sic Simonides in Anthol. III. v. 26. Αἰχμηταί, πεζοί τε καὶ ὠκυπόρων ἐπὶ νηῶν. Herodot. VII. 21. οἱ μὲν γὰρ νέας παρείχοντο, οἱ δὲ ἐς πεζὸν ἐτετάχατο.

πολέμου στῖφος παρέχοντες.
οἷος Ἀμίστρης, ἠδ' Ἀρταφρένης,
καὶ Μεγαβάτης, ἠδ' Ἀστάσπης,
ταγοὶ Περσῶν,
βασιλεῖς, βασιλέως ὕποχοι μεγάλου,
σοῦνται, στρατιᾶς πολλῆς ἔφοροι,
τοξοδάμαντές τ' ἠδ' ἱπποβάται,
φοβεροὶ μὲν ἰδεῖν, δεινοὶ δὲ μάχην,
ψυχῆς εὐτλήμονι δόξῃ.
Ἀρτεμβάρης θ' ἱππιοχάρμης,
καὶ Μασίστρης, ὅ τε τοξοδάμας
ἐσθλὸς Ἰμαῖος, Φαρανδάκης θ',

20. πολέμῳ v. l. in Schol. στίφος Ald. Rob. Turn.

21. Ἀμνήστρης Ald. Ἀμήστρης Rob. Ἀμνίστρης Barocc. Colb. 1. "'Αμίστρης," ait Brunckius, "idem esse videtur, qui infra vocatur Ἄμηστρις. Virorum nomina, metro refractaria, in ordinem cogenda erant, ut versui aptari possent. Qui vulgo Ἀρταφέρνης, transpositis literis Ἀρταφρένης dici debuit."

22. Μεταβάτης Ald. Med. H. Lambeth. Μεγαβάτης Viteb. Ceteri Μεγαβάζης. Inter nauticarum copiarum præfectos recensetur Μεγάβαζος ὁ Μεγαβατέω, Herodot. VII. 97. quod notavit Stanleius. Vid. infra 976.

Ibid. Ἀστάπης Ald. Rob. Barocc. M. 1. 2. Colb. 1. Viteb. "An idem qui Herodoto Ὑστάσπης, dux Bactriorum et Sacarum VII. 95." *Stanl.* Memoratur etiam Ὀτάσπης. Æschylus autem hæc Persarum nomina partim finxit, partim ad versuum modulum immutavit.

24. Sic Ald. Rob. M. 1. Mosq. Viteb. Ceteri βασιλῆς. Vid. ad Theb. 392.

28. ἐν τλήμονι Ald. Turn. MSS. plerique. ἀτλήμονι Rob. leviter depravatum ex εὐτλήμονι, quod habent A. B. M. 1. Brunck. Schutz. εὐπλήμονι Colb. 2. † ἐντλήμονι Pors.

29. Ἀρτεμβάρης penultimam producit v. 963. corripit vero v. 307.

30. Μασίστης Herodot. VII. 73. et Φαρανδάτης VII. 79.

31. Φαρανδάκης penultimam corripit v. 949.

ἵππων ἐλατήρ, καὶ Σωσθάνης.
ἄλλους δ' ὁ μέγας καὶ πολυθρέμμων
Νειλος ἔπεμψεν· Σουσισκάνης,
Πηγασταγὼν Αἰγυπτογενής,
ὅ τε τῆς ἱερᾶς Μέμφιδος ἄρχων,
μέγας Ἀρσάμης, τάς τ' ὠγυγίους
Θήβας ἐφέπων Ἀριόμαρδος,
καὶ ἑλειοβάται, ναῶν ἐρέται
δεινοί, πλῆθός τ' ἀνάριθμοι.
ἀβροδιαίτων δ' ἕπεται Λυδῶν

32. Vulgo, ἵππων τ' ἐλατὴρ Σωσθάνης. Sed illud τ' omittunt Barocc. Colb. 1. Ald. Turn. Dein καὶ Σωσθάνης Turn. θ' Σωσθάνης Ald. Σοσθάνης M. 2.

34. τινὲς διαιροῦσι τὸ Σοῦσις καὶ Κάνης, καὶ τὸ Πηγὰς καὶ Τάγων. (MS. Med. Στάγων) τὰ γὰρ ὀνόματα ὁ ποιητὴς πέπλακε, καὶ οὐκ ἔστιν Αἰγυπτιακά. Schol. πηγὰς τ' ἀγὼν Rob. πηγᾶς ταγὼν M. 1. Susiscanes infra memoratur, quasi ex Ecbatanis profectus. Quare in hoc loco forsan legendum Σούσας, Κάνης, Πήγας, Πελάγων. Infra 949. Οἷος ἦν Φαρανδάκης, Σούσας, Πελάγων.

35. Sic Ald. Turn. Porson. Schutz. Med. Barocc. Mosq. Ceteri Αἰγυπτιογενής, synecphonesi Atticis ignota. Suppl. 31. Ἐσμὸν ὑβριστὴν Αἰγυπτογενῆ.

37. Ἀρσάκης glossa antiqua in margine Photii Lexici v. Μέμφιδος. et infra 990. in Ἀρσάκην consentiunt libri. Ἄρσακες dicebantur reges Persarum. Sed Herodot. VII. 67. a Stanleio indicatus, Ἀραβίων δὲ καὶ Αἰθιόπων τῶν ὑπὲρ Αἰγύπτου οἰκεομένων ἦρχε Ἀρσάμης. Et sic infra v. 313.

Ibid. ὠγυγίους Med. Colb. 1. 2. A. B. C. H. L. Brunck. Schutz. Edd. ceteræ ὠγυγίας. Philemon Lex. Technol. καὶ τοῖς θηλυκοῖς ὀνόμασιν ἀρσενικὰ συντάττουσιν ἐπίθετα. Fuse de hoc Atticismo egere Joann. Diacon. in Hesiod. Scut. p. 218. Gregor. de Dial. p. 25. Eustath. ad Iliad. B. p. 174, 29. Iliad. K. p. 793, 3. Vid. Porson. ad Eurip. Med. 822.

39. ἑλλειοβάται Ald. ἑλιοβάται· οἱ Med.

40. ἀνάριθμον Turn. Colb. 1.

41. ἕσπεται Ald. ἕσπεται Rob.

ὄχλος, οἵτ' ἐπίπαν ἠπειρογενὲς
κατέχουσιν ἔθνος, τοὺς Μιθραγαθής,
Ἀρκτεύς τ' ἀγαθός, βασιλεῖς δίοποι,
χαὶ πολύχρυσοι Σάρδεις, ἐπόχους
πολλοῖς ἅρμασιν ἐξορμῶσιν,
δίῤῥυμά τε καὶ τρίῤῥυμα τέλη,
φοβερὰν ὄψιν προσιδέσθαι.
στεῦνται δ' ἱεροῦ Τμώλου πελάται
ζυγὸν ἀμφιβαλεῖν δούλιον Ἑλλάδι,
Μάρδων, Θάρυβις, λόγχης ἄκμονες,
καὶ ἀκοντισταὶ Μυσοί· Βαβυλὼν δ'
ἡ πολύχρυσος πάμμικτον ὄχλον
πέμπει σύρδην, ναῶν τ' ἐπόχους

42. Legi posset οἵ τ' divisim. Composita a πᾶν ultimam corripere solent.

43. ἔδος Pauwius. Μητραγαθὴς edd. præter Brunck. Schutz. qui Μιτραγαθὴς ex A. Μιτρογαθὴς B. C. K. Colb. 2. M. 2. Μητρογαθὴς Med. M. 1. Μιθρογαθὴς D. Rectius Μιθραγαθής, ut Μιθραδάτης, quod nomen male scribitur Μιθριδάτης. Herodoto Μιτραδάτης. Formatur a Μίθρας. Nummus apud Harduin. p. 103. ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΜΙΘΡΑΔΑΤΟΥ ΕΥΠΑΤΟΡΟΣ.

44. Ἀρητεὺς Rob. Ἀρκτεὺς MSS. optimæ notæ, Med. L. M. 2. Ἀρτεὺς C. Ἀρκεὺς ceteri. Vid. infra 317. Mox βασιλῆς Brunck. Porson. Schutz. βασιλεῖς edd. vett. et MSS. Vid. supra 24. δίοπτοι Ald. Rob. δίοπτοι Eustath. ad Iliad. A. p. 99. B. p. 203.

45. καὶ edd. χαὶ Schol.

46. ἅρμασι πολλοῖς Brunckius.

48. προσειδέσθαι Ald.

49. Malim σοῦνται. Cf. 25. δι' ἐροῦ Τμῶλον Ald. Deest hic versus in Barocc. Vv. 49. 50. inverso ordine leguntur apud Ald. Rob.

50. δούλειον Ald. Rob. Turn. Correxit Stanleius. Dein Ἑλλάδ' Rob.

51. τ' Ἄρυβις Turn. v. l. in Steph. Θάρυμβις C.

52. Μυσὶ Ald.

53. πάμμικτος Rob.

54. σύρδην edd. et MSS. φύρδην probabiliter, ut opinor, correxit Schutz. Hesych. Φύρδην· ἀτάκτως, συγκεχυμένως, ΑΝΑΜΙΞ. Hero-

καὶ τοξουλκῷ λήματι πιστούς.
τὸ μαχαιροφόρον τ' ἔθνος ἐκ πάσης
'Ασίας ἕπεται,
δειναῖς βασιλέως ὑπὸ πομπαῖς.
τοιόνδ' ἄνθος Περσίδος αἴας
οἴχεται ἀνδρῶν·
οὓς πέρι πᾶσα χθὼν 'Ασιῆτις
θρέψασα, πόθῳ στένεται μαλερῷ·
τοκέες δ' ἄλοχοί θ' ἡμερόλεγδον
τείνοντα χρόνον τρομέονται.
πεπέρακεν μὲν ὁ περσέ- στρ. α'.

dot. VII. 40. de hoc ipso exercitu, στρατὸς παντοίων ἐθνέων ΑΝΑΜΙΞ, οὐ διακεκριμένοι. ubi voces οὐ διακεκριμένοι glossam sapiunt, et e textu fortassis eliminandæ. Auctor quidem Rhesi 58. πρὶν τὸν 'Αργείων στρατὸν Σύρδην ἅπαντα τῷδ' ἀναλῶσαι δορί. Sed et ibi manifesto legendum Φύρδην. V. 816. hujus fabulæ; Βωμοὶ δ' ἄϊστοι, δαιμόνων θ' ἱδρύματα Πρόῤῥιζα φύρδην ἐξανέστραπται βάθρων. Antipater Thessalon. Epigr. 26. σίδηρον Παιδὸς ἑοῦ φύρδην μεστὸν ἔχουσα φόνου.

55. λήμματι Rob. καὶ om. Guelph.

57. ἕπεται προτροπαῖς Ald. Barocc. e glossemate.

58. ὑποπομπαῖς edd. vett. ὑπὸ πομπαῖς legendum censuit Abresch. ut esset ὑπὸ πομπαῖς βασιλέως, *regis ductu*. Et sic Brunck. Anglice, *under the command of the king*. Agam. 893. Λεπταῖς ὑπαὶ κώνωπος ἐξηγειρόμην 'Ριπαῖσι θωΰσσοντος. ibid. 1166. Πέπληγμαι δ' ὑπαὶ δήγματι φοινίῳ. Choeph. 26. ὑπ' ἄλγεσι.

62. Rarior est vox media verbi στένομαι. Theb. 870. Κλάω, στένομαι. Equidem libenter reponerem illic στενάχω, hic στενάχει.

63. τοκέες τ' omnes. τοκέες † τ' Porsonus. δ' ex Scholiis reposui. Forma Ionica τοκέες iterum occurrit v. 586. ποθέω 548.

65. Totum hoc carmen ex pulcra Burneii dispositione exhibui, cujus verba subjiciam. "Metrum Ionicum a minore. Metrum a primo ad quintum versum decem pedibus puris decurrit. De decapodia Ionica Alcæi quædam notat Hephæstio p. 67. et Hephæstionis

πτολις ἤδη βασίλειος
στρατὸς εἰς ἀντίπορον γεί-
τονα χώραν, λινοδέσμῳ
σχεδίᾳ πορθμὸν ἀμείψας
Ἀθαμαντίδος Ἕλλας,
πολύγομφον ὅδισμα
ζυγὸν ἀμφιβαλὼν αὐ-
χένι πόντου.
πολυάνδρου δ' Ἀσίας θού- ἀντ. α'.
ριος ἄρχων ἐπὶ πᾶσαν
χθόνα ποιμανόριον θεῖ-

locum illustrat magnus Bentleius in Notis ad Ionica Horatii Carm. III. xii. Hæc Æschyli decapodia tetrametra duo cum tertio dimetro efficere potest. Melior autem divisio in dimetros videtur. 'Nihil tamen refert utrum tribus,' verba sunt summi viri ad Flacci sui Ionica, 'an duabus, aut unica, si fieri possit, linea decapodia quæque scribatur.'" Hactenus Burneius. ταῦτα δέ, inquit Scholiasta κωμῳδεῖται Εὔπολις ἐν Μαρίκᾳ· Πεπέρακεν μὲν ὁ περσέπτολις ἤδη Μαρίκας. Eupolidis versus vel tetrameter Ionicus catalecticus est, vel post Μαρίκας sequebatur vox monosyllaba; fortasse καί.—In fabulæ titulo, nescio an hic et alibi scribere oporteat Μαρικᾶντι. Aristophanes apud Eustath. ad Iliad. B. p. 300, 22. Ἀλλ' οὖν ἔγωγέ σοι λέγω Μαρικᾶντα μὴ κολάζειν. Idem tamen in Nub. 553. Εὔπολις μὲν τὸν Μαρίκαν πρώτιστον παρείλκυσεν. In quo versu Eupolideo forsitan scribendum Μαρικᾶντα πρῶτος παρείλκυσεν. Grammatici tamen omnes citant Eupolin ἐν Μαρίκᾳ.

68. χθόνα pro χώραν Rob. C. Vid. infra 76.

70. Ἕλλης edd. Ἕλλας Med. Colb. 2.

Ibid. In his pes quisque primus est Mesomacrus ∪∪–∪∪. Diomed. apud Putsch. p. 478. Secundus est Molossus catalecticus. *Burneius.*

71. πολύγομφον ἔρεισμα Rob. v. l. apud Schol. Forsan legendum ὀδισμοῦ.

76. χώραν pro χθόνα Rob. C. ποιμανόριον, præter edd. et MSS. habent Eustath. p. 212, 43. Pha-

ον ἐλαύνει διχόθεν, πε-
ζονόμοις, ἔκ τε θαλάσσας
ὀχυροῖσι πεποιθὼς
στυφελοῖς ἐφέταις, χρυ- 80
σονόμου γενεᾶς ἰ-
σόθεος φώς.
κυανοῦν δ' ὄμμασι λεύσσων στρ. β'.

vorin. v. Ποιμάνωρ. Analogiæ vero magis consentaneum esset ποιμαντόριον, a ποιμάντωρ, quod a ποιμαίνω, sicut σημάντωρ a σημαίνω formatur. Infra v. 246. edd. vett. habent ποιμάντωρ. Equidem haud video quo pacto ποιμάνωρ ex ποιμὴν et ἀνὴρ componi possit, quod aiunt grammatici.

78. θαλάσσης omnes.

79. ἐχυροῖσι L. M. 1. quæ scriptura, ubicunque occurrit, in alteram reformanda est, quicquid Wassius ad Thucyd. I. 35. et alii dixerint. In Agam. 44. recte editur ὀχυρὸν ζεῦγος Ἀτρειδῶν. Vid. infra 91.

80. ἀφέταις Rob. Colb. 1. Dein χρυσονόμου Ald. Turn. Steph. Med. Barocc. C. M. 1. 2. Colb. 1. 2. Lambeth. χρυσογόνου ceteri. Schol. τὸ δὲ χρυσονόμου ἀντὶ τοῦ πλουσίας εἶπε. τινὲς δὲ χρυσογόνου λέγουσι, διὰ τὸ τὸν Περσέα ἀπὸ χρυσοῦ γεγενῆσθαι. ὃ καὶ βέλτιον. Quænam lectio germana sit equidem non dijudico.

81. Prima in voce ἰσόθεος producitur; quod notat, et hunc locum citat R. P. ad Euripid. Orest. 9. Sic infra 862. et Sophocl. Antig. 837. metro anapæstico, Τοῖς ἰσοθέοις ἔγκληρα λαχεῖν. *Burneius.* Primam in ἴσος corripiebant tragici, sed in ἰσόθεος iota per necessitatem producebant, ut vox versibus aptari posset. Idem fiebat in ἀθάνατος, ἀκάματος, ἀπαράμυθος. Similem fere ob caussam dicebant θεηφόρος, ἀσπιδηφόρος, ἐλαφηβόλος, et similia, potius quam θεοφόρος, ἀσπιδοφόρος, ἐλαφοβόλος, nempe ut vitarent quatuor pluriumve brevium syllabarum concursum.

83. κνάνεον omnes, quæ vox, secundum Burneium, trisyllaba est. Sed quum κύανον metalli nomen sit, rectius scribitur κυανοῦν. Phrynichus; Χρὴ οὖν λέγειν χρυσᾶ, ἀργυρᾶ, κυανᾶ, τὸν Ἀττικίζοντα.—Χρυσοῦς λέγε· τὸ γὰρ χρύσεος Ἰακόν, ὡσαύτως καὶ ἀργυροῦς, χαλκοῦς, κυανοῦς, καὶ τὰ ὁμοῖα. Primam ubique apud Homerum producit κνάνεος; item in Sophocl. Antig. 966. Eurip. Androm. 856. 1003. Troas. 1094.

Ibid. ὄμασι Ald. λεύσων Ald. Rob.

φονίου δέργμα δράκοντος,
πολύχειρ, καὶ πολυναύτας,
Σύριόν θ' ἅρμα διώκων,
ἐπάγει δουρικλύτοις ἀν-
δράσι τοξόδαμνον Ἄρην.
δόκιμος δ' οὔ τις ὑποστὰς ἀντ. β'.
μεγάλῳ ῥεύματι φωτῶν
ὀχυροῖς ἔρκεσιν εἴργειν
ἄμαχον κῦμα θαλάσσης.
ἀπρόσοιστος γὰρ ὁ Περσᾶν
στρατός, ἀλκίφρων τε λαός.

84. φοινίου Ald. Rob.

85. πουλύχειρ Ald. Rob. πολυναύτης omnes, præter M. 2.

86. ἀσύριόν θ' ἅμα Ald. ἀσσύριον Rob. Turn. MSS. quidam. Herodot. VII. 63. οὗτοι δὲ ὑπὸ μὲν Ἑλλήνων ἐκαλέοντο Σύριοι, ὑπὸ δὲ τῶν βαρβάρων Ἀσσύριοι ἐκλήθησαν. Syriæ incola Σῦρος dicebatur, Syri autem insulæ, Σύριος. Schol. Apollon. Rhod. II. 948. Ἀσσυρίαν εἶπε τὴν Συρίαν τὴν Καππαδοκίαν. ἐκαλεῖτο δὲ πάλαι Συρία—τὴν δὲ τῶν Ἀσσυρίων χώραν, Λευκόσυρον φησὶ καλεῖσθαι Ἄνδρων ἐν τῷ περὶ Πόντου, κατ' ἀντίφρασιν τῶν ἐν τῇ Φοινίκῃ Σύρων. Forsan autem in hoc versu legendum διώκονθ', nempe Ἄρην. Oraculum apud Herodot. VII. 140. κατὰ γάρ μιν ἐρείπει Πῦρ τε καὶ ὀξὺς Ἄρης, ΣΥΡΙΗΓΕΝΕΣ ΑΡΜΑ ΔΙΩΚΩΝ. Distichon quod e Codice MSto vulgavit Iriarte in Catalogo Bibl. Reg. Hispan. T. I. p. 264. Ἴνδος ὅδ' ἀνὴρ Τροίῃ ΣΥΡΙΟΝ ΑΡΜΑ ΔΙΩΚΩΝ Πουλυδάμας κεῖμαι νεκρὸς ἐπὶ πατρίδι. ubi mira verborum similitudo.

87. δορυκλύτοις M. 1.

88. Ἄρη MSS. aliqui. Sed vide Philemon. Lex. Techn. p. 23. Pierson. ad Mœrin p. 134. Porson. ad Eurip. Phœniss. 134.

89. ἐπιστὰς Lambeth.

91. Sic Ald. Turn. Colb. 1. ἐχυροῖς ceteri. Vid. supra 79. Mox εἴργειν Ald. Rob. vulgo εἴργειν. Voss. εἴργει. e conjectura, opinor.

92. θαλάσσας olim dederam. Mox Περσῶν omnes.

93. ἀπρόσιτος M. 2.

95. λεὼς Rob. Turn. λαὸς Ald. Med. G. Lambeth. Pauw.

ον ἐλαύνει διχόθεν, πε-
ζονόμοις, ἔκ τε θαλάσσας
ὀχυροῖσι πεποιθὼς
στυφελοῖς ἐφέταις, χρυ- 80
σονόμου γενεᾶς ἰ-
σόθεος φώς.
κυανοῦν δ' ὄμμασι λεύσσων στρ. β'.

vorin. v. Ποιμάνωρ. Analogiæ vero magis consentaneum esset ποιμαντόριον, a ποιμάντωρ, quod a ποιμαίνω, sicut σημάντωρ a σημαίνω formatur. Infra v. 246. edd. vett. habent ποιμάντωρ. Equidem haud video quo pacto ποιμάνωρ ex ποιμὴν et ἀνὴρ componi possit, quod aiunt grammatici.

78. θαλάσσης omnes.

79. ἐχυροῖσι L. M. 1. quæ scriptura, ubicunque occurrit, in alteram reformanda est, quicquid Wassius ad Thucyd. I. 35. et alii dixerint. In Agam. 44. recte editur ὀχυρὸν ζεῦγος Ἀτρειδῶν. Vid. infra 91.

80. ἀφέταις Rob. Colb. 1. Dein χρυσονόμου Ald. Turn. Steph. Med. Barocc. C. M. 1. 2. Colb. 1. 2. Lambeth. χρυσογόνου ceteri. Schol. τὸ δὲ χρυσονόμου ἀντὶ τοῦ πλουσίας εἶπε. τινὲς δὲ χρυσογόνου λέγουσι, διὰ τὸ τὸν Περσέα ἀπὸ χρυσοῦ γεγενῆσθαι. ὃ καὶ βέλτιον. Quænam lectio germana sit equidem non dijudico.

81. Prima in voce ἰσόθεος producitur; quod notat, et hunc locum citat R. P. ad Euripid. Orest. 9. Sic infra 862. et Sophocl. Antig. 837. metro anapæstico, Τοῖς ἰσοθέοις ἔγκληρα λαχεῖν. *Burneius.* Primam in ἴσος corripiebant tragici, sed in ἰσόθεος iota per necessitatem producebant, ut vox versibus aptari posset. Idem fiebat in ἀθάνατος, ἀκάματος, ἀπαράμυθος. Similem fere ob caussam dicebant θεηφόρος, ἀσπιδηφόρος, ἐλαφηβόλος, et similia, potius quam θεοφόρος, ἀσπιδοφόρος, ἐλαφοβόλος, nempe ut vitarent quatuor pluriumve brevium syllabarum concursum.

83. κυάνεον omnes, quæ vox, secundum Burneium, trisyllaba est. Sed quum κύανον metalli nomen sit, rectius scribitur κυανοῦν. Phrynichus; Χρὴ οὖν λέγειν χρυσᾶ, ἀργυρᾶ, κυανᾶ, τὸν Ἀττικίζοντα.— Χρυσοῦς λέγε· τὸ γὰρ χρύσεος Ἰακόν, ὡσαύτως καὶ ἀργυροῦς, χαλκοῦς, κυανοῦς, καὶ τὰ ὁμοῖα. Primam ubique apud Homerum producit κυάνεος; item in Sophocl. Antig. 966. Eurip. Androm. 856. 1003. Troas. 1094.

Ibid. ὄμασι Ald. λεύσων Ald. Rob.

φονίου δέργμα δράκοντος,
πολύχειρ, καὶ πολυναύτας,
Σύριόν θ' ἅρμα διώκων,
ἐπάγει δουρικλύτοις ἀν-
δράσι τοξόδαμνον Ἄρην.
δόκιμος δ' οὔ τις ὑποστὰς ἀντ. β'.
μεγάλῳ ῥεύματι φωτῶν
ὀχυροῖς ἔρκεσιν εἴργειν
ἄμαχον κῦμα θαλάσσης.
ἀπρόσοιστος γὰρ ὁ Περσᾶν
στρατός, ἀλκίφρων τε λαός.

84. φοινίου Ald. Rob.

85. πουλύχειρ Ald. Rob. πολυναύτης omnes, præter M. 2.

86. ἀσύριόν θ' ἅμα Ald. ἀσσύριον Rob. Turn. MSS. quidam. Herodot. VII. 63. οὗτοι δὲ ὑπὸ μὲν Ἑλλήνων ἐκαλέοντο Σύριοι, ὑπὸ δὲ τῶν βαρβάρων Ἀσσύριοι ἐκλήθησαν. Syriæ incola Σῦρος dicebatur, Syri autem insulæ, Σύριος. Schol. Apollon. Rhod. II. 948. Ἀσσυρίαν εἶπε τὴν Συρίαν τὴν Καππαδοκίαν. ἐκαλεῖτο δὲ πάλαι Συρία—τὴν δὲ τῶν Ἀσσυρίων χώραν, Λευκόσυρον φησὶ καλεῖσθαι Ἄνδρων ἐν τῷ περὶ Πόντου, κατ' ἀντίφρασιν τῶν ἐν τῇ Φοινίκῃ Σύρων. Forsan autem in hoc versu legendum διώκονθ', nempe Ἄρην. Oraculum apud Herodot. VII. 140. κατὰ γάρ μιν ἐρείπει Πῦρ τε καὶ ὀξὺς Ἄρης, ΣΥΡΙΗΓΕΝΕΣ ΑΡΜΑ ΔΙΩΚΩΝ. Distichon quod e Codice MSto vulgavit Iriarte in Catalogo Bibl. Reg. Hispan. T. I. p. 264. Ἴνδος ὅδ' ἀνὴρ Τροίῃ ΣΥΡΙΟΝ ΑΡΜΑ ΔΙΩΚΩΝ Πουλυδάμας κεῖμαι νεκρὸς ἐπὶ πατρίδι. ubi mira verborum similitudo.

87. δορυκλύτοις M. 1.

88. Ἄρη MSS. aliqui. Sed vide Philemon. Lex. Techn. p. 23. Pierson. ad Mœrin p. 134. Porson. ad Eurip. Phœniss. 134.

89. ἐπιστὰς Lambeth.

91. Sic Ald. Turn. Colb. 1. ἐχυροῖς ceteri. Vid. supra 79. Mox εἴργειν Ald. Rob. vulgo εἴργειν. Voss. εἴργει. e conjectura, opinor.

92. θαλάσσας olim dederam. Mox Περσῶν omnes.

93. ἀπρόσιτος M. 2.

95. λεὼς Rob. Turn. λαὸς Ald. Med. G. Lambeth. Pauw.

δολόμητιν δ' ἀπάταν θεοῦ ἐπῳδός.
τίς ἀνὴρ θνατὸς ἀλύξει;
τίς ὁ κραιπνῷ ποδὶ πηδήματος εὐπετοῦς ἀναίσσων;
φιλόφρων γὰρ σαίνουσα τὸ πρῶτον, παράγει
βροτὸν εἰς ἀρκύστατα,
τόθεν οὐκ ἔστιν ὑπὲρ θνατὸν ἀλύξαντα φυγεῖν.
θεόθεν γὰρ κατὰ μοῖρ' στρ. γ'.
ἐκράτησεν τὸ παλαιόν, ἐπέσκηψε δὲ Πέρσαις
πολέμους πυργοδαΐκτους
διέπειν, ἱππιοχάρμας τε κλόνους,
πολέων τ' ἀναστάσεις.

96. *θεοῦ* hic est monosyllaba. Conf. R. P. in Eurip. Orest. 393. *Burneius.*

99. *εὐπετέος* edd. ante Porson. Dein *ἀνάσσων* Ald. Rob. MSS. haud pauci; errore solenni. *ἀναίσσων* Turn. *ἀνάσσων* Brunck. Pors.

100. 1. 2. 4. In his Ionicis a min. dim. catalecticis, pes secundus videtur esse Molossus imperfectus, cujus nunc prima, nunc secunda solvitur syllaba. Hinc, vel Spondeo, vel Dactylo, vel Anapæsto hæc sedes adsignata. *Burneius.*

102. *ἀρκύσακτα* Rob. *ἀρκύτατα* conjecit Pauw. Alteram formam postulat metrum in Agam. 1376. Eum. 112. Sophocl. Electr. 1476.

103. *ὑπερθεν*, omisso *θνατόν*, Rob. *ὑπερθεν τὸν* H.St. in not.

108. Lectio vulgata est *πυργοδαΐκτους*, quæ valet, *per turres spoliatos.* Sed nescio an præstet activa forma *πυργοδαΐκτας, turrem spoliantes.*

110. *ἱπποχάρμας* Ald. *ἱππιοχάρμους* M. 1.

111. *πολέων τὲ ἀνστάσεις* Turn.

ἔμαθον δ' εὐρυπόροι- ἀντ. γ'.
ο θαλάσσης πολιαι-
νομένας πνεύματι λάβρῳ
ἐσορᾷν πόντιον ἄλσος, 115
πίσυνοι λε-
πτοδόμοις πείσμασι, λα-
οπόροις τε μαχαναῖς.
ταῦτά μοι μελαγχίτων στρ. δ'.
φρὴν ἀμύσσεται φόβῳ, 120
ὀά, Περσικοῦ στρατεύματος
τοῦδε, μὴ πόλις πύθη-
ται κέναν-
δρον μέγ' ἄστυ Σουσίδος,
καὶ τὸ Κισσίων πόλισμ' ἀντ. δ'. 125
ἀντίδουπον ᾄσεται·

Steph. δ' pro τ' Ald. Med. Barocc. Colb. 1. 2.

113. θαλάσσας Rob. mox πολιαινομένης. Ald. Turn.

114. λαύρῳ Ald. Rob. M. 1. 2. errore, quo, ubicunque hæc vox occurrit, a nonnullis inter codices peccatur.

115. ἐς ὁρᾶν Ald.

116. πίσυνοι Ald. Rob.

118. μηχαναῖς omnes.

119. μου Med. Colb. 1. 2. G. L. M. 1. Guelf.

121. Schutzius post στρατεύματος interpungendum censet, et pro τοῦδε legendum τοῦτο, ut sensus sit, *ne hanc exclamationem*, (sc. ὀά, Περσικοῦ στρατεύματος) *audiat urbs*, &c.

124. Ald. Rob. Turn. plene post Σουσίδος interpungunt; et deinceps Critici πόλισμα cum ᾄσεται vel ἔσσεται construunt; ut sit ὅμιλος nominativus pendens. Quæ ratio mihi quidem minus placet.

125. Κισσίων C. G. L. Colb. 1. Lambeth. Κισσίνων Rob. Viteb. Mosq. Κίσσινον ceteri. Vid. supra 17.

126. ἔσσεται edd. ἔσεται Med. C. Colb. 1. ᾄσεται præclare emendavit Burneius, qui observat ἔσεται

ὀά, τοῦτ' ἔπος γυναικοπλη-
θὴς ὅμιλος ἀπύων·
βυσσίνοις δ'
ἐν πέπλοις πέσῃ λακίς.
πᾶς γὰρ ἱππηλάτας στρ. ε'.
καὶ πεδοστιβὴς λεὼς
σμῆνος ὡς ἐκλέλοιπεν μελισ-
σᾶν, σὺν ὀρχάμῳ στρατοῦ,
τὸν ἀμφίζευκτον ἐξαμείψας
ἀμφοτέρας ἅλιον
πρῶνα κοινὸν αἴας.
λέκτρα δ' ἀνδρῶν πόθῳ ἀντ. ε'.
πίμπλαται δακρύμασιν·
Περσίδες δ' ἀκροπενθεῖς ἑκά-
στα πόθῳ φιλάνορι,
τὸν αἰχμάεντα θοῦρον εὐνα-

metrum respuere, ἔσσεται Atticam scribendi normam. Conferri jubet v. 1041.

127. τοῦτ' ἔπος. Hæ voces desunt in Ald. Turn.

128. ἔσται ante ὅμιλος interseruit Rob.

129. δ' omittunt Ald. Rob.

131. ἱππηλάτας τε Rob.

133. Nescio an σμᾶνος magis Doricum sit, quam ut apud tragicum scribi debeat. Mox ἐκλέλοιπε edd. ἐκλέλοιπεν Med. Burneius.

134. μελισσῶν Ald. Turn. μελισσᾶν Rob. M. 1. Mox ξὺν Porson.

139. πίμπλανται edd. vett. πίμπλαται correxit Arnaldus; et sic Med. G. L. N. Colb. 1. 2. Viteb. Mox δακρύμασιν Med. Burneius. Edd. δακρύμασι.

140. ἀκροπέν θ' εἷς Ald.

141. ἑκάστη Ald. Rob. Turn. Dorismum agnoscunt Med. A. B. restituit Brunck.

142. αἰχμητάεντα Ald. Barocc. αἰχμηέντα ceteri ante Brunck. qui alteram formam rescripsit ex A. B.

τῆρ' ἀποπεμψαμένα,
λείπεται μονόζυξ.
ἀλλ' ἄγε, Πέρσαι,
τόδ' ἐνεζόμενοι στέγος ἀρχαῖον,
φροντίδα κεδνὴν καὶ βαθύβουλον
θώμεθα, χρεία δὲ προσήκει,
πῶς ἄρα πράσσει Ξέρξης, βασιλεὺς
Δαρειογενής,
τὸ πατρώνυμον ὢν γένος ἡμέτερον;
πότερον τόξου ῥῦμα τὸ νικῶν,
ἢ δορικράνου

143. Sic Ald. Turn. Steph. MSS. plerique. *εὐνατῆρ' προπεμψαμένα* Rob. *εὐνατῆρα προπεμψαμένα* A. M. 1. Schutz. *εὐνατηρα † προπεμψαμένα* Porson.

145. *ἀλλ' ἄγετ' ὦ Πέρσαι* Rob. *ἀλλ' ἄγετε* M. 2. Viteb. Versus disposui ad mentem Hermanni, quem vide ad Aristoph. Nub. 1012.

148. *προσήκοι* M. 1. Colb. 2.

150. Vulgo ita dividuntur hi versus, *Δαρειογενής, τὸ πατρωνύμιον=γένος ἀμέτερον.* Vide supra vv. 5. 6.

151. *πατρωνύμιον γένος* omnes, quod a nemine explicatum fuit; *πατρωνύμιον* autem pro *πατρωνυμικόν*, vel *πατρώνυμον* barbarum est. Schutzius suspicatur veram lectionem esse, *Δαρειογενής, γένος ἡμέτερον*, vocabulum vero *πατρωνύμιον* ex Grammatico provenisse, monente *Δαρειογενὴς* patronymicum esse. Quæ conjectura, præter alia incommodata, etiam hoc laborat, quod *Δαρειογενὴς* non est nomen patronymicum, proprie sic dictum. MS. Mosq. exhibet *πατρώνυμον*, quare dedi ex meo, *τὸ πατρώνυμον ὤν*. Sed quum in hujusmodi locis hariolari liceat, pene suspicor genuinam lectionem hujusmodi esse, *τό τε Περσόνομον γένος ἡμέτερον*. Infra 915. *Ὁτοτοῖ βασιλεῦ, στρατιᾶς ἀγαθᾶς, Καὶ Περσονόμου τιμῆς μεγάλης*. Eodem fere modo regem et exercitum conjungit v. 8. *Ἀμφὶ δὲ νόστῳ τῷ βασιλείῳ Καὶ πολυχρύσου στρατιᾶς ἤδη κ. τ. λ.*

Ibid. *ἀμέτερον* edd.

152. *πρότερον* Rob. Dein *ῥῆμα* Ald.

153. *δορυκράνου* Turn. et recentiores.

λόγχης ἰσχὺς κεκράτηκεν;
ἀλλ' ἥδε θεῶν ἴσον ὀφθαλμοῖς
φάος ὁρμᾶται, μήτηρ βασιλέως,
βασιλεια δ' ἐμή, † προσπιτνῶ.
καὶ προσφθόγγοισι χρεὼν αὐτὴν
πάντας μύθοισι προσαυδᾷν.
ὦ βαθυζώνων ἄνασσα Περσίδων ὑπερτάτη,
μῆτερ ἡ Ξέρξου γεραιά, χαῖρε, Δαρείου γύναι.
θεοῦ μὲν εὐνήτειρα Περσῶν, θεοῦ δὲ καὶ μήτηρ ἔφυς,
εἴ τι μὴ δαίμων παλαιὸς νῦν μεθέστηκε στρατοῦ.

ΑΤΟΣΣΑ.

ταῦτα δὴ λιποῦσ' ἱκάνω χρυσεοστόλους δόμους,

155. ἴσον Ald. Rob. Cum genitivo haud construitur, quod putavit Scholiasta; quare olim conjeci, θεοῖς ἴσον ὀφθαλμῶν φάος. Sed commode interpretatur Schutzius φάος, ἴσον ὀφθαλμοῖς θεῶν. ut nihil temere mutem.

156. φῶς Ald. Barocc.

157. Sic MSS. et edd. "τὴν προσπιτνῶ edidit Brunckius ex Heathii conjectura. Lege προσπιτνῶμεν." R. P. Legendum puto προπίτνειν δ' ἡμᾶς. Infra 594. Οὔτ' εἰς γᾶν προπίτνοντες Ἄρξονται. Vid. Elmsleium ad Eurip. Heracl. 618. Forsan vero vox prorsus ejicienda sit, ut versus fiat basis anapæstica; tunc autem legerem, Προσφθόγγοισιν δὲ χρεὼν αὐτήν.

158. καὶ προσφθόγγοις δὲ omnes. Vide ad Prom. 1009. ed. alterius.

161. γηραιὰ Ald. Rob.

162. εὐνάτηρα Ald. εὐνάτειρα recentiores. εὐνήτειρα Med. Viteb. quod rectius puto; atque ita legerat Tzetzes, apud quem tamen editur συνέτειρα, Chil. VII. 361. Nescio an melius foret εὐνάστειρα. Vid. infra 165.

Ibid. καὶ deest in Ald. Rob.

163. στρατῷ Ald. Turn. στρατοῦ ex A. reposuit Brunck. Sic Ven. 2. Guelf. Rob. μεταστῆναί τινι est *alicui viam dare.*

164. χρυσοστόλβους Ald. χρυσε-

καὶ τὸ Δαρείου τε κἀμὸν κοινὸν εὐναστήριον·
καί με καρδίαν ἀμύσσει φροντίς· εἰς δ' ὑμᾶς ἐρῶ
μῦθον, οὐδαμῶς ἐμαυτῆς οὖσ' ἀδείματος, φίλοι,
μὴ μέγας πλοῦτος κονίσας οὖδας ἀντρέψῃ ποδὶ
ὄλβον, ὃν Δαρεῖος ἦρεν, οὐκ ἄνευ θεῶν τινός.
ταῦτά μοι μέριμν' ἄφραστός ἐστιν ἐν φρεσὶν
διπλῇ,
μήτε χρημάτων ἄνανδρον πλῆθος ἐν τιμῇ σέβειν,
μήτ' ἀχρημάτοισι λάμπειν φῶς, ὅσον σθένος πάρα.
ἔστι γὰρ πλοῦτός γ' ἀμεμφής, ἀμφὶ δ' ὀφθαλμοῖς
φόβος.
ὄμμα γὰρ δόμων νομίζω δεσπότου παρουσίαν.

οστίλβους Turn. C. F. *χρυσεοστόλμους* edd. recentiores. *χρυσεοστόλους* Rob. G. H. Colb. 2. Viteb. Eurip. Herc. F. 415. *χρυσεόστολον φάρος*. Hanc lectionem amplexus sum, quia sic versus paullo numerosior evadit.

165. *κἀμοῦ* Turn. Steph. Sed *κἀμὸν* Ald. Rob. Med. multi MSS. Porson. Similis fere constructio est supra v. 8. Ἀμφὶ δὲ *νόστῳ* τῷ *βασιλείῳ* Καὶ *πολυχρύσου στρατιᾶς* κ. τ. λ. Eurip. Herc. F. 842. ὡς ἂν —Γνῷ μὲν τὸν Ἥρας οἷος ἔστ' αὐτῷ *χόλος*, Μάθῃ δὲ τὸν *ἐμόν*.

Ibid. *εὐνατήριον* omnes præter Guelf. qui *εὐναστήριον*, quæ vox recte ab *εὐνάζω* formatur, ut *δικαστήριον* a *δικάζω*. Eurip. Orest. 583. *ὑγιὲς εὐναστήριον*.

166. *καί μου* Ald. δ' omittit Colb. 2. Ceterum notent tirones locutionem *εἰς ὑμᾶς ἐρῶ*. Cf. Porsoni Adversar. pp. 244. 308. Herodot. VI. 69. Xenoph. Anab. V. vi. 28.

167. *ἐμαυτῆς οὐδαμῶς* Rob. Colb. 2. Dein omnes *ἀδείμαντος*, præter Turn. M. 1.

168. *κονίσσας* Rob. minus recte; vid. Theb. 60. *τοὖδας* Ven. 2. Mox *ἀτρέψυ* Ald. *ἀνατρέψῃ* Rob. A. M. 2. Colb. 2. Viteb. Brunck. sine necessitate. Vulgatum satis defendunt exempla quæ protulimus ad Theb. 740.

170. Edd. et MSS. Ταῦτά *μοι διπλῇ μέριμν' ἄφραστός ἐστιν ἐν φρεσίν*, quæ transposuit Porsonus Suppl. Præf. ad Hecub. p. 46. ed. 3.

171. *ἀνάνδρων* omnes.

173. γ' omittit M. 2.

174. *δόμου* L. *νομίζου* Viteb. *δεσπότης* Ald.

λόγχης ἰσχὺς κεκράτηκεν;
ἀλλ' ἥδε θεῶν ἴσον ὀφθαλμοῖς
φάος ὁρμᾶται, μήτηρ βασιλέως,
βασιλεια δ' ἐμή, † προσπιτνῶ.
καὶ προσφθόγγοισι χρεὼν αὐτὴν
πάντας μύθοισι προσαυδᾷν.
ὦ βαθυζώνων ἄνασσα Περσίδων ὑπερτάτη,
μῆτερ ἡ Ξέρξου γεραιά, χαῖρε, Δαρείου γύναι.
θεοῦ μὲν εὐνήτειρα Περσῶν, θεοῦ δὲ καὶ μήτηρ
ἔφυς,
εἴ τι μὴ δαίμων παλαιὸς νῦν μεθέστηκε στρατοῦ.

ΑΤΟΣΣΑ.

ταῦτα δὴ λιποῦσ' ἱκάνω χρυσεοστόλους δόμους,

155. ἴσον Ald. Rob. Cum genitivo haud construitur, quod putavit Scholiasta; quare olim conjeci, θεοῖς ἴσον ὀφθαλμῶν φάος. Sed commode interpretatur Schutzius φάος, ἴσον ὀφθαλμοῖς θεῶν. ut nihil temere mutem.

156. φῶς Ald. Barocc.

157. Sic MSS. et edd. "τὴν προσπιτνῶ edidit Brunckius ex Heathii conjectura. Lege προσπιτνῶμεν." R. P. Legendum puto προπίτνειν δ' ἡμᾶς. Infra 594. Οὔτ' εἰς γᾶν προπίτνοντες Ἄρξονται. Vid. Elmsleium ad Eurip. Heracl. 618. Forsan vero vox prorsus ejicienda sit, ut versus fiat basis anapæstica; tunc autem legerem, Προσφθόγγοισιν δὲ χρεὼν αὐτήν.

158. καὶ προσφθόγγοις δὲ omnes. Vide ad Prom. 1009. ed. alterius.

161. γηραιὰ Ald. Rob.

162. εὐνάτηρα Ald. εὐνάτειρα recentiores. εὐνήτειρα Med. Viteb. quod rectius puto; atque ita legerat Tzetzes, apud quem tamen editur συνέτειρα, Chil. VII. 361. Nescio an melius foret εὐνάστειρα. Vid. infra 165.

Ibid. καὶ deest in Ald. Rob.

163. στρατῷ Ald. Turn. στρατοῦ ex A. reposuit Brunck. Sic Ven. 2. Guelf. Rob. μεταστῆναί τινι est *alicui viam dare.*

164. χρυσοστόλβους Ald. χρυσε-

καὶ τὸ Δαρείου τε κἀμὸν κοινὸν εὐναστήριον·
καί με καρδίαν ἀμύσσει φροντίς· εἰς δ' ὑμᾶς ἐρῶ
μῦθον, οὐδαμῶς ἐμαυτῆς οὖσ' ἀδείματος, φίλοι,
μὴ μέγας πλοῦτος κονίσας οὖδας ἀντρέψῃ ποδὶ
ὄλβον, ὃν Δαρεῖος ἦρεν, οὐκ ἄνευ θεῶν τινός.
ταῦτά μοι μέριμν' ἄφραστός ἐστιν ἐν φρεσὶν
διπλῇ,
μήτε χρημάτων ἄνανδρον πλῆθος ἐν τιμῇ σέβειν,
μήτ' ἀχρημάτοισι λάμπειν φῶς, ὅσον σθένος πάρα.
ἔστι γὰρ πλοῦτός γ' ἀμεμφής, ἀμφὶ δ' ὀφθαλμοῖς
φόβος.
ὄμμα γὰρ δόμων νομίζω δεσπότου παρουσίαν.

οστλβους Turn. C. F. *χρυσεοστόλμους* edd. recentiores. *χρυσεοστόλους* Rob. G. H. Colb. 2. Viteb. Eurip. Herc. F. 415. *χρυσεόστολον φάρος*. Hanc lectionem amplexus sum, quia sic versus paullo numerosior evadit.

165. *κἀμοῦ* Turn. Steph. Sed *κἀμὸν* Ald. Rob. Med. multi MSS. Porson. Similis fere constructio est supra v. 8. Ἀμφὶ δὲ νόστῳ τῷ βασιλείῳ Καὶ πολυχρύσου στρατιᾶς κ. τ. λ. Eurip. Herc. F. 842. ὡς ἂν —Γνῷ μὲν τὸν Ἥρας οἷος ἔστ' αὐτῷ χόλος, Μάθῃ δὲ τὸν ἐμόν.

Ibid. *εὐνατήριον* omnes præter Guelf. qui *εὐναστήριον*, quæ vox recte ab *εὐνάζω* formatur, ut *δικαστήριον* a *δικάζω*. Eurip. Orest. 583. *ὑγιὲς εὐναστήριον*.

166. *καί μου* Ald. *δ'* omittit Colb. 2. Ceterum notent tirones locutionem *εἰς ὑμᾶς ἐρῶ*. Cf. Porsoni Adversar. pp. 244. 308. Herodot. VI. 69. Xenoph. Anab. V. vi. 28.

167. *ἐμαυτῆς οὐδαμῶς* Rob. Colb. 2. Dein omnes *ἀδείμαντος*, præter Turn. M. 1.

168. *κονίσσας* Rob. minus recte; vid. Theb. 60. *τοὖδας* Ven. 2. Mox *ἀτρέψυ* Ald. *ἀνατρέψῃ* Rob. A. M. 2. Colb. 2. Viteb. Brunck. sine necessitate. Vulgatum satis defendunt exempla quæ protulimus ad Theb. 740.

170. Edd. et MSS. *Ταῦτά μοι διπλῇ μέριμν' ἄφραστός ἐστιν ἐν φρεσίν*, quæ transposuit Porsonus Suppl. Præf. ad Hecub. p. 46. ed. 3.

171. *ἀνάνδρων* omnes.

173. *γ'* omittit M. 2.

174. *δόμου* L. *νομίζου* Viteb. *δεσπότης* Ald.

πρὸς τάδ', ὡς οὕτως ἐχόντων τῶνδε, σύμβουλοι λόγου
τοῦδέ μοι γενέσθε, Περσῶν γηραλέα πιστώματα·
πάντα γὰρ τὰ κέδν' ἐν ὑμῖν ἐστί μοι βουλεύματα.

ΧΟ. εὖ τόδ' ἴσθι, γῆς ἄνασσα τῆσδε, μή σε δὶς φράσαι
μήτ' ἔπος μήτ' ἔργον, † ὧν ἂν δύναμις ἡγεῖσθαι θέλῃ.
εὐμενεῖς γὰρ ὄντας ἡμᾶς τῶνδε συμβούλους καλεῖς.

ΑΤ. πολλοῖς μὲν ἀεὶ νυκτέροις ὀνείρασι
ξύνειμ', ἀφ' οὗπερ παῖς ἐμός, στείλας στρατόν,
Ἰαόνων γῆν οἴχεται πέρσαι θέλων.
ἀλλ' οὔ τι πω τοιόνδ' ἐναργὲς εἰδόμην,

176. *τουδ' ἐμοὶ* M. 2. *γίνεσθε* edd. vett. *γίγνεσθε* Porson. *γενέσθε* Med. G. recte, sine dubio. Num imperativum præsentis agnoverint tragici, incertum puto. In Soph. Œd. T. 697. pro *τὰ νῦν τ' εὔπομπος, εἰ δύναιο, γίγνου*, probabiliter corrigit Elmsleius *εἰ δύναι, γένοιο*, vel *γενοῦ μοι*. In Eurip. Hippol. 305. legendum *αὐθαδεστέρα Γενοῦ θαλάσσης*, et in Cycl. 94. *Ἀλλ' ἥσυχοι γενέσθε*.

Ibid. *Πέρσαι, γηραλέα πιστώματα* edd. et MSS. nisi quod Ald. et Turn. *γηραλαία*. Recte, ut opinor, mutavi. Supra v. 1. *Τάδε μὲν Περσῶν—Πιστὰ καλεῖται*.

177. *βουλεύμαασι* Rob.

178. *μνσε δὶς* Rob.

179. *ὡς ἂν* Rob. *δυνάμεις* Med. Dein *θέλοι* edidi ex M. 2. *θέλει* Ald. Rob. *θέλῃ* ceteri. Illud solœcum. Sed locus sine dubio corruptus est, etiamsi, Schutzio judice, *ᾧν ἂν δύναμις ἡγεῖσθαι θέλῃ apta circumlocutio* sit *τῶν δυνατῶν*; imo vero ineptissima et obscurissima. Meliorem sensum præberet versus hujusmodi, *Μήτ' ἔπος μήτ' ἔργον, ὥνπερ δύναμις· ἡγεῖσθαι σὲ δεῖ, Εὐμενεῖς γὰρ κ. τ. λ.* Sed hæc mera conjectura est.

180. *κακεῖς* Rob. *εὐμενεῖς δ' ἡμᾶς καλεῖς* hinc citat Thom. Mag. v. *Εὔνοια*.

181. *αἰεὶ* Turn.

183. *οἴχετ' ἐκπέρσαι*. M. 1. Dubium est utrum constructio sit *οἴχεται Ἰαόνων γῆν*, an *οἴχεται πέρσαι θέλων Ἰαόνων γῆν*. Equidem hanc rationem præfero. *οἴχομαι* cum participio sæpissime conjungitur.

184. Equidem mallem *τοσόνδ' ἐναργές*.

ὡς τῆς πάροιθεν εὐφρόνης, λέξω δὲ σοί. 185
ἐδοξάτην μοι δύο γυναῖκ' εὐείμονε,
ἡ μὲν πέπλοισι Περσικοῖς ἠσκημένη,
ἡ δ' αὖτε Δωρικοῖσιν, εἰς ὄψιν μολεῖν,
μεγέθει τε τῶν νῦν ἐυπρεπεστάτα πολύ,
κάλλει τ' ἀμώμω, καὶ κασιγνήτα γένους 190

185. ὥς τις Ald.

186. μοι deest in Med. εὐείμονες Ald. Turn. Scholiasta citat Sophoclis versum, Ἐδοξάτην μοι τὰ δύ' ἠπείρω μολεῖν, sic a Valckenaerio emendatum pro τάδ' ἠπείρῳ. Vid. Piers. ad Herodian. p. 435. Sed legendum τὼ δύ' ἠπείρω, ex Attica consuetudine. Vid. Lex. Sophocl. v. Τὼ χεῖρε. Ceterum huc respexisse videatur Mosch. Idyll. II. 8. Ὥϊσαν' ἠπείρους δοιὰς περὶ εἶο μάχεσθαι, Ἀσιάδ', ἀντιπέρην τε, φυὴν δ' ἔχον οἷα γυναῖκες. Τῶν δ' ἡ μὲν ξείνης μορφὴν ἔχεν, ἡ δ' ἄρ' ἐῴκει Ἐνδαπίῃ.

188. ἥδ' Ald. Rob.

189. ἐκπρεπεστάτα Rob. Steph. et recentiores. Alterum habent Ald. Turn. Barocc. M. 1. 2. Lambeth. Guelf. ἐκπρεπεστάτα tuetur Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. 171. Hinc corrigi potest Eurip. Alc. 333. Οὔτ' εἶδος ἄλλων εὐπρεπεστάτη γυνή. Ubi vulgatur, ἄλλως ἐκπρεπεστάτη. Hic superlativi usus Homero solennis est. Iliad. A. 505. ὠκυμορώτατος ἄλλων. B. 673. Νειρεύς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθεν Τῶν ἄλλων Δαναῶν. Alia quædam ex Homero dedit Hermannus ad H. in Cer. 362. Sic Nicander Ther. 158. Ἀσπίδα φοινήεσσαν, ἀμυδρότατον δάκος ἄλλων. Dionys. Perieg. 142. Στεινότατος δὴ κεῖνος ἀπάντων ἔπλετο πυρθμὸς Τῶν ἄλλων. Nec aliter Latini: Tacit. Agric. 34. *Ii ceterorum Britannorum fugacissimi.*

190. ἀμώμῳ Ald. Rob. Steph. κασιγνήτῳ G. v. l. in B. Vid. nott. in Sophocl. Electr. 977. in *Museo Critico Cantabrigiensi*, Tom. I. p. 206.

Ibid. Sequentia tradit Scholiasta; Ἄνδρων ὁ Ἀλικαρνασσεὺς φησὶ τὸν Ὠκεανὸν γῆμαι Πομφολύγην καὶ Παρθενόπην. σχεῖν δέ, ἐκ μὲν Παρθενόπης Εὐρώπην καὶ Θράκην, ἐκ δὲ Πομφολύγης, Ἀσίαν καὶ Λιβύην, ἀφ' ὧν τὰς ἠπείρους ὀνομασθῆναι συμβέβηκε. Hæc Tzetzes ad Lycophr. compilavit, et Eudocia in Violario p. 439. Citatur Ἄνδρων ὁ Ἀλικαρνασσεὺς ap. Plutarch. in Theseo. Eundem fuisse puto cum illo, cujus liber περὶ Πόντου laudatur a Scholiasta Apollonii II. 948. ubi distinguitur ab Androne Teio (qui fortassis idem fuerit ac Andro Ephesius, de quo vid. Jons. Hist. Script. Philos. I. 8.). Mythologica

ταὐτοῦ· πάτραν δ' ἔναιον, ἡ μὲν Ἑλλάδα
κλήρῳ λαχοῦσα γαῖαν, ἡ δὲ βάρβαρον.
τούτω στάσιν τιν', ὡς ἐγὼ 'δόκουν ὁρᾶν,
τεύχειν ἐπ' ἀλλήλαισι. παῖς δ' ἐμὸς μαθὼν
κατεῖχε, κἀπράϋνεν, ἅρμασιν δ' ὕπο
ζεύγνυσιν αὐτώ, καὶ λέπαδν' ἐπ' αὐχένων
τίθησι. χ' ἡ μὲν τῇδ' ἐπυργοῦτο στολῇ,
ἐν ἡνίαισί τ' εἶχεν εὔαρκτον στόμα·
ἡ δ' ἐσφάδαζε, καὶ χεροῖν ἔντη δίφρου
διασπαράσσει, καὶ ξυναρπάζει βίᾳ,
ἄνευ χαλινῶν, καὶ ζυγὸν θραύει μέσον.

quædam ex Androne citantur a Schol. Venet. ad Iliad. A. 52. Etymol. M. p. 655, 5. quæ ex eodem libro desumta sunt, qui nominatur Ἐπιτομὴ περὶ Συγγενειῶν a Schol. Apollonii l. 45. Vid. Meurs. ad Apollon. Dysc. p. 94.

191. τ' αὐτου Ald. Rob. ταὐτοῦ Turn.

193. ἐδόκουν Guelf. δόκουν Ald.

194. Dedi ἐπ' pro vulgato ἐν. Prom. 1125. τοιάδ' ἐπ' ἐμοὶ ῥιπὴ Διόθεν Τεύχουσα φόβον στείχει φανερῶς. ἀλλήλαιν Ald. ἀλλήλοισι Rob. uterque omisso ἐν. ἀλλήλοισι M. 2. Viteb. Ceteri ἐν ἀλλήλῃσι. Porsonus ἔτενχον ἀλλήλῃσι, quod conjecit Schutz. Sed vulgatum tuetur Erfurdt. ad Sophocl. Antig. 732. ubi similem constructionem præbet MS. E. ὅδ', ὡς ἔοικε, τῇ γυναικὶ συμμαχεῖν. Trachin. 1240. Ἀνὴρ ὅδ', ὡς ἔοικεν, οὐ νέμειν ἐμοὶ Φθινόντι μοῖραν. Hujus fabulæ v. 570. τυτθὸν ἐκφυγεῖν ἄνακτ' Αὐτόν, ὡς ἀκούομεν. Glossa marginalis in N. γρ. τεῦχον. ἀπὸ τοῦ κοινοῦ ἐδοξάτην μοι. Mox τοῦτο μαθὼν Rob.

195. καὶ πράϋνεν Ald.

196. αὐτῷ Ald. Rob.

198. ἐνηνίαισι δ' Ald. ἐν ἡνίαισιν εἶχε Med. C. ἐν ἡνίαισι δ' ceteri. Nescio an huc respexerit Euripides Androm. 177. οὐδὲ γὰρ καλὸν Δυοῖν γυναικοῖν ἄνδρ' ἔν' ἡνίας ἔχειν.

199. ἥδ' Ald. Rob. ἐν τῇ δίφρον Ald. Rob. Turn. ἔντη δίφρου Stanleii emendatio fuit, Brunckio et Porsono probata. δίφρου exhibent Med. Lambeth. αὐτὴ δίφρον conjecerat Canterus.

200. διασπαράττει edd. vet.

πίπτει δ' ἐμὸς παῖς, καὶ πατὴρ παρίσταται
Δαρεῖος, οἰκτείρων σφέ· τὸν δ' ὅπως ὁρᾷ
Ξέρξης, πέπλους ῥήγνυσιν ἀμφὶ σώματι.
καὶ ταῦτα μὲν δὴ νυκτὸς εἰσιδεῖν λέγω.
ἐπεὶ δ' ἀνέστην, καὶ χεροῖν καλλιῤῥόου
ἔψαυσα πηγῆς, ξὺν θυηπόλῳ χερὶ
βωμῷ προσέστην, ἀποτρόποισι δαίμοσι
θέλουσα θῦσαι πέλανον, ὧν τέλη τάδε.
ὁρῶ δὲ φεύγοντ' ἀετὸν πρὸς ἐσχάραν
Φοίβου· φόβῳ δ' ἄφθογγος ἑστάθην, φίλοι·
μεθύστερον δὲ κίρκον εἰσορῶ δρόμῳ
πτεροῖς ἐφορμαίνοντα, καὶ χηλαῖς κάρα
τίλλονθ'· ὁ δ' οὐδὲν ἄλλο γ', ἢ πτήξας δέμας
παρεῖχε. ταῦτ' ἔμοιγε δείματ' ἔστ' ἰδεῖν,
ὑμῖν δ' ἀκούειν. εὖ γὰρ ἴστε, παῖς ἐμός,
πράξας μὲν εὖ, θαυμαστὸς ἂν γένοιτ' ἀνήρ·
κακῶς δὲ πράξας, οὐχ ὑπεύθυνος πόλει,
σωθεὶς δ', ὁμοίως τῆσδε κοιρανεῖ χθονός.

205. ἐσιδεῖν Rob.

206. καλλισρόου Ald. καλιῤῥόου Turn.

208. βωμὸν Med. L. Colb. 2. Guelf. βωμῶν (sic) M. 2. Theb. 125. πύλαις ἑβδόμαις προσίστανται.

210. φεῦγον τ' Ald. Dein αἰετὸν edd. vet. forsan recte.

212. μεθ' ὕστερον Ald. Rob. Turn.

213. πτεροῖν M. 2.

214. δδ' Ald. Deest γ' in Ald. Rob. τῷ κίρκῳ τύπτεσθαι post δέμας interserunt Ald. Barocc.

215. Mallem ἐμοί τε δείματ' ἔστ' ἰδεῖν, Ὑμῖν τ' ἀκούειν. Sed vulgata satis bene se habent, et nihil temere mutandum. Sophocl. Œd. T. 1169. Οἴμοι, πρὸς αὐτῷ γ' εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν. OI. Κἄγωγ' ἀκούειν.

ΧΟ. οὔ σε βουλόμεσθα, μῆτερ, οὔτ' ἄγαν φοβεῖν
λόγοις, 220
οὔτε θαρσύνειν· θεοὺς δέ, προστροπαῖς ἱκνουμένη,
εἴ τι φλαῦρον εἶδες, αἰτοῦ τῶνδ' ἀποτροπὴν τελεῖν,
τὰ δ' ἀγάθ' ἐκτελῆ γενέσθαι σοί τε καὶ τέκνοις
σέθεν,
καὶ πόλει, φίλοις τε πᾶσι. δεύτερον δὲ χρὴ χοὰς
Γῇ τε καὶ φθιτοῖς χέασθαι· πρευμενῶς δ' αἰτοῦ τάδε
σὸν πόσιν Δαρεῖον, ὄνπερ φῂς ἰδεῖν κατ' εὐφρόνην,
ἐσθλά σοι πέμπειν τέκνῳ τε, γῆς ἔνερθεν εἰς φάος,
τἄμπαλιν δὲ τῶνδε γαίᾳ κάτοχα μαυροῦσθαι σκότῳ.
ταῦτα θυμόμαντις ὢν σοι πρευμενῶς παρήνεσα.
εὖ δὲ πανταχῇ τελεῖν σοι τῶνδε κρίνομεν πέρι. 230

220. βουλόμεθα Ald. μάτερ Ald. Rob.

221. θρασύνειν Turn. Mox προτροπαῖς Ald.

222. εἶδος ἀποτροπὴν τελεῖν Rob. τελεῖν etiam Med. A. K. M. 2. Mosq. v. l. in B. Schol. Brunck. Schutz. Vulgo λαβεῖν.

223. τὰ γαθάρ' Ald. τἀγαθά δ' Barocc. τὰ 'γαθὰ δ' M. 2.

225. χέεσθαι Colb. 1. πρευμενῆν Ald. πρευμενη Turn. Barocc. Lambeth. v. l. in A. B. πρευμενῶς ceteri, et, obelo præfixo, Porsonus. Forsitan corrigendum, Γῇ τε καὶ φθιτοῖς χέασθαι πρευμενεῖς· αἰτοῦ δὲ πρὸς —Infra 615. παιδὸς πατρὶ πρευμενεῖς χοὰς Φέρουσα. 691. χοὰς δὲ πρευμενεῖς ἐδεξάμην. Nisi tamen in istis locis legendum sit πρευμενεῖ et πρευμενής, hic autem πρευμενῆ, ut ad Darium referatur. Judicent lectores. [Hodie nihil muto.]

226. Editiones minus recte φῂς, litera subscripta.

228. τοὔμπαλιν Ald. Rob. Barocc. G. Colb. 1. Viteb. Mox γαία Ald. Rob. Barocc. Colb. 2. γαίᾳ Med. H. L. Schol. γαίας Turn. et recentiores. γαῖαν v. l. in N.

Ibid. κάτοχ' ἀμαυροῦσθαι omnes; nisi quod Ald. ἀμαυροῦ. Vid. Glossar. in Theb. 47. Mallem tamen, κάτοχα μαυρῶσαι.

229. Legendum suspicor, Ταῦτα, θυμόμαντις ὤν σοι πρευμενής, παρήνεσα. Sic v. 231. εὔνους κρίτης.

230. κρίνωμεν Rob. Malim εὖ δὲ πάντα δὴ τελεῖν σοι. Cf. 233.

ΑΤ. ἀλλὰ μὴν εὔνους γ' ὁ πρῶτος τῶνδ' ἐνυπνίων κριτής,
παιδὶ καὶ δόμοις ἐμοῖσι τήνδ' ἐκύρωσας φάτιν·
ἐκτελοῖτο δὴ τὰ χρηστά. ταῦτα δ', ὡς ἐφίεσαι,
πάντα θήσομαι θεοῖσι, τοῖς τ' ἔνερθε γῆς φίλοις,
εὖτ' ἂν εἰς οἴκους μόλωμεν. κεῖνα δ' ἐκμαθεῖν
θέλω,
ὦ φίλοι, ποῦ τὰς Ἀθήνας φασὶν ἱδρύσθαι χθονός;
ΧΟ. τῆλε πρὸς δυσμαῖς, ἄνακτος ἡλίου φθινάσμασιν.

231. *εὔγους* Ald. *γ'* omittunt Colb. Viteb. ut infra 238. Agam. 1657. Ἀλλὰ *μὴν κἀγὼ πρόκωπος οὐκ ἀναίνομαι θανεῖν*. Formulæ *ἀλλὰ μήν, καὶ μήν, οὐ μήν*, sæpius particulam *γε* brevi intervallo subjectam habent, quæ sensum leviter immutat. *ἀλλὰ μὴν* est, *quin, verum etiam, imo vero, sed enim*, uti recte explicatur in Gloss. vett. *ἀλλὰ μὴν —γε* est *quin-saltim*.

232. *ἐμοῖσι* deest in Ald. Mox *ἔκυρσας* Rob. *φάτην* Ald.

233. *ἐξιλεοῖτο* Steph. quæ lectio ex Scholiis olim irrepsit. *δὲ* pro *δὴ* Ald. Rob. *τὰ* omittit Turn.

234. *θήσομεν* Ald. Turn. et recentiores. *θήσω μὲν* M. 2. *θήσομαι* ex Robortello reponendum judicavi. Agam. 32. *Τὰ δεσποτῶν γὰρ εὖ πεσόντα θήσομαι*. Sophocl. Electr. 1434. *νῦν τὰ πρὶν εὖ θέμενοι*. Cf. Eurip. Hippol. 704. Bacch. 49. Musgrav. ad Iph. Aul. 1343. Sophocl. Fragm. Inc. 28. Voce tamen activa utitur Noster infra 288. *πάντα παγκάκως ἔθεσαν*. Eurip. Iph. Aul. 401. *τἄμ' ἐγὼ θήσω καλῶς*. In hoc versu librarium forsan offenderit numerorum enallage, cujus tamen exempla haud desunt. Infra 855. *Ὑπαντιάζειν παῖδ' ἐμὸν πειράσομαι, Οὐ γὰρ τὰ φίλτατ' ἐν κακοῖς προδώσομεν*. Eupolis apud Hephæst. p. 73. ed. Gaisford. *Φημὶ δὲ βροτοῖσι πολὺ πλεῖστα παρέχειν ἐγώ, Καὶ πολὺ μέγιστ' ἀγαθά· ταῦτα δ' ἀποδείξομεν*. Vid. Monk. ad Eurip. Hippol. 268.

Ibid. *ἔνερθεν* Ald. *γῆς* omittunt Ald. Barocc.

237. Edd. vet. *δυσμαῖς—φθινασμάτων*. *δυσμὰς* A. Colb. 2. Lambeth. v. l. in B. et sic Brunck. Schutz. *δυσμὰς* Viteb. *φθινάσμασιν* Pauwii correctio est. Eustath. ad Iliad. Θ. p. 698, 24. *τὴν δύσιν Αἰσχύλος ἡλίου λέγει φθινάσματα*. Idem ad Iliad. Λ. p. 832, 45. *ἡλίου φθίνασμα τὴν δύσιν ἔφη τις ποιητής*. Hesychius huc respicit; *Φθινάσμασι, φθίσεσι*. Forsan tamen legendum, *ἄνακτός θ' ἡλίου φθι-*

ΑΤ. ἀλλὰ μὴν ἴμειρ' ἐμὸς παῖς τήνδε θηρᾶσαι πόλιν;
ΧΟ. πᾶσα γὰρ γένοιτ' ἂν Ἑλλὰς βασιλέως ὑπήκοος.
ΑΤ. ὧδέ τις πάρεστιν αὐτοῖς ἀνδροπληθία στρατοῦ;
ΧΟ. καὶ στρατὸς τοιοῦτος ἔρξας πολλὰ δὴ Μήδους κακά. 241
ΑΤ. καὶ τί πρὸς τούτοισιν ἄλλο; πλοῦτος ἐξαρκὴς δόμοις;
ΧΟ. ἀργύρου πηγή τις αὐτοῖς ἐστι, θησαυρὸς χθονός.
ΑΤ. πότερα γὰρ τοξουλκὸς αἰχμὴ διὰ χερῶν αὐτοῖς πρέπει;
ΧΟ. οὐδαμῶς· ἔγχη σταδαῖα, καὶ φεράσπιδες σαγαί.
ΑΤ. τίς δὲ ποιμάνωρ ἔπεστι κἀπιδεσπόζει στρατοῦ;

νάσμασιν. Herodot. VII. 58. ὁ δὲ κατ' ἤπειρον στρατὸς πρὸς ἡῶ τε καὶ ἡλίου ἀνατολὰς ἐποιέετο τὴν ὁδόν. ubi, sicut in hoc loco, ἐν διὰ δυοῖν exprimitur.

239. Deest γὰρ in Ald.

240. ὧδε; τίς π. Turn. Mox ἀνδροπλήθεια omnes præter M. 2. qui ἀνδροπλήθια, quod in textum recepi, accentu mutato. Sophocl. Laocoont. fr. 3. Κυκλεῖ δὲ πᾶσαν οἰκετῶν παμπληθίαν. Idem Tyro fr. 11. Πολλῶν δ' ἐν πολυπληθίᾳ. Apud Herodot. VII. 9. quærit Mardonius, Ἕλληνας δέ, ὑπάρξαντας ἀδικίης, οὐ τιμωρησόμεθα; τί δείσαντες; κοίην πλήθεος συστροφήν; κοίην δὲ χρημάτων δύναμιν;

241. ἔρξας δὴ Μήδους πλεῖστα κακά. sic Robortellus.

242. τούτοις Ald. Rob. ἄλλο omittit Ald. Porsonus in Advers. p. 156. corrigit κἄτι πρὸς τούτοισιν ἄλλο; quod minus probo, utpote in interrogatione. Mox ἐξαρκεῖ v. l. in N.

243. αὐτοῖς ἐστιν αὐτοῖς Ald. ἐστιν αὐτοῖς Barocc. ἐστι deest in Colb. 2.

244. χερὸς Ald. Rob. Med. Barocc. K. Colb. 1. 2. χερός γ' Turn. Steph. † χερός γ' Porsonus. χερῶν Brunck. Atque ita quidem Scholiasta. Brunckius confert Theb. 429. Φλέγει δὲ λαμπὰς διὰ χερῶν ὡπλισμένη. ubi vide notata. διὰ χεροῖν Elmsleius ad Eurip. Med. p. 284.

Ibid. αὐτοῖς deest in Rob.

245. ἔχει σταδαῖα καὶ φεράσπιδες χέρες Robortellus.

246. ποιμάντωρ Ald. Turn. G.

ΧΟ. *οὔ τινος δοῦλοι κέκληνται φωτός, οὐδ' ὑπήκοοι.*
ΑΤ. *πῶς ἂν οὖν μένοιεν ἄνδρας πολεμίους ἐπήλυδας;*
ΧΟ. *ὥστε Δαρείου πολύν τε καὶ καλὸν φθεῖραι στρατόν.*
ΑΤ. *δεινά τοι λέγεις ἰόντων τοῖς τεκοῦσι φροντίσαι.*
ΧΟ. *ἀλλ', ἐμοὶ δοκεῖν, τάχ' εἴσει πάντα νημερτῆ λόγον·*
τοῦδε γὰρ δρόμημα φωτὸς Περσικὸν πρέπει μαθεῖν.
καὶ φέρει σαφές τι πρᾶγος ἐσθλὸν ἢ κακὸν κλύειν.

ποιμάνωρ Eustath. ad Iliad. B. p. 212, 42. Vid. supra 76. Mox *στρατῷ* Rob. Colb. 1. Minus recte. Agam. 545. Πῶς δή; *διδαχθεὶς τοῦδε δεσπόσω λόγου.* Choeph. 186. *τῆσδε δεσπόζειν φόβης.*

249. *πολλὺν* Ald. Quotiescunque fere *πολὺς* cum epitheto conjungitur, intervenit particula *καί*, quæ nihil sententiæ addit. Hoc de omnibus Græciæ scriptoribus notandum. Homer. Iliad. X. 44. *Ὅς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκε.* Theogn. 426. Πολλοὺς ἂν μισθοὺς καὶ μεγάλους ἔφερον. Hecatæus ap. Demetr. de Eloc. 12. *οἱ γὰρ Ἑλλήνων λόγοι πολλοί τε καὶ γελοῖοι.* Noster Agam. 63. Πολλὰ παλαίσματα καὶ γυιοβαρῆ. Sophocl. Trach. fin. Πολλὰ δὲ πήματα καὶ καινοπαθῆ. Eurip. Alc. 708. *ἀκούσεις πολλὰ κοὐ ψευδῆ κακά.* Andr. 942. *πολλὰ καὶ κακά.* Suppl. 573. Πολλοὺς ἔτλην δὴ χἀτέρους ἄλλους πόνους. ubi legendum puto *ἄλλοις*. Vide ibi Marklandum, et Heraclid. 145. Chionides apud Polluc. X. 43. a Bentleio restitutus, Πολλοὺς ἐγῷδα κοὐ *κατὰ σὲ νεανίας.* Plato Lys. p. 106. *πολλοὶ καὶ καλοί.* Xenoph. Symp. p. 152. ed. Schneider. *πολλὰ καὶ σοφὰ λέγειν.* Demosth. Ol. III. 9. *πολλὰ δὲ καὶ καλά.*

251. *δοκεῖ* Barocc. Colb. 1. Mosq. Sed alterum magis Atticum. Sophocl. Electr. 410. Ἐκ *νυκτέρου του δείματος, δοκεῖν ἐμοί.* Vid. Hermann. ad Viger. n, 154. Plena constructio esset *κατὰ τὸ δοκεῖν ἐμοί.* Similiter usurpatur *εἰκάσαι.* Sophocl. Œd. T. 82. Ἀλλ', *εἰκάσαι μέν, ἠδύς.*

Ibid. *τάχ'* omittit Rob. Mox *ναμερτῆ* Porson. Sed Attici scribebant *νημερτής*, ut *νήποινος, νήνεμος* et siqua similia. *νημέρτεια* reponendum in Sophocl. Trach. 173.

252. Omnes fere exhibent *δράμημα*, quæ forma analogiæ repugnat. *δρόμημα* Colb. 1. Mosq. Lambeth. Recte; a *δρομέω*, quod a *δρόμος*. Eurip. Phœniss. 1394. Ἦξαν *δρόμημα δεινὸν ἀλλήλοις ἔπι.* Orest. 1001. *ἑπταπόρου τε δρόμημα Πελειάδος.* Corrige Herodot, VIII. 98. Mox prætulerim Περσικοῦ.

253. *κλύειν* deest in Rob.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ὦ γῆς ἁπάσης Ἀσίδος πολίσματα,
ὦ Περσὶς αἶα, καὶ πολὺς πλούτου λιμήν,
ὡς ἐν μιᾷ πληγῇ κατέφθαρται πολὺς
ὄλβος, τὸ Περσῶν δ' ἄνθος οἴχεται πεσόν.
ὤμοι, κακὸν μὲν πρῶτον ἀγγέλλειν κακά·
ὅμως δ' ἀνάγκη πᾶν ἀναπτύξαι πάθος
Πέρσαις, στρατὸς γὰρ πᾶς ὄλωλε βαρβάρων.
ΧΟ. ἄνι', ἄνια κακὰ νεόκοτα, στρ. α'.
καὶ δάϊ', αἲ, αἲ.
διαίνεσθε, Πέρ-
σαι, τόδ' ἄχος κλύοντες.
ΑΓ. ὡς πάντα γ' ἔστ' ἐκεῖνα διαπεπραγμένα·
καὐτός γ' ἀέλπτως νόστιμον βλέπω φάος.

254. Ἀσιάτιδος Ald. Ἀσιάδος ceteri. Legendum puto Ἀσίδος. Vid. infra 275.

255. γαῖα Rob. πολὶς pro πλούτου Schutz.

257. τὸ δὲ Περσῶν ἄνθος Ald. Rob. Πέρσαις v. l. in N.

258. ἀγγέλειν Ald. Versum citat Scholiasta, qui est Sophoclis Antigonæ 277. Στέργει γὰρ οὐδεὶς ἄγγελον κακῶν ἐπῶν. Hunc in textu exhibet Rob. post. v. 259. N. vero et Guelf. post. v. 258.

259. ἀνάγκα πᾶν ἀναπτύσαι Ald. Rob. Cf. vv. ll. in Choeph. 195. In fine versus πέρσαις adjicit Ald. Ceterum cf. v. 299.

260. Πέρσαις Brunck. ex Codice B. probante Schutzio. Ceteri Πέρσαι. Vid. infra 272.

261. ἄνια ἄνια Ald. Rob. Turn. λυπηρὰ λυπηρὰ νεόκοτα Ald. Rob. Barocc. sed νεότοκα Rob.

262. δάϊα Ald. Rob. Turn.

263. διαίνεσθαι Ald. διαίνεσθε δάκρυσι Rob. et mox τὸ δ' ἄχος.

265. πάντ' ἔστ' Ald. Rob.

266. καὐτὸς δ' ἀέλπτως omnes præter Porsonum, qui edidit αὐ-

ΧΟ. ἦ μακροβίοτος ὅδε γε τις ἀντ. α'.
αἰὼν ἐφάνθη
γεραιοῖς, ἀκού-
ειν τόδε πῆμ' ἄελπτον.
ΑΓ. καὶ μὴν παρών γε, κοὐ λόγους ἄλλων κλύων,
Πέρσαις φράσαιμ' ἂν οἷ' ἐπορσύνθη κακά.
ΧΟ. ὀτοτοτοῖ, μάταν τὰ πολλὰ στρ. β'.

τος δ'. καὐτὸς ἀέλπτως Colb. 1. Quod reposui, exhibet M. 2. καὐτός γε valet *quin et ipse*. Infra 1036. Καὶ σθένος γ' ἐκολούσθη. Eurip. Hecub. 1257. Καὶ σήν γ' ἀνάγκη παῖδα Κασάνδραν θανεῖν. ibid. 1260. Καὐτόν γε τοῦτον. vid. et 962. 979. Orest. 111. 920. 1126. 1616. Phœniss. 610. 1695. Med. 608. Hippol. 656. 732. 907. 1055. Alc. 42. 48. 374. 811. Andr. 438. 1051. Suppl. 123. 746. 766. Iph. Aul. 661. Heracl. 641. Helen. 109. Electr. 1117. (uti legi debet.) Sophocl. Phil. 29. 38. Dein βλέπε Ald.

267. ὧδε Ald. αἰὼν ὅδε γε τις M. 2.

268. ἐφαάνθη Ald. Turn. Barocc. M. 1. quod voluit Arnaldus Anim. p. 204. ἐφάνη M. 2. Viteb. Schol.

269. γηραιοῖς Ald. Rob.

271. τε pro γε M. 2. alii. λόγων Lambeth. Sophocl. Trach. 759. Αὐτὸς δεδορκώς, κοὐ κατὰ γλῶσσαν κλύων. Eurip. Suppl. 684. Λεύσσων δὲ ταῦτα, κοὐ κλύων. Med. 652. Εἴδομεν· οὐκ ἐξ ἑτέρων μύθων ἔχομεν φράσασθαι. (cui simillimum est quod habet Dio Chrysost. p. 219. ed. Reisk. τόδε μὴν αὐτὸς ἰδών, οὐ παρ' ἑτέρων ἀκούσας, διηγήσομαι.) Cf. Troad. 481. Helen. 116. Valckenaer. ad Phœniss. 826. Demosth. Phil. I. 15. ὥστε μὴ ἀκούειν μόνον ὑμᾶς τὰ ὑμέτερα αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ παρόντας ὁρᾶν. Plato Phæd. init. Αὐτός, ὦ Φαίδων, παρεγένου Σωκράτει — ἢ ἄλλου του ἤκουσας; Plautus Bacch. 3. *Quin ego, cum peribat, vidi: non ex audito arguo.* Plura ex Latinis congessit N. Heinsius ad Vell. Paterc. II. 122.

272. Sic Robortellus. Ceteri Πέρσαι, ut in v. 260. minus bene. Infra 337. Αἴ, αἴ, κακῶν ὕψιστα δὴ κλύω τάδε, Αἴσχη τε Πέρσαις καὶ λιγέα κωκύματα. 439. Αἴ, αἴ, κακῶν δὴ πέλαγος ἔῤῥωγεν μέγα Πέρσαις τε καὶ πρόπαντι βαρβάρων γένει. 519. πολλὰ δ' ἐκλείπω λέγων Κακῶν, ἃ Πέρσαις ἐγκατέσκηψεν θεός.

273. ὀτοτοτοὶ τοὶ Ald. ὀτοτοιτοῖ τοὶ Rob. ὀττοττοὶ Turn. Hunc versum et proxime sequentem ali-

βέλεα παμμιγῆ
γᾶς ἀπ' Ἀσίδος ἦλθ' ἐπ' αἶαν 275
δάαν, Ἑλλάδα χώραν.

ΑΓ. πλήθουσι νεκρῶν δυσπότμως ἐφθαρμένων
Σαλαμῖνος ἀκταί, πᾶς τε πρόσχωρος τόπος.

ΧΟ. ὀτοτοτοῖ, φίλων ἁλίδονα ἀντ. β'.
σώματα πολυβαφῆ 280
κατθανόντα λέγεις φέρεσθαι
πλαγκτοῖς ἐν διπλάκεσσιν.

ΑΓ. οὐδὲν γὰρ ἤρκει τόξα, πᾶς δ' ἀπώλυτο

ter dispertivit Burneius; post ὀτοτοτοῖ distinguens.

275. γῆς Ald. Ἀσιάδος Rob. M. 1. Colb. 1. Viteb. "Ἀσίδος prima longa. Suppl. 544. Ἰάπτει δ' Ἀσίδος δι' αἴας. Ovid. Metam. V. 648. *Jam super Europen sublimis et Asida terras.*" BURNEIUS. Apollon. Rhod. I. 444. Τηλόθι που πέπρωται ἐπ' Ἀσίδος ἠπείροιο. II. 779. Οἷδ' ἐσιδών, ὅτε δεῦρο δι' Ἀσίδος ἠπείροιο. Quin et apud Dionysium Perieg. voces Ἀσίδος αἴης hexametrum sæpius claudunt. Nicander Alex. I. Εἰ καὶ μὴ σύγκληρα κατ' Ἀσίδα τείχεα δῆμοι. Ovid. Metam. IX. 447. *et in Aside terra Mœnia constituis.* Homer. Iliad. B. 461. Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι. ubi absurda quædam excogitarunt grammatici de *Asio* prato, sic dicto ab ἄσις. Vid. Lambini ad Muretum Epistolam in Epist. Claror. Viror. T. II. p. 408. Recte igitur, ut opinor, Hermannus in Eurip. Electr. 315. reposuit, πρὸς δ' ἕδραισιν Ἀσίδες Δμωαὶ στατίζουσ', pro vulgatis, πρὸς δ' ἕδραις Ἀσιήτιδες.

276. Ἑλλάδε Ald. δαΐαν Lambeth. δίαν ceteri, quum scripti tum impressi.

278. πρόχωρος Ald. Barocc. Mosq.

279. ὀττοτοτοὶ Ald. ὀττοτοιτοὶ Rob. ὀττοττοὶ Turn.

282. πλακτοῖς Lambeth. διπλάκεσιν Ald. Rob. Burneius comparat βαρίδεσσι v. 559. μερόπεσσι Suppl. 91. τείχεσσι Choeph. 363. χείρεσσι Sophocl. Antig. 975. 1297. Quum vero vix alibi reperiatur substantivum δίπλαξ, suspicabar legendum, ἐν πλαγκτοῖσι πλάκεσσιν. Vocabulum πλὰξ bis in hac fabula occurrit, infra 724. 944. Hodie malim cum Pauwio πλαγκτοῖς σὺν διπλάκεσσιν.

283. ἀπώλυτο Ald. Malim ἀπώ-

στρατός, δαμασθεὶς ναΐαισιν ἐμβολαῖς.

ΧΟ. ἴυζ' ἄποτμον στρ. γ'. 285

βοὰν δυσαιανῆ Πέρσαις

δάοις, ὡς πάντα παγκάκως

ἔθεσαν, αἲ, αἲ, στρατοῦ φθαρέντος.

ΑΓ. ὦ πλεῖστον ἔχθος ὄνομα Σαλαμῖνος κλύειν.

φεῦ, τῶν Ἀθηνῶν ὡς στένω μεμνημένος. 290

ΧΟ. στυγναί γ' Ἀθᾶναι ἀντ. γ'.

δάοις· μεμνῆσθαί τοι πάρα

ὡς πολλὰς Περσίδων μάταν

ἔκτισαν εὐνιδας ἠδ' ἀνάνδρους.

ΑΤ. σιγῶ πάλαι δύστηνος, ἐκπεπληγμένη 295

κακοῖς· ὑπερβάλλει γὰρ ἥδε συμφορά,

τὸ μήτε λέξαι, μήτ' ἐρωτῆσαι πάθη.

ὅμως δ' ἀνάγκη πημονὰς βροτοὺς φέρειν,

λετο. Dein λεὼς pro στρατὸς MSS. quidam.

284. ναΐοισιν edd. vet. et Porsonus. ναΐῃσιν A. G. Brunck. ναΐαισιν M. 1. Parum interest.

285. ἴυζε Ald. Turn. Versus ita post Hermannum distribuit Burneius.

287. δαΐοις edd. Vid. 292.

Ibid. παγκάκως πάντα Turn.

288. ἔθεαν Ald.

289. ἀχθος v. l. in N.

290. Synesius Epist. 129. p. 265. ex Eunidis Cratini, στένομεν μεμνημένοι Ἥβης ἐκείνης, νοῦ τ' ἐκείνου, καὶ φρενῶν.

291. στυγναὶ δ' edd. vet. στυγναί θ' Barocc. γ' pro δ' Brunck. Particula γε, sic posita, valet *imo*. Ἀθῆναι Turn.

292. Ita Hermannus et Burneius. Vulgo δαΐοις. Mox πάρεσθ' Burneius. Notent tirones primam in μέμνησθαι corripi; de qua re vid. Porson. Append. ad Toup. p. 442. Gaisford. ad Hephæst. p. 218. quorum exempla in suos usus convertit Erfurdt. ad Sophocl. Ajac. 1066. Mox τι habent MSS. nonnulli.

294. ἦ δ' Ald. Rob.

298. βροτοῖς Ald. Turn. Med.

θεῶν διδόντων· πᾶν δ' ἀναπτύξας πάθος
λέξον καταστάς, κεἰ στένεις κακοῖς, ὅμως·
τίς οὐ τέθνηκε; τίνα δὲ καὶ πενθήσομεν
τῶν ἀρχελάων, ὅστ', ἐπὶ σκηπτουχίᾳ
ταχθείς, ἄνανδρον τάξιν ἠρήμου θανών;

ΑΓ. Ξέρξης μὲν αὐτὸς ζῇ τε καὶ φάος βλέπει.

ΑΤ. ἐμοῖς μὲν εἶπας δώμασιν φάος μέγα,
καὶ λευκὸν ἦμαρ νυκτὸς ἐκ μελαγχίμου.

ΑΓ. Ἀρτεμβάρης δέ, μυρίας ἵππου βραβεύς,

Colb. 2. Lambeth. v. l. in M. 2. quod confirmare videatur Sophocl. Philoct. 1309. ἀνθρώποισι τὰς μὲν ἐκ θεῶν Τύχας δοθείσας ἔστ' ἀναγκαῖον φέρειν. Sed ibi dativus a δοθείσας pendet. Cf. Ruhnken. ad Homer. Hymn. Cer. 147.

300. κἀι στένοις Ald. Colb. 1. εἰστένοις Rob. Mox interpunxi ante ὅμως, quod, sic positum, reddendum est per *nihilominus tamen*. Theb. 709. Πιθοῦ γυναιξί, καίπερ οὐ στέργων, ὅμως. Choeph. 113. Μέμνησ' Ὀρέστου, κεἰ θυραῖός ἐσθ', ὅμως. Eurip. Alc. 935. Φίλοι, γυναικὸς δαίμον' εὐτυχέστερον Τοὐμοῦ νομίζω, καίπερ οὐ δοκοῦνθ', ὅμως. Helen. 1026. Εὐεργετῶ γὰρ κεῖνον, οὐ δοκῶν, ὅμως. Paullo aliter ibid. 1414. Ἄγαν γὰρ αὐτὸν οὐ παρόνθ' ὅμως στένεις.

302. Sic Robortellus, et, ut videtur, Scholiasta; probante Pauwio. Ceteri ἀρχελείων, quod nihil aliud significare posset quam *prædæ rectorum*. Formæ, Atticis usurpatæ, erant ἀρχέλας, ἀρχέλαος, ἀρχέλεως. Aristoph. Equit. 163. Τούτων ἁπάντων αὐτὸς ἀρχέλας ἔσει. Sic Μενέλας, Μενέλαος, et Μενέλεως, quarum prima occurrit Rhes. 41. Eurip. Troad. 212. Sic Ἀναξίλας, Χαρίλας, Ἀγεσίλας.

Ibid. ὅς τ' divisim omnes. ὥστ' v. l. in Scholiis. Homerica forma ὅστε haud raro utitur Noster. Supra 16. Οἵτε τὸ Σούσων κ. τ. λ. 42. οἵτ' ἐπίπαν ἠπειρογενὲς Κατέχουσιν ἔνθος. Theb. 129. Καὶ Κύπρις, ἅτε γένους προμάτωρ. 750. ὅστε μὴ πρὸς ἀγνὰν κ. τ. λ. Agam. 358. Ἥτ' ἐπὶ Τροίας πύργοις ἔβαλες. Eumen. 1022.

303. ἄναρχον Rob.

304. βλέπει φάος Schol. Aristoph. Ran. 1054. ἂν proximo versui præfigit Rob. pro ἀτ.

306. μελαγχείμου Ald. Rob. Vid. infra 573.

307. De quantitate nominis Ἀρτεμβάρης vid. supra ad v. 29.

στυφλοὺς παρ' ἀκτὰς θείνεται Σιληνίων.
χὠ χιλίαρχος Δαδάκης, πληγῇ δορός,
πῆδημα κοῦφον ἐκ νεῶς ἀφήλατο·
Τενάγων τ', ἀριστεὺς Βακτρίων ἰθαγενής,
θαλασσόπληκτον νῆσον Αἴαντος πολεῖ.
Λίλαιος, Ἀρσάμης τε, καργήστης τρίτος,
οἵδ' ἀμφὶ νῆσον τὴν πελειοθρέμμονα
νικώμενοι κύρισσον ἰσχυρὰν χθόνα·
πηγαῖς τε Νείλου γειτονῶν Αἰγυπτίου
Ἀρκτεύς, Ἀδεύης, καὶ Φερεσσεύης τρίτος,

309. Δαρδάκης Lambeth. πληγεὶς Colb. 1. Viteb.

310. ἀφήλλατο Ald. M. 2. forte pro ἀφήλλετο.

311. τανάγων Ald. Barocc. τενέγων Rob.

Ibid. ἄριστος libri omnes tum scripti tum impressi; hoc autem quin recte in ἀριστεὺς reformatum sit, nemo, ut opinor, dubitabit. Vide Porsoni notam ad Eurip. Med. 5. Helladius ap. Photium p. 1590. τὸ ἄριστος κυρίως μὲν ἐπὶ τῶν κατὰ πόλεμον εὐδοκιμούντων ἂν ῥηθείη· διότι καὶ ἀριστέας τούτους καλοῦμεν. Porro ἄριστος Βακτρίων ἰθαγενὴς vix Græcum sonare arbitror. In fine versus ἰθαιγενὴς Rob. Med.

312. θαλασσόπλακτον Barocc. M. 1. Lambeth. θαλασσόπλαγκτον H. (Sophocl. Aj. 602. Σάλαμις— ἁλίπλαγκτος, ubi ἁλίπλακτος ex hoc loco reponit Lobeck. Pindar. Pyth. IV. 24. ἁλιπλάγκτου γᾶς. MS. Gotting. ἁλιπλάκτου, quæ tamen non est vera lectio.) θαλασσόπλαγκτον ὃς νῆσος C. Ex his varietatibus forsitan colligendum sit olim lectum fuisse θαλασσόπλακτος. Eurip. Hecub. 774. de Polydori cadavere, ἐκβάλλει ξένος Θαλασσόπλαγκτον. Vid. supra 282. Prometh. 476.

313. κ' Ἀργήστης edd. præter Porsonianam. κ' Ἀργύστης G.

314. πελειοθρέμονα Ald.

315. κύρισσον Ald. Rob. Turn.

316. γειτόνων Ald. Rob.

317. φερεσέβης Ald. φρεδεύης Rob. Φερεσσέβης Turn. Steph. quod nescio an verum sit. Φερεσσεύης A. B. M. 1. 2. Colb. 1. 2. Lambeth. Brunck. Porson. Schutz. φαρασσεύης K. φερεσσακὴς Bothe.

ἐχθροῖς παρασχών, εὐκλεῶς ἀπώλετο.
τοιῶνδε γ' ἀρχῶν νῦν ὑπεμνήσθην πέρι· 335
πολλῶν παρόντων δ' ὀλίγ' ἀπαγγέλλω κακά.

ΑΤ. αἲ, αἲ, κακῶν ὕψιστα δὴ κλύω τάδε,
αἴσχη τε Πέρσαις καὶ λιγέα κωκύματα.
ἀτὰρ φράσον μοι τοῦτ', ἀναστρέψας πάλιν,
πόσον τι πλῆθος ἦν νεῶν Ἑλληνίδων, 340
ὥστ' ἀξιῶσαι Περσικῷ στρατεύματι
μάχην ξυνάψαι ναΐαισιν ἐμβολαῖς;

ΑΓ. πλήθους μὲν ἂν σάφ' ἴσθ' ἕκατι βαρβάρους

334. νηλεῶς v. l. in N. ἀνηλεῶς Guelf.

335. Τοιῶνδ' ἀρχόντων νῦν Ald. Barocc. F. K. L. M. 1. 2. Colb. 1. Mosq. τοιῶνδέ γ' ἀρχόντων νῦν Rob. Steph. Med. τοιῶνδ' ἄρ' ὄντων νῦν Turn. τοιῶνδ' ἄρ' ἀρχόντων νῦν Lambeth. Τοιῶνδέ γ' ἀρχόντων, omisso νῦν, Brunck. Porson. Schutz. τοιῶνδ' ἐπαρχόντων v. l. in N. Quod dedi, Canteri correctio est. Vox ἀρχὸς occurrit Agamem. 123. (modo sanus sit iste locus) et sæpius apud Homerum. Equidem conjeceram Τοιῶνδ' ἐπάρχων. In Theb. 268. pro Ἐγὼ δέ γ' ἄνδρας, olim legebatur Ἐγὼ δ' ἐπ' ἄνδρας. Hodie vero vocem ἀρχόντων ex margine irrepsisse puto, versum vero hunc fere in modum olim scriptum fuisse: Τοιῶνδε μέντοι νῦν ὑπεμνήσθην περί.

336. ἀπαγγελῶ Ald. Rob.

338. λυγέα Ald.

339. ταῦτ' Ald. Rob. Turn. τοῦτ' Steph.

340. πόσον δὴ Ald. Rob. Barocc. M. 2. πόσον δὲ A. B. C. Guelph. Brunck. Schutz. πόσον τι Turn. Porson. Et hoc verum puto. Sophocl. Antig. 42. Ποῖόν τι κινδύνευμα; Eurip. Iph. T. 1030. Ποῖόν τι; Heracl. 668. Ποιόν τι πλῆθος ξυμμάχων πάρεστ' ἔχειν; ibid. 832. Πόσον τιν' αὐχεῖς πάραγον ἀσπίδων βρέμειν, Πόσον τινα στεναγμόν, οἰμωγήν θ' ὁμοῦ; Aristoph. Ran. 55. Πόθος; πόσος τις; ibid. 59. Ποιός τις, ὦ 'δελφίδιον;

Ibid. ἢ νεῶν Ald. Dein mallem Ἑλληνικῶν. Cf. 415. 423.

342. ναΐῃσιν Ald. Rob. ναΐοισιν Turn. Steph. Barocc. M. 1. Viteb. Lambeth. Porson. συμβολαῖς Colb. 1. 2. Mosq. Viteb.

343. βαρβάρων Ald. Rob. Med. Barocc. H. K. Colb. 1. Mosq.

ναυσὶν κρατῆσαι· καὶ γὰρ Ἕλλησιν μὲν ἦν
ὁ πᾶς ἀριθμὸς εἰς τριακάδας δέκα
νεῶν, δεκὰς δ' ἦν τῶνδε χωρὶς ἔκκριτος·
Ξέρξῃ δέ, καὶ γὰρ οἶδα, χιλιὰς μὲν ἦν,
ὧν ἦγε, πλῆθος· αἱ δ' ὑπέρκοποι τάχει
ἑκατὸν δὶς ἦσαν, ἑπτά θ'· ὧδ' ἔχει λόγος.
μή σοι δοκοῦμεν τῇδε λειφθῆναι μάχῃ;
ἀλλ' ὧδε δαίμων τις κατέφθειρε στρατόν,
τάλαντα βρίσας οὐκ ἰσορρόπῳ τύχῃ.

ΑΤ. θεοὶ πόλιν σώζουσι Παλλάδος θεᾶς.
ἔτ' ἆρ' Ἀθηνῶν ἔστ' ἀπόρθητος πόλις;

ΑΓ. ἀνδρῶν γὰρ ὄντων, ἔρκος ἐστὶν ἀσφαλές.

Viteb. fortasse pro βάρβαρον, nisi olim lectum fuerit Νῆας κρατῆσαι.

347. Ξέρξης C.

348. αἵδ' Ald. Rob. ὑπέρκομποι omnes. Alteram formam unice veram esse demonstrare volui ad Theb. 387. Ceterum vv. 347, 8, 9. laudat Plutarchus in Themistocl. p. 216. ubi pro ὧν ἦγε πλῆθος legitur, νεῶν τὸ πλῆθος.

349. ἑπτὰ δ' Ald. Colb. 1. ᾧδ' Turn. ut semper.

350. μέσοι Ald. δοκῶμεν Brunck. Schutz. sine interrogatione, quam non agnoscunt editiones, sed quæ in hujusmodi formulis semper adhiberi debet. Plato Rep. IV. p. 486. μή που δοκοῦμέν σοι οὐκ ἀναγκαῖα ἕκαστα διεληλυθέναι; sic enim legendum. Noster Prometh. 995. μήτι σοι δοκῶ Ταρβεῖν ὑποπτήσσειν τε τοὺς νέους θεούς; 255. Μή που τι προύβης τῶνδε καὶ περαιτέρω; Sophocl. Trach. 316. μήπου τύραννος Εὐρύτου σπορά τις ἦν; uti emendavit Erfurdt. Vid. ad Theb. 193. Hermann. ad Viger. p. 777.

Ibid. ληφθῆναι Med. Mosq.

352. ἰσορόπῳ Ald.

353. Hic versus Choro potius convenire videtur.

354. Atossæ tribuitur hic versus in Rob. probante Schutzio, qui interrogationis notam recte adpinxit. In ceteris Nuncio adsignatur. Pro ἔτ' edd. omnes ἔστ' præter Robortellianam, ubi ἔτ', quod exhibent Barocc. G. L. M. 1. Mosq. Viteb. Guelf. et reponendum censet Schutzius.

355. ὄντως Porsonus in Adversariis, quod, mea quidem sententia,

ΑΤ. ἀρχὴ δὲ ναυσὶ ξυμβολῆς τίς ἦν φράσον·
τίνες κατῆρξαν, πότερον Ἕλληνες, μάχης,
ἢ παῖς ἐμός, πλήθει καταυχήσας νεῶν;
ΑΓ. ἦρξεν μέν, ὦ δέσποινα, τοῦ παντὸς κακοῦ
φανεὶς ἀλάστωρ, ἢ κακὸς δαίμων ποθέν.
ἀνὴρ γὰρ Ἕλλην, ἐξ Ἀθηναίων στρατοῦ
ἐλθών, ἔλεξε παιδὶ σῷ Ξέρξῃ τάδε,
ὡς, εἰ μελαίνης νυκτὸς ἵξεται κνέφας,
Ἕλληνες οὐ μενοῖεν, ἀλλὰ σέλμασι
νεῶν ἐπενθορόντες, ἄλλος ἄλλοσε
δρασμῷ κρυφαίῳ βίοτον ἐκσωσοίατο.
ὁ δ' εὐθὺς ὡς ἤκουσεν, οὐ ξυνεὶς δόλον
Ἕλληνος ἀνδρός, οὐδὲ τὸν θεῶν φθόνον,
πᾶσιν προφωνεῖ τόνδε ναυάρχοις λόγον·

vulgato deterius; etsi hæ voces alibi confusæ sunt; vid. Needham. ad Hierocl. p. 424.

358. κατακαυχήσας Ald. Turn. Barocc.

359. μὲν deest in Rob.

361. ἀνήρ. Schol. ἦν δ' οὗτος Σίκινος, ὁ τοῦ Θεμιστοκλέους παιδαγωγός. ubi forsun legendum τῶν Θεμιστοκλέους, sc. παιδῶν. Herodot. VIII. 75. τῷ οὔνομα ἦν Σίκινος, οἰκέτης δὲ καὶ παιδαγωγὸς ἦν τῶν Θεμιστοκλέους παιδῶν. Plutarch. de eodem, εὔνους δὲ τῷ Θεμιστοκλεῖ, καὶ τῶν τέκνων αὐτοῦ παιδαγωγός.

365. ἐπενθορῶντες Ald. ἐπανθορόντες Rob. Med. C. L. Colb. 1. Mosq. Viteb. ἐπανθορῶντες Lambeth.

366. ἐκσωσαίατο omnes, quod in ἐκσωσοίατο mutandum esse, et supra μένοιεν in μενοῖεν, verissime monuit amicus doctissimus J. H. Monk. Cf. 375. Sophocl. Œd. T. 792. Eurip. Hippol. 1170. (ed. Monk.) Iph. T. 975. Xenoph. Anab. II. i. 23.

367. δδ' Ald. Rob. ut semper fere.

368. θεοῦ G.

369. προσφωνεῖ Ald. Rob. Barocc. ναυάρχεις Ald. Vid. ad Theb. 828.

εὖτ' ἂν φλέγων ἀκτῖσιν ἥλιος χθόνα
λήξῃ, κνέφας δὲ τέμενος αἰθέρος λάβῃ,
τάξαι νεῶν μὲν στῖφος ἐν στίχοις τρισίν,
ἔκπλους φυλάσσειν καὶ πόρους ἁλιῤῥόθους·
ἄλλας δὲ κύκλῳ νῆσον Αἴαντος πέριξ,
ὡς, εἰ μόρον φευξοίαθ' Ἕλληνες κακόν,
ναυσὶν κρυφαίως δρασμὸν εὑρόντες τινά,
πᾶσι στερεῖσθαι κρατὸς ἦν προκείμενον.
τοιαῦτ' ἔλεξε κάρθ' ὑπ' ἐκθύμου φρενός·
οὐ γὰρ τὸ μέλλον ἐκ θεῶν ἠπίστατο.
οἱ δ' οὐκ ἀκόσμως, ἀλλὰ πειθάρχῳ φρενὶ
δεῖπνόν τ' ἐπορσύνοντο, ναυβάτης τ' ἀνὴρ
ἐτροποῦτο κώπην σκαλμὸν ἄμφ' εὐήρετμον.
ἐπεὶ δὲ φέγγος ἡλίου κατέφθιτο,

370. φλόγα Rob. K. L. v. l. in C.

372. στοίχοις Med. Colb. 1. 2. M. 2. vid. 436. νεῶν μὲν στῖφος Brunck. νεῶν στίφος μὲν edd. vet. et Porsonus.

373. ἁλιρόθους Ald. Rob.

374. νήσων Ald. νοῦσον Rob.

375. ὠ pro ὡς Rob. et mox φεύξοιενθ'.

377. Scholiasta, homo, ut videtur, rei metricæ peritissimus, sua nos beavit conjectura, κράτος, penacute, κατ' ἀντίπτωσιν pro κράτους.

378. τοσαῦτ' edd. vet. τοιαῦτ' Brunck. Mox ὑπερθύμου Rob. Barocc. C. G. L. Mosq. Guelf. ὑπὲρ θύμου Colb 2. ὑπ' εὐθύμου Steph.

381. τ' deest in edd. vet. et MSS. a Brunckio suppletum. Equidem suspicor antiquam lectionem excidisse, cujus glossema fuerit δεῖπνον: forsan θοίνας. Scholiastæ glossa est εὐωχίαν, quam vocem ad δεῖπνον explicandum vix, ut opinor, posuisset.

Ibid. ναύτης Ald. ναυάτης Turn. Steph. Male: vide Hemsterhus. ad Polluc. p. 781. et in Addend. Valckenaer. in Ammon. p. 17. ναυβάτης Euripidi Helen. 1615. et Lycophroni reddidit Brunckius.

382. τροποῦτο Ald. Rob. Turn.

καὶ νὺξ ἐπῄει, πᾶς ἀνὴρ κώπης ἄναξ
εἰς ναῦν ἐχώρει, πᾶς θ' ὅπλων ἐπιστάτης.
τάξις δὲ τάξιν παρεκάλει νεὼς μακρᾶς,
πλέουσι δ', ὡς ἕκαστος ἦν τεταγμένος·
καὶ πάννυχοι δὴ διάπλουν καθίστασαν
νεῶν ἄνακτες πάντα ναυτικὸν λεών.
καὶ νὺξ ἐχώρει, κοὐ μάλ' Ἑλλήνων στρατὸς
κρυφαῖον ἔκπλουν οὐδαμῇ καθίστατο.
ἐπεί γε μέντοι λευκόπωλος ἡμέρα
πᾶσαν κατέσχε γαῖαν, εὐφεγγὴς ἰδεῖν,
πρῶτον μὲν Ἠχοῖ κέλαδος Ἑλλήνων πάρα
μολπηδὸν εὐφήμησεν, ὄρθιον δ' ἅμα
ἀντηλάλαξε νησιώτιδος πέτρας
Ἠχώ· φόβος δὲ πᾶσι βαρβάροις παρῆν
γνώμης ἀποσφαλεῖσιν· οὐ γὰρ ὡς φυγῇ

385. ναῦς Mosq. Guelf. Dein πᾶς δ' Med. Colb. 2. Schutz.

386. τάξυν Ald.

388. καὶ abest a Rob. πάννυχοι Ald. διάπλουν Rob.

389. νηῶν Turn. ναῶν Ald. Rob. νεῶν Brunck. quam formam, ubicunque per metrum licuit, reponendam judicavi, utpote magis Atticam. Necessario sic scribitur in vv. 329. 340. 358. 419. 425. 456. ναῶν vero metrum postulat v. 463.

391. οὐδαμοῦ L.

393. γῆν Ald.

394. ἠχῇ Ald. ἠχεῖ Rob. ἠχῇ Turn. Ἠχοῖ est ex Piersoni conjectura ad Mœrin p. 176. quam calculis suis comprobarunt Brunck. et Porson. ἠχοῖ v. l. in B.

395. εὐφήμησε Brunck. Schutz. Vide quæ dixi ad Prometh. 463. Præfat. ad Theb. p. 12. ὄρθιόν θ' M. 2.

398. οὐδὲ γὰρ ὡς ἐν φυγῇ Ald. Barocc. οὐ γὰρ ὡς φυγεῖν Rob. Mallem οὐ γὰρ ἐν φυγῇ—Ἀλλ' εἰς μάχην ὁρμῶντες.

παιᾶν' ἐφύμνουν σεμνὸν Ἕλληνες τότε,
ἀλλ' εἰς μάχην ὁρμῶντες εὐψύχῳ θράσει.
σάλπιγξ δ' ἀϋτῇ πάντ' ἐκεῖν' ἐπέφλεγεν·
εὐθὺς δὲ κώπης ῥοθιάδος ξυνεμβολῇ
ἔπαισαν ἅλμην βρύχιον ἐκ κελεύσματος.
θοῶς δὲ πάντες ἦσαν ἐμφανεῖς ἰδεῖν.
τὸ δεξιὸν μὲν πρῶτον εὐτάκτως κέρας
ἡγεῖτο κόσμῳ, δεύτερον δ', ὁ πᾶς στόλος
ἐπεξεχώρει, καὶ παρῆν ὁμοῦ κλύειν
πολλὴν βοήν· Ω ΠΑΙΔΕΣ ΕΛΛΗΝΩΝ, ΙΤΕ,
ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΤΕ ΠΑΤΡΙΔ', ΕΛΕΥΘΕΡΟΥΤΕ ΔΕ
ΠΑΙΔΑΣ, ΓΥΝΑΙΚΑΣ, ΘΕΩΝ ΤΕ ΠΑΤΡΩΙΩΝ ΕΔΗ,
ΘΗΚΑΣ ΤΕ ΠΡΟΓΟΝΩΝ· ΝΥΝ ΥΠΕΡ ΠΑΝΤΩΝ ΑΓΩΝ.
καὶ μὴν παρ' ἡμῶν Περσίδος γλώσσης ῥόθος
ὑπηντίαζε· κοὐκέτ' ἦν μέλλειν ἀκμή·
εὐθὺς δὲ ναῦς ἐν νηῒ χαλκήρη στόλον

399. ἐφήμουν Colb. 1. 2.

400. ὁρῶνταs Rob. ὁρῶντες Guelf.

402. Sic Robortellus, Med. A. B. H. K. L. Colb. 2. Mosq. Viteb. Brunck. Schutz. ἐπεὶ δὲ κώπης Ald. Turn. ἔπειτα Porson. Vid. 414.

403. κελεύματος Med. Mosq. quæ scriptura delicatioris ævi fuit. Antiqui dicebant γνωστός, κλαυστός, ἡμίκαυστος, καταχύσματα, κροῦσμα, recentiores sigma omittebant. Vid. Dorvill. ad Charit. p. 403.

404. εἶσαν Ald. Dein ἐκφανεῖς omnes præter Rob. et C. qui ἐμφανεῖς. Hac voce utitur Noster infra 524. Eumen. 419. ἐκφανὴς an alibi reperiatur nescio.

405. εὐτάκταν Ald. εὔτακτον edd. reliquæ. Sed εὔτακτως Med. K. L. v. l. in M. 2. et sic legisse videtur interpres Græcus, qui explicat, μετ' εὐταξίας. εὐστόχως H.

407. ὑπεξεχώρει Steph. Canter. MSS. ut videtur, haud pauci; sed ἐπεξεχώρει Med. A. B. Colb. 1. 2. Mosq. Viteb. Brunck. Porson. recte; non enim *clam* exibant, sed *adversus* hostes.

414. ἐννυκτὶ Rob. Ceteri ἐν νηΐ.

ἔπαισεν. ἦρξε δ' ἐμβολῆς Ἑλληνικὴ
ναῦς, κἀποθραύει πάντα Φοινίσσης νεὼς
κόρυμβ'· ἐπ' ἄλλην δ' ἄλλος ἴθυνεν δόρυ.
τὰ πρῶτα μὲν δὴ ῥεῦμα Περσικοῦ στρατοῦ
ἀντεῖχεν· ὡς δὲ πλῆθος ἐν στενῷ νεῶν
ἤθροιστ', ἀρωγὴ δ' οὔτις ἀλλήλοις παρῆν,
αὐτοί θ' ὑφ' αὑτῶν ἐμβόλοις χαλκοστόμοις
παισθέντ' ἔθραυον πάντα κωπήρη στόλον,
Ἑλληνικαί τε ναῦες οὐκ ἀφραδμόνως
κύκλῳ πέριξ ἔθεινον· ὑπτιοῦτο δὲ
σκάφη νεῶν, θάλασσα δ' οὐκέτ' ἦν ἰδεῖν,

Sed formæ Atticæ erant *ναῦς, ναΐ*, Ionicæ *νηῦς, νηΐ*.

417. *ηὔθυνεν* Med. *εὔθυνε* B. Vid. infra ad 779. Legendum autem puto *ἐπ' ἄλλον*.

418. *καὶ πρῶτα* Rob. Guelf. Mox *οὖν* pro *δὴ* Ald. Rob. Barocc. Colb. 1. *νῦν* Rob. *καὶ πρῶτα μὲν νῦν Περσικοῦ ῥ' εὐμαστρατοῦ* M. 2.

420. *ἤθροιστ'* edd. cum spiritu leni. *ἤθροιστ'* dedi, secutus auctoritatem Ptolemæi Ascalonitæ apud Eustath. p. 1387, 7. *δασύνεται Ἀττικῶς τὸ ἄθρους*.

421. *αὐτοὶ δ'* omnes. Dein *ὑπ' αὐτῶν* Ald. Turn. Barocc. *ἐμβολαῖς* edd. et MSS. *ἐμβόλοις* dubitanter proponit Brunckius, sicut correxerat in curis secundis Stanleius. Hesych. *ἀῤῥενικῶς δέ φασι τὸν τῆς νεὼς ἔμβολον, τὸ χάλκωμα τὸ περιτεθέμενον κατὰ τὴν πρῶραν*. Thucyd. VII. 36. *ἐνόμισαν ἀναῤῥήξειν τὰ πρώραθεν αὐτοῖς στερίφοις καὶ παχέσι πρὸς κοῖλα καὶ ἀσθενῆ παρέχοντες τοῖς ἐμβόλοις*. ubi fortasse legendum *προέχοντες*. Sic in II. 76. *ἀπεκαύλιζε τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς*. Femininam formam vides. Cf. v. 279. Koen. ad Gregor. e Dial. Ion. § 108.

422. Sic Porsonus: ceteri *παίοντ'*. Lectorem ablegat vir summus ad Valckenaer. in Herodot. VII. 207. et Nostri Suppl. 500. ubi pro *εὖ ῥέοντα* edidit *εὑρεθέντα*. Mox *κωπήρη* Rob.

423. *ἀφρασμόνως* Colb. 1. ut in Agam. 298. 1410. ubi reponendum *ἀφραδμόνως*, quæ fuit vetustior scriptura.

424. *ὑπτιοῦτο δὴ* Heath. Brunck. Schutz.

425. *θάλασσαν δ'* Ald. *θάλασσαν*, sine *δ'*, Turn. Steph.

ναναγίων πλήθουσα καὶ φόνου βροτῶν·
ἀκταὶ δὲ νεκρῶν χοιράδες τ' ἐπλήθυον.
φυγῇ δ' ἀκόσμως πᾶσα ναῦς ἠρέσσετο,
ὅσαιπερ ἦσαν βαρβάρου στρατεύματος.
οἱ δ', ὥστε θύννους ἤ τιν' ἰχθύων βόλον,
ἀγαῖσι κωπῶν, θραύσμασίν τ' ἐρειπίων
ἔπαιον, ἐῤῥάχιζον· οἰμωγὴ δ' ὁμοῦ
κωκύμασιν κατεῖχε πελαγίαν ἅλα,
ἕως κελαινῆς νυκτὸς ὄμμ' ἀφείλετο.
κακῶν δὲ πλῆθος οὐδ' ἄν, εἰ δέκ' ἤματα
στιχηγοροίην, οὐκ ἂν ἐκπλήσαιμι σοί.
εὖ γὰρ τόδ' ἴσθι, μηδάμ' ἡμέρᾳ μιᾷ
πλῆθος τοσουτάριθμον ἀνθρώπων θανεῖν.

426. πλήθουσαν Ald. Turn. Steph. βροτῶν φόνου M. 2.

427. ἐπλήθυνον Ald. ἐπλήθυνον Turn. Steph. Mox ἀκόσμῳ Casaub.

429. βαρβάρων Rob.

430. τοὶ δ' edd. omnes: quod, etsi defendi potest, satius judicavi in communem formam mutare. Cf. 380. Dein θύνους Rob.

432. οἰμογὴ Ald. οἰμωγῆς Med.

433. πελασγίαν Rob.

434. Si sana sit lectio vulgata, subaudiendum erit οἰμωγήν. Mihi quidem non sine quadam veritatis specie corrigere videor ἀφίκετο. Eurip. Iph. T. 110. Ὅταν δὲ νυκτὸς ὄμμα λύγαιας μόλῃ, ubi non opus est Musgravii correctione, νυκτὸς ἅρμα.

435. εἰς pro εἰ Ald.

436. Ita F. L. Mosq. στοιχηγορείην M. 2. ceteri στοιχηγοροίην. Scholiasta, ni fallor, legerat στιχηγοροίην, explicat enim per στοιχομυθοίην, quod in στιχομυθοίην mutandum, quum altera forma nuspiam exstet, nisi in corrupta Hesychii glossa. In Demosth. Phil. I. 4. Harpocrat. et Etymol. M. p. 699, 33. male legitur περιστοιχίζομαι, uti liquet ex Nostri Agam. 1384. ἄπειρον ἀμφίβληστρον, ὥσπερ ἰχθύων Περιστιχίζω.

437. Sic Brunckius ex A. μηδ' ἂν ἡμέρᾳ μιᾷ edd. vet.

438. τοσοῦτ' ἀριθμὸν Ald. Turn. Barocc. M. 2.

ΑΤ. αἴ, αἴ, κακῶν δὴ πέλαγος ἔῤῥωγεν μέγα
Πέρσαις τε καὶ πρόπαντι βαρβάρων γένει.
ΑΓ. εὖ νῦν τόδ' ἴσθι, μηδέπω μεσοῦν κακόν·
τοιάδ' ἐπ' αὐτοὺς ἦλθε συμφορὰ πάθους,
ὡς τοῖσδε καὶ δὶς ἀντισηκῶσαι ῥοπῇ.
ΑΤ. καὶ τίς γένοιτ' ἂν τῆσδ' ἔτ' ἐχθίων τύχη;
λέξον τίν' αὖ φὴς τήνδε συμφορὰν στρατῷ
ἐλθεῖν, κακῶν ῥέπουσαν εἰς τὰ μάσσονα.
ΑΓ. Περσῶν ὅσοιπερ ἦσαν ἀκμαῖοι φύσιν,
ψυχήν τ' ἄριστοι, κεὐγένειαν ἐκπρεπεῖς,
αὐτῷ τ' ἄνακτι πίστιν ἐν πρώτοις ἀεί,
τεθνᾶσιν αἰσχρῶς δυσκλεεστάτῳ μόρῳ.
ΑΤ. οἰ ἐγὼ τάλαινα συμφορᾶς κακῆς, φίλοι·

439. ἔῤῥωται Med. Mosq.

440. βαρβάρῳ K. L.

441. Hic versus in libris hunc in modum legitur, Εὖ νῦν τόδ' ἴσθι μηδέπω μεσοῦν κακῶν. Sed quum κακὸν præberent Colb. 1. 2. Mosq. Viteb. Guelf. id non dubitavi cum Botheo recipere, punctulo post ἴσθι inserto. Supra 178. Εὖ τόδ' ἴσθι, γῆς ἄνασσα, κ. τ. λ. 437. εὖ γὰρ τόδ' ἴσθι, κ. τ. λ. Correctionem verissimam esse evincit similis locus Eurip. Med. 59. Ζηλῶ σ'· ἐν ἀρχῇ πῆμα, κοὐδέπω μεσοῖ.

442. Sic Ald. Rob. Med. Barocc. K. L. M. 2. Colb. 1. 2. Viteb. αὐτῆς Mosq. αὐτοὺς ceteri.

444. τῆς δὲ τ' Ald. Rob.

445. τί δ' αὖ Guelf. φῂς edd. pleræque hic et in 452. φὴς, sine iota, Rob. et τὴν δὲ.

447. ὅσοι παρῆσαν G. φύσει K. L. Colb. 2. Ven. 2. v. l. in M. 2.

448. καὶ εὐγένειαν Ald. Rob. Dein εὐπρεπεῖς Rob. A. B. L. Colb. 1. Mosq. Guelf. quod pene adsumseram: vide supra ad v. 189.

449. πρώτοισ' Ald.

450. Ita Rob. Med. A. B. H. K. M. 2. Colb. 1. 2. Lambeth. Mosq. Guelf. Viteb. Ceteri τεθνᾶσιν οἰκτρως. Dein δυστυχεστάτῳ A. L. Colb. 2. Guelf. πότμῳ pro μόρῳ Colb. 1. Mosq.

451. οἰ 'γὼ Porsonus.

ποίῳ μόρῳ δὲ τούσδε φὴς ὀλωλέναι;
ΑΓ. νῆσός τις ἐστὶ πρόσθε Σαλαμῖνος τόπων,
βαιά, δύσορμος ναυσίν, ἣν ὁ φιλόχορος
Πὰν ἐμβατεύει, ποντίας ἀκτῆς ἔπι.
ἐνταῦθα πέμπει τούσδ', ὅπως, ὅτ' ἐκ νεῶν
φθαρέντες ἐχθροὶ νῆσον ἐκσωζοίατο,
κτεῖνοιεν εὐχείρωτον Ἑλλήνων στρατόν,
φίλους δ' ὑπεκσώζοιεν ἐναλίων πόρων·
κακῶς τὸ μέλλον ἱστορῶν· ὡς γὰρ θεὸς
νεῶν ἔδωκε κῦδος Ἕλλησιν μάχης,
αὐθημερὸν φράξαντες εὐχάλκοις δέμας
ὅπλοισι, ναῶν ἐξέθρωσκον· ἀμφὶ δὲ
ἐκυκλοῦντο πᾶσαν νῆσον, ὥστ' ἀμηχανεῖν
ὅποι τράποιντο· πολλὰ μὲν γὰρ ἐκ χερῶν
πέτροισιν ἠράσσοντο, τοξικῆς δ' ἀπὸ

452. ποίῳ δὲ μόρῳ Rob. δὲ abest ab Ald. Barocc.

453. πρόσθεν Ald.

455. πανεμβατεύει Ald. ποντίας ἅλμης conjecit Pauwius.

456. ὅτ' ἂν νεῶν Rob. ὅταν νεῶν ceteri. ὅτ' ἐκ νεῶν reponendum esse monuit Elmsleius in Censura Edinensi T. XVII. p. 236.

458. Ita Porsonus, κτείνεια Ald. κτείνειεν Rob. Barocc. C. Colb. 2. Guelf. κτείνοιεν ceteri. Mox omnes ὑπεκσώζοιεν, quod si retineas, retinendum etiam erit κτείνοιεν. Sed nescio an rectius legeretur ὅπως—κτάνοιεν—φίλους δ' ὑπεκσώσειαν. Vid. Theb. 20. et loca ibi citata.

Ibid. εἰν ἁλίων Ald. εἰναλίων Rob. Turn. ἁλίων M. 2. πόρον Rob.

461. ναῶν edd. Vid. supra 389. νεῶν M. 2.

464. κυκλοῦντο Ald. Rob. Turn. 'κυκλοῦντο Heath. Brunck. ἐκυκλοῦντο Guelf. Viteb. Mosq. Porson. Prætulerim equidem, Πᾶσαν ἐκυκλοῦντο νῆσον.

465. γὰρ deest in Rob. χειρῶν Ald. Rob.

466. πέτρῃσιν edd. πέτροισιν Schol. Med. Colb. 1. 2. Mosq.

θώμιγγος ἰοὶ προσπίτνοντες ὤλλυσαν.
τέλος δ', ἐφορμηθέντες ἐξ ἑνὸς ῥόθου
παίουσι, κρεοκοποῦσι δυστήνων μέλη,
ἕως ἁπάντων ἐξαπέφθειραν βίον.
Ξέρξης δ' ἀνώμωξεν κακῶν ὁρῶν βάθος·
ἕδραν γὰρ εἶχε παντὸς εὐαυγῆ στρατοῦ,
ὑψηλὸν ὄχθον ἄγχι πελαγίας ἁλός·
ῥήξας δὲ πέπλους, κἀνακωκύσας λιγύ,
πεζῷ παραγγείλας ἄφαρ στρατεύματι,
ἴησ' ἀκόσμως ξὺν φυγῇ. τοιάνδε σοι
πρὸς τῇ πάροιθε συμφορὰν πάρα στένειν.

Viteb. Recte; nam πέτρα plerumque de *rupe* dicitur, πέτρος de *lapide*. Dein ῥάσσαντο Ald. Rob. Turn. Med. Barocc. Mox τοξικῆς τ' Med. Colb. 1. 2. Brunck. Schutz.

467. προσπίπτοντες Ald. Turn. Barocc.

469. Sic Scholiasta et Porsonus, quem vide in Præf. ad Eurip. Hecub. p. 8. Reliqui fere omnes κρεωκοποῦσι, sed κρεωκιποῦσι Ald. Rob. Mox δυστόνων Barocc.

470. ἐξ ἀπέφθειραν Ald. ἐξαπίφθειραν Rob.

471. πάθος Colb. 1. Viteb.

472. Editt. veteres εὐαγῆ. Brunckius εὐαυγῆ reposuit ex correctione Hemsterhusii, qui pariter emendavit Eurip. Suppl. 652. unde εὐαυγεῖς restituit Musgravius in Bacch. 661. Scholiasta ad h. v. utramque lectionem explicat.

473. πελασγίας Ald. Turn. χθονὸς pro ἁλὸς Rob.

475. πεζῷ τε M. 1.

476. ἴησ' Rob. Med. v. l. in B. Ceteri ἤϊξ'. Piersoni sententiæ de αἴσσω *semper* apud Atticos disyllabo, duo versus obstare monuit Porsonus, præter Eurip. Hecub. 31. nempe h. v. et Eurip. Iph. A. 12. Τί δὲ σὺ σκηνῆς ἐκτὸς ἀΐσσεις, quibus tertium adjecit Seidlerus de Vers. Dochmiac. p. 20. Eurip. Troad. 157. quem tamen corruptum esse merito suspicatur Burgessius. Vide Append.

Ibid. ἀκόσμῳ edd. † ἀκόσμῳ Porsonus. ἀκόσμως Colb. 1. Mosq. et Scholiasta. Supra 428. Φυγῇ δ' ἀκόσμως πᾶσα ναῦς ἠρέσσετο. Cf. vv. ll. in Theognid. 236. ed. Brunck.

477. πάροιθεν Ald. Rob. συμφορᾷ Colb. 1. M. 1. Mosq. Viteb.

ΑΤ. ὦ στυγνὲ δαῖμον, ὡς ἄρ' ἔψευσας φρενῶν
Πέρσας· πικρὰν δὲ παῖς ἐμὸς τιμωρίαν
κλεινῶν Ἀθηνῶν εὗρε, κοὐκ ἀπήρκεσαν,
οὓς πρόσθε Μαραθὼν βαρβάρων ἀπώλεσεν,
ὧν ἀντίποινα παῖς ἐμὸς πράξειν δοκῶν,
τοσόνδε πλῆθος πημάτων ἐπέσπασε.
σὺ δ' εἰπὲ ναῶν αἳ πεφεύγασιν μόρον,
ποῦ τάσδ' ἔλειπες; οἶσθα σημῆναι τορῶς;
ΑΓ. νεῶν γε ταγοὶ τῶν λελειμμένων σύδην
κατ' οὖρον οὐκ εὔκοσμον αἴρονται φυγήν.
στρατὸς δ' ὁ λοιπὸς ἔν τε Βοιωτῶν χθονὶ
διώλεθ'—οἱ μὲν ἀμφὶ κρηναῖον γάνος
δίψῃ πονοῦντες, οἱ δ' ὑπ' ἄσθματος κενοί—

478. δαίμων Mosq.

480. ἀπήρκεαν Ald. ἀπήρκεσεν Rob. ἀπήρκεσεν C. ἐπήρκεσαν Viteb.

483. τοσῶνδε Colb. 2. M. 2. Viteb.

484. νεῶν Ald. Rob. νηῶν Turn. Barocc.

485. ἔλιπες Ald. Turn. Barocc. M. 1. 2. ποῦ τάσδε γ' ἔλιπες Brunck. Schutz. citra necessitatem. Theb. 55. Κληρουμένους δ' ἔλειπον. Eurip. Hippol. 921. Ἦν ἀρτίως ἔλειπον. Anglice verteris, *where did you leave them?* Brunckii lectio esset, *where have you left them?*

486. ναῶν omnes. Vide ad 389. λελεγμένων v. l. in N. δὲ pro γε Ald. Turn. Steph.

487. Vulgo αἰροῦνται. Alterum reposui ex Elmsleii monitu ad Eurip. Heracl. 505. Sophocl. Ajac. 247. Ποδοῖν κλοπὰν αἴρεσθαι.

488. δὲ λοιπὸς Colb. 1. Βοιωτῶν Ald. Copula autem τε referenda est ad v. 491.

489. διώλυθ' Rob. διώλλυθ' ceteri. Vix dubium puto διώλεθ', quod reposui. ὀλόμενος et ὀλλύμενος confusa sunt in Theb. 320. 417.

490. δίψει omnes præter Med. qui δίψῃ. Eurip. Cycl. 97. Δίψης ἄκος λάβοιεν. ubi tamen legi posset δίψους, ut in Antiphanis versu ap. Polluc. X. 73. ἀσκοπυτίνην τινά, Δίψους ἀρωγόν. Sed hoc recentium Atticorum, illud veterum fuisse ar-

διεκπερῶμέν τ' εἴς τε Φωκέων χθόνα,
καὶ Δωρίδ' αἶαν, Μηλιᾶ τε κόλπον, οὗ
Σπερχειὸς ἄρδει πεδίον εὐμενεῖ πότῳ·
κἀντεῦθεν ἡμᾶς γῆς Ἀχαΐδος πέδον
καὶ Θεσσαλῶν πόλισμ' ὑπεσπανισμένους
βορᾶς ἐδέξαντ'. ἔνθα δὴ πλεῖστοι θάνον
δίψῃ τε λιμῷ τ', ἀμφότερα γὰρ ἦν τάδε.
Μαγνητικὴν δὲ γαῖαν, ἡδὲ Μακεδόνων
χώραν ἀφικόμεσθ', ἐπ' Ἀξίου πόρον,
Βόλβης θ' ἕλειον δόνακα, Παγγαίου τ' ὄρος,
Ἠδωνίδ' αἶαν. νυκτὶ δ' ἐν ταύτῃ θεὸς
χειμῶν' ἄωρον ὦρσε, πήγνυσιν δὲ πᾶν
ῥέεθρον ἀγνοῦ Στρυμόνος. θεοὺς δέ τις
τὸ πρὶν νομίζων οὐδαμοῦ, τότ' εὔχετο
λιταῖσι, γαῖαν οὐρανόν τε προσκυνῶν.

bitror. Vid. 497. Mox ὑπ' ἄσματος Mosq. ὑφάσματος conjecit Stanleius.

491. Vulgo, διεκπερῶμεν ἔς τε Φ. χ. Sed quum particula τε in v. 488. nihil haberet ad quod referretur, Schutzius corrigere voluit Οἵ τ' ἐκπερῶμεν. Lenior est, quam adhibui, Bothei medela.

493. ἄρδεσι Ald.

494. τῆι pro γῆς H. K.

496. ἐδέξατ' Viteb. θάνον Rob. Turn. "θανον Pauw. Rectius scribitur 'θάνον. πλεῖστ' ἔθανον Ald.

497. δίψει Brunck. e codd. Regg. et sic Colb. 1. L. M. 2.

498. ἔς τε pro ἡδὲ omnes præter Robortellum ac Porsonum, quem vide ad Eurip. Phœniss. 1703.

499. ἀφικόμεθ' Rob.

500. βόλβης δ' M. 2. Βοίβης Casaub. Παγγεῖον Ald.

501. νυκτὶ δ' τὸ ταύτῃ Ald.

503. Στρύμονος ἀγνοῦ Ald. Rob. Barocc. Nescio an alibi in senario occurrat forma Ionica ῥέεθρον. (vid. Lobeck. ad Sophocl. Aj. 427.)

504. ηὔχετο Turn. et recentiores. Vid. ad 395.

ἐπεὶ δὲ πολλὰ θεοκλυτῶν ἐπαύσατο,
κρυσταλλοπῆγα διὰ πόρον στρατὸς περᾷ.
χὥστις μὲν ἡμῶν, πρὶν σκεδασθῆναι θεοῦ
ἀκτῖνας, ὡρμήθη, σεσωσμένος κυρεῖ.
φλέγων γὰρ αὐγαῖς λαμπρὸς ἡλίου κύκλος
μέσον πόρον διῆκε, θερμαίνων φλογί.
ἔπιτνον δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν· εὐτυχὴς δέ τοι
ὅστις τάχιστα πνεῦμ' ἀπέῤῥηξεν βίου.
ὅσοι δὲ λοιποί, κἄτυχον σωτηρίας,
Θρῄκην περάσαντες μόγις πολλῷ πόνῳ,

507. In libris tam scriptis quam impressis hic versus sic legitur, Στρατὸς περᾷ κρυσταλλοπῆγα διὰ πόρον, quem verborum ordinem, ob cæsuræ defectum, mutari jubet Porsonus in Suppl. Præf. ad Hecub. p. 38. κρυσταλοπῆγα Ald.

508. χ' ὥς τις Turn.

509. σεσωσμένον Ald.

510. Legendum suspicor αὐγάς.

511. ἐς μέσον M. 2. Pro διῆκε reponendum arbitror διῆξε, permeavit. Prometh. 134. κτύπου γὰρ ἀχὼ χάλυβος Διῆξεν ἄντρων μυχόν. Sophocl. Trach. 1084. ἔθαλψεν ἅτης σπασμὸς ἀρτίως· ὁ δ' αὖ Διῆξε πλευρῶν. Herodot. IV. 134. τεταγμένοισι δὲ τοῖσι Σκύθῃσι λαγὸς ἐς τὸ μέσον διῆξε. Quod si διῆκε recte se habeat, repetendum ex superiore versu αὐγάς, transmisit radios. Interpretes sumsere quasi esset a διήκω, quod verbum dubito an alia habeat tempora quam præsens ac futurum. In Soph. Œd. Col. 905. pro Εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἦκον, locutione inaudita, reponendum, Εἰ μὲν δι' ὀργῆς ἦλθον.

Ibid. φλεγμαίνων L. M. 1. Colb. 2.

512. πίπτον edd. præter Porson. Schutz. τ' pro δ' Ald. Dein ἐν pro ἐπ' Mosq. Viteb. Mox εὐτυχεῖ Med. Colb. 2. M. 1. 2.

Ibid. Comparari meretur Thucydidis locus VII. 84. de Niciæ exercitu fluvium transeunte; καὶ οἱ πολέμιοι ἐπικείμενοι χαλεπὴν ἤδη τὴν διάβασιν ἐποίουν. ἄθροοι γὰρ ἀναγκαζόμενοι χωρεῖν, ἐπέπιπτόν τε ἀλλήλοις καὶ κατεπάτουν.

515. Θρήκην Ald. Rob. Nescio an rectius scriberetur Θρᾴκην, quod habet Scholiasta. Attici, ut videtur, dicebant Θρᾴξ, Θρᾳκός.

Ibid. μόλις Ald. Rob. Guelf. Schol. De harum vocum confusione vide notata ad Thom. Mag. p. 619.

ἥκουσιν ἐκφυγόντες, οὐ πολλοί τινες,
ἐφ' ἑστιοῦχον γαῖαν· ὡς στένειν πόλιν
Περσῶν, ποθοῦσαν φιλτάτην ἥβην χθονός.
ταῦτ' ἔστ' ἀληθῆ· πολλὰ δ' ἐκλείπω λέγων
κακῶν, ἃ Πέρσαις ἐγκατέσκηψεν θεός.
ΧΟ. ὦ δυσπόνητε δαῖμον, ὡς ἄγαν βαρὺς
ποδοῖν ἐνήλω παντὶ Περσικῷ γένει.
ΑΤ. οἰ ἐγὼ τάλαινα διαπεπραγμένου στρατοῦ.
ὦ νυκτὸς ὄψις ἐμφανὴς ἐνυπνίων,
ὡς κάρτα μοι σαφῶς ἐδήλωσας κακά.
ὑμεῖς δὲ φαύλως ταῦτ' ἄγαν ἐκρίνατε.
ὅμως δ', ἐπειδὴ τῇδ' ἐκύρωσεν φάτις
ὑμῶν, θεοῖς μὲν πρῶτον εὔξασθαι θέλω·

De versus rhythmo observat Porsonus Suppl. ad Præf. Hecub. p. 26. "Pronunciandi difficultas laborem ab exercitu Persico exhaustum optime exprimit." Quod vereor ne argutius quam verius animadversum sit; eadem enim numerorum scabrities et pronunciandi difficultas in vv. 256. 358. 471. 525. Choeph. 881. Agam. 945.

520. ἐγκεῖ τέσκηψε Ald.

521. Aristoph. Pac. 1250. ὦ δυσκάθαρτε δαῖμον, ὥς μ' ἀπώλεσας. Pene suspicor veterem lectionem hujus loci fuisse Ὦ δυσπάλαιστε δαῖμον, cujus forte glossa est δυσπόνητε. Choeph. 690. Ὦ δυσπάλαιστε τῶνδε δωμάτων Ἄρα. Suppl. 464. δυσπάλαιστα πράγματα. Eurip. Suppl. 1108. Ὦ δυσπάλαιστον γῆρας.

522. ἐνήλλου Ald. Turn. C. G. Colb. 1. Viteb. Mosq. Sed rectius ἐνήλω. Soph. Œd. T. 263. Νῦν δ' εἰς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ Τύχη. ibid. 1261. Πύλαις διπλαῖς ἐνήλατ' ibid. 1311. ὦ δαῖμον ἴν' ἐξήλου; aoristum primum reposuit Elmsleius.

523. αἳ, ἐγὼ Ald. Turn. οἳ. ἐγὼ Rob. οἳ 'γὼ Porson. οἰ ἐγὼ Steph. H. K. M. 1. 2. Thom. Mag. p. 219. Αἰσχύλος ἐν τῷ Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. διαπεπραγμένου στρατοῦ.

526. αὖτ' Ald. αὔτ' ceteri. ταῦτ' Colb. 1. Mosq. Viteb. recte, nempe τὰ ἐνύπνια. Eurip. Hecub. 89. ὥς μοι κρίνωσιν ὀνείρους.

ἔπειτα Γῇ τε καὶ φθιτοῖς δωρήματα
ἥξω λαβοῦσα πέλανον ἐξ οἰκῶν ἐμῶν.
ἐπίσταμαι μὲν ὡς ἐπ' ἐξειργασμένοις,
ἀλλ' εἰς τὸ λοιπὸν εἴ τι δὴ λῷον πέλοι.
ὑμᾶς δὲ χρὴ 'πὶ τοῖσδε τοῖς πεπραγμένοις
πιστοῖσι πιστὰ ξυμφέρειν βουλεύματα·
καὶ παῖδ', ἐάν περ δεῦρ' ἐμοῦ πρόσθεν μόλῃ,
παρηγορεῖτε, καὶ προπέμπετ' εἰς δόμους,
μὴ καί τι πρὸς κακοῖσι πρόσθηται κακόν.

ΧΟ. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, νῦν [μὲν] Περσῶν
τῶν μεγαλαύχων καὶ πολυάνδρων
στρατιὰν ὀλέσας,

530. ἄξω Guelf.

531. ἐπεξειργασμένως Ald. ἐπ' ἐξειργασμένας Rob.

532. πέλει Ald. Rob. Schol. εἶπον τινὲς εἶεν ζωοί, ἤτοι ζῶντες. unde Stanleius suspicatur eum legisse ζώων.

533. ὑμῖν Rob. ἡμᾶς Med. χρὴ 'πὶ δὲ τοῖς Ald. τοῖς δὲ Rob.

534. πιστοῖς τὰ π. Ald. G. πιστοῖς γε Rob. Turn. Steph. Barocc. πιστοῖσι A. B. Colb. 2. Brunck. Porson. Schutz. Legendum suspicor, Πιστῶς τὰ πιστά. Dein φέρειν βουλεύματα Ald.

535. δ' ἄερ' ἐμοῦ Ald.

536. παρηγορῆτε καὶ προπέμπητ' Ald. Rob.

537. κ' ἔτι Ald. δ' ἔτι Rob. Barocc. καί τι recentiores. μηκέτι Med. Colb. 1. L. Mosq. Viteb. καὶ μήτι M. 1. Colb. 2. Mosq. πρόσθητε Ald. Rob. MSS. nonnulli.

538. μὲν ex conjectura Schutzius. Versum Aldus et Robortellus ita exhibent, ὦ Ζεῦ βασιλεῦ νῦν Περσῶν, nisi quod Aldus ὦ ξεῦ. Primus dedit Turnebus, sine codicum auctoritate, Ἀλλ', ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, νῦν Περσῶν, quod amplexi sunt editores recentiores. Atque ita quidem incipit systema anapæsticum Choeph. 304. Ἀλλ, ὦ μεγάλαι Μοῖραι, Διόθεν—Eurip. Iph. T. 1492. Ἀλλ', ὦ σεμνὴ παρά τ' ἀθανάτοις Καὶ παρὰ θνητοῖς. Sed a simili loco Agam. 356. abest ἀλλά, incipit enim, Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, καὶ νὺξ φιλία. Ceterum particulæ μέν respondet δὲ in 543.

540. ὤλεσας v. l. in M. 1.

ἥκουσιν ἐκφυγόντες, οὐ πολλοί τινες,
ἐφ' ἑστιοῦχον γαῖαν· ὡς στένειν πόλιν
Περσῶν, ποθοῦσαν φιλτάτην ἥβην χθονός.
ταῦτ' ἔστ' ἀληθῆ· πολλὰ δ' ἐκλείπω λέγων
κακῶν, ἃ Πέρσαις ἐγκατέσκηψεν θεός.
ΧΟ. ὦ δυσπόνητε δαῖμον, ὡς ἄγαν βαρὺς
ποδοῖν ἐνήλω παντὶ Περσικῷ γένει.
ΑΤ. οἰ ἐγὼ τάλαινα διαπεπραγμένου στρατοῦ.
ὦ νυκτὸς ὄψις ἐμφανὴς ἐνυπνίων,
ὡς κάρτα μοι σαφῶς ἐδήλωσας κακά.
ὑμεῖς δὲ φαύλως ταῦτ' ἄγαν ἐκρίνατε.
ὅμως δ', ἐπειδὴ τῇδ' ἐκύρωσεν φάτις
ὑμῶν, θεοῖς μὲν πρῶτον εὔξασθαι θέλω·

De versus rhythmo observat Porsonus Suppl. ad Præf. Hecub. p. 26. "Pronunciandi difficultas laborem ab exercitu Persico exhaustum optime exprimit." Quod vereor ne argutius quam verius animadversum sit; eadem enim numerorum scabrities et pronunciandi difficultas in vv. 256. 358. 471. 525. Choeph. 881. Agam. 945.

520. ἐγκεῖ τέσκηψε Ald.

521. Aristoph. Pac. 1250. ὦ δυσκάθαρτε δαῖμον, ὥς μ' ἀπώλεσας. Pene suspicor veterem lectionem hujus loci fuisse Ὦ δυσπάλαιστε δαῖμον, cujus forte glossa est δυστύνητε. Choeph. 690. Ὦ δυσπάλαιστε τῶνδε δωμάτων Ἄρα. Suppl. 464. δυσπάλαιστα πράγματα. Eurip. Suppl. 1108. Ὦ δυσπάλαιστον γῆρας.

522. ἐνήλλου Ald. Turn. C. G. Colb. 1. Viteb. Mosq. Sed rectius ἐνήλω. Soph. Œd. T. 263. Νῦν δ' εἰς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ Τύχη. ibid. 1261. Πύλαις διπλαῖς ἐνήλατ' ibid. 1311. ὦ δαῖμον ἴν' ἐξήλου; aoristum primum reposuit Elmsleius.

523. αἴ, ἐγὼ Ald. Turn. οἴ. ἐγὼ Rob. οἰ 'γὼ Porson. οἰ ἐγὼ Steph. H. K. M. 1. 2. Thom. Mag. p. 219. Αἰσχύλος ἐν τῷ Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. διαπεπραγμένου στρατοῦ.

526. αὖτ' Ald. ἄὖτ' ceteri. ταῦτ' Colb. 1. Mosq. Viteb. recte, nempe τὰ ἐνύπνια. Eurip. Hecub. 89. ὥς μοι κρίνωσιν ὀνείρους.

ἔπειτα Γῇ τε καὶ φθιτοῖς δωρήματα
ἥξω λαβοῦσα πέλανον ἐξ οἰκῶν ἐμῶν.
ἐπίσταμαι μὲν ὡς ἐπ' ἐξειργασμένοις,
ἀλλ' εἰς τὸ λοιπὸν εἴ τι δὴ λῷον πέλοι.
ὑμᾶς δὲ χρὴ 'πὶ τοῖσδε τοῖς πεπραγμένοις
πιστοῖσι πιστὰ ξυμφέρειν βουλεύματα·
καὶ παῖδ', ἐάν περ δεῦρ' ἐμοῦ πρόσθεν μόλῃ,
παρηγορεῖτε, καὶ προπέμπετ' εἰς δόμους,
μὴ καί τι πρὸς κακοῖσι πρόσθηται κακόν.

ΧΟ. ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, νῦν [μὲν] Περσῶν
τῶν μεγαλαύχων καὶ πολυάνδρων
στρατιὰν ὀλέσας,

530. ἄξω Guelf.

531. ἐπεξειργασμένως Ald. ἐπ' ἐξειργασμένας Rob.

532. πέλει Ald. Rob. Schol. εἶπον τινὲς εἶεν ζωοί, ἤτοι ζῶντες. unde Stanleius suspicatur eum legisse ζώων.

533. ὑμῖν Rob. ἡμᾶς Med. χρὴ 'πὶ δὲ τοῖς Ald. τοῖς δὲ Rob.

534. πιστοῖς τὰ π. Ald. G. πιστοῖς γε Rob. Turn. Steph. Barocc. πιστοῖσι A. B. Colb. 2. Brunck. Porson. Schutz. Legendum suspicor, Πιστῶς τὰ πιστά. Dein φέρειν βουλεύματα Ald.

535. δ' ἄερ' ἐμοῦ Ald.

536. παρηγορῆτε καὶ προπέμπητ' Ald. Rob.

537. κ' ἔτι Ald. δ' ἔτι Rob. Barocc. καί τι recentiores. μηκέτι Med. Colb. 1. L. Mosq. Viteb. καὶ μήτι M. 1. Colb. 2. Mosq. πρόσθητε Ald. Rob. MSS. nonnulli.

538. μὲν ex conjectura Schutzius. Versum Aldus et Robortellus ita exhibent, ὦ Ζεῦ βασιλεῦ νῦν Περσῶν, nisi quod Aldus ὦ ξεῦ. Primus dedit Turnebus, sine codicum auctoritate, Ἀλλ', ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, νῦν Περσῶν, quod amplexi sunt editores recentiores. Atque ita quidem incipit systema anapæsticum Choeph. 304. Ἀλλ, ὦ μεγάλαι Μοῖραι, Διόθεν—Eurip. Iph. T. 1492. Ἀλλ', ὦ σεμνὴ παρά τ' ἀθανάτοις Καὶ παρὰ θνητοῖς. Sed a simili loco Agam. 356. abest ἀλλά, incipit enim, Ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, καὶ νὺξ φιλία. Ceterum particulæ μέν respondet δὲ in 543.

540. ὤλεσας v. l. in M. 1.

ἄστυ τὸ Σούσων ἠδ' Ἀγβατάνων
πένθει δνοφερῷ κατέκρυψας.
πολλαὶ δ', ἁταλαῖς χερσὶ καλύπτρας
κατερεικόμεναι,
διαμυδαλέοις δάκρυσι κόλπους
τέγγουσ', ἄλγους μετέχουσαι.
αἱ δ' ἀκρογόοι Περσίδες, ἀνδρῶν
ποθέουσαι ἰδεῖν ἀρτιζυγίαν,

541. Ἐκβατάνων edd. vet. et Porson. Ἐγβατάνων Med. Ἀγβατάνων Brunck. Vid. supra 16. qui idem fere versiculus.

542. στυγερῷ Ald. Turn. Steph. Barocc. B. γνοφερῷ Colb. 1.

543. ἁταλαῖς Rob. Canter. ἀπαλαῖς ceteri. Eadem varietas in Homer. Iliad. Υ. 222. Vid. Addend.

544. 5. Hi versus vulgo alium in modum distribuuntur, Κατερεικόμεναι, διαμυδαλέοις = Δάκρυσι κόλπους =.

545. διὰ μυδαλέοις libri. διαμυδαλέοις Porsonus. Vid. Append.

547. Vocem ἀβρόγοοι, quam exhibent libri, obelo notavit Porsonus; nec stare potest, quum brevi intervallo sequatur ἀβροχίτωνες. Pauwius correxerat ἀκρόγοοι. In simillimo loco v. 140. Περσίδες dicuntur ἀκροπενθεῖς. Contrario vitio, ni fallor, peccatum est in Eurip. Phœniss. 1531. ἐλάτας ἀκροκόμοις ἀμφὶ κλάδοις. Imo ἀβροκόμοις. Iph. T. 1099. φοίνικά θ' ἁβρόκομον. Ion. 920. φοίνικα πάρ' ἁβρόκομον. Qui Ἀβροκόμας vocatur in Xenoph. Anab. I. iii. 20. perperam scribitur Ἀκροκόμας in Isocrat. Paneg. 39. In Callimacheis fr. CVI. pro σὺν εὐόδμοις ἀκραλιπῆ στεφάνοις eleganter conjecit Valckenaerius ἁβρὰ λίπη. Ceterum similia fere composita sunt ἀκρομανὴς in Herodot. V. 42. et ἀκράχολος ap Athen. X. p. 432. C. In hoc versu olim conjeceram αἱ λαβρόγοοι. Quidnam in suo exemplari invenerit vetustior e Scholiastis, conjectura assequi nequeo, nisi forte αἱ δακνόγοοι, explicat enim, αἱ τοῖς γόοις δακνόμενοι. Hodie arridet Bothei conjectura ἁβρόγυιοι. Guelf. ἁβρογόον.

548. Vulgo ποθέουσαι ἰδεῖν; sed Cod. Mosquensis ποθέουσαι δεινῶν. Legendum puto ποθέουσιν ἐῶν. nisi omittendæ sint hæ voces, ut in Lips. 2. Notanda autem dissolutio Ionica in systemate anapæstico hic et in vv. 63. 64. In fine versus ἄρτι συζυγίαν Ald. Rob. Barocc. Schol.

λέκτρων τ' εὐνὰς ἀβροχίτωνας,
χλιδανῆς ἥβης τέρψιν, ἀφεῖσαι,
πενθοῦσι γόοις ἀκορεστοτάτοις.
κἄγωγε μόρον τῶν οἰχομένων
αἴρω δοκίμως πολυπενθῆ.
νῦν δὴ πρόπασα μὲν στένει στρ. α'.
γαῖ' Ἀσὶς ἐκκενουμένα·
Ξέρξης γὰρ ἄγαγεν, ποποῖ,
Ξέρξης δ' ἀπώλεσεν, τοτοῖ,
Ξέρξης δὲ πάντ' ἐπέσπε δυσφρόνως

549. λέκτρῶν δ' Ald. Turn. λέκτρων τ' ceteri, sed τ' omittit Barocc.

552. κἀγὼ δὲ omnes. Vid. ad Prometh. 1009. ed. alterius.

553. Mallem ᾄδω, namque verbi αἴρω in hoc sensu vox media usitatior est. Sophocl. Œd. T. 1224. Οἵ' ἔργ' ἀκούσεσθ', οἷα δ' εἰσόψεσθ', ὅσον δ' Ἀρεῖσθε πένθος. Eurip. Herc. F. 146. ὥσθ' ὑπὲρ τὴν ἀξίαν Τὸ πένθος αἴρεσθ'. Nescio an huc respexerit Basilius Magnus Epist. 379. ab Is. Vossio laudatus ad Catull. p. 93. Σιμωνίδου ὄντως ἢ τίνος τοιούτου μελοποιοῦ ἐδεόμεθα, ἐναργῶς εἰδότος ἐπιστενάζειν τοῖς πάθεσι. καίτοι τί λέγω Σιμωνίδην, δέον Αἰσχύλον εἰπεῖν, ἢ εἰ δή τις ἕτερος παραπλησίως ἐκείνῳ συμφορᾶς μέγεθος ἐναργῶς διαθέμενος μεγαλοφώνως ὠδύρατο. Himerius ap. Phot. Biblioth. p. 2011. ὦ πάθος τῆς Αἰσχύλου μεγαλοφωνίας ἄξιον.

554. νῦν γὰρ δὴ edd. ante Brunck. qui νῦν γάρ, omisso δή. Sic etiam Colb. 1. νῦν δὴ Porson.

555. Ἀσίας Ald. Rob. Turn. Ἀσιὰς Steph. et recentiores. Vid. ad 275. 769.

556. Ξέρξης μὲν γὰρ Ald. Rob. Turn. Steph. μὲν omisit Brunckius, γὰρ Porsonus. ἔγαγεν Ald. ἤγαγεν ceteri. Comparandus videtur Eurip. Phœniss. 1703. ἓν ἡμάρ μ' ὤλβισ', ἓν μ' ἀπώλεσεν. Sosiphanes ap. Stob. XXII. p. 111. τί σεμνύνεσθε ταῖς ἐξουσίαις, Ἃς ἓν γ' ἔδωκε φέγγος, ἓν δ' ἀφείλετο. Ovid. Fast. *Una dies Fabios ad bellum miserat omnes, Ad bellum missos perdidit una dies.*

557. τὸ τοῖ Ald.

558. ἐπέσπασε C. M. 1. Schol. ἔπεσπε καὶ ἐπεσπάσατο. Vid. supra 483. Hunc versum et 559. aliter

βαρίδεσσι ποντίαις.
τί ποτε Δαρεῖος μὲν οὔ 560
πω τότ' ἀβλαβὴς ἐπῆν
τόξαρχος πολιήταις,
Σουσίδαις φίλος ἄκτωρ;
πεζούς τε καὶ θαλασσίους ἀντ. α'.
ὁμόπτεροι κυανώπιδες 565
ναῦες μὲν ἄγαγον, ποποῖ,
ναῦες δ' ἀπώλεσαν, τοτοῖ,
ναῦες πανωλέθροισιν ἐμβολαῖς.
διὰ δ' Ἰαόνων χέρας,
τυτθὸν ἐκφυγεῖν ἄνακτ' 570

distribuit Burneius, prima in βαρίδεσσι correpta, quod vereor ut fieri possit.

559. βαρίδες τε πόντιαι Med. quod confirmare videatur v. 566. βαρίδες θ' αἱ πόντιαι v. l. in N.

560. οὐτί ποτε Δαρεῖος μὲν τότ' Rob. οὕτω ceteri. οὔπω, Heathii conjecturam post Brunckium recepi: sensus videtur postulare οὐκέτι.

561. ἐβλάβη Rob.

562. τοξάρχης Brunck. Colb. 1. 2. G. Sed vid. ad Theb. 828.

563. Sic Ald. Turn. Barocc. Schol. Σουσίδαι Lambeth. Σουσίδος ceteri. Minus recte, etsi hæc vox occurrit supra 116. Scholiast. ὁ φίλος ἄκτωρ καὶ βασιλεὺς τοῖς Σουσίδαις. Eurip. Hec. 1249. ὁ Θρῃξὶ μάντις εἶπε Διόνυσος τάδε. Aliter construi posset, ἄκτωρ φίλος τοῖς Σουσίδαις.

564. Sic Ald. Porson. Schutz. πεζούς τε γὰρ καὶ ceteræ edd. vet. πεζούς τε γὰρ θαλασσίους θ' Brunck.

565. αἴδ' ὁμόπτεροι edd. vet. αἴδ' omisit Brunck. Burneius vero legit, αἱ κυανώπιδες ὁμόπτεροι.

568. Ita Robortellus, et Porsonus, cum Viteb. πανολεθρίῃσιν Ald. πανωλεθρίοισιν Turn. ceteri; quæ forma nuspiam exstat.

569. δι' ἀόνων Rob.

570. τυτθὰ δ' Ald. Rob. Turn. Steph. MSS. τυτθά γ' Brunck. Schutz. Porson. τυτθὰ διεκφυγεῖν conjecit Canterus. Mallem τύτθ' ὑπεκφυγεῖν. Sed verum puto quod dedi. Certe magis Homericum sonat.

αὐτόν, ὡς ἀκούομεν,
Θρᾴκης ἀμπεδιήρεις
δυσχίμους τε κελεύθους.
τοὶ δ' ἄρα πρωτόμοροι δή, φεῦ, στρ. β'.
λειφθέντες πρὸς ἄναγκαν, ἠέ, 575
ἀκτὰς ἀμφὶ Κυχρείας, ὀά,
ἔῤῥανται· στένε καὶ δακνά-

571. αὐτῶν edd. ante Brunck. αὐτὸν A. B. G. L. Colb. 1.

572. Θρήκης Ald. Rob. Θρᾴκης ceteri. Dein ἀναπεδιήρεις Rob. Nescio an alibi apud Tragicos præpositio nomini adhæreat, ut ex iis una fiat vox, quod sæpius apud Homerum factum est; namque in Suppl. 346. pro ἀμπέτραις optime restituit Butlerus ἃ 'ν πέτραις.

573. δυσχειμέρους edd. vet. quod primus mutavit Heathius in δυσχείμους. Sed quod propius est ad strophæ numeros, δυσχίμους, alio etiam nomine præferendum judicavi. Alteram formam, si bene conjicio, Græcia nesciebat. In Eurip. Suppl. 969. legitur in stropha, πνευμάτων ὑπὸ δυσχείμων ἀΐσσω, cui respondet in antistropha, χωρὶς δή τινα τῶνδ' ἴσχουσα μοῖραν, sed manifesto reponendum ex MSS. Parisiensibus ἔχουσα, et in stropha δυσχίμων. Hanc formam admittit metrum in Bacch. 15. flagitat in Nostri Theb. 499. Εἴρξει νεοσσῶν ὡς δράκοντα δύσχιμον. Choeph. 184. Στάγονες ἄφραστοι δυσχίμου πλημμυρίδος. Compositum μελάγχιμος occurrit supra 306. Choeph. 9. Suppl. 714. Eurip. Phœniss. 383. Electr. 513. Incert. Rhes. 962. Vide Glossarium. [et Elmsleium ad Eurip. Suppl. 969.]

574. Forsan præstaret οἱ δ' ἄρα. Sed vide ad Theb. 17. Mox δὴ quod in edd. vet. deest, inseruit Heathius. Posset etiam legi πρωτομόροιο, φεῦ, ληφθέντες πρὸς ἀνάγκας.

575. ληφθέντες omnes præter Rob. qui λειφθέντες, quæ varietas in Scholiis etiam memoratur. et sic M. 1. 2. Quod si verum sit ληφθέντες, tum legendum erit πρὸς ἀνάγκας. Sed alterum malim, cum Stanleio, qui recte vertit, *relicti ex necessitate*. Cf. v. 978.

576. Κεγχρείας Ald. Κυγχρείας Barocc. Guelf. Κιγχρείας M. 2. Κεχρείας Viteb. Κυπρίας Rob. Vid. Glossarium.

577. Vocem ἔῤῥανται ex versu 585. præclara correctione huc revocavit Hermannus, in Dissertatione de versibus ap. Æschylum spuriis p. viii. Sed quum vox su-

ζου, βαρὺ δ' ἀμβόασον
οὐράνι' ἄχη, ὀά,
τεῖνε δὲ δυσβάϋκτον βοάν, τὰν
τάλαιναν αὐδάν.
γναπτόμενοι δ' ἀλὶ δεινά, φεῦ, ἀντ. β'.
σκύλλονται πρὸς ἀναύδων, ἠέ,
παίδων τᾶς ἀμιάντου, ὀά.
πενθεῖ δ' ἄνδρα δόμος στερη-
θείς, τοκέες δ' ἄπαιδες
δαιμόνι' ἄχη, ὀά,
δυρόμενοι γέροντες, τὸ πᾶν δὴ

specta sit, forsan legendum ἐῤῥόντες. Infra 954. ἔλιπον—ἐῤῥόνταις ἐπ' ἀκταῖς Σαλαμινίασι. Et hoc verum puto. Mox δακρύζου v. l. in N.

578. ἀμβόησον Ald. Turn.

580. δυσβάοκτον Ald. δυσβάϊκτον Rob.

Ibid. βοάτιν Ald. Rob. βοᾶτιν edd. reliquæ et Scholiasta. Sed βοᾶ τὴν Viteb. βοὰν τὴν M. 2. quod reponendum judicavi, quum vox βοήτις contra analogiam peccet.

582. γναμπτόμενοι edd. vet. γναπτόμενοι A. Colb. 1. M. 1. 2. Brunck. Porson. quam scripturam veram esse docuit Dorvill. Misc. Obs. IX. p. 120. Particulam δ' omittunt Ald. Rob. Mox δεινὰ veterum librorum in δεινᾷ præter necessitatem mutavit Stephanus, Scholiasta inductus, quem secuti sunt recentiores. Sic tamen G. H. M. 2. Colb. 1. Constructio est δεινὰ σκύλλονται, vel, si mavis, γναπτόμενοι δεινά.

583. παρ' ἀναύδων Schol. ἠέ, ἠέ Rob. G. Guelf.

586. τοκῆες omnes ante Porsonum. Forma Ionica τοκέας occurrit Eumen. 271.

Ibid. Post hunc versum sequitur in Ald. et Rob. ἔῤῥανται. et sic F. H. K. L. Colb. 1. M. 2. In Turn. Steph. Canter. ἐῤῥάνται ἐν δάκρυσι, quas quidem voces agnoscit Scholiasta. In Med. locus ita concipitur, τοκῆες δ' ἄπαιδες ἐράδαινον ἰαχῇ ὀᾶ. unde liquet recentiorum codicum archetypum in hoc loco lectu difficilem fuisse. Vid. supra ad v. 577. Voces autem ἐῤῥάνται ἐν δάκρυσι, Heathio obsecutus, e textu eliminavit Porsonus.

588. ὀδυρόμενοι edd. ante Brunck. Vid. Porson. ad Eurip.

κλύουσιν ἄλγος.
τοὶ δ' ἀνὰ γᾶν Ἀσίαν δὴν στρ. γ'.
οὐκ ἔτι Περσονομοῦνται,
οὐδ' ἔτι δασμοφοροῦσιν
δεσποσύνοισιν ἀνάγκαις,
οὐδ' εἰς γᾶν προπίτνοντες
ἄρξονται· βασιλεία
γὰρ διόλωλεν ἰσχύς.
οὐδ' ἔτι γλῶσσα βροτοῖσιν ἀντ. γ'.
ἐν φυλακαῖς· λέλυται γὰρ
λαὸς ἐλεύθερα βάζειν,
ὡς ἐλύθη ζυγὸν ἀλκᾶς.

Hecub. 734. et confer Theb. 653. infra 935.

589. κλύουσ' Rob. κλύουσιν ἐς ἄλγος G. κλύοντες v. l. in N.

590. Malim γᾶν Ἀσιᾶτιν, omisso δή. Burneius in Censura Trimestri LXXI. p. 100. τοὶ δ' ἀνὰ τὰν Ἀσίαν γᾶν.

592. οὐκ ἔτι edd. omnes. οὐδ' ἔτι Med. Colb. 1. Guelf. Viteb. v. l. in A. B. οὐδέ τι G. Aliquando nonnemini placebat πεσσονομοῦνται. Sed vulgatum præstat: cf. 916. et Glossarium.

593. δεσποσύνῃσιν Ald. Rob. Turn. B. C. M. 1. δεσποσύνοισιν Guelf. Steph. Porson. quod probat Marklandus ad Eurip. Iph. T. 439. δεσποσύναισιν G. In hujusmodi terminationibus fere nulla est codicum auctoritas. δεσποσύνους σκηνὰς retinuit Porsonus in Hecub. 101. Schol. Venet. in Iliad. N. 29. τὰ διὰ τοῦ συνος, εἰ παράγοιτο ἐπιθετικῶς ἀρσενικὰ ὑπάρχοντα, μηκέτι ποιεῖν κατὰ τὸ πλεῖον θηλυκοῦ γένους παρασχηματισμόν.

594. οὔτ' Ald. Rob. Turn. οὐδ' Brunck. προσπίτνοντες Ald. Turn. προσπίτνοντα Rob. προπίτνοντες Stanleius. Vid. supra ad v. 157.

595. βασίλεια edd. Adjectivum βασιλεία ultimam producit. Schol. βασιλεία. τὰ τοιαῦτα πάντα κτητικὰ μακρὸν ἔχει τὸ ᾱ. Vid. Clark. ad Homer. Iliad. A. p. 9.

597. οὐδέ τι Rob. οὐδέ τοι Colb. 2. M. 2. οὐκ ἔτι Viteb.

αἱμαχθεῖσα δ' ἄρουραν
Αἴαντος περικλύστα
νᾶσος ἔχει τὰ Περσᾶν.

ΑΤ. φίλοι, κακῶν μὲν ὅστις ἔμπειρος κυρεῖ,
ἐπίσταται, βροτοῖσιν ὡς ὅταν κλύδων
κακῶν ἐπέλθῃ, πάντα δειμαίνειν φιλεῖ·
ὅταν δ' ὁ δαίμων εὐροῇ, πεποιθέναι
τὸν αὐτὸν ἀεὶ δαίμον' οὐριεῖν τύχας.

601. ἄρουρα edd. ἄρουραι Guelf. ἀρούραις Butler. ἄρουραν Porsonus in Adversariis. Si vulgata recte se habeant, hunc in modum interpungas; αἱμαχθεῖσα δ' ἄρουρα Αἴαντος, περικλύστα Νᾶσος, ἔχει τὰ Περσᾶν. Sic Scholiasta.

603. Περσῶν omnes. Subjicitur in Rob. σώματα.

604. Sic Rob. Porson. L. M. 1. 2. Guelf. Lambeth. Ceteri, cum Scholiasta, ἔμπορος, quæ quidem vox, quando in hoc sensu ponitur, cum genitivo non construitur, namque in Eurip. Hippol. 964. ἔμπορον βίου est *mercatricem vitæ*. Sed non est dubium quin verum sit ἔμπειρος, etiamsi alterum commendat Valckenaerius ad Callim. Eleg. p. 207. Sophocl. Œd. C. 751. τοῖς γὰρ ἐμπείροις βροτῶν Μόνοις οἷόν τε συνταλαιπωρεῖν τάδε. scil. ἐμπείροις κακῶν. In Synesio p. 166. D. perperam editur ἡμῶν δὲ ἐξ ἀπειρίας τὼ χεῖρε κροτούντων. Lege, ἐξ ἀπορίας.

605. ἐπίστασο K. M. 1. 2. ἐπίστασαι v. l. in Guelf.

606. Notent juvenes numeri enallagen. Sic Sophocl. Antig. 1165. τὰς γὰρ ἡδονὰς Ὅταν προδῶσιν ἄνδρες, οὐ τίθημ' ἐγὼ Ζῆν τοῦτον. Noster Agam. 673. Καὶ νῦν ἐκείνων εἴτις ἐστὶν ἐμπνέων, Λέγουσιν ἡμᾶς ὡς ὀλωλότας. Eumen. 338. Τοῖσδ' ὁμαρτεῖν, ὅφρ' ἂν Γᾶν ὑπέλθῃ. Hippocr. Aphor. III. 5. Νότοι βαρνήκοοι, ἀχλνώδεες, καρηβαρικοί· —ὁκόταν οὗτος ἐνδυναστεύῃ, τοιαῦτα ἐν τῇσι ἀῤῥωστίῃσι πάσχουσι. Vid. Porson. ad Eurip. Hippol. 78. Gaisford. ad Androm. 180.

607. Pro εὐροῇ Lennepius ad Phalarid. p. 86. reponi jubet οὐρίσῃ. Perperam, si quid video. Admodum invenusta esset repetitio ὅταν δ' ὁ δαίμων οὐριῇ—τὸν αὐτὸν ἀεὶ δαίμον' οὐριεῖν. Vid. Glossarium.

608. αἰεὶ Ald. Rob. Turn. δαίμων' Ald. εὐροεῖν v. l. in Colb. 2. Mox τύχης libri tam scripti quam impressi, quod in accusativum τύχας reformavi. οὐρίζω significat *secundo vento propellere*. Choeph. 313. Ὦ πάτερ αἰνόπατερ, τί σοι

ἐμοὶ γὰρ ἤδη πάντα μὲν φόβου πλέα,
ἐν ὄμμασίν τ' ἀνταῖα φαίνεται τὰ θεῶν·
βοᾷ δ' ἐν ὠσὶ κέλαδος οὐ παιώνιος·
τοία κακῶν ἔκπληξις ἐκφοβεῖ φρένας.
τοιγὰρ κέλευθον τήνδ' ἄνευ τ' ὀχημάτων
χλιδῆς τε τῆς πάροιθεν, ἐκ δόμων πάλιν
ἔστειλα, παιδὸς πατρὶ πρευμενεῖς χοὰς
φέρουσ', ἅπερ νεκροῖσι μειλικτήρια·
βοός τ' ἀφ' ἁγνῆς λευκὸν εὔποτον γάλα,
τῆς τ' ἀνθεμουργοῦ στάγμα, παμφαὲς μέλι,
λιβάσιν ὑδρηλαῖς παρθένου πηγῆς μέτα,
ἀκήρατόν τε μητρὸς ἀγρίας ἄπο
ποτόν, παλαιᾶς ἀμπέλου γάνος τόδε·

φάμενος, ἢ τί ῥέξας Τύχοιμ' ἄν, ἔκαθεν οὐρίσας, Ἔνθα σ' ἔχουσιν εὐναί; i. e. *quomodo secundo vento te e longinquo huc propellam?* Vid. Musgrav. ad Sophocl. Œd. T. 714.

609. Notat Scholiasta nonnullos post πλέα interpunxisse: et recte quidem. Deest punctum in editionibus.

610. τἀνταῖα Ald. Rob. Turn. Dein meo periculo inserui τά, quod ad sensum prorsus necessarium esse videtur. Neque enim conjungi queunt πάντα θεῶν. Eurip. Iph. A. 33. Τὰ θεῶν οὕτως βουλόμεν' ἐστίν. Apud eundem sæpius occurrit formula τὰ τῶν θεῶν.

613. τήν τ' Rob. Dein ἄνευ ὀχημάτων Ald. Rob. Turn. Steph. ὀχημάτων τ' ἄνευ Brunck. ἄνευθ' ὀχημάτων Pauw. Porson. ἄνευ τ' ὀχημάτων A. B. C. F. Barocc. Colb. 1. 2. Guelf. Mosq. Viteb. Schutz. Recte. Vide Elmsleium ad Sophocl. Œd. T. 541. et ad Eurip. Heracl. 622.

615. ἐστειλάμην Rob. ἐστείλατο Med. nempe pro ἔστειλα τῷ quod habent Ald. Turn. Barocc. Colb. 1. M. 2.

Ibid. πατρὶ παιδὸς εὐμενεῖς A.M. 1. 2. Brunck. Schutz. Minus bene. Infra 691. χοὰς δὲ πρευμενεῖς ἐδεξάμην. Forsan vero hic legendum πρευμενεῖ. Vid. supra 225.

616. Deest μειλικτήρια in Mosq. Viteb.

618. ἀνθεομουργοῦ Ald.

τῆς τ' αἰὲν ἐν φύλλοισι † θαλλούσης βίον
ξανθῆς ἐλαίας καρπὸς εὐώδης πάρα,
ἄνθη τε πλεκτά, παμφόρου γαίας τέκνα.
ἀλλ', ὦ φίλοι, χοαῖσι ταῖσδε νερτέρων
ὕμνους ἐπευφημεῖτε, τόν τε δαίμονα
Δαρεῖον ἀνακαλεῖσθε, γαπότους δ' ἐγὼ
τιμὰς προπέμψω τάσδε νερτέροις θεοῖς.

ΧΟ. βασίλεια γύναι, πρέσβος Πέρσαις,
σύ τε πέμπε χοὰς θαλάμους ὕπο γῆς,
ἡμεῖς θ' ὕμνοις αἰτησόμεθα
φθιμένων πομποὺς
εὔφρονας εἶναι κατὰ γαίας.

622. φίλοισι Ald. φύλοισι Rob. Dein θαλλούσης βίον, quæ est universorum librorum lectio, subsistere passus sum, quam, qui velint, defendendam suscipiant. Aut fallor, aut vetus Scholiasta pro βίον in suo exemplari invenerat χεροῖν, ita enim παραφράζει. Πάρεστι γοῦν ταῖς ἐμαῖς χερσὶ καὶ καρπὸς ἐλαίας ξανθῆς, τῆς αἰὲν θαλλούσης τοῖς φύλλοις.

624. Abest hic versus a Mosq.

626. ἐπευφημεῖσθε Ald. Dein τὸν δὲ Rob. τόνδε Ald. Barocc. Colb. 1. Mosq. Viteb.

628. νερτέρων Ven. 2.

629. Citat Thomas Mag. v. Βασίλεια.

Ibid. πρέσβα Rob. G. H. L. M. 1. 2. ο et ς in unum coeuntibus. πρέσβυς Ald. Turn. Barocc. Colb. 1. 2. πρέσβος Stephanus, collato Agam. 856. Ἄνδρες πολῖται, πρέσβος Ἀργείων τόδε.

631. ἡμεῖς δ' Ald. Rob. Turn. Steph. ἡμεῖς θ' G. Guelf. Brunck.

633. γαῖαν Ald. Rob. Turn. Barocc. A. B. Colb. 1. 2. Brunck. Qui primus edidit γαίας, sequentia adnotavit Stephanus; "κατὰ γαῖαν et ἐπὶ γαίας, utque etiam ἐπὶ χθονὸς usurpant poetæ pro *in terra*, vel *super terram:* at quum *sub terra* significare volunt, dicunt ὑπὸ γαίας, vel ὑπὸ γαίᾳ, vel ὑπὸ γαῖαν; aut per κατά, sed tantum cum genitivo. Sic alicubi in hac tragœdia (v. 695.) οἱ κατὰ χθονὸς θεοί. Choeph. 473. Θεῶν κατὰ γᾶς ὅδ' ὕμνος. Schol. τοῖς κατὰ γῆν

ἀλλ' ὦ χθόνιοι δαίμονες ἀγνοί,
Γῆ τε καὶ Ἑρμῆ, βασιλεῦ τ' ἐνέρων, 635
πέμψατ' ἔνερθε ψυχὴν εἰς φῶς·
εἰ γάρ τι κακῶν ἄχος οἶδε πλέον,
μόνος ἂν θνητῶν πέρας εἴποι.
ἦ ῥ' ἀΐει μου μακαρίτας ἰσοδαίμων βασιλεὺς στρ. α'.
βάρβαρα σαφηνῆ 640
ἱέντος τὰ παναίολ' αἰ-
ανῆ δύσθροα βάγματα;
παντάλαν' ἄχη

θεοῖς. Legendum κατὰ γῆς." Hæc ille. Vid. Eurip. Suppl. 1024. σὲ τὸν θανόντ' οὔποτ' ἐμᾷ Προδοῦσα ψυχᾷ κατὰ γᾶς. Ion. 1456. ὃν κατὰ γᾶς, ἐνέρων Χθονίων μέτα Φερσεφόνας τ', ἐδόκουν ναίειν. (Sic legendum pro χθόνιον.) Electr. 144. σοὶ κατὰ γᾶς ἐνέπω γόους (non ἐννέπω). Incert. Rhes. 831. κατά με γᾶς ζῶντα πόρευσον.

634. Vulgo ἀλλὰ χθόνιοι. Alterum ex Scholiis reposui. Solennis formula in hujusmodi compellationibus est ἀλλ' ὦ—vid. supra ad 538.

635. βασιλεῦ τε νερτέρων Rob.

636. ἔνερθεν Ald. Rob. Turn. Dein φάος libri impressi; sed φῶς Med. G. L. M. 2. Mosq. Rarior est dactylus pro anapæsto in fine versus: semel tantum occurrit in centum quatuor qui in hac fabula dimetri anapæstici sunt, nempe v. 50. Agam. 112. 802. 804. Eumen. 319. 947. 991. Suppl. 6. 9. 34. In Ixionis fragmento ap. Athen. IV. p. 182. C. Τὸν δ' ἡμίσπον καὶ τὸν ἐλάσσονα Ταχέως ὁ μέγας καταπίνει, Porsonus reposuit ἐλάσσω.

637. τε pro τι Rob. ἄκος edd. vet. quod in ἄχος jure mutavit Pauwius. Et sic manifesto legebat Scholiasta.

638. πέρσαις Ald. Colb. 2. εἴπῃ Ald. Turn.

639. ἀΐει in hoc loco primam corripit, et in Agam. 55. Sophocl. Œd. Col. 1767. Eurip. Hecub. 178. Producit autem Eumen. 841. Sophocl. Œd. Col. 304. Eurip. Hecub. 174. Aristoph. Vesp. 516.

640. βάρβαρά τε Rob. σαφηνὴς Colb. 1.

642. βάσματα Rob. Mosq.

643. παντάλαιν' Ald. G. Colb. 1. παντάλαινά τ' Rob. Dein ἄχθη Viteb.

διαβοάσω. 644
νέρθεν ἄρα κλύει μου; [ἀντ. α'.
ἀλλὰ σύ μοι, Γᾶ τε καὶ ἄλλοι χθονίων ἀγεμόνες,
δαίμονα μεγαυχῆ
ἰόντ' αἰνέσατ' ἐκ δόμων,
Περσᾶν Σούσιγενῆ θεόν·
πέμπετε δ' ἄνω, 650
οἷον οὔπω
Περσὶς αἶ' ἐκάλυψεν.
ἦ φιλος ἀνήρ, φίλος ὄχθος· φίλα γὰρ στρ. β'.
κέκευθεν ἤθη. Ἀϊδω-
νεὺς δ' ἀναπομπὸς ἀνεί- 655
ης, Ἀϊδωνεύς,

644. διαβὰς Mosq.

645. ἄρα Ald. Rob.

646. Deest μοι in Rob. et ἀγέμονες in Ald. Barocc. ἀγέμονα Colb. 2. sed ἀγέμονες pro v. l.

Ibid. καὶ non eliditur. Sic Suppl. 1016. πολιούχους τε, καὶ οἱ χεῦμ'. ibid. 69. Τῶς καὶ ἐγὼ φιλόδυρτος Ἰαονίοισι νόμοισι. BURNEIUS. Sophocl. Electr. 157. Οἵα Χρυσόθεμις ζώει καὶ Ἰφιάνασσα.

647. δαίμονες Rob. μεγαλαυχῆ Ald. Rob. Turn. μεγαλαρχῆ C. M. 1. Guelf. v. l. in Colb. 2. μεγαυχῆ ex A. recepit Brunck.

648. ἰέντ' C.

649. Περσῶν—θεῶν C. F.

650. πέμπετ' ἄνω Rob. πέμπεται Med. Forsan legendum πέμψατε, ut in v. 636.

651. ὅπω Ald.

652. Voces ἦ φίλος huic versui subjiciunt Ald. Turn. et in proximo repetunt.

653. ἦ φίλος ἀνήρ, ἦ φίλος edd. omnes. ἀ'νὴρ Burneius, altero ἦ omisso. Dein ὄχθος τάφου Ald. Turn. F. Colb. 1.

655. ἀνίη Ald. Rob. Barocc. B. Mosq. Viteb. ἀνίει Turn. Steph. A. M. 1. 2. v. l. in B. ἀνίη Colb. 1. et ἂν εἴη pro v. l. ἀπόπομπος ἂν εἴη Med. ἀνείης emendavit Brunckius. et sic MS. Paris 2786. Choeph. 487. Ὦ γαῖ', ἄνες μοι πατέρα.

656. Ἀϊδωνεὺς omittunt Ald. Rob. Turn. Steph. Inseruit Brunck-

Δαρεῖον, † οἷον ἄνακτα Δαρεῖον, ἠέ.
οὔτε γὰρ ἄνδρας ποτ' ἀπώλλυ πολεμο- ἀντ. β'.
φθόροισιν ἄταις, θεομή-
στωρ τ' ἐκικλήσκετο Πέρ- 660
σαις, θεομήστωρ δ'
ἔσκεν, ἐπεὶ στρατὸν † εὖ ἐποδώκει.

ius ex A. Agnoscit etiam Mediceus. Fortasse scribendum hic et in v. 654. Ἀϊδωνεῦ.

657. Vulgatam scripturam exhibui, a Porsono obelo notatam. Δαρειὰν in fine habent edd. vet. Δαρεῖον Brunck. Porson. Scholiastæ glossa est, τὸν Δαρεῖον βασιλέα, οἷον καὶ τὸν Δαρειὰν καλούμενον, unde perspicuum est eum nihil omnino vidisse. Subjicit autem, ἄλλως, τὸν μόνον γενόμενον βασιλέα, quod referendum est ad v. l. οἷον, in scholiis codicum A. B. memoratam. Schutzius totum versum ita refingit, ἄκακον θεῖον ἄνακτα Δαρεῖον, quem anapæsticum dimetrum vocat, oblitus, ut opinor, Δαρεῖον primam producere vv. 6. 150. 161. 165. (Agam. 1525. τίς δ' ἐπιτύμβιον αἶνον ἐπ' ἀνδρὶ θείῳ—πονήσει; Vid. ad Theb. 577.) Quod si Δαρεῖον in prima sede recte se habet, diphthongum in penultima corripit ante vocalem; quæ est Hermanni sententia, in fine addentis παρεῖναι. Equidem aliquando suspicabar legendum, Δαρεῖον, οἷον ἄνακτ' Ἐρξείαν. cui in antistropha responderit, Ἔσκεν ἐπεὶ στρατὸν εὐώδωσεν. Vetus glossa in Herodoti textum inserta VI. 98. δύνανται δὲ κατὰ Ἑλλάδα γλώσσην ταῦτα τὰ οὐνόματα, Δαρεῖος, ἐρξείης. Ξέρξης, ἀρήϊος. Ἀρτοξέρξης μέγας ἀρήϊος. τούτους μὲν δὴ τοὺς βασιλῆας ὧδε ἂν ὀρθῶς κατὰ γλώσσην τὴν σφετέρην Ἕλληνες καλέοιεν. Vid. Scalig. de Emend. Temp. p. 586. Etymol. M. p. 376, 51.

658. ἀπώλλυ. Rarius est apud tragicos hujusmodi imperfectum. Sophocl. Electr. 1360. ἀλλ' ἐμὲ Λόγοις ἀπώλλυς. Œd. T. 1454. Ἵν' ἐξ ἐκείνων, οἵ μ' ἀπωλλύτην, θάνω.

660. θεομήστωρ δ' edd. vet. et MSS. τ' Brunck. Recte. οὔτε—τε sibi invicem respondent Prom. 179. ubi exempla quædam adferuntur, quibus adjicias Sophocl. Trachin. 142. Quod si hoc displiceat, legi possit Οὔτι γὰρ ἄνδρας ποτ' ἀπώλλυ.

662. ἔσκεν apud poetas scenicos rarissime occurrit (Agam. 702.) ἐπωδώκει M. 1. ἐποδώκει Ionice pro ἐφοδώκει positum autumat Brunckius, qui utinam nobis dixisset quid sit istud ἐφοδώκει. Scholiasta

βαλήν, ἀρχαῖος βαλήν, ἴθι, ἵκου, στρ. γ'.
ἔλθ' ἐπ' ἄκρον κόρυμβον ὀ-
χθου, κροκόβαπτον ποδὸς εὔ- 665
μαριν ἀείρων, βασιλεί-
ου τιά-
ρας φάλαρον πιφαύσκων.
βάσκε περῶν ἄκακε

somniavit nescio quid de ποδόω vel ποδώκω: explicat enim ὑπὸ τὸν ἑαυτοῦ πόδα ἡνιόχει τὸν στρατόν. Pulcre. Occurrit quidem ἐφοδεύω Choeph. 726. Sed fortasse legendum στρατὸν εὐώδωσεν, ab εὐοδόω. Forma intransitiva εὐοδέω exstat in Sophocl. Œd. Col. 1435. Verum altius, ni fallor, latet ulcus quam ut locum sanum præstare possim. Quare peritioribus commendatur. Interim nequeo non admirari Darium ab Æschylo hujusmodi laudibus ornatum esse, quum poeta ipse Marathone pugnaverit, infelicemque Darii contra Scythas expeditionem, ut credibile est, fando audierit.

663. βαλλὴν Rob. Med. Guelph. Ceteri βαλήν, cum Eustathio ad Odyss. T. p. 1854, 25. Cum duplicato λ Sextus Empir. adv. Math. I. 313.

666. Penultimam in εὔμαρις produci docet Porsonus ad Eurip. Orest. 1364. Sic Lycophr. 855. Καὶ τὰς δάμαρτος ἀσκέρας εὐμάριδας. Corripitur tamen ab Antipatro in Analect. II. p. 28. Οὐδέ μοι ἀμπεχόναι περονήτιδες, οὐ βαθύπελμος Εὔμαρις, οὐ λιπόων εὔαδε κεκρύφαλος. ubi forsan legendum Οὐδέ μοι ἀμπέχον', οὐ περονητρίδες. Theocrit. XV. 21. Ἀλλ' ἴθι, τὠμπέχονον καὶ τὰν περονατρίδα λαζεῦ.

667. τιήρας Med. Barocc. G. Guelph. Viteb.

668. πιφάσκων Ald. Turn. Barocc. Colb. 1. 2. M. 2. quod magis quidem analogiæ consentaneum est; a φάω formatur πιφάσκω ut a δάω, διδάσκω, a βάω, βιβάσκω, quod, si me audias, apud Homerum pro βιβάσθω, verbo anomalo, reponendum. Sed πιφαύσκω, quæ forma Æolensium, ut opinor, fuit, sæpius apud Homerum reperitur.

669. Sic Rob. Mosq. Turnebus βάσκε πατήρ, ceteri βάσκε πάτερ. Deest ἄκακε in Guelf. Dein pro ἄκακε Scholiasta videtur legisse ἄναξ, explicat enim, βάσκε καὶ πορεύθητι, ὦ Δαρεῖε δεσπότα. Occurrit quidem infra ἀκάκας, quæ vox contra analogiam peccat. Dicebant enim ὁ καὶ ἡ ἄκακος. Timæus Lex. Platon. Ἄκακοι. οἱ ἔξω κακίας Lex.

Δαρεῖ', ἰαυοῖ. 670
ὅπως καινόκοτα κλύης νέα τ' ἄχη, ἀντ. γ'.
δέσποτα, δεσπότου, φάνη-
θι. Στυγία γάρ τις ἐπ' ἀ-
χλὺς πεπόταται. νεολαί-
α γὰρ ἦ- 675

apud Bekker. Anecd. Gr. I. p. 370. Ἄκακος. ὁ κακοῦ μὴ πεπειραμένος. οὐχ ὁ χρηστοηθής. οὕτω Σαπφώ. Ceterum quum observet Scholiasta, ὡς ἐπῳδῇ δὲ κέχρηται τῷ, Βάσκε πάτερ Δαρεῖε, hæc verba in fine strophæ et antistrophæ libens addiderim.

670. Hunc locum in modum sequentem exhibent libri. Βάσκε πάτερ ἄκακε Δαρειάν, οἰ.† Δαρειάν, οἰ Porsonus. Schutzius *verissimum* putat Δαρεῖ', ἄνει, *Darie redi*, novo vocabulo pro re nata conficto. Aliquando conjeceram Δαρεῖ' ἄναξ, ut in v. 792. ἄναξ Δαρεῖε, vel Δαρεῖ', ἄνα. Hodie vero nescio an germanam lectionem restituerim. Aristoph. Ran. 1052. ΑΙΣΧ. Εἶτα διδάξας Πέρσας μετὰ ταῦτ', ἐπιθυμεῖν ἐξεδίδαξα Νικᾶν ἀεὶ τοὺς ἀντιπάλους, κοσμήσας ἔργον ἄριστον. ΔΙΟΝ. Ἐχάρην γοῦν ἡνίκ' ἀπηγγέλθη περὶ Δαρείου τεθνεῶτος. Ὁ Χόρος δ' εὐθὺς τὼ χεῖρ' ὠδὶ ξυγκρούσας εἶπεν ΙΑΥΟΙ. ubi Scholiasta notavit hanc interjectionem Ἰαυοῖ in Æschyli Persis nusquam comparere, nec quidquam de Darii morte innui, ut nonnulli cogitarint de altera Persarum διασκευῇ. Sed vere a Stanleio observatum est, Aristophanis verba ad hanc fabulæ partem manifesto spectare. Quam exiguum autem discrimen sit inter ΔΑΡΕΙΙΑΥΟΙ et ΔΑΡΕΙΑΝΟΙ nemo non videt.

671. In edd. et MSS. legitur ὅπως καινά τε κλύης νέα τ' ἄχη. quæ strophicis haud respondent. ἄχθη Guelph. M. 1. 2. Locum refinxi prout in Scholiastæ libro exstitisse videtur explicantis καινὰ καὶ ἀλλόκοτα. Supra 261. κακὰ νεόκοτα καὶ δάϊα. Theb. 804. Τί δ' ἐστὶ πρᾶγος νεόκοτον πόλει παρόν; Composita ex κότος amabat Æschylus.

672. δεσπότη G. Minus recte Stanleius interpretatur *Domine Domini*, quod Schutzius idem esse ait ac *pater domini*. Nempe in editionibus hic versus prava interpunctione laborat. Constructio est, Δέσποτα, φάνηθι, ὅπως κλύῃς—ἄχη δεσπότου.

673. Στυγία Rob. ἐπαχλὺς τὶς Ald. ἐταχλὺς τὶς Rob. errore typographico. ἐπ' ἀχλύς τις Turn. τις ἐπ' ἀχλὺς Steph. recentiores.

δη κατὰ γᾶς ὄλωλε.
βάσκε περῶν, ἄκακε
Δαρεῖ', ἰαυοῖ.
αἴ, αἴ, αἴ, αἴ, ἐπῳδός.
ὦ πολύκλαυτε φίλοισι θανών· 680
τί τάδε, δυνατά, δυνατά,
περὶ τᾷ σᾷ δίδυμα
† διάγοιεν ἁμάρτια,
πάσᾳ γᾷ σᾷ τᾷδε;
ἐξέφθινθ' αἱ τρίσκαλμοι 685
νᾶες ἄναες, ἄναες.

676. κατὰ γῆς Guelf. M. 2. κατὰ πᾶσ' reliqui omnes, quod tam diu toleratum fuisse miror, quum nullum sit verbum κατόλλυμαι. Vid. supra 633. ἀπόλωλε Ald. Rob. Turn. Steph.

677, 8. Editiones et MSS. ut in vv. 669. 670. nisi quod Robortellus Δαρεῖε οἰ.

679. αἴ ter Ald. Rob. Barocc.

680. δυνάστα δυνάστα Ald. Rob. Turn. B. F. G. Colb. 1. 2. δυνάτα δυνάτα Steph. δυνάτα δυνάστα Viteb.

682. Voces τᾷ σᾷ desunt in Rob.

683. διάνοιεν Ald. Turn. διάνγοιεν Rob. διάγοιεν Barocc. Colb. 1. Steph. δ' ante ἁμάρτια Ald. Barocc. M. 1. 2. Guelf. ἁμάρτιον vocem Græcos ignorasse statuit Brunck. Exstat tamen in Agam. 539. Διπλᾶ δ' ἔτισαν Πριαμίδαι θἀμάρτια. ἁμαρτήματα pro v. l. a Scholiasta memoratur.

684. σᾷ omittunt Ald. Med. H. L. G. N. Colb. 1. 2. M. 2. πᾶσα γᾶ τᾶδε Rob. Totum autem locum repræsentavi, qualis in editione Glasguana exhibetur, quem si explicare coner, risum doctioribus movebo. Infelices criticorum conjecturas memorare supersedeo, meamque, et ipsam forte infelicem, in medium proferam. Ecce autem: Τί τάδε δυνατὰ δυνατὰ—παιδὶ τῷ σῷ, διδύμᾳ—δι' ἄνοιαν ἁμαρτίᾳ; —πᾶσαι γᾷ τᾷδ'—ἐξέφθινται τρίσκαλμοι—νᾶες ἄναες ἄναες. In v. 681. δυνάτα pro δυνάστα poni affirmant interpretes, negant linguæ rationes. Dein παιδί, quum in πεδὶ errore omnium frequentissimo semel transisset, quam proclive esset in περὶ mutare, nemi-

ΔΑΡΕΙΟΥ ΕΙΔΩΛΟΝ.

ὦ πιστὰ πιστῶν, ἥλικές θ' ἥβης ἐμῆς,
Πέρσαι γεραιοί, τίνα πόλις πονεῖ πόνον;
στένει, κέκοπται, καὶ χαράσσεται πέδον.
λεύσσων δ' ἄκοιτιν τήνδ' ἐμὴν τάφου πέλας,
ταρβῶ, χοὰς δὲ πρευμενεῖς ἐδεξάμην.
ὑμεῖς δὲ θρηνεῖτ' ἐγγὺς ἑστῶτες τάφου,
καὶ ψυχαγωγοῖς ὀρθιάζοντες γόοις,
οἰκτρῶς καλεῖσθέ μ'· ἔστι δ' οὐκ εὐέξοδον

nem latere possit. δι' ἄνοιαν autem a librorum lectione vix latum unguem discedit. Mox πᾶσαι pro πάσᾳ rescribere in promptu fuit. Postremo ἐξέφθινται vulgato rectius videtur. Infra 923. πάνν γὰρ φύστις Μυριὰς ἀνδρῶν ἐξέφθινται. Codex Mediceus habet ἐξέφυντ' αἰ. Mox νᾶες ἄναες νᾶες M. 1. 2. Colb. 1. 2. Barocc. Rob. Brunck. Schutz.

687. ὦ πολλὰ πιστῶν Rob. Explicatio Scholiastæ hæc est, πιστὰ γεννήματα πατέρων πιστῶν. Pene suspicor veterem lectionem fuisse ὦ πιστὰ Περσῶν. Supra v. 1. Τάδε μὲν Περσῶν πιστὰ καλεῖται. 176. Περσῶν γηράλεα πιστώματα. Nec obstat Πέρσαι in proximo versu.

688. γηραιοὶ Ald.

689. σθένει κέκοπται Bothe. Dein ταράσσεται MS. Paris. 2786.

690. λεύσων Ald. Rob. ἄκριτιν Ald. Dein τὴν ἐμὴν omnes, quod leviter correxi. Similis macula abstergenda in Choeph. 15. καὶ γὰρ Ἠλέκτραν δοκῶ Στείχειν ἀδελφὴν τὴν ἐμὴν πενθεῖ λυγρῷ Πρέπουσαν. Certissime reponendum τήνδ' ἐμήν. ibid. 728. Τροφὸν δ' Ὀρέστου τήνδ' ὀρῷ κεκλαυμένην. Vid. Glossar. in Prometh. 977. Elmsleii Heraclidarum Censorem in Censura Trimestri (*Quarterly Review*) T. IX. p. 354.

Ibid. πέλας τάφου edd. vet. τάφου πέλας Brunck. A. B. M. 2. Med. Scribæ cujusdam oculis obversabatur v. 692.

691. πρευμενὴς Rob. M. 2. Guelf. Vid. supra ad v. 225.

693. ῥοθιάζοντες Ald. Turn. Steph.

694. καλεῖτέ Turn. Steph. edd. recentiores. καλεῖσθέ Ald. Rob. Barocc. H. Colb. 1. 2. M. 1. Mosq. Viteb. Schol. καλεῖσθαί Med. errore solenni. Supra 627. Δαρεῖον

ἄλλως τε πάντως, χ' οἱ κατὰ χθονὸς θεοὶ
λαβεῖν ἀμείνους εἰσὶν ἢ μεθιέναι.
ὅμως δ' ἐκείνοις ἐνδυναστεύσας ἐγὼ
ἥκω· τάχυνε δ', ὡς ἄμεμπτος ὦ χρόνου.
τί δ' ἔστι Πέρσαις νεοχμὸν ἐμβριθὲς κακόν;

ΧΟ. σέβομαι μὲν προσιδέσθαι, σέβομαι δ' ἀντία λέξαι,
σέθεν ἀρχαίῳ περὶ τάρβει.

ΔΑ. ἀλλ' ἐπεὶ κάτωθεν ἦλθον σοῖς γόοις πεπεισμένος,
μή τι μακιστῆρα μῦθον, ἀλλὰ σύντομον λέγων,

ἀνακαλεῖσθε. Eumen. 484. Ὑμεῖς δὲ μαρτύριά τε καὶ τεκμήρια Καλεῖσθ' ἀρωγὰ τῆς δίκης ὁρκώματα. Eurip. Bacch. 446. Βρόμιον ἀνακαλούμεναι θεόν. Idem tamen activa voce utitur Herc. F. 717. Καὶ τὸν θανόντα γ' ἀνακαλεῖ μάτην πόσιν. Nempe καλεῖν significat *vocare*, καλεῖσθαι *vocare ad se*. ἀνακαλεῖν *invocare*, ἀνακαλεῖσθαι *evocare*. Mar. Tyr. XIV. 2. χεάμενος χοὰς ἀνεκαλεῖτο ψυχήν. Quinetiam in hoc versu καλεῖσθε citat Schol. in Hesiod. Theog. p. 292. qui et πάντων pro πάντως in proximo versu. οὐκεὺ ἔξεδον Ald.

695. καταχθόνιοι Ald. χ' ὅτι κατὰ χθονὸς θεοὶ conjecit Arnaldus; satis infeliciter.

697. ἐν δυναστεύσας Ald.

698. τάχυνα δ' edd. vet. 'τάχυνα δ' Brunck. qui tamen legendum putat Ἥκω ταχύνας, ὡς—Sed unice verum judico quod tacite citat Kuhnius ad Polluc. VII. 24. p. 703. Ἥκω· τάχυνε δ', ὡς ἄμεμπτος ὦ χρόνου. quodque aliqua ex parte stabilit MS. M. 1. in quo scribitur τάχυν' ὡς ἄμεμπτος δ' ὦ. Choeph. 658. τάχυνε δ', ὡς καὶ νυκτὸς ἅρμ' ἐπείγεται.

699. τί ἐστι Ald. Rob. Med. Barocc.

700. Hoc systema in editionibus sic distribuitur, Σέβομαι μὲν προσιδέσθαι—σέβομαι δ' ἀντία λέξαι—σέθεν ἀρχαίῳ περὶ τάρβει. Cujusmodi versus nusquam alias, quod sciam, reperiuntur.

702. περιταρβεῖ Ald. περὶ deest in Turn. C. Vulgo interpungitur post σέθεν, ut sit ἀντία σέθεν. Alterum melius puto, ob v. 707.

703. πεπεισμάνος Rob. ἥκω pro ἦλθον H. Colb. 2. M. 1.

704. μήτιμα κεστῆρα Rob. μακιστῆρα Med. G. L. Viteb. μακεστῆρα ceteri. Suppl. 475. Ἥκουσα

εἰπέ, καὶ πέραινε πάντα, τὴν ἐμὴν αἰδῶ μεθείς.
ΧΟ. δέομαι μὲν χαρίσασθαι, δέομαι δ' 706
ἀντία φάσθαι,
λέξας δύσλεκτα φίλοισιν.
ΔΑ. ἀλλ' ἐπεὶ δέος παλαιὸν σοὶ φρενῶν ἀνθίσταται,
τῶν ἐμῶν λέκτρων γεραιὰ ξύννομ', εὐγενὲς γύναι,
κλαυμάτων λήξασα τῶνδε καὶ γόων, σαφές τι μοι
λέξον. ἀνθρώπεια δ' ἄν τοι πήματ' ἂν τύχοι βροτοῖς.
πολλὰ μὲν γὰρ ἐκ θαλάσσης, πολλὰ δ' ἐκ χερσοῦ
κακὰ 713
γίγνεται θνητοῖς, ὁ μάσσων βίοτος ἢν ταθῇ πρόσω.

μακιστῆρα καρδίας λόγον. Hesych. Μακιστὴρ βέλος. τάσσεται ἐπὶ τοῦ μεγάλου. Deest λέγων in Guelph.

706. δείομαι Ald. Rob. Turn. Steph. bis. δέομαι Pauw.

709. παλαιῶν M. 1. 2. Editiones et codices scripti magno consensu in φρενῶν ἀνθίσταται conspirant; ἀνθίσταμαι vero, quod verbum rarissime apud tragicos reperitur, nihil aliud significare potest quam *adversor, contra sto,* quo sensu cum dativo construitur. Quare cum Wakefieldio reponendam censeo notam formulam, φρενῶν ἀνθάπτεται, Eurip. Med. 53. Χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν Κακῶς πιτνόντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται, Sophocl. Trach. 780. Σπαραγμὸς αὐτοῦ πνευμόνων ἀνθήψατο. Aristoph. Ran. 473. Ἐχιδνά θ' ἑκατογκέφαλος, ἣ τὰ σπλάγχνα σου Διασπαράξει, πνευμόνων θ' ἁνθάψεται. Similiter usurpatur simplex verbum ἅπτομαι. Incert. Rhes. 916. τῆς ἐμῆς ἥψω φρενός. Theocrit. I. 35. Νεικείουσ' ἐπέεσσι· τὰ δ' οὐ φρενὸς ἅπτεται αὐτᾶς. Alciphr. I. 39. ἅψομαί σου τῆς καρδίας.

710. γηραιὰ Ald. Rob. Barocc. πάλαι M. 1. forte pro παλαιά. Dein εὐγενὴς Guelf.

712. πήματ' ἀντύχοι Ald. πήματ' ἐντύχοι edd. reliquæ. Sed ἐντυγχάνω non nisi de personis usurpatur. ἂν τύχοι Med. Barocc. Colb. 1. Mosq. et hoc probat Steph. ἄν τύχῃ Viteb. De duplice ἄν vid. ad Prometh. 795.

714. γίγνεται θνητοῖσι μάσσω Bothe. γνητοῖς Ald. βίος ἢν ταθῇ Ald. βίος ἢν ταθῇ Rob. ἢν βίος ταθῇ Turn. Steph. βίοτος ἢν ταθῇ

ΑΤ. ὦ βροτῶν πάντων ὑπερσχὼν ὄλβον εὐτυχεῖ πότμῳ,
ὅς θ', ἕως ἔλευσσες αὐγὰς ἡλίου, ζηλωτὸς ὤν,
βίοτον εὐαίωνα Πέρσαις, ὡς θεός, διήγαγες,
νῦν τέ σε ζηλῶ θανόντα πρὶν κακῶν ἰδεῖν βάθος.
πάντα γάρ, Δαρεῖ', ἀκούσει μῦθον ἐν βραχεῖ χρόνῳ.
διαπεπόρθηται τὰ Περσῶν πράγματ', ὡς εἰπεῖν ἔπος.
ΔΑ. τίνι τρόπῳ; λοιμοῦ τις ἦλθε σκηπτός, ἢ στάσις πόλει;

Med. A. K. L. Colb. 2. M. 1. 2. Viteb. Brunck. Porson.

715. *εὐτυχῇ πότμον* Ald. Med. Barocc. Mosq. Constructio est, *ὦ ὑπερσχὼν ὄλβον πάντων βροτῶν εὐτυχεῖ πότμῳ*. Forsan lectio codicis Medicei vetustior sit.

716. *ὃς ἕως* Ald. M. 2. Guelf. *ὃ ἕως* Rob. *ὡς ἕως* Turn. Steph. Canter. Porson. *ὅς θ' ἕως* Brunck. ex A. et sic M. 2. Particulæ respondet altera *τε* in v. 718. Dein *ἔλευσας* edd. *ἔλευσες* Colb. 1. K. M. 2. *ἔλευσσες* Mediceus, prout conjecerat Stanleius. Vere, sine dubio. Particula enim *ἕως*, in hoc sensu, cum imperfecto vel præsenti semper construitur. Vid. exempla in Glossario ad v. 432.

717. Vide an melius legeretur, *Βίοτον εὐαίωνα, Πέρσαις ὢν θεός, διήγαγες*. Supra 162. *Θεοῦ μὲν εὐνήτειρα Πέρσαις, θεοῦ δὲ καὶ μήτηρ ἔφυς*. 649. *Περσᾶν Σουσιγενῆ θεόν*.

718. *βάρος* Guelf. Male. Cf. 471. Eurip. Helen. 310. *Εἰς γὰρ τοσοῦτον ἦλθομεν βάθος κακῶν*.

719. *ἐν βραχεῖ λόγῳ* Ald. Turn. Barocc. Porson. Ven. 1. Sed *χρόνῳ* Rob. Steph. M. 1. 2. et codices tantum non omnes. Eurip. Phœniss. 931. *Ὦ πολλὰ λέξας ἐν βραχεῖ χρόνῳ κακά*. Sophocl. Œd. Col. 1581. *οὔθ' ὁ μῦθος ἐν βραχεῖ Φράσαι πάρεστιν, οὔτε τἄργ', ὅσ' ἦν ἐκεῖ*. ubi subaudiendum *χρόνῳ*. Contra *λόγῳ* supplendum in Electr. 673. *Τέθνηκ' Ὀρέστης· ἐν βραχεῖ ξυνθεὶς λέγω*. Philoct. 435. *λόγῳ δέ σ' ἐν βραχεῖ Τοῦτ' ἐκδιδάξω*. In hoc versu non erat unius codicis lectio contra reliquorum consensum retinenda.

720. *τὰ τῶν Περσῶν* Ald. Rob. *ὡς ἔπος εἰπεῖν* Ald. et sic Rob. nisi quod *ἔτος*, typothetarum incuria.

721. *λίμου* M. 1.

ΑΤ. οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀμφ' Ἀθήνας πᾶς κατέφθαρται στρατός.

ΔΑ. τίς δ' ἐμῶν ἐκεῖσε παίδων ἐστρατηλάτει, φράσον.

ΑΤ. θούριος Ξέρξης, κενώσας πᾶσαν ἠπείρου πλάκα.

ΔΑ. πεζὸς ἢ ναύτης δὲ πεῖραν τήνδ' ἐμώρανεν τάλας;

ΑΤ. ἀμφότερα. διπλοῦν μέτωπον ἦν δυοῖν στρατηλάτοιν. 726

ΔΑ. πῶς δὲ καὶ στρατὸς τοσόσδε πεζὸς ἤννσεν περᾶν;

ΑΤ. μηχαναῖς ἔζευξεν Ἕλλης πορθμόν, ὥστ' ἔχειν πόρον.

ΔΑ. καὶ τόδ' ἐξέπραξεν, ὥστε Βόσπορον κλεῖσαι μέγαν;

ΑΤ. ὧδ' ἔχει· γνώμης δέ που τις δαιμόνων ξυνήψατο.

722. οὐκ pro οὐδαμῶς Rob. Ἀθήναις Ald. Rob. Steph. Porson. Ἀθήνας Turn. Brunck. A. B. G. K. Colb. 1. 2. M. 2. Recte; nam sensus est *circa Athenas*, non *de Athenis*. Sophocl. Ajac. 415. κατεῖχεν' ἀμφὶ Τροῖαν. Vid. ad Welleri Gramm. Gr. T. IV. p. 217.

Ibid. διέφθαρται Ald. Turn. et recentiores. κατέφθαρται Rob. K. Colb. 1. Mosq. Viteb. κατέφθαρτο M. 1. Supra 225. Ὡς ἐν μιᾷ πληγῇ κατέφθαρται πολὺς Ὄλβος. 351. Ἀλλ' ὧδε δαίμων τις κατέφθειρε στρατόν. Infra 735. Ὧδε παμπήδην δὲ λαὸς πᾶς κατέφθαρται δορί. Porro διαφθείρειν in sensu *perdendi* non usurpatur, quum potius significet *corrumpere*, ut in Agam. 934. Eurip. Hecub. 601. Hippol. 391. Bacch. 318.

723. ἐστρατηλλάτει Ald.

726. στρατηλατοῖν Med. Barocc. Colb. 1. M. 1. Mosq. Viteb. στρατηλατῶν Ald. Turn. στρατεύματοιν Rob. A. B. H. L. M. 2. Colb. 2. Guelf. στρατευμάτων K. Quænam ex his vera lectio sit dijudicent lectores. διπλοῦν πρόσωπον habent K. Guelf.

727. τεσύς δε Robortelli operæ.

728. Ἕλης Ald. Rob. sed hic in erratis correxit.

729. κλῆσαι Med. de qua recentiorum orthographia alibi sententiam meam exposui.

730. Abreschius infeliciter conjecit γνώμης, pro γνώμαις.

ΔΑ. φεῦ· μέγας τις ἦλθε δαίμων, ὥστε μὴ φρονεῖν καλῶς.

ΑΤ. ὡς ἰδεῖν τέλος πάρεστιν οἷον ἤνυσεν κακόν.

ΔΑ. καὶ τί δὴ πράξασιν αὐτοῖς ὧδ' ἐπιστενάζετε;

ΑΤ. ναυτικὸς στρατὸς κακωθεὶς πέζον ὤλεσε στρατόν.

ΔΑ. ὧδε παμπήδην δὲ λαὸς πᾶς κατέφθαρται δορί;

ΑΤ. πρὸς τάδ' ὡς Σούσων μὲν ἄστυ πᾶν κενανδρίαν στένει.

ΔΑ. ὦ πόποι, κενῆς ἀρωγῆς κἀπικουρίας στρατοῦ.

ΑΤ. Βακτρίων δ' ἔῤῥει πανώλης δῆμος, οὐδέ τις γέρων.

ΔΑ. ὦ μέλεος, οἵαν ἄρ' ἦβην ξυμμάχων ἀπώλεσε.

ΑΤ. μονάδα δὲ Ξέρξην ἔρημόν φασιν οὐ πολλῶν μέτα—

ΔΑ. πῶς τε δὴ καὶ ποῖ τελευτᾷν; ἔστι τις σωτηρία;

ΑΤ. ἀσμένον μολεῖν γέφυραν ἐν δυοῖν ζευκτηρίαν.

733. ἐπιστενάζετο Ald. Rob. Barocc.

734. Cf. Herodot. VIII. 68. ἦν δ' αὐτίκα ἐπειχθῇς κ.τ.λ.

735. παμπίδην Ald. Dein πᾶς στρατὸς Ald. Turn. Steph. πᾶς λαὸς Rob. λαὸς πᾶς Med. A. B. M. 1. 2. Heath. Brunck. Porson.

736. κενανδρία Ald. Rob. Med. nempe pro κενανδρίᾳ.

737. κεδνῆς Med. H. Colb. 1. 2. M. 1. 2. Mosq. Viteb. sed κενῆς spectat quodammodo ad κενανδρίαν in superiore versu. Vid. infra 925.

739. οἵην Bothe.

741. τελευτᾶ Ald. Rob. τελευτᾷ Turn. Brunck. τελευτᾷς Schutz. τελευτᾷν ἔστι; τις σωτηρία; Steph. Canter. ἔστιν τις Ald. Secutus sum Porsonum. τελευτᾷν pertinet ad φασίν in v. 740. τελευτῶ Mosq. Insignis est varietas in M. 2. Πῶς τε δὴ καὶ πῇ καταντᾶ. Sophocl. Œd. Col. 476. τὸ δ' ἔνθεν ποῖ τελευτῆσαί με χρή; Eurip. Hec. 419. ποῖ τελευτήσω βίον;

742. ἀσμέναν Ald. Dein mallem legere γέφυραν ταῖν δυοῖν ζευκτηρίαν, vel etiam τὴν δυοῖν ζ. Sophocles supra citatus ad v. 186. Ἐδοξάτην μοι τὼ δύ' ἠπείρω μολεῖν.

ΔΑ. καὶ πρὸς ἤπειρον σεσῶσθαι τήνδε; τοῦτ' ἐτήτυμον;

ΑΤ. ναί· λόγος κρατεῖ σαφηνής· τῷδέ γ' οὐκ ἔνι στάσις.

ΔΑ. φεῦ· ταχεῖά γ' ἦλθε χρησμῶν πράξις· εἰς δὲ παῖδ' ἐμὸν

Ζεὺς ἐπέσκηψεν τελευτὴν θεσφάτων. ἐγὼ δέ που διὰ μακροῦ χρόνου τάδ' ηὔχουν ἐκτελευτήσειν θεούς.

ἀλλ' ὅταν σπεύδῃ τις αὐτός, χὠ θεὸς ξυνάπτεται.

744. τούτῳ δ' οὐκ ἔνι Ald. Rob. τοῦτο δ' Turn. Steph. τοῦτό τ' M. 1. 2. τούτῳ γ' Med. Barocc. B. Colb. 1. 2. τοῦτό γ' Brunck. Porson. Melius est, ut opinor, quod dedi. τῷδε in τούτῳ quam facile transierit, neminem latere possit, cui notum sit quoties ὅδε et οὗτος cum casibus suis inter se permutentur. Suspicor tamen versum olim hujusmodi fuisse; Ναί· λόγος κρατεῖ σαφηνὴς τοῦδε, κοὐκ ἔνι στάσις. cui conjecturæ aliquatenus favet varia lectio in B. τούτου γ' οὐκ ἔνι στάσις. Arnaldus vero, qui conjecit τοῦτο δ' οὐκ ἔνι στάσει, in animo forsan habuerit Homericum istud, ἐν δοιῇ δέ, σαωσέμεν ἠ ἀπολέσθαι Νῆας, *in dubio positum est.*

745. τευχεῖα Ald. Malim ταχεῖ' ἄρ' ἦλθε. Mox ἐς παῖδ' Ald. Barocc. ἐς τὸν παῖδ' Turn. Steph. ἐς δὲ παῖδ' Rob. Med. G. K. L. M. 1. Colb. 1. 2. Mosq. Schutz. ἔς γε παῖδ' Porson.

746. ἀπέσκηψεν Med. Guelf. prout correxerat Valckenaer. ad Eurip. Hippol. 438. citra necessitatem. Supra 105. Μοῖρ'—ἐπέσκηψε Πέρσαις πολέμους. Mox ἐγὼ δ' ἔμπας Rob. Colb. 1. forte pro ἐγὼ δέ πως.

747. μακροῦ τοῦ χρόνου Ald. Dein ἐκτελευτῆσαι edd. ante Stephanum, qui ἐκτελευτήσειν dedit sequentibus Cantero, Stanleio, Porsono; et sic quidem MSS. plerique, quantum ex eo colligere licet, quod nullam varietatem enotarunt ii, qui codices Parisienses cum editione Victoriana contulerunt. Aoristum retinuit Brunckius; sed usitatius est futurum post αὐχέω. Agam. 508. οὐ γάρ ποτ' ηὔχουν—μεθέξειν. Suppl. 334. ἐπεὶ τίς ηὔχει —κέλσειν; Eurip. Heracl. 931. Οὐ γάρ ποτ' ηὔχει χεῖρας ἴξεσθαι σέθεν. Nusquam in hujusmodi locutionibus aoristum primum offendi.

748. τις, αὐτὸς χὠ θεὸς Turn. Steph. Canter. Scholiasta, ut vi-

νῦν κακῶν ἔοικε πηγὴ πᾶσιν εὑρῆσθαι φίλοις.
παῖς δ' ἐμὸς τάδ' οὐ κατειδὼς ἤνυσεν νέῳ θράσει,
ὅστις Ἑλλήσποντον ἱερόν, δαῦλαν ὡς, δεσμώμασιν
ἤλπισε σχήσειν, ῥέοντα Βόσπορον ῥόον θεοῦ,
καὶ πόρον μετερρύθμιζε, καὶ πέδαις σφυρηλάτοις
περιβαλών, πολλὴν κέλευθον ἤνυσεν πολλῷ
στρατῷ. 754
θνητὸς ὢν θεῶν τε πάντων ᾤετ', οὐκ εὐβουλίᾳ,
καὶ Ποσειδῶνος κρατήσειν. πρὸς τάδ' οὐ νόσος
φρενῶν

detur, legerat *αὐτοῦ χὠ θεός*, vel *αὐτῷ*, quod exhibent G. L. Utrumque vulgato deterius, quod recte distinxit Brunckius, prout citaverat Gatakerus ad M. Antonin. p. 347, 49. Eurip. ap. Clem. Alex. Strom. p. 741, 31. Stob. XXIX. p. 127. Schol. Venet. in Iliad. Δ. 249. M. Apostol. XVIII. 75. *Αὐτὸς τί νῦν δρῶν, εἶτα δαίμονας καλεῖ; Τῷ γὰρ πονοῦντι χὠ θεὸς ξυλλαμβάνει.* Fragmentum cito ex emendatione Porsoni, Suppl. Præf. ad Hecub. p. 38. Versum posteriorem respicere videtur Aristoph. Eq. 230. *χὠ θεὸς ξυλλήψεται.* (ut minus recte judicet Schaeferus ad Gregor. p. 25. nos in Euripidis fragmento articulo facile carere) Menander ap. Stob. VII. p. 47. *τοῦτο γιγνώσκων, ὅτι Τύλμῃ δικαίᾳ καὶ* (l. *χώ*) *θεὸς ξυλλαμβάνει.*

749. *εἰρῆσθαι* Butlerus.

751. *ἑλήσποντον* et *δεσμάμασιν* Ald. *ἰρὸν* Steph. et recentiores. *ἱερὸν* Ald. Rob. Turn. Colb. 1. M. 2.

752. *ἤλπιζε* Ald. Rob. (in erratis; *ἤλπιζες* in textu) *χρήσειν*. Rob. Voces *ῥέοντα ῥόον* Pauwius offendunt, qui conjicit *δέοντα*. Mihi displicent *ῥόον θεοῦ*, quæ si recte se habent, Neptunus intelligendus est. Forsan legendum, *Ἤλπισε σχήσειν ῥέοντα, Βοσπόρου ῥόον θοοῦ.*

754. Infra 788. *Κἀπεστράτευσα πολλὰ σὺν πολλῷ στρατῷ.*

755. *θνητὸς ὢν θεῶν δὲ πάντων* Ald. Rob. Turn. Virgulam post *ὢν* interposuit Stephanus, quam in pleniorem distinctionem mutavi. Brunckius ex A. dedit *θνητὸς ὢν θεῶν τε πάντων*. Mox *οὐκ ἀβουλίᾳ* Ald.

756. *πρὸς τάδ'* pro vulgato *πῶς τάδ'*, Abreschii correctio est, a Brunckio recepta. Vid. 736.

εἶχε παῖδ' ἐμόν; δέδοικα μὴ πολὺς πλούτου πόρος
οὑμὸς ἀνθρώποις γένηται τοῦ φθάσαντος ἁρπαγή.
ΑΤ. ταῦτα τοῖς κακοῖς ὁμιλῶν ἀνδράσιν διδάσκεται
θούριος Ξέρξης. λέγουσι δ', ὡς σὺ μὲν μέγαν
τέκνοις
πλοῦτον ἐκτήσω ξὺν αἰχμῇ, τὸν δ' ἀνανδρίας ὕπο
ἔνδον αἰχμάζειν, πατρῷον δ' ὄλβον οὐδὲν αὐξάνειν.
τοιάδ' ἐξ ἀνδρῶν ὀνείδη πολλάκις κλύων κακῶν,
τήνδ' ἐβούλευσεν κέλευθον, καὶ στράτευμ' ἐφ'
Ἑλλάδα.
ΔΑ. τοιγάρ σφιν ἔργον ἐστὶν ἐξειργασμένον
μέγιστον, ἀείμνηστον, οἷον οὐδέπω
τόδ' ἄστυ Σούσων ἐξεκείνωσεν πεσόν,
ἐξ οὗγε τιμὴν Ζεὺς ἄναξ τήνδ' ὤπασεν,
ἓν' ἄνδρ' ἁπάσης Ἀσίδος μηλοτρόφου
ταγεῖν, ἔχοντα σκῆπτρον ἰθυντήριον.

757. πόρος Ald. Turn. Canter. Porson. πόνος Rob. Steph. Schutz. Schol. inter MSS. F. K. M. 1. 2. et, ni fallor, alii haud pauci. Theocrit. XXI. 14. οὗτος τοῖς ἁλιεῦσιν ὁ πᾶς πόνος. Schaeferus reponi vult πόρος. vid. ad Prometh. 111.

758. τοῖς φθάσασιν v. l. in M. 1. Sophocl. Œd. Col. 752. τοὐπιόντος ἁρπαγή.

761. ἀνανδρία Ald.

766. ἀεί, μνηστὸν Ald. αἰείμνηστον Turn.

767. ἐξεκένωσε Ald. Rob. ἐξαπεκένωσεν infeliciter tentavit Heath. Formam Ionicam recte tuetur Brunckius. Vid. Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. p. 226. πεσών Ald.

768. ἐξ οὗτε omnes præter Porsonum. Eumen. 25. Ἐξ οὗγε Βάκχαις ἐστρατήγησεν θεός.

769. ἄνδρα πάσης Ald. Rob. Turn. Steph. Dein Ἀσιάδος Rob. et recentiores. Ἀσίδος Ald. Turn. Med. Barocc. C. Vid. supra ad 275. 555.

770. Sic Rob. Mosq. Ceteri

Μῆδος γὰρ ἦν ὁ πρῶτος ἡγεμὼν στρατοῦ·
ἄλλος δ' ἐκείνου παῖς τόδ' ἔργον ἤνυσε,
φρένες γὰρ αὐτοῦ θυμὸν ᾠακοστρόφουν.
τρίτος δ' ἀπ' αὐτοῦ Κῦρος, εὐδαίμων ἀνήρ,
ἄρξας, ἔθηκε πᾶσιν εἰρήνην φίλοις·
Λυδῶν δὲ λαὸν καὶ Φρυγῶν ἐκτήσατο,
Ἰωνίαν τε πᾶσαν ἤλασεν βίᾳ.
θεὸς γὰρ οὐκ ἤχθηρεν, ὡς εὔφρων ἔφυ.
Κύρου δὲ παῖς τέταρτος ἴθυνε στρατόν·
Σμέρδις δὲ πέμπτος ἦρξεν, αἰσχύνη πάτρᾳ,

εὐθυντήριον. Vid. infra ad 779. Glossar. in v. 418.

771. De hoc loco hallucinatus est Scaliger de Em. Temp. p. 590. Μῆδος est nomen gentile. Innuitur Astyages, Medorum rex, quem Stanleius eundem esse putat ac Darium Medum, a Daniele memoratum; cui sententiæ objicit Larcherus ad Herodot. T. V. p. 283. Darium Babylonis tantum regem fuisse, Astyagem vero Mediæ. Filius ejus (seu gener) qui non nominatur, Cyaxares fuit; Cyri filius, Cambyses; dein Merdis, seu Smerdis Magus, qui a septem conjuratis occisus est, inter quos Artaphernem recenset Ctesias. Hæc fere observavit Stanleius.

772. ἤνυσεν ἔργον Ald. Rob. Barocc. Nomen latere sub ἄλλος putavit Bentleius, si modo Bentleii sint istæ notulæ quas edidit Butlerus.

773. οἰακοστρόφουν omnes præter Porson. Schutz.

778. Forte legendum ἔμφρων, sc. Cyrus.

779. ἤϋθυνε Brunck. ex A. aitque tragicos hanc formam prætulisse. Mea secus sententia est. Altera forma vetustior est, magisque Homerica, imo poetica; Attici enim, ni fallor, εὐθύνω, εὔθυνος, εὐθύνη, &c. non nisi in rebus politicis usurpabant. ἰθὺς veteris Atticæ fuisse ostendunt composita ἰθυτενής, ἰθύφαλλος et ἰθαγενής. In Theognide, scriptore Ionico, reponendum ἰθυντῆρα v. 612. [vide tamen Prometh. 295.]

780. Edd. vet. Πέμπτος δὲ Μάρδος ἦρξεν "Vulgo conspirantibus codd. Μάρδος, quod nomen in Persicorum regum serie nullibi comparet. Ex Herodoto satis notus Σμέρδις est. Nominis primam literam extrivit metri necessitas,

θρόνοισί τ' ἀρχαίοισι· τὸν δὲ σὺν δόλῳ
Ἀρταφρένης ἔκτεινεν ἐσθλὸς ἐν δόμοις,
ξὺν ἀνδράσιν φίλοισιν, οἷς τόδ' ἦν χρέος.
κἀγὼ πάλου τ' ἔκυρσα, τοῦπερ ἤθελον,
κἀπεστράτευσα πολλὰ σὺν πολλῷ στρατῷ· 785
ἀλλ' οὐ κακὸν τοσόνδε προσέβαλον πόλει.
Ξέρξης δ', ἐμὸς παῖς, ὢν νέος φρονεῖ νέα,

quod in aliis vocibus usitatum, ut in adfinis soni verbo σμέρδω μέρδω. Emendationi favet Scholiastes, quam alicubi prolatum vidi, sed librum non recordor." Brunck. Liber iste Jani Rutgersî est, Var. Lect. III. 10. Sed ecqua fuit metri necessitas quæ poetam impelleret ad primam nominis literam exterendam, quum nulla esset caussa cur Πέμπτος δὲ Μέρδις scriberet, potius quam Σμέρδις δὲ πέμπτος, quod in textu reposui?

Ibid. αἰσχύνη πάτρᾳ Steph. et recentiores; πάτρῃ Med. sed πάτρας tuentur Ald. Rob. Turn. Mosq. Guelf. Viteb.

783. Post hunc versum sequitur in edd. Ἕκτος δὲ Μάραφις, ἕβδομος δ' Ἀρταφρένης. (nisi quod Μάρφις in Ald. Rob.) quem versiculum spurium esse judicavit Schutzius, uncinulis inclusit Porsonus. Bene observavit Schutzius, quod, "quum septem principes Persarum ad Smerdin tollendum conjurasse notum esset, Scholiasta forte quidam ad explicanda Æschyli verba, οἷς τόδ' ἦν χρέος adjecerit septem conjuratorum nomina, tribus senariis inclusa, e quibus tertius eo facilius in textum irrepere potuerit, quod numerus ἕκτος ordini regum ab Æschylo enumeratorum responderet." Acute quidem, hæc, ac vere. Schutzii sententiam calculo suo comprobat Larcherus ad Herodot. T. V. p. 283. Schol. ad v. 799. Κύρου υἱὸς ὁ Καμβύσης· ἀδελφὸς δέ, κατὰ Ἑλλανικόν, Μαρφίου καὶ Μεμφίδος. Ex hoc Μαρφίος forsan provenerit istud Μάρφις vel Μάραφις.

784. κἀγὼ δ' ἔκυρσα πάλλου τοῦπερ ἤθελον Ald. καγὼ ἔκυρσα πάλους Rob. κἀγὼ δ' ἔκυρσα τοῦπερ ἤθελον πάλου Turn. Steph. Canter. κἄγωγ' ἔκυρσα τ. ἤ. π. Porson. Quod dedi, Brunckius exhibuit ex A. B. et sic Med. G. H. Colb. 1. M. 1. 2. Guelf. nisi quod omnes δ' pro τ'.

787. νέος ὢν νέα φρονεῖ Ald. Rob. Med. Mosq. Guelf. M. 1. Colb. 1. ὢν νέος νέα φρονεῖ Turn. et recentiores. ὢν νέος φρονεῖ νέα Monk. ad Eurip. Hippol. 1284. Erfurdt. ad Sophocl. Ajac. 1109.

κοὐ μνημονεύει τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς.
εὖ γὰρ σαφῶς τόδ' ἴστ', ἐμοὶ ξυνήλικες,
ἅπαντες ἡμεῖς, οἳ κράτη τάδ' ἔσχομεν,
οὐκ ἂν φανεῖμεν πῆματ' ἔρξαντες τόσα.
ΧΟ. τί δ' οὖν, ἄναξ Δαρεῖε; ποῖ καταστρέφεις
λόγων τελευτήν; πῶς ἂν ἐκ τούτων ἔτι
πράσσοιμεν ὡς ἄριστα Περσικὸς λεώς;
ΔΑ. εἰ μὴ στρατεύοισθ' εἰς τὸν Ἑλλήνων τόπον,
μηδ' ἦν στράτευμα πλεῖον ἢ τὸ Μηδικόν.
αὐτὴ γὰρ ἡ γῆ ξύμμαχος κείνοις πέλει.
ΧΟ. πῶς τοῦτ' ἔλεξας, τίνι τρόπῳ δὲ συμμαχεῖ;
ΔΑ. κτείνουσα λιμῷ τοὺς ὑπερπώλους ἄγαν.
ΧΟ. ἀλλ' εὐσταλῆ καὶ λεκτὸν ἀροῦμεν στόλον;

ὢν νέος νέον φρονεῖ Elmsleius ad Eurip. Heraclid. 387. quem vide.

789. ἴσθ' Ald. Rob. Turn.

790. κράτους Ven. 1. K.

791. φάνημεν Ald. Rob. Turn. Steph. MSS. plerique, ut videtur. φθάνημεν M. 1. φανεῖμεν Canter. Stanl. Philelphi MS. ἐφάνημεν Schol. Locum ita constituit Dawesius M. C. p. 326. Ἅπαντες ἡμεῖς, εἰ κράτη τάδ' ἔσχομεν, Οὐκ ἂν ἐφάνημεν πῆμαθ' ἕρξαντες τόσα.

792. τί οὖν edd. et MSS. Vid. ad Theb. 193.

793. λέγων Ald.

794. πράσσοι μέν—λαός Ald.

795. στρατεύησθ' M. 2. τῶν pro τὸν Ald. Rob.

796. μηδ' εἰ στράτευμα edd. ante Brunckium, qui μηδ' ἦν rescripsit, quia εἰ cum subjunctivo non construitur. πλεῖστον M. 1. Minus feliciter Dawesius M. C. p. 326. Μηδ' εἰ στράτευμα πλεῖον εἴη Μηδικόν.

797. Conferenda est Artabani oratio apud Herodot. VII. 49. ubi duos Persarum hostes infensissimos recenset, mare ac terram, quorum hunc affirmat exercitui λιμὸν τέξεσθαι.

799. ὑπερκόμπους edd. Germanam lectionem ὑπερπώλους conservarunt Med. Barocc. H. et sic legisse Scholiastam liquet ex interpretatione, κτείνουσα λιμῷ τοὺς πολυίππους Πέρσας.

800. τε pro καὶ Ald. Rob. Turn.

ΔΑ. ἀλλ' οὐδ' ὁ μείνας νῦν ἐν Ἑλλάδος τόποις
στρατὸς κυρήσει νοστίμου σωτηρίας.
ΧΟ. πῶς εἶπας; οὐ γὰρ πᾶν στράτευμα βαρβάρων
περᾷ τὸν Ἕλλης πορθμὸν Εὐρώπης ἄπο;
ΔΑ. παῦροί γε πολλῶν, εἴ τι πιστεῦσαι θεῶν
χρὴ θεσφάτοισιν, εἰς τὰ νῦν πεπραγμένα
βλέψαντα· συμβαίνει γὰρ οὐ τὰ μέν, τὰ δ' οὔ.
κεἴπερ τάδ' ἐστί, πλῆθος ἔκκριτον στρατοῦ
λείπει, κεναῖσιν ἐλπίσιν πεπεισμένος.
μίμνουσι δ', ἔνθα πεδίον Ἀσωπὸς ῥοαῖς
ἄρδει, φίλον πίασμα Βοιωτῶν χθονί·
οὗ σφιν κακῶν ὕψιστ' ἐπαμμένει παθεῖν,

M. 1. 2. Colb. 1. 2. Guelf. τοι Med. Barocc. καὶ Steph. Dein ἄρωμεν Rob. Porson. Primam in ἀρῶ, (contractum ex ἀερῶ) quod vetus est futurum ab ἀείρω, longam esse docent Porsonus ad Eurip. Med. 848. Elmsleius ad Heraclid. 323.

801. νῦν τόποις τῆς Ἑλλάδος G.

802. κύρσει Rob.

805. Infra 1017. Ὁρᾶς τὸ λοιπὸν τόδε τᾶς ἐμᾶς στολᾶς;—Βαιά γ', ὡς ἀπὸ πολλῶν. Thucyd. VII. 87. καὶ ὀλίγοι ἀπὸ πολλῶν ἐπ' οἶκον ἀπενόστησαν.

807. βλέποντας Rob. βλέψοντα Viteb. Eurip. Iph. A. 1411. Μᾶλλον δὲ λέκτρων σῶν πόθος μ' ἐσέρχεται, Εἰς τὴν φύσιν βλέψαντα· γενναία γὰρ εἶ.

Ibid. Eurip. Hel. 952. Δυοῖν γὰρ ὄντοιν, οὐχ ὁ μὲν τλήμων, ὁ δ' οὔ. Phocylid. ap. Strab. X. p. 487. Καὶ τόδε Φωκυλιδέω· Λέριοι κακοί· οὐχ ὁ μέν, ὃς δ' οὔ· Πάντες, πλὴν Προκλέους· καὶ Προκλέης Λέριος. Cf. Demodocus Anal. T. II. p. 56. Herodot. I. 138. ἐς τοῦτο διζήμενος εὑρήσεις τελευτῶντα τῶν Περσέων τὰ οὐνόματα, οὐ τὰ μέν, τὰ δ' οὔ, ἀλλὰ πάντα ὁμοίως. II. 37. οὐκ ὁ μέν, ὁ δ' οὔ, ἀλλὰ πάντες. Sophocl. Œd. Col. 1671. οὐ τὸ μέν, ἄλλο δὲ μή. Eurip. Phœn. 1665. Οὐ γὰρ τὸ μέν σοι βαρὺ κακῶν, τὸ δ' οὐ βαρύ.

810. ἔνθεν (sic M. 1.)

811. φίλος Viteb. Colb. 2.

812. πατεῖν Rob.

ὕβρεως ἄποινα κἀθέων φρονημάτων·
οἵ, γῆν μολόντες Ἑλλάδ', οὐ θεῶν βρέτη
ηἰδοῦντο συλᾶν, οὐδὲ πιμπράναι νεώς·
βωμοὶ δ' ἄϊστοι, δαιμόνων θ' ἱδρύματα
πρόῤῥιζα φύρδην ἐξανέστραπται βάθρων.
τοιγὰρ κακῶς δράσαντες, οὐκ ἐλάσσονα
πάσχουσι, τὰ δὲ μέλλουσι, κοὐδέπω κακῶν
κρηπὶς ὕπεστιν, ἀλλ' ἔτ' ἐκπιδύεται·
τόσος γὰρ ἔσται πέλανος αἱματοσταγὴς
πρὸς γῆν Πλαταιῶν, Δωρίδος λόγχης ὕπο.
θῖνες δὲ νεκρῶν καὶ τριτοσπόρῳ γονῇ
ἄφωνα σημανοῦσιν ὄμμασιν· βροτῶν,
ὡς οὐχ ὑπέρφευ θνητὸν ὄντα χρὴ φρονεῖν.

813. *δωρημάτων* M. 2. Ven. 2. Guelf.

814. Ἑλλάδ' Ald.

815. *ἡδοῦντο* Ald. Rob. Mox *οὐδ' ἐπιμπράναι* Ald. *οὐδ' ἐμπιμπράναι* Rob. *οὐδὲ πιμπρᾶν τοὺς θεοὺς* M. 1. *οὐδὲ πιμπρᾶν τοὺς νεὼς* M. 2. Guelf.

816. Deest θ' in Ald. Med. Barocc. Colb. 1. Idem fere versus est Agam. 529.

817. *πρόριζα* Ald.

818. *κακῶς πράσσοντες* Ald.

820. *ἐκπαιδεύεται* edd. vet. et MSS. *ἐκπιδύεται* Porson. Schutz. Vulgatam lectionem frustra tueri conatur Abresch. Vide Glossarium.

821. *αἱματοσφαγὴς* edd. vet. *αἱματοσταγὴς* v. l. in M. 1. et sic Brunck. Porson. Schutz. quæ correctio confirmatione non eget.

822. *γᾶ* Ald. Rob. Turn. *γην* B. Brunck. Schutz.

823. *θῆνες νεκρῶν δὲ* Ald. *νεκρῶν δὲ* etiam Rob. Turn. *δὲ νεκρῶν* Steph. et recentiores. *νεκρῶν τε* M. 2. Mox *τρισπόρῳ* Rob. et deinceps *γένει* Ald. *γονῇ*, Cf. Prometh. 799.

824. *σημαίνουσιν* Mosq. Valckenaerius Adnot. Crit. in Loca quædam N. F. p. 328. vitiosum putat *ὄμμασιν*. Forte legerat ille *σημανοῦσι σώμασιν*.

825. *δεῖ φρονεῖν* Ald. Vid. Porson. ad Eurip. Orest. 537. 1072.

Ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν
Ἄτης, ὅθεν πάγκλαυτον ἐξαμᾷ θέρος.
τοιαῦθ' ὁρῶντες τῶνδε τἀπιτίμια,
μέμνησθ' Ἀθηνῶν Ἑλλάδος τε, μηδέ τις
ὑπερφρονήσας τὸν παρόντα δαίμονα,
ἄλλων ἐρασθείς, ὄλβον ἐκχέῃ μέγαν.
Ζεύς τοι κολαστὴς τῶν ὑπερκόπων ἄγαν
φρονημάτων ἔπεστιν, εὔθυνος βαρύς.
πρὸς ταῦτ' ἐκεῖνον, σωφρονεῖν κεχρημένον,
πινύσκετ' εὐλόγοισι νουθετήμασι,
λῆξαι θεοβλαβοῦνθ' ὑπερκόπῳ θράσει.
σὺ δ', ὦ γεραιὰ μῆτερ ἡ Ξέρξου φίλη,
ἐλθοῦσ' ἐς οἴκους, κόσμον ὅστις εὐπρεπὴς
λαβοῦσ', ὑπαντίαζε παῖδα· πάντα γὰρ

828. τὰ ἐπιτίμια Ald.

829. μὴ δέ τις Ald. Rob.

831. Forsan legendum ἄλλων τ' ἐρασθείς.

832. ὑπερκόμπων omnes. Vid. ad Theb. 387. Suspicor autem Æschylum dedisse τῶν ἄγαν ὑπερκόπων, quem verborum ordinem mutavit, ut opinor, librarius quidam, qui in suo exemplare invenerat τῶν ἄγαν ὑπερκόμπων. Eurip. Heracl. 388. ἀλλὰ τῶν φρονημάτων Ὁ Ζεὺς κολαστὴς τῶν ἄγαν ὑπερφρόνων. Deest hic versus in Mosq.

833. ἔπεισιν Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. 192. quod receptum est a Brunckio.

834. κεχρημένοι Ald. Rob. Turn. MSS. κεκτημένοι Brunckius ex v. l. in B. scil. τὸ σωφρονεῖν κεκτημένοι. Sed melius fecit Schutzius, quod κεχρημένον ex Scholiis reposuit. Forsan tamen rectius scriberetur κεχρησμένον.

836. ὑπερκόμπῳ libri. Vid. supra 832.

837. σὺ δ' αὖ Rob. γηραιὰ Ald. Rob.

838. εὐτρεπὴς Valckenaer. ad Eurip. Phœniss. 801. Sed bene observavit Brunckius, Persas regem suum nunquam nisi splendidissimo cultu instructum vidisse.

839. παιδὶ omnes. παῖδα ex Lobeckii sententia dedi. Vid. in-

κακῶν ὑπ' ἄλγους λακίδες ἀμφὶ σώματι
στημορῥαγοῦσι ποικίλων ἐσθημάτων.
ἀλλ' αὐτὸν εὐφρόνως σὺ πράϋνον λόγοις·
μόνης γάρ, οἶδα, σοῦ κλύων ἀνέξεται.
ἐγὼ δ' ἄπειμι γῆς ὑπὸ ζόφον κάτω.
ὑμεῖς δέ, πρέσβεις, χαίρετ', ἐν κακοῖς ὅμως
ψυχῇ διδόντες ἡδονὴν καθ' ἡμέραν·
ὡς τοῖς θανοῦσι χρήματ' οὐδὲν ὠφελεῖ.

ΧΟ. ἦ πολλὰ καὶ παρόντα καὶ μέλλοντ' ἔτι
ἤλγησ' ἀκούσας βαρβάροισι πήματα.

ΑΤ. ὦ δαῖμον, ὡς με πόλλ' ἐσέρχεται κακὰ
ἄλγη, μάλιστα δ' ἥδε συμφορὰ δάκνει,
ἀτιμίαν γε παιδὸς ἀμφὶ σώματι

fra 839. Mox πάντη Turn. παντὶ conjicit Canter.

842. εὐφρονοῦσα conjicit Butlerus, quia raro apud tragicos occurrit in hoc loco vox trisyllaba post alteram trisyllabam, vel quasi trisyllabam, nisi alteri trisyllabæ subjiciatur vox enclitica vel distinctio.

845. πρεσβὺς Ald.

846. Sic Turn. Steph. MSS. ni fallor, universi. ψυχὴν Ald. Rob. unde Pauwius conjecit Ψυχὴν διδόντες ἡδονῇ, quod in textum intulit Porsonus, citra necessitatem. Scholiasta legerat ψυχῇ: interpretatur enim, satis quidem absurde, Ψυχῇ διδόντες ἡδονήν, ἤγουν, θύοντες ἐμοί. Pauwii correctionem aliquatenus firmare videatur Eurip. Phœniss. 21. Ὁ δ' ἡδονῇ δούς, sc. ἑαυτόν. Sed ψυχῇ διδόντες ἡδονήν quadrat cum Theognidis præcepto, Τὴν σαυτοῦ φρένα τέρπε, et Euripidis, Εὔφραινε σαυτόν.

847. πλοῦτος οὐδὲν ὠφελεῖ libri impressi. † πλοῦτος Porsonus, qui sequentia adnotarat. *Pro* πλοῦτος *habent* χρήματα *Magister et Phavorinus v.* ὠφελῶ, *Scholiastes ad Eurip. Orest.* 680. *Triclinius ad Sophocl. Antig.* 566. *Pro fragmento incerto cepit Pauwius.* χρήματ' etiam M. 1. πλοῦτος ex Scholiis irrepsisse videtur.

850. πολλὰ εἰσέρχεται Ald. Rob. κακῶν Botheus, haud male: cf. 840.

ἐσθημάτων κλύουσαν, ἥ νιν ἀμπέχει.
ἀλλ' εἶμι, καὶ λαβοῦσα κόσμον ἐκ δόμων
ὑπαντιάζειν παῖδ' ἐμὸν πειράσομαι· 855
οὐ γὰρ τὰ φίλτατ' ἐν κακοῖς προδώσομεν.

ΧΟ. ὦ πόποι, ἦ μεγάλας ἀγα- στρ. α'.
θᾶς τε πολισσονόμου βιο-
τᾶς ἐπεκύρσαμεν,
εὖθ' ὁ γεραιὸς 860
πανταρκής, ἀκάκας, ἄμαχος βασιλεὺς
ἰσόθεος Δα-
ρεῖος ἦρχε χώρας.
πρῶτα μὲν εὐδοκίμου στρατι- ἀντ. α'.
ᾶς ἀπεφαίνομεθ', ἠδὲ νο- 865

853. κλύουσα Ald.

855. ἐμῷ παιδὶ Ald. Rob. παῖδ' ἐμῷ ceteri. παῖδ' ἐμὸν Lobeckius ad Sophocl. Ajac. 801. qui negat ι in fine dativi singularis apud Atticos unquam elidi; quocum sentit Elmsleius ad Eurip. Heracl. 693. Conf. Schaefer. ad Œd. Col. 1436. Apud Herodotum verbum ὑπαντιάζειν cum quarto casu construitur, ὑπηντίαζον τὴν Δαρείου στρατιήν. IV. 121. Dein πειράσωμαι Ald.

857. 8. 9. Hi versus a Burneio in dactylicos pentametrum ac trimetrum dispertiuntur.

857. μεγάλης Ald. Rob. Turn.

858. πολισονόμου Ald. Rob.

859. ἀπεκύρσαμεν M. 1. Guelf.

860. εὖτ' Ald. Rob. Turn. γεραιὸς Barocc. Steph. et, ni fallor, plerique MSS. unde Pauwius legendum putabat in antistropha πάντ' εὐθύνων (quod in textum recepi, quum id unus Codex præberet.) Edd. reliquæ γηραιός.

861. παντάχης Rob. παντάρκας Guelf. Ceteri παντ**α**ρκής. Legendum suspicor παντάρχης. Mox ἀκάκης Ald. Rob. Turn. Vox contra analogiam peccat. Dicebant ἄκακος; sed hoc vocabulum recentioris ævi fuit: quare corrigendum puto ἀκάμας, *invictus*. ἄμαχος om. Guelf.

865. ἀποφαινόμεσθ' Ald. Rob. Turn. ἀπεφαινόμεσθ' M. 2. ἡ δὲ Ald.

μίσματα πύργινα
πάντ' εὔθυνον.
νόστοι δ' ἐκ πολέμων ἀπόνους, ἀπαθεῖς
* * * εὖ πράσ-
σοντας ἄγον οἴκους. 870
ὅσσας δ' εἶλε πόλεις, πόρον στρ. β'.

866. *νόμιμα τὰ πύργινα* edd. MSS. quæ feliciter emendavit Hermannus in Comm. de Metr. Pindar. p. 7. quem sequor.

867. *ἐπεύθυνον* edd. *εὔθυνον* Colb. 1. Vid. supra ad 860. In Sophocl. Œd. T. 104. legerem, *πρίν σε τήνδ' ἐπευθύνειν πόλιν*. Vulgo *ἀπευθύνειν*.

869. Dactylum excidisse observat Burneius. *ἡμᾶς* ex codice B. inseruit Brunck.

870. *πράσσοντα* Rob. *ἄγον ἐς οἴκους* Ald. Rob. *ἄγον ἐς οἴκους* Turn. Steph. MSS. *ἐς* omisit Porsonus. Metro satisfaceret lectio hujusmodi, *ἄγαγον εὖ πράσ=σοντας οἰκάδ' ἡμᾶς*.

871. *ὅσας* edd. *ὅσσας* Med. Burneius confert *ὅσσον* in Eurip. Suppl. 59. et *τόσσον* Agam. 140. Sophocl. Ajac. 185. quæ exempla vereor ne in dubium vocari possint. Euripidis locus hic est, *Μετὰ νῦν δὸς ἐμοὶ σᾶς=διανοίας, μεράδος δ' ὅσ=σον ἐπαλγῶ μελέα τῶν=φθιμένων, οὓς ἔτεκον*. Certissime repono *μεράδος δ' οἷσιν ἐπαλγῶ μελέα, κ. τ. λ.* In Agamemnone *τόσον* metro satisfaciet. In Sophoclis loco *τόσον* exhibent MSS. Bar. 1. Laud. Mosqq. Dresd. August. Suidæ MS. et edd. Locum vulgo male intellectum sic constituo, *Οὔποτε γὰρ φρενόθεν γ' ἐπ' ἀριστερά, Παῖ Τελαμῶνος, ἔβας Ἄν τόσον ποίμναις πίτνων. Aliter enim, nunquam eo insaniæ pervenisses.* subaudiendum *ἄλλως*, ut in Œd. T. 82. 318. *οὐ γὰρ ἂν δεῦρ' ἱκόμην*. Œd. Col. 99. 143. Electr. 323. Eurip. Iph. T. 1201. Or. 705. Nostri Prometh. 1019. Aristoph. Plut. 427. Thucyd. VII. 51. *οὐ γὰρ ἂν τὸν ἔκπλουν ἐπιβουλεῦσαι*. in quibus omnibus locis conveniunt particulæ *οὐ γὰρ ἄν*. Conf. Valckenaer. ad Herodot. p. 469. In Eurip. Troas. 770. Musgravius dedit ex codicibus, *Φόνου τε, Θανάτου θ', ὅσα τε γῆ τρέφει κακά*. probante Porsono. Equidem legendum arbitror *ἄσσα γῆ τρέφει κακά*. Vid. Porson. ad Eurip. Suppl. 594. ubi etiam *ἄσσα* reponit in Sophocl. Philoct. 523. *Ἀθλ', ὅσσα μηδεὶς τῶν ἐμῶν τύχοι φίλων*. Sed melius correxit *οἷα* in Adversar. p. 200. Cf. Koen. ad Gregor. p. 200. ed. nov. Lobeck. ad Ajac. p. 327. Ceterum

οὐ διαβὰς Ἅλυος ποταμοῖο,
οὐδ' ἀφ' ἑστίας συθείς·
οἷαι Στρυμονίου πελά-
γους Ἀχελωΐδες εἰσί, πάροικοι
Θρηκίων ἐπαύλων,
λίμνας τ' ἔκτοθεν, αἳ κατὰ ἀντ. β'.
χέρσον ἐληλαμέναι περὶ πύργον
τοῦδ' ἄνακτος ἄϊον,
Ἕλλας τ' ἀμφὶ πόρον πλατὺν
ἀρχόμεναι, μυχία τε Προποντίς,
καὶ στόμωμα Πόντου·
ναῦσοί θ' αἱ κατὰ πρῶν' ἅλιον περίκλυστοι, στρ. γ'.
τᾷδε γᾷ προσήμεναι,

hunc versum et proxime sequentem conjungit Burneius. πόλις Turn. Steph.

872. ποταμοῦ edd. ποταμοῖο Burneius. Vid. ad Prometh. 542. ποτάμοιό' ἀφ' ἑστίας Turn. et sic fere C. ποταμοῦ γ' M. 1. Pro Ἅλυος Stephanus Ἅλους, Vossius Ἕλλης. Æschylus in animo videtur habuisse oraculum istud Croeso datum, Κροῖσος Ἅλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει.

873. ἀφεστίας Ald.

875. Ἀχελωΐδος Ald.

876. Θρηϊκίων edd. vet. ἐπαυλέων Rob. G. M. 1. Colb. 1. probante Stephano, quæ quidem forma notior est: sed ἔπαυλον occurrit Soph. Œd. T. 1138.

877. ἔκτοσθεν Ald. Rob. Turn.

881. ἐχόμεναι Ald. Turn. Steph. Canter. αὐχόμεναι Rob. B. F. H. K. Guelf. εὐχόμεναι Med. Colb. 2. M. 2. ἐρχομεναι (sic) Colb. 1. ἐρχόμεναι v. l. in B. Dedi ἀρχόμεναι ex conjectura. Vid. supra 594. Eurip. Med. 120. ἐχομένου et ἐρχομένου pro ἀρχομένου præbent codices aliqui in Arati Dios. 218. ἄρξεσθε pro εὔξεσθε Canter. in Sophocl. Phil. 1032.

882. Sic Rob. Med. Colb. 2. M. 1. 2. Burneius. Ceteri στόμα.

883. αἱ articulum esse vere monuit Brunckius. αἳ edd. vet. μετὰ πρῶν' M. 1.

οἷα Λέσβος, ἐλαιόφυτός τε Σάμος, Χίος, 885
ἠδὲ Πάρος, Νάξος, Μύκονος, Τή-
νῳ τε συνάπτουσ'
Ἄνδρος ἀγχιγείτων.
καὶ τὰς ἀγχιάλους ἐκράτυνε † μεσάκτους ἀντ. γ'.
Λῆμνον, Ἰκάρου θ' ἕδος, 890
καὶ Ῥόδον, ἠδὲ Κνίδον, Κυπρίας τε πόλεις, Πάφον,
ἠδὲ Σόλους, Σαλαμῖνά τε, τᾶς νῦν
ματρόπολις τῶνδ'
αἰτία στεναγμῶν.
καὶ τὰς εὐκτεάνους κατὰ κλῆρον ἐπῳδός.
Ἰόνιαν πολυάνδρους 896
Ἑλλάνων ἐκράτυ-

885. οἷα edd. universæ. Vid. supra 874. infra 949. Sophocl. El. 157. οἷα Χρυσόθεμις ζώει καὶ Ἰφιάνασσα. Erfurdtius οἵα, probante Schaefero.

886. Μύκονις Ald. Μύκων Rob.

889. ἐκράτηνε Ald. Rob. μεσάγκτους Steph. et recentiores: μεσακτίους, Heathii correctionem, probarunt Brunck. Schutz. Sed hoc metrum jugulat. μεσάκτους et μεσάγκτους quid sint, discere velim. Prius quidem occurrit in corrupto Æschyli fragmento apud Athen. IX. p. 394. A. Forsan legendum ἐκράτυνεν ἐπάκτους. Butlerus conjicit μεσάγκους.

890. ἔλος Steph.

891. ἰδὲ Ald. Rob. Turn. Steph. Κνίδος Rob.

892. τῆς νῦν Ald. Rob.

894. στεναγμάτων edd. vet. et MSS. στεναγμῶν Hermannus et Burneius.

897. Ἑλλήνων Ald. Turn. ἐλαύνων Rob. Dein Burneius ἐκράτυνεν ἀναριτοτρόφους σφετέραις φρεσίν, ex Athenæi loco III. p. 86. C. Αἰσχύλος δ' ἐν Πέρσαις, Τίς ἀνὴρ τὰς νήσους ἀναριτοτρόφους; εἴρηκεν. quem sic corrigit vir doctissimus. Αἰσχύλος δ' ἐν Πέρσαις τὰς Ἀναριτῶν νήσους Ἀναριτοτρόφους εἴρηκεν. Mihi tamen persuadere nequeo, hoc epitheton, *cochlearum nutrices*, ab Æschylo in tragœdia positum, nec video quænam sint

νε σφετέραις φρεσίν.
ἀκάματον δὲ παρῆν σθένος
ἀνδρῶν τευχηστήρων,
παμμίκτων τ' ἐπικούρων.
νῦν δ' οὐκ ἀμφιβόλως θεότρεπτα τάδ'
αὖ φέρομεν, πολέμοισιν
δμαθέντες μεγάλως πλα-
γαῖς τε ποντίαισιν.

istæ Ἀναριτῶν νῆσοι. In hoc loco non insulæ spectantur, quarum enumeratio jamdudum facta est, verum urbes Græcanicæ intra Ionicos fines. Equidem vix aut ne vix quidem dubito, quin apud Athenæum reponendum sit pro Αἰσχύλος, alius cujusdam poetæ, forsan Epicharmi, nomen, cujus Πέρσαι citantur ab Etymologo M. p. 155, 29. quique in alia fabula mentionem τῶν ἀναριτῶν fecerat. In fine χερσίν pro φρεσίν Rob.

899. ἀκαίματον Ald. ἀναίματον Turn. ἀκάματος primam producit eodem jure quo ἀθάνατος, nempe metri necessitate. (vid. Glossar. ad Theb. 415.) Sophocl. Antig. 339. Ἄφθιτον, ἀκάματον. Sic ἀπαράμυθον Prometh. 193.

900. τευχηστόρων Ald.

901. παμμίκταν Ald. Turn. παμμίκτα Rob.

902. ἀμφιλόγως Turn. et recentiores. ἀλόγως M. 1. ἀμφιβόλως Ald. Rob. G. Colb. 1. Schol. quod non erat cur mutaretur. Theb. 861. Οὐκ ἀμφιβόλως Οἶμαί σφ' ἐρατῶν ἐκ βαθυκόλπων Σηθέων ἥσειν ἄλγος ἐπάξιον. Ibid. 809. non ἀμφιλόγως sed ἀμφιλέκτως usurpatur.

Ibid. θεόπρεπτα Ald. Med. M. 1. θεόπεπτα Rob. forsan pro θεόπεμπτα. θεόθρεπτα quasi varia lectio in Scholiis memoratur. θεότρεπτα Turn. et recentiores. Sic etiam G. Mox τάδ' ἦν ἂν φέρομεν Ald.

904. δαμασθέντες Ald. Turn. Guelf. M. 1. δαμαθέντες Rob. δμαθέντες Steph. Scholiasta notat Δίων, ἀμαθέντες (non, uti Stanleius, ἅμα θέντες). Dio Grammaticus non aliunde mihi innotuit, quam ex unico Etymologi loco, p. 494, 24. ubi forsan legendum Διογενειανός, vel Διονύσιος. In hoc loco olim conjeceram reponendum esse Θεών. Theo enim in plures auctores Græcos scholia conscripsit, et Lexicon Dramaticum edidit. Postea vero hoc scholium cum superiore connectendum videbatur. θεοῖς δόξαντα—δι' ὧν δαμασθέντες πλαγαῖσι ποντίαισι, ταῖς ναυμαχίαις.

905. πλαγαῖσί τε ποντίαισιν B.

ΗΡΑΗΣ.

Ἰώ. δύστηνος ἐγὼ στυγερᾶς μοίρας
τῆσδε κυρήσας ἀτεκμαρτοτάτης,
ὡς ὠμοφρόνως δαίμων ἐνέβη
Περσῶν γενεᾷ. τί πάθω τλήμων;
λέλυται γὰρ ἐμοὶ γυίων ῥώμη, 910
τήνδ' ἡλικίαν ἐσιδόντ' ἀστῶν.
ὤφελεν, ὦ Ζεῦ, κἀμὲ μετ' ἀνδρῶν
τῶν οἰχομένων

πλαγαισί τε ποντίαις M. 1. πλαγαῖς τε ποντίαισιν Brunck. Schutz. Ceteri πλαγαῖσι ποντίαισιν.

907. ἀτεκμαρτοτάτως Viteb.

908. ἐνέβαλε M. 1.

910. ἐμῶν edd. vet. et MSS. Sed recte, ut videtur, Schutzius ἐμοί. In proximo versu ἐσιδόντ' quartum esse casum monet Elmsleius ad Eurip. Heracl. p. 141. Pro γυίων, Ald. Rob. γύων C. Colb. 1. μελέων.

911. εἰσιδόντ' Ald. Rob.

912. εἴθ' ὤφελε Ζεὺς Ald. Rob. Steph. Porson. εἴθ' ὄφελε Ζεῦ Turn. εἴθ' ὄφελεν Ζεῦ Med. εἴθ' ὤφελε, Ζεῦ Brunck. ex Stanleii conjectura. Sed nusquam apud tragicos brevem vocalem productam ante ζ in capite proximæ vocis offendi; neque id unquam fiebat, nisi per metri necessitatem, ut in ὑλήεσσα Ζάκυνθος, et similibus; cujusmodi quidem vocabula, nisi hoc fieret, in versus cogi non possent. Vid. Schaefer. ad Gregor. p. 873. et ad Dionys. Hal. p. 289. Burneium (*Monthly Review*). εἴθ' ὄφελε, Ζεῦ Porsonus in Advers. p. 157. quæ fuit juvenis emendatio. Quod dedi, verisimile videtur. ὤφελεν, Ζεῦ G. Homer. Iliad. Ω. 764. ὡς πρὶν ὤφελλον ὀλέσθαι. Sophocl. Œd. T. 1157. ὀλέσθαι δ' ὤφελον τῇδ' ἡμέρᾳ. Eurip. Alc. 881. Ὤφελον οἰκεῖν μετὰ τῆσδε δόμους. Noster Prom. 48. Ἔμπας τις αὐτὴν ἄλλος ὤφελεν λαχεῖν. Plura dabit Fischer. ad Weller. III. p. 147. Occurrit quidem ὄφελον sine augmento Sophocl. Ajac. 1192. sed in cantu Chorico. εἴθ' ὄφελε reponi jubet Elmsleius ad Eurip. Med. 1380. οὓς μήποτ' ἐγὼ φύσας ὄφελον Πρὸς σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι.

913. Deest τῶν in Ald.

θανάτου κατὰ μοῖρα καλύψαι.
ΧΟ. ὀτοτοῖ, βασιλεῦ, στρατιᾶς ἀγαθῆς
καὶ Περσονόμου τιμῆς μεγάλης,
κόσμου τ' ἀνδρῶν,
οὓς νῦν δαίμων ἀπέκειρε.
γᾶ δ' αἰάζει τὰν ἐγγαίαν
ἦβαν, Ξέρξᾳ κταμέναν, Αἴδου
σάκτορι. Περσᾶν † Ἀγδαβάται γὰρ
πολλοὶ φῶτες, χώρας ἄνθος,
τοξοδάμαντες (πάνυ γὰρ † φύστις

914. *μοίρᾳ* Rob. Steph. Schol.

915. *ὀτοτοὶ* Ald. Rob. *βασιλεὺς* Med. C.

918. *ὃς* Ald. Barocc. *ἐπέκειρεν* Med. L. Viteb. *ἐπέκειρε* H. Colb. 2.

919. *γαῖα* Ald. Rob. Barocc. *αἰάξει* Ald. Rob.

920. *Ξέρσᾳ* Ald. Rob. terminationes Doricas in hujusmodi systemate retinendas putavi. Heathii conjectura est *κταμέναν αἰκῶς ἄκτορι Περσᾶν.*

921. In edd. *Περσᾶν* cum præcedente sententiæ membro connectitur. *ἀγδαβάται* Turnebi correctio est. et sic Guelf. M. 1. *ἀδαγβάται* Ald. Barocc. *ἀδαβάται* Rob. *ἀδαμάται* G. *ἐφθάρται* conjecit G. Canter. Nov. Lect. VIII. 1. virgula post *ἀνδρῶν* deleta. *Ἀγβάτανα* latere opinatus est Wesseling. ad Herodot. I. 42. unde *Ἀγβατάνων* dedit Brunck. *ἱπποβάται* Heath. Nomen proprium *Ἀγδαβάτας* infra occurrit v. 951. Scholiasta inquit gentem Persicam fuisse, ut vix dubitem eum in suo exemplare reperisse *ἀθάνατοι, Immortales,* Persarum delecti, qui proprio quodam jure *χώρας ἄνθος* audiebant, et erant præterea *μυριὰς ἀνδρῶν.* Herodot. VII. 83. *τῶν δὲ μυρίων τούτων Περσέων τῶν ἀπολελεγμένων ἑστρατήγεε μὲν Ὑδάρνης ὁ Ὑδάρνεος. ἐκαλέοντο δὲ Ἀθάνατοι οἱ Πέρσαι οὗτοι.* De hac immortali myriade consulas interpp. ad Hesych. in v. *Ἀθάνατοι.* In hoc loco librarius quidam indoctus, qui hanc appellationem non intellexit, in locum ejus substituit, ut opinor, *ἀδάματοι.* quam lectionem, literula mutata, unus codex etiamnum servat. Hoc in *ἀδαβάται* facillime transierit.

923. *φύσις* Turn. Schol. *φύστις ἡ πεφυρμένη καὶ ἐπὶ γῆς πεσοῦσα.* ut legisse videatur *φύρσις.* Alter

μυριὰς ἀνδρῶν) ἐξέφθινται.

ΞΕ. αἴ, αἴ, αἴ, αἴ, κενεὰς ἀλκάς. 925

ΧΟ. Ἀσία δὲ χθών, βασιλεῦ γαίας,
αἰνῶς αἰνῶς ἐπὶ γόνυ κέκλιται.

ΞΕ. ὅδ' ἐγών, οἴ, οἴ, οἴ, αἰακτός, στρ. α'.
μέλεος, γέννᾳ γᾷ τε πατρῴᾳ
κακὸν ἄρ' ἐγενόμαν. 930

ΧΟ. πρόσφθογγόν σοι νόστου, τὰν
κακοφάτιδα βοάν, κακομέλετον ἰὰν

e Scholiastis subjicit ἡ ἔκφυσις, γοερή. Requiritur adjectivus. Quid si legamus φυστή, mixta, quæ vox plerumque de *mala* usurpatur? Vid. supra 54. Heathius legebat φεῦ 'στιν. De voce πάνυ apud tragicos rara vid. Porson. ad Eurip. Hecub. 819.

925. αἴ αἴ bis tantum edd. vet. quater Brunck. Schutz. Mox κεδνὰς omnes; quod in κενεὰς confidenter mutavi. Supra 737. Ὦ ποποῖ κενῆς ἀρωγῆς κἀπικουρίας στρατοῦ. ubi etiam κεδνὰς in nonnullos libros irrepsit. Vel posset legi κεινὰς ἀλκὰς Ionice pro κενάς, sed alterum præstat.

926. Sic interpunxit Schutzius. Vulgo βασιλεῦ, γαίας Αἰνῶς, neutra tamen ratio satis mihi placet. γαῖαν C. M. 1. γαίαν M. 2. Absurde nescio quis apud Scholia ἐπὶ γόνυ αἴας, ἤτοι κατὰ πρόσωπον τῆς γῆς. Scholiasta videtur legisse Ἀσιὰς vel Ἀσίας. Nescio an Æschylus scripserit Ἀσίας χθὼν γαίας ut γῆς Ἀχαϊκῆς πέδον et similia.

927. γοῦνν Turn. Steph. Canter. Porson. αἰανῶς ἐπὶ γόνυ M. 1.

928. οἴ οἴ bis omnes edd. ter M. 1. Burneius.

929. γένναν Rob. γᾷ τε πατρίᾳ edd. omnes. πάτριος et πατρῷος haud semel confusa sunt. Vid. Porson. ad Eurip. Hecub. 80. et cf. Alcest. 249. πάτρια pro πατρῷα restituendum in Bacch. 1365. πατρίας pro πατρῴας Electr. 1315. πατρίων pro πατρῴων ibid. 1323. In hoc versu καὶ γᾷ πατρίᾳ Burneius. Sed rectius a Xerxe rege dicitur γῇ πατρῴᾳ. Chorus dixisset γῇ πατρίᾳ.

930. Pes primus proceleusmaticus est, quem hujusmodi systemata non respuunt.

931. πρὸ φθόγγου Ald. Colb. 1. προσφθόγγου σοι M. 2. Med. πρὸς φθόγγου Rob. H. Vid. supra 158.

Μαριανδυνοῦ θρηνητῆρος
πέμψω, πολύδακρυν ἰακχάν.
ΞΕ. ἴετ' αἰανῆ καὶ πανόδυρτον ἀντ. α'. 935
δύσθροον αὐδάν· δαίμων γὰρ ὅδ' αὖ
μετάτροπος ἐπ' ἐμοί.
ΧΟ. ἧσω τοι καὶ πανόδυρτον,
† λαοπαθῆ σεβίζων ἀλίτυπά τε βάρη

933. Μαριανδινοῦ Ald. Μαρυανδινοῦ Rob. Μαριανδυνὸν Photius. (vid. Glossar.) Μαριανδυνοῦ Eustath. in Dionys. 878. θρηγητῆρος Ald.

934. πέμψω bis edd. ante Porsonum, et mox ἰαχάν. Equidem prætulerim ἴακχον.

935. αἰανὴν edd. αἰανῆ Med. Recte. Vid. supra 641, Eumen. 569. εἰς τὸν αἰανῆ χρόνον. ibid. 940. μηδ' ἄκαρπος αἰανὴς ἐφερπέτω νόσος. ibid. 415. νυκτὸς αἰανῆ τέκνα. Archiloch. ap. Etymol. M. p. 32, 26. δεῖπνον αἰνές. Lycophr. 929. αἰανῆ θεόν. Pindar Pyth. I. 160. κόρος αἰανής. Isthm. III. 4. αἰανῆ κόρον. In Sophocl. Ajac. 672. pro νυκτὸς αἰανῆς κύκλος, legendum ex Suida αἰανὴς κύκλος, et αἰανὴς pro αἰανῆ Electr. 506.

Ibid. πανόδυρτον βοὰν Rob. Malim πάνδυρτον, ut antithetico suo versus magis ad amussim respondeat, ὀδ' ἐγών, οἴ, οἴ, οἴ, αἰακτός. Eadem correctio adhibenda v. 938. et, ut videtur in Eurip. Hecub. 216. κλάω πανοδύρτοις θρήνοις, qui versus spondiacus pseudoparoemiacus esse debet, quales ejusdem fabulæ vv. 171. 172. 181. 191. 194. Vid. supra 588.

936. δυσθρόαν Ald. et ὅδ' ἂν. λαόθροον Colb. 1.

937. μετάτρεπτος Ald. B. G. H. Colb. 1. Brunck. Schutz. μετάτροπος, quod metrum flagitat, habent Rob. Turn. Steph. et, ut videtur, MSS. plerique. Eurip. Electr. 1147. μετάτροποι πνέουσιν αὖραι δόμων.

938. ἧσω τὶ Ald. Scholiasta hæc habet, πέμψω θρῆνον καὶ λίαν πανόδυρτον, unde Elmsleius in Censura Edinensi XVII. p. 215. legendum conjicit Ἧσω τοι καὶ λίαν Λαοπαθῆ σεβίζων Ἀλίτυπά τε βάρη, vel Λαοπαθέα τε σέβων.

939. Deest τε post λαοπαθῆ in Ald. Rob. Turn. invectum a Stephano. Burneius corrigit, σὰ πάθεά τε σέβων, sequentia notans. "*Regis* calamitates *urbis* doloribus oppositas vult Chorus. Si sana lectio, sanum est metrum." Æschylus dixisset potius τὰ σὰ πάθεα, σέβων. Forsan legendum, partim ex Elmsleii correctione Ἧσω τοι

πόλεως γέννας· πενθητῆρος
κλάγξω δ' αὖ γόον ἀρίδακρυν.
Ἰώνων γὰρ ἀπηύ- στρ. β'.
ρα ναύφρακτος Ἄρης ἑτεραλ-
κὴς νυχίαν πλάκα κερσάμενος δυσ-
δαίμονά τ' ἀκτάν.
ΞΕ. οἵ, οἵ, οἵ, βόα, καὶ πάντ' ἐκπυθοῦ.
ΧΟ. ποῦ δὲ φίλων ἄλλος ὄχλος;
ποῦ δέ σοι παραστάται;
οἷος ἦν Φαρανδάκης,
Σούσας, Πελάγων,
Δοτάμας, ἠδ' Ἀγδαβάτας, Ψάμμις,

καὶ λίαν' λαοῦ=τὰ πάθεά τε σέβων, ἀλίτυπά τε βάρη.

940. πενθητῆρος Turn. Vulgo interpungitur πόλεως γέννας πενθητῆρος. quæ quidem expedire nequeo. Dicit autem Chorus κλάγξω γόον ἀρίδακρυν πενθητῆρος, sicut supra dixerat, πέμψω πολύδακρυν ἰακχὰν θρηνητῆρος. Vel posset legi πενθητῆρα, α enim ante κλ in anapæsticis produci potest.

941. κλαύσω G. Colb. 1. εὐρύδακρυν Ald. Turn.

942. Editiones habent Ἰώνων γὰρ ἀπηύρα, Ἰώνων ναύφρακτος, nisi quod νεόφρακτος Ald. Alterum Ἰώνων omitti jubet Hermannus. Burneius, Ἰώνων γάρ, Ἰώνων ἀπηύρα. Quum vero ἰάνων exhibeant Med. Colb. 2. M. 1. Guelf. ἰαόνων C. G. Colb. 1. (qua forma utitur Noster supra 183. 569. Suppl. 69.) forsan etiam hic legendum Ἰάων γὰρ ἀπηύρα. nempe Ἰάων Ἄρης, ut Ἀργεῖος Ἄρης et similia.

945. ἀλκάν Colb. 2.

946. ἐκπεύθου omnes.

947. ποῦ σοι φίλων ὄχλος Rob. ποῦ δὲ φίλων ἄλλος ὄχλος ceteri omnes præter Schutzium, qui lectionem recepit a Stephano memoratam, ποῦ δέ σοι φίλων ὄχλος; quam in suo etiam codice repererat enarrator metricus, id est, Triclinius.

950. Σούας Ald. Σούδας Turn. καὶ Πελάγων Δοτάμας Rob. Πελάγων καὶ Δοτάμας ceteri, sed Δομάσας Turn.

951. Αἰγαβάτας Ald. Ἀγαβάτας Turn.

Σουσισκάνης τ'
Ἀγβάτανα προλιπών;
ΞΕ. ὀλοοὺς ἔλιπον ἐκ ἀντ. β'.
νεὼς Τυρίας ἔρροντας ἐπ' ἀ- 955
κταῖς Σαλαμινιάσι, στυφελοὺς θεί-
νοντας ἐπ' ἄκρας.
ΧΟ. οἴ, οἴ, ποῦ δέ σοι Φαρνοῦχος * *
Ἀριόμαρδός τ' ἀγαθός;

952. καὶ Σουσισκάνης τ' Rob.

953. Ἀκβάτανα Ald. Ἐκβάτανα Rob. τἀκβάτανα Turn. Vid. supra 16. ἀγβάτανα Med. Dein ἐκλιπὼν Rob. Schutz. λιπὼν ceteri. ἀπολιπὼν conjicit Burneius. προλιπὼν ex L. recepi. Supra 16. Οἵτε τὸ Σούσων ἠδ' Ἀγβατάνων Καὶ τὸ παλαιὸν Κίσσιον ἔρκος Προλιπόντες ἔβαν. Cf. Sophocl. Philoct. 1413. Eurip. Hecub. 101. Phœniss. 245. Parmenid. ap. Sext. Empir. VII. 111. Ἡλιάδες κοῦραι, προλιποῦσαι δώματα Νυκτός. Hermesianax Athenæi p. 597. D. Βοιωτὸν ἀποπρολιπόντα μέλαθρον. Id. ibid. p. 598. C. Φοίτα δ' ἄλλοτε μὲν προλιπὼν Σάμον, ubi λείπων minus recte receperunt Ruhnkenius et Schweighæuser.

954. ἀπέλιπον omnes præter Rob. et deinceps Τυρίας ἐκ ναὸς libri universi, nisi quod Robortellus omittit ἐκ. Burneius versum hujusmodi confecit, Οἵ, ὀλοοὺς ἀπέλιπον ναὸς=ἐκ Τυρίας κ. τ. λ. Mutavi ναὸς in νεώς. Vid. supra ad v. 318. Est vero in hoc loco monosyllabum.

956. Σαλαμινῆσι Ald. Σαλαμινῖσι Rob. M. Burneius. Σαλαμινίσι ceteri. Genuinam formam reposuit Schutz. Dicebant Σαλαμινίδες vel Σαλαμινιάδες, non certe Σαλαμινῖδες. Sic λειμωνίδες et λειμωνιάδες Sophocl. Ajac. 602. Philoct. 1454. κρηνίδες et κρηνιάδες. Vid. Valckenaer. ad Theocrit. I. 22.

Ibid. στυφέλου edd. vet. στυφελοὺς N. Colb. 1. Brunck. Schutz. Dein θανόντας Ald. Turn. Steph.

957. ἀκταῖς Ald. Turn. Steph. ἀκτὰς Rob. ἀκτᾶς Med. M. 1. Guelf. Steph. Canter. ἄκραις conjecit Pauwius. Vid. ad Prometh. 698. ed. 2dæ. Eurip. Troad. 90. Ἀκταὶ δὲ Μυκόνου, Δήλιαί τε χοιράδες, Σκῦρός τε, Λῆμνός θ', αἱ Καφήρειαί τ' ἄκραι.

958. οἴ quater repetit Burneius; ter ceteri; sed bis tantum Colb. 2. Mox σέ pro δέ Ald. Rob. Φανοῦρχος Rob.

959. καριόμαρδός τ' Ald. Rob. Turn.

ποῦ δὲ Σευάλκης ἄναξ,
ἢ Λίλαιος εὐπάτωρ,
Μέμφις, Θάρυβις,
καὶ Μασίστρας, Ἀρτεμβάρης τ'
ἠδ' Ὑσταίχμας;
τάδε σ' ἐπανέρωμαι.
ΞΕ. ἰώ μοι, τὰς στρ. γ'.
ὠγυγίους κατιδόντες
τὰς στυγνὰς Ἀθάνας,
πάντες ἑνὶ πιτύλῳ,
ἔ, ἔ, ἔ, τλάμονες ἀ-
σπαίρουσι χέρσῳ.
ΧΟ. ἦ καὶ τὸν Περσῶν, αὐτοῦ
σὸν πιστὸν πάντ' ὀφθαλμόν,

960. ποῦ δέσε βαλκις ἢ λιλαίαται ποῦ δὲ σευάκης ἄναξ, sic Ald. Σεβάλκης Turn. Steph. Σευάλκης B. H. Colb. 2. Brunck.

962. μέμφθις Ald. Rob. θώρυβις Ald. θάμυρις Rob. K. L. M. 1. Colb. 2.

963. Μασίστρης edd. vet. Μασίστρας Med. M. 1.

964. οἰσταίχμας Ald. οἰσταίχμας Rob. Barocc.

965. ἐτανέρομαι edd vet. et MSS. tantum non omnes. ἐπανήρομαν Brunck. ἐπαναιρόμην A. ἐπανέρωμαι Porson. et sic B. Recte. ἐρέσθαι aoristus est.

966. ἰώ, ἰώ, μοι μοι edd. ἰώ, μοι, μοι Burneius. Strophe sex versibus absolvitur.

967. ὠγυγίας edd. ante Brunck. ὠγυγίους Med. Barocc. C. H. K. L. Vid. supra 37.

968. Inserui τάς, ut versus respondeat antithetico suo v. 983.

971. ἀπαίρουσι Ald. Turn. ἀπαίρουσιν Barocc. ἀσπαίρουσι edd. ceteræ. ν ἐφελκυστικὸν adjecit Burneius.

972. Hos versiculos longe aliter disposuit Burneius. In pseudoparœmiacos dispertivi. τῶν Περσῶν Turn. C. Dein αὐτὸν Ald.

973. τὸν σὸν πιστὸν Rob. Steph. recentiores. σὸν τὸν πιστὸν Turn.

μυρία μυρία πεμπαστάν,
Βατανώχου παῖδ' Ἄλπιστον
Σησάμα, τοῦ Μεγαβάτα,
Πάρθον τε, μέγαν τ' Οἰβάρην
ἔλιπες, ἔλιπες; ὤ, ἰὼ δαΐων. στρ. δ'.
Πέρσαις ἀγαυοῖς
κακὰ πρόκακα λέγεις.
ΞΕ. ἰυγάν μοι ἀντ. γ'.
δῆτ' ἀγαθῶν ἑτάρων ὑπο-

τὸν omittunt Ald. Brunck. Schutz. Colb. 1. 2. M. 1.

Ibid. ὄντ' pro πάντ' Rob. ὄντ' Brunck. Schutz. παντόφθαλμον conjecit Stanleius. πάντ' deest in Colb. 2.

975. Βατανόχου Ald. Rob. Turn. Tzetz. Chil. X. 731.

976. Sic codex Mediceus. Ceteri, cum articulo, τοῦ Σησάμα. Sed Σησάμου Turn. Steph. Canter. Porson. σησάματου una voce Ald. Rob. Dein μεγαβάταν Rob. Μυγαβάτα Turn. Steph. recentiores. Vid. supra v. 22. Equidem legendum opinor, Σησάμαν καὶ Μεγαβάταν, distinctionis nota post Ἄλπιστον posita.

977. Πάρθιον Med. Alii Σπάρθον vel Πόρθον. Πάρθεόν Turn. et mox οἰνοβάρην τ' cum Ald. Barocc. Legendum suspicor Οἰβάζην. Nomen Οἰόβαζος occurrit apud Herodot. VII. 68.

978. ὦ ὦ δαΐων Ald. Rob. Turn. G. Colb. 1. 2. ὦ δαΐων Steph. Canter. Heathius conjecit ὦ δαΐμον. Ceterum Robortellus totum hunc versum Xerxi adsignavit, Stephanus et recentiores, voces ὦ δαΐων.

979. Πέρσαις Ald. ἀγαθοῖς Colb. 1. Hunc versum et 980. Schutzius et Hermannus spurios judicant.

980. κακὰ πρὸς κακὰ Ald. A. Barocc. Colb. 2. Viteb. Mosqu. κακὰ πρὸς κακοῖς Rob. unde reponi voluit Brunckius Πέρσαις ἀγαυοῖς πρὸς κακοῖς λέγεις κακά.

981. Vulgo ἴυγγα. Sed ἴυγα Ald. Optime conjecit Schutzius ἰυγάν, quæ vox formatur ab ἰύζω. Infra 1043. ἴυζε, μέλος ὁμοῦ τιθείς. Alia forma ἰυγμός occurrit Choeph. 24. ἰυγμοῖσι βόσκεται κέαρ. ἴυγξ, *illecebra*, ab hoc loco alienum est. Dein με pro μοι Rob. Voculam omittit Barocc.

982. ἑτέρων ὑπομιμνήκεις Ald. nempe pro ἑταίρων, quod exhibet Colb. 1.

μιμνήσκεις, ἄλαστα
στυγνὰ πρόκακα λέγων.
βοᾷ, βοᾷ μελέων
ἔντοσθεν ἦτορ.
ΧΟ. καὶ μὴν ἄλλον γε ποθοῦμεν
Μάρδων ἀνδρῶν μυριάδαρχον
Ξάνθον, ἄρειόν τ' Ἀγχάρην,
Δίαιξίν τ', ἠδ' Ἀρσάμην,
ἱππιάνακτας,
Κιγδάταν καὶ Λυθίμναν,
Τόλμον τ', αἰχμῆς ἀκόρεστον.
ΞΕ. ἔταφεν, ἔταφεν, οὐκ ἀμφὶ σκηναῖς ἀντ. δ'.

984. πρὸ κακὰ Ald.

986. ἔνδοθεν omnes. ἔνδον Hermannus. Levem mutationem admisi ob metrum. μέλεον ἔνδοθ' Bothe.

987. Mirum est neminem extitisse qui reponeret ἄλλον pro vulgato ἄλλο. ἄλλο τι Steph. Canter. Schol. Sed particulas καὶ μὴν plerumque sequitur γε, vocula interposita.

988. Μάρδον M. 1. Guelf. μυριόναρχον Rob. μυριόνταρχον Ald. Turn. ut in v. 319. Sed hoc metro, illud analogiæ adversatur. Dedi igitur μυριάδαρχον, quæ vox recte componitur: Hesych. Δεκάδαρχοι. οἱ τῶν δεκάδων ἡγεμόνες. Apud eundem servantur formæ δωδεκάδαρχοι, εἰκάδαρχοι et πεντάδαρχοι. et sic Pollux I. 128. Orbicius vero ap. Etymol. M. p. 728, 50. πεμπάδαρχος, ordines militares recensens, et inter eos μυρίαρχος. Sed forsan legendum Μάρδων ἀρχὸν μυριάδων, ut sit versus pseudo-parœmiacus, quales sunt vv. 987. 989. 990. 1. 2. 3.

989. Ξάνθην Ald. Turn. Steph. recentiores. Ξάνθον Rob.

990. Ἀρσάμην pro Ἀρσάκην reponi jubet Burneius. Vid. supra 37.

992. Κυγδαγάταν Ald. Κυγδάταν Rob. Κιγδαδάταν G. κιγδάταν C. Κιγδαγάταν ceteri. Λυθίμαν A. Brunck. Schutz.

993. τόμον Ald. Deest τ' in Ald. Rob. Turn. qui omnes mox αἰχμῆς.

994. ἔταφον ἔταφον edd. vet. ἔταφεν, Æolice pro ἐτάφησαν, Valckenaer. ad Eurip. Hippol. 1247. ubi vid. Monk. (1242). vid.

τροχηλάτοισιν
ὄπισθεν ἑπόμενοι.
ΧΟ. βεβᾶσι γὰρ στρ. ε'.
οἵπερ ἀρχέται στρατοῦ;
ΞΕ. βεβᾶσιν, οἵ, νώνυμοι.
ἰή, ἰή, ἰώ, ἰώ.
ΧΟ. ἰώ, ἰώ, δαίμονες,
ἔθετ' ἄελπτον κακὸν
διαπρέπον,
οἷα δέδορκεν Ἄτα.
ΞΕ. πεπλήγμεθ', οἵ, ἀντ. ε'.

Append. Xerxes, quum pernice fuga salutem petiisset, vix dicere potuit se amicos suos sepeliisse. Unus e Scholiastis videatur legisse ἔθανον, ἔθανον, explicat enim, ἀπέθανον, ἀπέθανον; alter vero in suo exemplari repererat ἔταφεν.

Ibid. οὐκ omittit Rob.

995. τροχηλάτοις Rob.

996. ὄπισθεν δ' omnes. Sed particulam, quæ sensui officit, non agnoscit Scholiasta. Dein ἑπόμενος Turn. Equidem libenter legerem ἑπομέναις. Schutzius ἑπομένοις.

998. ἀκρόται Rob. v. l. in Schol. Brunck. Schutz. Ceteri ἀγρόται. Toup. in Hesych. T. III. p. 353. ἀγρέται reponi vult, ex Hesychio, Ἀγρέταν. ἡγέμονα. θεόν. Reposui rarum vocabulum ἀρχέται. Eurip. Heracl. 753. παρὰ θρόνον ἀρχέταν. Electr. 1149. ἔπεσεν ἐμὸς ἀρχέτας.

999. βεβᾶσιν, οἰνώνυμοι Ald. βεβᾶσιν ἀνώνυμοι Rob. Turnebum et codices Colb. 1. 2. Viteb. secutus sum. Stephanus et recentiores οἵ, οἵ, νώνυμοι.

1000. 1001. ἰὴ quinquies et ἰὼ octies, Ald. Barocc. Colb. 1. ἰὼ quater Turn. et recentiores: bis Robortellus.

1001. Hic versus deest in Ald. ὦ δαίμονες Rob. K. L. Colb. 2. δυσδαίμονες Turn. et recentiores. δαίμονες Med. Mosqu.

1002. ἔλθετ' Colb. 1.

1004. οἷον omnes præter Colb. 1. qui οἷαν, et mox ἅταν cum Ald. Rob. Barocc. δέδρακεν Bothe.

1005. πεπλήγμεθ', οἷαν δι' αἰῶνος τύχαι Ald. Turn. Rob. (nisi quod hic οἷαι δὴ δι' αἰωνος.) Et

μιμνήσκεις, ἄλαστα
στυγνὰ πρόκακα λέγων.
βοᾷ, βοᾷ μελέων
ἔντοσθεν ἦτορ.

ΧΟ. καὶ μὴν ἄλλον γε ποθοῦμεν
Μάρδων ἀνδρῶν μυριάδαρχον
Ξάνθον, ἄρειόν τ' Ἀγχάρην,
Δίαιξίν τ', ἠδ' Ἀρσάμην,
ἱππιάνακτας,
Κιγδάταν καὶ Λυθίμναν,
Τόλμον τ', αἰχμῆς ἀκόρεστον.

ΞΕ. ἔταφεν, ἔταφεν, οὐκ ἀμφὶ σκηναῖς ἀντ. δ'.

984. πρὸ κακὰ Ald.

986. ἔνδοθεν omnes. ἔνδον Hermannus. Levem mutationem admisi ob metrum. μέλεον ἔνδοθ' Bothe.

987. Mirum est neminem extitisse qui reponeret ἄλλον pro vulgato ἄλλο. ἄλλο τι Steph. Canter. Schol. Sed particulas καὶ μὴν plerumque sequitur γε, vocula interposita.

988. Μάρδον M. 1. Guelf. μυριόναρχον Rob. μυριόνταρχον Ald. Turn. ut in v. 319. Sed hoc metro, illud analogiæ adversatur. Dedi igitur μυριάδαρχον, quæ vox recte componitur: Hesych. Δεκάδαρχοι. οἱ τῶν δεκάδων ἡγεμόνες. Apud eundem servantur formæ δωδεκάδαρχοι, εἰκάδαρχοι et πεντάδαρχοι. et sic Pollux I. 128. Orbicius vero ap. Etymol. M. p. 728, 50. πεμπάδαρχος, ordines militares recensens, et inter eos μυρίαρχος. Sed forsan legendum Μάρδων ἀρχὸν μυριάδων, ut sit versus pseudo-parœmiacus, quales sunt vv. 987. 989. 990. 1. 2. 3.

989. Ξάνθην Ald. Turn. Steph. recentiores. Ξάνθον Rob.

990. Ἀρσάμην pro Ἀρσάκην reponi jubet Burneius. Vid. supra 37.

992. Κυγδαγάταν Ald. Κυγδάταν Rob. Κιγδαδάταν G. κιγδάταν C. Κιγδαγάταν ceteri. Λυθίμαν A. Brunck. Schutz.

993. τόμον Ald. Deest τ' in Ald. Rob. Turn. qui omnes mox αἰχμῆς.

994. ἔταφον ἔταφον edd. vet. ἔταφεν, Æolice pro ἐτάφησαν, Valckenaer. ad Eurip. Hippol. 1247. ubi vid. Monk. (1242). vid.

τροχηλάτοισιν
ὄπισθεν ἑπόμενοι.
ΧΟ. βεβᾶσι γὰρ στρ. ε'.
οἵπερ ἀρχέται στρατοῦ;
ΞΕ. βεβᾶσιν, οἵ, νώνυμοι.
ἰή, ἰή, ἰώ, ἰώ.
ΧΟ. ἰώ, ἰώ, δαίμονες,
ἔθετ' ἄελπτον κακὸν
διαπρέπον,
οἷα δέδορκεν Ἄτα.
ΞΕ. πεπλήγμεθ', οἵ, ἀντ. ε'.

Append. Xerxes, quum pernice fuga salutem petiisset, vix dicere potuit se amicos suos sepeliisse. Unus e Scholiastis videatur legisse ἔθανον, ἔθανον, explicat enim, ἀπέθανον, ἀπέθανον; alter vero in suo exemplari repererat ἔταφεν.

Ibid. οὐκ omittit Rob.

995. τροχηλάτοις Rob.

996. ὄπισθεν δ' omnes. Sed particulam, quæ sensui officit, non agnoscit Scholiasta. Dein ἑπόμενος Turn. Equidem libenter legerem ἑπομέναις. Schutzius ἑπομένοις.

998. ἀκρόται Rob. v. l. in Schol. Brunck. Schutz. Ceteri ἀγρόται. Toup. in Hesych. T. III. p. 353. ἀγρέται reponi vult, ex Hesychio, Ἀγρέταν. ἡγέμονα. θεόν. Reposui rarum vocabulum ἀρχέται. Eurip. Heracl. 753. παρὰ θρόνον ἀρχέταν. Electr. 1149. ἔπεσεν ἐμὸς ἀρχέτας.

999. βεβᾶσιν, οἰνώνυμοι Ald. βεβᾶσιν ἀνώνυμοι Rob. Turnebum et codices Colb. 1. 2. Viteb. secutus sum. Stephanus et recentiores οἵ, οἵ, νώνυμοι.

1000. 1001. ἰὴ quinquies et ἰὼ octies, Ald. Barocc. Colb. 1. ἰὼ quater Turn. et recentiores: bis Robortellus.

1001. Hic versus deest in Ald. ὦ δαίμονες Rob. K. L. Colb. 2. δυσδαίμονες Turn. et recentiores. δαίμονες Med. Mosqu.

1002. ἔλθετ' Colb. 1.

1004. οἷον omnes præter Colb. 1. qui οἵαν, et mox ἄταν cum Ald. Rob. Barocc. δέδρακεν Bothe.

1005. πεπλήγμεθ', οἵαν δι' αἰῶνος τύχαι Ald. Turn. Rob. (nisi quod hic οἵαι δὴ δι' αἰωνος.) Et

οἵ, δι' αἰῶνος τύχᾳ.
ΧΟ. πεπλήγμεθ', εὖδηλα γάρ,
(νέαι νέαι δύαι δύαι)
Ἰαόνων ναυβατᾶν
κύρσαντες οὐκ εὐτυχῶς.
δύσποτμον
δῆτα γένος τὸ Περσᾶν.
ΞΕ. πῶς δ' οὐ στρατὸν τοσοῦτον στρ. στ'.
τάλας πέπληγμαι;
ΧΟ. τί δ'; οὐκ ὄλωλεν
μεγάλα τὰ Περσᾶν;

sic edd. recentiores. Brunckius et Schutzius v. l. in Scholiis memoratam præferunt, οἷαι δαίμονος τύχαι. Quod dedi, mihi quidem verisimillimum videtur. δι' αἰῶνος est, *post longum tempus*, ut in Eumen. 560. etsi sæpius valet *per totum tempus*. Recte autem dicitur πεπλήγμεθα τύχᾳ. Eurip. Herc. F. 1393. πάντες ἐξολώλαμεν Ἥρας μιᾷ πληγέντες ἄθλιοι τύχῃ. Alc. 859. Καίπερ βαρείᾳ ξυμφορᾷ πεπληγμένος.

1007. Malim πεπλήγμεθ', οἵ· δῆλα γάρ. namque εὔδηλος nescio an alibi apud auctores bonæ notæ reperiatur. εὔδηλον Rob. omisso γάρ.

1008. νέα νέα Ald.

1009. Ἰαώνων Ald. Ἰώνων Rob. Ἰανῶν Med. ναβατῶν Ald. ναυβατῶν Rob. Turn.

1010. Metro subvenerim, legendo, κύρσατ' οὐκ εὐτυχῶς.

1011. δυσπάλεμον omnes; sed vetustior ex Scholiastis, qui explicat κακοτυχὲς καὶ ἄθλιον, manifesto legerat δύσποτμον.

1012. δὴ omnes. Dein τὸ deest in Rob. τὸ γένος Περσῶν Brunck. Schutz. Περσᾶν dedi ex Mediceo.

1013. Deest δ' in Rob. Dein στρατὸν μὲν τοσοῦτον Ald. Turn. recentiores. Sed μὲν omittit Rob.

1014. Pro τάλας Scholiasta videtur legisse ὀλέσας, cujus hæc glossa est; πῶς δ' οὐχὶ κόπτομαι καὶ πέπληγμαι καὶ θρηνῶ, τοσοῦτον στρατὸν ὀλέσας;

1015. τί δ' οὖν; ὄλωλεν Schutzius et Hermannus.

1016. μέγα Ald. Equidem libenter legerem τί δ'; οὔκ ὄλω=λεν τὰ μέγιστα Περσᾶν; et in anti-

ΞΕ. ὁρᾷς τὸ λοι-
πὸν τόδε τᾶς ἐμᾶς στυλᾶς;
ΧΟ. ὁρῶ, ὁρῶ.
ΞΕ. τόνδε τ' οἰστοδέγμονα—
ΧΟ. τί τόδε λέγεις σεσωσμένον;
ΞΕ. θησαυρὸν βελέεσσιν;
ΧΟ. βαιά γ', ὡς ἀπὸ πολλῶν.
ΞΕ. ἐσπανίσμεθ' ἀραγῶν.
ΧΟ. Ἰώνων λαὸς οὐ φυγαίχμας.
ΞΕ. ἀγάνορες· κατείδον ἀντ. στ'.

stropha, τραπέντα ναύ=φρακτον ἐρεῖς ὅμιλον: In hujusmodi locutionibus frequentior est superlativus. Eumen. 486. ἀστῶν τῶν ἐμῶν τὰ βέλτατα. Vid. Glossar. ad v. l.

1020. τανδὶ Rob. quæ terminatio tragicis non usurpabatur. τάνδε Turn. τόνδε correxit Porsonus, qui huic loco veram interpunctionem restituit in Advers. p. 157. Hunc versum et duos proxime sequentes omittit Ald. Burneius, cum Porsono, scribit οἰστοδέγμονα. Sed dissolutio primæ syllabæ in melicis non offendit; in antistrophico versu 1037. idem omittit καί. Totum vero fabulæ epilogum longe secus ac nos, distribuit; sed quum plurimos versus hic illic repetiverit, vocesque modo addiderit, modo omiserit, satius judicavi via tutiore, et, ut mihi quidem videtur, faciliore insistere.

1021. Ante σεσωσμένον Xerxis persona interponitur in Rob. F. Schutz. Vix operæ pretium est hujusmodi varietates enotare, quum personarum notas editores pro suo quisque arbitrio præfixerint.

1022. βέλεσιν edd. Vocem omittit Rob. βέλεσσιν Med. βελέεσσιν Hermanno debetur.

1023. Cf. supra 805.

1025. Ἰαώνων Ald. Rob. Ἰαόνων ceteri. Ἰώνων post Hermannum.

1026. ἀγανόρεος Rob. Canter. Stant. ἀγανόριος Ald. Turn. et recentiores. ἀγανόρειος Med. Colb. 1. "ἀγανόριος," inquit Burneius, "de se ipso loquens, dicit Xerxes." Quo sensu, equidem non video. Verum hanc vocem ἀγανόριος Græcia non agnoscit. Adjectivum est ἀγήνωρ, substantivum ἀγηνορία. In re dubia sensui consulendum judicavi. ἀγάνορες, *fortissimi*. i. e. *Iones*.

δὲ πῆμ' ἄελπτον,
ΧΟ. τραπέντα ναύφρα-
κτον ἐρεῖς ὅμιλον.
ΞΕ. πέπλον δ' ἀπέρ- 1030
ρηξ' ἐπὶ συμφορᾷ κακοῦ.
ΧΟ. παπαῖ, παπαῖ.
ΞΕ. καὶ πλέον ἢ παπαῖ μὲν οὖν.
ΧΟ. δίδυμα γάρ ἐστι καὶ τριπλᾶ.
ΞΕ. λυπρά· χάρματα δ' ἐχθροῖς. 1035
ΧΟ. καὶ σθένος γ' ἐκολούσθη.
ΞΕ. γυμνός εἰμι προπομπῶν.
ΧΟ. φίλων ἄταισι ποντίαισι.
ΞΕ. δίαινε, δίαινε πῆμα, πρὸς δόμους δ' ἴθι. στρ. ζ'.
ΧΟ. αἲ, αἲ, αἲ, αἲ, δύα, δύα. 1040
ΞΕ. βόα νυν ἀντίδουπά μοι.
ΧΟ. δόσιν κακὰν κακῶν κακοῖς.

1027. δὲ omittit Robortellus.

1029. ναύφρακταν ἐρεῖς ὅμιλλον Ald. ναύαρχον L.

1030. ἐπέρρηξ' Ald. Rob. Turn. ἐπέρρηξά γ' Steph. Canter. ἀπέρρηξ' Brunck. Schutz. ἐπιρρήσσειν est *violenter claudere*. Equidem mallem πέπλον διέρρηξ', et sic Scholiasta.

1032. παπαῖ vel παπαὶ quater edd. ter, C. semel, F. Bis tantum scribi debere monuit Hermannus, et sic Med. Colb. 2.

1033. πλεῖον Rob. Steph. et recentiores. πλέον Ald. Turn. C. Colb. 2. L. In fine versus μὲν οὖν omittunt Ald. Barocc. Colb. 1.

1035. χαρίσματα δ' ἐκθροῖς Ald. Vid. ad Prometh. 164. ed. 2.

1036. καὶ σθένος δ' Steph. Canter. Stanl. Sed vide quæ adnotantur ad Prometh. 1009. Mox ἐκολούθη Ald. Barocc.

1039. πρὸς δόμους τ' ἴθι Ald. Rob.

1040. αἲ αἲ bis tantum Rob.

1041. νῦν Ald. Rob. Turn. ἀντιδόουπα Rob.

ΞΕ. ἴυζε μέλος ὁμοῦ τιθείς.

ΧΟ. ὀτοτοτοῖ, ὀτοτοτοῖ.

ΞΕ. βαρεῖά γ' ἅδε συμφορά. 1045

ΧΟ. οἴ, μάλα καὶ τόδ' ἀλγῶ.

ΞΕ. ἔρεσσ', ἔρεσσε, καὶ στέναζ' ἐμὴν χάριν. ἀντ. ζ'.

ΧΟ. διαίνομαι γόεδνος ὤν.

ΞΕ. βόα νυν ἀντίδουπά μοι.

ΧΟ. μέλειν πάρεστι, δέσποτα. 1050

ΞΕ. ἐπορθίαζε νῦν γόοις.

ΧΟ. ὀτοτοτοῖ, ὀτοτοτοῖ.

ΞΕ. μέλαινα δ' αὖ μεμίξεται—

ΧΟ. καὶ στονόεσσα πλαγά.

ΞΕ. καὶ στέρν' ἄρασσε, κἀπιβόα τὸ Μύσιον. στρ. η'.

1044. ὀτοτοτοῖ, ὀτοτοῖ Ald. Rob. ὀττοττοῖ Turn. ὀτοτοτοτοῖ Steph. Porson. Burneius. Vid. supra 273. 915.

1045. ἅδ' ἀ συμφορὰ Ald. Rob. Turn. ἅδε συμφορὰ Med. A. C. K. Colb. 2. Viteb. Brunck. Schutz.

1046. Sic Ald. Rob. Med. Colb. 2. Burneius. Ceteri οἴμοι μάλα.

1047. Pene suspicor legendum ἄρασσ', ἄρασσε, ut in 1055. Eurip. Troas. 281. Ἄρασσε κρᾶτα κούριμον. Sed vulgatum defenditur a Theb. 854. Ἐρέσσετ' ἀμφὶ κρατὶ πόμπιμον χερῶν Πίτυλον.

1049. νῦν Ald. Rob. Turn.

1050. μέλλειν Ald.

1052. ὀτοτοτοτοῖ Ald. Rob. ὀττοττοῖ Turn.

1053. 4. Sic fere in Ald. Rob. Turn. personarum notæ distribuuntur. Ceteri hos versus Choro adsignant.

1054. μοι pro καὶ Ald. Rob. Turn. qui hanc vocem in v. 1053. rejiciunt. Et sic Med. Barocc. Stephanus καί μοι. Porsonum sequor. Mox παλαγά Ald.

1055. καὶ βόα Eustath. in Dionys. Perieg. 791. Porson. in Præf. ad Hecub. p. 76. ed. 3. corrigit καὶ στέρν' ἀράσσων ἐπιβόα. Sed κἀπιβόα non respuere versum antispasticum monuit Burneius. Vid. 1039.

ΧΟ. ἄνι', ἄνι', ἄνια.

ΞΕ. καί μοι γενείου πέρθε λευκήρη τρίχα.

ΧΟ. ἄπριγδ', ἄπριγδα, μάλα γόεδνα.

ΞΕ. ἀΰτει δ' ὀξύ.

ΧΟ. καὶ τάδ' ἔρξω.

ΞΕ. πέπλον δ' ἔρεικε κολπίαν ἀκμῇ χερῶν. ἀντ. η'.

ΧΟ. ἄνι', ἄνι', ἄνια.

ΞΕ. καὶ ψάλλ' ἔθειραν, καὶ κατοικτίσαι στρατόν.

ΧΟ. ἄπριγδ', ἄπριγδα, μάλα γόεδνα.

ΞΕ. διαίνου δ' ὅσσε.

ΧΟ. τέγγομαί τοι.

ΞΕ. βόα νυν ἀντίδουπά μοι.

ΧΟ. οἴ, οἴ, οἴ, οἴ.

ΞΕ. αἰακτὸς εἰς δόμους κίε.

ΧΟ. ἰώ, Περσὶς αἶα δυσβάϋκτος.

1056. ἄνια, ἄνια, ἄνια Ald. Rob. Turn. Elisiones adhibuit Burneius.

1057. ὕπερθεν Ald. πέρθεν Rob. ὕπερθε Turn. v. l. in Schol. πέρθε Steph. ex Schol. Dein λευκήνη Rob. τρίσχα Ald.

1060. τάδε Ald. Rob. Turn. ἔξω Ald.

1061. ἔρειε Rob.

1062. Edd. ut in 1056.

1063. κατοίκτιζε Rob. Turn. Steph. Canter. κατοικτίσαι Ald. Med. A. B. H. Colb. 2. Brunck. Porson. Schutz.

1065. δίαιν' ὅσσε Rob.

1067. νῦν Ald. Rob. νὺν Turn.

1068. Sic Rob. Turn. et MSS. plerique. οἳ οἳ οἳ Ald. Porsonus rescripsit ὀτοτοῖ ob vv. 1045. 1057. Equidem malim αἳ αἳ αἳ αἳ. ob vocem αἰακτὸς in v. 1069.

1070. ἰὼ ἰὼ omnes præter C. L. δύσβαρος hic et in v. 1074. edd. ante Brunck. qui δυσβάϋκτος eruit ex codicibus A. B. ubi inter δύσβακτος et δυσβάϊκτος variatur. Vulgatum δύσβαρος agnoscunt Scholia. Vid. supra 580.

ΞΕ. ἰὼ δὴ κατ' ἄστυ.

ΧΟ. ἰὼ δῆτα ναί, ναί.

ΞΕ. γοᾶσθ' ἁβροβάται.

ΧΟ. [ἰὼ Περσὶς αἶα δυσβάϋκτος.]

ἰή, ἰή, ἰή.

ΞΕ. ἰὴ τρισκάλμοις βάρισιν ὀλόμενοι.

ΧΟ. πέμψω τοι σε δυσθρόοισιν γόοις.

1071. ἰωὰ hic et in v. 1072. A. B. Brunck. Schutz. ἰὼ ἃ Med.

1072. ἰὼ ἰὼ Rob.

1073. ἰὼ γοᾶσθ' Rob.

1074. Nullus dubito quin eliminandus sit hic versus, qui in hoc loco male repetitur; siquidem, ut alias observavi, hujusmodi diverbia per singulos versus alternantur.

1075. 6. Hi versus in plerisque editionibus hunc in modum leguntur. ΞΕ. ἢ ἢ ἢ ἤ, τρισκάλμοισιν =ἢ ἢ ἢ ἤ, βάρισιν ὀλόμενοι. In utroque versu pro ἢ ἢ ἢ ἢ Robortellus et L. ἰή, ἰή. Aldus ἢ ἢ ἤ.

1076. ὀλλόμενοι Ald. ὀλομένοισι Rob.

1077. Turnebus et recentiores, πέμψω σε δυσθρόοις γόοις. Sed Aldus πέμψω τοῖσε Med. Barocc. Colb. 2. Guelph. πέμψω τοί σε. MS. G. πέμψω τοῖσδέ σε.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΠΕΡΣΩΝ.

ποῦ δὲ Σευάλκης ἄναξ, 960
ἢ Λίλαιος εὐπάτωρ,
Μέμφις, Θάρυβις,
καὶ Μασίστρας, Ἀρτεμβάρης τ'
ἠδ' Ὑσταίχμας;
τάδε σ' ἐπανέρωμαι. 965

ΞΕ. ἰώ μοι, τὰς στρ. γ'.
ὠγυγίους κατιδόντες
τὰς στυγνὰς Ἀθάνας,
πάντες ἐνὶ πιτύλῳ,
ἔ, ἔ, ἔ, τλάμονες ἀ- 970
σπαίρουσι χέρσῳ.

ΧΟ. ἦ καὶ τὸν Περσῶν, αὐτοῦ
σὸν πιστὸν πάντ' ὀφθαλμόν,

960. ποῦ δέσε βαλκις ἢ λιλαίαται ποῦ δὲ σευάκης ἄναξ, sic Ald. Σεβάλκης Turn. Steph. Σενάλκης B. H. Colb. 2. Brunck.

962. μέμφθις Ald. Rob. θώρυβις Ald. θάμυρις Rob. K. L. M. 1. Colb. 2.

963. Μασίστρης edd. vet. Μασίστρας Med. M. 1.

964. οἰσταίχμας Ald. οἰσταίχμας Rob. Barocc.

965. ἐτανέρομαι edd vet. et MSS. tantum non omnes. ἐτανήρομαν Brunck. ἐπαναιρόμην A. ἐπανέρωμαι Porson. et sic B. Recte. ἐρέσθαι aoristus est.

966. ἰώ, ἰώ, μοι μοι edd. ἰώ, μοι, μοι Burneius. Strophe sex versibus absolvitur.

967. ὠγυγίας edd. ante Brunck. ὠγυγίους Med. Barocc. C. H. K. L. Vid. supra 37.

968. Inserui τάς, ut versus respondeat antithetico suo v. 983.

971. ἀπαίρουσι Ald. Turn. ἀπαίρουσιν Barocc. ἀσπαίρουσι edd. ceteræ. ν ἐφελκυστικὸν adjecit Burneius.

972. Hos versiculos longe aliter disposuit Burneius. In pseudoparœmiacos dispertivi. τῶν Περσῶν Turn. C. Dein αὐτὸν Ald.

973. τὸν σὸν πιστὸν Rob. Steph. recentiores. σὸν τὸν πιστὸν Turn.

μυρία μυρία πεμπαστάν,
Βατανώχου παῖδ' Ἄλπιστον
Σησάμα, τοῦ Μεγαβάτα,
Πάρθον τε, μέγαν τ' Οἰβάρην
ἔλιπες, ἔλιπες; ὤ, ἰὼ δαΐων. στρ. δ'.
Πέρσαις ἀγαυοῖς
κακὰ πρόκακα λέγεις.
ΞΕ. ἰυγάν μοι ἀντ. γ'.
δῆτ' ἀγαθῶν ἑτάρων ὑπο-

τὸν omittunt Ald. Brunck. Schutz. Colb. 1. 2. M. 1.

Ibid. ὄντ' pro πάντ' Rob. ὄντ' Brunck. Schutz. παντόφθαλμον conjecit Stanleius. πάντ' deest in Colb. 2.

975. Βατανόχου Ald. Rob. Turn. Tzetz. Chil. X. 731.

976. Sic codex Mediceus. Ceteri, cum articulo, τοῦ Σησάμα. Sed Σησάμου Turn. Steph. Canter. Porson. σησάματου una voce Ald. Rob. Dein μεγαβάταν Rob. Μυγαβάτα Turn. Steph. recentiores. Vid. supra v. 22. Equidem legendum opinor, Σησάμαν καὶ Μεγαβάταν, distinctionis nota post Ἄλπιστον posita.

977. Πάρθιον Med. Alii Σπάρθον vel Πόρθον. Πάρθεόν Turn. et mox οἰνοβάρην τ' cum Ald. Barocc. Legendum suspicor Οἰβάζην. Nomen Οἰόβαζος occurrit apud Herodot. VII. 68.

978. ὦ ὦ δαΐων Ald. Rob. Turn. G. Colb. 1. 2. ὦ δαΐων Steph. Canter. Heathius conjecit ὦ δαΐμον. Ceterum Robortellus totum hunc versum Xerxi adsignavit, Stephanus et recentiores, voces ὦ δαΐων.

979. Πέρσαις Ald. ἀγαθοῖς Colb. 1. Hunc versum et 980. Schutzius et Hermannus spurios judicant.

980. κακὰ πρὸς κακὰ Ald. A. Barocc. Colb. 2. Viteb. Mosqu. κακὰ πρὸς κακοῖς Rob. unde reponi voluit Brunckius Πέρσαις ἀγαυοῖς πρὸς κακοῖς λέγεις κακά.

981. Vulgo ἴυγγα. Sed ἴυγα Ald. Optime conjecit Schutzius ἰυγάν, quæ vox formatur ab ἰύζω. Infra 1043. ἴυζε, μέλος ὁμοῦ τιθείς. Alia forma ἰυγμός occurrit Choeph. 24. ἰυγμοῖσι βόσκεται κέαρ. ἴυγξ, *illecebra*, ab hoc loco alienum est. Dein με pro μοι Rob. Voculam omittit Barocc.

982. ἑτέρων ὑπομιμνήκεις Ald. nempe pro ἑταίρων, quod exhibet Colb. 1.

μιμνήσκεις, ἄλαστα
στυγνὰ πρόκακα λέγων.
βοᾷ, βοᾷ μελέων
ἔντοσθεν ἦτορ.

ΧΟ. καὶ μὴν ἄλλον γε ποθοῦμεν
Μάρδων ἀνδρῶν μυριάδαρχον
Ξάνθον, ἄρειόν τ' Ἀγχάρην,
Δίαιξίν τ', ἠδ' Ἀρσάμην,
ἱππιάνακτας,
Κιγδάταν καὶ Λυθίμναν,
Τόλμον τ', αἰχμῆς ἀκόρεστον.

ΞΕ. ἔταφεν, ἔταφεν, οὐκ ἀμφὶ σκηναῖς ἀντ. δ'.

984. πρὸ κακὰ Ald.

986. ἔνδοθεν omnes. ἔνδον Hermannus. Levem mutationem admisi ob metrum. μέλεον ἔνδοθ' Bothe.

987. Mirum est neminem extitisse qui reponeret ἄλλον pro vulgato ἄλλο. ἄλλο τι Steph. Canter. Schol. Sed particulas καὶ μὴν plerumque sequitur γε, vocula interposita.

988. Μάρδον M. 1. Guelf. μυριόναρχον Rob. μυριόνταρχον Ald. Turn. ut in v. 319. Sed hoc metro, illud analogiæ adversatur. Dedi igitur μυριάδαρχον, quæ vox recte componitur: Hesych. Δεκάδαρχοι. οἱ τῶν δεκάδων ἡγεμόνες. Apud eundem servantur formæ δωδεκάδαρχοι, εἰκάδαρχοι et πεντάδαρχοι. et sic Pollux I. 128. Orbicius vero ap. Etymol. M. p. 728, 50. πεμπάδαρχος, ordines militares recensens, et inter eos μυρίαρχος. Sed forsan legendum Μάρδων ἀρχὸν μυριάδων, ut sit versus pseudo-parœmiacus, quales sunt vv. 987. 989. 990. 1. 2. 3.

989. Ξάνθην Ald. Turn. Steph. recentiores. Ξάνθον Rob.

990. Ἀρσάμην pro Ἀρσάκην reponi jubet Burneius. Vid. supra 37.

992. Κυγδαγάταν Ald. Κυγδάταν Rob. Κιγδαδάταν G. κιγδάταν C. Κιγδαγάταν ceteri. Λυθίμαν A. Brunck. Schutz.

993. τόμον Ald. Deest τ' in Ald. Rob. Turn. qui omnes mox αἰχμῆς.

994. ἔταφον ἔταφον edd. vet. ἔταφεν, Æolice pro ἐτάφησαν, Valckenaer. ad Eurip. Hippol. 1247. ubi vid. Monk. (1242). vid.

τροχηλάτοισιν 995
ὄπισθεν ἑπόμενοι.
ΧΟ. βεβᾶσι γὰρ στρ. ε'.
οἵπερ ἀρχέται στρατοῦ;
ΞΕ. βεβᾶσιν, οἵ, νώνυμοι.
ἰή, ἰή, ἰώ, ἰώ. 1000
ΧΟ. ἰώ, ἰώ, δαίμονες,
ἔθετ' ἄελπτον κακὸν
διαπρέπον,
οἷα δέδορκεν Ἄτα.
ΞΕ. πεπλήγμεθ', οἵ, ἀντ. ε'. 1005

Append. Xerxes, quum pernice fuga salutem petiisset, vix dicere potuit se amicos suos sepeliisse. Unus e Scholiastis videatur legisse ἔθανον, ἔθανον, explicat enim, ἀπέθανον, ἀπέθανον; alter vero in suo exemplari repererat ἔταφεν.

Ibid. οὐκ omittit Rob.

995. τροχηλάτοις Rob.

996. ὄπισθεν δ' omnes. Sed particulam, quæ sensui officit, non agnoscit Scholiasta. Dein ἑπόμενος Turn. Equidem libenter legerem ἑπομέναις. Schutzius ἑπομένοις.

998. ἀκρόται Rob. v. l. in Schol. Brunck. Schutz. Ceteri ἀγρόται. Toup. in Hesych. T. III. p. 353. ἀγρέται reponi vult, ex Hesychio, Ἀγρέταν. ἡγέμονα. θεόν. Reposui rarum vocabulum ἀρχέται. Eurip. Heracl. 753. παρὰ θρόνον ἀρχέταν. Electr. 1149. ἔπεσεν ἐμὸς ἀρχέτας.

999. βεβᾶσιν, οἰνώνυμοι Ald. βεβᾶσιν ἀνώνυμοι Rob. Turnebum et codices Colb. 1. 2. Viteb. secutus sum. Stephanus et recentiores οἵ, οἵ, νώνυμοι.

1000. 1001. ἰὴ quinquies et ἰὼ octies, Ald. Barocc. Colb. 1. ἰὼ quater Turn. et recentiores: bis Robortellus.

1001. Hic versus deest in Ald. ὦ δαίμονες Rob. K. L. Colb. 2. δυσδαίμονες Turn. et recentiores. δαίμονες Med. Mosqu.

1002. ἔλθετ' Colb. 1.

1004. οἷον omnes præter Colb. 1. qui οἵαν, et mox ἅταν cum Ald. Rob. Barocc. δέδρακεν Bothe.

1005. πεπλήγμεθ', οἵαν δι' αἰῶνος τύχαι Ald. Turn. Rob. (nisi quod hic οἵαι δὴ δι' αἰωνος.) Et

οἵ, δι' αἰῶνος τύχᾳ.
ΧΟ. πεπλήγμεθ', εὖδηλα γάρ,
(νέαι νέαι δύαι δύαι)
Ἰαόνων ναυβατᾶν
κύρσαντες οὐκ εὐτυχῶς. 1010
δύσποτμον
δῆτα γένος τὸ Περσᾶν.
ΞΕ. πῶς δ' οὐ στρατὸν τοσοῦτον στρ. στ'.
τάλας πέπληγμαι;
ΧΟ. τί δ'; οὐκ ὄλωλεν 1015
μεγάλα τὰ Περσᾶν;

sic edd. recentiores. Brunckius et Schutzius v. l. in Scholiis memoratam præferunt, οἷαι δαίμονος τύχαι. Quod dedi, mihi quidem verisimillimum videtur. δι' αἰῶνος est, *post longum tempus*, ut in Eumen. 560. etsi sæpius valet *per totum tempus*. Recte autem dicitur πεπλήγμεθα τύχᾳ. Eurip. Herc. F. 1393. πάντες ἐξολώλαμεν Ἥρας μιᾷ πληγέντες ἄθλιοι τύχῃ. Alc. 859. Καίπερ βαρείᾳ ξυμφορᾷ πεπληγμένος.

1007. Malim πεπλήγμεθ', οἵ· δῆλα γάρ. namque εὔδηλος nescio an alibi apud auctores bonæ notæ reperiatur. εὔδηλον Rob. omisso γάρ.

1008. νέα νέα Ald.

1009. Ἰαώνων Ald. Ἰώνων Rob. Ἰανῶν Med. ναβατῶν Ald. ναυβατῶν Rob. Turn.

1010. Metro subvenerim, legendo, κύρσαντ' οὐκ εὐτυχῶς.

1011. δυστάλεμον omnes; sed vetustior ex Scholiastis, qui explicat κακοτυχὲς καὶ ἄθλιον, manifesto legerat δύσποτμον.

1012. δὴ omnes. Dein τὸ deest in Rob. τὸ γένος Περσῶν Brunck. Schutz. Περσᾶν dedi ex Mediceo.

1013. Deest δ' in Rob. Dein στρατὸν μὲν τοσοῦτον Ald. Turn. recentiores. Sed μὲν omittit Rob.

1014. Pro τάλας Scholiasta videtur legisse ὀλέσας, cujus hæc glossa est; πῶς δ' οὐχὶ κόπτομαι καὶ πέπληγμαι καὶ θρηνῶ, τοσοῦτον στρατὸν ὀλέσας;

1015. τί δ' οὖν; ὄλωλεν Schutzius et Hermannus.

1016. μέγα Ald. Equidem libenter legerem τί δ'; οὔκ ὄλω=λεν τὰ μέγιστα Περσᾶν; et in anti-

ΞΕ. ὁρᾷς τὸ λοι-
πὸν τόδε τᾶς ἐμᾶς στολᾶς;
ΧΟ. ὁρῶ, ὁρῶ.
ΞΕ. τόνδε τ' ὀϊστοδέγμονα—
ΧΟ. τί τόδε λέγεις σεσωσμένον;
ΞΕ. θησαυρὸν βελέεσσιν;
ΧΟ. βαιά γ', ὡς ἀπὸ πολλῶν.
ΞΕ. ἐσπανίσμεθ' ἀραγῶν.
ΧΟ. Ἰώνων λαὸς οὐ φυγαίχμας.
ΞΕ. ἀγάνορες· κατείδον ἀντ. στ'.

stropha, τραπέντα ναύ=φρακτον ἐρεῖς ὅμιλον: In hujusmodi locutionibus frequentior est superlativus. Eumen. 486. ἀστῶν τῶν ἐμῶν τὰ βέλτατα. Vid. Glossar. ad v. l.

1020. τανδὶ Rob. quæ terminatio tragicis non usurpabatur. τάνδε Turn. τόνδε correxit Porsonus, qui huic loco veram interpunctionem restituit in Advers. p. 157. Hunc versum et duos proxime sequentes omittit Ald. Burneius, cum Porsono, scribit οἰστοδέγμονα. Sed dissolutio primæ syllabæ in melicis non offendit; in antistrophico versu 1037. idem omittit καί. Totum vero fabulæ epilogum longe secus ac nos, distribuit; sed quum plurimos versus hic illic repetiverit, vocesque modo addiderit, modo omiserit, satius judicavi via tutiore, et, ut mihi quidem videtur, faciliore insistere.

1021. Ante σεσωσμένον Xerxis persona interponitur in Rob. F. Schutz. Vix operæ pretium est hujusmodi varietates enotare, quum personarum notas editores pro suo quisque arbitrio præfixerint.

1022. βέλεσιν edd. Vocem omittit Rob. βέλεσσιν Med. βελέεσσιν Hermanno debetur.

1023. Cf. supra 805.

1025. Ἰαώνων Ald. Rob. Ἰαόνων ceteri. Ἰώνων post Hermannum.

1026. ἀγανόρεος Rob. Canter. Stanl. ἀγανόριος Ald. Turn. et recentiores. ἀγανόρειος Med. Colb. 1. "ἀγανόριος," inquit Burneius, "de se ipso loquens, dicit Xerxes." Quo sensu, equidem non video. Verum hanc vocem ἀγανόριος Græcia non agnoscit. Adjectivum est ἀγήνωρ, substantivum ἀγηνορία. In re dubia sensui consulendum judicavi. ἀγάνορες, *fortissimi*. i. e. *Iones*.

δὲ πῆμ' ἄελπτον,
ΧΟ. τραπέντα ναύφρα-
κτον ἐρεῖς ὅμιλον.
ΞΕ. πέπλον δ' ἀπέρ- 1030
ρηξ' ἐπὶ συμφορᾷ κακοῦ.
ΧΟ. παπαῖ, παπαῖ.
ΞΕ. καὶ πλέον ἢ παπαῖ μὲν οὖν.
ΧΟ. δίδυμα γάρ ἐστι καὶ τριπλᾶ.
ΞΕ. λυπρά· χάρματα δ' ἐχθροῖς. 1035
ΧΟ. καὶ σθένος γ' ἐκολούσθη.
ΞΕ. γυμνός εἰμι προπομπῶν.
ΧΟ. φίλων ἄταισι ποντίαισι.
ΞΕ. δίαινε, δίαινε πῆμα, πρὸς δόμους δ' ἴθι. στρ. ζ'.
ΧΟ. αἴ, αἴ, αἴ, αἴ, δύα, δύα. 1040
ΞΕ. βόα νυν ἀντίδουπά μοι.
ΧΟ. δόσιν κακὰν κακῶν κακοῖς.

1027. δὲ omittit Robortellus.

1029. ναύφρακταν ἐρεῖς ὅμιλλον Ald. ναύαρχον L.

1030. ἐπέρρηξ' Ald. Rob. Turn. ἐπέρρηξά γ' Steph. Canter. ἀπέρρηξ' Brunck. Schutz. ἐπιρρήσσειν est *violenter claudere*. Equidem mallem πέπλον διέρρηξ', et sic Scholiasta.

1032. παπαῖ vel παπαὶ quater edd. ter, C. semel, F. Bis tantum scribi debere monuit Hermannus, et sic Med. Colb. 2.

1033. πλεῖον Rob. Steph. et recentiores. πλέον Ald. Turn. C. Colb. 2. L. In fine versus μὲν οὖν omittunt Ald. Barocc. Colb. 1.

1035. χαρίσματα δ' ἐκθροῖς Ald. Vid. ad Prometh. 164. ed. 2.

1036. καὶ σθένος δ' Steph. Canter. Stanl. Sed vide quæ adnotantur ad Prometh. 1009. Mox ἐκολούθη Ald. Barocc.

1039. πρὸς δόμους τ' ἴθι Ald. Rob.

1040. αἴ αἴ bis tantum Rob.

1041. νῦν Ald. Rob. Turn. ἀντιδόουπα Rob.

ΞΕ. ἴυζε μέλος ὁμοῦ τιθείς.

ΧΟ. ὀτοτοτοῖ, ὀτοτοτοῖ.

ΞΕ. βαρεῖά γ' ἅδε συμφορά. 1045

ΧΟ. οἴ, μάλα καὶ τόδ' ἀλγῶ.

ΞΕ. ἔρεσσ', ἔρεσσε, καὶ στέναζ' ἐμὴν χάριν. ἀντ. ζ'.

ΧΟ. διαίνομαι γόεδνος ὤν.

ΞΕ. βόα νυν ἀντίδουπά μοι.

ΧΟ. μέλειν πάρεστι, δέσποτα. 1050

ΞΕ. ἐπορθίαζε νῦν γόαις.

ΧΟ. ὀτοτοτοῖ, ὀτοτοτοῖ.

ΞΕ. μέλαινα δ' αὖ μεμίξεται—

ΧΟ. καὶ στονόεσσα πλαγά.

ΞΕ. καὶ στέρν' ἄρασσε, κἀπιβόα τὸ Μύσιον. στρ. η'.

1044. ὀτοτοτοῖ, ὀτοτοῖ Ald. Rob. ὀτττοτοῖ Turn. ὀτοτοτοτοῖ Steph. Porson. Burneius. Vid. supra 273. 915.

1045. ἅδ' ἁ συμφορὰ Ald. Rob. Turn. ἅδε συμφορὰ Med. A. C. K. Colb. 2. Viteb. Brunck. Schutz.

1046. Sic Ald. Rob. Med. Colb. 2. Burneius. Ceteri οἴμοι μάλα.

1047. Pene suspicor legendum ἄρασσ', ἄρασσε, ut in 1055. Eurip. Troas. 281. Ἄρασσε κρᾶτα κούριμον. Sed vulgatum defenditur a Theb. 854. Ἐρέσσετ' ἀμφὶ κρατὶ πόμπιμον χερῶν Πίτυλον.

1049. νῦν Ald. Rob. Turn.

1050. μέλλειν Ald.

1052. ὀτοτοτοτοῖ Ald. Rob. ὀττοττοῖ Turn.

1053. 4. Sic fere in Ald. Rob. Turn. personarum notæ distribuuntur. Ceteri hos versus Choro adsignant.

1054. μοι pro καὶ Ald. Rob. Turn. qui hanc vocem in v. 1053. rejiciunt. Et sic Med. Barocc. Stephanus καί μοι. Porsonum sequor. Mox παλαγά Ald.

1055. καὶ βόα Eustath. in Dionys. Perieg. 791. Porson. in Præf. ad Hecub. p. 76. ed. 3. corrigit καὶ στέρν' ἀράσσων ἐπιβόα. Sed κἀπιβόα non respuere versum antispasticum monuit Burneius. Vid. 1039.

ΧΟ. ἄνι', ἄνι', ἄνια.

ΞΕ. καί μοι γενείου πέρθε λευκήρη τρίχα.

ΧΟ. ἄπριγδ', ἄπριγδα, μάλα γόεδνα.

ΞΕ. ἀΰτει δ' ὀξύ.

ΧΟ. καὶ τάδ' ἔρξω.

ΞΕ. πέπλον δ' ἔρεικε κολπίαν ἀκμῇ χερῶν. ἀντ. η'.

ΧΟ. ἄνι', ἄνι', ἄνια.

ΞΕ. καὶ ψάλλ' ἔθειραν, καὶ κατοικτίσαι στρατόν.

ΧΟ. ἄπριγδ', ἄπριγδα, μάλα γόεδνα.

ΞΕ. διαίνου δ' ὅσσε.

ΧΟ. τέγγομαί τοι.

ΞΕ. βόα νυν ἀντίδουπά μοι.

ΧΟ. οἴ, οἴ, οἴ, οἴ.

ΞΕ. αἰακτὸς εἰς δόμους κίε.

ΧΟ. ἰώ, Περσὶς αἶα δυσβάϋκτος.

1056. ἄνια, ἄνια, ἄνια Ald. Rob. Turn. Elisiones adhibuit Burneius.

1057. ὕπερθεν Ald. πέρθεν Rob. ὕπερθε Turn. v. l. in Schol. πέρθε Steph. ex Schol. Dein λευκήνη Rob. τρίσχα Ald.

1060. τάδε Ald. Rob. Turn. ἔξω Ald.

1061. ἔρειε Rob.

1062. Edd. ut in 1056.

1063. κατοίκτιζε Rob. Turn. Steph. Canter. κατοικτίσαι Ald. Med. A. B. H. Colb. 2. Brunck. Porson. Schutz.

1065. δίαιν' ὅσσε Rob.

1067. νῦν Ald. Rob. νὺν Turn.

1068. Sic Rob. Turn. et MSS. plerique. οἳ οἳ οἳ Ald. Porsonus rescripsit ὀτοτοῖ ob vv. 1045. 1057. Equidem malim αἳ αἳ αἳ αἳ. ob vocem αἰακτὸς in v. 1069.

1070. ἰὼ ἰὼ omnes præter C. L. δύσβαρος hic et in v. 1074. edd. ante Brunck. qui δυσβάϋκτος eruit ex codicibus A. B. ubi inter δύσβακτος et δυσβάϊκτος variatur. Vulgatum δύσβαρος agnoscunt Scholia. Vid. supra 580.

ΞΕ. ἰὼ δὴ κατ' ἄστυ.

ΧΟ. ἰὼ δῆτα ναί, ναί.

ΞΕ. γοᾶσθ' ἁβροβάται.

ΧΟ. [ἰὼ Περσὶς αἶα δυσβάϋκτος.]

ἰή, ἰή, ἰή. 1075

ΞΕ. ἰὴ τρισκάλμοις βάρισιν ὀλόμενοι.

ΧΟ. πέμψω τοι σε δυσθρόοισιν γόοις.

1071. ἰωὰ hic et in v. 1072. A. B. Brunck. Schutz. ἰὼ ἀ Med.

1072. ἰὼ ἰὼ Rob.

1073. ἰὼ γοᾶσθ' Rob.

1074. Nullus dubito quin eliminandus sit hic versus, qui in hoc loco male repetitur; siquidem, ut alias observavi, hujusmodi diverbia per singulos versus alternantur.

1075. 6. Hi versus in plerisque editionibus hunc in modum leguntur. ΞΕ. ἢ ἢ ἢ ἤ, τρισκάλμοισιν =ἢ ἢ ἢ ἤ, βάρισιν ὀλόμενοι. In utroque versu pro ἢ ἢ ἢ ἢ Robortellus et L. ἰή, ἰή. Aldus ἢ ἢ ἤ.

1076. ὀλλόμενοι Ald. ὀλομένοισι Rob.

1077. Turnebus et recentiores, πέμψω σε δυσθρόοις γόοις. Sed Aldus πέμψω τοῖσε Med. Barocc. Colb. 2. Guelph. πέμψω τοί σε. MS. G. πέμψω τοῖσδέ σε.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΠΕΡΣΩΝ.

GLOSSARIUM

IN

PERSAS.

GLOSSARIUM

IN

PERSAS.

Voces, quæ asterisco notantur, non nisi apud Æschylum reperire potui.

v. 1. ΤΑΔΕ—καλεῖται pro ἡμεῖς ἔσμεν. Eurip. Androm. 168. οὐ γάρ ἐσθ' Ἕκτωρ τάδε. ubi vid. Gaisford. Troad. 99. Οὐκέτι Τροία τάδε καὶ βασιλεῖς. Cycl. 63. Οὐ τάδε Βρόμιος. ibid. 203. Τί βακχιάζετ'; οὐ Διώνυσος τάδε. Sed hæc paullo diversa sunt. τάδε πιστὰ pro οἵδε πιστοί, enallage satis nota. Infra 687. Ὦ πιστὰ πιστῶν. 1016. μεγάλα τὰ Περσᾶν. Eumen. 486. ἀστῶν τῶν ἐμῶν τὰ βέλτατα. Eurip. Orest. 1244. Μυκηνίδες ὦ φίλαι, Τὰ πρῶτα κατὰ Πελασγὸν ἔδος Ἀργείων. Aristoph. Ran. 419. Νυνὶ δὲ δημαγωγεῖ Ἐν τοῖς ἄνω νεκροῖσιν, Κάστιν τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας. Cf. Herodot. VI. 100. IX. 78. Sic Thucydides, τὰ μέσα τῶν πολιτῶν. Plato Theætet. 5. p. 107. ed. Fischer. Ἀριστά γ' ἀνθρώπων, ὦ παῖδες. Theocrit. Adoniaz. 142. Ἄργεος ἄκρα Πελασγοί. Demosth. Phil. I. 4. ταῦτα πάντα κατέπτηχε, pro οὗτοι πάντες. Vid. omnino Hemsterhus. in Misc. Obs. V. p. 30. et ad Lucian. T. I. p. 147. Sic inter Latinos Lucretius I. 87. *prima virorum.* Ovid. Am. I. i. 9. *Summa ducum Atrides.*

Ibid. Πιστά. Satrapæ et amici regis Persarum solenni appellatione πιστοὶ audiebant; quod recte observatum est in Bibl. Crit. IV. 98. ad locum Xenophontis Anab. I. v. 15. σὺν τοῖς παροῦσι τῶν πιστῶν, ubi vid. Zeunium.

3. Ἀφνεός. *Opulentus.* Notior forma est ἀφνειός. Eustath. ad Iliad. Z. p. 623, 59. ὅτι δὲ ὁ ἀφνειὸς δύναται καὶ ἀφνεὸς λέγεσθαι, δῆλον καὶ ἐκ τοῦ Χερσὶν ἀφνεωτέραις, παρὰ Σοφοκλεῖ. (Electr. 457.) Noster ap. Polluc. VI. 3. ἀφνεοῖσι δόμοισιν. Anyte Anthol. III. xxiv. 12. κατ' ἀφνεὸν Ἀκίδος οἶκον. Ab ἀπὸ et ἔνος *annus* deducunt Ammon. de diff. Voc. p. 113. Proclus ad Hesiod. p. 16. Thomas M. v. Πλούσιος.

4. Ἕδρανον. *Sedes.* δίφρον. καθέδραν. Hesych. Minus frequenter occurrit. Sophocl. Ajac. 194. Ἀλλ' ἄνα ἐξ ἑδράνων. Eurip. Troad. 539. ἕδρανα λάϊνα.

Ibid. Κατὰ πρεσβείαν. *Secundum senectutem,* vel, ut Schol. Hesychius, et Stanleius, *propter dignitatem.* Lex. Rhetor. MS. apud Ruhnken. Auctar. in Hesych. II. p. 1017. Πρεσβεῖς. γέροντες, βασιλεῖς, ἄρχοντες, προτετιμημένοι· καὶ Ἀθήνῃσιν οἱ δημογέροντες. νῦν δὲ καὶ οἱ πρεσβυταί. Vid. Glossar. in Theb. 386.

10. * Ὀρσολοποῦμαι. *Vexor. Agitor.* Hesych. Ὀρσολοπεῖται. διαπολεμεῖται, ταράσσεται. Αἰσχύλος. Homer. H. in Merc. 308. Ἦ με βοῶν ἕνεχ' ὧδε χολούμενος ὀρσολοπεύεις; Poeta Alexandrinus περὶ καταρχῶν, 107. a Ruhnkenio laudatus, αἰεί κε πανήμερον ὀρσολοπεύοι Μυθῷ ὀνειδείῳ, ἢ καὶ πληγῇσιν ἰάπτοι. Mars vocatur ὀρσόλοπος Anacreonti ap. Hephæst. p. 90. Photius, Ὀρσολοπεῖν. λοιδορεῖν, πολεμεῖν.

13. Βαύζω. *Baubor.* Hesych. Βαύζειν. ὑλακτεῖν, ἀσαφῶς λέγειν. Schol. Theocrit. Id. VI. 10. τὸ βαύζειν ἐπὶ τῶν σκυλακίων λέγεται κυρίως, ἐπὶ δὲ τῶν τελείων κυνῶν τὸ ὑλακτεῖν λέγουσι. Zenodotus ap. Valckenaer. Anim. ad Ammon. p. 231. Κυὼν ὑλακτεῖ, βαύζει. Agam. 451. τάδε σῖγά τις βαύζει. Cf. infra 580. Ceterum vir quidam doctus in literis ad me datis, βαύζει ad ἰσχὺς refert; ut sensus sit, *exercitus juvenem Xerxem adlatrat.*

17. Κίσσιον ἕρκος. *Cissium munimentum,* quod infra dicitur Κίσσιον πόλισμα. Cissa urbs erat in Agro Susiano. Strabo XV. p. 728. λέγονται δὲ Κίσσιοι οἱ Σούσιοι.

19. **Βάδην.** *Pedetentim. ἠρέμα, σχολῇ, κατὰ βῆμα.* Hesych. Suppl. 884. *ἄραχνος ὡς βάδην.* Sosipater Athenæi IX. p. 378. F. *Πότε δεῖ πυκνότερον ἐπαγαγεῖν, καὶ πότε βάδην.* Aristænetus II. 10. *εἰσιοῦσα θᾶττον ἢ βάδην.* Homer. Iliad. N. 516. *Τοῦ δὲ βάδην ἀπιόντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ.* Xenoph. Anab. IV. viii. 28. *ἄνω δὲ πρὸς τὸ ἰσχυρῶς ὄρθιον μόλις βάδην ἐπορεύοντο οἱ ἵπποι.* ibid. IV. vi. 25. *Χειρίσοφος δὲ βάδην ταχὺ ἐφείπετο, at quick march.* Cf. Herodot. IX. 57. Aristoph. Lysistr. 254.

20. **Στῖφος.** *Stipata turma. τάξις πολεμική, ἢ ὄχλος, σύστρεμμα.* Hesych. Infra 372. Herodot. IX. 57. *ἀναλαβόντα τὸν λόχον ὅπλα ἦγε βάδην πρὸς τὸ ἄλλο στῖφος.*

23. **Ταγός.** *Dux.* Vid. Glossar. in Prom. 96.

24. **Ὕποχος.** *Subditus.* Stanleius citat Cyri epitaphium ex Strabone XV. *Ἐνθάδ' ἐγὼ κεῖμαι, Κῦρος, βασιλεὺς βασιλήων.* Regem Persarum *τὸν μέγαν βασιλέα* audiisse, ut suum Francogalli dicebant *le grand Monarque,* non opus est ut exemplis ostendam.

26. ***Τοξοδάμας.** *Arcu vincens. διὰ τῶν τόξων δαμάζοντες τοὺς ἀντιπάλους.* Schol. Notior forma *τοξόδαμνος* infra occurrit.

27. **Δεινοὶ μὲν ἰδεῖν.** Ob armaturam scilicet. Herodotus VI. 112. de Græcis qui Marathone pugnaverant, *πρῶτοι ἀνέσχοντο ἐσθῆτα Μηδικὴν ὁρέωντες καὶ τοὺς ἄνδρας ταύτην ἐσθημένους.*

29. **Ἱπποχάρμης.** *Ex equo vel curru pugnans. ὁ ἐφ' ἵπποις χαίρων, ἢ μαχόμενος· χαρμὴ γὰρ ἡ μετὰ χαρᾶς μάχη.* Hesych. quicum consentiunt Apollonius in Lex. Homer. et Etymologus. Vox occurrit infra 109. Iliad. Ω. 257. Odyss. Λ. 258. Hesiod. apud Schol. Pindar. Nem. III. 21. apud Tzetz. ad Lycophr. 284. Pindar. Ol. I. 35. Hieronem vocat *ἱπποχάρμαν βασιλῆα.* Grammatici autem pugnam *χαρμὴν* dici existimant utpote *ἐφ' ᾗ οὐδεὶς χαίρει.* Equidem suspicor sensum primarium verbi *χαίρω* fuisse *salio, mico.*

33. **Πολυθρέμμων.** *Beluis scatens.* vel *Multas alens.* Al-

ciphr. II. 4. ὁ δὲ Νεῖλος οὗτος, καίπερ ὢν καλός, ἀλλ' ἀποτεθηρίωται· καὶ οὐκ ἔστιν οὔτε προσελθεῖν αὐτοῦ ταῖς δίναις ἑλλοχωμένου τοσούτοις κακοῖς. Theocritus XVII. 98. πολυκήτεα Νεῖλον. Ælian. V. H. I. 3. ἐὰν γὰρ ὕδρῳ περιπέσῃ, Νείλου θρέμματι. Sed Plato Legg. XII. p. 691. A. θρέμματα Νείλου ipsos Ægyptios vocat. Sic noster Suppl. 493. Νεῖλος γὰρ οὐχ ὅμοιον Ἰνάχῳ γένος Τρέφει. Quare nescio an posterior interpretatio præstet. Infra 315. πελειοθρέμμων est *columbas alens*.

37. Ὠγύγιος. *Perantiquus*. Vid. Glossar. in Theb. 310.

39. * Ἑλειοβάτης. *Paludicola*. Suidas, Ἑλειβάται. βαίνοντες ἐν τῷ ἕλει. Innui videtur gens Ægyptiaca, quæ paludes ad Nili ostium Heracleoticum accolebat, et rapinam exercebat, de qua vid. Heliodor. Æthiop. l. 2. Thucyd. I. 110. καὶ ἅμα μαχιμώτατοί εἰσι τῶν Αἰγυπτίων οἱ ἕλειοι.

41. Ἁβροδίαιτος. *Delicato victu usus*. τρυφερὸς βίον, περὶ τὴν δίαιταν δαψιλής. Hesych. Thucydides I. 6. refert Athenienses διὰ τὸ ἁβροδίαιτον ornamenta capitis gessisse. Parrhasius pictor de se, apud Athen. XII. p. 543. D. Ἁβροδίαιτος ἀνήρ, ἀρετήν τε σέβων τάδ' ἔγραψεν. Sequentia notat Scholiasta. τοιοῦτοι γὰρ ὄντως οἱ Λυδοί· οὓς, τὰς Σάρδεις οἰκοῦντας, Κῦρος ὁ τῶν Περσῶν βασιλεύς, ὁ τοῦ Καμβύσου πατήρ, πολεμήσας κατετροπώσατο, καὶ ὑποχειρίους ἑαυτῷ πεποίηκεν. ἁβροδίαιτοι δὲ οὗτοι· ὅθεν καὶ τὸ παρ' Ἀνακρέοντι, Λυδοπαθεῖς τινές, ἀντὶ τοῦ ἡδυπαθεῖς. καὶ τὸ περιφερόμενον, Μήτε μοι Λυδῶν καρύκας, μήτε μαστίγων ψόφους,—τρυφηλοὺς αὐτοὺς παριστάνει· καὶ ὁ Λυδοφοίτης δὲ μυροπώλης ταύτην τὴν τρυφὴν δηλοῖ. καὶ τὴν βάκχαριν δὲ ἔνιοι μύρον Λυδῶν ἔφασαν. Ad locum Anacreontis spectat Athenæus XV. p. 690. C. Proverbium citat Suidas in v. καρύκη. Vid. Athen. IV. p. 160. A. ubi καρύκκη per duplicem κ minus recte scripsit editor novissimus. Hesych. Καρύκη. βρῶμα Λύδιον. De mollitie, quæ Lydorum gentem, olim fortissimam, occupavit, vid. Herodot. I. 155.

42. Οἵτ' ἐπίπαν κ. τ. λ. *Qui per totum continentis tractum habitant*. Vel, *Qui plane continente genitam obtinent gentem*.

οἱ δι' ὅλου τὴν ἤπειρον οἰκοῦντες. Schol. Quoquo modo interpreteris, durissima est constructio. Sed hujus circumlocutionis ratio altius, ni fallor, repetenda est. Notatu dignissimum est, nusquam ab Æschylo, in recensendis Persarum copiis, mentionem Ionum injectam esse. Facinus indignum putabat Atheniensium colonorum posteros a Xerxis partibus stetisse, noluit tamen iis culpam imputare, quum in eos bene affecti essent Athenienses; vid. Herodot. IX. 106. Quare omnes Ioniæ incolas sub Lydorum nomine comprehendit; et quidem ex urbibus Ionicis, sex intra Lydiæ fines sitæ erant: vid. Herodot. I. 142.

44. Δίοπος. *Inspector. Curator.* Hesych. Δίοποι. ἐπιμεληταί. Erotian. p. 21. Διόπῳ. τῷ τῆς νηὸς ἐπιμελητῇ. παρὰ τὸ διοπτεύειν. (Male διοπεύειν Jo. Meursius Lect. Att. III. 12.) Ἀττικὴ δὲ ἡ λέξις, κειμένη καὶ παρ' Ἀριστοφάνει ἐν Ἀττικαῖς λέξεσι, καὶ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Σισύφῳ, καὶ Εὐριπίδῃ ἐν Ἱππολύτῳ. Harpocrat. Δίοπος λέγεται νεώς, ὁ διέπων καὶ ἐποπτεύων τὰ κατὰ τὴν ναῦν, ὁ παρ' ἡμᾶς λεγόμενος ἐπίπλους. Hesych. Ἀδίοπον. ἄναρχον, καὶ ἀφύλακτον. Αἰσχύλος Φρυξίν. δίοποι γὰρ οἱ τῆς νεὼς φύλακες.

45. Πολύχρυσοι Σάρδεις. Hoc epitheton jam inde a Gygis ævo Sardibus et Lydorum regibus accreverat. Archilochus ap. Plutarch. de Animi Tranq. p. 835. Οὔ μοι τὰ Γύγεω τοῦ πολυχρύσου μέλει. Alpheus in Anthol. I. 12. ὄλβον πολύχρυσον, οἷα Γύγεω. Nicolaus ap. Stob. XIV. p. 87. ὁ Λυδῶν τῶν πολυχρύσων ἄναξ. Eurip. Iph. Aul. 786. αἱ πολύχρυσοι Λυδαὶ καὶ Φρυγῶν ἄλοχοι. Inscriptio ap. Pausan. Attic. I. xiii. 12. Αἵδε ποτ' Ἀσίδα γαῖαν ἐπόρθησαν πολύχρυσον. Sic infra 53. Βαβύλων ἡ πολύχρυσος. Mycene etiam apud Homerum audit πολύχρυσος, ab Horatio vocata *dites Mycenæ*, Carm. I. vii. 9.

Ibid. Ἔποχος. *Curru vectus.* ὁ ἐπὶ τοῦ ὀχήματος. Hesych. Vid. infra 53. Aristoph. Lysistr. 682. Ἱππικώτατον γάρ ἐστι χρῆμα κἄποχον γυνή.

47. *Δίῤῥυμά τε καὶ *τρίῤῥυμα τέλη. *Bijugos et trijugos ordines.* ἅρματα τέθριππα καὶ ἑξάϊππα. Schol. a ῥυμός. τοῦ

ἅρματος τὸ ἐκτεταμένον ξύλον παρὰ τοῖς ἵπποις ἕως τοῦ ζυγοῦ μέσον ἀπὸ τοῦ ἄξονος, ὅ τινες στήμονα καὶ σταθμίον καλοῦσιν. Hesych. *temo.* Hoc vero a ῥύω, *traho*, unde ῥυτήρ, *lorum quo equi trahebant.* Ex Æschylo citantur voces ἐν διῤῥυμίᾳ πῶλοι ap. Eustath. p. 706, 50. quas ex Glauco Potniensi desumtas credit Hermannus. ἅρμα τετράρυμον Xenoph. Cyr. VI. i. 51. ὀκτάρυμον ibid. 52.

49. Στεῦμαι. *Statuo.* Vox Homerica. Iliad. Γ. 83. Στεῦται γάρ τι Fέπος Fειπεῖν κορυθαίολος Ἕκτωρ, ubi Schol. Venet. κατὰ διάνοιαν ὁρίζεται. Sed vide nott.

Ibid. Πελάτης. *Vicinus.* ἔνοικοι γείτονες Schol. soloecismo invito. Sophocles Philoct. 677. Ixiona vocat τὸν πελάταν λέκτρων Διός. In ejusdem fabulæ v. 1163. πελάταν recte vertit Wakefieldius *tibi accedentem.* Apollon. Rhod. IV. 342. Βουπελάται τε βοῶν. ubi Schol. παρὰ τὸ πέλας τῶν βοῶν εἶναι. Dubitari tamen possit, an in hoc loco potius vertendum sit, *milites stipendiarii.* Timæus Lex. p. 211. Πελάτης. ὁ ἀντὶ τροφῶν ὑπηρετῶν καὶ προσπελάζων. ubi vid. Ruhnken. Pollux III. 82. Πελάται δὲ καὶ Θῆτες ἐλευθέρων ἐστὶν ὀνόματα, διὰ πενίαν ἐπ' ἀργυρίῳ δουλευόντων.

51. Ἄκμων. *Incus.* λόγχης ἄκμονες, *qui hastæ ictus inconcussi ferunt.* ἀκίνητοι ὑπὸ λόγχης, ὡς ἄκμων ὑπὸ σφυρῶν. Schol. Aristophon. ap. Athen. VI. p. 238. C. ἐὰν δὲ (δέῃ) ὑπομένειν πληγάς, ἄκμων. Stanleius comparat Callim. H. Dian. 143. ubi Hercules audit Τιρύνθιος ἄκμων. Hesych. Ἄκμων. ἀπαθής. Eadem comparatione utitur Ignatius Epist. ad Polycarp. p. 12. στῆθι ἑδραῖος, ὡς ἄκμων τυπτόμενος. Metaphoram expandit Apollonius III. 1252. Κόψε κατ' οὐρίαχον μεγάλῳ ξίφει· ἅλτο δ' ἀκωκή, Ῥαιστὴρ ἄκμονος ὥστε, παλιντυπές.

53. Πάμμικτος. *Ex omnibus commixtus.* Infra 273. μάταν τὰ πολλὰ βέλεα παμμιγῆ Γᾶς ἀπ' Ἀσίδος ἦλθε. Herodot. VII. 55. hunc exercitum dixit σύμμικτον ὄχλον παντοίων ἐθνέων.

55. * Τοξουλκὸν λῆμα. *Vis animi artis sagittariæ periti.* Infra 244. τοξουλκὸς αἰχμή. De λῆμα vid. Glossar. in Theb. 444.

Dicuntur autem τοξουλκῷ λήματι πιστοί ut infra 112. πίσυνοι λεπτοδόμοις πείσμασιν. Propius Simonides Analect. I. p. 34. Εὐτόλμῳ ψυχῆς λήματι πειθόμενος. Virgil. Georg. III. 31. *Fidentemque fuga Parthum, versisque sagittis.* Horatius, *Fidens juventus horrida brachiis.* Præiverat Homerus Iliad. Δ. 303. ἱπποσύνῃ τε καὶ ἠνορέῃφι πεποιθώς. Eurip. Hel. 153. ἄπεστι δέ, Κυσὶν πεποιθώς, ἐν φοναῖς θηροκτόνοις. Apollon. Rhod. I. 110. Ἀγρόται, οἵτε κύνεσσι πεποιθότες.

62. Μαλερός. *Ardens.* καυστικός, μαραντικός, Schol. et Hesych. Apollon. Rhod. I. 734. μαλεροῖο πυρός. ubi Schol. μαλεροῖο. οἱ νεώτεροι, τοῦ λαμπροῦ· οἱ δὲ [παλαιοὶ] τοῦ μαραντικοῦ. Sophocl. Œd. T. 190. Ἄρεα τὸν μαλερόν, ubi Schol. τὸν καταμαραίνοντα. Aristotel. in Analect. Brunck. I. p. 177. πόνους μαλερούς. Homerus et Apollonius hanc vocem non nisi de igne usurpant. Noster Choeph. 323. πυρὸς μαλερὰ γνάθος. Epigr. ap. Suid. in voce, μαλερὸν θάλπος. Fuit autem, ni fallor, vox antiqua μάλος vel μάλη, *ignis*, vel *aqua fervens*, vel simile quid; unde μαλερός, et μαλάσσω, *coquendo mollio.* Sic a φόβος, φοβερός, a βλαβή, βλαβερός, a κρύος, κρυερός, et similia.

63. Ἡμερόλεγδον. *Per singulos dies numeratim.* Uxores, de maritorum salute solicitæ, singulos dies computant. Photius, Ἡμερόλεγδον. τὸ καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἐξαριθμεῖν. Herodot. I. 47. ἀπ' ἧς ἂν ἡμέρης ὁρμηθέωσι ἐκ Σαρδίων, ἀπὸ ταύτης ἡμερολογέοντες τὸν λοιπὸν χρόνον, ἑκατοστῇ ἡμέρῃ χρῆσθαι τοῖσι χρηστηρίοισι. Stanleius citat Aristot. N. A. VI. ἔνιοι διϊσχυρίζονται δέκα μῆνας κύειν ἡμέρολεγδον. Sic Ovid. Heroid. II. 7. *Tempora si numeres, bene quæ numeramus amantes.*

65. Περσέπτολις. *Urbes vastaturus.* idem fere quod Homericum πτολίπορθος. Aristoph. Nub. 966. Vox Æschylea ab Eupolide πεπαρῴδηται. Vide nott.

67. Ἀντίπορος. *Qui e regione trans fretum jacet.* Abreschius citat Suppl. 540. ἀντίπορον γαῖαν. Eurip. Med. 211. et Ion. 1585. ἀντίπορθμος. Homero ἀντιπέραιος, Iliad. B. 635. et Apollon. Rhod. II. 351.

68. *Λινόδεσμος. *Lino.* (i. e. *funibus*) *colligatus.* Eurip. Iph. T. 1043. χαλίνοις λινοδέτοις. Homerus dixit σχεδίην πολύδεσμον. De hujus pontis constructione et de funibus stupeis vid. Herodot. VII. 36. Ceterum Æschylus, cui in Suppl. 133. navis dicitur λινορράφὴς δόμος, funes carbaseos ac stupeos commemorat in Prometheo Ignifero ap. Polluc. X. 17. Λινάδες καὶ πίσσα κωμολίνου μακροὶ τόνοι. Bentleius in Epist. ad Hemsterhus. p. 96. Λινᾶ δὲ γεῖσσα, (debuerat γεῖσα). Corrigo, Λινᾶ δὲ πεῖσα, κώμολίνου μακροὶ τόνοι. Odyss. Υ. 23. Τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε. ubi Schol.—ἐν δεσμοῖς ἔμενεν. Recte: πεῖσα est *funis nauticus*, idem ac πεῖσμα. Hesych. Πείσῃ. πείσματι καὶ χώρῃ. Τῷ δὲ κ. τ. λ. Proverbium ἐν πείσῃ καρδίαν τηρεῖν explicat P. Leopardus Em. I. 18. *retinere cor in ancorali fune.* Vid. Gataker. ad M. Anton. III. 6. p. 103.

69. Σχεδία. *Ratis.* Philoxeni Gloss. Proprie, *ratis tumultuaria*, et exinde, *pons ex ratibus opere tumultuario factus*, ut vocem bene explicat Æ. Portus in Lex. Ionico. Cf. Herodot. IV. 88. VIII. 107. 108. ubi pontes modo σχεδίας, modo γεφύρας vocat. Hesych. Σχεδία. μικρὰ ναῦς. ἢ ξύλα, ἃ συνδέουσι, καὶ οὕτω πλέουσιν. —Σχεδίη. ἡ εἰκαίως πεποιημένη ναῦς; διάβασις, γέφυρα, ζεῦγμα. Vid. Eustath. p. 1533, 2. 1521, 22. Eurip. Hecub. 113. Theocrit. XVI. 40.

71. *Πολύγομφος. *Multis clavis compactus.* Singulæ naves clavis compactæ, funibus inter se connexæ fuerunt. Navis dicitur γομφόδετον δόρυ Suppl. 853.

Ibid. *Ὄδισμα. *Via.* Vocem nusquam alibi offendi.

74. Θούριος. *Acer.* Infra 760. Vid. Glossar. in Theb. 42.

75. *Πεζόνομος. *Cui terra contigit*, ut πεδιόνομος, *cui campi sorte dantur.* Theb. 258. Composita a νέμω adamavit Æschylus.

76. *Ποιμανόριον. *Grex hominum.* Eustath. ad Iliad. B. p. 212, 42. τὸ δέ, ποιμὴν λαῶν, ταὐτὸν ὂν τῷ ποιμάνωρ (infra 246.) συνθέτως Αἰσχύλος εἴρηκε, καὶ τὸ τοιοῦτον ποίμνιον, ποιμανόριον.

Hesych. Ποιμάνωρ. ποιμὴν, ἢ βασιλεύς. Glossæ Vett. Ποιμαίνω ἐπὶ ἀνθρώπων, *Rego.*

77. Διχόθεν. *Ex diversis partibus,* sc. *mari ac terra.* ἐκ δύο μερῶν. Hesych.

80. Ἐφέτης. *Dux.* Hesychius (ex Lexico, ut opinor, tragico). Ἐφέτας. τοὺς ἡγέμονας τῶν Περσῶν, καταχρηστικῶς. κυρίως δὲ οἱ τὰς φονικὰς δίκας Ἀθήνησι δικάζοντες. De his vide insignem locum ex Pausaniæ Lexico depromtum apud Suid. in v. Ἐπὶ Παλλαδίῳ, ubi citatur Κλειτόδημος, rerum Atticarum scriptor, qui reponendus est in Plutarchi Theseo p. 23. pro Κλείδημος, quod nomen Valckenaerio fraudi fuit ad Hippol. p. 162. 1. B. Simili menda purgandum Etymol. M. p. 775, 2. item Suidas vv. Ἄπεδα, Ἠπέδιζον, Πυκνή, Ὑης. Athenæus VI. 235. A. XIV. 660. D. qui corrigendus ex Hesychio v. Βοῦς ἕβδομος. Fatendum quidem est Æschylum haud raro vocabula civilia in rem militarem detorsisse, dicitur enim equitum præfectus, ἵππων βραβεύς; at in hoc loco nihil omnino de ἐφέταις φονοδίκοις cogitabat, sed per ἐφέτης exprimere volebat *eum qui mandat,* ab ἐφίημι; unde ἐφετμή. ἐντολή. Hesych. quæ vox occurrit Choeph. 298. Eumen. 241.

Ibid. * Χρυσογόνος. *Auro satus.* Schol. τὸ δὲ χρυσονόμου, ἀντὶ τοῦ πλουσίας εἶπε. τίνες δὲ χρυσογόνου λέγουσι, διὰ τὸν Περσέα ἀπὸ χρυσοῦ γεγενῆσθαι· ὃ καὶ βέλτιον. Vid. antiquissimam de Perse narrationem ap. Schol. Apollon. Rhod. IV. 1091. Herodot. VII. 150. Ἄνδρες Ἀργεῖοι, βασιλεὺς Ξέρξης τάδε ὑμῖν λέγει. Ἡμεῖς νομίζομεν Πέρσην εἶναι, ἀπ' οὗ ἡμεῖς γεγόναμεν, παῖδα Περσέος τοῦ Δανάης, γεγονότα ἐκ τῆς Κηφέος θυγατέρος Ἀνδρομέδης. Cf. Apollodor. II. 4. 1. Fateor tamen mihi admodum incertum videri, utra sit vera lectio. χρυσονόμος Æschyleum sonat; alibi habemus ἀνθονόμος et τοιονόμος.

81. Ἰσόθεος. *Par Deo,* quod Sappho dixit ἴσος θεοῖσιν, Homerus autem θεοείκελος. Infra 150. de Atossa, θεῶν ἴσον ὀφθαλμοῖς φάος. Cf. 157. "Aptissimum tyranno vel tyrannidi epitheton ἰσοδαίμων. Æschyl. Pers. 636. Ἦ ῥ' ἀΐει μου μακαρίτας ἰσοδαίμων

βασιλεύς; (*hoc tamen exemplum minus commodum est, quia de Dario mortuo dicitur.*) Plato Rep. VIII. non longe a fine de Euripide ait, καὶ ὡς ἰσόθεόν γε τὴν τυραννίδα ἐγκωμιάζει. Habuit in animo Troad. 1177. Γάμων τε καὶ τῆς ἰσοθέου τυραννίδος. Ariphron Sicyon. ap. Athen. XV. fin. Τᾶς τ' ἰσοδαίμονος ἀνθρώποις βασιληΐδος ἀρχᾶς." *Porsonus, Supplem. Præf. ad Hecub.* p. 30. Inscriptio ap. Pausan. VI. 4. Τῶν δ' ἱερογλώσσων Κλυτιδᾶν γένος εὔχομαι εἶναι Μάντις, ἀπ' ἰσοθέων αἷμα Μελαμποδιδᾶν. De quantitate primæ in ἰσόθεος vid. Porson. ad Eurip. Orest. 9. Erfurdt. ad Sophocl. Antig. 828.

83. Κυάνεος. *Cæruleus.* Angl. *dark blue.* Pausanias X. 28. p. 250. κυάνου τὴν χροιὰν μεταξύ ἐστι καὶ μέλανος, ὁποῖαι καὶ τῶν μυιῶν αἱ πρὸς τὰ κρέα εἰσὶ προσιζάνουσαι (Angl. *blue-bottle flies*). Cyanus igitur paullo dilutior est quam istarum muscarum color: unde flosculus quidam *ob colorem* vocatur *cyanus*, (*the blue-bell*). Secundum Eustath. ad Iliad. Λ. p. 728, 20. κυάνεον cœlum est, ὑπηνίκα ἐστὶ πάντη ἀνέφελος. Plato Timæo p. 543. λαμπρὸν δὲ λευκῷ ξυνελθόν, καὶ εἰς μέλαν κατακορὲς ἐμπεσόν, κυανοῦν χρῶμα ἀποτελεῖται. Quare falsus est Is. Vossius ad Catull. p. 218. qui κυάνεον idem esse ait ac φαιόν, vertitque *violaceum*. Non est tamen dissimulandum poetas antiquissimos in hoc epitheto parum sibi constare. Sæpissime de serpentibus ponitur, e. g. Iliad. Λ. 39. Hesiod. Scut. 167. ut apud Latinos *cæruleus*; interdum vero de atris nubibus, ut in Hesiod. Theogon. 745. de hirundine, Simonid. ap. Schol. Aristoph. Av. 1410. Ceterum κυάνεος sæpe adhibetur de oculorum adspectu: Hesiod. Scut. 7. βλεφαρῶν ἄπο κυανεάων. Ibycus fragm. I. Ursin. Ἔρως αὖτέ με κυανέοισιν ὑπὸ βλεφάροις Ὄμμασι τακερὰ δερκόμενος. Eurip. Alc. 260. ὑπ' ὀφρύσι κυανωπέσι βλέπων πτερωτὸς Αἴδας. Hesiod. Scut. 356. Θεμιστονόην κυανῶπιν. Alciphron. III. 1. καὶ τὰς βολὰς τῶν ὀφθαλμῶν ἐστι κυανωπής.

84. Δέργμα. *Adspectus.* Eurip. Med. 190. τοκάδος δέργμα λεαίνης. Phœniss. 667. ἔνθα φόνιος ἦν δράκων—δεργμάτων κόραισι πολυπλάνοις ἐπισκοπῶν. Serpentium oculi terribile aliquid coruscare putabantur. Conferat harum rerum studiosus Iliad. X. 93. Hesiod. Scut. 143. Eurip. Orest. 473. Ion. 1262. Theocrit. XXIV. 18.

Cornutum de N. D. p. 50. Virgil. Georg. III. 433. et loca ibi citata. Senecæ Herc. F. IV. 3.

85. Πολύχειρ. *Magna manu instructus.* sc. *pedestrium copiarum.* Hesych. Πολυχειρία. *πλῆθος ἐργαζομένων καὶ ἀνυόντων.* respicitur Thucyd. II. 77. Pollux II. iv. 31. *Χεὶρ στρατιωτική, καὶ πολλῇ χειρί, καὶ πολυχειρία.* Herodot. VII. 12. de Xerxe, *ἐστρατηλάτεε χειρὶ μεγάλῃ πλήθεος.* Eurip. Heraclid. 157. *Ἄργους τοσήνδε χεῖρα.* Proprio sensu usurpatur *πολύχειρ* Sophocl. Electr. 488.

86. Διώκω. *Urgeo. Dirigo.* quo sensu haud raro apud tragicos occurrit. Theb. 367. *Σπουδῇ διώκων πομπίμους χνοὰς ποδῶν.* Eumen. 402. *Ἔνθεν διώκουσ' ἦλθον ἄτρυτον πόδα.* Eurip. Orest. 1337. *Ἴδου, διώκω τὸν ἐμὸν εἰς δόμους πόδα.* Ion. 205. *πάντᾳ τοι βλέφαρον διώκω.*

88. Τοξόδαμνος. Vid. supra 26. Diphilus apud Athen. VI. p. 223. B. *Λητοῦς Διός τε τοξόδαμνε παρθένε, Ὡς οἱ τραγῳδοί φασιν, οἷς ἐξουσία Ἐστὶν λέγειν ἅπαντα καὶ ποιεῖν ὅμως.* Spectat forte Eurip. Hippol. 1470. *Τὴν τοξόδαμνον Ἄρτεμιν μαρτύρομαι.* Lycophr. 1331. *Τὴν τοξόδαμνον νοσφίσας Ὀρθωσίαν.*

89. Δόκιμος. *Illustris.* Minus recte Stanleius, *exspectandus,* quod foret *προσδόκιμος.* Herodot. I. 152. et alibi, *ἄνδρα δοκιμώτατον.* VII. 117. *δόκιμον ἐόντα παρὰ Ξέρξῃ.* VIII. 73. *δόκιμοι πόλιες.* Eurip. Suppl. 288. *ὦ δοκιμώτατος Ἑλλάδι.* Cf. Iph. T. 176. Constructio est, *οὔτις δόκιμος εἴργειν. nemo adeo fortis est ut arceat:* sic in Prometh. 59. *δεινὸς γὰρ εὑρεῖν κἀξ ἀμηχάνων πόρους.* Simili constructione Horatius *superare pugnis Nobilem, Fortis tractare.* Multa alia vide apud Bentleium ad Horat. p. 3. Lambin. et F. Ursin. ad Virgil. Ecl. V. 1.

Ibid. Ὑφίσταμαι. *Subeo. Sustineo.* Incert. Rhes. 375. *σὲ γὰρ οὔτις ὑποστὰς—χορεύσει.*

95. Ἀλκίφρων. *Magnanimus.* Mox δολόμητις vox Homerica est.

97. Ἀλύσκω. *Evito.* Vox Homerica. Rarius est apud tragicos simplex verbum; occurrit tamen Sophocl. Antig. 468. cum genitivo, ubi vid. Brunck. et Electr. 627. Phrynichus in Pleuroniis ap. Pausan. in Phocic. p. 348. ed. Sylburg. *κρυερὸν γὰρ οὐκ ἤλυξε μόρον.* Vid. Gloss. in Prometh. 376. ed. 2.

98. Κραιπνός. *Velox.* Iterum vox Homerica, apud tragicos rarissime reperta. Cum eodem substantivo adhibuit Euripides Hippol. 842. *Πήδημ' ἐς αἴδου κραιπνὸν ὁρμήσασά μοι.* De hujus vocis etymologia solito modo nugantur grammatici, Etymol. M. p. 536, 10. Eustath. ad Iliad. E. p. 541, 42. *κραιπνῷ ποδὶ πηδήματος εὐπετέος* per enallagen dicitur pro *κραιπνοῦ ποδὸς πηδήματι εὐπετεῖ.* Sic Eurip. Phœniss. 670. *δεργμάτων κόραισι* pro *δέργμασι κορῶν.* Brunckius confert Sophocl. Electr. 19. Eurip. Hel. 1098.

Ibid. Πήδημα. *Saltus.* Tragicus apud Stob. Ecl. p. 119. Grot. Sentent. Singul. 238. *Θεοῦ δὲ πλαγὴν οὐχ ὑπερπηδᾷ βροτός.* Vid. Agamemnonis locum mox citandum ad v. 102.

99. Εὐπετής. *Facilis.* Erotian. *Εὐπετέστερον, ῥᾴτερον.* Metaphora a talis desumta. Agam. 33. *Τὰ δεσποτῶν γὰρ εὖ πεσόντα θήσομαι.* ubi Scholiasta proverbium laudat, *Ἀεὶ γὰρ εὖ πίπτουσιν οἱ Διὸς κύβοι.* (Diogen. I. 58.) Eurip. Orest. 594. *Γάμοι δ' ὅσοις μὲν εὖ καθεστᾶσιν βροτῶν, Μακάριος αἰών, οἷς δὲ μὴ πίπτουσιν εὖ*—Helen. 1088. *Τὸ δ' ἄθλιον κεῖν' εὐτυχὲς τάχ' ἂν πέσοι.* Cf. Electr. 1101. Phœniss. 701.

Ibid. Ἀναίσσω. *Sursum cum impetu feror.* Vid. Glossar. in Prometh. 135.

100. Σαίνω. *Blandior.* Vid. Glossar. in Theb. 379.

102. Ἀρκύστατα. *Locus intra retia.* *οἱ τόποι ἔνθα αἱ ἄρκυες πήγνυνται,* Hesych. Pollux V. 32. *ὁ δὲ τόπος, ἐν ᾧ (αἱ ἄρκυες) ἵστανται ἀρκυστασία.* Noster Agam. 1376. *πῶς γὰρ*—*πημονῆς ἀρκύστατον Φράξειεν ὕψος, κρεῖσσον ἐκπηδημάτων.* (si vera est hæc lectio, *ἀρκύστατον* adjective ponitur, ut in Eurip. Orest. 1419.) Eumen. 111.

'Ο δ' ἐξαλύξας οἴχεται, νεβροῦ δίκην, Καὶ ταῦτα κούφως ἐκ μέσων ἀρκυστάτων Ὥρουσεν. Sophocl. El. 1476. Τινῶν ποτ' ἀνδρῶν ἐν μέσοις ἀρκυστάτοις Πέπτωχ' ὁ τλήμων;

106. Τὸ παλαιόν. idem quod πάλαι. Eurip. Med. 820. Ἐρεχθεῖδαι τὸ παλαιὸν ὄλβιοι. Herodot. VII. 59. ὁ δὲ χῶρος οὗτος τὸ παλαιὸν ἦν Κικόνων. Ceterum constructio hæc est; θεόθεν γὰρ τὸ παλαιὸν μοῖρα κατεκράτησεν, cui similis est supra 102. τόθεν οὐκ ἔστι θνατὸν ἀλύξαντα ὑπερφυγεῖν. Citat Abresch. Eurip. Bacch. 868. φυγεῖν ὑπὲρ δικτύων. Nostri Agam. 366. ὑπερτελέσαι δίκτυον. Adjice Eurip. Orest. 1363.

107. Ἐπισκήπτω. *Cum impetu immitto.* infra 746. Prometh. 785. in sensu jubendi, et ap. Herodot. II. 65. III. 73. IV. 33. Cf. Valckenaer. ad Eurip. Hippol. 438.

108. *Πυργοδαίκτης. *Turres proscindens.* Schol. οἱ τοὺς πύργους κατακόπτουσι καὶ ἐρείπουσι. Vid. Glossar. in Theb. 732.

109. Ἱππιοχάρμης. Supra 29.

110. Κλόνος. *Tumultus.* ταραχὴ πολέμου, ἢ σεισμός, Hesych. quicum facit Schol. Apollon. Rhod. I. 783. Noster Agam. 409. ἀσπίστορας κλόνους λογχίμους. Eurip. Ion. 206. κλόνον Γιγάντων.

113. Πολιαίνομαι. *Incanesco.* Homer. Odyss. M. 147. πολιὴν ἅλα τύπτον ἐρετμοῖς. Cf. Eustath. p. 1540, 38. Pindar. Ol. A. 115. Erinn. ap. Stob. VII. p. 49. Rufin. in Anthol. Καὶ πολιὸν πόντου κῦμα. Catull. LXI. 13. *Tortaque remigio spumis incanuit unda.*

114. Λάβρος. *Violentus.* πολύς, σφοδρός, Hesych. Homer. Iliad. B. 147. Zephyrus dicitur venire, λάβρος ἐπαιγίζων. Iliad. O. 624. κῦμα λάβρον Φ. 271. ποταμὸς λάβρος. Apollon. Rhod. I. 1359. ἄνεμος λάβρος. Sæpius apud Pindarum de magnitudine et violentia.

115. Ἄλσος. *Sacrum pratum.* Strabo IX. p. 632. C. οἱ δὲ

ποιηταὶ κοσμοῦσιν ἅλση καλοῦντες τὰ ἱερὰ πάντα, κᾆν ᾖ ψιλά. quæ exscripsit Eustath. ad Iliad. B. p. 270, 23. Schol. Pindari ad Ol. V. 24. τοὺς ἱεροὺς ποταμοὺς ἅλση εἰώθασι λέγειν. Noster in Suppl. 554. Ægyptum vocat Διὸς πάμβοτον ἅλσος, Λειμῶνα χιονόβοσκον. ibid. 865. mare dicitur ἁλίῤῥυτον ἅλσος. Stanleius advocat Ciceronem in Arateis, *Neptunia prata secantes.* Ceterum ἐσορᾷν in hoc loco sensum habet *sustinendi.* Eurip. Med. 266. Κακὴ δ' ἐς ἁλκὴν καὶ σίδηρον εἰσορᾷν. Tyrtæus ap. Stob. LI. p. 193. Οὐ γὰρ ἀνὴρ ἀγαθὸς γίνεται ἐν πολέμῳ, Εἰ μὴ τετλαίη μὲν ὁρῶν φόνον αἱματόεντα. Horatius, *Qui siccis oculis monstra natantia, Qui* VIDIT *mare turgidum.*

116. Πίσυνος. *Confidens.* Theb. 197. θεοῖς πίσυνος. Suppl. 347. ἁλκᾷ πίσυνος. Eurip. Orest. 895. Suppl. 121. Homer. Iliad. E. 205. τόξοισιν πίσυνος. Inscriptio apud Muratorium, emendata a Quirino de Primordiis Corcyr. p. 184. Ναυτιλίῃ κρυερῇ νηΐ τ' ἐμῇ πίσυνος. Etymol. M. p. 673, 29. πίσυνος Διΐ. (Iliad. I. 238.) πεπιστευκώς, τεθαῤῥηκώς, πεποιθώς. παρὰ τὸ πιστὸς πιστόσυνος, ὡς δοῦλος δουλόσυνος· καὶ συγκοπῇ πίσυνος. Propius ad verum accedit Eustath. ad Odyss. Σ. p. 1841, 33. τὸ δὲ πίσυνος Συρακουσίων γλώσσης ἔστι, καὶ ἀπὸ τοῦ πείθω πείσω γίνεται, ἀποβολῇ τοῦ ε̄ τῆς διφθόγγου.

Ibid. *Λεπτόδομος. *Tenuiter ædificatus.* Schol. λεπτοδόμοις, τοῖς λεπτῶς κατεσκευασμένοις. A δέμω *struo.*

117. Πεῖσμα. *Navis retinaculum.* πείσματα τὰ τῆς πρώρας σχοινία, Schol. Apoll. Rhod. I. 652. Πείσματα. σχοινία ἀπόγεια, πρυμνήσια. Hesych. Contra Suidas, Πείσματα τὰ ἀγκύρεια σχοινία. παρὰ τὸ πείθεσθαι δι' αὐτῶν τὴν ναῦν, a quo dissentit Etymol. M. p. 668, 41. Πείσματα, τὰ ἀπόγεια σχοινία, πείθειν καὶ εἴκειν τὴν ναῦν ποιοῦσιν, quicum facit Eustath. ad Iliad. A. p. 131, 7. Rectius autem *retinaculum* quam *rudens* vertetur. Nost. Agam. 196. νεῶν τε καὶ πεισμάτων ἀφειδεῖς. Suppl. 761. Οὐδ' ὅρμος, οὐδὲ πεισμάτων σωτηρία Εἰς γῆν ἐνεγκεῖν, οὐδ' ἐν ἀγκυρουχίαις. Cf. Eurip. Hecub. 1070. Hippol. 762.

Ibid. *Λαόπορος. *Quam populus transit.*

119. * Μελαγχίτων. *Pulla veste amictus.* Fortiore metaphora exprimere voluit Homericum, Iliad. P. 83. Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφιμελαίνας. et A. 103. μένεος δὲ μέγα φρένες ἀμφιμέλαιναι Πίμπλαντ'. ubi Schol. Venet. ἤδη δὲ οἱ νεώτεροι μελαίνας τὰς φρένας φασίν. Nostri Scholiasta Homerum in animo habuit, quum μελαγχίτων per ἀμφιμέλαινα explicaret. Male autem pergit ἡ συνετὴ καὶ ἐν βάθει κειμένη, καὶ ἀφανὴς οὖσα. quo in errore versati sunt Homeri interpretes, et Hesychius, Μέλαιναι φρένες, αἱ βαθεῖαι, imo *tristes, solicitæ.* Theognis 1199. καί μοι κραδίην ἐπάταξε μέλαιναν, Ὅττι μοι εὐανθεῖς ἄλλοι ἔχουσιν ἀγρούς. Solon ap. Diog. Laert. I. 61. γλῶσσα δέ οἱ διχόμυθος Ἐκ μελαίνης φρενὸς γεγωνῇ. Noster Choeph. 411. Σπλάγχνα δέ μοι κελαινοῦ=ται πρὸς ἔπος κλύουσαν. Suppl. 792. Μελανόχρως δὲ πάλλεταί μου καρδία. Sophocl. Ajac. 968. Ἦ ῥα κελαινωπὸν Θυμὸν ἐφυβρίζει. ubi egregia quædam adnotavit Musgravius. Cf. Gataker. ad M. Antonin. IV. 28.

120. Ἀμύσσω. *Vellico.* Docte Eustathius ad Iliad. A. p. 94, 32. (v. 243. σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις.) Ἀμύσσειν δὲ κυρίως τὸ ξέειν, ὡς καὶ αἷμα ῥυΐσκεσθαι. οἱονεὶ αἱμύσσειν, μετὰ δασείας, καὶ ἀποβολῇ τοῦ ῑ ἀμύσσειν μετὰ ψιλῆς (in his perperam Etymologo obsecutus) ἀμύσσειν γοῦν τις λέγεται παρειάν· ἐξ οὗ καὶ ἀμυχαὶ σαρκῶν, καὶ ἀμυχαὶ ξεσμάτων τῶν ὀπουδήποτε, οἷον καὶ ἐν βιβλίοις ἢ ξύλοις. τὸ δὲ τὴν ψυχὴν ἀμύσσειν μεταφορικόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ σώματος. Eadem fere repetit ad Iliad. E. p. 566, 31. ubi citat Sophocl. Ajac. 633. πολιᾶς ἀμύγματα χαίτας. Theocrit. XIII. 71. χαλεπὸς γὰρ ἔσω θεὸς ἦπαρ ἄμυσσεν. ubi Schol. ἀμύσσω, τὸ διὰ ξυροῦ τὴν σάρκα τέμνω. ὅθεν καὶ ἀμυχαί, αἱ τοῦ δέρματος τομαί. Cf. Herodot. VII. 76. infra 166. Choeph. 22. Fischer. ad Æsch. Socrat. p. 123.

121. * Ὀά. Interjectio Persica; Περσικὸν θρήνημα. Schol.

123. Κένανδρος. *Viris vacuus.* Cf. infra 736. 767. Phrynichus Apparat. Sophist. p. 46. Κένανδρος πόλις, κένανδρος χώρα.

126. Ἀντίδουπος. *Ex adverso sonans.* Anglice verteris,

shall re-echo the strain. Cf. 396. Aliam vim habet ἀντίμολπος in Agam. 17.

127. Γυναικοπληθής. *Feminis refertus.* Eurip. Alcest. 951. ξύλλογοι γυναικοπληθεῖς. Per τοῦτ' ἔπος intelligas ὁά, ut recte monet Schol.

128. Ἀπύω. *Pronuncio.* Primam longam, penultimam communem habet. Vid. Glossar. in Prometh. 613. Porson. ad Eurip. Suppl. p. 172.

Ibid. Βύσσινος. *E lino tenui contextus.* Vid. Glossar. in Theb. 1041. Sophocl. Laocoont. fr. 2. Νώτου καταστάζοντα βύσσινον φάρος. Nossis apud Bentl. Diss. Phalar. p. 353. Δέξαι βύσσινον εἶμα.

129. Λακίς. *Pannus.* Orion Thebanus MS. Λακίδες. ἐπισχίσματα ἱματίου, παρὰ τὸ λακεῖν καὶ ψοφεῖν ἠρέμα ἐν τῷ σχίζεσθαι. οὕτως Ἀρίσταρχος ἐν τοῖς σημείοις Ἡσιόδου. Infra 840. πάντα γὰρ Κακῶν ὑπ' ἄλγους λακίδες ἀμφὶ σώματι Στημορῥαγοῦσι ποικίλων ἐσθημάτων. Eurip. Troas. 497. Πέπλων λακίσματα. Alcæus ap. Heraclid. Pont. p. 413. Λαῖφος δὲ πᾶν ζάδηλον ἦδη, Καὶ λακίδες μεγάλαι κατ' αὐτό.

132. Πεδοστιβής. *Terra incedens.* Eurip. Hel. 1536. πτεροῖσιν ἀρθεῖσ', ἢ πεδοστιβεῖ ποδί. Sæpius apud Euripidem occurrit. Composita in στιβής interdum vim habent passivam, ut ἠλιοστιβής, Prometh. 816. ἀστιβής. Theb. 857.

133. Σμῆνος. *Examen.* Proprie de apibus dictum. Phrynichus Apparat. Sophist. p. 37. ed. Bekker. Ἐσμὸς μελισσῶν, καὶ σμῆνος μελισσῶν. ἄμφω δόκιμα. Sophocl. apud Porphyr. de Antro Nymph. 18. p. 119. Βομβεῖ δὲ νεκρῶν σμῆνος. Aristoph. Nub. 297. Heliodor. Æth. II. 98. καὶ σμῆνος κακῶν, καὶ τὸν ἐκ τούτων βόμβον ἄπειρον ἐπὶ σαυτῷ κινεῖς. Sic σοφιστῶν σμῆνος dixit Cratinus ap. Clem. Alex. Strom. I. p. 329. Plato Cratyl. p. 54. ἐννενόηκά τι σμῆνος σοφίας. Theocrit. VIII. 46. ἔνθα μέλισσαι Σμάνεα πληροῦσιν.

Neutrum σμῆνον occurrit in oraculo ap. Plutarch. de Amic. Mult. p. 96. B. Σμῆνα μελισσάων τάχα τοι καὶ σφῆκες ἔσονται, non tamen idcirco in Græciam adsciscendum: Schaeferus conjicit ἐσμά. Ceterum ut hic σμῆνος, sic ἐσμός dixit in Suppl. 222. ἐσμὸς ὡς πελειάδων. ibid. 678. νούσων ἐσμός. Aristoph. Lys. 353. ἐσμὸς γυναικῶν. (Porphyr. de Abst. I. 6. ἐσμὸν τῶν παθῶν ἐγείρουσαι, Juven. X. 218. *circumsilit, agmine facto, Morborum omne genus.*) ibid. 1031. Sic Horat. Carm. I. xxxv. 30. *juvenum recens Examen.* Epod. II. 65. *Positosque vernas, ditis examen domus.* Cf. Valckenaer. Ep. ad Rover. p. 47.

134. Ὄρχαμος. *Dux.* Vox Homerica. Hesych. Ὄρχαμε λαῶν. (Iliad. Ψ. 102.) βασιλεὺς ἀγῶν λαόν. Venit autem ab ὄρχος, idem quod ὅρχατος, *series recte ordinata*, ὄρχαμος ille est qui ordinat, idem ac κοσμήτωρ λαῶν.

135. Ἀμφίζευκτος. *Utrinque colligatus*, scilicet ex utraque continente. Intelligo autem per ἀμφίζευκτον πρῶνα, pontem, qui in promontorii modum ex utraque continente excurrebat, et sic ἅλιος πρών, κοινὸς ἀμφοτέρας αἴας, fiebat, quæ voces vix de Chersoneso Thracica dici potuerunt, quod opinatur Schutzius. Vid. supra 69. Porro ἐξαμείβω, *trajicio*, hoc etiam evincit. Eurip. Phœniss. 131. Τὸν δ' ἐξαμείβοντ' οὐχ ὁρᾷς Δίρκης ὕδωρ;

136. Πρών. *Promontorium.* Nempe προὼν τῆς γῆς, sic melius derivandum quam a προϊών, cum Etymol. M. p. 692, 47. Forma Ionica erat πρώων. Iliad. Π. 299. πρώονες ἄκροι. Eurip. Cycl. 116. ἔρημοι πρῶνες ἀνθρώπων. Sophocl. Trachin. 790. Λοκρῶν ὄρειοι πρῶνες. Id. ap. Schol. Aristoph. Ran. 678. Αἰγαίου πρῶνος.

139. Πίμπλημι. *Compleo.* Paulus Silentiarius, emendatus a Toupio in Theocrit. XIV. 37. Ἡ δ' ὑποπιμπλαμένη δάκρυσιν εἶπε τάδε. De orthographia hujus vocis vid. infra ad 815.

140. *Ἀκροπενθής. *Summo dolore oppressus.* Simile compositum est ἀκράχολος *iracundiæ valde obnoxius*, ap. Platon. Rep. II. Aristoph. Eq. 42. fragm. 133. Epinicium ap. Athen. X. p. 431. E.

quod divisim expressit Herodot. I. 73. *ὀργὴν ἄκρος*. sic enim certissime legendum, quicquid in contrariam partem nuper scripserit nonnemo in Act. Lipsiens. T. II. p. 281.

141. **Φιλάνωρ**. *Maritum amans*. idem ac *φίλανδρος*. Musæus 267. Coluth. 267. Vid. Passov. in Act. Soc. Lips. I. p. 118. Postea vero huic voci mala significatio accrevit. Vid. Hermogen. p. 332. citatum ad Eurip. Androm. 228. ed. Gaisford. Huic contraria sunt *στυγάνωρ* et *ἀστεργάνωρ* Prometh. 749. 929.

142. ***Αἰχμήεις**. *Bellicosus*. Ruhnkenius, si bene memini, alicubi in Epistolis Criticis negat *αἰχμήεις* bene Græcum esse, hujus loci non recordatus. Eadem ex *αἰχμὴ* analogia formatur, qua ex *χαιτή*, *χαιτήεις*, ex *ἠχή*, *ἠχήεις*.

Ibid. **Θοῦρος**. *Acer*. Vid. Glossar. in Prometh. 363.

Ibid. **Εὐνητήρ**. *Tori socius*. Infra 162. *θεοῦ μὲν εὐνήτειρα*. cf. 165.

147. **Κεδνός**. *Prudens*. Vid. Glossar. in Theb. 62. De *βαθύβουλος* vid. ad Prometh. 18. Theb. 590.

152. **Ῥῦμα**. *Tractus*. *ὀλκός*, Hesych. quo sensu rarius occurrit. Xenoph. Anab. III. 3. 15. *ἐκ τόξου ῥύματος*. Auctor nescio quis ap. Suid. in voce, *ἐς τόξου ῥῦμα περιέπλεον τοῖς Ῥωμαίοις οἱ βάρβαροι, πόλλ' ἅμα βέλη ἀφιέντες*. Eunapius ibid. *πέτρα δέ τις ἀπεσπασμένη ἐς τόξου ῥῦμα*. Pollux I. 164. *ἐκ τόξου ῥύματος ἦν ἡ μάχη*.

153. ***Δορίκρανος**. *Cuspide præfixus*, pro *δορικάρανος*.

160. **Βαθύζωνος**. *Demissam zonam habens*. Anglice, *long-waisted*. Vid. Glossar. in Theb. 861. Dionys. Perieg. 840. *χρυσοῖο κατ' ἰξύος ἄμμα βαλοῦσαι*.

162. **Θεός**. de rege Persarum. "Quod nunquam" inquit Drusius Obs. Sacr. XII. 11. "Persis commune fuit cum Assyriis et aliis multis barbaris. Allocuturi regem, proni occidebant, eumque

adorabant, tanquam imaginem Dei, cuncta in terra conservantis." Plura dabunt Spanhem. ad Callim. H. Jov. 79. Rosenmüller ad Psalm. XLV. 7. qui hæc loca in pravam istius psalmi interpretationem detorsit. Cf. Glossar. in Agam. 893.

164. Χρυσεόστολος. *Auro ornatus.* Nisi restituendum χρυσεοστόλμους. Choeph. 28. στολμοὶ πέπλων. Suppl. 710. Στολμοί τε λαίφους. Eurip. Androm. 148. Στολμόν τε χρωτὸς τόνδε ποικίλων πέπλων.

166. Ἀμύσσω. Vid. supra 120.

168. Κονίω. *Pulvere illino.* Vid. Glossar. in Theb. 60. Prometh. 998. κονίειν οὐδας nihil aliud esse quam *festinare* recte monuit Schutzius. Hyginus Astron. III. 11. *Ætoli, cum volunt aliquem decurrere significare, ἀποκονῖσαι dicunt.* Vid. Wesseling. Obs. p. 246.

172. Φῶς. *Lux, decus.* Locum sic vertas. "*Propter hæc duplex mihi in mente est ineffabilis solicitudo, ut nec opum abundantiam sine viris honore prosequi contingat, neve nobis, sine opibus relictis, id decoris affulgeat, scilicet quanta vis hominum nobis suppetat.* Ultimas voces mire interpretatur Schutzius, *quanta ipsis fortitudo inest.*

173. Ὀφθαλμός. *Oculus,* sic dicitur Xerxes. Hanc Scholiastæ interpretationem, quam amplectitur Stanleius, *ineptam* vocat Schutzius, qui vertit, *circum oculos meos timor,* cujus metaphoræ exemplum desidero. ἀμφὶ simili modo construitur v. 8. In Choeph. 932. Orestes dicitur ὀφθαλμὸς οἴκων. Eurip. Androm. 406. Εἰς παῖς ὅδ' ἦν μοι λοιπός, ὀφθαλμὸς βίου. Sophocl. Œd. T. 987. Καὶ μὴν μέγας γ' ὀφθαλμὸς οἱ πατρὸς τάφοι. Pindar. Ol. II. 16. Ἱερὸν ἔσχον οἴκημα ποταμοῦ, Σικελίας τ' ἔσαν ὀφθαλμός. Ol. VI. 27. Ποθέω στρατιᾶς Ὀφθαλμὸν ἐμᾶς. Stanleius comparat Plaut. Pseudol. *Ubi isti sunt quibus vos oculi estis, quibus vita, quibus Deliciæ estis?* Cf. proximum versum.

177. Ἐν ὑμῖν. *Penes vos sunt. De vobis pendent.* Sophocl. Œd. T. 314. ἐν σοὶ γὰρ ἐσμέν. Ajac. 519. ἐν σοὶ πᾶσ' ἔγωγε σώζο-

μαι. Eurip. Phœniss. 1265. ἐν σοὶ Ζηνὸς ὀρθῶσαι βρέτας Τροπαῖαν. ubi vid. Valckenaer. Alcest. 285. Ἐν σοὶ δ' ἐσμὲν καὶ ζῆν καὶ μή. Iph. A. 1379. Κἀν ἐμοὶ πορθμός τε ναῶν, καὶ Φρυγῶν κατάσκαφαί. ubi corrigendum censeo, Κἀν ἐμοὶ, νεῶν τε πορθμός. Helen. 1441. Ἐν σοὶ τόδ'. Herodot. VI. 109. ἐν σοὶ νῦν, Καλλίμαχε, ἐστίν, ἢ καταδουλῶσαι Ἀθήνας, ἢ κ. τ. λ. Cf. VIII. 60. 100. Thucyd. VI. 92. γίγνεσθαι δέ τι αὐτῶν καὶ ἐν τάχει, καὶ προθυμότερον, ἐν ὑμῖν ἐστιν, ὦ Λακεδαιμόνιοι. Similiter fere Terentius Andr. III. iii. 41. *Nolo tibi ullum commodum in me claudier.*

182. Ἰάων. Antiqui Atticæ incolæ sic audiebant. Homer. Iliad. N. 685. Ἔνθα δὲ Βοιωτοί, καὶ Ἰάονες ἑλκεχίτωνες. ubi Apollonius et Hesychius per Iaonas intelligunt Athenienses. Corrupte Schol. Venet. Ἰάονες. οἱ ἐν Πελοποννήσῳ Φθιῶται. Voces οἱ ἐν Πελοποννήσῳ in proximum scholium detrudendæ sunt, ubi narratur ex Androtione, ὅτι στηλὴν ἔστησαν ἐπὶ Λακεδαίμονος διορίσαντες οὕτως. Τάδ' ἐστὶν οὐχὶ Πελοπόννησος, ἀλλ' Ἰαόνες. Ἴωνες δ' ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους οὕτως· Τάδ' ἐστὶν οὐκ Ἰάονες, ἀλλὰ Πελοπόννησος. Quæ mire corrupta sunt. Pro Λακεδαίμονος legendum ex Strabone Κρομμυωνίας. Inscriptiones ex Strabone et Plutarcho sic citat Meursius Thes. XIX. p. 73. Τάδ' οὐχὶ Πελοπόννησος, ἀλλ' Ἰωνία. Τάδ' ἐστὶ Πελοπόννησος, οὐκ Ἰωνία. Aristoph. Ach. 104. Ὅτι χαυνοπρώκτους τοὺς Ἰάονας λέγει. Schol. Ἴωνες Ἀθηναῖοι, ἀπὸ Ἴωνος τοῦ Ξούθου. πάντας τοὺς Ἕλληνας Ἰάονας οἱ Βάρβαροι ἐκάλουν. Vid. Strab. VIII. p. 588. Schol. Nicandr. Alex. 9. Larcher. ad Herodot. T. VII. p. 426.

184. Ἐναργής. *Evidens.* Prometh. 684. Τέλος δ' ἐναργὴς βάξις ἦλθεν Ἰνάχῳ. Cf. Theb. 128. Sophocl. Antig. 283. Platon. Thætet. 26. De somnio Herodot. V. 55. ὄψις ἐννυπνίου ἐναργεστάτη. ubi Larcherus citat Platon. Crit. p. 44. B. ὡς ἄτοπον τὸ ἐνύπνιον, ὦ Σώκρατες. ΣΩ. ἐναργὲς μὲν οὖν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ.

185. Εὐφρονή. *Nox.* Vid. Glossar. in Prometh. 676.

186. Εὐείμων. *Bene vestitus.* quod Homerus Od. O. 330. dixit εὖ εἱμένος, notante Abreschio.

187. Ἀσκέω. *Instruo.* "Commune verbum earum omnium artium, quæ ad curam et cultum, qua corporis, qua animi pertinent." Verba sunt Casauboni Diatr. in Dion. Chrysost. p. 31. Koenio laudata ad Gregor. p. 254. qui observat hunc sensum antiquiorem esse, citatis, præter hunc versum, Herodot. p. 124, 29. Eurip. Troad. 1023. Ion. 326. Alcest. 159. Adjice Helen. 1599. *ναυφθόροις ἠσκημέναι Πέπλοισιν*, uti correxit Porsonus vulgatum *ἠσθημένοι* (1398. *Πέπλους δ' ἀμείψασ' ἀντὶ ναυφθόρου στολῆς Ἐγώ νιν ἐξήσκησα.*) Simili menda purgandus Pythænetus ap. Athen. XIII. p. 589. F. *φησὶν—τὴν Προκλέους θυγατέρα Μέλισσαν ἰδόντα Πελοποννησιακῶς ἠσθημένην—ἐρασθέντα γῆμαι.* Lege *ἠσκημένην.* Adde Sophocl. Œd. Col. 1602. Incert. Rhes. 922. Theocrit. I. 33. XXIV. 138. Antipatr. Sidon. in Analect. II. p. 13. Primum exemplum suppeditat poetarum pater, Iliad. K. 438. *Ἅρμα δέ οἱ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ εὖ ἤσκηται.* De sensu secundario vid. ad Prometh. 1162.

189. Μέγεθος. *Proceritas.* qua sine formam non esse perfectam putabant. Herodot. III. 1. *Ἀπρίεω—θυγατὴρ κάρτα μεγάλη τε καὶ εὐειδής.*

190. Ἄμωμος. *Inculpatus.* Vox de forma peculiariter usurpata. Musæus Her. et Leand. 92. *Κάλλος γὰρ περίπυστον ἀμωμήτοιο γυναικός.* Incertus in Brunck. Anal. III. p. 158. *Εἶδος μὲν γὰρ ἄμωμον, ἐπ' ὄμμασι δ' ἁ περίσαμος Αἰδώς.* Haud alio sensu Callimach. Del. 19. *Ἡ δ' ὄπιθεν Φοίνισσα μετ' ἴχνια Κύρνος ὀπηδεῖ, Οὐκ ὀνοτή.* Dionys. Perieg. 839. *Οὐ μὰν οὐδὲ γυναῖκας ὀνόσσεαι*, i. e. ob pulchritudinis defectum.

194. Τεύχω. Vid. Glossar. in Prometh. 1126. Locutio simillima est Theocrit. XXII. 191. *τὼ δ', ἄορ' ἐκ κολεοῖιν ἐρυσσαμένω, φόνον αὖθις Τεῦχον ἐπ' ἀλλήλοισι.* unde in hoc loco legerem, *τεύχειν ἐπ' ἀλλήλαισι.*

195. Πραΰνω. *Mitigo.* Infra 842. Eurip. Phryx. ap. Stob. LXXII. *Ὀργήν τε πραΰνουσα, καὶ δυσθυμίας Ψυχὴν μεθιστᾶσ'.* Soph. Philoct. 649. *ᾧ μάλιστ' ἀεὶ Κοιμῶ τόδ' ἕλκος, ὥστε πραΰνειν πάνυ.* Adjectivum Atticum erat *πρᾶος*, sed hoc verbum fluxit ex veteri forma

πρηΰς, quæ rarior est. Hymn. Homer. VII. 10. Πρηὺ καταστίλβων σέλας. Callimach. Fragm. CXXXI. 1. πρηεῖα γυναικῶν.

196. Λέπαδνον. *Averta.* Anglice, *A poitrel or breast-band,* quæ pars eodem officio fungebatur quo apud nos helcium, *the collar.* Pollux I. 147. τὰ ἀπὸ τῶν ῥυμῶν ἀπηρτημένα, τὰ ὑπὸ τοὺς αὐχένας τῶν ἵππων ἑλιττόμενα, λέπαδνα. Hesych. Λέπαδνα, ἱμαντες πλατεῖς, οἷς ἀναδέονται οἱ τράχηλοι τῶν ἵππων πρὸς τὸν ζυγόν. Homer. Iliad. E. 729. Τοῦ δ' ἐξ ἀργύρεος ῥυμὸς πέλεν· αὐτὰρ ἐπ' ἄκρῳ Δῆσε χρύσειον καλὸν ζυγόν· ἐν δὲ λέπαδνα Κάλ' ἔβαλε χρύσεια. ubi Schol. Venet. Λέπαδνα, πλατεῖς ἱμαντες, οἷς ἀναδεσμοῦνται οἱ τράχηλοι τῶν ἵππων πρὸς τὸν ζυγόν. ὡς κόπτω, κόπανον, λέπω, λέπαδνον. Formatur a λεπάζω, *decortico.* Photius idem facit λέπαδνον et μασχαλιστήρ. Vid. ad Prometh. 71. Hinc metaphorice Agam. 219. Ἐπεὶ δ' ἀνάγκας ἔδυ λέπαδνον. Eum. 558. Τὸν οὔποτ' αὐχοῦντ' ἰδεῖν ἀμηχάνοις δύαις λέπαδνον.

197. Πυργόω. *In modum turris ædifico.* ἐπυργοῦτο *major esse videbatur.* Phot. et Hesych. Πυργοῦται. ὑψοῦται. Eurip. Med. 526. ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν. plura exempla dabit Beckii index. Aristoph. Ran. 1030. Chorus Æschylum alloquitur, Ἀλλ' ὦ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνά. *built the lofty rhime.* Epigr. in Anthol. III. xxv. 28. et Suid. in v. Πυργώσας. Ὦ τραγικὸν φώνημα καὶ ὀφρυόεσσαν ἀοιδὴν Πυργώσας στιβαρῇ πρῶτος ἐν εὐεπίῃ, Αἰσχύλος. ubi malim ὀκριόεσσαν.

198. Εὔαρκτος. *Qui facile regitur.* ἐν ἡνίαισιν εὔαρκτον una voce dicere potuisset εὐήνιον. Vid. Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 125.

199. Σφαδάζω. *Luctor.* Proprie de iis qui in articulo mortis membra cum spasmo agitant. Photius, Mœris, et Hesychius, Σφαδάζειν. δυσθανατᾷν. Vid. Pierson. ad Mœr. p. 356. Ruhnken. ad Timæi verba, Σφαδάζειν. δυσανασχετεῖν μετά τινος ὥσπερ σπασμοῦ. Euripid. ibi laudatus, Εἰκὸς σφαδάζειν ἦν ἄν, ὡς νεόζυγα Πῶλον, χάλινον ἀρτίως δεδεγμένον. Erotian. Σφαδάζει. χαλεπαίνει, δυσφορεῖ. ἡ λέξις Ἀττική. Docte de hac voce agit Schol. ad Soph. Ajac. 831. Cf. Toup. ad Longin. p. 329. nostri Agam. 1295.

Ibid. Ἔντεα. *Arma.* Angl. *The harness.* Hesych. Ἔντεα. τεύχεα. ὅπλα. Ἔντεα δαιτός, (Odyss. H. 232.) σκεύη.

200. Διασπαράσσω. *Divello.* Hesych. Διασπαράττει διασπᾷ, διαιρεῖ, διαμερίζει. διασπαρακτὸν σῶμα dixit Eurip. Bacch. 1218. Aristoph. Ran. 474. Ἐχιδνά θ' ἑκατογκέφαλος, ἥ τὰ σπλάγχνα σου Διασπαράξει, πνευμόνων τ' ἀνθάψεται. Vid. Glossar. in Prometh. 1054.

204. Ῥήγνυμι. *Frango. Lacero.* Notum doloris indicium. Vide infra 474. 1030. Theb. 318. Choeph. 25. Spanhem. in Callim. Lav. Pall. 70. II. Reg. v. 7. Herodot. III. 66. Πέρσαι δέ, ὡς τὸν βασιλέα εἶδον ἀνακλαύσαντα, πάντες τά τε ἐσθῆτος ἐχόμενα εἶχον, ταῦτα κατηρείκοντο, καὶ οἰμωγῇ ἀφθόνῳ διεχρέωντο.

207. Ψαύω. *Tango.* Qui somnia male ominata viderant, subìto experrecti et face accensa manus lavabant, et piacula diis averruncis, seu diis manibus faciebant. Vid. Choeph. 533. Euripides apud Aristoph. Ran. 1376. Ἀλλά μοι, ἀμφίπολοι, λύχνον ἅψατε, Καλπίσι τ' ἐκ ποταμῶν δρύσον ἄρατε, θέρμετε δ' ὕδωρ, Ὡς ἂν θεῖον ὄνειρον ἀποκλύσω. Sic Hecuba, in litus descendens, exclamat ἀποπέμπομαι ἔννυχον ὄψιν. Theophrast. de Superstitioso, καὶ ὅταν ἐνύπνιον ἴδῃ, πορεύεσθαι πρὸς τοὺς ὀνειροκρίτας—ἐρωτήσων τίνι θεῷ ἢ θεᾷ προσεύχεσθαι δεῖ. ubi vid. Casaub. Apoll. Rhod. IV. 662. ἔνθα δὲ Κίρκην Εὗρον ἁλὸς νοτίδεσσι κάρη ἐπιφαιδρύνουσαν, Τοῖον γὰρ νυχίοισιν ὀνείρασιν ἐπτοίητο. ubi Schol. ἀποτρεπομένη φοβερὸν ὄναρ. Apuleius XI. p. 238. ed Pric. *Confestim discussa pigra quiete, alacer exsurgo: meque protinus, purificandi studio, marino lavacro trado.* Conf. Mosch. Idyll. II. 16. Herodot. V. 56. de Hipparcho. ταῦτα δέ, ὡς ἡμέρη ἐγένετο τάχιστα, φανερὸς ἦν ὑπερτιθέμενος ὀνειροπόλοισι· μετὰ δέ, ἀπείπαμενος τὴν ὄψιν, ἔπεμπε τὴν πομπήν, ἐν τῇ δὴ τελευτᾷ. Vocem ἀπειπάμενος explicat Wesselingius *per piacula avertens.* Male Larcherus, *découragé par cette vision,* quem sensum constructio non fert. Quin et id quoque notandum est, veteres somnia Soli, aut Terræ, aut Ætheri narrare solitos. Sophocl. Electr. 424. Τοιαῦτά του παρόντος, ἡνίχ' Ἡλίῳ δείκνυσι τοὖναρ, ἔκλυον ἐξηγουμένου. Sappho ap. Hephæst. p. 69. ed. Gaisf. ζαελεξάμαν ὄναρ

Κυπρογενήᾳ. Vid. Bergler. ad Alciphr. I. 8. Bene comparat Stanleius Xenoph. Sympos. IV. 33. *Οὐκοῦν καὶ εὔχῃ μηδέποτε πλουτεῖν, καὶ ἐάν τι ὄναρ ἀγαθὸν ἴδῃς, τοῖς ἀποτροπαίοις θύεις ;*

Ibid. Θυηπόλος. *Suffimine versatus.* Hesych. *Θυηπόλος. ὁ περὶ τὰς θυσίας ἀναστρεφόμενος ἱερεύς.* Pollux I. 14. recensitis ministrorum sacrorum nominibus, subjicit, *ποιητικώτερον γὰρ τὸ θυηπόλος.* Apollon. Rhod. I. 967. *Στησαμένοι παρὰ θῖνα θυηπολίης ἐμέλοντο.* ubi meliorem lectionem, *Εἰσάμενοι* servavit Etym. M. p. 326, 32. Verbum *θυηπολέω* occurrit Agam. 263. Ceterum de hujusmodi compositis, quæ in antepenultima *η* pro *ο* adsumunt, disserui ad Theb. 415.

208. Ἀπότροποι δαίμονες. *Dii Averrunci.* Vid. Glossar. in Theb. 8.

209. Πέλανος. *Quidvis ex humido concretum,* et proprie *Libum.* Suidas (e Lexico quodam Platonico, fortasse Boethi, ut opinatur Ruhnken. ad Timæum. p. 211.) *Πέλανοι, πέμματα ἐκ παιπάλης, τουτέστιν ἀλεύρου λεπτοτέρου, εἰς θυσίαν ἐπιτήδεια. ὡς αὐτός φησι.* (sc. Plato) *καρποὶ μέλιτι δεδευμένοι. Διονύσιος Θρᾳξί. Θεοῖς ἀπαρχαί τίνες.* Mirum est Ruhnkenium non probasse Kusteri correctionem, *Διονύσιος Θρᾴξ, θεοῖς ἀπ. τ.* uti apud Photium diserte legitur. Harpocratio ait, *πολλάκις ἐστὶ τοὔνομα παρὰ πολλοῖς τῶν ἀρχαίων. Ἀπολλώνιος δ' ὁ Ἀχαρνεὺς ἐν τῷ περὶ τῶν Ἑορτῶν, οὕτω γράφει. Ὁμοίως δὲ καὶ ὁ προσαγορευόμενος πέλανος. λέγεται δὲ πέμματά τινα τοῖς θεοῖς γινόμενα ἐκ τοῦ ἀφαιρεθέντος σίτου ἐκ τῆς ἅλω. Σαννυρίων δ' ἐν Γέλωτί φησι.*—[*πέλανον καλοῦμεν· ἡμεῖς οἱ θεοί,*] *Ἃ καλεῖτε σεμνῶς ἄλφιθ' ὑμεῖς οἱ βροτοί.* Voces uncinis inclusæ sunt ex conjectura Casauboni. Choeph. 90. *Χέουσα τόνδε πέλανον ἐν τύμβῳ πατρός.* Plura dabo infra ad v. 821.

Ibid. Τελη. *Sacra.* Minus recte Stanleius *quorum hoc est munus:* quod fuisset *οἷς τέλος τόδε.* vid. Agam. 909. Verte, *quibus hæc sacra* (nempe *ad somnia expianda*) *pertinent.* Eurip. Med. 1379. *Σεμνὴν ἑορτὴν καὶ τέλη προσάψομεν.* Hippol. 25. *Σεμνῶν ἐς ὄψιν*

καὶ τέλη μυστηρίων, ubi vide Monk. Eurip. ap. Athen. p. 40. D. μικρὰ θύοντες τέλη.

210. Ἐσχάρα. *Ara humilis.* Photius. Ἐσχάρα, ἡ ἐπὶ γῆς ἐστία στρογγυλοειδής. ἀφ' ἧς ἐσχάρας λέγομεν καὶ τὰ κοῖλα καὶ περιφερῆ ἔλκη. ὁ δὲ βωμὸς τὸ ἐν ὕψει ἐστὶ πρὸς θυσίαν οἰκοδόμημα. Vide Alberti. ad Hesych. in voce.

211. Ἄφθογγος. *Mutus.* Notissimum timoris vel doloris signum. Stanleius confert Callim. Lav. Pall. 83. Ἐστάθη δ' ἄφθογγος· ἐκόλλασαν γὰρ ἄνιαι Γούνατα. Infra 296. Vid. Bentl. ad Horat. Carm. II. xix. 7.

212. Κίρκος. *Falco.* Vett. Gloss. Prometh. 884. Suppl. 223.

213. Χηλή. *Unguis.* Etymol. p. 811, 14. Χηλή. ὁ ὄνυξ. Ὅρος δὲ λέγει κυρίως τὴν χηλήν, ἐπὶ τῶν διονύχων ζώων—ὄπλην ἐπὶ τῶν μονωνύχων. Vox γαμψώνυχος in Prometh. 497. idem sonat ac ἀγκυλόχηλος in Batrachom. 285.

214. Τίλλω. *Vello.* De iis dictum qui plumas vel capillos convellunt; unde τιλμός, Suppl. 836. Homer. Iliad. X. 406. ἡ δέ νυ μήτηρ τίλλε κόμην. Schol. Aristoph. Pac. 541. Τίλλειν ἑαυτὸν λέγεται, τὸ τῶν ἑαυτοῦ τριχῶν ἐπιλαμβάνεσθαι, καὶ σπαράττειν τὰς κόμας. Aristoph. Av. 286. ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν τίλλεται, Αἵ τε θηλεῖαι προσεκτίλλουσιν αὐτοῦ τὰ πτερά. Apposite Pollux IX. 109. de coturnicibus pugnantibus, ὁ δὲ ἔκοπτε τῷ λιχανῷ, ἢ τὰ ἐκ τῆς κεφαλῆς πτερὰ ἀπέτιλλε. Ceterum notatu dignum est, simillimum portentum iisdem fere verbis ab Herodoto narratum esse, visum septem Persarum conjuratis, quum de Smerdi aggrediendo deliberarent, ὡθιζομένων δὲ αὐτῶν, ἐφάνη ἱρήκων ἑπτὰ ζεύγεα, δύο αἰγυπιῶν ζεύγεα διώκοντά τε καὶ τίλλοντα καὶ ἀμύσσοντα. Æschylus vero ad Homerum forte respexerit Od. O. 524.

Ibid. Πτήσσω. *Præ metu contrahor.* Vid. Gloss. Prometh. 29. Constructio est, οὐδὲν ἄλλο [ἐποίει] ἢ &c. Thucyd. IV. 14. οἱ Λακεδαιμόνιοι—οὐδὲν ἄλλο, ἢ ἐκ γῆς ἐναυμάχουν. cf. III. 39. Demosth.

T. I. p. 24. *οὐδὲν ἄλλο, ἢ χλευάζει ὑμᾶς.* Plato Menon. 7. *ὅτι οὐδὲν ἄλλ' ἢ ἐπιτάττεις ἐν τοῖς λόγοις.* Lucian. Dial. Mar. I. p. 326, 90. Plura dabit Fischer. Animadv. ad Welleri Gramm. Gr. T. IV. p. 33. Matthiæ. Gr. Gr. §. 487, 8. Eadem fere ellipsis in Sophocl. Trachin. fin. *Κοὐδὲν τούτων ὅ τι μὴ Ζεύς.* Phil. 1144. Liv. III. 26. *et illa quidem nocte nihil præterquam vigilatum est in urbe.*

218. Ὑπεύθυνος. *Qui ad rationes reddendas cogi possit.* Vid. Glossar. Prometh. 332. Herodot. III. 80, 9.

221. Προστροπή. *Supplicatio.* Proprie *conversio*, sc. *ad Deos.* Simili fere metabasi *ἱκνεῖσθαι supplicare* significat, cujus sensus primarius fuit *venire.* Choeph. 19. *ὡς ἂν σαφῶς Μάθω γυναικῶν ἥτις ἥδε προστροπή.* ibid. 83. Eumen. 716. Soph. Œd. Col. 558. Eurip. Alcest. 1159. *Βωμούς τε κνισᾷν βουθύτοισι προστροπαῖς.* Heracl. 108. *Ἄθεον ἱκεσίαν μεθεῖναι πόλιν Ξένων προστροπάν.*

222. Φλαῦρος. *Malus. Infaustus.* Timæus, Φλαῦρον. *πονηρόν.* Plato, a Ruhnkenio citatus, *βουληθεὶς γὰρ ὁ θεὸς ἀγαθὰ μὲν πάντα, φλαῦρον δὲ μηδὲν εἶναι κατὰ δύναμιν.* Herodot. VII. 10. *Ἑλλήνων, οὐκ ἐόντων ἀξίων φλαύρως ἀκούειν.* Vid. Pierson. ad Mœrin p. 385. Ruhnken. ad Timæ. p. 271. Distinguunt Grammatici inter *φαῦλος* et *φλαῦρος*, quæ voces eodem sensu usurpantur; *φαῦλος* vero, si bene memini, sæpius de personis, *φλαῦρος* de rebus ponitur. Vocabulorum radices diversæ sunt. *φλαῦρον* id proprie dicitur quod *leve* est, et *nullius ponderis.* A matre ejus, *φλέω*, provenit magna verborum familia, *φλέψ, φλέος, φλέδων, φλάω, φλέγω, φλύαξ, φλοιός, φλοῖσβος, φλύω, φλυαρός, φλαῦρος*, quæ omnia levitatis et inanitatis notionem habent. Vid. Glossar. in Prometh. 513.

223. Ἐκτελής. *Perfectus.* Similem hujus vocis usum desidero. In Eurip. Ion. 780. aliter ponitur *ἐκτελῆ νεανίαν adultum juvenem.* Sed ibi legendum puto *ἐντελῆ.*

224. Χοαί. *Libamina.* Vid. infra ad v. 615.

225. Φθιτοί. *Mortui. φθαρτοί, θνητοί, νεκροί,* Hesych. qui

sæpius dicuntur φθιμένοι. Infra 529. γῇ τε καὶ φθιτοῖς δωρήματα. Eurip. Hippol. 1437. ἐμοὶ γὰρ οὐ θέμις φθιτοὺς ὁρᾶν. Alc. 100. χέρνιβ' ἐπὶ φθιτῶν πύλαις. Suppl. 89. τὰ γὰρ φθιτῶν τοῖς ὁρῶσι κόσμος. Nescio an hac voce usus sit Sophocles.

Ibid. Πρευμενής. *Mitis.* Compositum a veteri adjectivo πρεῦς, quod postea scribebatur πρηΰς, (vid. supra 195.) et μένος. Etymol. M. p. 687, 1. Πρευμενής, ἀπὸ τοῦ πραὺ μένος ἔχειν· ἢ ἀπὸ τοῦ πρᾶος καὶ εὐμενής. Λυκόφρων. (1055.) Hesych. Πραϋμενῶς, προθύμως. (l. πραοθύμως) πραῷ τῷ μένει χρωμένος. Agam. 841. 1652. Sæpius apud Euripidem occurrit.

226. Εὐφρόνη. *Nox.* Vid. supra 185.

228. Μαυρόω. *Evanidum reddo.* Vid. Gloss. ad Theb. 47. Hesiod. Ἔργ. 323. Ῥεῖά τε μιν μαυροῦσι θεοί. Pollux V. 150. γράμματα—ἀμαυρά, ἐξιτηλά. Idem fere valent ἀμαυρὸς et ἀμυδρός. Vid. Foes. Œconom. in voce. Etymologia vero, de qua ne per somnium quidem Grammatici, hæc est: ἀμᾷν est *manu radere* (puta *arenam*) *et adæquare*, ab ἄμα—hinc ἀμαυρὸν est *quidquid cum solo æquatur.* Ex eadem familia sunt ἄμαθος, *arena*, et ἀμαθύνω, *evanidum reddo*, ceu literas in arena scriptas, item ἀμαλὸν *planus*, et ἀμαλδύνω *planum reddo*, omnia forsan cum spiritu aspero scribenda.

229. Θυμόμαντις. *Qui vaticinatur, quatenus id prudentia et judicio fieri potest.* ὁ διὰ τοῦ συλλογίζεσθαι προγινώσκων τὸ μέλλον. Phot. συνετῶς προορῶν τὰ ἀποβησόμενα. Hesych. Optime Schol. οὐ φύσει μάντις ὤν, ἀλλ' ἀπὸ λογισμοῦ κρίνων. Odyss. A. 220. αὖταρ νῦν τοι ἐγὼ μαντεύσομαι, ὡς ἐνὶ θυμῷ Ἀθάνατοι βάλλουσι, καὶ ὡς τελέεσθαι ὀΡίω, Οὔτέ τι μάντις ἐών, οὔτ' οἰωνῶν σάφα Ϝειδώς. Sophocl. Œd. T. 397. Œdipus de Sphingis ænigmate, ἔπαυσά νιν, Γνώμῃ κυρήσας, οὐ δ' ἀπ' οἰωνῶν μαθών. Nemini non succurret Euripideum, Μάντις δ' ἄριστος, ὅστις εἰκάζει καλῶς, sic a Cicerone de Div. II. 5. conversum, *Bene qui conjiciet vatem perhibebo optimum.* Apposite Theocrit. XXI. 32. a Scaligero emendatus, Ὅς γὰρ ἂν εἰκάξῃ κατὰ τὸν νόον, οὗτος ἄριστος Ἔστιν ὀνειροκρίτας. Eurip.

Helen. 763. Γνώμη δ' ἀρίστη μάντις, ἥ τ' εὐβουλία. Hunc locum illustrat Moschus IV. 122. Τοῖα, φίλη, μοι ὄνειρα διὰ φρένας ἐπτοίησαν Παννυχίῃ· τὰ δὲ πάντα πρὸς Εὐρυσθῆα τρέποιτο Οἴκου ἀφ' ἡμετέροιο· γένοιτο δὲ μάντις ἐκείνῳ Θυμός ἐμός, μηδ' ἄλλο παρεκτελέσειέ τι δαίμων. Ceterum ex his locis, et Sophocl. Œd. T. 708. satis liquet quænam fuerit tragicorum de divinatione sententia.

230. **Κρίνω.** *Conjecto.*

231. **Κριτής.** *Conjector.* sc. ὀνειροκρίτης. Choeph. 35. Κρίται ὀνειράτων. Infra 526. Ὑμεῖς δε φαύλως ταῦτ' ἄγαν ἐκρίνατε. Eurip. Hecub. 89. ὥς μοι κρίνωσιν ὀνείρους. Vid. Theophrasti locum supra citatum ad v. 207. ὀνειρόμαντις Choeph. 35. Idem ac τεράτων καὶ ἐννυπνίων ἐξηγητὴς apud Pausan. V. p. 438. et ὀνειροπόλος apud Herodot. I. 107. V. 56. Habemus Artemidori Ὀνειροκριτικά.

232. **Κυρόω.** *Ratum facio.* Vid. Glossar. ad Prometh. 70. Eurip. Electr. 1069. τῆς θυγατρὸς πρὶν κεκυρῶσθαι σφαγάς. Vid. infra 527.

237. **Δυσμαί.** *Occasus.* Pluralem tantum usurpabant veteres. Soph. Œd. Col. 1245. αἱ μὲν ἀπ' ἀελίου δυσμᾶν, Αἱ δ' ἀνατέλλοντος. Aristot. Poet. 21. καὶ τὸ γῆρας, ἑσπέραν βίου, ἤ, ὥσπερ Ἐμπεδοκλῆς, δυσμὰς βίου. Plato Legg. p. 867. ἡμεῖς δ' ἐν δυσμαῖς τοῦ βίου. Juncus ap. Stob. p. 585, 42. τὸν δὲ πρεσβυτὴν ἐν δυσμαῖς ὄντα τοῦ βίου. Ælian. V. H. II. 34. πάντες γὰρ οἱ συνελθόντες κατά τινα δαίμονα ἐπὶ δυσμαῖς ἐσμέν. Hegesander apud Athenæum XIII. p. 592. B. ἐπὶ δυσμαῖς ὢν τοῦ βίου. Vid. ad Hesych. v. Δυσμαῖς βίου. (Obiter moneo, hinc explicandum esse nomen ἑσπέρου θεοῦ Plutoni datum, Sophocl. Œd. T. 175.) Xenoph. Anab. VIII. iii. 34. ὡς δ' ἦν ἥλιος ἐπὶ δυσμαῖς. Herodot. III. 104. ἥλιος ἐπὶ δυσμῇσι ἐών. Callimach. Cerer. 10. ἔς τ' ἐπὶ δυθμὰς Ἔς τ' ἐπὶ τὼς μέλανας. Plato Phæd. 5. μέχρις ἡλίου δυσμῶν. ibid. 68. ἦν ἐγγὺς ἡλίου δυσμῶν. Polyb. II. 14. πρὸς μεσημβρίαν τε καὶ δυσμάς. Schol. Theocr. X. 5. δείλη δὲ ὀψία, ὅτε πρὸς δυσμὰς κατέρχεται. Vocem sæpius usurpant Novi Fœderis scriptores, et semper in plurali. Errat igitur Pollux

IV. 157. recensens quasi synonyma, *δύσις, δυσμή, ἑσπέρα.* Contra *δύσις* in singulari semper ponebatur.

Ibid. * *Φθίνασμα. Decrementum.* *Φθίνειν* verbum est proprie de temporum conversionibus usurpatum. Anglice, *to wane.* Infra 383. *Ἐπεὶ δὲ φέγγος ἡλίου κατέφθιτο.* Sophocl. Trachin. 547. *Ὁρῶ γὰρ ἤβην τὴν μὲν ἕρπουσαν πρόσω, Τὴν δὲ φθίνουσαν.* Luna, et a Luna mensis dicebatur *φθίνειν,* unde et *φθινὰς ἀμέρα,* Eurip. Heracl. 779. Sic etiam *ὀπώρα* dicebatur *φθίνειν,* unde *φθινόπωρον.*

238. *Θηράω. Venatu capio.* Totam vim hujus vocis vix assecuti sunt interpretes. Proprio verbi sensu Persæ dicuntur urbes *θηρᾶσαι,* qui, ut tradit Herodot. VI. 31. *σαγηνεύουσι τοὺς ἀνθρώπους τόνδε τὸν τρόπον. ἀνὴρ ἀνδρὸς ἀψάμενος τῆς χειρός, ἐκ θαλάσσης τῆς βορηΐης ἐπὶ τὴν νοτίην διήκουσι, καὶ ἔπειτα διὰ πάσης τῆς νήσου διέρχονται ἐκθηρεύοντες τοὺς ἀνθρώπους.*

240. * *Ἀνδροπληθία. Hominum copia.* *πλῆθος ἀνδρῶν* Suidas. Sic *γυναικοπληθὴς ὅμιλος* v. 127.

242. *Ἐξαρκής. Sufficiens.* Sophocl. Trachin. 333. *ὡς σύ γ' οἷ θέλεις Σπεύδῃς, ἐγὼ δὲ τἄνδον ἐξαρκῆ τιθῶ.* Dein quod subjicitur *δόμοις,* minime otiosum est. Sic enim loqui solebant veteres. Eurip. Hecub. 26. *καὶ κτανών, ἐς οἶδμ' ἁλὸς Μεθῆχ', ἵν' αὐτὸς χρυσὸν ἐν δόμοις ἔχῃ.* ibid. 627. Med. 542. *Εἴη δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις.* Herc. F. 645. *Μή μοι μήτ' Ἀσιήτιδος Τυραννίδος ὄλβος εἴη, Μὴ χρυσοῦ δώματα πλήρη.* Theocrit. XVII. 106. Æschines Socrat. II. 7. Sic Horat. Carm. II. xii. 21. *Plenas aut Arabum domos.* IV. xii. 24. *Plena dives ut in domo.* Juven. VIII. 100. *Plena domus tunc omnis, et ingens stabat acervus Nummorum.*

243. *Πηγή. Fons. ἐν Θορίκῳ γὰρ καὶ ἐν Λαυρίῳ μέταλλα ἀργύρου τυγχάνουσι.* Schol. De Thorico vid. Meurs. Reliq. Attic. V. Thucyd. II. 55. *οἱ δὲ Πελοποννήσιοι, ἐπειδὴ ἕτεμον τὸ πεδίον, παρῆλθον ἐς τὴν Πάραλον γῆν καλουμένην, μέχρι Λαυρίου, οὗ τὰ ἀργύρεια μέταλλά ἐστιν Ἀθηναίοις.* ubi vid. Gottleber.

244. Τοξουλκὸς αἰχμή. *Cuspis*, seu *Sagitta, arcum tendens.* Hoc est accuratius quam *cuspis arcu tracta*, uti vertit Stanleius. Verum vidit Schutzius, citans τοξουλκὸν λῆμα v. 55.

Ibid. Πρέπω. *Conspicuus sum.* Infra 252. Choeph. 8. τίς ποθ' ἥδ' ὁμήγυρις Στείχει γυναικῶν, φάρεσιν μελαγχίμοις Πρέπουσα. Agam. 30. εἴπερ Ἰλίου πόλις Ἑάλωκεν, ὡς ὁ φρυκτὸς ἀγγέλλων πρέπει. ibid. 1224. Χεῖρας κρεῶν πλήθουντες οἰκείων βορᾶς—Πρέπουσ' —1313. Ὅμοιος ἀτμός, ὥσπερ ἐκ τάφου, πρέπει. Suppl. 714. Πρέπουσι δ' ἄνδρες νάϊοι μελαγχίμοις Γνίοισι λευκῶν ἐκ πεπλωμάτων ἰδεῖν. Vid. Musgrav. ad Eurip. Suppl. 1059. Brunck. ad Sophocl. Electr. 664.

245. Σταδαῖος. *Statarius.* Schutzius explicat ἔγχη σταδαῖα per *hastas erectas*, quæ solent in terram defigi. Haud male. Rectius tamen puto, *hastæ ad pugnam statariam aptæ.* Hoc enim innuit poeta, *Athenienses non velitantur sagittis, sed telis cominus et pugna stabili* (Liv. XXXI. 35.) *decertant.* Scholiasta, ἔγχη σταδαῖα, ἤτοι ξίφη σταδαῖα, δι' ὧν συστάδην καὶ ἐχεγγύως καὶ πλησίον μάχονται· τοὺς γὰρ ἐκ διαστήματος μάχοντας καταντέλιζον. Persis arma erant τόξα καὶ αἰχμὴ βραχέα, teste Herodoto V. 49.

Ibid. Σαγή. *Totius corporis armatura.* Vid. Glossar. in Theb. 121. 387. φερασπίδες σαγαί, *armaturæ quarum scutum pars erat.*

246. Ποιμάνωρ. *Dux.* Vid. supra 76.

247. Κέκλημαι. *Vocor.* i. e. *Sum.* Vid. Monk. ad Eurip. Hippol. 2.

248. Ἐπηλύς. *Advena.* Vid. Glossar. in Theb. 34.

251. Νημερτής. *Verus.* ἀναμαρτής. Hesych. ubi vid. interpp. Etym. M. p. 603, 46. Fusius de hujusmodi vocibus disserui in Glossar. in Prometh. 248. ed. sec.

252. Πρέπω. Supra 244. ubi similis constructio citatur ex

Suppl. 714. Eurip. Suppl. 1066. *πρέπεις ὁρᾷν.* Sophocl. Electr. 664. *πρέπει γὰρ ὡς τύραννος εἰσορᾷν.*

253. Πρᾶγος. Vid. Glossar. in Theb. 2.

255. Λιμήν. *Portus.* Eurip. Orest. 1075. Abreschio laudatus, Καὶ δῶμα πατρὸς καὶ μέγας πλούτου λιμήν. De aliis hujus vocis usibus Agam. ad Suppl. 467.

257. Ἄνθος. *Flos.* Vid. nott. ad Prometh. 428.

259. Ἀναπτύσσω. *Explico.* Infra 299. *πᾶν ἀναπτύξας πάθος.* Sophocl. Electr. 638. *οὐ γὰρ ἐν φίλοις Ὅ μῦθος, οὐδὲ πᾶν ἀναπτύξαι πρέπει Πρὸς φῶς.* Eurip. Troad. 657. *Πρὸς τὸν παρόντα πόσιν ἀναπτύξω φρένα.*

261. *Ἄνιος. *Miserabilis.* idem quod *ἀνιαρός*, si lectio est sincera. Infra 1056.

Ibid. Νεόκοτος. *Novus.* Explicui ad Theb. 804.

262. Δάϊος. *Miserabilis.* Vid. Glossar. in Prometh. 360. Infra 287.

263. Διαίνομαι. *Madefio.* Hesych. *Διαίνεται. βρέχεται, ὑγραίνεται. διαχεῖται.* Pro *διαχεῖται* legendum forsan *δακρυχέεται.* Infra 1039. *Δίαινε δίαινε πῆμα.* 1048. *Διαίνομαι γόεδνος ὤν.* 1065. Etymol. M. p. 266, pen. *Διαίνω τὸ βρέχω, τὸ ὑγραίνω. Ὅμηρος.* (Iliad. Φ. 202.) *δίαινε δέ μιν μέλαν ὕδωρ. κυρίως τὸ ἐκ Διὸς βρέχεσθαι.* Fluxit ab antiquo verbo *δίω*, unde *διερός.* Occurrit etiam Iliad. N. 30.

265. Διαπεπραγμένος. *Pessumdatus.* *Διαπέπραγμαι. Actum est de me.* In hoc sensu præteritum tantum ponitur. Infra 523. *Οἳ ἐγὼ τάλαινα διαπεπραγμένου στρατοῦ.* Choeph. 868. *διαπεπραγμένῳ interfecto.* ibid. 1006. *στυγερῷ θανάτῳ διεπράχθης.* Eurip. Helen. 864. *Μένελαε, διαπεπράγμεθ'.* Sophocl. Trach. 786.

Τοῦ μὲν νοσοῦντος, τοῦ δὲ διαπεπραγμένου. Hæc citavit Abresch. Eodem sensu apud Eurip. Ion. 353. Simpliciter ponitur pro *peractus* in Choeph. 737. Eurip. Helen. 1193.

266. Νόστιμον φάος. *Dies in qua redux sum.* Idem quod Homericum νόστιμον ἦμαρ. quod observavit Schutz. Optime notavit J. F. Gronovius Obs. I. 2. p. 24. ἦμαρ in hujusmodi locutionibus accipi pro conditione ac fortuna quam dies imponit. Eurip. Hecub. 55. ἥτις ἐκ τυραννικῶν δόμων Δούλειον ἦμαρ εἶδες. Cf. Phœn. 550. Sophocl. Trach. 654. Homer. Il. Z. 463. X. 490. Androm. 99. Troad. 1331. Dixit Æschylus νόστιμον σωτηρίαν Agam. 1240. Vid. Hemsterh. ad Callim. H. Del. 128.

274. Παμμιγής. Vid. supra 53.

277. Πλήθω. *Plenus sum.* Infra 426. Rarior hic sensus, qui plerumque exprimitur per πληθύω. Choeph. 1224. Χεῖρας κρεῶν πλήθοντες οἰκείας βορᾶς. Usus hic paullo vetustior videtur. Homer. Iliad. Σ. 484. Ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα, σελήνην τε πλήθουσαν. Od. Λ. 418. τραπέζας τε πληθούσας. Dicebant περὶ ἀγορὰν πλήθουσαν. Vid. Duker. ad Thucyd. VIII. 92. Xen. Anab. I. viii. 1. Pherecrates in Lex. Seguier. p. 330. πρὶν ἀγορὰν πεπληθέναι.

279. * Ἀλίδονος. *Mari agitata.*

280. * Πολυβαφής. *Maceratus.* Proprie diceretur de panno purpura saturato; ut διβαφής est *bis tinctus.*

282. Πλαγκτός. *Errabundus.* Odyss. Φ. 362. ἀμέγαρτε σύβωτα, Πλαγκτέ. quod Schol. explicat τὴν διάνοιαν πεπλανημένε. Agam. 595. πλαγκτὸς οὖσ' ἐφαινόμην. Composita ex hac voce frequentat Æschylus. Eurip. Suppl. 961. πλαγκτὰ δ' ὡσεί τις νεφέλα. Lycophr. 952.

Ibid. Δίπλαξ. *Duplex superficies.* Nempe πλάξ est *plana superficies*, de mari bis posita in hac fabula: 724. 944. de turris tabulato Sophocl. Trachin. 277. unde δίπλαξ formatur, ut δίαυλος ab

αὐλός. In Iliad. Γ. 126. δίπλακα exponunt critici significare δίμιτον χλαῖναν. Recte autem Scholiasta πλαγκτοῖς ὡς ἂν εἴποι τις διαύλοις· τὰ γὰρ κύματα ἐγχεῖται καὶ ὑπονόστει. Verteris igitur, *On the ebbing and flowing surface of the sea.*

283. Ἀρκέω. *Opitulor. Repello.* Vid. Gloss. ad Theb. 91.

284. Ἐμβολή. *Impactio.* scilicet rostri, quod ideo ἔμβολον dicebatur. infra 421. Thucyd. II. 84. κατὰ μίαν ναῦν τεταγμένοι περιέπλεον αὐτοὺς κύκλῳ—δόκησιν παρέχοντες αὐτίκα ἐμβαλεῖν. Vid. infra 342. 568. Eurip. Androm. 1131. Προύτεινε τεύχη, κἀφυλάσσετ' ἐμβολάς. Herc. F. 869. ταῦρος ὥς, ἐς ἐμβολὴν Δεινός. Vid. infra 402.

285. Ἰύζω. *Ejulo.* Hesych. Ἰύζει. κρανγάζει, βοᾷ, φωνεῖ. Homer. Iliad. P. 66. ἀμφὶ δὲ τόν γε κύνες ἄνδρες τε νομῆες Πολλὰ μάλ' ἰύζουσιν ἀπόπροθεν. ubi Schol. Venet. ἀγροικικῇ φωνῇ προσφωνοῦσιν, παρὰ τὸ ἰοῦ ἐπίῤῥημα. quæ exscripsit Etymologus, p. 480, 4. Infra 1043. Ἴυζε μέλος. Suppl. 871. Ἰοῦ, ἰοῦ, Ἴυζε καὶ βόα. Ibid. 825. Ἴυζε καὶ λάκαζε, καὶ κάλει θεούς. ibid. 805. Sophocl. Trachin. 789. Βοῶν, ἰύζων. Hinc ἰυκτής. Theocrit. VIII. 30. Πρᾶτος δ' ὤν ἄειδε λαχὼν ἰυκτὰ Μενάλκας. ubi Schol. ex Callimacho citat Ἰύζων ἀν' ὄρος. notatque, ἰύζειν τὸ λιγυφωνεῖν. κυρίως δὲ ἐπὶ γυναικῶν. Ut ab οἴμοι οἰμώζω et οἰμωγή, sic ab ἰοῦ ἰύζω et ἰυγή, de qua voce vid. Interpp. ad Hesych. Sophocl. Philoct. 752. ἰυγμός. Choeph. 24. ἰυγμοῖς βοσκομαι κέαρ. Eurip. Heracl. 127. Τί δῆτ' ἰυγμῶν ἥδ' ἐδεῖτο συμφορά; Vid. Glossar. ad Theb. 8.

286. * Δυσαιανής. *Calamitosus.* Vid. nott. ad 935.

287. Δάϊος. Vid. supra 262.

288. Τίθημι. *Dispono.* Exempla verbi, in hoc sensu positi, vide in nott. ad v. 234.

289. Ἔχθος. *Odium.* Pro ἐχθρόν, *odiosum*, ut in Theb. 650.

θεῶν μέγα στύγος, diis perquam odiosus. et in v. 170. *σωφρόνων μισήματα* pro *σώφροσιν μισητά*, ubi vide Glossarium.

294. **Κτίζω**, vel **Κτίω**. *Condo.* i. e. *Efficio.* quo sensu Nostro usurpatur Choeph. 1058. Suppl. 430. 630. 1065. Eumen. 17. ubi Scholiasta *κτίσαι* pro *ποιῆσαι* Æschyli idioma esse ait, quem refutat Markland. ex Eurip. Suppl. 786. et Sophocl. Trachin. 915. Ceterum de antiqua forma *κτίω* vid. ad Prometh. 309. Eurip. Orest. 1637. et ibi Scholia. Cf. Burneium (*Monthly Review*, LXXXI. p. 102.).

Ibid. **Εὖνις**. *Orbus. ἐστερημένος, ὄρφανος, ἐνδεής.* Hesych. Etymol. M. p. 393, 38. *Εὖνις σημαίνει τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα· ὁ εὖνις καὶ ἡ εὖνις. σημαίνει δὲ τὸν μεμονωμένον καὶ ἐστερημένον, ὡς τό, Ὅς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκε.* Absurde Grammatici ducunt ex εἷς, *ἑνός*. Choeph. 245. *Ἰδοῦ δὲ γένναν εὖνιν ἀετοῦ, πατρὸς Θανόντος ἐν πλεκταῖσι καὶ σπειρήμασι.* Sic distinguendus iste locus. v. 792. *Ἴσθι δ' ἀνδρὸς φίλου πῶλον εὖ=νιν ζυγέντ' ἐν ἅρματι.* Sophocl. Trachin. 563. *τὸν πατρῷον ἡνίκα στόλον Ξὺν Ἡρακλεῖ τὸ πρῶτον εὖνις ἐσπόμην.* ubi vid. Wakefield.

296. **Ὑπερβάλλω**. *Excedo. Supero.* Vi intransitiva. In sensu transitivo media tantum forma usurpatur, nisi quum *transire* significat, ut in Prometh. 747. Ejusdem fabulæ vv. 958. 959. vulgo male interpunguntur. Distingue, *Ὅς δὴ κεραυνοῦ κρείσσον' εὑρήσει φλόγα, Βροντῆς θ', ὑπερβάλλοντα καρτερὸν κτύπον.* De tacito dolore multa congessit Stanleius in curis secundis. Unum citabo Senecam, *Curæ leves loquuntur, ingentes stupent.* Similiter fere Thucyd. VII. 75. *μείζω ἢ κατὰ δάκρυα πεπονθόταs*, ubi vid. Wass. Bacchylid. ap. Stobæum, *αἲ αἲ τέκος ἀμέτερον, μεῖζον ἢ πενθεῖν Ἐφάνη κακόν, ἀφθέγκτοισιν ἴσον.*

299. **Ἀναπτύσσω**. Vid. supra 259.

300. **Καθίστημι**. *Colloco. Compono. κατασταs, compositus.* Anglice, *composed.* Aristoph. Ran. 1044. *ἡνίκ' ἂν τὸ Πνεῦμα λεῖον Καὶ καθεστηκὸς λάβῃs.* Eurip. Or. 1310. *πάλιν κατάστηθ' ἡσύχῳ*

μὲν ὄμματι. Similiter Theophrastus apud Plutarch. Symp. I. 5. p. 623. B. Μάλιστα δὲ ὁ ἐνθουσιασμὸς ἐξίστησι καὶ παρατρέπει τό τε σῶμα καὶ τὴν φωνὴν τοῦ καθεστηκότος. Exempla ex solutæ orationis scriptoribus præbebunt lexica vulgaria. Aliud apud scenicos poetas haud recordor.

302. *Ἀρχέλαος. *Populi Dux.* Nescio an alibi reperiatur, nisi ubi proprium nomen sit.

Ibid. Σκηπτουχία. *Sceptrigeri munus.* Homer. Iliad. B. 86. Argivorum duces vocantur σκηπτοῦχοι βασιλῆες. ubi Scholiasta notat quod et οἱ γέροντες καὶ οἱ ἱερεῖς ἐσκηπτροφόρουν. Eurip. Iph. Taur. 235. Ἄργει σκηπτοῦχον Ὀρέσταν. Hic de præfectu militari ponitur. σκηπτούχους hodierno idiomate verteris *Field-Marshals.* Heathius innui putat eunuchos, regis satellites, qui σκηπτοῦχοι appellabantur; vid. Xenoph. Cyr. VII. 4, 17. Iamblich. ap. Leon. Allat. Exc. Rhet. ac Soph. p. 250. σκηπτοῦχοί τε καὶ σατράπαι.

306. Λευκὸν ἦμαρ. *Candida dies.* i. e. *lucida* ac *serena.* Absurda sunt quæ de hujus locutionis origine tradunt parœmiographi. Agam. 669. Ἔπειτα δ' ᾗδην πόντιον πεφευγότες, Λευκὸν κατ' ἦμαρ. Photius, Λευκὴ ἡμέρα. ἡ ἀγαθή. καὶ ἐπ' εὐφροσύνῃ. Εὔπολις Κόλαξι. Zenob. VI. 15. καὶ Μένανδρος δέ φησιν ἐν Λευκαδίῳ. (Λευκαδίᾳ) τὴν ἀγαθὴν ἡμέραν λευκὴν καλεῖσθαι. Antiatticista Bekkeri, p. 106. Λευκὴν ἡμέραν: τὴν ἀγαθήν, Σοφοκλῆς Ἀθάμαντι. Sophocl. Aj. 708. λευκὸν εὐάμερον φάος. Herodian. p. 477. Λευκὴν ἡμέραν διαγαγεῖν, τὴν ἡδεῖαν καὶ ἱλαράν. ubi vid. Pierson. Firmus Episcop. Cæsar. in Epist. ap. Murator. Anecd. T. V. p. 292. ἐκ χειμῶνος καὶ τρικυμίας γαλήνην εἶδον καὶ ἡμέραν, τὸ τοῦ λόγου, λευκήν. Callimach. H. Cer. 123. Λευκὸν ἔαρ, λευκὸν δὲ θέρος καὶ χεῖμα φέροισα. Catullus VIII. 3. *Fulsere quondam* CANDIDI *tibi* SOLES. Petronius Arb. 127. p. 611. CANDIDIORQUE DIES *secreto favit amori.*

Ibid. Μελάγχιμος. *Niger.* Choeph. 9. φάρεσιν μελαγχίμοις Πρέπουσα. Suppl. 741. Πόλει μελαγχίμῳ ξὺν στρατῷ. ubi infelix criticus Spanhemius reponi vult μελαγχύμῳ. Eurip. Phœniss. 382. Καρὰ ξυρηκὲς καὶ πέπλους μελαγχίμους. Electr. 513. οἶν μελαγ-

χιμῳ πόκῳ. Incert. Rhes. 962. Οὐκ εἶσι γαίας εἰς μελάγχιμον πέδον. Vid. not. ad v. 573.

307. Βραβεύς. *Arbiter.* proprie, *Judex in certamine gymnico.* Hesych. Βραβέα. ἄρχοντα. Proprio sensu usurpatur in Sophocl. Electr. 690. ubi Schol. minor, βραβεῖς καὶ βραβευταί, οἱ διοικηταὶ τοῦ ἀγῶνος· οἱ τὰ ἆθλα διδόντες· ἀφ' οὗ καὶ βραβεῖον τὸ ἆθλον. Cf. Suid. in v. Pollux III. 145. τοῖς δὲ γυμνικοῖς ἐφέστασι βραβευταί, οὓς καὶ βραβέας ὁ Πλάτων καλεῖ. Vid. Thom. Mag. p. 170. Eurip. Orest. 1063. Med. 276. Duces in Agam. 231. vocantur φιλόμαχοι βραβεῖς. Vid. supra ad 77. v. ἐφέτης.

308. Στυφλός. *Asper.* Vid. Glossar. ad Prometh. 773.

Ibid. Θείνω. *Ferio.* De hac voce vid. ad Theb. 378. not.

Ibid. Σιλήνιαι. αἰγιαλός ἐστι τῆς Σαλαμῖνος τῆς λεγομένης Τροπαίας ἄκρας, ὡς Τιμόξενος ἐν τῷ περὶ Λιμνῶν φησί. Schol. Legendum, πλησίον τῆς λεγομένης Τ. ἀ. Hesych. Σιλήνιαι. τῆς Σαλαμῖνος, πλησίον τοῦ λεγομένου Τροπαίου. Vid. inf. 576.

310. Πήδημα. *Saltus.* Imitatur Homericum istud, Ὦ πόποι, ἦ μάλ' ἐλαφρὸς ἀνήρ, ὡς ῥεῖα κυβιστᾷ.

311. Ἀριστεύς. *Delectus heros.* Vide notas.

Ibid. Ἰθαγενής. *Genuinus. Indigena.* Anglice, *true-born.* αὐτόχθων, γνήσιος. Hesych. et Phot. Ἰθαγενές. αὐθιγενές. Erotian. Galen. Exeges. Ἰθαγενές. γνήσιον. καθάπερ φησὶν ὁ σόφος, (l. Ὅμηρος) Ἀλλά με ἶσον ἰθαγενέεσσιν ἐτίμα. Locus est Odyss. Ξ. 203. Herodot. VI. 53. φαινοίατο ἂν ἐόντες οἱ τῶν Δωριέων ἡγέμονες Αἰγύπτιοι ἰθαγενέες. ubi Glossæ et Gregor. p. 259. Ἰθαγενεῖς, οἱ γνήσιοι παῖδες. ad quem vid. Koen. Alexander Ætolus ap. Parthen. 14. ἰθαγενέων γνήσιος ἐκ πατέρων. Communis forma fuit αὐθιγενής. Incert. Rhes. 895. Ἰαλέμῳ αὐθιγενεῖ, Τέκνον, σ' ὀλοφύρομαι. Eurip. Cretens. II. 6. αὐθιγενὴς—κυπάρισσος. Dioscorid. in Anthol. III. xiii. 4. Πέρσης εἰμί, καὶ ἐκ πατέρων Πέρσης αὐθιγενής.

312. * Θαλασσόπληκτος. *Mari percussus.* Fateor autem me nihil addubitare, quin vera lectio sit θαλασσόπλαγκτος. Vide notas.

Ibid. Πολέω. *Circumeo. Frequento.* Vid. nott. ad Prometh. 666. Nescio quid somniavit Scholiasta; ἐμφαίνεται διὰ τούτου, ὡς οὐ καλῶς μαχεσάμενος καὶ ἀναιρεθεὶς πρὸς τὰς τῶν μακάρων νήσους αὐλίζεται. φαίνεται δὲ ὁ Αἰσχύλος κωμῳδῶν τοῦτον. Expungendum videtur οὐ ante καλῶς.

314. * Πελειοθρέμμων. *Columbarum nutrix.* Hesychius, Πέλειον θρέμμονα νῆσον. Ἀριστοτέλης φησὶ διαφέρειν περιστέρας καὶ πελειάς. et mox, Πελεστόθρην. νῆσον τὴν Σαλαμινίαν. Bene Arnaldus, vocibus Ἀριστοτέλης κ. τ. λ. in præcedentem glossam rejectis, cetera sic conjungit. Πελειοθρέμμονα νῆσον. πελειοτρόφον νῆσον. τὴν Σαλαμινίαν. Melius foret, Πελειοθρέμμονα νῆσον. πελειοτρόφον. ἤτοι τὴν Σαλαμῖνα. Sic Scholiasta, τὴν νῆσον τὴν πελειοθρέμμονα. ἤτοι τὴν Σαλαμῖνα. Idem comparat Homericum πολυτρήρωνά τε Θίσβην, Iliad. B. 502. Stanleius sequentia notat. "Salaminem insulam Veneris in tutela fuisse ex Homero discimus; unde probabile est columbas summa cura incolas enutrivisse, atque insulam iis abundasse: Veneri enim sacra hæc avis."

315. Κυρίσσω. *Arieto.* Hesych. Κυρίσσει. κερατίζει, τύπτει μετὰ τῆς κεφαλῆς. Idem fere ac κορύπτω. Mœris, Κυρίττειν Ἀττικως. κερατίζειν Ἑλληνικῶς. ubi vide Pierson. et Brunck. ad Theocrit. V. 147. Pollux V. 91. Etymol. M. Κυρίσσει, κέρασι τύπτει—κυρίως δὲ ἐπὶ κριῶν.

316. Γειτονέω. *Vicinus sum.* Suppl. 776. Μέλας γενοίμαν κατνὸς Νέφεσι γειτονῶν Διός. ibid. 285. Παρ' Αἰθίοψιν ἀστυγειτονουμένας. Leonid. Anthol. I. iii. 5. Communior forma est γειτνιάω. Lexic. Bibl. Coisl. p. 482. Γειτονιᾷν ἀντὶ τοῦ γειτνιᾷν. Θεόπομπος Φιλίππῳ καὶ γειτονεῖν. Pro Φιλίππῳ Ruhnken. Auctar. Em. Hesych. Tom. I. p. 809. citat Φιλιππικοῖς ex MS. quod pene detexerat Heringa Obs. p. 296.

320. Ἵππος. *Equus.* pro *Equitatus.* Herodot. I. 27. νησιῶται

ἵππον συνωνέονται μυρίην. V. 63. ἵππον χιλίην ἀπέπεμψαν. VII. 41. μετὰ δέ, ἵππος ἄλλη χιλίη, ἐκ Περσέων ἀπολελεγμένη. Plura dabit Ae. Porti Lexic. Ion. Sic ἀσπίς pro ὁπλῖται. Herodot. V. 30. πυνθάνομαι γὰρ ὀκτακισχιλίην ἀσπίδα Ναξίων εἶναι. Xenoph. Anab. I. vii. 10. ἀριθμὸς ἐγένετο τῶν μὲν Ἑλλήνων ἀσπὶς μυρία καὶ τετρακοσία. Cf. Thuc. I. 80. Sic τῇ καμήλῳ Herodot. I. 80. λόγχη pro ὁπλίτης Sophocl. Œd. C. 1312. ξὺν ἑπτὰ λόγχαις. ubi Schol. ἕκαστον σύστημα ἐνικῶς ὀνομάζει λόγχην, ὡς εἴ τις ἐπὶ πολλῶν ἵππων εἴποι Τὴν ἵππον.

321. Πυρσός. *Fulvus. Colore flammeo.* Hesych. Πυρσαῖς γέννυσι. ταῖς ξανθαῖς θριξί. ex Eurip. Phœniss. 32. Ἤδη δὲ πυρσαῖς γένυσιν ἐξανδρούμενος. ubi, quum Schol. in Theocr. VI. 2. ex Euripide citet πυῤῥὸς γενέσσιν, D. Heinsius legendum censet πυῤῥὰς γέννυσιν. Locus Theocriti est, ἧς δ' ὁ μὲν αὐτῶν Πυῤῥός, ὁ δ' ἡμιγένειος. XV. 130. Οὐ κεντεῖ τὸ φίλαμ', ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυῤῥά. Qualis fuerit color intelligitur ex loco in notis citato.

Ibid. * Ζαπληθής. *Abundans. Densus.* Particula ζα dicitur a Grammaticis ἐπίτασιν δηλοῦν. Nempe nihil aliud est quam Æolica forma τοῦ διά, quæ vim intensivam habebat, quemadmodum apud Latinos *per.* Etymol. M. p. 407, 7. οἱ Αἰολεῖς τὸ διά, ζᾶ φασί· καὶ τὸ διάπλουτον, ζάπλουτον. Sic Alcæus dixit ζάδηλον pro διάδηλον, Sappho ζαελεκσάμαν pro διελεξάμην. Habemus igitur ζάθεος, ζαμενής, Sophocl. Aj. 147. ζάπλουτος, Eurip. Andr. 1283. ζαπότης, ζατρεφής et ζαφεγγής, ζάχρυσος apud Euripidem, ζαχρῆος apud Homerum.

Ibid. Δάσκιος. *Umbrosus.* δα, si Grammaticos audias, eandem vim ac ζα particula habebat; et fortasse δασκίος, δάφοινος et similia pro διάσκιος et διάφοινος veteres dixerint. Probabilius tamen videtur δάσκιος contractum fuisse ex δασύσκιος, quod tradit Trypho in Passion. Verb. 23. ex Scholiasta Homeri ad Iliad. O. 273. et sic Etymol. M. p. 248, 51. Sophocl. Trach. 13. ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος Κρουνοὶ διερῥαίνοντο κρηναίου ποτοῦ. Quod hic δάσκιον, in Glauco dixerat Æschylus δαυλόν, apud Eustath. ad Iliad. B. p. 274, 24. et

Etymol. M. p. 250, 4. Δαυλὸς δ' ὑπήνη καὶ γενειάδος πυθμήν, quem locum, inter fragm. incerta a Stanleio relatum, ad Glaucum pertinere patet ex Pausania Phocic. p. 253. Ald. Utrumque epitheton conjungit in Suppl. 93. Δαυλοὶ γὰρ πραπίδων δάσκιοί τε τείνουσι πόροι. Eurip. Bacch. 218. ἐν δὲ δασκίοις Ὄρεσι.

323. Μᾶγος. Nomen gentilitium. Stephan. de Urb. v. Μαγία. εἰσὶ καὶ Μάγοι ἔθνος περὶ Μηδίαν. Herodot. I. 101. ἔστι δὲ Μήδων τοσάδε γένεα, Βουσαί, Παρηκτακηνοί, Στρούχατες, Ἀρίζαντοι, Βούδιοι, Μάγοι. STANLEIUS.

324. Μέτοικος. *Qui in aliena civitate habitat.* Artames Salaminis μέτοικος dicitur amara ironia. Schol. ἐκεῖ ἀπελθὼν κατῴκησε τὴν Σαλαμῖνα τὴν σκληρὰν καὶ πετρώδη.

325. Πολυπόνος. *Laboriosus.* Minus recte Elmsleius ad Eurip. Heraclid. 932. *ponderosus.* Anglice verteris, *doing a great deal of work.* Suppl. 378. φύλακα πολυπόνων βροτῶν. Nullum succurrit exemplum ubi quidquam aliud quam *laboriosus* per hanc vocem significetur. Similiter fere Sophocles Aj. 637. πολυπόνων Ἀχαιῶν, *Achivorum bellicos labores strenue subeuntium.*

326. Νωμάω. *Verso.* Vid. Glossar. in Theb. 3.

330. Ταγός. *Dux.* Vid. Glossar. in Prometh. 96.

Ibid. Λυρναῖος. Stephan. de Urb. a Stanleio excitatus, Λύρνησσος, πόλις Τρωϊκή, μία τῶν ἕνδεκα τῶν ἐν τῇ Τρωάδι. τὸ ἐθνικὸν Λυρνήσσιος. Αἰσχύλος δὲ Πέρσαις, ὡς ἀπὸ τοῦ Λύρνα, Λυρναῖος. Nihil hic cum Lyrnesso. Recte Schol. ἀπὸ Λύρνης τῆς χώρης.

331. Οὐ μάλα. *Minime.* Infra 390. κοὐ μάλ' Ἑλλήνων στρατὸς Κρυφαῖον ἔκπλουν οὐδαμῇ καθίστατο. Sic Suppl. 466. 922.

333. Εἷς ἀνήρ. *Unus præ ceteris.* Sophocl. Œd. T. Κάλλιστ' ἀνὴρ εἷς ἔν γε ταῖς Θήβαις τραφείς. Trachin. 460. οὐχὶ χἀτέρας Πλείστας ἀνὴρ εἷς Ἡρακλῆς ἔγημε δή. Eurip. Heracl. 8. πόνον Πλεί-

στων μετέσχον εἰς ἀνὴρ Ἡρακλέει. Herodot. VI. 127. ὃς ἐπὶ πλεῖστον δὴ χλιδῆς εἰς ἀνὴρ ἀπίκετο. Xenoph. Anab. I. ix. 12. καὶ γὰρ οὖν πλεῖστοι δὴ αὐτῷ, ἐνί γε ἀνδρὶ τῶν ἐφ' ἡμῶν, ἐπεθύμησαν καὶ χρήματα καὶ πόλεις καὶ τὰ ἑαυτῶν σώματα προέσθαι. Ibid. 22. δῶρα δὲ πλεῖστα μέν, οἶμαι, εἰς γε ἀνὴρ ὤν, ἐλάμβανε διὰ πολλά. Adjice Eurip. Or. 733. Thucyd. VII. 56. fin. Xenoph. Cyrop. VIII. 2, 15. Cf. Valckenaer. ad Herod. VI. 127. Matthiæ. Gr. Gr. §. 461. Sophocl. Œd. C. 562. ὡς οἶδά γ' αὐτὸς ὡς ἐπαιδεύθην ξένος, Ὥσπερ σύ, χὤστις πλεῖστ' ἀνὴρ ἐπὶ ξένης Ἤθλησα κινδυνεύματ' ἐν τῷμῷ κάρᾳ. Legendum puto χ' ὡς εἰς πλεῖστ'. Sic apud Latinos, Corn. Nep. I. 1. *quum —unus omnium maxime floreret.*

337. Ὕψιστος. *Summus.* Infra 812. Οὐ σφιν κακῶν ὕψιστ' ἐπαμμένει παθεῖν. Lycophr. 305. οἰκτρὸν γάρ, οἰκτρὸν κεἶν' ἐπόψομαι φάος, Καὶ πημάτων ὕψιστον.

339. Ἀναστρέφω. *Reverto.* ἀναστρέφειν πάλιν dixit Euripides *retrorsum agere.* Suppl. 331. Hippol. 982. Sophocl. Antig. 226. κυκλῶν ἐμαυτὸν εἰς ἀναστροφήν.

341. Ἀξιόω. *Dignum me censeo.* Vid. Glossar. in Prometh. 223. 248.

342. Ἐμβολή. Vid. supra 279.

343. Ἕκατι. *Quoad.* Sic Attici dicebant pro ἕκητι. Vid. Porson. ad Orest. 26. Occurrit, licet in sensu paullo diverso, nempe *propter,* Choeph. 212. 434. 435. Eumen. 71. Sophocl. Philoct. 669. Eurip. Orest. 277. 1324. Med. 283. 727. 1232. 1335. Andr. 1126. Iph. A. 373. 493. Dicebant interdum ἕνεκα in hoc sensu. Sophocl. Electr. 387. Ἀλλ' ἐξίκοιτο, τοῦδέ γ' οὕνεκ', ἐν τάχει. 787. Τῶν τῆσδ' ἀπειλῶν οὕνεχ', ἡμερεύσομεν. Plato Polit. I. p. 375. ed. Basil. 2. ἀλλ' ἕνεκά γε ἀργυρίου, ὦ Θρασύμαχε, λέγε. *Quantum ad pecuniam attinet.* Demosth. Ol. III. 6. πάλαι γὰρ ἄν, ἕνεκά γε ψηφισμάτων, ἐδεδώκει δίκην. Eurip. Helen. 1270. Πλούτου λέγ' οὕνεχ', ὅ τι θέλεις, ταύτης χάριν. Cf. Or. 84. Phœn. 879. Sophocl. Œd. C. 22. Aristoph. Nub. 419. Herodot. I. 42. Demosth. c. Lept. 12.

345. Εἰς. *Circiter. To the amount of.* Frequens in hoc sensu apud pedestris sermonis scriptores. e. g. Xenophon. Anab. I. i. 10. *καὶ αἰτεῖται αὐτὸν εἰς δυσχιλίους ξένους, καὶ τριῶν μηνῶν μισθόν—ὁ δὲ Κῦρος δίδωσιν αὐτῷ εἰς τετρακισχιλίους καὶ ἓξ μηνῶν μισθόν.* Nonnulla ex recentioribus dedit Bastius Epist. Crit. p. 13. Plenius Sophocles in Acrisio fr. 11. *εἰς ἀριθμὸν ἑξήκοντα δίς.* Theocrit. I. 26. *ποταμέλξεται εἰς δύο πέλλας.*

348. Ὑπέρκοπος. *Præstans.* Vid. ad Theb. 387. nott. et Glossar. Ceterum de navium numero sequentia notat Stanleius. "Græcorum classem Ctesias septingenta navium fuisse narrat; at Herodotus VIII. 82. non nisi trecentarum et octoginta; quarum 16 tantum Lacedæmonii, 180 Athenienses præbuerunt. De Atticarum navium numero convenit Plutarchus in Themistocle: quin ipse Herodotus libro eodem, cap. 61. naves *πεπληρωμένας* 200 Atheniensibus tribuit; cui accessit Diodorus Siculus I. 15. Xerxis classem mille ducentarum et septem navium fuisse refert Æschylus; quo potissimum teste, ut exploratæ fidei, utitur Plutarchus in vita Themistoclis.—Adstipulatur Herodotus, post Æschylum testis optimus, VII. 79. *τῶν δὲ τριηρέων ἀριθμὸς μὲν ἐγένετο ἑπτὰ καὶ διηκόσιαι καὶ χίλιαι.*— Eundem ad numerum collineare videtur Diod. Sicul. II. inquiens *νῆες δὲ σύμπασαι μακραὶ πλείους τῶν χιλίων καὶ διηκοσίων.* Minus curiose agunt qui non nisi mille et ducentas numerant. Horum est Isocrates in Panathenaico et Panegyrico, et Æmilius Probus (*Cornelius Nepos*) in Themistocle. Verum hoc intelligendum tantum *κατὰ τὸ ὁλοσχερέστερον.* Quantum magis platice dictum ab iis qui mille navium fuisse asserunt? ut Ctesias et Cicero in Verrem. Ceterum apud hos, *numerus* (ut loquitur Varro de Re Rust. II. 1.) *non est ut sit ad amussim, ut non est cum dicimus mille naves iisse ad Trojam.*" Hæc Stanleius; qui falsus est. Æschylus enim diserte affirmat Xerxis classem ex mille navibus constitisse, quarum 207. erant celeres. Eodem modo computat Græcorum classem, quæ ex 300 navibus conflata est, quarum celeres erant decem. Sic enim cum Scholiasta intelligendum. Aliter minus conveniret epithetum ἔκκριτος. Cf. Mitford. Hist. Gr. T. II. p. 185. not. Tzetzes ad Lycophr. 1427. Atheniensium et sociorum naves 271 fuisse tradit.

349. Ὣδ' ἔχει λόγος. *Sic fertur* Vid. Gloss. in Theb. 211.

352. Βρίθω. *Deprimo.* Vid. Glossar. ad Theb. 141.

Ibid. Ἰσόῤῥοπος. *Æquilibris.* ῥοπή est *stateræ examen.* ῥέπειν dicitur *lanx vergens,* unde ἀντίῤῥοπον ἄχθος Sophocli dicitur *pondus quod alteram lancem deprimit;* quo sensu dixit Demosthenes Ol. I. 5. πεφηνέναι τινα ἡμῖν συμμαχίαν τούτων ἀντίῤῥοπον. ubi Ulpian. τὸ ἀντίῤῥοπον πρὸς γενικήν, τὸ δὲ ἰσόῤῥοπον, πρὸς δοτικήν Sophocl. Electr. 120. Μούνη γὰρ ἄγειν οὐκ ἔτι σωκῶ Λύπης ἀντίῤῥοπον ἄχθος. Archytas Pythagoreus ap. Gale. συνίσταται τὸ ἰσόῤῥοπον ἐκ τῶ βαρέος καὶ κούφω. Hesych. Ἰσόῤῥοπον. ἰσοβαρές—ἐκ μεταφορᾶς τῶν μὴ ῥεπόντων ζυγῶν. Vid. infra 443. 446. Glossar. in Theb. 21. Scaliger. Conj. in Varr. p. 193.

354. Ἀπόρθητος. *Non vastatus.* Hanc laudem jure quodam proprio urbi suæ vindicabant Athenienses. Oraculum ap. Herodot. VII. 141. Τεῖχος Τριτογενεῖ ξύλινον διδοῖ εὐρύοπα Ζεύς, Μοῦνον ἀπόρθητον τελέθειν. Eurip. Med. 820. Ἐρεχθεῖδαι τὸ παλαιὸν ὄλβιοι, Καὶ θεῶν παῖδες μακάρων, Ἱερᾶς χώρας ἀπορθήτου τ' ἀποφερβόμενοι Κλεινοτάταν σοφίαν.

355. Ἕρκος. *Munimentum.* Sententia a multis auctoribus diverse prolata; et primum a Lycurgo in Epistola ap. Plutarch. in Vit. p. 95. οὐκ ἂν εἴη ἀτείχιστος πόλις, ἅτις ἀνδρείοις καὶ οὐ πλίνθοις ἐστεφάνωται. Alcæus apud Schol. ad h. l: Ἄνδρες γὰρ πόλεος πύργος ἀρήϊος. lege, Ἄνδρες πόληος πύργος ἀρήϊοι. Thucyd. VII. 77. Ἄνδρες γὰρ πόλις, καὶ οὐ τείχη, οὐδὲ νῆες ἀνδρῶν κεναί. ubi vid. Wass. Palæphatus XVII. φασὶ δέ, ὅτι καὶ χαλκοῦν τεῖχος τῇ πόλει αὐτοῦ περιεβέβλητο· ὅπερ ἔστι ψευδές· ὀπλίτας γάρ, ὡς οἶμαι, εἶχε, τὴν πόλιν αὐτοῦ φυλάττοντας. Senarius proverbialis apud Plutarchum, Schott. p. 604. Ἄνδρες γάρ εἰσιν αἱ πόλεις, οὐκ οἰκίαι. qui πεπαρῳδημένος videtur ex Euripidis Phryxo, Αἱ γὰρ πόλεις εἴσ' ἄνδρες, οὐκ ἐρημία. Sophocl. Œd. T. 56. Ὡς οὐδέν ἐστιν οὔτε πύργος, οὔτε ναῦς Ἔρημος, ἀνδρῶν μὴ ξυνοικούντων ἔσω. Sic enim interpungendum. Tacitus Hist. I. *Quid? vos pulcherrimam hanc urbem domibus et tectis et congestu lapidum stare creditis? Muta ista et inania intercidere ac repa-*

rari possunt. Æternitas rerum, et pax gentium, et mea cum vestra salus incolumitate senatus firmatur.

358. Καταυχέω. *Glorior.* αὐχέω est *confidenter dico.* Vide Gloss. in Prometh. 710.

360. Ἀλάστωρ. *Malus Genius.* Anglice, *An evil spirit.* De hac voce insignis est Etymologi locus p. 57, 25. e lexico Rhetorico depromtus. Ἀλάστωρ, ὁ ἁμαρτωλός, ἢ ὁ φονεύς, ἢ ὁ ἐφορῶν τοὺς φόνους Ζεύς. κατὰ μὲν Χρύσιππον τὸν φιλόσοφον, ἐπὶ τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ φονέως, ἀπὸ τῆς ἐλάσεως, ὁ ἄξιος τοῦ ἐλαύνεσθαι διὰ φόνον· ἢ ἀπὸ τοῦ ἀλᾶσθαι τὸ πλανᾶσθαι, ἢ ὁ ἄλαστα δρῶν. κατὰ δὲ Ἀπολλόδωρον, ἀπὸ τοῦ ἀλιτεῖν, ὅ ἐστιν ἁλιτανεύτως ἀδικεῖν—ἐπὶ δὲ τοῦ Διός, οἷον, ἀλάστωρ Ζεύς, ἀπὸ τοῦ τοῖς τὰ ἄλαστα πάσχουσιν ἐπαμύνειν. ἢ ὁ τὰ ἄλαστα (τουτέστι τὰ χαλεπὰ) τηρῶν. Μένανδρος· ὁ δ' ἀλάστωρ ἐγὼ Καὶ ζηλότυπος ἄνθρωπος—καί, δαιμόνων ἀλαστόρων. Eadem fere leguntur in Lexico Sangerm. ap. Bekker. Anecd. Græc. I. p. 374. Ibid. p. 382. Ἀλάστωρ· θηλυκῶς Νικόχαρις τὴν ἀλάστορα ἔφη σφίγγα —Ἀλάστορον. ἀντὶ τοῦ ἀλάστορα, ἀπὸ τῆς εὐθείας ὁ ἀλάστορος, Αἰσχύλος μέγαν ἀλάστορον εἶπεν. Harpocrat. Ἀλάστωρ. οὗ μηδέποτ' ἄν τις ἐπιλάθοιτο. Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. πολὺ δὲ τοὔνομα ἐν τῇ τραγῳδίᾳ. Erotian. p. 15. Ἀλάστορες. Βακχεῖος μὲν ἐν πρώτῳ φονεῖς φησίν, ἐκ τῆς Εὐριπίδου Μελανίππης, λέγοντος, Ἴσως ἀλάστορας (ἀλάστορ') οὐκ ἐτόλμησε κτανεῖν. ἔνιοι δὲ τοὺς ἀνόσιόν τι καὶ μιαρὸν ἐργασαμένους, κἂν μὴ ὦσι φονεῖς· οἱ ἄλαστα τινὰ καθ' ὁδοὺς διαπραττόμενοι. Optime Galenus, αὐτοί τε οἱ ἄνθρωποι οἱ τὰ ἀλαστὰ ἐργασάμενοι, καὶ οἱ τιμωροὶ αὐτῶν δαίμονες. Noster Suppl. 410. τὸν πανώλεθρον θεὸν Βαρὺν ξύνοικον θησόμεσθ' ἀλάστορα. Agam. 1503. ὁ παλαιὸς δριμὺς ἀλάστωρ Ἀτρέως. 1509. πατρόθεν δὲ συλλήπτωρ γένοιτ' ἂν ἀλάστωρ. Sophocl. Œd. Col. 787. ἀλλὰ σοὶ τάδ' ἔστ', ἐκεῖ Χώρας ἀλάστωρ οὐμὸς ἐνναίων ἀεί. Trachin. 1094. Νεμέας ἔνοικον, βουκόλων ἀλάστορα, Λέοντα. 1235. ὕστις μὴ ἐξ ἀλαστόρων νοσεῖ. Cf. Ajac. 373. Sæpius apud Euripidem occurrit. Demosthenis locus quem respicit Harpocratio est pro Ctesiph. §. 91. De veriverbio vid. infra 983.

364. **Σέλμα.** *Transtrum. Tabulatum.* Vid. Glossar. in Theb. 32. Lycophr. 1217. *Πορκεὺς δίκωπον σέλμα ναυστολῶν ἑλᾷ.*

365. **Ἐπενθόρω.** *Insilio.* Vid. Glossar. in Theb. 450. ubi vere monui, formam *θορέω* non nisi in Grammaticorum cerebellis locum habuisse. Antipater Sidonius in Analect. T. II. p. 13. *Τῷ δέ τοι ἀῤῥίγητος ἐπένθορε ταυροφόνος θήρ.*

368. **Φθόνος.** Animum advertant tirones ad superstitiosam veterum *δεισιδαιμονίαν*, qui Deos credebant hominibus præpollentibus invidere. Classicus est Herodoti locus III. 40. ΑΜΑΣΙΣ ΠΟΛΥΚΡΑΤΕΙ ΩΔΕ ΛΕΓΕΙ. *Ἡδὺ μὲν πυνθάνεσθαι ἄνδρα φίλον καὶ ξεῖνον εὖ πρήσσοντα· ἐμοὶ δὲ αἱ σαὶ μεγάλαι εὐτυχίαι οὐκ ἀρέσκουσιν, ἐπισταμένῳ τὸ θεῖον, ὡς ἔστι φθονερόν.* VII. 46. *ὁ δὲ θεὸς γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα, φθονερὸς ἐν αὐτῷ εὑρίσκεται ἐών.* vid. Wesseling. Dissert. Herod. p. 193. Herodotum meliora docere potuisset Pythagoras, qui aiebat deos *οὐκ εἶναι κακῶν αἰτίους.* Eurip. Orest. 963. *φθόνος νιν εἶλε θεόθεν.* Alc. 1138. *Ἔχεις· φθόνος δὲ μὴ γένοιτό τις θεῶν.* Suppl. 348. *Ἤδη τόδ' ἔσται, κοὐχὶ σὺν φθόνῳ θεῶν.* Iph. Aul. 1097. *Μή τις θεῶν φθόνος ἔλθῃ.* De invidia deorum vid. J. M. Gesneri Opusc. T. III. p. 336. Ruhnken. ad Rutil. Lup. p. 75.

370. **Φλέγω.** *Uro.* Active; ut in Theb. 272. 509. ubi vide.

371. **Τέμενος.** *Templum.* Proprie vero, *septum deo consecratum*, terræ portio quæ *ἀποτέμνεται.* Cum nostro Jos. Scaliger. in Varron. p. 98. confert Pacuv. ap. Varron. de L. L. p. 66. *O magna templa cœlitum commixta stelleis splendideis:* et Ennii, *cærula cœli Templa.* Sic Lucret. VI. 1226. *cœli templa tueri.* Sic I. 1013. ubi vid. Wakefield.

372. **Στῖφος.** Vid. supra 20.

373. **Ἁλίῤῥοθος.** *In quo unda murmurat.* Vid. Glossar. in Prometh. 1084. ed. 2. et in Theb. 7. Harpocrat. v. *Πόριος.—καὶ πόροι ἁλιῤῥόθιοι παρὰ Σοφοκλεῖ, ἤγουν ποταμοὶ εἰς τὴν θάλατταν ῥέοντες.* nempe Ajac. 412. *ἰὼ πόροι ἁλίῤῥοθοι.*

377. **Προκείμενος.** *Promulgatus.* De lege proprie dictum. Soph. Œd. T. 865. *Ὧν νόμοι πρόκεινται.* Eurip. Iph. Aul. 1189. *Τὸν νόμον ἀνάγκη τὸν προκείμενον σέβειν.* Soph. Antig. 481. *Νόμους ὑπερβαίνουσα τοὺς προκειμένους.* Ceterum de hac conditione cf. I. Regg. xx. 39. *καὶ ἰδοῦ, ἀνὴρ εἰσήγαγε πρός με ἄνδρα, καὶ εἶπε πρός με, Φύλαξον τοῦτον τὸν ἄνδρα. ἐὰν δὲ ἐκπηδῶν ἐκπηδήσῃ, καὶ ἔσται ἡ ψυχὴ σοῦ ἀντὶ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ.* Vid. et II. Regg. x. 24.

378. **Ἔκθυμος.** *Amens.* Minus recte Hesychius, *Ἐκθύμως. προθύμως, κατὰ ψυχήν.* Sed lege *Ἐκ θυμοῦ.* vid. Glossar. in Theb. 871. Dixerat Homerus *ἐκ θυμοῦ πεσέειν,* sed paullo durius sonat *ἐκθύμου φρενός.*

382. **Τροπόομαι.** *Remum strupo adligo.* Hesyeh. *Τροπώσασθαι. τὸ τὴν κώπην πρὸς τὸν σκαλμὸν δῆσαι τῷ τροπωτῆρι.* Schol. *Τροπωτήρ, ὁ δεσμεύων τὴν κώπην πρὸς τῷ σκαλμῷ.* Gloss. Vett. *Τροπωτήρ. Strupus.* Isidorus Orig. XX. 4. *Strupi, vincula loro vel lino facta, quibus remi ad scalmos alligantur.* Vitruvius X. 8. a Wesselingio emendatus Obs. II. 28. *Etiam remi circa scalmos strupis religati cum manibus impelluntur et reducuntur.* Photius, Suidas, et Etymologus, *Τροπωτῆρες, οἱ ἱμαντες οἱ ἐν τοῖς πλοίοις, ἐν οἷς αἱ κῶπαι περὶ τοὺς σκαλμοὺς περιδέονται.* Corrige, *σὺν οἷς αἱ κῶπαι.* Schol. Aristoph. Acharn. 547. *Τροπωτήρων. τῶν ἱμάντων τῶν συνδεόντων τὸν πάτταλον, (λέγω δὲ τὸν σκαλμὸν) τὴν κώπην.* Scribe, *καὶ τὴν κώπην,* vel *πρὸς τὸν πάτταλον.* Pollux I. 87. *καὶ ὅθεν μὲν αἱ κῶπαι ἐκδέονται, σκαλμός· ᾧ δὲ ἐκδέονται, τροπωτήρ· καὶ τροπώσασθαι τὴν ναῦν.* Apud Lucian. Mort. Dial. T. I. p. 341. Mercurius ait se Charonti *τροπωτῆρα* emisse *δύο ὀβολῶν.* cf. Aristoph. Ach. 549. Antiquius vocabulum fuit *τροπός.* Odyss. Δ. 782. *Ἠρτύνοντο δ' ἐρετμὰ τροποῖς ἐν δερματίνοισι.* ubi vid. Schol. et Hesych. in voce. Antiatticista Sangerm. p. 114. *Τροποῦσθαι τὴν κώπην.* *Εὔβουλος Κεκολλωμένοις.* Thucyd. II. 93. *τὴν κωπήν, καὶ τὸ ὑπηρέσιον, καὶ τὸν τροπωτῆρα.*

Ibid. **Σκαλμός.** *Paxillus cui remus alligatur.* Vid. Pollucis locum supra citatum. Etymol. M. p. 715, 21. *Σκαλμός· περὶ ὃν δε-*

σμεύουσι τὰς κώπας πάσσαλος. Apollon. Rhod. I. 392. Σκαλμοῖς δ' ἀμφὶς ἐρετμὰ κατήρτυον. Eurip. Iph. T. 1347. Ναύτας τε πεντήκοντ', ἐπὶ σκαλμῶν πλάτας Ἔχοντας. Vid. infra 685. Cicero de Orat. I. 38. *duorum scalmorum naviculam.*

Ibid. Εὐήρετμος. *Ad remigandum aptus.* Ad κώπην referendum videtur. Eurip. Ion. 1160. Εὐηρέτμους ναῦς. Soph. Œd. Col. 716. Ἃ δ' εὐήρετμος ἔκπαγλ' ἁλία χερσὶ παραπεπταμένα πλάτα θρώσκει.

383. Καταφθίω. Vid. supra 237.

384. Ἄναξ. *Curator.* Vid. Glossar. in Prometh. 45. v. Χειρωναξία. Mox vero Ναῶν ἄνακτες sunt *duces.* Vid. Glossar. in Theb. 2. v. Πρύμνη. Observat Aristoteles in Rhetoricis, durius dictum esse ab Euripide κώπης ἀνάσσειν, Cycl. 86. Vid. Casaub. de Satyr. Poes. I. 6.

385. Ἐπιστάτης. *Præfectus.* Minus recte Stanleius, *armorum sciens,* quo sensu neque hic neque alibi poni potuit, quidquid dixerit Abreschius. Harpocrat. Ἐπιστάτης—ὁ ἐφεστηκὼς πράγματι ὀτφοῦν. Sophocl. Ajac. 27. ποιμνίων ἐπιστάταις. Œd. Col. 888. ἐναλίῳ θεῷ, Τοῦδ' ἐπιστάτῃ Κολωνοῦ. Electr. 76. καιρός, ὅσπερ ἀνδράσι Μέγιστος ἔργου παντός ἐστ' ἐπιστάτης. Eurip. Helen. 1283. Ναῦν δεῖ παρεῖναι, κἀρετμῶν ἐπιστάτας. Orest. 1110. ἐνόπτρων καὶ μύρων ἐπιστάτας.

388. Διάπλοος. Adjective sumendum putat Schutzius, ut significet, *navigando sine remissione intentum;* quod forsan verum sit; nisi legendum, Καὶ πάννυχοι δὴ εἰς διάπλοον καθίστασαν.

392. Λευκόπωλος. *Equis albis invectus.* Stanleius confert Theocrit. XIII. 11. Οὔδ' ὅκα ἁ λεύκιππος ἀνατρέχει ἐς Διὸς ἀώς. ubi quum codex præbeat ἐκ Διός, vide an legendum sit ἐξ ἁλός. Eurip. Troad. 848. Τὸ τᾶσδε λευκοπτέρου Ἀμέρας φίλον βροτοῖς φέγγος. Conjecturam aliquatenus confirmat Id. II. 147. Σάμερον, ἀνίκα πέρ τε

ποτ' ὠρανὸν ἔτρεχον ἵπποι, Ἀῶ τὰν ῥαδόπαχυν ἀπ' ὠκεανοῖο φέροισα. Sed vulgata lectio non erat temere solicitanda.

394. Ἠχώ. *Echo.* Multo rarius apud antiquos poetas, quam apud recentiores, Echo personam gerit. Eurip. Hecub. 1099. Κραυγῆς ἀκούσας ἦλθον· οὐ γὰρ ἥσυχος Πέτρας ὀρείας παῖς λέλακ' ἀνὰ στρατὸν Ἠχώ, διδοῦσα θόρυβον. Nescio an hic Echus mentio facta sit, quia Psyttalea Pani sacra fuerit; cf. v. 454. Archias Epigr. 14. Ἠχῶ πετρήεσσαν ὀρῇς, φίλε, Πανὸς ἑταίρην, Ἀντίτυπον φθογγὴν ἔμπαλιν ᾠδομένην. Pindar. Ol. XIV. 28. μελαντειχέα νῦν δόμον Φερσεφόνας ἴθι, Ἀχοῖ, πατρὶ κλυτὰν φέροισ' ἀγγελίαν. Sophocl. Phil. 187. βαρεῖα δ' ἀθυρόστομος Ἀχὼ τηλεφανὴς πικρᾶς οἰμωγᾶς ὑποκεῖται. Mosch. III. 62. Ἀχὼ δ' ἐν δονάκεσσι τεὰς ἐπιβόσκετ' ἀοιδάς. cf. ibid. 30. De Panis et Echus amore vid. Mosch. I. 1. et Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 272.

395. Ὄρθιος. *Ad incitandum aptus.* Anglice, *Rousing.* Ὄρθιον ἀντηλάλαξε, scilicet νόμον. Homer. Iliad. Δ. 11. ἔνθα στᾶσ' ἠΰσε θεὰ μέγα τε δεινόν τε, Ὄρθι' Ἀχαιοῖσιν. H. in Cerer. 20. ἰάχησε δ' ἄρ' ὄρθια φωνῇ. ubi vid. Ruhnken. De ὀρθίῳ νόμῳ vid. Schott. ad Procli Chrestom. p. 436. ed. Gaisford. Sopater Stobæi XLIV. p. 311. τῷ μὲν τὸν λόγον διατεθεμένῳ χαλεπὸν οὐδέν, ἐκ τῶν ἄκρων παραγγελμάτων τὸν ὄρθιον τῆς ἀρετῆς ᾄδειν νόμον. Noster Agam. 1155. δυσφάτῳ κλαγγᾷ Μελοτυπεῖς, ὁμοῦ τ' ὀρθίοισιν νόμοις. Choeph. 749. Καὶ νυκτιπλάγκτων ὀρθίων κελευσμάτων. Sophocl. Antig. 1206. ὀρθίων κωκυμάτων. Electr. 685. ὀρθίων κηρυγμάτων. Eurip. Iph. A. 94. ὀρθίῳ κηρύγματι. Troad. 1265. ὀρθίαν Σάλπιγγος ἠχώ. Heracl. 830. Ἐπεὶ δ' ἐσήμην' ὄρθιον Τυρσηνικῇ Σάλπιγγι. Hinc tragicum verbum ὀρθιάζειν, de quo vid. infra 693.

396. Ἀνταλαλάζω. *Vicissim clamorem edo.* Nempe Græci pugnam inituri, pro more ἠλάλαζον. Vid. Xenophontis locum citatum in Glossar. ad Theb. 254. Spanhem. ad Julian. p. 234. Bielii Thesaur. Philol. in voce.

398. Γνώμης ἀποσφαλείς dicitur *qui spe excidit.* Exempla vide in Glossar. ad Prometh. 481. ed. 2.

399. Παιάν. Vid. Glossar. in Theb. 632. 867. Thucyd. ἤδη ἐπεπαιάνιστο αὐτοῖς ὡς ἐπίπλουν. Xenoph. Anab. I. X. 10. Ὡς δὲ εἶδον οἱ Ἕλληνες ἐγγύς τε ὄντας καὶ παρατεταγμένους, αὖθις παιανίσαντες ἐπῆσαν πολὺ ἔτι προθυμότερον ἢ τὸ πρόσθεν.

401. Ἀϋτή. *Clamor.* Vid. ad Theb. 380.

Ibid. Ἐπιφλέγω. *Incendo.* Active. Vid. supra 370. Sophocl. Ajac. 196. a Brunckio citatum, Ἄταν οὐρανίαν φλέγων.

402. Ῥοθιάς. *Undarum strepitum ciens.* Hesych. Ῥοθιάζειν. ἐλαύνειν. ἀπὸ τοῦ ψόφου τῆς εἰρεσίας. Hermippus apud Hesych. v. Πανικτόν. Ὥρα τοίνυν μετ' ἐμοῦ χωρεῖν [τὸν] κωπητῆρα λαβόντα, Καὶ προσκεφάλαιον, ἵν' ἐς τὴν ναῦν ἐμπηδήσας ῥοθιάζῃς. B. Ἀλλ' οὐ δέομαι, πανικτὸν ἔχων τὸν πρωκτόν. Ubi quid sit πανικτόν juxta cum ignarissimis scio. Forsan legendum πηνικτόν, *vermiculatum*, Anglice, *embroidered*; versum autem hunc in modum suppleveris, Ἀλλ' οὐ δέομαι, πηνικτὸν ἔχων τὸν πρωκτόν, προσκεφαλαίου. προσκεφάλαιον de quo loquitur Hermippus, pulvinar erat, quod sibi substernebant remiges, ὑπηρέσιον dictum a Thucydide II. 93. Hujus autem remigis πρωκτός non egebat προσκεφαλαίῳ, quippe qui vibicibus probe esset vermiculatus. Verbum πανίσδεται occurrit Theocrit. XVIII. 32. Vid. supra ad 373. Eurip. Iph. T. 1387. κώπαις ῥόθι' ἁλὸς λευκαίνετε.

Ibid. Ξυνεμβολή. Vid. supra 284.

403. Ἅλμη. *Mare.* Eædem voces occurrunt Eurip. Iph. T. 1391. Οἱ δὲ στεναγμὸν ἡδὺν ἐκβρυχώμενοι, Ἔπαισαν ἅλμην.

Ibid. Βρύχιος. *Fremibundus.* Apollon. Rhod. I. 1310. Τοῖσιν δὲ Γλαῦκος βρυχίης ἁλὸς ἐξεφαάνθη. Quoniam vero mare βρύχιον est κατ' ἐξοχήν, hinc βρύχιος interdum ponitur pro *marinus*, quod tamen accuratius dicitur ὑποβρύχιος. Hesych. Βρύχιον. ὑποβρύχιον, βυθιζόμενον. Apollon. Rhod. IV. 945. Αἱ δ' ὅτε μὲν κρημνοῖς ἐναλίγκιαι ἠέρι κῦρον, Ἄλλοτε τε βρύχιαι νεάτῳ ὑπὸ πυθμένι πόντου Ἠρήρεινθ'. Sed, ut verum fateor, suspicio mihi animo insidet, vetus

fuisse vocabulum βρύξ, quod κῦμα significabat, unde βρύχω, *adinstar maris fremo.* Hinc ὑπόβρυξ. Homer. Odyss. E. 319. Τὸν δ' ἄρ' ὑπόβρυχα θῆκε πολὺν χρόνον. ubi Schol. ὑποβρύχιον. Ceterum ob mirandum stuporem ejus non prætermittendus est Hesychius ita scribens; Βούχωμα. φρόνημα. in quo explicando laterem lavant interpretes. Corrige Βρύχημα. φώνημα. Confusa sunt φρόνημα et φώνημα Alciphr. III. 48.

Ibid. Κέλευσμα. *Hortatio.* Erat in unaquaque navi κελευστής, *portisculus,* qui remigibus signum dabat, quo certum in remigando rhythmum servarent. Isidorus de Orig. XVI. p. 7. *Proceleusmaticus est, eo quod ad celeuma canendum aptus [sit. Hoc canunt qui uvas perimunt.—Aliter, celeuma est carmen, quod navigantes canere solent; vel clamor nauticus, id est vox nautarum.]* Voces uncinulis inclusas ex MSto edidit J. F. de la Porte du Theil. Manifesto legendum, *qui uvas premunt.* Eurip. Iph. Taur. 1405. γυμνὰς ἐξ ἐπωμίδων χέρας Κώπῃ προσαρμόσαντες ἐκ κελεύσματος. Thucyd. VII. 70. II. 92. ἀπὸ ἑνὸς κελεύσματος ἐμβοήσαντες. VII, 40. ἐπιφερόμενοι ἐκ παρακελεύσεως. πολλὴ μὲν γὰρ ἑκατέροις προθυμία ἀπὸ τῶν ναυτῶν εἰς τὸ ἐπιπλεῖν, ὁπότε κελευσθείη, ἐγίγνετο. De locutione, ἀφ' ἑνὸς κελεύσματος, vid. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 30. Sophron apud Etym. M. p. 502, 18. emendatior apud Athen. III. p. 87. A. Αἴ γα μὰν κόγχαι, ὥσπερ αἰκ' ἐξ ἑνὸς κελεύσματος Κεχάνατ' ἄμμι πᾶσαι. De κελευστῇ autem pauca quædam subjiciam. Gloss. Philox. *Portisculus.* Κελευστής. Eurip. Hel. 1591. a Piersono probabiliter correctus, ῥόθιά τ' ἐξεπίμπλατο Βοῆς, κελευστοῦ φθέγματ' ὡς ἠκούσαμεν. ibid. 1611. ναυβάταις δὲ τοῖσι σοῖς Βοᾷ κελευστὴς τὴν ἐναντίαν ὅπα. Arrian. de Exp. Alex. p. 383. τῶν κελευστῶν ἐνδιδόντων τὰς ἀρχάς τε καὶ ἀναπαύλας τῇ εἰρεσίᾳ. Longus Pastor. 3. a Jungermanno citatus ad Polluc. I. 96. εἷς μὲν αὐτοῖς κελευστὴς ναυτικὰς ᾖδεν ᾠδάς· οἱ δὲ λοιποί, καθάπερ χόρος, ὁμοφώνως, κατὰ καιρὸν τῆς ἐκείνου φωνῆς ἐβόων. Ecquis non in mentem revocat carmina quæ ad remorum sonitum nautæ Siculi ac Veneti cantare solent? Rem apprime illustrat Silius Ital. VI. 360. *mediæ stat margine puppis, Qui voce alternos nautarum temperet ictus, Et remis dictet sonitum, pariterque relatis Ad sonitum plaudat resonantia cærula tonsis.* ubi vid. D.

Heinsium. Ovid. Metam. III. x. *qui requiemque modumque Voce dabat remis animorum* HORTATOR. Virgil. Æn. III. 128. *Nauticus exoritur vario certamine clamor;* HORTANTUR *socii, Cretam proavosque petamus.* ubi vid. Serv. Ennius ap. Scaliger. ad Varron. p. 818. *tonsam ante tenentes Parerent, observarent, portisculu' signum Cum daret.* Conf. Suid. v. Κελευστής, et Eustath. in Iliad. Λ. p. 831, 27.

407. * Ἐπεκχωρέω. *Procedo.* Hoc compositum alibi non offendi. Nescio an rectius legeretur ὑπεξεχώρει.

408. Παῖδες Ἑλλήνων. i. e. Ἕλληνες. Circumlocutio Homerica. Apollon. Lex. Homer. Υἱες Ἀχαιῶν. περιφραστικῶς οἱ Ἀχαιοί. καὶ ἐν τῷ ἔθει (*in communi sermone*) φιλοσόφων παῖδες, ἀντὶ τοῦ, φιλόσοφοι. Herodot. I. 27. Λυδῶν παῖδας. V. 49. παῖδας Ἰώνων. Eurip. Suppl. 1213. Ἀργείων παισί. Plato Rep. III. p. 441. Ἀσκληπίου παῖδες. i. e. *medici*, quorum notior periphrasis est Ἀσκληπιαδῶν παῖδες, Ælian. ap. Suid. v. Ἀσκληπιάδης. Athen. III. p. 115. C. παῖδες ἰατρῶν Plutarch. p. 501. A. Ἑλλήνων παῖδες Julian. Misopog. p. 132. ed. 1583. Αἰγυπτίων παῖδες Epist. I. p. 147. φιλοσόφων παῖδες p. 227. γραμματικῶν παισίν Eustath. ad Iliad. Θ. p. 707, 26. Πλατωνικῶν παῖδες Joann. Diacon. in Hesiod. p. 275. ἁλιέων παῖδες Schol Aristoph. Plut. 910. Eutecnius in Nicand. Alex. 167. ῥητόρων παῖδες Dionys. Hal. de Comp. Verb. p. 313. ubi vide Schaefer. Cf. Ælian. V. H. I. 29. III. 1. IV. 28. et omnino notandum, hoc genus loquendi apud sophistas et scriptores neotericos maxime in gratia fuisse.

410. Ἕδος. *Delubrum.* τὸ ἄγαλμα, καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἵδρυται. Timæus Lex. Plat. p. 93. ubi vid. Ruhnken. Theb. 227.

411. Θήκη. *Repositorium.* i. e. *Sepulcrum.* Hesych. et Suid. Θῆκαι, σόροι. Agam. 454. Θήκας Ἰλιάδος γᾶς—κατέχουσιν. Auctor nescio quis apud Suid. in voce, διὰ δὲ ξύλων ἀπορίαν τὰς θήκας τῶν πέριξ τεθαμμένων ἀνορύσσοντες, ἐκείνοις ἐς τἀναγκαῖα ἐχρῶντο. Sophocl. Œd. Col. 1763. Œdipi sepulcrum vocat Θήκην ἱεράν, ἣν κεῖνος ἔχει. Electr. 895. ὁρῶ—περιστεφῆ κύκλῳ Πάντων ὅσ' ἐστὶν ἀνθέων θήκην πατρός. Herodot. II. 67. θάπτουσι ἐν ἱρῇσι θηκῇσι.

Ceterum sepulcrorum paternorum mentio in hujusmodi hortationibus solennis fuit. Scythæ inter alia hoc etiam Dario respondebant, Herodot. VII. 127. *εἰ δὲ δέοι πάντως ἐς τοῦτο κατὰ τάχος ἀπικνεέσθαι, τυγχάνουσι ἡμῖν ἐόντες τάφοι πατρώϊοι· φέρετε, τούτους ἀνευρόντες, συγχέειν πειρᾶσθε αὐτούς· καὶ γνώσεσθε τότε, εἴτε ὑμῖν μαχησόμεθα περὶ τῶν ταφῶν, εἴτε καὶ μὴ μαχησόμεθα.* Charisius apud Rutil. Lup. p. 98. *Obsecrare pro sacris ac delubris deorum immortalium, pro parentum monumentis, pro vobis ipsis et salute vestra.* Sallust. B. C. 6. p. 28. *Alius alium hortari, hostibus obviam ire, libertatem, patriam, parentesque armis tegere.* Similiter fere Nicias ap. Thucyd. VII. 69. sistitur *ἄλλα τε λέγων, ὅσα ἐν τῷ τοιούτῳ ἤδη τοῦ καιροῦ ὄντες ἄνθρωποι, οὐ πρὸς τὸ δοκεῖν τινὶ ἀρχαιολογεῖν φυλαξάμενοι, εἴποιεν ἄν, καὶ ὑπὲρ ἁπάντων παραπλήσια, ἔς τε γυναῖκας καὶ παῖδας καὶ θεοὺς πατρῴους προφερόμενα, ἀλλ' ἐπὶ τῇ παρούσῃ ἐκπλήξει ὠφέλιμα νομίζοντες ἐπιβοῶνται.* Homer. Iliad. O. 663. *ἔτι δὲ μνήσασθε ἕκαστος Παίδων ἠδ' ἀλόχων, καὶ κτήσιος, ἥδε τοκήων.* Virgil. Æn. X. 280. *Nunc conjugis esto Quisque suæ tectique memor.*

412. Ῥόθος. *Strepitus.* Vid. Glossar. in Theb. 7. infra 468.

413. Ὑπαντιάζω. *Occurro.* Infra 842. 858.

Ibid. Ἀκμή. *Cuspis,* vel *acies,* et metaphorice ipse temporis articulus in quo quid fieri debet. Vocem illustravi ad Theb. 95.

414. Χαλκήρης. *Ære instructus.* Hesych. Χαλκήρεας. χαλκῷ ἡρμοσμένους. Apud Polluc. I. 85. ubi navis partes recensentur, pro χαλκήνης, voce ignorabili, reponendum puto χαλκήρης. Infra 422. κωπήρης est *remis instructus.* In Eurip. Cycl. 15. ἀμφῆρες δόρυ est *navis utrinque instructus,* sc. *remis.* κωπῆρες σκάφος Hel. 1397. Composita sunt ab ἄρω. Infra 1057. λευκήρης.

Ibid. Στόλος. *Prora. Rostrum.* Respondet fere isti navium nostrarum parti Anglice dictæ, *the Cut-water,* quæ proræ prominet. Hesych. Στόλος—καὶ ὁ τῆς νεὼς ἔμβολος λέγεται, τὸ εἰς ὀξὺ συνεστραμμένον. Lege, διὰ τὸ εἰς ὀξὺ συνεσταλμένον εἶναι. Schol. ad

Heinsium. Ovid. Metam. III. x. *qui requiemque modumque Voce dabat remis animorum* HORTATOR. Virgil. Æn. III. 128. *Nauticus exoritur vario certamine clamor*; HORTANTUR *socii, Cretam proavosque petamus.* ubi vid. Serv. Ennius ap. Scaliger. ad Varron. p. 818. *tonsam ante tenentes Parerent, observarent, portisculu' signum Cum daret.* Conf. Suid. v. Κελευστής, et Eustath. in Iliad. Λ. p. 831, 27.

407. * Ἐπεκχωρέω. *Procedo.* Hoc compositum alibi non offendi. Nescio an rectius legeretur ὑπεξεχώρει.

408. Παῖδες Ἑλλήνων. i. e. Ἕλληνες. Circumlocutio Homerica. Apollon. Lex. Homer. Υἱες Ἀχαιῶν. περιφραστικῶς οἱ Ἀχαιοί. καὶ ἐν τῷ ἔθει (*in communi sermone*) φιλοσόφων παῖδες, ἀντὶ τοῦ, φιλόσοφοι. Herodot. I. 27. Λυδῶν παῖδας. V. 49. παῖδας Ἰώνων. Eurip. Suppl. 1213. Ἀργείων παισί. Plato Rep. III. p. 441. Ἀσκληπίου παῖδες. i. e. *medici*, quorum notior periphrasis est Ἀσκληπιαδῶν παῖδες, Ælian. ap. Suid. v. Ἀσκληπιάδης. Athen. III. p. 115. C. παῖδες ἰατρῶν Plutarch. p. 501. A. Ἑλλήνων παῖδες Julian. Misopog. p. 132. ed. 1583. Αἰγυπτίων παῖδες Epist. I. p. 147. φιλοσόφων παῖδες p. 227. γραμματικῶν παισίν Eustath. ad Iliad. Θ. p. 707, 26. Πλατωνικῶν παῖδες Joann. Diacon. in Hesiod. p. 275. ἀλιέων παῖδες Schol Aristoph. Plut. 910. Eutecnius in Nicand. Alex. 167. ῥητόρων παῖδες Dionys. Hal. de Comp. Verb. p. 313. ubi vide Schaefer. Cf. Ælian. V. H. I. 29. III. 1. IV. 28. et omnino notandum, hoc genus loquendi apud sophistas et scriptores neotericos maxime in gratia fuisse.

410. Ἕδος. *Delubrum.* τὸ ἄγαλμα, καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἵδρυται. Timæus Lex. Plat. p. 93. ubi vid. Ruhnken. Theb. 227.

411. Θήκη. *Repositorium.* i. e. *Sepulcrum.* Hesych. et Suid. Θῆκαι, σόροι. Agam. 454. Θήκας Ἰλιάδος γᾶς—κατέχουσιν. Auctor nescio quis apud Suid. in voce, διὰ δὲ ξύλων ἀπορίαν τὰς θήκας τῶν πέριξ τεθαμμένων ἀνορύσσοντες, ἐκείνοις ἐς τἀναγκαῖα ἐχρῶντο. Sophocl. Œd. Col. 1763. Œdipi sepulcrum vocat Θήκην ἱεράν, ἣν κεῖνος ἔχει. Electr. 895. ὁρῶ—περιστεφῆ κύκλῳ Πάντων ὅσ' ἐστὶν ἀνθέων θήκην πατρός. Herodot. II. 67. θάπτουσι ἐν ἱρῇσι θηκῇσι.

Ceterum sepulcrorum paternorum mentio in hujusmodi hortationibus solennis fuit. Scythæ inter alia hoc etiam Dario respondebant, Herodot. VII. 127. *εἰ δὲ δέοι πάντως ἐς τοῦτο κατὰ τάχος ἀπικνεέσθαι, τυγχάνουσι ἡμῖν ἐόντες τάφοι πατρώϊοι· φέρετε, τούτους ἀνευρόντες, συγχέειν πειρᾶσθε αὐτούς· καὶ γνώσεσθε τότε, εἴτε ὑμῖν μαχησόμεθα περὶ τῶν ταφῶν, εἴτε καὶ μὴ μαχησόμεθα.* Charisius apud Rutil. Lup. p. 98. *Obsecrare pro sacris ac delubris deorum immortalium, pro parentum monumentis, pro vobis ipsis et salute vestra.* Sallust. B. C. 6. p. 28. *Alius alium hortari, hostibus obviam ire, libertatem, patriam, parentesque armis tegere.* Similiter fere Nicias ap. Thucyd. VII. 69. sistitur *ἄλλα τε λέγων, ὅσα ἐν τῷ τοιούτῳ ἤδη τοῦ καιροῦ ὄντες ἄνθρωποι, οὐ πρὸς τὸ δοκεῖν τινὶ ἀρχαιολογεῖν φυλαξάμενοι, εἴποιεν ἄν, καὶ ὑπὲρ ἁπάντων παραπλήσια, ἔς τε γυναῖκας καὶ παῖδας καὶ θεοὺς πατρῴους προφερόμενα, ἀλλ' ἐπὶ τῇ παρούσῃ ἐκπλήξει ὠφέλιμα νομίζοντες ἐπιβοῶνται.* Homer. Iliad. O. 663. *ἔτι δὲ μνήσασθε ἕκαστος Παίδων ἠδ' ἀλόχων, καὶ κτήσιος, ἠδὲ τοκήων.* Virgil. Æn. X. 280. *Nunc conjugis esto Quisque suæ tectique memor.*

412. Ῥόθος. *Strepitus.* Vid. Glossar. in Theb. 7. infra 468.

413. Ὑπαντιάζω. *Occurro.* Infra 842. 858.

Ibid. Ἀκμή. *Cuspis,* vel *acies,* et metaphorice ipse temporis articulus in quo quid fieri debet. Vocem illustravi ad Theb. 95.

414. Χαλκήρης. *Ære instructus.* Hesych. Χαλκήρεας. χαλκῷ ἡρμοσμένους. Apud Polluc. I. 85. ubi navis partes recensentur, pro χαλκήνης, voce ignorabili, reponendum puto χαλκήρης. Infra 422. κωπήρης est *remis instructus.* In Eurip. Cycl. 15. ἀμφῆρες δόρυ est *navis utrinque instructus,* sc. *remis.* κωπῆρες σκάφος Hel. 1397. Composita sunt ab ἄρω. Infra 1057. λευκήρης.

Ibid. Στόλος. *Prora. Rostrum.* Respondet fere isti navium nostrarum parti Anglice dictæ, *the Cut-water,* quæ proræ prominet. Hesych. Στόλος—καὶ ὁ τῆς νεὼς ἔμβολος λέγεται, τὸ εἰς ὀξὺ συνεστραμμένον. Lege, διὰ τὸ εἰς ὀξὺ συνεσταλμένον εἶναι. Schol. ad

Heinsium. Ovid. Metam. III. x. *qui requiemque modumque Voce dabat remis animorum* HORTATOR. Virgil. Æn. III. 128. *Nauticus exoritur vario certamine clamor;* HORTANTUR *socii, Cretam proavosque petamus.* ubi vid. Serv. Ennius ap. Scaliger. ad Varron. p. 818. *tonsam ante tenentes Parerent, observarent, portisculu' signum Cum daret.* Conf. Suid. v. Κελευστής, et Eustath. in Iliad. Λ. p. 831, 27.

407. * Ἐπεκχωρέω. *Procedo.* Hoc compositum alibi non offendi. Nescio an rectius legeretur ὑπεξεχώρει.

408. Παῖδες Ἑλλήνων. i. e. Ἕλληνες. Circumlocutio Homerica. Apollon. Lex. Homer. Υἷες Ἀχαιῶν. περιφραστικῶς οἱ Ἀχαιοί. καὶ ἐν τῷ ἔθει (*in communi sermone*) φιλοσόφων παῖδες, ἀντὶ τοῦ, φιλόσοφοι. Herodot. I. 27. Λυδῶν παῖδας. V. 49. παῖδας Ἰώνων. Eurip. Suppl. 1213. Ἀργείων παισί. Plato Rep. III. p. 441. Ἀσκληπίου παῖδες. i. e. *medici*, quorum notior periphrasis est Ἀσκληπιαδῶν παῖδες, Ælian. ap. Suid. v. Ἀσκληπιάδης. Athen. III. p. 115. C. παῖδες ἰατρῶν Plutarch. p. 501. A. Ἑλλήνων παῖδες Julian. Misopog. p. 132. ed. 1583. Αἰγυπτίων παῖδες Epist. I. p. 147. φιλοσόφων παῖδες p. 227. γραμματικῶν παισίν Eustath. ad Iliad. Θ. p. 707, 26. Πλατωνικῶν παῖδες Joann. Diacon. in Hesiod. p. 275. ἀλιέων παῖδες Schol Aristoph. Plut. 910. Eutecnius in Nicand. Alex. 167. ῥητόρων παῖδες Dionys. Hal. de Comp. Verb. p. 313. ubi vide Schaefer. Cf. Ælian. V. H. I. 29. III. 1. IV. 28. et omnino notandum, hoc genus loquendi apud sophistas et scriptores neotericos maxime in gratia fuisse.

410. Ἕδος. *Delubrum.* τὸ ἄγαλμα, καὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἵδρυται. Timæus Lex. Plat. p. 93. ubi vid. Ruhnken. Theb. 227.

411. Θήκη. *Repositorium.* i. e. *Sepulcrum.* Hesych. et Suid. Θῆκαι, σόροι. Agam. 454. Θήκας Ἰλιάδος γᾶς—κατέχουσιν. Auctor nescio quis apud Suid. in voce, διὰ δὲ ξύλων ἀπορίαν τὰς θήκας τῶν πέριξ τεθαμμένων ἀνορύσσοντες, ἐκείνοις ἐς τἀναγκαῖα ἐχρῶντο. Sophocl. Œd. Col. 1763. Œdipi sepulcrum vocat Θήκην ἱεράν, ἣν κεῖνος ἔχει. Electr. 895. ὀρῶ—περιστεφῆ κύκλῳ Πάντων ὅσ' ἐστὶν ἀνθέων θήκην πατρός. Herodot. II. 67. θάπτουσι ἐν ἱρῇσι θηκῇσι.

Ceterum sepulcrorum paternorum mentio in hujusmodi hortationibus solennis fuit. Scythæ inter alia hoc etiam Dario respondebant, Herodot. VII. 127. *εἰ δὲ δέοι πάντως ἐς τοῦτο κατὰ τάχος ἀπικνεέσθαι, τυγχάνουσι ἡμῖν ἐόντες τάφοι πατρώϊοι· φέρετε, τούτους ἀνευρόντες, συγχέειν πειρᾶσθε αὐτούς· καὶ γνώσεσθε τότε, εἴτε ὑμῖν μαχησόμεθα περὶ τῶν ταφῶν, εἴτε καὶ μὴ μαχησόμεθα.* Charisius apud Rutil. Lup. p. 98. *Obsecrare pro sacris ac delubris deorum immortalium, pro parentum monumentis, pro vobis ipsis et salute vestra.* Sallust. B. C. 6. p. 28. *Alius alium hortari, hostibus obviam ire, libertatem, patriam, parentesque armis tegere.* Similiter fere Nicias ap. Thucyd. VII. 69. sistitur *ἄλλα τε λέγων, ὅσα ἐν τῷ τοιούτῳ ἤδη τοῦ καιροῦ ὄντες ἄνθρωποι, οὐ πρὸς τὸ δοκεῖν τινὶ ἀρχαιολογεῖν φυλαξάμενοι, εἴποιεν ἄν, καὶ ὑπὲρ ἁπάντων παραπλήσια, ἔς τε γυναῖκας καὶ παῖδας καὶ θεοὺς πατρῴους προφερόμενα, ἀλλ' ἐπὶ τῇ παρούσῃ ἐκπλήξει ὠφέλιμα νομίζοντες ἐπιβοῶνται.* Homer. Iliad. O. 663. *ἔτι δὲ μνήσασθε ἕκαστος Παίδων ἠδ' ἀλόχων, καὶ κτήσιος, ἠδὲ τοκήων.* Virgil. Æn. X. 280. *Nunc conjugis esto Quisque suæ tectique memor.*

412. Ῥόθος. *Strepitus.* Vid. Glossar. in Theb. 7. infra 468.

413. Ὑπαντιάζω. *Occurro.* Infra 842. 858.

Ibid. Ἀκμή. *Cuspis,* vel *acies,* et metaphorice ipse temporis articulus in quo quid fieri debet. Vocem illustravi ad Theb. 95.

414. Χαλκήρης. *Ære instructus.* Hesych. Χαλκήρεας. χαλκῷ ἡρμοσμένους. Apud Polluc. I. 85. ubi navis partes recensentur, pro χαλκήνης, voce ignorabili, reponendum puto χαλκήρης. Infra 422. κωπήρης est *remis instructus.* In Eurip. Cycl. 15. ἀμφῆρες δόρυ est *navis utrinque instructus,* sc. *remis.* κωπῆρες σκάφος Hel. 1397. Composita sunt ab ἄρω. Infra 1057. λευκήρης.

Ibid. Στόλος. *Prora. Rostrum.* Respondet fere isti navium nostrarum parti Anglice dictæ, *the Cut-water,* quæ proræ prominet. Hesych. Στόλος—καὶ ὁ τῆς νεὼς ἔμβολος λέγεται, τὸ εἰς ὀξὺ συνεστραμμένον. Lege, διὰ τὸ εἰς ὀξὺ συνεσταλμένον εἶναι. Schol. ad

h. v. Στόλος δὲ λέγεται τὸ ἔμβολον, παρὰ τὸ εἰς ὀξὺ συνεστάλθαι. Hinc ποικιλόστολος ναῦς Sophocl. Phil. 343. *navis, cujus rostrum variis coloribus illitum est.* Schol. Apollon. Rhod. I. 1089. Ἀπολλώνιος ἐν ταῖς λέξεσιν ἀποδέδωκεν ἄφλαστον τὸ ἀκροστόλιον· οὐκ εὖ· ἐπειδὴ τὸ ἀκροστόλιον ἐπὶ τοῦ στόλου. στόλος δὲ λέγεται τὸ ἐξέχον ἀπὸ τῆς πτύχης καὶ διῆκον ἄκρι τῆς πρώρας ξύλον. πτύχη δὲ λέγεται ὅπου τὸ τῆς νεὼς ἐπιγράφεται ὄνομα. Per Apollonii Λέξεις intellige Λέξεις Ὁμηρικάς, quod est verum nomen Apollonii Lexici Homerici, ubi exstat locus quem spectat criticus eruditus, p. 183. ed. Toll. Plura de στόλῳ videas apud Salmas. Plinian. Exerc. p. 403. D.

417. Κόρυμβον. *Proræ extremitas.* Anglice, *the Figure-head.* Hesych. Κόρυμβα. ὑπ' ἐνίων τὰ ἄφλαστα, τὰ ἀκροστόλια. Homer. Iliad. I. 241. Στεῦται γὰρ νῆῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα. ubi Schol. τὰ ἀκροστόλια. Etymol. M. p. 177. inter ἄφλαστα et κόρυμβα distinguit. Ἄφλαστα, τὰ ἀκροστόλια τῆς νηὸς—διαφέρει δὲ τῶν κορύμβων. ἄφλαστα μὲν λέγεται τὰ πρυμνήσια, κόρυμβα δὲ τὰ πρωρήσια. Confundit Apollon. Rhod. II. 603. Ἔμπης δ' ἀφλάστοιο παρέθρισεν ἄκρα κόρυμβα. Plura congessit Auctor. Dissert. de Tutel. et Insign. Navium, p. 296. Vid. infra 664. Ceterum Scholiasta hæc habet, ἀρχὴν ἐποίει τοῦ πρώτου πολέμου ναῦς Ἀθηναϊκή, ἦγουν Λυκομήδης ὁ Αἰσχραίου παῖς. Herodotus vero VII. 84. Ἀμεινίης ὁ Παλληνεύς, ἀνὴρ Ἀθηναῖος, ἐξαναχθεὶς, νηῒ ἐμβάλλει. συμπλακείσης δὲ τῆς νηός, καὶ οὐ δυναμένων ἀπαλλαγῆναι, οὕτω δὴ οἱ ἄλλοι Ἀμεινίῃ βοηθέοντες συνεμίσγον. Lycomedes vero primus navem Persicam cepit in pugna apud Artemisium; Herodot. VIII. 11. unde error ortus est. Phœnissas autem naves Atheniensibus oppositas fuisse tradit Herodotus. Ceterum Aminiam istum Æschyli fratrem fuisse aiunt Diodorus Siculus, et ex eo Auctor Æschyli vitæ. Sed Æschylus communi omnium consensu Eleusinius erat, non Pallenensis.

Ibid. Δόρυ. *Navis.* Proprie vero *trabs.* ut in Iliad. B. 135. Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν. Incert. Rhes. 458. τὸ νάϊον Ἀργόθεν δόρυ. Eurip. Cycl. 14. ἐν πρύμνῃ δ' ἄκρα Αὐτὸς λαβὼν ἴθυνον ἀμφῆρες δόρυ. Sic enim ex hoc loco legendum puto pro εὔθυνεν, et in Helen. 1628. ἐπ' οἰάκων δὲ βὰς Ἄναξ, ἐς Ἑλλάδ' εἶπεν ἰθύνειν δόρυ.

(ubi etiam legerim ἐ 'ναξ.) Herodot. IV. 122. *πρὸς τὴν μίην τῶν μοιρέων ἴθυσαν οἱ Πέρσαι.* Noster infra. *Κύρου δὲ παῖς τέταρτος ἴθυνε στρατόν.* ubi vid. notas. Cf. Pierson. Verisim. p. 167. Cetera ut hic *δόρυ* pro *nave* accipiendum, sic apud Virgil. Æn. III. 191. *vastum* TRABE *currimus æquor.*

421. Ἔμβολον. *Rostrum. Ea pars proræ qua ἐμβολὴ fiebat.* Vid. supra 279. Pollux I. 85. *Τὸ καταλῆγον ἐπὶ τὴν πρῶραν, προεμβολίς· τὸ δὲ ὑπ' αὐτήν, ἔμβολον.* Hesych. *Ἔμβολον. Εὐριπίδης Παλαμήδῃ καὶ Σκίρωνι, ἔμβολα· τὸ δὲ πολὺ ἀῤῥενικῶς λέγουσι, τοὺς ἐμβόλους.* Gloss. Herodot. *Ἔμβολος. χάλκωμα περιτεθέμενον περὶ τὴν πρῶραν ταῖς ναυσί.* Thucyd. VII. 36. *ἀναῤῥήξειν τὰ πρώραθεν αὐτοῖς, στερίφοις καὶ παχέσι πρὸς κοιλὰ καὶ ἀσθενῆ προέχοντες τοῖς ἐμβόλοις.* Sic enim legendum puto pro *παρέχοντες*, ex quo sensus idoneus elici nequit. Quomodo autem hæc classis Persicæ confusio orta sit vide ap. Herodot. VIII. 89.

422. Κωπήρης. Vid. supra ad 414.

423. Ἀφραδμόνως. *Inconsiderate.* Lexic. Sangerman. *Ἀφράσμων. ἀσύνετος. Σοφοκλῆς.*

424. Θείνω. *Ferio.* Vide notata ad Theb. 378.

425. Σκάφος. *Navis alveus.* Accurate expresserimus nos Angli, *The hull of the ship.* Recte Coraius (apud Levesqu. in Thucyd. I. 50. *τὰ σκάφη—τῶν νεῶν ἃς καταδύσειαν*) vertit, *le corps seul du vaisseau*, citans etiam Herodot. VII. 182. Incert. Rhes. 392. *ναὸς σκάφος* occurrit Eurip. Troas. 681. *νεὼς σκάφος* Cycl. 698. Simili fere pleonasmo dicuntur *ἁρμάτων ὀχήματα* Eurip. Suppl. 662. *ἁρμάτων ὄχος* Hippol. 1166. Phœniss. 1206. *στέγας δόμων* Cycl. 118. *μελάθρων στέγαι* Alc. 247. *συμφορὰ πάθους* hujus fabulæ 442. *δεσμῶν πέδαι* Prometh. 6. *θρήνων ὀδυρμοὶ* Eurip. Troas. 609. *ὀδυρμάτων θρήνους* Hecub. 302. *συμφοραὶ κακῶν* Hippol. 1255. *Λέκτρων εὐναί* hujus fab. 549. *κοίτας λέκτρον* Med. 436. *λέκτρων κοίτας* Alc. 946. *εὐνῆς λέχος* Sophocl. Antig. 422. *θυμὸς ὀργῆς* Alcæus apud Schol.

Venet. ad Iliad. E. 792. *φιλότητος ἔρως* Archiloch. ap. Stobæum p. 263. *μάχαις πολέμου* Pindar. Ol. B. 79. *τάπητος ἔνδυτον* Epigr. apud Suid. v. *Μνιαρόν*.

426. **Πλήθω.** Supra 277. Dein *φόνου βροτῶν* ponitur pro *βροτῶν φονευθέντων*. Hunc locum contulit Valckenaerius cum Herodot. VIII. 12. *Οἱ δὲ νεκροὶ καὶ τὰ ναυήγια ἐξεφορέοντο ἐς τὰς Ἀφέτας, καὶ περί τε τὰς πρώρας τῶν νεῶν εἱλέοντο, καὶ ἐτάρασσον τοὺς τάρσους τῶν κωπέων.* Thucyd. I. 54. *Κορίνθιοι δὲ μέν, κρατήσαντες τῇ ναυμαχίᾳ μέχρι νυκτός, ὥστε καὶ ναυάγια πλεῖστα καὶ νεκροὺς προσκομίσασθαι.* Homer. Od. M. 67. *Ἀλλά θ' ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν Κύμαθ' ἁλὸς φορέουσι.* Nostri Agam. 661. *Ὁρῶμεν ἀνθοῦν πέλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς Ἀνδρῶν Ἀχαιῶν, ναυτικῶν τ' ἐρειπίων.* Ceterum de constructione *θάλασσα οὐκ ἔτ' ἦν ἰδεῖν* consulas Abresch. Diluc. Thucyd. p. 725.

427. **Χοιράς.** *Scopulus.* Plerique interpretantur *rupis sub undis latens.* Hesych. *Χοιράδες. αἱ* [ἀλὶ] *ἐγκείμεναι πέτραι.* Pindar. Pyth. X. 81. *ταχὺ δ' ἄγκυραν ἔρεισον χθονί, Πρώραθε, χοιράδος ἅλκαρ πέτρας.* ubi Schol. *Χοιράδες—αἱ ὕφαλοι πέτραι.* Archiloch. ap. Schol. Nicand. fol. 34. ed. Ald. *ἀμυδρὰν χοιράδ'* [ἐξ]*αλενάμενος.* Theognis 589. *οἵ με φίλοι προδιδοῦσιν, ἐπεὶ τόν γ' ἐχθρὸν ἀλεῦμαι, Ὥστε κυβερνήτης χοιράδας εἰναλίας.* Sed hic sensus minime congruit cum Æschyli loco. Eumen. 9. *λιπὼν δὲ λίμνην, Δηλίαν τε χοιράδα.* Eurip. Troad. 90. *ἀκταὶ δὲ Μυκόνου Δήλιαί τε χοιράδες.* Theocritus *χοιράδας* vocat *scopulos fixos.* XIII. *Ἄτις Κυανεᾶν οὐχ ἥψατο συνδρομάδων ναῦς, Ἀλλὰ διεξάϊξε, βαθὺν δ' εἰσέδραμε Φᾶσιν, Αἰετὸς ὥς, μέγα λαῖτμα· ἀφ' ὧ τότε χοιράδες ἔσταν.* Sic autem dicti fuisse videntur, quia ex undis eminebant in modum tergi porcini. Apud nos Anglos etiam in comitatu Surreiensi collis cujusdam dorsum audit *the Hog's Back.* Quin et Latinorum *porca* ex hac similitudine ducta videatur; de qua voce plane inepta sunt quæ comminiscitur Varro. Virgil. Æn. I. 110. *dorsum immane mari summo.*

430. **Θύννος.** *Thynnus.* Piscis, cujus sæpissime apud scriptores Atticos mentio fit. Athenæus VII. p. 303. C. *μνημονεύει δὲ τοῦ*

θύννου καὶ Αἰσχύλος, λέγων, Σφύρας δέχεσθαι κἀπιχαλκεύει λέγων Μύδρους, ὃς ἀστενακτί, θύννος ὡς ηὔχετο Ἄνανδος, ubi Toupius, ἠμύχετο satis bene ad sensum corrigens, non modo veterem metri corruptelam intactam relinquit, sed et novam introducit; quippe ἀμύχεσθαι, si ullibi exstaret, secundam corriperet: sed vox non nauci est; verbum quod solum usurpatur est ἀμύσσω. Atqui secundum illud λέγων sine dubio ejiciendum est; quo facto, locum sic constitueris; Σφύρας δέχεσθαι, κἀπιχαλκεύειν μύδρους, Ὃς ἀστενακτί, θύννος ὥς, ἠμύσσετο, Ἄνανδος. Thynnus enim, teste Æliano, os suum ultro lacerandum præbet. Pergit vero Athenæus—καὶ ἀλλαχοῦ οὕτως. —ὄμμα παραβαλὼν θύννου δίκην. ὡς τοῦ θύννου τῷ σκαιῷ ὀφθαλμῷ οὐ βλέποντος, ὡς Ἀριστοτέλης εἴρηκεν. unde nos Schweighæuserus elegantissimo senario beavit, Οὕτος καὶ ὄμμα παραβαλὼν θύννου δίκην. Versus integer citatur ab Æliano N. A. IX. 42. Plutarch. p. 1083. Schol. Oppian. Hal. IV. 525. Τὸ σκαιὸν ὄμμα παραβαλών, θύννου δίκην. Iterum Noster apud Plutarch. in Lucull. p. 899. Θύννος βολαῖος πέλαγος ὡς διεστρόβει. Ex his locis mihi persuasum est Æschylum oblectamenti caussa thynnos venatum ivisse; quod piscandi genus hunc in modum fiebat. Ascendebat quidam vel in altum promontorium, vel in malum litore infixum, unde thynnorum gregem specularetur, quo viso, signum piscatoribus dabat, qui retibus totum gregem includebant. Rem fuse describit Philostratus in Icon. I. 13. inter alia hæc notans,—ἀρίστη ἡ θήρα. σκοπιωρεῖται γάρ τις ἀφ' ὑψηλοῦ ξύλου, ταχὺς μὲν ἀριθμῆσαι, τὴν δὲ ὄψιν ἱκανός. Aristoph. Equit. 313. Κἀπὸ τῶν πετρῶν ἄνωθεν τοὺς πόρους θυννοσκοπεῖν. ubi vid. Schol. Theocrit. III. 25. Τὰν βαίταν ἀποδὺς ἐς κύματα τῆνα ἁλεῦμαι, Ὥπερ τῶς θύννως σκοπιάσδεται Ὄλπις ὁ γριπεύς. Oppian. Hal. III. fin. Ἔνθ' ἤτοι πρῶτον μὲν ἐπ' ὄρθιον ὕψι κολωνὸν Ἴδρις ἐπεμβαίνει θυννοσκόπος, ὅστε κιούσας Παντοίας ἀγέλας τεκμαίρεται, αἵ τε καὶ ὅσσαι, Πιφαύσκει δ' ἑταροῖσιν. Varro apud Nonium Marc. v. *Cetarii. Non animadvertentes Cetarios, quum videre volunt in mari thunnos, adscendere in malum alte, ut penitus per aquam perspiciant pisces.* Michael Monachus Nossaites ap. Suid. v. Θρασύμαχος. Τὰ νῦν δὲ θυννοσκοποῦσιν οἱ τῇδε, καὶ λίνοις καὶ ὁρμιαῖς προσανέχουσι. Voces θύννων ἥ τιν' ἰχθύων βόλον illustrat vaticinium ap. Herodot. I. 62. Ἐρρίπται δ' ὁ βόλος· τὸ δὲ δίκτυον ἐκπεπέτασται. Θύννοι δ' οἰμήσουσι

σελη̃ναίης διὰ νυκτός. Æschylum autem rei piscatoriæ operam dedisse, etiam ex eo colligere licet, quod sæpissime ex retibus metaphoras ducit. Agam. 1384. Ἄπειρον ἀμφίβλησtρον, ὥσπερ ἰχθύων Περιστιχίζω. ibid. 362. μέγα δουλείας Γάγγαμον ἄτης παναλώτου. Prometh. 1114. ἀπέραντον Δίκτυον ἄτης. In Theb. 123. Neptuni fuscina vocatur ἰχθυβόλος μαχανά. Piscium mentio injicitur infra 583. Quin et fabulam condidit Æschylus, cujus titulus fuit Δικτυοῦλκοι.

Ibid. Βόλος. *Jactus. Quantum piscium uno retis jactu includitur.* Etymol. M. p. 205, 26. Βόλος ὑπὸ Κρητῶν καὶ ἡ διὰ σαγήνης ἄγρα. Sæpius pro ipso rete usurpatur, ut in Eurip. Bacch. 846. Electr. 582. Incertus in Antholog. VI. p. 548. Καὶ φελλὸν κρυφίων σῆμα λαβόντα βόλων.

431. Ἀγή. *Fractura.* Hic vero pro *Fragmento* ponitur. Hesych. Ἀγαί—τρώματα, τραύματα. Lexic. Sangerm. p. 336. ed. Bekker. Ἀγαί. οἱ τραγικοὶ τὰς τρώσεις. Eurip. Suppl. 693. ab Abreschio collatus, Πρὸς ἁρμάτων τ' ἀγαῖσι λειπόντων βίον. Virgil. Æn. V. 209. *fractosque legunt in gurgite remos.* Hor. Epod. X. 5. *Niger rudentes Eurus inverso mari, Fractosque remos differat.*

Ibid. * Θραῦσμα. *Fragmentum.* Alibi apud poetas haud reperi.

Ibid. Ἐρείπιον. *Rudera.* Proprie quidquid collapsum est. ἐρείπια σημαίνει τοὺς πεπτωκότας τόπους (forsan δόμους). Etym. M. p. 372, 28. Recte Scholiasta, ἐρείπια, κυρίως τὰ παραπτώματα τῶν οἴκων λέγεται. Plura vide in Glossar. ad Theb. 880. Sophocl. Ajac. 308. ἐν δ' ἐρειπίοις Νεκρῶν ἐρεισθεὶς ἕζετ' ἀρνείου φόνου. Eur. Bacch. 7. δόμων ἐρείπια Τυφόμενα. Troad. 1025. ἐν πέπλων ἐρειπίοις. Helen. 1086. ναυτικῶν ἐρειπίων. Verte autem θραύσμασιν ἐρειπίων, *fragmentis navium collapsarum.*

432. Ῥαχίζω. *Scindo.* Proprie vero *per spinam disseco.* Photius, Ῥαχίζων. διακόπτων. Sophocl. Ajac. 55. Ἔνθ' εἰσπεσὼν

ἔκειρε πολύκερων φόνον, Κύκλῳ ῥαχίζων. ubi Schol. σφάζων καὶ διακόπτων. διὰ τὸ τὴν πρώτην καὶ μεγάλην διακοπὴν κατὰ ῥάχιν γενέσθαι. vid. ibi Lobeck. ibid. 298. τοὺς δ' ἄνω τρέπων Ἔσφαζε κἀῤῥάχιζε. Ægei fragm. apud Polluc. X. 36. 160. Κέστρᾳ σιδηρᾷ πλευρὰ καὶ κατὰ ῥάχιν Ἔλαύνε παίων. Incert. Rhes. 514. ἐμπείρας ῥάχιν. Noster Eumen. 190. Ὑπὸ ῥάχιν παγέντες.

Ibid. Οἰμωγή. *Ejulatus.* Vid. ad Theb. 8.

Ibid. Ὁμοῦ. *Simul.* Minus recte Stanleius *una cum*, quo sensu rarissime ponitur, et nusquam, credo, apud poetas scenicos. Apollon. Rhod. II. 120. ὁμοῦ δέ οἱ ἐσσεύοντο Αἰακίδαι. ubi Schol. τὸ ὁμοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀθροίσματος τιθέασι καὶ ἐπὶ τοῦ ἐγγύς, ὡς Ἀθηναῖοι εἰώθασι χρῆσθαι. Μένανδρός. Ὁμοῦ δὲ τῷ τίκτειν παρεγένεθ' ἡ κόρη. unde corrigendi Harpocratio et Photius. Cf. Schol. Platon. p. 10. Verte autem, *Lamentatio autem mare ejulatibus complevit.*

433. Κατέχω. *Distineo.* Herodot. I. 101. οἶκος μὲν πᾶς Ἀρπάγου κλαυθμῷ κατείχετο.

434. Ἕως. *Donec.* Quo sensu cum aoristo construitur. Infra 470. Ἕως ἁπάντων ἐξαπέφθειραν βίον. Eurip. Alc. 758. Ἕως ἐθέρμην' αὐτὸν ἀμφιβᾶσα φλόξ. Iph. Taur. 972. Ἕως ἐς ἀγνὸν ἦλθον αὖ Φοίβου πέδον. Interdum, sed rarius, cum optativo aoristi construitur; Plato Phæd. 3. περιεμένομεν ἑκάστοτε ἕως ἀνοιχθείη τὸ δεσμωτήριον, *dum aperiretur.* Cum vero significat *dum, quamdiu*, sequitur præsens vel imperfectum. Infra 716. Ὅς θ' ἕως ἔλευσσες αὐγὰς ἡλίου. Choeph. 1024. Ἕως ἔτ' ἔμφρων εἰμί. Sophocl. Trachin. 601. Ἕως σὺ ταῖς ἔσωθεν ἡγόρω ξέναις. Electr. 951. ἕως μὲν τὸν κασιγνήτου βίον Θάλλοντ' ἔτ' εἰσήκουον. Eurip. Hecub. 16. ἕως γῆς ὅρθ' ἕκειθ' ὁρίσματα. Orest. 232. Ἕως ἐῶσί σ' εὖ φρονεῖν Ἐρινύες. Helen. 60. ἕως φῶς ἡλίου τόδ' ἔβλεπεν. Sotio Athenæi VIII. p. 336. F. Χαίρωμεν, ἕως ἔνεστι τὴν ψυχὴν τρέφειν. Vid. ad Agam. 1408.

436. * Στιχηγόρεω. *Ordine narro.* κατὰ τάξιν λέγω. Schol. στιχομυθεῖν vero erat *singulis versibus contendere.* Pollux IV. 113.

Στιχομυθεῖν δὲ ἔλεγον, τὸ παρ' ἓν ἰαμβεῖον ἀντιλέγειν, καὶ τὸ πρᾶγμα, στιχομυθίαν. Pro quo male Photius et Hesychius στοιχομυθεῖν. Locus vero ex Homero adumbratus. Odyss. Γ. 114. ἄλλα τε πόλλ' ἐπὶ τοῖς πάθομεν κακά· τίς κεν ἐκεῖνα Πάντα γε μυθήσαιτο καταθνητῶν ἀνθρώπων; Οὐδ' εἰ πεντάετές γε καὶ ἑξάετες παραμίμνων Ἐξερέοις, ὅσα κεῖθι πάθον κακὰ δῖοι Ἀχαιοί. Λ. 327. πάσας δ' οὔ κεν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω, Ὅσσας ἠρώων ἀλόχους Γίδον, ἠδὲ θύγατρας· Πρὶν γάρ κεν καὶ νὺξ φθεῖτ' ἄμβροτος. Demosth. de Coron. 91. ἐπιλείψει με λέγοντα ἡ ἡμέρα τὰ τῶν προδοτῶν ὀνόματα. Dionys. Hal. de Comp. Verb. IV. 41. ὧν ἁπάντων τὰ ὀνόματα εἰ βουλοίμην λέγειν, ἐπιλείψει με ὁ τῆς ἡμέρας χρόνος. ubi vid. Upton. et Schaefer. Cicer. N. D. III. 32. *dies deficiat, si velim numerare, quibus bonis male evenerit.* Sic Isocrates junior ad Demonic. p. 7. ἐπιλίποι δ' ἂν ἡμᾶς ὁ πᾶς χρόνος, εἰ πάσας τὰς ἐκείνου πράξεις καταριθμησαίμεθα. Vid. Schleusner. Lex. N. F. v. Ἐπιλείπω. Cf. Virgil. Æn. I. 378.

438. * Τοσουτάριθμος. *Tanto numero constans.*

439. Ἐῤῥωγα. *Dissilui. Prorupi.* Præteritum medium a ῥώσσω, *findo*, verbo inusitato. Grammatici a ῥήσσω ducunt; cujus forma Ionica erat ῥώσσω, sicuti πτώσσω dicebant pro πτήσσω. Etymol. M. p. 130, 54. Ῥώσσω, τὸ σχίζω. τὸ μέλλον ῥώξω. ἀποβολῇ τοῦ ῶ, ῥώξ, ἀπόῤῥηγμα, ἀπόσπασμα. Hesych. Ἐῤῥώγασιν. ἐσχίσθησαν. Ἐῤῥωγότες. διεσκορπισμένοι, διεστῶτες. Sed utraque glossa perperam Hesychio adsuitur. Ab eadem stirpe sunt ῥωγάλεος et ῥωγμός. Iliad. Ψ. 420. Ῥωχμὸς ἔην γαίης, ᾗ χειμέριον ἀλὲν ὕδωρ Ἐξέῤῥηξεν ὀδοῖο, βάθυνε δὲ χῶρον ἅπαντα. ubi Schol. Venet. ὁ Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ζ, διὰ τοῦ γ φησὶ ῥωγμός. ῥωγμὸς δέ ἐστι τόπος κεχαραγμένος ὑπὸ ὀμβρίου ὕδατος. Recte Herodianus: Bion apud Stob. 29. Ἐκ θαμινᾶς ῥαθάμιγγος, ὅκως λόγος, αἰὲν ἰοῖσας Κἀ λίθος ἐς ῥωγμὸν κοιλαίνεται. ubi male Wakefieldius ῥωχμόν. Sophocl. Œd. T. 1280. Τάδ' ἐκ δυοῖν ἔῤῥωγεν, οὐχ ἑνὸς μόνου. Trachin. 854. Ἔῤῥωγεν παγὰ δακρύων. Eurip. Hippol. 1388. Μάλιστα μὲν νῦν σοι τάδ' ἔῤῥωγεν κακά. ubi vid. Valckenaerium, qui vocem a ῥήσσω deducit.

443. Ἀντισηκόω. *Ex æquo librari.* Suid. Ἀντισηκοῦντα.

ἐξισάζοντα, ζυγοστατοῦντα. Hesych. Σηκωτήρ. ὁ ἀναφορεὺς τοῦ ζυγοῦ. Eurip. Hecub. 57. ἀντισηκώσας δέ σε Φθείρει θεῶν τις τῆς πάροιθ' εὐπραξίας. Herodot. IV. 50. ἀντιτιθέμενα δὲ ταῦτα, ἀντισήκωσις γίνεται, ὥστε ἴσον μιν αἰεὶ φαίνεσθαι ἐόντα. Lucian. Tragœdop. III. p. 658. τῇ δὲ σῇ προθυμίᾳ Ἴσαισι τιμαῖς ἀντισηκώσω χάριν. Hæc contulit Lennep. ad Phalar. p. 187. "Eleganter eo verbo utitur Hippocrates, et figurate pro reficere, et cibum deperditum reponere ac rependere p. 60, 31.—τὸν μὲν οὖν παρὰ τὸ ἔθος κενεαγγήσαντα, ξυμφέρει ταύτην τὴν ἡμέραν ἀντισηκῶσαι." Foesius, Œconom. Hippocr. in voce. Vid. Scaliger. Conj. in Varr. p. 193.

Ibid. Ῥοπή. Vid. supra 352.

446. Μάσσων. *Major.* Infra 714. Non Dorice pro μείζων, quod dixi ad Prometh. 440. Vetus forma comparativorum ἐλάσσων, θάσσων, ἄσσων notissima est. βράσσων pro βραδίων Iliad. K. 226. γλύσσων a γλυκὺς Aristophanes apud Etymol. M. p. 235. βάσσων a βαθὺς Epicharmus ibid. p. 191. πάσσων a παχύς Callimach. Fr. CCCXLIX. Mihi compertum est μάασσων ab antiquo adjectivo μακὺς profluxisse, cujus etiam gradus superlativus μάκιστος exstat: ut enim βάθος et βαθύς, τάχος et ταχύς, γλεῦκος et γλυκύς, sic etiam μᾶκος vel μῆκος et μακύς aliquando in usu fuere, quorum illud etiamnum reperitur. A μᾶκος formatum est μακερός, quod contracte efferebant μακρός; ut a μεῖκος, μεικερός, μεικρός: per diphthongum enim has voces olim elatas fuisse constat ex comparativo μείων. Sed hæc, de quibus Grammatici οὐδ' ὄναρ, nihil ad Æschylum. Id tantum volui demonstrare, μείζων et μάσσων nihil commune habere.

449. Ἐν πρώτοις. *Præcipui.* Herodot. VIII. 69. οἱ δὲ ἀγαιόμενοί τε καὶ φθονέοντες αὐτῇ, ἅτε ἐν πρώτοισι τετιμημένης.

453. Νῆσος. Schol. τὴν Ψυττάλειαν φησίν, ἥτις ἀπέχει τῆς Σαλαμῖνος ῥε σταδίους. lege ε σταδίους. Herodot. VIII. 95. Ἀριστείδης—παραλαβὼν πολλοὺς τῶν ὁπλιτῶν, οἳ παρατετάχατο παρὰ τὴν ἀκτὴν τῆς Σαλαμινίης χώρης, γένος ἐόντες Ἀθηναῖοι, ἐς τὴν Ψυττάλειαν νῆσον ἀπέβησε ἄγων, οἳ τοὺς Πέρσας τοὺς ἐν τῇ νησίδι ταύτῃ

κατεφόνευσαν πάντας, nempe ad quadringentos. Cf. VIII. 76. Pausan. I. 36. Stephan. Byz. Ψυττάλια. νῆσος περὶ Σαλαμῖνα. Lege, πρὸ Σαλαμῖνος. Alciphr. II. 3. τὴν γειτνιῶσαν Σαλαμίνα, τὴν Ψυτταλίαν. Nescio an alibi quicquid reperiatur de Panis in hanc insulam amore; quem frequentare eam ait Scholiasta, ἢ ὡς ἱερᾶς Πανὸς οὔσης τῆς νήσου, ἢ ὡς ἐρήμου. ἐρήμοις γὰρ τόποις οὗτος ὁ θεὸς ἐνδιατρίβειν εἰώθει. "Ita sane describitur Straboni IX. καὶ ἡ Ψυττάλεια νησίον ἔρημον καὶ πετρῶδες. Et hujusmodi locis gaudere dicitur Deus ille. Homerus Hymn. in eum v. 6.—ὃς πάντα λόφον νιφόεντα λέλογχε, Καὶ κορυφὰς ὀρέων, καὶ πετρήεντα κάρηνα. Unde ὑλοβάτος et φιλόδενδρος Theæteto appellatus." *Stanleius.* Notatu dignum est in priore bello Medico Pana suppetias Atheniensibus ivisse, eique simulacrum sub Acropoli structum fuisse: vid. Herodot. VI. 105. Simonidem in Anthol. IV. p. 476. Et hanc forte ob caussam in hoc loco Panis mentio injecta est.

454. **Φιλόχορος** quare Pan dicatur facile constat ex Epigr. Platoni adscripto, Αὐτὸς ἐπεὶ σύριγγι μελίσδεται εὐκελάδῳ Πάν, Ὑγρὸν ἰεὶς ζευκτῶν χεῖλος ὑπὲρ καλάμων. Αἱ δὲ πέριξ θαλεροῖσι χόρον ποσὶν ἐστήσαντο Ὑδριάδες νύμφαι, νύμφαι Ἀμαδρυάδες. *Stanleius.* Scolion ap. Athen. XV. p. 694. D. Ὦ Πάν, Ἀρκαδίας μέδων κλεεννᾶς, Ὀρχήστα, Βρομίαις ὀπαδὲ Νύμφαις. Panes, Fauni, Satyri sæpissime saltantes inducuntur. In Cratini versu mox citando vocem βαβάκτης Etymologus explicat per ὀρχήστης.

455. **Ἐμβατεύω.** *Frequento. Teneo.* Recte Hesych. Ἐμβατεῦσαι, τὸ κατέχειν καὶ καρποῦσθαι χωρίον. Eurip. Telepho ap. Dion. Halic. T. II. p. 59. ὅς τε πέτρον Ἀρκάδων Πὰν ἐμβατεύεις. Cratinus ap. Hephæst. p. 57. Χαῖρε, χρυσόκερως, βαβάκτα, κήλων Πάν, Πελασγικὸν Ἄργος ἐμβατεύων. ubi Arnaldus confert Soph. Œd. Col. 679. ἵν' ὁ Βακχειώτας ἀεὶ Διόνυσος ἐμβατεύει. Incert. Rhes. 223. Λυκίας ναὸν ἐμβατεύων Ἄπολλον.

457. **Φθείρομαι.** in hoc loco significare *Vagor*, bene monuit Abreschius, citans Soph. Œd. T. 1515. Χέρσους φθαρῆναι κἀγάμους ὑμᾶς χρεών. Hesych. Φθείρεται. πλανᾶται. Adjice Eurip. Iph. T.

277. ναυτίλους δ' ἐφθαρμένους Θάσσειν φάραγγ' ἔφασκε. Cycl. 299. Ἱκέτας δέχεσθαι ποντίους ἐφθαρμένους. Helen. 780. Πόντου 'πὶ νώτοις ἅλιον ἐφθείρου πλάνον. Electr. 234. Οὐχ ἕνα νομίζων φθείρεται πόλεως νόμον. Aristoph. Plut. 598. Ἀλλὰ φθείρου, καὶ μὴ γρύζῃς. ibid. 610. Τότε νοστήσεις, νῦν δὲ φθείρου, in utroque loco significat *apage, abi,* ut in Eurip. Androm. 713. Φθείρεσθε τῆσδε, δμῶες. Plura quærens adeat Bergler. ad Alciphr. I. xiii. p. 56. Arnald. Misc. Obs. IV. p. 451. Lennep. ad Phalarid. p. 351.

460. Ἱστορέω. *Scio.* Et sic in Eumen. 454. πατέρα δ' ἱστορεῖς καλῶς. Sed hic sensus vetustior est. ἱστορεῖν plerumque significat *sciscitari.* Est proprie *to inform one's self,* quæ phrasis utramque notionem amplectitur.

461. Ἔδωκε κῦδος. Locutio Homerica, Iliad. Θ. 215. εἶλεν δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἀρηϊ Ἕκτωρ Πριαμίδης, ὅτε Ϝοι Ζεὺς κῦδος ἔδωκε.

462. Αὐθήμερον. *Ea ipsa die.* Herodot. II. 122. Thucyd. IV. 128.

466. Ἀράσσω. *Pulso. Ferio.* Vid. Glossar. in Theb. 235. et exemplis adjice Eurip. Iph. T. 1308. Πύλας ἀράξας. Callim. H. Apoll. 3. Καὶ δή που τὰ θύρετρα καλῷ ποδὶ Φοῖβος ἀράσσει. Anacreontic. 3. Τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει; De λιθοβολίᾳ, ut in hoc loco, Eurip. Iph. T. 327. Αὖθις τὸ νῦν ὑπεῖκον ἤρασσον πέτροις. et 310. πᾶς ἀνὴρ ἔσχεν πόνον, Βάλλων, ἀράσσων. In Phœniss. 1159. pugnatur πέτρων ἀραγμοῖς. Vid. infra 1055.

467. Θώμιγξ. *Chorda.* λεπτὸν σχοινίον. Hesych. Eumen. 181. μὴ καὶ λαβοῦσα πτηνὸν ἀργηστὴν ὄφιν Χρυσηλάτου θώμιγγος ἐξορμώμενον.

Ibid. Ἰός. *Sagitta.* Hesych. Ἰοί, τὰ βέλη, ἀπὸ τοῦ ἰέναι· ἢ ἀπὸ τοῦ ἰοῦ· ἐχρίοντο γὰρ φαρμάκῳ τίνι αἱ ἀκίδες αὐτῶν. Eadem fere Etymologus p. 472, 49. Sensus primarius τοῦ Ἰὸς fuit *niger,* unde nigrum omne subinde sic dicebatur, quales erant *violæ, ferrum, toxicum.* (Soph. Trachin. 719. Ἰὸς αἵματος μέλας.) Homer. Il. Ψ.

850. Αὖταρ ὁ τοξευτῇσι τίθει ἰόεντα σίδηρον. Schol. Venet. τίνες ἰόεντα τὸν μέλανα, ὡς—ἰοειδέα πόντον (Il. Λ. 298.) recte sine dubio. ἰὸς igitur dicebatur sagitta, quia ferro cuspidabatur.

468. Ῥόθος. *Impetus.* Proprie *Undarum appulsus,* seu *strepitus.* Vid. supra 373. Hesych. Ῥόθῳ. ὁρμῇ μετὰ ψόφου. Idem fere sonant ἐξ ἑνὸς ῥόθου et ἐξ ἑνὸς κελεύσματος, de qua locutione vid. Hemsterhus. ad Aristoph. Plut. p. 430. Una voce dicere potuisset ὁμόῤῥοθοι.

469. Κρεοκοπέω. *Carnem seco.* Eurip. Cycl. 358. βρύκειν, κρεοκοπεῖν μέλη ξένων.

470. * Ἐξαποφθείρω. *Penitus excido.* Hoc compositum non memini me alibi offendisse.

471. Βάθος. *Profunditas.* "Metaphora," inquit Schutzius, "cum alias idonea, tum huic potissimum loco apta, *quod Xerxes ex alto prælium spectabat!*" Quis talia legendo temperet a risu? Cf. 718. νῦν τέ σε ζηλῶ θανόντα, πρὶν κακῶν ἰδεῖν βάθος. Græci, quum alicujus rei abundantia esset, seu rerum secundarum sive adversarum, sive annorum, hac metaphora utebantur. Dicebant igitur βάθος πλούτου, βαθὺς λειμών (vid. ad Prometh. 673.) βαθὺ γῆρας, βάθος κακῶν, βαθεῖα εἰρήνη.

472. Εὐαυγής. *A quo longe lateque prospici potest,* interprete Hemsterhusio, cujus egregiam observationem videas in ultima editione Supplicum Euripidis ad v. 662. Ἔστην θεατής, πύργον εὐαυγῆ λαβών. Hoc est quod Theognis vocat τηλαυγῆ σκοπίην, v. 550.

473. Ὄχθος. *Collis.* Infra 653. Schol. ὄχθον λέγει ὄρος τὸν Αἰγάλεων. "Mons iste in Cl. Wheleri tabula 7. mill. a mari distat: ibi consedisse ait Herodotus Xerxem; sub monte Æguleo nimirum, ὑπὸ τῷ οὔρεϊ τῷ ἀντίον Σαλαμῖνος τὸ καλέεται Αἰγάλεως, ut prœlium navale prospiceret.—Verum de loco parum convenit." Wass. ad Thucyd. II. 19. qui aliorum auctorum sententias commemorat; quas nihil opus est recensere, quum Herodotea unice vera sit. Vid. Lar-

cher. ad Herodot. VIII. 90. T. V. p. 501. Harpocrat. *Ἀργυρόπους δίφρος, ὁ Ξέρξου, ὃς αἰχμάλωτος ἐπεκαλεῖτο· ἐφ' οὗ καθεζόμενος ἐθεώρει τὴν ναυμαχίαν. ἀνέκειτο εἰς τὸν Παρθενῶνα τῆς Ἀθηνᾶς.* De monte Ægaleo vide Istrum ap. Schol. Sophocl. Œd. Col. 1060. De *δίφρῳ ἀργυρόποδι* Demosth. c. Timocr. I. p. 741. Reisk. *τὰ ἀριστεῖα τῆς πόλεως, ἃ ἔλαβεν ἀπὸ τῶν βαρβάρων, ὑφῃρημένος τῆς ἀκροπόλεως τόν τε δίφρον τὸν ἀργυρόποδα, καὶ τὸν ἀκινάκην τὸν Μαρδονίου, ὃς ἦγε τριακοσίους δαρεικούς.*

478. **Ψεύδω.** *Frustro.* *ἔψευσας φρενῶν* idem significare videtur, quod *ἔψευσας ἐλπίδων.* Supra 397. *φόβος δὲ πᾶσι βαρβάροις παρὴν Γνώμης ἀποσφαλεῖσιν,* pro quo Eurip. Iph. A. 749. dixit *ἐλπίδος δ' ἀπεσφάλην.* Vel potest esse *mente ac prudentia orbasti,* ut Solon dicitur *θυμοῦ θ' ἁμαρτὼν καὶ φρενῶν ἀποσφαλείς.* Vid. Glossar. ad Prometh. 481. ed. 2. Sed illam rationem præfero. Soph. Ajac. 1391. *καί μ' ἔψευσας ἐλπίδων πολύ.* De Atheniensium *τιμωρίᾳ* vide Herodoti locum infra citandum ad v. 728.

480. **Ἀπαρκέω.** *Sufficio.* Thomas Mag. *Ἀπαρκεῖ, κάλλιον ἢ ἀρκεῖ. Σοφοκλῆς· ἀπαρκούντως ἐμοί.* (Electr. 355.) Soph. Œd. Col. 1769. *ταῦτ' ἂν ἀπαρκοῖ.* Eurip. ap. Stob. p. 35. *Ὧν οὐκ ἀπαρκεῖ πλησμονῆς.*

482. **Ἀντίποινα.** *Mulcta pro crimine.* Eumen. 268. *Ἀντιποίνους τίνεις μητροφόνους δύας.* Soph. Philoct. 315. *οἳ' Ὀλύμπιοι θεοὶ Δοῖέν ποτ' αὐτοῖς ἀντίποιν' ἐμοῦ παθεῖν.* Electr. 591. *ἦ καὶ τοῦτ' ἐρεῖς, Ὡς τῆς θυγατρὸς ἀντίποινα λαμβάνεις;*

Ibid. **Πράσσω.** *Exigo.* Hesych. *Πράξειν. λαβεῖν—Πρᾶξις. ἀπαίτησις.* Plerumque de *mulcta pecuniaria* dicitur, et frequentior in hoc sensu vox media. Thucyd. IV. 65. *τὸν δὲ τρίτον Εὐρυμέδοντα χρήματα ἐπράξαντο.* VI. 54. *Ἀθηναίους εἰκοστὴν μόνον πρασσόμενοι τῶν γιγνομένων.* Aristoph. Nub. 244. *μισθὸν δ', ὅντιν' ἂν Πράττῃ μ', ὁμοῦμαί σοι καταθήσειν τοὺς θεούς.* Thomas Mag. *Πράττω οὐ μόνον τὸ ποιῶ, καὶ πάσχω, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπαιτῶ, ὃ καὶ εἰσπράττω λέγομεν.* citat Platon. Apolog. 4. *χρήματα πράττομαι.* Activa voce

utitur Herodot. I. 106. *ἔπρησσον παρ' ἑκάστων τὸ ἑκάστοισι ἐπέβαλον.* III. 58. *αὐτοὺς—ἕκατον τάλαντα ἔπρηξαν.* Vid. Duker. ad Thucyd. VIII. 5. Fischer. ad Welleri Gr. Gr. III. p. 436. Cf. Agam. 685. Choeph. 308. Eurip. Orest. 1138. Xenoph. Hellen. I. 3, 8. Schleusner. Lex. N. F. T. II. p. 673.

483. **Ἐπισπάω.** *Attraho.* Homer. Odyss. Σ. 72. *ἐπισπαστὸν κακὸν ἕξει,* quo respiciens Hesych. *Ἐπισπαστόν. αὐθαίρετον, ὅπερ ἑαυτῷ τις ἐπισπᾶται.* ubi vid. Alberti. Contra de lucro Herodot. 72. *οἱ δ' ἀληθίζονται, ἵνα τι τῇ ἀληθηίῃ ἐπισπάσωνται κέρδος.* Activa voce, ut in hoc loco, Soph. Ajac. 769. *πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος.*

486. * **Σύδην.** *Tumultuose. ταχέως καὶ ὁρμητικῶς.* Hesych.

487. **Οὖρος.** *Ventus secundus. κατ' οὖρον,* Anglice, *making all sail.* Theb. 853. *κατ' οὖρον ἐρέσσετε.* Paullo diverse ibid. 687. ubi vid. Glossarium.

489. **Κρηναῖον γάνος.** *Fontanus latex.* Lycophr. 247. *Κρηναῖον ἐξ ἄμμοιο ῥοιβδήσῃ γάνος.* ubi Tzetz. *γάνος, νῦν τὸ ὕδωρ· ἀλλαχοῦ τὸ γάλα.* Eurip. Suppl. 1160. *Ἀσώπου γάνος.* ubi vide omnino Musgravii notata. Agam. 1400. *Χαίρουσαν οὐδὲν ἧσσον, ἢ διοσδότῳ Γάνει σπορητὸς κάλυκος ἐν λοχεύμασι.* Hujus fabulæ 621. *παλαιᾶς ἀμπέλου γάνος.* Etymol. M. p. 221, 21. *γάνος—ὅπερ ἔστι τὸ πῶμα τὸ λαμπρόν. Εὐριπίδης. Ὅπου βότρυος ἐν δαιτὶ γίγνεται γάνος.* (Bacch. 261.) Ceterum auctorem idoneum non habet quod tradit ad h. l. grammaticus, *τόπος Βοιωτίας ἡ Κρηνή.* Memorantur quidem inter Thebarum portas etiam *αἱ Κρηναῖαι,* sic a Dirce nominatæ.

490. **Ἄσθμα.** *Creber anhelitus.* Galen. ap. Foes. Œcon. Hippocr. in v. *Ἄσθμα. καλοῦσι δ' οὕτως οἱ Ἕλληνες τὴν πυκνὴν ἀναπνοήν, οἷα συμβαίνει τοῖς δραμοῦσιν, ἢ ὁπωσοῦν ἑτέρως εἰς σφοδρὰν κίνησιν ἀφικόμενοις.* Homer. Iliad. O. 241. *ἄταρ ἆσθμα καὶ ἱδρὼς Πάντ'.* Pindar. Nem. X. 139. *καί μιν οὔπω τεθναότ', ἄσθματι δὲ*

Φρίσσουτ' ἀναπνοὰς κίχεν. Hoc est quod dicit Noster in Eumen. 242. Πολλοῖς δὲ μόχθοις ἀνδροκμῆσι φυσιᾷ Σπλάγχνον. Eurip. Med. 1116. πνεῦμα ἠρεθισμένον. Proprie autem anhelare dicuntur fugientes. Horat. *Sublimi fugies mollis anhelitu.* quod Græce verteretur πνεῦμ' ἔχων ἄνω. Vid. Cleric. ad Menandr. p. 10. Salmas. de Usur. p. 566. Babrius ap. Suid. v. Ἄσθμα—οἷά τις νούσῳ Κάμνων ἐβέβλητ' οὐκ ἀληθὲς ἀσθμαίνων. Anthol. I. 27, 12. παρθενικῷ, Θρασύβουλε, σαγηνευθεὶς ὑπ' ἔρωτι Ἀσθμαίνεις, δελφὶς ὥς τις ἐπ' αἰγιαλοῦ, Κύματος ἰμείρων.

493. Ἄρδω. Vid. infra 811.

494. Ἀχαΐς. Sc. *Phthiotis:* quod monuit Schutzius.

495. Ὑποσπανίζομαι. *Penuria laboro.* Choeph. 575. Φόνου δ' Ἐρινὺς οὐχ ὑπεσπανισμένη. Soph. Aj. 740. Τί δ' ἔστι χρείας τῆσδ' ὑπεσπανισμένον; Hæc citat Abresch. Eodem sensu ponitur simplex verbum infra 1024. ἐσπανίσμεθ' ἀρωγῶν. Ceterum de Persici exercitus fame consulas Herodot. VIII. 115.

500. Δόναξ. *Arundo.* Βόλβης ἕλειον δόνακα pro Βόλβην ἕλειον καὶ δονακώδεα. Falso tradit Scholiasta Bolben paludem in Thracia exstitisse, quum esset in Macedonia. Vid. Spanhem. ad Callim. Del. 134. Ceterum fluvii et paludes sæpissime vocantur δονακώδεις, δονακορόφοι, δυνακοχλόαι. Homer. Iliad. 576. Ἠὰρ ποταμὸν κελάδοντα, περὶ ῥοδανὸν δονακῆα. Cf. Eurip. Iph. A. 179. Iph. T. 400.

503. Ἁγνός. *Purus.* Epitheton nequaquam est otiosum, siquidem Persæ, Herodoto teste, fluvios religiosissime colebant, et quantum fieri posset, puros conservabant. Vid. Herodot. I. 138.

504. Νομίζω. *Existere credo.* Verbum in hac re proprium. Qui Deos esse credebat, absolute dicebatur νομίζειν θεούς, vel ἡγεῖσθαι. Eurip. fragm. 1. Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν. Plato Apolog. Socrat. 2. οἱ γὰρ ἀκούοντες ἡγοῦνται τοὺς ταῦτα ζητοῦντας οὐδὲ θεοὺς νομίζειν. Philemon ap. Stob. Ecl. p. 171. Θεὸν νόμιζε καὶ

σέβου, ζήτει δὲ μή. Aristoph. Nub. 247. Ποίους θεοὺς ὁμεῖ σύ; πρῶτον γὰρ θεοὶ Ἡμῖν νόμισμ' οὐκ ἔστι. Lucian. Jup. Tragœd. 42. T. II. p. 690. Οὐκοῦν ἅπαντες ἄνθρωποι, καὶ τὰ ἔθνη, ἐξηπάτηνται, θεοὺς νομίζοντες καὶ πανηγυρίζοντες. Pausan. I. xv. 4. Ἡρακλῆς ἐνομίσθη. I. xxxi. 1. οἱ Διόσκουροι νομίζονται μάλιστα. Et sic alibi. Xenophon. Ephes. p. 2. Ἔρωτά γε μὴν οὐδὲ ἐνόμιζεν εἶναι θεόν, ἀλλὰ πάντ' ἐξέβαλεν, ὡς οὐδὲν ἡγούμενος. Legendum οὐδένα ἡγούμενος. Hæc formula nobilem et eruditum editorem fefellit. Singulare est, ut opinor, quod dixit scriptor neotericus Demetrius Cydonius de Morte Contemn. p. 56. θεὸν εἰδέναι καὶ σέβειν. De locutione absoluta ἡγεῖσθαι θεούς vid. Porson. ad Hecub. 794. Adjice Helen. 925.

506. Θεοκλυτέω. *Deos invoco.* Vid. Glossar. in Theb. 131.

508. Σκεδάζω. *Spargo.* Homer. Iliad. Ψ. 227. Ὄντε μέτα κροκόπεπλος ὑπεὶρ ἅλα κίδναται Ἠώς. Herodot. VIII. 22. ἁμὰ ἠλίῳ σκιδναμένῳ. Lucretius II. 143. *Primum Aurora nova spargit cum lumine terras.* quem imitatus est Virgilius Æn. IV. 584.

Ibid. Θεός. Absolute positum de Sole, Eurip. Alc. 738. ubi vid. Monk. Herodot. II. 24. de sole; τῆς γὰρ ἂν ἀγχοτάτω ἢ χώρης οὗτος ὁ θεός.—

513. Ἀποῤῥήγνυμι. *Abrumpo.* Eurip. Orest. 854. πότερα λευσίμῳ χερί, Ἢ διὰ σιδήρου πνεῦμ' ἀποῤῥῆξαί με δεῖ. Troad. 750. λυγρὸν δὲ πήδημ' εἰς τράχηλον ὑψόθεν Πεσὼν ἀνοίκτως, πνεῦμ' ἀποῤῥήξεις σέθεν. Iph. T. 974. ἐπώμοσ' αὐτοῦ βίον ἀποῤῥήξειν θανών. Ælian. ap. Suid. vv. Εὐνοῦχος. Μέγαρον, corrigente Toupio in Suid. II. p. 244. τὴν ἐπίῤῥητόν τε καὶ κατάρατον ψυχὴν ἀπέῤῥηξε. Id. V. H. XIII. 2. ἐν αὐταῖς ταῖς κολάσεσι τὴν ψυχὴν ἀπέῤῥηξε.

517. Ἑστιοῦχος. *Qui lares habet,* idem fere ac ἐφέστιος, Theb. 73. Soph. Antig. 1083. φέρων Ἀνόσιον ὀσμὴν ἑστιοῦχον εἰς πόλιν. Eurip. Androm. 283. ἑστιοῦχον αὐλάν.

520. Ἐγκατασκήπτω. *Infligo.* Proprie de fulguribus.

Soph. Trachin. 1089. Ἔνσεισον, ὦ ναξ, ἐγκατάσκηψον βέλος, Πάτερ, κεραυνοῦ. In Euripidis Med. 93. οὐδὲ παύσεται Χόλου, σάφ' οἶδα, πρὶν κατασκῆψαί τινα, legendum videtur κατασκῆψαί τινί. Thucyd. II. 47. νόσος—λεγομένη μὲν καὶ πρότερον πολλαχόσε ἐγκατασκῆψαι. Photius, Κατασκήψαντος, ἐμπεσόντος. Alio sensu Soph. Œd. Col. 1010. τάσδε τὰς θεὰς ἐμοὶ Καλῶν ἱκνοῦμαι, καὶ κατασκήπτω λιταῖς, Ἐλθεῖν ἀρωγοὺς ξυμμάχους τ'. sic enim legendum.

522. Ἐνάλλομαι. *Insilio.* Vide notas. Propert. I. i. 4. *Et caput impositis pressit Amor pedibus.*

526. Κρίνω. *Conjecto.* Vid. supra 231.

527. Κυρόω. *Confirmo.* Vid. supra. 232. Eum. 579. 636. Vim activam semper habet; quare omnino errat Schutzius qui vertit *recte talo stat sententia vestra.* Subaudi vero ἐμὲ τοῦτο ποιῆσαι.

529. Φθιτοί. Vid. supra 225.

530. Πέλανος. Vid. supra 209.

531. Ἐπ' ἐξειργασμένοις. *Super rebus quæ infectæ fieri nequeunt,* uti recte explicat Abreschius, citatis Soph. Ajac. 378. Τί δῆτ' ἂν ἀλγοίης ἐπ' ἐξειργασμένοις; Herodot. VIII. 94. ἐπ' ἐξειργασμένοισι ἐλθεῖν. Nostri Choeph. 737. ἐπ' ἔργοις διαπεπραγμένοις.

534. Πιστοί. *Consiliarii Regum Persarum.* Vid. supra ad v. 1. Hoc non perspexerunt interpretes.

536. Προπέμπω. *Deduco.* Vid. Glossar. in Theb. 1072.

539. Μεγάλαυχος. *Magnifice jactans.* Theb. 1057.

544. Κατερείκω. *Scindo.* Idem fere quod ἐρείκω infra 1061. Πέπλον δ' ἔρεικε κολπίαν. Herodot. III. 66. Πέρσαι δέ, ὡς τὸν βασιλέα ἴδον ἀνακλαύσαντα, πάντες τά τε ἐσθῆτος ἐχόμενα εἶχον, ταῦτα

κατηρείκοντο, καὶ οἰμωγῇ ἀφθόνῳ διεχρέωντο. Versus Alcmanicus ap. Hephæst. p. 59. Καττύπτεσθε, κόραι, καὶ κατερείκεσθε χιτῶνας. κατερείκειν ἔρνος dicebant Athenienses fabas frangendo comminuere. Basilius Scholiis in Gregor. Naz. apud Ruhnken. ad Timæum p. 124. ἔνθεν καὶ Ἐρνήρυσις παρ' Ἀριστοφάνει. ἔρνος οὖν φησὶ τὸ ἐρειχθὲν καὶ συγκοπὲν καὶ ἐψηθὲν ὄσπριον, ἀπὸ τοῦ ἐρείκω τοῦ σχίζω. Οὕτω καὶ Διογενιανός. Quid hoc, ἀπὸ τοῦ ἐρείκω? Legendum puto, ἔρνος οὖν φησὶ [κατερικτὸν] τὸ ἐρειχθέν κ. τ. λ. Aristoph. Ran. 502. ἤψε κατερικτῶν χύτρας Ἔρνους δύ' ἢ τρεῖς. ubi Schol. λέγει τὰ σχιζόμενα ὄσπρια τοὺς κνάμους, τὰ ἐρεικόμενα. Cf. Hesych. in voce Aristophanis autem locus mendo purgandus est. Etymologus p. 387, 14. citat ὄψει pro ἤψε, et κατερικτῶν ut in edd. Sed legendum κατερικτοῦ, prout citatur ab Ioanne Diacono in Hesiod. p. 212. Respicit forsan Æschylus Homeri Iliad. X. 405. ἡ δέ νυ μήτηρ Τίλλε κόμην, ἀπὸ δὲ λιπαρὴν ἔῤῥιψε καλύπτρην.

545. * Διαμυδάλεος. *Madidus.* Suidas, Μυδαλέας· διαβρόχους. μυδαλέα δάκρυσι, καὶ μυδαλέον δίυγρον, παρ' Ἀρχιλόχῳ. Nicander ap. Ælian. N. A. XVI. 28. μυδαλέαισι τυπαῖς. Stanleius in Curis secundis comparat Eurip. Suppl. 977. γόοισι δ' ὀρθευομένα, Δάκρυσι νοτερὸν ἀεὶ πέπλων Πρὸς στέρνῳ πτύχα τέγξω. Conferas etiam Apoll. Rhod. III. 803. δεῦε δὲ κολπους Ἀλληκτον δακρύοισι.

547. * Ἀκρόγοος. *Summo dolore adfectus.* Vid. nott.

548. * Ἀρτιζυγία. *Recens conjugium.* Hesych. Ἀρτίγαμοι. νεόγαμοι.

549. Λέκτρων εὐναί. Vid. supra ad 425. Verte autem, *Toros, delicatis stragulis contectos.*

550. Χλιδανός. *Mollis. Delicatus.* Vid. Glossar. in Prometh. 445.

553. Αἴρω. *Suscipio.* Vid. notas.

Ibid. Δοκίμως. *Strenue.* Vid. supra 88. Minus recte Schut-

zius interpretatur *prorsus*, ut cum πολυπενθῆ capiatur. Xenoph. Cyrop. I. p. 16. εἴ τις δύναιτο ἐπιμεληθῆναι, ὅπως αὐτὸς καλός τε καὶ ἀγαθὸς δοκίμως γένοιτο. Pindarus Nem. III. 18. δόκιμον ὕμνον *nobilem hymnum* dixit.

558. Ἑφέπω. *Adsequor.* Frequens apud Homerum πότμον ἑπισπεῖν. Ut ἔσχον aoristus est ab ἔχω, sic ἔσπον ab ἕπω.

Ibid. Δυσφρόνως. *Calamitose, Ægre.* Non autem *imprudenter*, uti vertit Stanleius: δύσφρων nihil aliud significare potest quam *infestus, luctuosus.* Vid. Theb. 873. Agam. 549. 609. 835.

559. Βᾶρις. *Navis.* Schol. Βαρίδεσσι ναυσί, ταῖς ἀπὸ τῆς Βάρεως οὔσης, ἥτις ἐστὶ πόλις Περσίδος. Baris Ægypti urbs fuit: vid. Valckenaer. Animadv. ad Ammon. p. 44. Βᾶρις μέν ἐστιν Αἰγύπτιον πλοῖον. Ægyptius est qui clamat in Suppl. 833. Σοῦσθε, σοῦσθ' ἐπὶ βᾶριν ὅπως ποδῶν. 879. Βαίνειν κελεύω βᾶριν εἰς ἀμφίστροφον. Epigr. in Anthol. III. xxxiii. 16. δέξαι μ', εἰ καί σοι μέγα βρίθεται ὀκρυόεσσα Βᾶρις τῶν φθιμένων, τὸν κύνα Διογένην. Sic appellatur Charontis cymba etiam in Zonæ Epigr. Anal. T. II. p. 81. Κωπεύεις νεκύων βᾶριν ἐλαυνομένην. Lexicon S. German. (ἄλλος ἀλφαβ.) Βᾶρις. κατ' οἰκίας καὶ πλοίου. Σοφοκλῆς ἐν Ποιμέσι βαρίβαν λέγει τὸν ναύτην ἢ τὸν τῆς βάρεως ἐπιβεβηκότα. Brunckius corrigit βαρίδαν. Schaefero (ad Gregor. de Dial. p. 522.) unice verum videtur βαρίβαν. Mirum, quum ipse meminerit vulgaris ναυβάτης. Certissime corrigo, βαριβάταν λέγει τὸν ναύτην, ἡγοῦν τὸν τῆς β. ἐπ. Lepidus est Bastius, qui βαρίβαν *per metaplasmum* dictum esse putat pro βαρίβαντα. Plura vide ap. interpp. Hesychii in voce. Valckenaer. Opusc. p. 143.

563. **Ακτωρ. *Dux.* Eumen. 398. Ἀχαιῶν ἄκτορές τε καὶ πρόμοι.

565. Ὁμόπτερος. *Similia vela habens.* Hesych. Ὁμόπτεροι. ὅμοιοι. ὁμότριχοι. Spectat Choeph. 172. ubi cinnus dicitur κάρτ' ἰδεῖν ὁμόπτερος, quem locum ridet Euripides in Electr. 530. Πολλοὺς δ' ἂν εὕροις βοστρύχους ὁμοπτέρους. Pollux VI. 156. Ὁμοπτέρους δὲ

τοὺς ὁμότριχας εἰπόντος Εὐριπίδου, Σπράττις τοὺς ὁμήλικας εἶπεν ὁμοπτέρους.

Ibid. Κυανῶπις. *Cui prora cyano oblita est.* idem quod κυανόπρωρος apud Homerum, et κυανέμβολος Eurip. Electr. 436. Odyss. M. 60. κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης. Proram navis *faciem* dicebant: Suppl. 711. Καὶ πρῶρα πρόσθεν ὄμμασι βλέπουσ' ὁδόν. Contra πρῶρα de facie usurpabant: vid. ad Prometh. 431.

568. Ἐμβολή. Vid. supra 284.

572. * Πεδιήρης. *Campestris.* Vid. supra ad 414.

573. Δύσχιμος. *Frigidus.* Vid. notas. A vetere radice χίος, *frigus,* provenere χίων *nix,* χίμα *frigus:* unde χίμετλον, τὸ ἐν χειμῶνι γινόμενον ἕλκος, Hesych. Anglice, *a Chilblain.* (Nicand. Ther. 688. in Hippocr. Epid. VII. 38. p. 860. ed. Vanderlind. scribitur χειμέτλων.) Recentiores scribebant χεῖμα. Et sic interpreteris in Theb. 499. δράκοντα δύσχιμον, *serpentem frigidum,* ψυχρὸν ὄφιν.

574. * Πρωτόμορος. *Prius fato functus.* Distinguuntur ii qui in prælio navali occiderant ab istis qui in fuga perierunt.

576. Ἀκταὶ Κυχρεῖαι. Steph. Byz. Κυχρεῖος πάγος, περὶ Σαλαμῖνα. Σοφοκλῆς Τεύκρῳ. ἀπὸ Κυχρέως τοῦ Σαλαμῖνος καὶ Ποσειδῶνος. Cf. Strabon. IX. p. 393. D. Tzetz. ad v. Κυχρεῖος apud Lycophr. 452. Κυχρεὺς—ἐβασίλευσε Σαλαμινίων, ὥς φησιν Εὐφορίων ἐν Ἱππομέδοντι. Τοῖος γὰρ Κυχρεῖος ἐνὶ ψαρῇ Σαλαμῖνι.

577. Ῥαίνω. *Madefacio.* Forma pluralis præteriti passivi suspecta est Schaefero ad Dionys. Hal. p. 355. et ad Schol. Apollon. Rhod. p. 208. injuria, ut Hermanno videtur. Vide notata.

Ibid. * Δακνάζομαι. *Mordeor.* Hanc formam alias frustra quæsivi.

579. Οὐράνι' ἄχη. *Lamentationes ad cœlum sublatæ.* Ita

vertunt interpretes. Suppl. 805. Ἴυζε δ' ὀμφάν, οὐράνια μέλη λίτανα θεοῖσι. Aristoph. Ran. 793. ὁ δῆμος ἀνεβόα. Ξ. Ὁ τῶν πανούργων; Α. νὴ Δί', οὐράνιόν γ' ὅσον. Hæc tamen loca, quæ ad hunc sensum tutandum proferri potuissent, minime faciunt quominus putem veram interpretationem potius esse *calamitates cœlitus immissas*. Infra 587. δαιμόνι' ἄχη—δυρόμενοι γέροντες. Sophocl. Ajac. 195. ἅταν οὐρανίαν. ubi Schol. τὴν ἐξ οὐρανοῦ πεμφθεῖσαν. In Antig. 418. οὐράνιον ἄχος absurde post Hesychium et Photium VV. DD. intelligunt *pulverem ad cœlum sublatum*, quum sit *calamitas divinitus orta*.

580. * Δυσβάϋκτος. *Cum infausto ejulatu editus*. Iterum occurrit 1070. De βαΰζω vid. supra ad v. 13.

582. Γνάπτω. *Vellico*. Proprie de fullone, pannum vellicante, dictum. Soph. Ajac. 1030. de Hectore, ἱππικῶν ἐξ ἀντύγων Ἐγνάπτετ' αἰὲν ἕς τ' ἀπέψυξεν βίον. Grammatici tradunt hanc scripturam recentioris ævi fuisse, veteres autem Atticos scripsisse κνάπτω. vid. Brunck. ad Aristoph. Plut. 166. quod quidem verum esse potest; et in Sophoclis loco rescribendum ἐκνάπτετ' olim monuit Dorvillius in Misc. Obs. IX. p. 119. Vid. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 86. Sed *vetustissimi* inter scriptores Atticos alteram scripturam, quæ Ionica fuit, agnoscebant.

583. Σκύλλω. *Lacero*. Hesych. Σκύλλειν. τὸ ταῖς ὄνυξι σπᾷν. Alio sensu apud N. F. scriptores. Vid. Schleusner. in voce. Vox ducta videtur a canibus. Etymol. M. p. 720, 19. Σκύλλος, κυρίως ἐπὶ κυνὸς νεογνοῦ. Hinc Σκύλλη. Odyss. M. 85. Ἔνθα δ' ἐνὶ Σκύλλη ναίει, δεινὸν λελακυῖα· Τῆς ἦτοι φωνὴ μέν, ὅση σκύλακος νεογιλῆς Γίνεται. Vid. Is. Voss. ad Catull. p. 208.

Ibid. Ἄναυδος. *Mutus*. Perpetuum piscium epitheton, qui ob vocis defectum ἔλλοπες dicebantur, si qua fides est Grammaticis habenda, ab ἑλλός *mutus*. Sophocl. Ajac. 1295. Ἔφῆκεν ἑλλοῖς ἰχθύσιν διαφθοράν. ubi cf. Erfurdtii notam, et Alberti. ad Hesych. I. p. 1182. Idem ap. Athen. VII. p. 277. A. Χόρος δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπερρόθει. Pherecrates ap. Athen. VII. p. 287. A. Etymol. M.

p. 218, 31. *τί ληρεῖς; ἀλλὰ φωνὴν οὐκ ἔχειν Ἰχθῦν γε φασὶ τὸ παράπαν; νὴ τὼ θεώ. Κούκ ἔστιν ἰχθῦς ἄλλος οὐδεὶς ἢ βόαξ (φωνεῖν δυνάμενος.)* Etymol. M. p. 595, 1. *Μύνδος ἰχθῦς, Σοφοκλῆς, ὁ μὴ αὐδῶν. ὅθεν καὶ ἔλλοψ*—Callimachus ap. Steph. Byz. v. *Βάλδος.* (fr. CCLX.) *Πουλὺ θαλασσαίων μυνδύτεροι νεπόδων.* Lucret. II. 1081. *mutas Squamigerûm pecudes.* Horat. 4. Carm. III. 19. *mutis quoque piscibus Donatura cycni, si libeat, sonum.* Schol. ad Oppian. Halieut. II. 658. *ἄφωνοι οἱ ἰχθύες, καὶ ἄνανδοι.* Piscium *ἐχεμυθία* caussa erat, cur a Pythagoreis non ederentur: vid. Markland. Ep. Crit. p. 64. et cf. Arnald. Animadv. p. 285. Dorvill. ad Chariton. p. 762. Denique si in hoc loco imaginem spectes, conferas Claudian. de IV. Cons. Honor. *Submersæ sedere rates: fluitantia nunquam Largius Arctoos pavere cadavera pisces.* Herodot. VI. 44. de Darii nautis, qui, ratibus submersis, *θηριωδεστάτης ἐούσης τῆς θαλάσσης ταύτης περὶ τὸν Ἄθων—ὑπὸ τῶν θηρίων διεφθείροντο ἁρπαζόμενοι.*

584. Ἀμίαντος. *Impollutus.* Schol. *δηλάδη θαλάσσης. οὐ γὰρ μιαίνεται πώποτε, καὶ πολλῶν μολυσμάτων ἐπιχυθέντων αὐτῇ.* Sed mare *ἀμίαντον* dictum videtur, quia omnem impuritatem abluebat; nam *Θάλασσα κλύζει πάντα τἀνθρώπων κακά.* Scholiastæ obversabatur Iliad. A. 314. *Οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον.*

591. * Περσονομοῦμαι. *Persarum legibus pareo.* "*τὸ Περσονομεῖν* (*-μεῖσθαι*) *Persarum legibus uti,* et in v. 916. *Περσονόμον τιμῆς* opponuntur vulgatis illis Græcorum *τῷ αὐτονομεῖν* (*-μεῖσθαι*) sive *αὐτονομουμένων.*" Spanhem. de Orbe Romano p. 284.

592. Δασμοφορέω. *Tributum reddo.* Minus recte Etymologus p. 249, 31. *δασμοφορεῖν* explicat *φόρους λαμβάνειν.* Herodot. VI. 48. *ἄλλους δὲ κήρυκας διέπεμπε ἐς τὰς ἐωϋτοῦ δασμοφόρους πόλιας τὰς παραθαλασσίους.* Vide loca ab Æm. Porto citata, Lex. Ion. in voce. *δασμός* peculiariter de Persarum tributis apud auctores Græcos ponitur: vid. Xenoph. Anab. I. i. 8.

593. Δεσπόσυνος. *Imperiosus.* Pro substantivo cepit Ste-

phanus, et ἀνάγκαις eodem sensu quo ὑπ' ἀνάγκης; citatque Tyrtæi fragmentum apud Pausan. IV. 14. de Messeniis qui Spartanis δεσποσύνοις tributum ferebant, Ὥσπερ ὄνοι μεγάλοις ἄχθεσι τειρόμενοι, Δεσποσύνοισι φέροντες ἀναγκαίης ὕπο λυγρῆς Ἡμίσυ πάνθ' ὅσσων καρπὸν ἄρουρα φέρει. Sed præstat δεσποσύνοισιν adjective sumere, *necessitatibus quæ a dominis imponuntur.* Eurip. Androm. 131. τί σοι Καιρὸς ἀντζομένᾳ δέμας αἰκέλιον καταλείβειν Δεσποτῶν ἀνάγκαις;

598. Φυλακή. *Custodia.* Theognis 439. Νήπιος, ὃς τὸν ἐμὸν μὲν ἔχει νόον ἐν φυλακῇσι, Τὸν δ' αὐτοῦ † ἴδιον οὐδὲν ἐπιστρέφεται. Sic ἐν φυλακῇ ἔχειν, *custoditum servare,* Herodot. I. 24. Psalm. CXLI. 3. Θοῦ, Κύριε, φυλακὴν τῷ στόματί μου, καὶ θύραν περισχῆς περὶ τὰ χείλη μου. De locutione ἐλεύθερα βάζειν vid. Glossar. in Prometh. 187. Juven. IV. 91. *nec civis erat, qui libera posset verba animi proferre, et vitam impendere vero.*

602. Περίκλυστος. *Circumfluus.* Sensu passivo; ut infra 883. ex Homerico περίῤῥυτος. Homerid. Hymn. in Apoll. 181. Δήλοιο περικλύστης. Ephippus ap. Athen. VIII. p. 346. F. τῆς περικλύστου δ' ἁλίας Κρήτης. De feminina forma περικλύστα vid. Porson. ad Eurip. Med. 822. Non constat sibi Æschylus; nam supra dixerat ἀπόρθητος πόλις. Ceterum Simonides in Epigr. ap. Plutarch. T. II. p. 870. E. de Corinthiis qui pugna Salamina interciderunt, Νῦν δ' ἅμμ' Αἴαντος νᾶσος ἔχει Σάλαμις.

607. Εὐροεῖν dicitur fortuna, quum res *ad voluntatem nostram fluunt,* metaphora postea a Stoicis sæpissime adhibita. Zeno ap. Stob. Eclog. II. p. 138. ed. Heeren. εὐδαιμονία δ' ἐστὶν εὔροια βίου. Phrynichus Apparat. Sophist. p. 29. Βίου εὔροια. ἡ εὐδαιμονία καὶ εὐτυχία, παρὰ τὸ καλῶς ῥεῖν τὸν βίον. Vid. Gataker. ad M. Antonin. II. 5. p. 59. Valckenaer. ad Schol. in Eurip. Phœniss. p. 49. Pindar. Ol. II. 62. ῥοαὶ δ' ἄλλοτ' ἄλλαι Εὐθυμιᾶν τε μέτα καὶ Πόνων ἐς ἄνδρας ἔβαν. Menand. ap. Stob. CV. p. 437. Τὸ τῆς Τύχης γὰρ ῥεῦμα μεταπίπτει ταχύ. Sallust. B. J. 4. *Rebus supra votum fluentibus.*

608. Οὐρίζω. *Secundo flatu propello.* Vid. notas; et Glossar. in Theb. 687. item Musgrav. ad Sophocl. Œd. T. 714.

610. Ἀνταῖος. *Adversus.* Hesych. Ἀνταία. ἐναντία, ἰκέσιος. Αἰσχύλος Σεμέλῃ—καὶ τὴν Ἑκάτην δὲ Ἀνταίαν λέγουσιν, ἀπὸ τοῦ ἐπιπέμπειν ἄντια. Idem, Ἀνταίας, πολεμίας, ἐχθρᾶς. Σοφοκλῆς Πολυίδῳ. In Sophoclis Clytæmnestræ fragmento ap. Erotianum, pro ἄντεον legendum ἀνταῖον.

611. Παιώνιος. *Medicabilis.* non vero *Pæanius,* uti vertunt Stanleius et Schutzius. Schol. οὐ παιώνιος, ἀλλὰ φθαρτικός. (Anglice, *no soothing sound.*) Hesych. Παιώνιον φάρμακον, καταπαῦον ὀδύνας. Agam. 849. φαρμάκων παιωνίων. 1200. Καὶ πῶς ἂν ὅρκου πῆγμα γενναίως παγὲν Παιώνιον γένοιτο; Suppl. 1064. Χειρὶ παιωνίᾳ κατασχεθών. Noster Mysis apud Photium et Suid. v. Ὀργεῶνες. Ποταμοῦ Καϊκοῦ χαῖρε πρῶτος ὀργεών, Εὐχαῖς δὲ σώζοις δεσπότας παιωνίαις.

614. Χλιδή. *Luxus. Mollities.* Vid. Glossar. in Prometh. 445. Ceterum ex hoc loco patet Atossam post Parodum (ad v. 160.) in scenam curru insistentem prodiisse.

615. Στέλλω κέλευθον. *Iter facio.* Schol. in Eurip. Hecub. 117. τὸ στέλλω σημαίνει δ'. στέλλω τὸ κοσμῶ, ἀφ' οὗ καὶ στολή. στέλλω τὸ πέμπω, ἀφ' οὗ καὶ ἀποστολή. στέλλω τὸ πλέω, ἀφ' οὗ καὶ στόλος, ὁ πολλῶν ἀπόπλους νεῶν. στέλλω καὶ τὸ κρύπτω, ἀφ' οὗ καὶ τὸ περιστείλαντες, ἀντὶ τοῦ κατὰ γῆν κρύψαντες, ἤγουν θάψαντες. Sed hæ quatuor notiones in unam resolvi possunt. στέλλειν nihil aliud est, sensu primario, quam *instruere.* Homer. Iliad. Δ. 294. Οὓς ἑτάρους στέλλοντα καὶ ὑτρύνοντα μάχεσθαι. Odyss. B. 287. Ὅς τοι νῆα θοὴν στελέω, καὶ ἅμ' ἕψομαι αὐτός. *qui navem tibi instruam.* Supra 182. στείλας στρατόν. *quum exercitum instruxisset.* Eurip. Troad. 168. στέλλουσ' Ἀργεῖοι νόστον, *reditum apparant.* Hinc στέλλεσθαι, media voce et passiva, significabat *instrui ad proficiscendum,* et dein, *proficisci:* mox etiam, facili transitione, *induere, obtegere.*

Ibid. Πρευμενής. Vid. supra 225.

616. Μειλικτήριος. *Qui pacat.* Choeph. 11. ἦ πατρὶ τῳ'μῷ τάσδ' ἐπεικάσας τύχῳ Χοὰς φερούσας, νερτέροις μειλίγματα; ibid. 276. δυσφρόνων μελίγματα. Eumen. 97. χοάς τ' ἀοίνους, νηφάλια μειλίγματα. (Apollon. Rhod. IV. 712. Ἡ δ' εἴσω πελάνους μείλικτρά τε νηφαλίῃσι Δαῖεν ἐπ' εὐχωλῇσι παρέστιος, ὄφρα χόλοιο Σμερδαλέας παύσῃσιν Ἐρινύας.) In priore Choephororum loco vulgatum μειλίγμασιν frustra post Hermannum tuetur Erfurdt. ad Sophocl. Electr. 52. Oraculum apud Pausan. IX. 17. T. III. p. 52. ed. Fac. ἀλλ' ὁπόταν Τιθορεὺς Ἀμφίονί τε Ζήθῳ τε Χύτλα καὶ εὐχωλάς, μειλίγματα ἐν χθονὶ χεύῃ, Sic lege; non μειλίγματά τ' ἐν χθ. De ψυχαγωγίαις veterum omnino consulendus est Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 114. Quæ hic secum fert Atossa, apud Eurip. Orest. 123. vocantur ἄπαντα νερτέρων δωρήματα. Libamina mortuis fiebant ex vino, lacte, oleo, melle et aqua; quorum prima mentio fit in Iliad. Ψ. 219. χρυσέου ἐκ κρητῆρος, ἔχων δέπας ἀμφικύπελλον, Οἴνον ἀφυσσάμενος χαμάδις χέε, δεῦε δὲ γαῖαν, Ψυχὴν κικλήσκων Πατροκλῆος ἐειλοῖο. His accedebant serta, et capillorum cincinni. Sophocl. Electr. 893. ἐπεὶ γὰρ ἦλθον πατρὸς ἀρχαῖον τάφον, Ὁρῶ κολώνης ἐξ ἄκρας νεοῤῥύτους Πηγὰς γάλακτος, καὶ περιστεφῆ κύκλῳ Πάντων ὅσ' ἐστὶν ἀνθέων θήκην πατρός—ἐσχάτης δ' ὁρῶ Πυρᾶς νεωρῆ βόστρυχον τετμημένον. Eurip. Iph. T. 632. Πολύν τε γάρ σοι κόσμον ἐνθήσω τάφῳ, Ἄνθῳ τ' ἐλαίῳ σῶμα σὸν † κατασβέσω· Καὶ τῆς ὀρείας ἀνθεμόῤῥυτον γάνος Ἄουθῆς μελίσσης εἰς πυρὰν βαλῶ σέθεν. Orest. 114. ἐλθοῦσα δ' ἀμφὶ τὸν Κλυταιμνήστρας τάφον Μελικρᾶτ' ἀφὲς γάλακτος, οἰνωπόν τ' ἄχνην. Alcæus Messenius Brunck. Anal. I. p. 490. καὶ τάφον ὑψώσαντο· γάλακτι δὲ ποιμένες αἰγῶν Ἔῤῥαναν, ξανθῷ μιξάμενοι μέλιτι. Antipater ibid. II. p. 26. Heliodor. Æthiop. VI. p. 301. a Stanleio citatus, κρατῆρά τε ὀστρακοῦν ἀνελομένη, μέλιτος ἐπέχει τῷ βόθρῳ· καὶ αὖθις ἐξ ἑτέρου γάλακτος, καὶ οἴνου ἐκ τρίτου ἐπέσπενδεν. Apuleius Met. III. p. 137. *Tunc decantatis spirantibus fibris litat vario latice; nunc rore fontano, nunc lacte vaccino, nunc melle montano: libat et mulsa.* Cum his conferas Virgil. Æn. III. 66.

618. *Ἀνθεμουργός. *Quæ mel ex floribus facit.*

i.e. a bee: an adjective N used for the substantive of which properly the epithet, as in Hesiod. Op. & Di. 522. ἀνόστεος a polyp. ib. 569. φερέοικος a snail.

619. Ὑδρηλός. *Aquosus.* Suppl. 790. *νέφη ὑδρηλά.* Eurip. Suppl. 206. *σταγόνας ὑδρηλάς.* cf. Cycl. 89. In Bellerophonte ap. Stob. XCVII. *ὑδρηλοῖς—ποτοῖς.* De terminatione in *ηλός* vid. Glossar. in Theb. 224.

Ibid. Παρθένος. *Virgo,* i. e. *intemerata.* Eurip. Hippol. 1006. *παρθένον ψυχὴν ἔχω.* ubi vid. Valckenaer. et Ruhnken. ad Homer. H. Cerer. 99.

620. Ἀκήρατος. *Incorruptus.* Vox profluit a *κῆρ noxa,* unde *κηραίνω,* non a *κεράω,* quod putarunt interpretes, qui vertunt *merum.* Suidas. Ἀκήρατος. *ἄφθαρτος, ἀπαθής, ἀκέραιος.* Timæus Lex. Plat. Ἀκήρατοι. *καθαροί.* ubi omnino videndus Ruhnkenius. Hanc vocem restituendam puto Dionysio Hymn. ad Apoll. ad calcem Arati p. 50. *Ποταμοὶ δὲ σέθεν πυρὸς ἀμβρότου Τίκτουσιν ἀκήρατον ἀμέραν.* MS. *ἀπήρατον.* Brunckius *ἐπήρατον.* Ibycus apud Athenæum XIII. p. 601. B. *Ἠρι μὲν αἵ τε Κυδώνιαι=μαλίδες ἀρδόμεναι ῥοᾶν=ἐκ ποταμῶν, ἵνα παρθένων=Κᾶπος ἀκήρατος.* Chœrilus, *ὅτ' ἀκήρατος ἦν ἔτι λειμών.* Eurip. Hippol. 76. *ἀκήρατον—λειμῶνα.* ibid. 1114. *καὶ ἀκήρατον ἄλγεσι θυμόν.* ubi vid. Valckenaer. Sophocl. Œd. Col. 690. *ἀκηράτῳ σὺν ὄμβρῳ.* Theocrit. XXII. 38. *Ὕδατι πεκληθυῖαν ἀκηράτῳ.* Herodot. VI. 10. *χρυσὸς ἀκήρατος.* Sic Virgil. Æn. III. 177. *munera libo Intemerata focis.*

Ibid. Μήτηρ. *Mater vini* dicitur *vitis* in Eurip. Alcest. 757. *Πίνει μελαίνης μητρὸς εὔζωρον μέθυ.* Achill. Tat. I. p. 67. *οἴνων μήτηρ.* Plaut. Amphitr. I. i. 274. quæ contulit Abresch. Astydamas ap. Athen. I. p. 40. B. *οἰνομήτορ' ἄμπελον.* Sic *quercus* vocatur *glandium mater:* Zonas in Anthol. I. xx. 7. *Ὦ ἄνερ τῶν βαλάνων τὰν ματέρα φελδεο κόπτειν.*

621. Γάνος. *Quicquid lætitiam gignit.* Vid. supra ad 489. Antipater in Anal. II. p. 26. *σπεῖσον ἐμῇ σποδιῇ, σπεῖσον γάνος.* Macedonius ibid. III. p. 120. coacte dixit *οὔθατος ἐκ βοτρύων ξανθὸν ἄμελξε γάνος.* Sic Virgil. Æn. I. 640. *Munera* lætitiamque *Dei.*

623. Ξανθός. *Flavus.* Schol. *ξανθῆς δέ, διὰ τὸ ὄπισθεν μέρος τῶν φύλλων ὡς πρασινίζον ἐμφαίνεσθαι.* (*a pale green.*) Stanleius confert Pindari *χρυσέας ἐλαίας*, et Virgil. Æn. V. 304. *flava olivæ.* Aliter Sophocl. Œd. Col. 701. *γλαυκᾶς ἐλαίας.*

624. Πλεκτός. *Textus. ἄνθη πλεκτά, corona e floribus.* Eurip. Hippol. 73. *πλεκτὸν στέφανον.* Cum metaphora *γαίας τέκνα* contulit Stanleius verba Chæremonis ap. Athen. XIII. p. 608. D. *ἀνθηροῦ τέκνα Ἥρος πέριξ στρώσαντες.* et rursus, *λειμῶνος τέκνα.* Similiter fere Incertus in Anal. III. p. 271. *γῆς θυγάτηρ, ῥάφανος.* Vid. ad Theb. 351.

627. * Γάποτος. *A terra absorptus.* Hujusmodi composita a *γῆ* Dorice efferuntur, *γαπόνος, γατόμος, γαμόρος, γάπεδον, γάφυτος, γάχυτος.*

632. Πομπός. *Dux.* Hesych. *Πομπεῖ. ὁδηγεῖ.* Agam. 124. *πομπούς τ' ἀρχούς.* 307. *ἐκδοχὴν πομποῦ πυρός.* Choeph. 145. *ἡμῖν δὲ πομπὸς ἴσθι τῶν ἐσθλῶν ἄνω.*

635. Ἔνεροι. *Inferi.* idem fere ac *ὑποχθόνιοι.* Etymol. M. p. 340, 7. *Ἔνεροι, οἱ νεκροί. ἀπὸ τοῦ ἐν ἕρᾳ κεῖσθαι, ὅ ἐστιν ἐν τῇ γῇ.* seu potius quia manium receptaculum in centro terræ situm credebatur. Ab eodem fonte venit *ἔνερθεν*, contractum ab *ἐνέροθεν*, unde *νέρθεν, νέρτερος* et cetera ejusdem familiæ. Apollonius de Adverb. p. 603, 7. ed. Bekker. *καὶ τὸ ἔνερθεν δὲ δύο πάθη ἀνεδέξατο, συγκοπήν τε καὶ ἀφαίρεσιν. ἦν γάρ τι ὄνομα τὸ ἔνερον, ἀφ' οὗ τὸ ἐντελὲς ἐπίῤῥημα ἐνέροθεν, ἀφ' οὗ κατὰ συγκοπὴν ἔνερθεν—σαφὲς οὖν ὅτι καὶ ἐν ἀφαιρέσει ἐστὶ τό—Νέρθεν ὑπ' ἐγκεφάλοιο.* Eadem fere tradit Etymolog. Gudian. 187, 47. ubi corrupte *ἀνέροθεν, ἄνερθεν.* Cf. Prometh. 589. Homer. Iliad. O. 188. Υ. 61. Minus recte Schol. ad Iliad. Z. 480. *ἐναρίζειν γάρ ἐστι τὸ φονεύειν· διὰ τοῦτο καὶ οἱ νεκροὶ ἔναροι.*

639. Μακαρίτης. *Beatus.* i. e. *Nuper mortuus.* Hesych. *Μακαρίτης. ὁ τεθνεώς. ὁ μακάριος. ὁ νεκρός.* Lege Μακαρίτης ὁ

τεθνεώς. Μακάριος ὁ ζῶν, ex nostro Scholiasta ad h. v. Photius, Μακαρίτας. τοὺς τεθνηκότας. οὕτω Μένανδρος. Versus apud Stob. p. 699. Πᾶς γὰρ λέγει τις, ὁ μακαρίτης οἴχεται, in margine Æschylo adsignatur; sed non dubium quin Comici cujusdam sit. Theocrit. II. 70. Θευχαρίλα, Θρᾶσσα τροφὸς ἁ μακαρῖτις. Sic apud Latinos *felices* dicebantur mortui. Vid. Scaliger. ad Varron. p. 124. Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 59.

641. Παναίολος. *Perquam variatus.* i. e. *omne lamentationis genus complectens.* Hesych. Παναίολος, παμποίκιλος. Homer. Iliad. K. 77. Πὰρ δὲ ζωστὴρ κεῖτο παναίολος.

Ibid. Αἰανής. *Noxius.* Vid. nott. ad v. 935.

642. Δύσθροος. *Infelicem sonum edens.* Infra 936. 1077. Pindar. Pyth. IV. 111. δυσθρόου φωνᾶς. Composita ex θρόος amat Æschylus. μιξόθροος Theb. 321. οἰωνόθροος Agam. 56. ἀλλόθρους Agam. 1202. Suppl. 970. δημόθρους Agam. 384. 940. 1415. πολύθροος Suppl. 817.

Ibid. * Βάγμα. *Loquela.* Forma notior est βάξις. Si per metrum liceret, suspicarer in hoc loco legi debere βαῦγματα.

647. * Μεγαυχής. *Illustris.* idem fere quod μεγάλαυχος 539.

648. Αἰνέω. *Sino. Tolero.* quo sensu rarius occurrit. Eurip. Alcest. 1. ἐν οἷς ἔτλην ἐγὼ Θῆσσαν τράπεζαν αἰνέσαι, θεός περ ὤν.

653. Ὄχθος. *Tumulus. Agger.* τὸ ὑψηλὸν τῆς γῆς. Hesych. Supra 473. Infra 664. Choeph. 4. Agam. 1162. νῦν δ' ἀμφὶ Κωκυτόν τε κἀχερουσίους Ὄχθους ἔοικα θεσπιῳδήσειν τάχα. Sed ibi legendum κἀχερουσίας Ὄχθας, *ripas.*

655. * Ἀνάπομπος. *Sursum mittens.*

659. Θεομήστωρ. *Par Diis consiliarius.* Ex Homerico

θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος, Iliad. H. 366. &c. *Θεομήστωρ* quidam Samiorum tyrannus memoratur Herodot. VIII. 85. Inscriptio ap. Spon. Misc. Erud. Ant. p. 368. *Σῶμα μὲν ἥδε κόνις κεύθει θεομήστορος ἀνδρός.*

663. Βαλήν. *Rex.* Schol. *βαλὴν ὁ βασιλεὺς λέγεται. Εὐφορίων δέ φησι Θουρίων εἶναι τὴν διάλεκτον. ὅθεν καὶ Βαληναῖον ὄρος* (Pseudo-Plutarch. de Flumin. p. 1155.) *ὅ ἐστι βασιλικόν.* quæ habet Eustath. ad Iliad. Γ. p. 381. et ad Od. T. p. 1854. Sext. Empir. adv. Mathem. I. 313. *Οἱ παρὰ Σοφοκλεῖ ποιμένες, Ἰὼ βαλλὴν λέγοντες, ἰὼ βασιλεῦ λέγουσι, Φρυγιστί.* Vocem Phœniciam esse aiunt Salmasius, Bochartus, et Spanhemius ad Callim. p. 56.

664. Κόρυμβον. *Apex. καθόλου πάντα τὰ μετέωρα, καὶ εἰς ὕψος ἀνατείνοντα κορύμβους λέγουσιν.* Hesych. Plerumque de navium aplustribus usurpatur. Vid. supra 417. Formabatur a *κορύς*, quod ab antiqua voce *κόρ caput*, unde *κόρση, κορυφή, κόρταφος*, et per metathesin *κρόταφος*. Hæc vero Æolica erat forma pro *κάρ*, unde *κάρα*. Notum est Æolenses *ο* pro *α* scripsisse. Sic etiam *κορζία* pro *καρδία* Paphii, teste Hesychio.

665. Κροκόβαπτος. *Croco tinctus.* idem quod *κροκοβαφής* in Agam. 1129. In ejusdem fabulæ v. 240. *κρόκον βάφας* significare videtur *velum croco tinctum.* Catullus LIX. 8. *lætus huc, Huc veni, niveo gerens Luteum pede soccum.* Seneca Hippolyto, *Crura distincto religavit auro Luteo plantas cohibente socco.* Virgil. Ecl. VII. 31. *levi de marmore tota Puniceo stabis suras evincta cothurno.*

Ibid. Εὔμαρις. *Calceamenti genus. εἶδος ὑποδήματος.* Hesych. Vid. notas. Persarum cothurnos splendidos ap. Clem. Alexandrinum memorari notavit Stanleius.

667. Τίαρα. *Tiara.* Infulæ genus ad cuspidem perductæ. Photius et Suidas, *Τίαρα. κόσμος ἐπικεφάλαιος, ἣν οἱ βασιλεῖς μόνοι ὀρθὴν ἐφόρουν παρὰ Πέρσαις, οἱ δὲ στρατηγοὶ κεκλιμένην· καὶ Δημάρατος ὁ Λακεδαιμόνιος, ὃς δὴ μετὰ Ξέρξου ἦλθεν ἐπὶ τὰς Ἀθήνας, ἐπὶ*

τινὸς εὐημερίας συγχωρήσαντος αὐτῷ τοῦ βασίλεως ὃ θέλει αἰτήσασθαι, ᾔτήσατο ἐν ὀρθῇ τῇ τιάρᾳ εἰς Σάρδεις εἰσελάσαι, ὡς φησι Φύλαρχος ἐν ἰ (minus recte ap. Suidam ἐν (ἐν)δεκάτῳ.) τὸ δ' αὐτό φασιν εἶναι καὶ κίταριν. Θεόφραστος δὲ ἐν τῷ περὶ βασιλείας Κυπρίων, τὴν κίταριν, ὡς διάφορον. Legendum ὥς φησι Κλείταρχος ἐν δεκάτῃ. Clitarchi γλῶσσαι apud Athenæum citantur in quibus voces ethnicas explicuerat: vid. VII. p. 300. F. Aristoph. Av. 486. a Stanleio laudatus, Διὰ ταῦτ' ἄρ' ἔχων καὶ νῦν, ὥσπερ βασιλεὺς ὁ μέγας, διαβάσκει Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὴν κυρβασίαν, τῶν ὀρνίθων μόνος, ὀρθήν. ubi Schol. πᾶσι γὰρ Πέρσαις ἐξὴν τὴν τίαραν φορεῖν, ἀλλ' οὐκ ὀρθήν, ὡς Κλείταρχος ἐν τῇ δεκάτῃ. μόνοι δὲ οἱ τῶν Περσῶν βασιλεῖς ὀρθαῖς ἐχρῶντο. Plutarch. in Antonio. Ἅμα δὲ καὶ προήγαγε τῶν παιδῶν Ἀλέξανδρον μὲν ἐσθῆτι Μηδικῇ, τίαραν καὶ κίταριν ὀρθὴν ἐχούσῃ. quem locum diverse tentarunt Hemsterhus. ad Polluc. X. 167. Toup. in Lexic. IV. p. 397. Mihi quidem legendum videtur τίαραν (ἦγον κίταριν) ὀρθὴν ἐχούσῃ, ut voces uncinulis comprehensæ grammatici sint cujusdam ad marginem olim appictæ. Erotian. Κυρβασίαν. τὴν λεγομένην τιάραν. Ἑκαταῖος δέ φησιν, ὅτι πῖλον βαρβαρικὸν οἱ κωμικοὶ λέγουσι. Pro κωμικοί forte reponendum Κίλικες, vel aliud nomen gentile. Interdum dicebatur τιάρας masculino genere Hesych. Τιάρα. ἡ λεγομένη κυρβασία. ταύτῃ δὲ οἱ Πέρσαι βασιλεῖς μόνοι ἐχρῶντο ὀρθῇ. οἱ δὲ στρατηγοὶ ὑποκεκλιμένῃ. Ἡρόδοτος δὲ ἐν ἁ, ἀῤῥενικῶς. (c. 132. Virgil. Æn. VII. 247. sacerque tiaras.) Eadem verba habet Schol. Platon. 185. quibus subnectit, τινὲς δὲ καὶ Κίταριν λέγουσι τὸ αὐτό. Θεόφραστος δὲ ἐν τῷ περὶ βασιλείας Κυπρίων λέγει τὴν Κίταριν. Fuit autem, ni fallor, κίταρις diadema circa tiaram ligatum. Xenoph. Cyrop. VIII. 3. 13. προυφαίνετο ὁ Κῦρος ἐφ' ἅρματος, ὀρθὴν ἔχων τὴν τιάραν—εἶχε δὲ καὶ διάδημα περὶ τῇ τιάρᾳ. Et Diodorus quidem κίδαριν diserte vocat διάδημα Περσικόν, XVII. Sed vide interpp. ad Hesych. in voce. Vid. Lucian. Deor. Conc. III. p. 533. Multa de tiara congessit Gataker. A. M. P. c. 24.

668. Φάλαρον. *Frontale.* ἀστραγάλισκος ὁ ἐπὶ τῆς περικεφαλαίας. Hesych. A φάλος *crista.* Homer. Iliad. Π. 105. βάλλετο δ' αἰεὶ Καπφάλαρ' εὐποίηθ'. Quid fuerit patet ex Herodoto I. 216. Cf. Theb. 457. cum Sophocl. Œd. Col. 1069.

Ibid. **Πιφαύσκω.** *Ostendo.* ἐμφανίζω Apollon. Lex. Homer. Cf. notas. Agam. 22. ἡμερήσιον Φάος πιφαύσκων. Video apud Heynium quosdam MSS. in locis Homericis præbere πιφάσκω. πιφάσκετο MSS. nonnulli in Apoll. Rhod. III. 605. IV. 1346.

669. **Βάσκω.** *Propero.* Apollon. Βάσκε. πορεύου. Iliad. B. 8. &c. formatum a βάω vel βῆμι ut φάσκω a φάω vel φημί.

670. **Ἰαυοῖ.** Schol. Aristoph. Ran. 1051. Ἰαυοῖ—ἐπιφώνημα πρὸς τὸν Διόνυσον λεγόμενον χαρᾶς ἐπελθούσης. Suidas. Ἰαῦ. σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα. ex Aristoph. Ran. 271. Ἰαῦ. ubi Schol. μίμημά ἐστι συριγμοῦ. Photius Ἰβύ, μέγα, ἀντὶ τοῦ ἀναφθεγξάμενοι μέγα, οὕτω Τηλεκλῆς. Aliquando legendum putabam Ἰαῦ. Sed verius corrigo Ἰβυκήσαντες μέγα. ἀντὶ τοῦ ἀ. μ. οὔ. Τηλεκλείδης.

671. * **Καινόκοτος.** *Recens.* Vide notas.

673. **Ἀχλύς.** *Caligo. Nebula.* ἡ τῶν ὀφθαλμῶν σκότωσις. Apollonius, ex Iliad. E. 696. ἐπὶ δ' ὀφθαλμῶν κέχυτ' ἀχλύς. et sic alibi. Hic autem intellige *doloris nubem,* vel etiam *lacrymarum.* Theb. 213. πολλάκι δ' ἐν κακοῖσι τὸν ἀμάχανον Ἐκ χαλεπᾶς δύας, ὑπερθ' ὀμμάτων κρημναμέναν νεφελᾶν, ὀρθοῖ. Prom. 147. λεύσσω, Προμηθεῦ· φοβερὰ δ' Ἐμοῖσιν ὄσσοις ὁμίχλα Προσῆξε πλήρης δακρύων. Eurip. Herc. F. 740. Αἴ, αἴ, στεναγμῶν γάρ με περιβάλλει νέφος.

674. **Νεολαία.** *Juventus.* νέων ἄθροισμα. Hesych. Photius Νεολέα, νέος λαός—Νεολέαν, νεότητα, τετρασυλλάβως οἱ Ἀττικοί. (Ἀριστοφάνης) Βαβυλωνίοις· Ὦ Ζεῦ, τὸ χρῆμα τῆς νεολέας ὡς καλόν.—Νεολέος, ἔφηβος. Νεολέα etiam MS. Pollucis II. 11. Phrynich. App. Soph. p. 52, 25. Νεολαία. ἔστι νέος λαὸς ἡ νεότης, παρ' ὃ γέγονεν ἡ νεολαία. Cf. p. 65, 21. Facete Etymologus Gudianus p. 406, 2. Νεολαία ὁ ἐν τῷ ναῷ ἑστὼς λαός. Noster Suppl. 694. εὐμενὴς δ' ὁ Δύκειος ἔστω πάσᾳ νεολαίᾳ. Eurip. Alc. 103. οὐ νεολαίας Δουπεῖ χεὶρ γυναικῶν. (sic enim lego) ubi vid. Gaisford. Theocr. XVIII. 24. θῆλυς νεολαία. Ælian. ap. Suid. v. Ἀγονία.

Διεφθείρετο ἡ νεολαία. Equidem suspicor veram hujus vocis scripturam esse νεολεία.

685. Τρίσκαλμος. *Triremis.* proprie vero *tres* σκαλμοὺς *habens.* vid. supra ad 381. infra 1076. Scaliger. ad Euseb. p. 66. "Est σκαλμός paxillus, ad quem alligatur remus. Quare alia mente, ut multa, Æschylus Persis νῆες τρίσκαλμοι pro *triremibus* dixit, quum τρίσκαλμος ναῦς tantum dici possit, quæ trinis remis agitatur." Non recordatus est vir magnus eandem objectionem in τριήρης et *triremis* cadere. Ephippus Athenæi VIII. p. 347. B. memorat κέλητας πεντεσκάλμους.

686. *Ἄναυς. *Quæ non amplius navis est.* Oxymoron.

689. Χαράσσω. *Incido.* quæ vox proprie de nummis incusis dicebatur; unde corrigendus est Athenæus I. p. 19. D. Matreas quidam quæstiones ludicras conscripsit ad imitationem Problematum Aristotelis, Διὰ τί ὁ ἥλιος δύνει μέν, κολυμβᾷ δ' οὔ. Διὰ τί οἱ σπόγγοι συμπίνουσι μέν, συγκωθωνίζουσι δ' οὔ. καὶ τὰ τετράδραχμα καταλλάττεται μέν, ὀργίζεται δ' οὔ. Legendum censeo, τὰ τετράδραχμα ΧΑΡΑΤΤΕΤΑΙ μέν, ὀργίζεται δ' οὔ. Hesych. Κεχαραγμένος. ὠργισμένος. ex Herodot. VII. 1. μεγάλως κεχαραγμένος τοῖς Ἀθηναίοις. Cf. Eurip. Med. 158. Pollux IX. 75. de faciebus in tetradrachmis repræsentatis, τὰς κόρας, αἷς ἐνεκεχάρακτο Ἀθηνᾶς πρόσωπον. Unde nummi signum χαρακτήρ dicitur, Eurip. Electr. 559. et hinc ad humanum vultum, et postea ad mentis indolem transiit. [Sic olim scripsi, sed in Athenæi loco satis bene se habet καταλλάττεται, quæ vox significat vel *permutantur*, vel *reconciliantur*.]

691. Πρευμενής. Vid. supra v. 225.

693. Ψυχαγωγός. *Animam eliciens.* Plato Legg. X. p. 674. C. τοὺς τεθνεῶτας φάσκοντες ψυχαγωγεῖν. Eurip. Alc. 1131. Οὐ ψυχαγωγὸν τόνδ' ἐποιήσω ξένον. ubi Schol. ψυχαγωγοὶ—οἵτινες καθαρμοῖς τισι καὶ γοητείαις τὰ εἴδωλα ἐπάγουσί τε καὶ ἐξάγουσι. Æschylus scripserat tragœdiam cui titulus Ψυχαγωγοί, de qua hæc

habet Phrynichus MS. Bibl. Coislin. p. 469. Ψυχαγωγός. *οἱ μὲν Ἀλεξανδρεῖς τὸν τῶν παίδων ἀνδραποδιστὴν οὕτως καλοῦσιν. οἱ δ' ἀρχαῖοι τοὺς τὰς ψυχὰς τῶν τεθνηκότων γοητείαις τισιν ἄγοντας. τῆς αὐτῆς ἐννοίας καὶ τὸ Αἰσχύλου τὸ δρᾶμα Ψυχαγωγός.* Sed nusquam alibi hujus fabulæ titulum in singulari elatum offendi. Lege *Ψυχαγωγοί.*

Ibid. Ὀρθιάζω. *Clamorem edo.* ab *ὄρθιος*, de qua voce supra ad 395. Choeph. 269. *κἀξορθιάζων πολλά.* Infra 1051. *ἐπορθίαζε νῦν γόοις.* Agam. 29. *Ὀλολυγμὸν εὐφημοῦντα τῇδε λαμπάδι Ἐπορθιάζειν.* Cf. ibid. 1122. Harpocrat. *Ἀνωρθίαζον. Ἀνδοκίδης, ἀντὶ τοῦ ὄρθιον βοῶντες ἔλεγον.*

694. Εὐέξοδος. *Exitum facilem habens.* Theocritus (seu potius poeta Ionicus cujus carmen est inter Theocritea XII.) *ἀνέξοδον εἰς Ἀχέροντα.* Philetas ap. Stob. CXVII. p. 599. *ἄτραπον εἰς Ἀΐδεω Ἥνυσα, τὴν οὔπω τις ἐναντίον ἦλθεν ὁδίτης.* Anacreontica ibid. *Ἀΐδεω γάρ ἐστι δεινὸς Μυχός· ἀργαλέη δ' ἐς αὐτὸν Κάθοδος· καὶ γὰρ ἕτοιμον Καταβάντι μὴ ἀναβῆναι.* Hæc omnia cum Virgil. Æn. VI. 128. jam olim comparaverat F. Ursinus. Stanleius addit Catulli *Illic, unde negant redire quenquam.* Adjice Antipat. Sidon. CX. *ἐς γὰρ ἄκαμπτον, Ἐς τὸν ἀνόστητον χῶρον ἔβης ἐνέρων.* Eleganter Euripides in fragmento ap. Lexicon SanGerman. Bekkeri Anecd. Græc. I. p. 344. *θεοὶ χθόνιοι, Ζοφερὰν ἀδίαυλον ἔχοντες ἕδραν Τὴν φθειρομένων Ἀχερόντειαν Λίμνην.*—*ἀδίαυλος* est locus, unde nemo queat *κάμψαι διαύλου θάτερον κῶλον πάλιν.*

697. * Ἐνδυναστεύω. *Principem inter illos locum obtinens.* "Veterum opinio erat, reges, qui virtute et factis excelluissent, apud inferos magna in dignitate esse, imperiumque in mortuorum simulacra seu animas exercere. Apud Sophoclem El. 841. Amphiaraus *ὑπὸ γαίας πάμψυχος ἀνάσσει.* Ulysses in Necyia, Achilli ait v. 481. *σεῖο δ', Ἀχιλλεῦ, Οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος, οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω, Πρὶν μὲν γάρ σε ζωὸν ἐτίομεν ἶσα θεοῖσιν Ἀργεῖοι· νῦν δ' αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσιν Ἐνθάδ' ἐών.*" *Brunckius.* Vere. Sic in Choeph. 354. Agamemnon dicitur *κατὰ χθονὸς ἐμπρέπων Σεμνύτιμος ἀνάκτωρ,*

Πρόπολος τε τῶν μεγίστων Χθονίων ἐκεῖ τυράννων. Βασιλεὺς γὰρ ἦς ὅφρ' ἔζης. Eurip. Hecub. 549. ἐν νεκροῖσι γὰρ Δούλη κεκλῆσθαι, βασιλὶς οὖσ', αἰσχύνομαι. Nec aliter Virgilius, *nam te nec sperent Tartara regem, Nec tibi regnandi veniat tam dira cupido.* Hanc notionem facete pervertit Aristophanes Ran. 773.

699. Νεοχμός. *Novus.* Glossar. in Prometh. 153.

Ibid. Ἐμβριθής. *Onerosus.* Hesych. Ἐμβριθές. βαρύ, στιβαρόν. Eodem sensu ἐπιβριθὴς Eumen. 963. penultimam producit.

701. Ἀντία. *Coram.* Adverbialiter usurpatum. Odyss. O. 376. ab Abreschio advocatus, ἀντία δεσποίνης φάσθαι. quod exemplum facit ut nonnihil de interpunctione mea addubitem.

704. * Μακιστήρ. *Prolixus.* μήχους ἐχόμενος, Schol. De hac voce nihil omnino statuere possum, præter hoc, quod a μάκιστος provenisse non potest. Vid. notas. Mox de structura τὴν ἐμὴν αἰδῶ, vid. Glossar. in Prom. 396. Sophocl. Œd. T. 969. τῷμῷ πόθῳ.

710. Ξύννομος. *Particeps.* Hujus loci non recordatus sum in Glossar. ad Theb. 347.

713. Χερσός. *Terra.* Hanc vocem illustravi ad Theb. 64.

714. Μάσσων. Vid. supra 444. De formula τείνειν βίοτον vid. Glossar. in Prometh. 548.

717. Βίοτος εὐαίων. *Vita prospero tenore acta.* Sophocl. Phil. 80. εἰς τά γ' ὕστερον Τὸν λοιπὸν ἤδη βίοτον εὐαίων' ἔχειν.

718. Ζηλῶ. *Beatum puto.* Prom. 338. Ζηλῶ σ', ὅθ' οὕνεκ' ἐκτὸς αἰτίας κυρεῖς. ubi vid. Glossar.

720. Διαπορθέω. *Penitus everto.* Homer. Iliad. B. 691. Δύρνησσον διαπορθήσας, καὶ τείχεα Θήβης. Sophocl. Ajac. 885. Ὤιχωκ', ὄλωλα, διαπεπόρθημαι, φίλοι.

Ibid. Ὡς εἰπεῖν ἔπος. *Ut verbo dicam.* Plato Sympos. p. 320. F. ὡς ἔπος εἰπεῖν. ubi Schol. ὡς ἐν λόγῳ εἰπεῖν. (lege ὡς ἐνὶ λόγῳ, ut in Phædon. p. 65. ed. Wyttenb. corruptius Phavorinus ὡς ἐν λίγῳ, errore satis obvio.) dein recenset formulas ὡς εἰπεῖν ἔπος, ὡς φάναι ἔπος, ὡς φάναι, et ὡς εἰπεῖν. Phæd. 12. ὀφθαλμῶν τε καὶ ὠτῶν, καί, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ξύμπαντος τοῦ σώματος. Apolog. 1. καίτοι ἀληθές γε, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐδὲν εἰρήκασι. Eurip. Hippol. 1157. Ἱππόλυτος οὐκέτ' ἐστίν, ὡς εἰπεῖν ἔπος. Thucydides VI. 30. ἔπος omittit. ξυγκατέβη δὲ καὶ ὁ ἄλλος ὅμιλος ἅπας, ὡς εἰπεῖν, ἐν τῇ πόλει. Herodot. VIII. 114. ἁπάγων τῆς στρατιῆς οὐδὲν μέρος, ὡς εἰπαι. Cf. P. Leopard. Emend. VIII. 21. Bacchylid. p. 202. Ursin. ὡς δ' ἅπαξ εἰπεῖν. Herodot. II. 37. ὡς εἰπεῖν λόγω. Thucyd. VII. 58, 67. ὡς εἰπεῖν. ὡς ἔπος εἰπεῖν Demosth. de Coron. p. 52. ed. Harles. c. Leptin. §. 118. Vid. Heindorf. ad Platon. Hipp. Maj. p. 132. Buttmann. ad Platonis dial. quat. p. 239. Creuzer. ad Plotin. de Pulcrit. p. 144. Cum loco Scholiastæ Platonis cf. Aristot. Eth. Nic. p. 22. Sylb. καὶ ἐνὶ δὴ λόγῳ.

721. Σκήπτος. *Fulmen.* κεραυνὸς ἄνωθεν διάπυρος. Photius et Hesych. Sophocl. Antig. 418. Τυφὼς ἀείρας σκηπτόν, οὐράνιον ἄχος. ubi Schol. Σκηπτὸς λέγεται πᾶν πνεῦμα θυελλῶδες, ὅταν συνερείδῃ τῇ γῇ καὶ πάλιν ἄνω αἴρῃ. Supra 107. ἐπέσκηψε δὲ Πέρσαις πολέμους πυργοδαΐκτας.

724. Θούριος. *Acer.* Infra 760. idem quod θοῦρος, supra 142. Mox notat Scholiasta, Ἡρόδοτος ζ' φησὶ Δαρείου παῖδας, Ἑλλανικὸς δὲ ιά.

Ibid. Πλάξ. *Planities.* Photius, Πλάκα. τὴν χώραν. Sophocl. Œd. T. 1103. πλάκες ἀγρόνομοι. Trach. 273. Lycophr. 98. Infra 944.

725. Μωραίνω. *Stultus sum.* Eurip. Med. 614. καὶ ταῦτα μὴ θέλουσα μωρανεῖς, γύναι.

728. Ζεύγνυμι. *Pontem injicio.* Herodot. VII. 8. μέλλω, ζεύξας τὸν Ἑλλήσποντον, ἐλᾶν στρατιὰν δι' Εὐρώπης ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα,

ἵνα Ἀθηναίους τιμωρήσωμαι. Ibid. 24. προσετέτακτο καὶ τὸν Στρύμονα ποταμὸν ζεύξαντας γεφυρῶσαι. Et sic alibi. Mihi autem persuasum est, fabulam de catenis a Xerxe Hellesponto immissis, apud Herodotum relatam VII. 35. ab hujusmodi locutione male intellecta profluxisse, forte ex ipso Æschyli loco infra 751. ubi δεσμώμασιν de pontis ligamentis recte cepit Schutzius. Quam facile autem hujusmodi fabulæ oriantur, alio etiam exemplo videre est. Historiam de Themistocle ab Eurybiade baculo percusso (quam narrat Plutarchus in vita ejus p. 117.) ab Herodoti loco VIII. 59. originem traxisse, nemo, ut opinor, semel monitus dubitabit: nec erat cur Larcherus miraretur Herodotum rem silentio transmisisse, quam ille ne fando quidem audiisset. Eodem fere modo, quum narrasset Herodotus VI. 114. Cynegirum, dextra amputata, qua navem arripuisset, cecidisse; historiam finxit aliquis, quam accepit Justinus II. 9. de altera ejus manu præcisa, rostroque mordicus prehenso. Vid. Larcher. ad Herodot. T. IV. p. 459.

729. Βόσπορος. *Hellespontus* sic olim dicebatur. Sophocl. Ajac. 870. ῥυτῶν Βοσπορίων ποταμῶν. ubi Schol. ἴσως τῶν Ἑλλησποντίων—δύο δέ εἰσι Βόσποροι, ὁ μὲν κατὰ τὴν Προποντίδα, ὁ δὲ Θρακικός, ὡς φησι Φιλέας. Schol. in Apollon. Rhod. II. 168. Βόσπορος ὀνομάζεται—διὰ τὸ πάντας τοὺς στενοὺς πορθμοὺς Βοσπόρους καλεῖσθαι. Hæc et plura notavit Abresch.

730. Ξυνάπτομαι. *Tango. Prehendo.* Quo sensu vix alibi reperitur. Plerumque dicitur ἀνθάπτομαι vel ἅπτομαι. Vid. ad v. 709. Alio sensu, ipso quoque singulari, dicitur infra 748. χὠ θεὸς ξυνάπτεται, pro ξυλλαμβάνει. Etiam nos Angli dicimus, *His brain is touched*, sed hoc ob rationes physicas.

735. Παμπήδην. *Penitus.* παντελῶς. Photius. Non formatur a πάμπαν, quod ait Etymologus, sed ex πᾶς et πάομαι possideo. Vid. Glossar. in Theb. 818. v. Παμπησία. Theognis 615. παμπήδην ἀγαθὸν καὶ μέτριον ἄνδρα. Sophocl. Ajac. 916. ἀλλά νιν περιπτυχεῖ Φάρει καλύψω τῷδε παμπήδην. Nicand. Alex. 37. ἦ γὰρ ἀνιγροὺς Παμπήδην ὕρακας λιχμήρεας ἠρήμωσεν.

738. Ἐρρω. *Abeo. Pereo.* Hesych. Ἐρρει. ἀπόλωλεν, ἔφθαρται. Hippocratis Lacedæmonii Epistola ap. Xenoph. Hell. I. p. 252. scripta post Cynossemate pugnam navalem, in qua Mindarus profligata classe interfectus est; Ἐρρει τὰ καλά. Μίνδαρος δ' ἀπέσσυται. Πεινῶτι τῶνδρες· ἀπορέομες τί χρὴ δρᾷν. Quos versus Hipponacteos effecit Valckenaer. in Theocrit. Adoniaz. p. 264. legendo ἀπέσσουα, et ἀποριῶμες ὅ τι χρὴ δρᾷν. Mihi quidem legendum videtur, Μίνδαρος γὰρ ἠσσοῦται, vel ἐσσοῦται. Homer. Iliad. Θ. 164. Ϝέρρε, κακὴ γλήνη. Iliad. I. 364. τὰ κάλλιπον, ἐνθάδε Ϝέρρων, explicat Apollonius μετὰ φθορᾶς πορευόμενος. quo sensu primario Noster Eumen. 882. Ἄτιμος ἔρρειν τοῦδ' ἀπόξενος πέδου. Cf. ibid. 301. 745. et Valckenaër. ad Eurip. Hippol. 973. Ruhnken. ad Timæum p. 120. Lexic. Sangerm. ap. Bekker. Anecd. Græc. p. 402. Ἀνήρρησεν, ἀνεφθάρη· Ὡς μόλις ἀνήρρησ'· οὐδέν ἐσμεν οἱ σαπροί. Εὔπολις Πόλεσιν. Eupolis scripserat ἀπήρρησ', ut Cratinus infra p. 422. Οὐκ ἀπερρήσεις σὺ θᾶττον; ἀποτιλῶ σε τήμερον.

Ibid. Πανώλης. *Qui funditus periit.* Theb. 548. ἢ τὰν πανώλεις παγκάκως τ' ὀλοίατο. idem ac πανώλεθρος ibid. 930. hujus fabulæ 568. Minus recte Scholiasta interpretatur ἀνδρεῖος καὶ πολεμικός. Quæ sequuntur voces, οὐδέ τις γέρων, nonnihil difficultatis in se habent. Scholiasta legebat οὐ δέ τις γέρων, *populus quidem periit; non item senes:* quod quam sit frigidum, ne ipsum quidem Grammaticum latuisse opinor. Exspectat lector, οὐδέ τις νέος. Si vulgata recte se habeant, verteris, *ne unus quidem senex superest.*

740. Μονάς. *Singularis.* Rarius pro adjectivo usurpatum fuit. (Eurip. Andr. 854. Bacch. 609.) Inter philosophos et theologos est *unitas.* Ceterum ut hic dicitur Xerxes μονὰς—οὐ πολλῶν μέτα, sic Eurip. Hecub. 1130. μόνον δὲ σὺν τέκνοισί μ' εἰσάγει. Herodot. VI. 15. μετ' ὀλίγων συμμάχων μεμονωμένοι. ubi confert Wesselingius Thucyd. VI. 10. μονωθεὶς μετ' ὀλίγων ξυνδιαβάντων. Multo durius est quod habet Xenoph. Ephes. p. 36. πάντας ἀπέκτεινε, ὀλίγους δὲ καὶ ζῶντας ἔλαβε.

746. Ἐπισκήπτω. *Impingo.* Vid. supra 101.

Thucyd. I. 83. *πόλεμον ἀραμένους.* Plura videas apud Elmsleium ad Eurip. Heraclid. 503. Minus accurate comparavit Abreschius locutionem Franco-Gallicam, *lever des soldats.* Est autem *ἀρῶ*, prima producta, futurum ab antiquo themate *ἀείρω.* Choeroboscus ap. Etymol. M. p. 38,31. *ἀείρω—ὁ μέλλων ἀερῶ· ὁ ἀόριστος ἦειρα—καὶ ἡ μετοχὴ ἀείρας· καὶ κράσει τοῦ ᾱ καὶ ε̄ εἰς ᾱ μακράν, ἄρας.* Cum his confer Porson. ad Med. 848.

811. Ἄρδω. *Irrigo.* Vid. supra 493. idem quod *ἀρδεύω* Prometh. 876. *ὃς καρπώσεται Ὅσον πλατύῤῥους Νεῖλος ἀρδεύει χθόνα.* Falso Lexic. Sangerman. in Bekkeri Anecd. Gr. T. I. p. 443. *Ἀρδεύειν παρ' Ἀντιφάνει μόνῳ. ἐκ τοῦ ἐναντίου δὲ ἄρδειν, οὐκ ἀρδεύειν λέγουσι.* Dicitur autem cum sensu fertilitatis et incrementi. Eurip. Suppl. 206. *ὡς τά τ' ἐκ γαίας τρέφῃ, Ἄρδῃ τε νηδύν.* Apud Xenoph. Sympos. II. 24. *οἶνος* dicitur *ἄρδειν τὰς ψυχάς*, quod nescio an Aristophani debeatur, Eq. 98. *Ἀλλ' ἐξένεγκέ μοι ταχέως οἶνον χοᾶ, Τὸν νοῦν ἵν' ἄρδω, καὶ λέγω τι δεξιόν.* (quem versum citant Schol. Venet. ad Iliad. Σ. 521. Eustath. pp. 642, l. 693, 5. 735, 58. MS. ap. Hermann. de Em. Gr. Gramm. p. 446.) Plato Rep. VIII. p. 494. B. *τοῦ μὲν πατρὸς αὐτοῦ τὸ λογιστικὸν ἐν τῇ ψυχῇ ἄρδοντος καὶ αὔξοντος.* Herodotus hoc verbum posuit de eo qui equum potum agit, V. 12. *ἦρσε τὸν ἵππον.*

Ibid. Πίασμα. *Quidquid pinguefacit.* Stanleius confert Dionys. Perieg. 227. *Ὕδατι πιαίνων λιπαρὸν πέδον Αἰγύπτοιο.* et Virgil. Æn. IX. *pinguis flumine Nilus.*

812. Ὕψιστος. *Summus. Maximus.* Lycophr. 306. *Οἰκτρὸν γάρ, οἰκτρὸν κεῖν' ἐπόψομαι φάος Καὶ πημάτων ὕψιστον.*

Ibid. * Ἐπαμμένω. *Maneo. Expecto.* Prometh. 625. *ἀλλά μοι Τορῶς τέκμηρον ὅ τι μ' ἐπαμμένει παθεῖν.* Contractum ab *ἐπαναμένω.* Herodot. VIII. 142. *ἐπανέμειναν διατρίβοντες.*

814. Βρέτας. *Simulacrum.* pro ædibus positum, ut sæpius ἄγαλμα. Stanleius confert Herodot. VIII. 109. *ὃς τὰ ἱρὰ*

καὶ τὰ ἴδια ἐν ὁμοίῳ ἐποιέετο ἐμπικράς τε καὶ καταβάλλων τῶν θεῶν ἀγάλματα.

815. Πίμπρημι. *Incendo.* Incertus sum an primum μ serioris ævi additamentum fuisse statuam, veteres autem scripsisse πίπλημι et πίπρημι, secundum consuetudinem verborum in μι. ἐμπίφρημι occurrit in Aristot. Hist. Anim. V. 1. ἐμπίπρημι sæpius apud Herodotum, ἐμπιπρᾶσι Thucyd. III. 74. ἐμπίπλημι Homer. Iliad. Φ. 311. Ἀλλ' ἐπάμυνε τάχιστα καὶ ἐμπίπληθι ῥέεθρα. Grammaticus ap. Etymol. M. p. 477, 48. πλῶ, πλῆμι, πίπλημι. πιπλάντων metrum postulat Choeph. 359. βασιλεὺς γὰρ ἦς ὄφρ' ἔζης Μόριμον λάχος πιπλάντων. Nec syllabæ quantitas obstat: vid. Erfurdt. ad Sophocl. Œd. T. p. 414.

816. Ἄϊστος. *Amotus.* Vid. ad Prometh. 946.

817. Πρόῤῥιζα. *Radicitus.* Hesych. Πρόῤῥιζον. σὺν ταῖς ῥίζαις ἀνασπώμενον. Sophocl. Electr. 509. Μυρτίλος—παγχρύσων δίφρων—πρόῤῥιζος ἐκριφθείς. ibid. 764. τὸ πᾶν δὴ δεσπόταισι τοῖς πάλαι Πρόῤῥιζον, ὡς ἔοικεν, ἔφθαρται γένος. Eurip. Hippol. 681. Ζεύς σ', ὁ γεννήτωρ ἐμός, Πρόῤῥιζον ἐκτρίψειεν. ubi vid. Monk. et Glossar. in Theb. 71.

Ibid. Φύρδην. *Mixtim.* Vid. notata ad v. 54.

820. Κρηπίς. *Fundus.* ὑποβάθρα, θεμελίωσις. Eurip. Troad. 16. κρηπίδων βάθροις. Pindar. Pyth. IV. 25. Βάλλετο κρηπῖδα σοφῶν ἐπέων. VII. 3. κρηπῖδ' ἀοιδᾶν βαλέσθαι. Idem ap. Plutarch. p. 552. B. ὅθι παῖδες Ἀθηναίων ἐβάλοντο φαεννὰν Κρηπῖδ' ἐλευθερίας. "Imago petita est ex natura vasis aut putei, qui non prius exhauritur, quam ad fundum perveneris." *Schutz.*

Ibid. *Ἐκπιδύομαι. *Scaturio.* Etymol. M. p. 671, 19. Πίδαξ· σταγών, πηγή. παρὰ τὸ πίω, ἀφ' οὗ καὶ πιεῖν. (Vid. Glossar. in Prometh. 488.) ἀπὸ τούτου γίνεται καὶ πιδύω, καὶ Πιδύτης κύριον. vid. Eustath. p. 677, 32. Hesych. Κηκίει· πηδᾷ, πιδύει. Ex Proverb.

XVIII. 4. vers. LXX. ἀναπηδύειν inter voces probabiliter Alexandrinas retulit Sturzius. Sed manifesto scribendum ἀναπιδύειν. Simili menda laborant Phavorinus et Philemon Lex. Techn. v. Ἀναβάλλω. —ὡς δηλοῖ παρὰ Καλλιμάχῳ τὸ, Κρηνὴ λευκὸν ὕδωρ ἀνέβαλλεν. (Fr. CCXCVIII.) ἀναπηδύον δηλαδὴ καὶ ἀναβλύζον. Voce ἀναπιδύω utitur Eustath. ad Iliad. B. p. 309, 42. Erotianus, emendatus a Piersono, Verisim. p. 112. Ἐπίδυεν. ἐπεδιέῤῥει καὶ διεπήδα. Hippocratem respicit, ibidem restitutum, καὶ ἐδόκεε τὸ ὀστεὸν οὐχ ὑγιὲς εἶναι· καὶ ἐπίδυεν ἐξ αὐτοῦ ὀλίγον αἷμα. Satyrus in Anthol. I. 65. 7. Ἢ καλὸν αἱ δάφναι, καλὸν δ' ὑπὸ πυθμέσιν ὕδωρ Πιδύει, πυκινὸν δ' ἄλσος ἐπισκιάει. Leonidas Tarent. Brunck. Analect. I. p. 232. ἐκ δὲ μετώπων Ἱδρὼς πιδύων στῆθος ἐπισταλάει. Penultimam in πιδύω corripit Nicander. Theriac. 302. αἷμα δι' ἐκ ῥινῶν τε καὶ αὐχένος, ἠδὲ καὶ ὠτῶν Πιδύεται, χολόεντι νέον πεφορυγμένον ἰῷ. nisi legendum πιδύει.

821. Πέλανος. *Grumus.* Schol. Apollon. Rhod. I. 1077. πέλανοι· πέμματα ποιᾶ. Ἀττικοὶ δὲ πᾶν τὸ πεπηγὸς οὕτω λέγουσι. πέλανος ὁ διαπεπηγμένος καὶ ῥυπαρὸς [ἀφρὸς] κατὰ Ἀττικούς· ὡς καὶ Εὐριπίδης (Orest. 214.) στόματος ἀφρώδη πέλανον. Schol. ad Euripidis locum, πέλανον ἐνταῦθα τὸν πεπηγότα ῥύπον ὑπὸ τοῦ ἀφροῦ, unde vocem ἀφρὸς in Apollonii Scholiasta supplevi. Etymol. M. p. 659, 15. Ἀττικοὶ δὲ λέγουσι πέλανον πᾶν τὸ πεπηγός, ὡς Εὐριπίδης περὶ τοῦ ἀφροῦ περὶ τοὺς ὀδόντας. Scholiasta ad v. 209. hujus fabulæ, πέλανος, κυρίως ὁ πεπηγὼς ῥύπος. Ἄλλως. ὁ ἀφρὸς ὁ γινόμενος ἐν τῇ χύτρᾳ. Noster Eumen. 265. sarguinem vocat ἐρυθρὸν ἐκ μελέων πέλανον. Eurip. Alcest. 850. Iph. T. 300. αἱματηρὸν πέλανον. Incert. Rhes. 430. αἱματηροὺς πέλανος. De pituita in oculis Heliodorus ap. Stob. p. 421. κεροειδέα δ' ἀμφὶ χιτῶνα Οἶδος πιαλέοισι περιβριθῆ πελάνοισι.

822. Δωρίς. *Peloponnesiaca.* Λακωνική. Schol. minus recte. Theocrit. Adoniaz. 92. Πελοποννασιστὶ λαλεῦμες. Δωρίσδεν δ' ἔξεστι, δοκῶ, τοῖς Δωριέεσσι. Thucyd. VI. 77. ὅτι οὐκ Ἴωνες τάδε εἰσίν, οὐχ Ἑλλησπόντιοι, καὶ νησιῶται—ἀλλὰ Δωριεῖς ἐλεύθεροι ἀπ' αὐτο-

νόμον τῆς Πελοποννήσου τὴν Σικελίαν οἰκοῦντες. Miror profecto Æschylum tantum honoris Peloponnesiacis tribuisse: forsan aliquis suspicetur hos versus in secunda hujus fabulæ repræsentatione additos fuisse, in Syracusanorum gratiam.

823. Θίς. *Cumulus.* Ptolem. Ascalon. §. 14. Ἀκταὶ μέν εἰσιν οἱ πετρώδεις τόποι παρακείμενοι τῇ θαλάσσῃ, ἀπὸ τοῦ ἄγνυσθαι τὰ κύματα ταῖς πέτραις προσαρασσόμενα. Θῖνες δὲ οἱ ἀμμώδεις αἰγιαλοί. Sed θίς proprie σῶρος est. Odyss. M. 45. πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν θὶς Ἀνδρῶν πυθομένων, quæ imitatus est Themistius Or. III. vers. fin. κρημνοὶ δὲ αὐτὸ καὶ φάραγγες περεῖχον, καὶ θῖνες ὀστέων ἀνθρωπίνων σεσωρεύμενοι.

Ibid. * Τριτόσπορος γονή. *Tertium posterorum genus.* Simile fere compositum θηλύσπορος Prometh. 880. Locum sic vertit Grotius. *Aggesta cumulis ossa sine vocis sono, Documentum ad oculos tertiæ sobolis ferent, Caveant sibi placere mortales nimis,* in postremis minus accurate. Vide de sententia disserentem Valckenaerium Adnot. Crit. in Loca quædam N. F. p. 328.

825. Ὑπέρφευ. *Supra modum.* Phrynich. Apparat. Sophist. p. 51. Μηδὲν ὑπέρφευ. Κρατῖνος. ἐπὶ (ἀντὶ) τοῦ μηδὲν ἄγαν. et p. 69. Ὑπὲρ τὸ φεῦ. οἷον ὑπερβαλλόντως καὶ ἐκπληκτικῶς. τὸ γὰρ φεῦ ἐπὶ ἐκπλήξεως τίθεται. Sic autem significabit *supra interjectionem* vel *exclamationem,* et proprie dici poterit de calamitate quavis μείζονι ἢ κατὰ δάκρυα, ut ait Thucydides, quo tamen sensu non reperitur. Noster Agam. 385. φλεόντων δωμάτων ὑπέρφευ. Eurip. Phœnisa. 559. τί τὴν τυραννίδ', ἀδικίαν εὐδαίμονα, Τιμᾷς ὑπέρφευ; Quum ista Phrynichi interpretatio valde coacta sit, pene adducor ut credam hanc vocem antiquitus scriptam fuisse ὑπερφῦ, ab adjectivo ὑπερφυής. Hesych. Ὑπερφυᾶ. ὑπὲρ φύσιν μέγαν. Aristoph. Nub. 76. Μίαν εὖρον ἀτραπὸν δαιμονίως ὑπερφυᾶ. Acharn. 142. Καὶ δῆτα φιλαθήναιος ἦν ὑπερφυῶς. Vulgatam scripturam tuetur Valckenaerius ad Phœnissarum locum.

827. Ἐξαμάω. *Meto. Decerpo.* Agam. 1660. ἀλλὰ καὶ τάδ'

ἐξαμῆσαι πολλὰ δύστηνον θέρος. Eurip. ap. Stob. p. 71.377. *βίᾳ νυν ἕλκετ' ὦ κακοὶ τιμὰς βροτοί, Καὶ κτᾶσθε πλοῦτον πάντοθεν, θηρώμενοι Σύμμικτα, μὴ δίκαια καὶ δίκαι' ὁμοῦ. Ἔπειτ' ἀμᾶσθε τῶνδε δύστηνον θέρος.* Bacch. 1314. *ἐξήμησα κάλλιστον θέρος.* Vid. nott. ad Theb. 597.

828. Ἐπιτίμιον. *Merces.* Semper apud tragicos in plurali usurpatur: vid. Glossar. in Theb. 1023.

831. Ἐκχέω. *Effundo.* i. e. *perdo.* Eurip. Philoct. fr. II. *Ὀκνῶ δὲ μόχθων τῶν πρὶν ἐκχέαι χάριν.* sic apud Virgilium, *ibi omnis Effusus labor.* Theognis. 109. *ἢν δ' ἓν ἁμάρτῃς, Τῶν πρόσθεν πάντων ἐκχέχυται φιλότης.* Sophocl. Phil. 13. *Μὴ καὶ μάθῃ μ' ἥκοντα, κἀκχέω τὸ πᾶν σόφισμα.* Plato Crit. 10. *ἢ πᾶσαι ἡμῖν ἐκεῖναι αἱ πρόσθεν ὁμολογίαι ἐν ταῖσδε ταῖς ὀλίγαις ἡμέραις ἐκκεχυμέναι εἰσί.*

832. Κολαστής. *Castigator.* Sophocl. ap. Polluc. IX. 140. (Θεοὶ) *κολασταὶ κἀπιτιμηταὶ κακῶν.* Eurip. Suppl. 256. *Οὗτοι δικαστὴν σ' εἰλόμην ἐμῶν κακῶν—Οὐδ', εἴ τι πράξας μὴ καλῶς εὑρίσκομαι, Τούτων κολαστὴν κἀπιτιμητήν, ἄναξ.* Vid. notas.

Ibid. Ὑπέρκοπος. *Superbus.* Vid. Glossar. in Theb. 387.

833. Εὔθυνος. *Qui rationem rerum gestarum exigit.* Hesych. Εὔθυνος. *εὐθυντήρ, δικαστικός.* Photius. Εὔθυνος. *ἀρχὴ ἦν τις. ἐξ ἑκάστης δὲ φυλῆς ἕνα κληροῦσιν, τούτῳ δὲ δύο παρέδρους.* Idem. Εὐθῦναι. *οἱ ἀπολογισμοὶ τῶν ἀρξάντων. καὶ εὔθυνοι, οἱ τούτους ἀνακρίνοντες. Πλάτων Νόμων ιβ'.* Minus recte legitur ap. Harpocrat. Εὐθύνης. *ὄνομα ἀρχῆς παρ' Ἀθηναίοις. δέκα τὸν ἀριθμὸν ἄνδρες ἦσαν, παρ' οἷς ἐδίδοσαν οἱ πρεσβεύσαντες ἢ ἄρξαντες, ἢ διοικήσαντές τι τῶν δημοσίων, τὰς εὐθύνας. διείλεκται περὶ αὐτῶν Ἀριστοτέλης ἐν τῇ Ἀθηναίων πολιτείᾳ.* Vid. Glossar. in Prometh. 332. supra v. 218.

835. Πινύσκω. *Doceo.* Ab antiquo verbo *πνύω*, prima producta, cujus perfectum passim apud Homerum occurrit, formatum

est πινύσκω, eadem analogia qua γινώσκω a γνώω. Callim. H. Dian. 152. κερδαλέῳ μύθῳ σέ, θεή, μάλα τῷδε πινύσκει.

836. * Θεοβλαβέω. *Deos injuriis lacesso.* Perperam Scholiasta, τὴν ἐκ τῶν θεῶν βλαβὴν πάσχοντα. Activam vim habet, ut θεοκλυτέω supra 506. Passivo sensu θεοβλαβής dixit Herodot. VIII. 137. et θεοβλάβεια Æschines c. Ctesiph. p. 293. B. δαιμονοβλάβεια Polybius Excerpt. F. Ursin. p. 139.

840. Λακίς. Vid. supra 130.

841. * Στημορῥαγέω. *Staminibus ruptis scindor.* a στήμων *stamen.* Plato Politic. p. 181. τὸ μὲν ἀτράκτῳ τε στραφὲν καὶ στερεὸν νῆμα γενόμενον, στήμονα μέν φασι. Unde Noster in Etymologo MS. apud Ruhnken. ad Timæum p. 177. dixit ἐν μανοστήμοις πέπλοις, i. e. ἀραιοστήμοις. sic enim ante Ruhnkenium olim citaverat Salmasius ad Tertull. de Pall. p. 41.

842. Πραΰνω. Vid. supra 195.

843. Ἀνέχομαι. *Sustineo.* Notent tirones constructionem cum participio. Eurip. Med. 38. Βαρεῖα γὰρ φρήν, οὐδ' ἀνέξεται κακῶς Πάσχουσ'. Heraclid. 353. Νικωμένη γὰρ Παλλὰς οὐκ ἀνέξεται. Herodot. VIII. 26. οὔτε ἠνέσχετο σιγέων, εἴπέ τε ἐς πάντας τάδε. cf. I. 80. V. 19. 48. Thucyd. I. 77. δεινότερα τούτων πάσχοντες ἠνείχοντο. Vid. Monk. ad Hippol. 354. Valckenaer. ad Eurip. Phœn. 550. Orest. 1615. ἀνέχου δ' ἐνδίκως πράσσων κακῶς. Conf. Lysiam T. I. p. 318. Auger. Herodot. VI. 112. et Larcher. ad I. 205. Sic ὑπομένειν cum participio. Vid. Schaefer. ad Sophocl. Œd. T. 1323. μεταμελέσθαι, Thucyd. VII. 50. μετεμέλοντο πρότερον οὐκ ἀναστάντες. Sic II. 47. οὔτε ἤρκουν θεραπεύοντε. Herodot. VI. 9. πειράσθω ἀποσχίζων. Noster Prometh. 663. αἰσχύνομαι λέγουσα. Eurip. Phœn. 459. τάσσων ἔπεσχον. Sic etiam τιμώμενοι χαίρουσι Eurip. Hippol. 8. ubi vid. Monk. (cum isto loco omnino conferendus Hippocrat. de Aër. et Aq. 111. p. 104. ed. Corai. εἰ δὴ τιμώμενοι χαίρουσιν

οἱ θεοὶ καὶ θαυμαζόμενοι ὑπ' ἀνθρώπων.) Herodot. VIII. 236. χρεώμενοι—χαίρουσι. De ἀγαίνομαι cum participio vid. ad Agam. 566.

850. Ἐσέρχομαι. *Intro.* Verbum de metu, dolore, ira, et similibus solenne. Plato Rep. I. p. 372. ed. Basil. 2. εἰσέρχεται δέος καὶ φροντίς. Herodot. III. 14. αὐτῷ Καμβύσῃ ἐσελθεῖν οἰκτόν τινα. VI. 125. ἰδόντα δὲ τὸν Κροῖσον γέλως ἐσῆλθε. Thucyd. VI. 31. μᾶλλον αὐτοὺς ἐσῄει τὰ δεινά. Cf. Valckenaer. ad Phœniss. p. 395.

851. Δάκνω. *Mordeo.* Metaphoram plene illustrat Gataker. ad M. Antonin. XI. 18. p. 403.

858. * Πολισσονόμος. *In urbe degens.* idem quod ἀστυνόμος Agam. 83.

859. Ἐπικύρω. *Sorte obtineo.* Compositum rarissimum. Per tmesin Homerus Iliad. Γ. 23. Ὥστε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας.

861. * Πανταρκής. *Ad omnia sufficiens.* ὁ πᾶσιν αὐταρκῶν. Hesych. et supra, Πανταρκέα, πᾶσι βοηθόν.

862. Ἰσόθεος. Vid. supra 81.

864. Πρῶτα μέν. *Primum quidem.* Minus recte Abresch. *primi fuimus,* quod esset τὰ πρῶτα, cum articulo. Vid. Brunck. ad Aristoph. Ran. 421. qui comparat Prometh. 456. οἳ πρῶτα μὲν βλέποντες ἔβλεπον μάτην. Sic Eurip. Med. 125. τῶν γὰρ μετρίων, πρῶτα μὲν εἰπεῖν Τοὔνομα νικᾷ. et πρώτιστα μέν in Prometheo Soluto.

866. * Πύργινος. *Ad turrim pertinens.* Schutzius explicat, *civilia instituta quibus urbes, muris et turribus munitæ, reguntur.* Quod verum esse potest; mihi tamen minime satisfacit.

873. Ἑστία. *Focus.* Metaphorice, *domus.* Grammaticus San-German. ap. Bekker. Anecd. Græc. I. p. 469. Ἀφ' ἑστίας. ἀπὸ τῆς οἰκίας. Sic etiam Suidas. Vid. Casaubon. in Strabon. p. 8. B.

874. Στρυμόνιον πέλαγος. *Maris Ægæi pars septentrionalis, prope Strymonis ostia.*

875. Ἀχελωΐδες. "Urbes maritimæ," inquit Schutzius, "quia, ut recte monet Scholiastes, omne ὕδωρ Ἀχελῷον appellatur." quæ interpretatio, quum sic coactissima, vix cuiquam, ut opinor, placebit. Verum quidem est, Ἀχελῶος generaliter apud antiquos positum fuisse pro ὕδωρ. (vid. F. Ursin. ad Virgil. Georg. I. 9.) sed non nisi pro *aqua fluviali.* Artemidor. II. xxxviii. Ἀχελῶος δὲ τὸ αὐτὸ τοῖς ποταμοῖς καὶ ΠΑΝΤΙ ΠΟΤΙΜΩΙ ΥΔΑΤΙ σημαίνει. Nescio quid de hoc Æschyli loco statuam. Mox verte *adjacentes sedibus Thracicis.*

876. Ἔπαυλον. *Stabulum.* Vid. nott. Apollon. Rhod. I. 800. Θρηϊκίων πέρθεσκον ἐπαύλεις. ubi Schol. τὰς μάνδρας. ἢ καταχρηστικῶς τὰς οἰκίας.

877. Λίμνη. *Mare.* ἡ θάλασσα. Hesych. ubi vide interpp. λίμνας ἔκτοθεν Heathius et Schutzius interpretantur *procul a mari*, quibus minime accedo. Intelligo potius, *extra mare Ægæum*, scilicet, quæ in continente, et circa Hellespontum, itemque Propontida et Bosporum, regi parebant.

878. Χέρσος. *Tellus.* Anglice, *dry land.* Vid. supra 713. Vix innui crediderim Chersonesum.

Ibid. Ἐλαύνω. *Adigo.* Interdum de muris ponitur. Herodot. VII. 139. τὴν ὠφελίην τὴν τῶν τειχέων τῶν διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ ἐληλαμένων οὐ δύναμαι πυθέσθαι ἥτις ἂν ἦ. IX. 9. τείχεος διὰ τοῦ Ἰσθμοῦ ἐληλαμένου κρατεροῦ. Quare ἐλήλαμέναι περὶ πύργον, i. e. quibus πύργος περιελήλαται, ut ἐπικείμενος τῇ κεφαλῇ κράνος, et Horatii, *lævo suspensi loculos tabulamque lacerto.* Vid. Glossar. in Prometh. 736. Et sic existimo pro περιελημένας πύργον dictum Schol. τοῖς τείχεσι κεκυκλώμεναι. Schutzius vertit *reductæ circa terrestrem murum*, quod minus capio. Vid. supra 777.

880. Πλατύς. *Latus.* Schol. ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλησπόντῳ. Verba sunt Homeri, Iliad. H. 86. Athenæus II. p. 41. B. Ὅμηρος—διαστέλλει καὶ γλυκὺ ὕδωρ ἀπὸ πλατέος· τὸν μὲν Ἑλλήσποντον εἶναι λέγων πλατύν. ὑπὲρ δὲ θατέρου φράζων, Στήσαμεν νῆας ἀγχοῦ ὕδατος γλυκεροῖο. Hesych. Πλατὺ ὕδωρ. τὸ ἁλμυρόν. Herodot. II. 109. πλατυτέροισι ἐχρέωντο τοῖσι πόμασι, ἐκ φρεάτων χρεώμενοι. Casaubonus ad Athenæum l.c. loca quædam ex Aristotele profert, ubi πλατὺ *salsum* significare videatur. Sed hanc esse vim ejus apud Homerum, vix quisquam est hodie qui credat. Scholiasta Venetus intelligit eam Hellesponti partem ubi πλατύτερος esse incipit. Sed veram epitheti rationem reddidit Woodius nostras in Troadis Descriptione p. 320. ubi observavit Homerum et Herodotum de Hellesponto, quasi de *fluvio*, locutos esse. Xerxes apud Herodot. VII. 35. Hellespontum δολερόν τε καὶ ἁλμυρὸν ποταμόν vocat. Homerus autem dicit πλατύν et ἀγάῤῥοον, quod de nullo mari dixit. Quod autem objecit censor quidam semidoctus in Censura Edinensi Tom. XXI. p. 136. Hellespontum etiam ἀπείρονα apud Homerum audire, id nullius est ponderis, siquidem istud epitheton ad longitudinem freti, non ad latitudinem spectat. Cum Woodio autem consentiunt judices idonei, Chandlerus in Itin. Asiat. p. 10. et Larcherus ad Herodot. T. V. p. 297.

881. Μύχιος. *In recessu situs*, vel *Sinuosus.* κόλπον Προποντίδος vocat Apollonius Rhod. I. 983. In antiquissimis temporibus videntur Propontis et Bosporus Thracicus sub Hellesponti nomine inclusi fuisse.

882. Στόμωμα. *Introitus. Fauces.* Intellige Bosporum Thracicum. Sic Incert. Rhes. 436. ἥκω περάσας ναυσὶ πόντιον στόμα. Apollon. Rhod. I. 1114. φαίνετο δ' ἠερόεν στόμα Βοσπόρου. Theocrit. XXII. 28. νιφόεντος ἀταρτηρὸν στόμα Πόντου. Dionys. Perieg. 140. τῇ δ' ἔπι Θρηΐκιον στόμα Βοσπόρου.

883. Πρών. *Promontorium.* Vid. supra 136. Innuit peninsulam Ionicam, Chio oppositam.

Ibid. Περίκλυστος. *Circumfluus.* Vid. supra 602.

887. Συνάπτω. *Contiguus sum.* Plerumque significat *colligo* vel *consero.* Eandem tamen vim habet apud Herodotum, *συνάπτει τῷ πεδίῳ.* et sæpius apud Strabonem, e. g. p. 237. C. p. 250. D. Sic *προσάψει* Sophocl. Œd. T. 663. *τάδ' εἰ κακοῖς Κακὰ προσάψει τοῖς πάλαι τὰ πρὸς σφῷν.* Paullo aliter Eurip. Phœn. 115. *καὶ τάφρου πέλας Δρόμῳ ξυνῆψεν ἄστυ Καδμείας χθονός.* Herodoti locus est II. 75. Vid. Elmsleium ad Sophoclis locum.

889. Ἀγχίαλος. *Mari vicinus.* Mirum insulæ epitheton. Sic Sophocl. Ajac. 135. Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου. Porsonus Advers. p. 183. comparat Q. Calabr. XIII. 467. ἀγχιάλου Τενέδοιο. Geminum in Anthol. IV. p. 299. HSt. *ὑβρίζων Μαραθῶνα καὶ ἀγχιάλου Σαλαμῖνος Ἔργα.*

Ibid. † Μέσακτος. *Mediam sedem obtinens inter Asiæ et Europæ oras.* Sic interpretatur Heathius.

896. Κλῆρος. *Regio.* certa terræ portio colonis adsignata. Schol. Sophocl. Aj. 508. *κληροῦχοι—οὓς ἔπεμπον Ἀθηναῖοι ἐπὶ τὰς πόλεις ἃς ἐλάμβανον, κλήρους ἑκάστῳ διανέμοντες.* Callim. H. Del. 279. *πᾶσαι δὲ χοροὺς ἀνάγουσι πολῆες, Αἵ τε πρὸς ἠοίην, αἵ θ' ἕσπερον, αἵ τ' ἀνὰ μέσσην Κλήρους ἐστήσαντο.* ubi vid. Spanhem. Id. Lav. Pall. 142. *Δαναῶν κλῆρον ἅπαντα σάω.*

900. Τευχηστήρ. *Armatus.* Vid. ad Theb. 641. ubi alia forma *τευχηστής.*

902. * Θεότρεπτος. *A Diis conversus. τὰς ἐκ θεοῦ τραπείσας πρὸς ἡμᾶς.* Schol. Minus recte *πρὸς ἡμᾶς.* Simpliciter intelligenda fortunæ conversio.

907. Ἀτέκμαρτος. *Conjectura non assequendus. Adeo improbabilis, ut nemo eum in antecessum auguratus esset.* Schutzius vero interpretatur, *infortunium adeo magnum, ut, quale quantumque sit, exputare non possis.* Eligant lectores. *τεκμαίρομαι* proprie dicitur de rebus futuris.

909. Τί πάθω. *Quid mihi fiet? Quid agam?* In hujusmodi interrogationibus aoristi subjunctivus vicem futuri indicativo haud raro supplet. Herodot. IV. 118. *τί γὰρ πάθωμεν, μὴ βουλομένων ὑμέων τιμωρέειν*; Sophocl. Trachin. 974. Τί πάθω; *τί δὲ μήσομαι*; *οἴμοι*. Eurip. Hecub. 618. Phœniss. 909. Suppl. 259. *τί γὰρ πάθω*; de qua formula vid. Valckenaer. ad Phœniss. 902. Aristoph. Plut. 603. *τί πάθω τλήμων*; Noster Theb. 1060. *τί πάθω*; *τί δὲ δρῶ*; *τί δὲ μήσωμαι*; Theocrit. III. 24. *ὤ μοι ἐγώ, τί πάθω*; In Suppl. 774. futuro utitur, *τί πεισόμεσθα*; *ποῖ φύγωμεν*; Aoristo Eurip. Helen. 817. *σιγῇ παράσχω δῆτ' ἐμᾶς δῆσαι χέρας*; 1268. *τί σοι παράσχω δῆτα τῷ τεθνηκότι*; ibid. 1090. *πρὸς τάφῳ τῷδ' ἥσυχοι καθώμεθα*; Cf. Nostri Choeph. 11. Aristoph. Plut. 222. Hermann. ad Aristoph. Nub. 88.

916. * Περσόνομος τιμή. *Honor qui Persis ab iis habetur qui eorum legibus utuntur,* ut supra 591. Περσονομοῦνται, *Persarum legibus parent.* Intelligo igitur; *Hei mihi! ob fortem exercitum, et subditas gentes, &c.* Cf. 591. seqq.

921. * Σάκτωρ. *Qui implet.* τῷ σάκτορι καὶ τῷ πληρωτῇ. Schol.

923. Τοξοδάμας. Vid. supra 26.

Ibid. † Φύστις. *Mixtura.* Sed vide notas.

927. Ἐπὶ γόνυ κέκλιμαι. *In genua cado.* Phrynich. Appar. Sophist. p. 40. εἰς γόνυ πεσεῖν. ἐπὶ τῶν ὑπὸ βίας κλινομένων εἰς τὴν γῆν. οἱ γὰρ τοιοῦτοι μόλις κλίνονται, καὶ οὐκ ἐξαίφνης. Etymol. M. p. 687, 26. γνὺξ ἐστὶ κυρίως τὸ εἰς γόνυ πεσεῖν. τινὲς δὲ αὐτό φασι ταὐτὸν τῷ πρηνίξαι· κακῶς· διαφέρει γάρ. οὐ γὰρ δύναταί τις ἅμα πρηνιχθῆναι καὶ ὀκλακέναι ἐπὶ τὰ γόνατα. τὸ δὲ πρηνιχθῆναι, ἐπὶ τὸ πρόσωπον. ὁ γὰρ Ἡρόδοτος τὸ τοιοῦτον ἐξέφησε· μεταφορικῶς γὰρ χρησάμενος εἶπε τὴν πόλιν εἰς γόνυ πεσεῖν. τοῦτο δηλῶν, ὡς εἰς δούλειαν αὐτὴν ἐπήγαγεν. ὁ δὲ Εὐφορίων οὐκ ὀρθῶς λέγει περὶ τοῦ Διονύσου, ὅτι ταῖς γυναικῶν τάξεσιν ἐγκελευσάμενος, ἐπρήνιξε τὴν Εὐρυ-

μέδοντος πόλιν. τούτεστι τὸ Ἄργος. Insigne fragmentum, ex Scholiasta, ut videtur, in Homerum desumtum. Herodoti locus est VI. 27. μετὰ δὲ ταῦτα, ἡ ναυμαχίη ὑπολαβοῦσα τὴν πόλιν ἐς γόνυ ἔβαλε. Firmus Epist. XVI. ap. Murator. Anecd. Græc. T. V. p. 296. ἤγειρας τὴν σαύτου πόλιν πρὸς γόνυ καμφθεῖσαν, ubi bonus Episcopus diversas videatur confudisse formulas, ἐς γόνυ κεκλίμενον, et γόνυ κάμπτειν. Interdum autem simpliciter dicebantur κεκλιμέναι urbes ab hoste vastatæ. Hermesianax ap. Athen. XIII. p. 598. C. φοίτα δ', ἄλλοτε μὲν προλιπὼν Σάμον, ἄλλοτε δ' αὐτὴν Οἰνηρὴν δούρει κεκλιμένην πατρίδα.

932. * Κακόφατις. *Male ominatus.* * Κακομέλετος quum minime videam unde derivari possit, secundum linguæ analogiam, pene suspicor legendum κακομέθετον, *infeliciter editam.*

Ibid. Ἰά. *Vox.* Rarissime occurrit. Herodot. I. 85. ἰὴν ἀνὰ δώματ' ἀκούειν Παιδὸς φθεγγομένου. ubi Larcherus, præter hunc locum, citat Rhes. 554. σύριγγος ἰὰν κατακούω.

933. Μαριανδυνός. Nomen populi Asiam incolentis. Scylax Peripl. p. 82. Μετὰ δὲ Παφλαγονίαν Μαριανδυνοί εἰσιν ἔθνος. Dionys. Perieg. 787. Παφλάγονες δ' ἐπὶ τοῖσιν ἐπ' ἠϊόνεσσι νέμονται, Καὶ Μαριανδυνῶν ἱερὸν πέδον. Scholiasta noster; Μαριανδυνοὶ αὐλοί, ἐπιτηδείως ἔχοντες πρὸς θρηνούς. Καλλίστρατος ἐν δευτέρῳ περὶ Ἡρακλείας (urbis in campo Mariandyno sitæ) Τιτυοῦ παῖδας εἶναί φησι δύο, Πριόλαν καὶ Μαριανδυνόν, ὃν κυνηγετοῦντα ἀπολέσθαι, καὶ μεχρὶ τοῦ νῦν Μαριανδυνοὺς ἐν ἀκμῇ θέρους θρηνεῖν αὐτόν. τὸν δὲ Μαριανδυνὸν αὐξῆσαι μάλιστα τὴν θρηνητικὴν αὐλῳδίαν, καὶ διδάξαι ταύτην Ὑαγνιν τὸν Μαρσύου πατέρα. καὶ αὐλοὶ γάρ εἰσι Μαριανδυνοὶ ἐπιτηδειότατοι εἰς τὰς θρηνῳδίας. ὅθεν καὶ τὸ περιφερόμενον, Αὐλεῖ Μαριανδυνοῖς καλάμοις κρούων Ἰασί. unde corrigendus Eustath. ad Dionys. 791. ubi legitur ἐδίδαξε τὸν Μάρσον τοῦ αὐλητοῦ πατέρα.—ἰστέον δὲ ὅτι ἐπεχωρίαζον τοῖς Μαριανδυνοῖς θρήνων αὐληταί, ὡς καὶ ἡ παροιμία δηλοῖ, Μαριανδυνοῦ μεμνημένη θρηνητῆρος, i. e. *proverbium quod mentionem facit Mariandyni &c.* unde mira hallucinatione in Stromatea suum proverbium hujusmodi condi-

dit Josephus Scaliger, Μαριανδυνῶν μέμνησο θρηνητηρίων. Cf. Schol. Apollon. Rhod. II. 140. 725. De lamentationis origine in alia omnia abit Nymphis in primo de Heraclea libro ap. Athen. XIV. p. 619. F. qui tradit Mariandynos lugubri cantilena Bormum quendam invocare. Photius, Μαριανδυνόν. θρηνητικόν. οὕτως Αἰσχύλος.

934. Ἰακχή. *Exclamatio sacra.* Vid. Glossar. in Theb. 632.

935. Αἰανής. *Noxius.* Vid. notas.

937. Μετάτροπος. *Retro conversus.* Conferas notata.

938. Ἥσω. *Mittam.* Vid. Theb. 863. et Glossarium.

939. † Λαοπαθής. *Quod patitur populus.* Sed vide notas.

Ibid. Ἀλίτυπα βάρη. *Pondera calamitatis ob naves et corpora mari jactata.*

941. Κλάζω. *Stridule clamo.* Vid. Glossar. in Theb. 382.

Ibid. Ἀρίδακρυς. *Lacrymosus.* Proprie, *ad lacrymandum pronus.* Notum est proverbium ἀγαθοὶ δ' ἀριδάκρυες ἄνδρες. Zenob. I. 14.

942. Ἀπαύρω. *Fruor. Fructum reporto.* Pessime interpretes, *eripuit florem juventutis.* Locum sic verteris, *Mars noster navibus instructus* (i. e. *classis*) *aliis victoriam cedens, mala perpessus est ab Ionibus.* Simillimus est usus verbi ἀπαύρω ap. Hesiod. Op. 238. πολλάκι καὶ ξυμπᾶσα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἀπηύρα, uti rectissime edidit Gaisfordius in egregio illo Poetarum minorum corpore.

943. Ναύφρακτος. *Navibus munitus.* Photius, Ναύφρακτον, τὴν Ἀττικὴν δύναμιν καλοῦσι. Eurip. Iph. A. 1259. ὁρᾷθ', ὅσον στράτευμα ναύφρακτον τόδε. In hoc loco de Persarum classe accipiendum patet ex v. 1029. τραπέντα ναύφρακτον ἐρεῖς ὅμιλον.

Ibid. Ἑτεραλκής. *Aliis opitulatus.* Homer. Iliad. H. 26. *μάχης ἑτεραλκέα νίκην.* ubi Schol. Venet. *οὕτως ἡ νίκη λέγεται, ὅταν οἱ νικῶντες νικῶνται. ἢ ἀνάπαλιν ἐν ἄλλῳ,* (intellige Λεξικῷ vel Ὑπομνήματι) *τὴν τοῖς ἑτέροις ἀλκὴν καὶ δύναμιν παρέχουσαν· ἢ ὅταν οἱ πρώην νικηθέντες νικήσωσι.*

944. Νύχιος. *Nocturnus. ἤτοι νύκτα καὶ θάνατον γεγοννῖαν αὐτοῖς.* Schol. Equidem pene suspicor legendum *βρύχιον πλάκα,* ut supra 403. *ἁλμὴν βρύχιον.* vel *μυχίαν,* ut in 881. *μυχία τε Προποντίς.* Montes Rhipæi *νύχιοι* vocantur Sophocli Œd. Col. 1248.

Ibid. Πλάξ. Vid. supra 724.

Ibid. Κείρω. *Tondeo.* Interpretes vertunt *κερσάμενος, depopulatus.* Sed *κείρομαι* in media voce nuspiam offendi nisi ubi significaret *tondeo capillos in signum doloris.* Porro rarissima est hæcce aoristi forma; usitatior est *ἐκειράμην.* De hoc loco *ἐπέχειν δοκεῖ.* Per *ἀκτάν* intellige Psyttaleæ litus.

948. Παραστάτης. *Qui proxime adstat.* Vox militaris. Lex. Coislinian. p. 506. *παραστάται· οἱ ὁμόζυγοι τῶν λόχων πρωτοστάται καὶ ἐπιστάται, διὰ τὸ παρ' ἀλλήλοις ἵστασθαι.* Idem fere ac *παρασπίστης* vel *ὑπασπίστης.*

955. Ἐρέω. Vid. supra 738.

956. Στυφελός. *Asper.* Vid. supra 308. Glossar. in Prometh. 773.

Ibid. Θείνω. *Ferio.* Vide notata ad Theb. 378.

965. Ἐπανείρομαι. *Rursus interrogo.* Aristoph. Ran. 434. *μηδὲν μακρὰν ἀπέλθῃς, Μηδ' αὖθις ἐπανέρῃ με.*

967. Ὠγύγιος. *Perantiquus.* Vid. supra 71. Glossar. in Theb. 310.

969. Πίτυλος. *Sonus qui a crebra pultatione oritur.* Vid. Glossar. in Theb. 855.

970. Ἀσπαίρω. *Reluctor. Palpito.* Schol. Venet. ad Iliad. Σ. 572. *τὸ μὲν οὖν σπαίρειν, ἄμουσόν τινα δηλοῖ κίνησιν, ὃ τινὲς ἐν ἰχθύσι καὶ τῷ δεδεμένῳ βοῒ λαμβάνουσι.* quæ exscripsit Etymologus p. 722, 54. Sed legendum *ἄκοσμον* pro *ἄμουσον*. Homer. Iliad. Γ. 292. *ἦ, καὶ ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε νηλέϊ χαλκῷ· Καὶ τοὺς μὲν κατέθηκεν ἐπὶ χθονὸς ἀσπαίροντας, Θυμοῦ δενομένους.* Odyss. Θ. 526. *ἡ μὲν τὸν θνήσκοντα καὶ ἀσπαίροντα ἰδοῦσα.* Euphorio apud Stob. LIX. p. 227. *τὸν δ' ἐκάλυψε θάλασσα λιλαιόμενον βιότοιο. Καὶ οἱ πήχεες ἄκροι ὑπερφαίνοντο ταθέντες 'Αχρεῖ' ἀσπαίροντες ἀλὸς Δολοπιονίδαο.* Vulgo perperam legitur *ἄκρον ὑπερβαίνοντο*, et *ἅλις Δολοπιονίδαο*. Sed *ὑπερφαίνοντο* Trincavellus. Eurip. Electr. 842. *εἰς σφονδύλους ἔπαισε, νωτιαῖα, δὲ Ἐρρήξεν ἄρθρα· πᾶν δὲ σῶμ' ἄνω κάτω Ἥσπαιρεν, ἠλάλαζε, δυσθνῆσκον φόνῳ.* Herodot. I. 3. *ὀρέω παῖδα προκείμενον, ἀσπαῖρόν τε καὶ κραυγανόμενον.* De infante etiam Homer. H. Apoll. 128. Paullo durius idem in VIII. 5. *Ἀδείμαντος γὰρ—τῶν λοιπῶν ἠσπαιρε μοῦνος, reluctabatur:* ubi vid. Valckenaer. Callim. H. Dian. 150. *ταῦρον ὅτ' ἐκ δίφροιο μάλα μέγαν, ἢ ὅγε χλούνην Κάπρον ὀπισθιδίοιο φέροι ποδὸς ἀσπαίροντα.* Altera forma *σπαίρω* occurrit Apollon. Rhod. 874. *εἰσενόησε Παῖδα φίλον σπαίροντα διὰ φλογός.* Antipat. Sidon. Epigr. XLIII. 5. de Niobæ filiabus, *Ἃ μὲν γὰρ παίδων σπαίρει πέλας· ἃ δὲ λιπόπνους Κέκλιται· ᾗ δὲ βαρὺς πότμος ἐπικρέμαται.* Dioscorides XIII. 9. de Othryade moribundo, *Χὼ τόδε μοχθήσας σπαίρει πέλας.* Hinc *ἀπασπαίρειν*, Eurip. Ion. 1220. *περισπαίρειν* Lycophron, et Nicand. Ther. 773.

971. Χέρσος. *Tellus.* Vid. supra 713. Glossar. in Theb. 64.

973. Ὀφθαλμός. *Oculus.* "Ita dictum, quod ejus ope *πάντα*, ut loquitur Suidas (v. *ὀφθαλμὸς βασίλεως*) *ὁ βασιλεὺς ἐπεσκόπει, omnia* (scribit Apuleius de mundo) *quæ ubique gererentur discebat.* Etenim Persarum reges ministros quosdam habuere, qui *ὀφθαλμοὶ βασιλέως, imperatoris oculi* (reddente Apuleio) dicebantur a munere vel officio; quicquid enim in toto regno ageretur, eorum erat ad regem deferre. Hesychius: *Βασιλέως ὀφθαλμός· ἐπέμπετό τις ὑπὸ*

βασιλέως ἐπίσκοπος, ὃς ἐφεωρᾶτο τὰ πράγματα, ὃν τοῦ βασιλέως ὀφθαλμὸν ἐκάλουν. Aristides orat. panegyr. Cyzicena: ὁ μὲν γὰρ τῶν Περσῶν Βασιλεὺς ἐδόκει τι διάφορον κεκτῆσθαι τὸν καλούμενον βασιλέως ὀφθαλμόν. Dio Chrysost. Orat. III. de Regno: ὁ μὲν Πέρσης ἕνα τινὰ ἔσχεν, ὀφθαλμὸν βασιλέως λεγόμενον, τοῦτον οὐ σπουδαῖον ἄνθρωπον, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐπιτυχόντων· ἀγνοῶν ὅτι τοῦ ἀγαθοῦ βασιλέως οἱ φίλοι πάντες εἰσὶν ὀφθαλμοί. Quibus tamen verbis bis peccatum est; neque enim uni tantum, nec alicui e vulgaribus deferebatur hoc officium. Duos fuisse ait Scholiastes noster, isto munere functos; at Xenophon plures, imo multos; postquam enim eos refellerat, qui unicum existimarunt Cyrop. lib. VIII. 2. 10.* εἰ δέ τις οἴεται ἕνα αἱρετὸν εἶναι ὀφθαλμὸν βασιλεῖ, οὐκ ὀρθῶς οἴεται· ὀλίγα γὰρ εἷς ἂν ἴδοι καὶ εἷς ἀκούσειε· mox subjicit, οὕτω δὲ πολλὰ μὲν βασιλέως ὦτα, πολλοὶ δὲ ὀφθαλμοὶ νομίζονται· καὶ φοβοῦνται πανταχοῦ λέγειν τὰ μὴ σύμφορα βασιλεῖ, ὥσπερ αὐτοῦ ἀκούοντος, καὶ ποιεῖν ἃ μὴ σύμφορα, ὥσπερ αὐτοῦ παρόντος. Ita et Lucianus de mercede conduct. ὦτα γὰρ καὶ ὀφθαλμοὶ Βασιλέως πολλοί, οὐ μόνον ταληθῆ ὁρῶντες, ἀλλ' ἀεί τε προεπιμετροῦντες, ὡς μὴ νυστάζειν δοκοῖεν. Aristoteles Politic. lib. III. (Scholiastæ Aristophanis in Acharn. laudatus) ἐπεὶ καὶ νῦν ὀφθαλμοὺς πολλοὺς οἱ Μόναρχοι ποιοῦσιν αὑτῶν. Quod etiam ait viros hoc officio functos graves non fuisse sed vulgares, rursum falsus est Dio. Alpistum Xerxis ὀφθαλμὸν πιστόν vocat Æschylus noster, non otioso epitheto: hoc enim titulo insigniti erant proceres Persici, quod vel ex hac fabula plus semel discendum est. Adhæc videntur πιστοί apud Persas Eunuchi quidam, regi propter fidem summo in pretio. Etenim παρὰ τοῖσι βαρβάροισι (inquit Herodotus lib. VIII.) τιμιώτεροί εἰσιν οἱ Εὐνοῦχοι πίστιος εἵνεκα τῆς πάσης τῶν ἐνορχέων. Quod vero tales fuerint ὀφθαλμοὶ βασιλέως ab Heliodoro diserte proditum est Æthiopic. lib. VIII. Περσῶν γὰρ βασιλείαις αὐλαῖς ὀφθαλμοὶ καὶ ἀκοαί, τὸ εὐνούχων γένος. οὐ παίδων οὐ συγγενείας τὸ πιστὸν τῆς εὐνοίας μετασπώσης, ἀλλὰ μόνου τοῦ πιστεύσαντος ἀναρτώσης. Enim vero regis oculi inter

* Verum ibi Xenophon magis quid melius fit, quam quid fieri soleat exponit, omninoque magis monendi principis causa, quam ad historiæ veritatem disputare videtur. *Schutz.*

satrapas regni Persici numerantur. Scholiastes ad illud Aristophanis in Acharn. *καὶ νῦν ἄγοντες ἥκομεν ψευδαρτάβαν Τὸν βασιλέως ὀφθαλμόν'—οὕτω ἐκάλουν*, inquit, *τοὺς Σατράπας, δι' ὧν πάντα ὁ βασιλεὺς ἐπεσκόπει*, quem exscriptum more suo tradit Suidas in *ὀφθαλμὸς βασιλέως*. Sic et Philostratus in vita Apollonii lib. I. *σατράπης δὲ τῇ φρουρᾷ ταύτῃ ἐτέτακτο, βασιλέως τις οἶμαι ὀφθαλμός.*" Stanleius. Dio Chrysost. I. p. 54. ed. Reisk. *ὁπόσους ἄν τις ᾖ κεκτημένος ἑταίρους, τοσούτοις μὲν ὀφθαλμοῖς, ἃ βούλεται, ὁρᾷ, τοσαύταις δὲ ἀκοαῖς, ἃ δεῖ, ἀκούει.*

974. * Πεμπαστής. *Qui numerat.* Homer. Odyss. Δ. 412. *αὖταρ ἐπὴν πάσας πεμπάσσεται, ἠδὲ Fίδηται*, de Proteo, phocas numeraturo. Schol. *κατὰ πέντε ἀριθμήσει.* Etymol. M. p. 660, 3. *πεμπάσσεται. ἀπὸ τοῦ πεμπάζω·* (l. *ἀπὸ τοῦ πεμπάζειν, ὃ*) *σημαίνει τὸ διελθεῖν καὶ ἐρευνῆσαι· ἴσως ἀπὸ τοῦ πέμπω. Αἰολικῶς δέ, τὸ κατὰ πέντε ἀριθμήσειν*, ubi legendum, *ἀριθμῆσαι.* Noster Eumen. 751. *Πεμπάζετ' ὀρθῶς ἐκβολὰς ψήφων, ξένοι.* Photius. *πέμπτα. πέντε. καὶ Αἰολεῖς, καὶ Ἴωνες, καὶ Ἀττικοί. πεμπτάζειν γὰρ κατὰ πέντε ἀριθμεῖν.* Corrige *πεμπάζειν.* Plutarch. de Isid. et Osir. p. 374. A. *τὸ ἀριθμήσασθαι, πεμπάσασθαι λέγουσι.* Vid. Alberti ad Hesych. in v. *πεμπάσσεται. κατὰ πέντε ἀριθμήσει, τὸ γὰρ πέντε Αἰολεῖς πέμπε λέγουσι· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ψιλῶς ἀριθμήσει.* Nequeo autem satis mirari neminem interpretum perspexisse quo alludat Poeta. *μύρια μύρια πεμπαστάν* verte, *qui exercitum per myriadas recensuerat*; præerat nempe copiarum recensioni ab Herodoto memoratæ VII. 60. quæ *κατὰ μυριάδας* fiebat; decem millibus hominum septo quodam inclusis, dein aliis decem millibus, et sic deinceps. De composito *ἀναπεμπάζειν* vid. Ruhnken. ad Timæum p. 33.

980. * Πρόκακος. Stanleius vertit *mala malorum præsaga*; Schutzius *mala præsentia.* Eligat lector.

981. Ἰυγή. *Lamentatio.* Sophocl. Phil. 752. *τοσήνδ' ἰυγήν.* ibidem vero 219. *βοᾷ τηλωπὸν ἰωάν.* Formatum ab *ἰύζω*, ut *οἰμωγή* ab *οἰμώζω*; *ἰύζω* autem ab *ἰοῦ*, vel *ἰώ.* Quærendum autem utrum legi debeat *ἰώζω, ἰωγμός*, et *ἰωγή*, (Odyss. Ξ. 533. *Βορέω ὑπ' ἰωγῇ*, quod

invito Aristarcho vertendum est *sub Boreæ sibilo*) an hoc potius in ἰυγῇ sit mutandum? Oraculum apud Herodot. IX. 43. Ἑλλήνων σύνοδον καὶ βαρβαρόφωνον ἰυγήν. Etymol. Gudian. p. 285, 10. Ἴυγγι, φωνῇ, βοῇ, καὶ ἰύζει, τὴν βοὴν καὶ κραυγὴν ποιεῖ. λέγεται δὲ καὶ ἴυγξ σύριγξ μονοκάλαμος, καὶ ὄρνεον ἐπαγωγὸν φίλτρων, καλούμενον σεισοπύγης. (l. σεισοπυγίς) σημαίνει δὲ καὶ ᾠδήν. καὶ ἰυγμός, φωνὴ καὶ συριγμός. καὶ Ὅμηρος, Οἱ δ' ἰύζοντες ἕποντο, (Od. O. 162.) τοῦτ' ἔστι σύριζοντες. Manifesto legendum ἰυγῇ, φωνῇ. nisi Grammaticum vitiosa codicis alicujus lectione deceptum fuisse putes. Vid. supra 285.

983. Ἄλαστος. *Perniciosus.* Minus recte explicant Grammatici vulgares ἀνεπίληστα, quasi esset pro ἄληστα; vel etiam absurdius ἄλαστα, ὧν οὐκ ἄν τις λάβοι, a λάζομαι. Ab ἄλη, *mentis error, delirium,* venit ἀλάζω, *decipio,* unde ἀλαζών, ὁ ἀπατεὼν καὶ κομπαστής, * (Etymol. M. p. 55, 42.) ἀλάστωρ, *qui in errorem perniciosum trahit,* supra 360. ἄλαστος, *qui in errorem perniciosum inducitur;* Callimach. Lav. Pall. 87. τέκνον ἄλαστε. unde error ipse, et deinceps omnis calamitas ἄλαστος dicebatur. Etymol. M. p. 57, 41. ὁ δὲ Φιλόξενος λέγει, ἔστι ῥῆμα ἀλῶ, τὸ πλανῶ· γίνεται παράγωγον ἀλάζω—ἐκ τούτου ἄλαστος—καὶ ἐξ αὐτοῦ ῥῆμα ἀλαστῶ, σημαῖνον τὸ χαλεπαίνω. Vel potest ἀλάστωρ venisse ex ἀλαίνω, sicuti μάστωρ (Eurip. Med. 1368.) a μαίνω. Hesych. Ἀλασταίνει. δυσπαθεῖ. Callimach. H. Del. 239. ἡ δ' ἀλεγεινὸν ἀλαστήσασα προσηύδα. Voces ἄλαστα κακά sæpe conjunguntur: vid. Porson ad Eurip. Med. 44.

988. * Μυριάδαρχος. *Qui decem millibus præficitur.*

992. * Ἱππιάναξ. *Equestris dux.* ἵππιος ἄναξ, non autem ἵππων ἄναξ, quod esset ἱπποάναξ, ἱππώναξ.

993. Ἀκόρεστος. *Insatiabilis.* Vid. supra 551.

---

* Vid. Foes. Œcon. Hippocr. in v. Ἀλάζων. Wyttenbach. ad Platon. Phæd. p. 244.

994. Σκηνή. *Tabernaculum.* Innuit autem *sandapilas.* Nempe hic sensus est, *Sepulti sunt ibi, nec corpora eorum nos domum secuta sunt in sandapilis curribus vectis.*

997. Βεβᾶσι. Vetus forma præteriti, inquiunt Grammatici. Homer. Odyss. Υ. 14. περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα. Thom. Mag. Βεβὼς Ἀττικοὶ λέγουσι, οὐ βεβηκώς, καὶ βεβᾶσιν, οὐ βεβήκασιν. Exempla apud tragicos scatent. Similiter dicebant τεθνᾶσι pro τεθνήκασι, (supra 450.) si fides Grammaticis habenda sit. Sed quum τεθνᾶσι dubio procul ad τέθνημι pertineat, crediderim βεβᾶσι simili modo ad βέβημι referendum esse; quodque hoc certum facit, infinitivus est βεβάναι, Eurip. Heracl. 610. Οὐδὲ τὸν αὐτὸν ἀεὶ βεβάναι δόμον Εὐτυχίᾳ. et imperfectum βέβασαν Iliad. P. 286. οἳ περὶ Πατρόκλῳ βέβασαν, et contracta infinitivi forma ibid. 359. ἀμφ' αὐτῷ βεβάμεν. Huc igitur referas ἔβην et βέβηκα.

998. Ἀρχέτης. *Dux.* Vid. notas.

999. Νώνυμος. *Inglorius. Sine nomine.* Sophocl. Electr. 1082. οὐδεὶς τῶν ἀγαθῶν, ζῶν κακῶς, Εὔκλειαν αἰσχῦναι θέλει Νώνυμος. Pindar. Ol. I. 132. τί κε τις ἀνώνυμον γῆρας ἐν σκότῳ Καθήμενος ἕψοι μάταν, ἀπάντων Καλῶν ἄμμορος; Hesiod. Op. 152. Βῆσαν ἐς εὐρώεντα δόμον κρυεροῦ Ἀΐδαο Νώνυμνοι. Formatur ab ἀνώνυμος, ut νήνεμος ab ἀνήνεμος, et similia, de quibus vid. ad Prometh. 248.

1003. Διαπρέπω. *Præ aliis conspicuus sum.* Eurip. Alc. 645. πάντων διαπρέπεις ἀψυχίᾳ. Locus, si recte se habet, ita explicari potest, *malum omnia superans, quotquot conspexit Fatum;* lenior decurreret constructio si legeremus κακῶν.

1006. Δι' αἰῶνος. *Post longum tempus.* Eumen. 560. δι. αἰῶνος δὲ τὸν πρὶν ὄλβον Ἕρματι προσβαλὼν Δίκας Ὤλετ' ἄκλαυστος, αἴστος. Plerumque dicitur διὰ χρόνου, ut supra 747. De altera significatione formulæ δι' αἰῶνος dicam ad Agam. 556. διά interdum valet *post,* Thucyd. IV. 8. δι' ὀλίγης παρασκευῆς, *post brevem præparationem.*

1008. Δύη. *Ærumna.* Glossar. in Prometh. 186.

1009. Ἰάων. Vid. supra. 182. Ναυβάτης supra 381.

1013. Πῶς δ' οὐ πέπληγμαι; *Quis neget me perculsum esse tanto exercitu;* i. e. *quod attinet ad exercitus jacturam.* Minus recte Scholiasta πέπληγμαι de planctu cepit: vid. supra 1007. Nota autem formula πῶς δ' οὐ—*quis neget?* et in universum hoc cape, Græcam linguam interrogationibus gaudere. e. g. Euripides, quum exprimere vellet *nihil infectum, nihil indictum relinquens,* dixit, τίν' οὐ δρῶν, ποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη; Phœn. 892. Sic etiam imperativi vice, futurum cum interrogatione usurpabant; Theb. 238. Οὐκ εἰς φθόρον σιγῶσ' ἀνασχήσει τάδε; ubi vide Glossarium, et Elmsleium in Censura Trimestri T. VII. p. 454. Sic πῶς γὰρ οὔ; πῶς οὖν; πῶς δοκεῖς; πῶς οἴει; τί γάρ; τι οὖν; πόθεν; Multa exempla in brevi spatio conclusa suppeditat Alcestidis Euripideæ exordium. Vid. vv. 39. 41. 43. 45. 47. 52. 58. 60. 77. 78. 85. 88. 95. 97. 107. 131. 137. 146. et sequentes. Et in hac quidem parte Græca consuetudo ab indole linguarum hodiernarum plurimum distat.

1016. Μεγάλα τὰ Περσᾶν. i. e. Περσῶν οἱ μεγάλοι. Vid. Glossar. ad v. 1.

1020. *Ὀϊστοδέγμων. *Sagittas recipiens.* idem ac ὀϊστοδόκη vel ὀϊστοθήκη, Pollux X. 142. Apollon. Rhod. I. 1194. Ῥίμφα δ' ὀϊστοδόκην μὲν ἐπὶ χθονὶ θῆκε φαρέτρην. Hesychius. ὀϊστούχου. φαρέτρας, ὀϊστοὺς ἐχούσης. καὶ εὐστόχου. Distingue, ὀϊστούχου φαρέτρας. ὀϊστοὺς ἐχούσης. Ultimæ voces referendæ ad iotacismum scribæ. Simile adjectivum est νεκροδέγμων Prom. 159.

1022. Θησαυρός. *Receptaculum.* Proprie sic dicebantur sacella circa Delphicas ædes, in quibus reposita erant diversarum urbium ἀναθήματα. Epitaphium Nævii Catalect. p. 194. *postquam est traditus Orcino thesauro.* i. e. *receptaculo.*

1024. Σπανίζομαι. *Destituor.* Vid. supra 495. Activa vox

eandem vim habet Choeph. 715. *οὐ σπανίζοντες φίλων*; Thucyd IV. 6. *ἐσπάνιζον τροφῆς*. et sic sæpius apud Euripidem. Sed similis usus in Orest. 1051. *ὁρᾷς δὲ δὴ φίλων Ὡς ἐσπανίσμεθ'*.

1025. **Φυγαίχμης**. *Pugnam detrectans*. Callimach. Fr. CXVII. *Ἑρμᾶς ὅπερ Φεραῖος αἰνέει θεὸς, Ἐμμὶ τῷ φυγαίχμα*.

1026. **Ἀγήνωρ**. *Animosus*. Vid. Glossar. in Theb. 118.

1028. **Ναύφρακτος**. Vid. supra 943.

1030. **Ἀπορρήγνυμι**. *Diffringo*. Vid. supra ad v. 204.

1032. **Παπαῖ**. *Papæ!* Sophocl. Phil. 895. Achill. Amat. fr. 4. sæpius Euripides. Idem fere ac *βαβαί*. Xerxes calamitatem suam plorat, quasi *τῶν οὐχὶ μετρίων, ἀλλὰ τῶν βαβαί, βαβαί*. ut ait Alexis in Sicyonio ap. Grammat. Sangerm. in Bekkeri Anecd. I. p. 84. Quod autem dicit *πλέον ἢ παπαῖ*, illustratur ex Aristoph. Vesp. 235. *πάρεσθ', ὃ λοιπόν ἐστιν, ἀππαπαί, παπαῖ, παπαιάξ*.

1035. **Χάρμα**. *Quo quis gaudeat*. Hunc locum illustravi in notis ad Prometh. 164. ed. 2.

1036. **Κολούω**. *Decurto*. A *κόλος, curtus*. Homer. Iliad. Υ. 370. *Ἀλλὰ τὰ μὲν τελέει, τὰ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούει*. Herodot. VII. 10. *φιλέει γὰρ ὁ θεὸς τὰ ὑπερέχοντα πάντα κολούειν*. Theocrit. XXII. 196. *Τοῦ μὲν ἄκραν ἐκόλουσεν ἐπὶ σκαιὸν γόνυ χεῖρα*. Callim. H. Jov. 90. *Αὐτὸς ἄνην ἐκόλουσας, ἐνέκλασσας δὲ μενοινήν*. Vid. Arnald. Animadv. p. 60.

1039. **Διαίνω**. *Madefacio*: sed in hoc loco, *ploro*. Vid. supra 263. infra 1048.

1041. **Ἀντίδουπος**. Vid. supra 126. infra 1067.

1042. Δόσις. *Datio.* Verte *Additionem malam malorum prioribus malis.* Eurip. Hecub. 586. λύπη τις ἄλλη διάδοχος κακῶν κακοῖς. Sophocl. Ajac. 866. πόνος πόνῳ πόνον φέρει. De hujusmodi repetitionibus vid. Lobeck. ad Sophocl. Aj. p. 297. Schaefer. ad Electr. 272.

1043. Ἰύζω. Vid. supra 285. 980.

1047. Ἐρέσσω. *Remigo.* Vide notas.

1048. * Γόεδνος. *Luctuosus.* Vid. infra 1058. ubi longe absurdissimus est interpres Græcus; γόεδνα, ἤτοι ἕδνα καὶ δῶρα τοῖς γόοις διδόμενα. Suppl. 71. γόεδνα δ' ἀνθεμίζομαι. Rariora sunt in δνος desinentia, quæ contracta fuisse putem ex adjectivis in δανος.

1050. Μέλειν πάρεστι. *Hujus cura adest.* Sic intelligit Abresch. collato Theb. 273.

1051. Ἐπορθιάζω. *Clamorem edo.* ὄρθιον νόμον ᾄδω. Agam. 29. Ὀλολυγμὸν εὐφημοῦντα τῇδε λαμπάδι Ἐπορθιάζειν. Vid. supra ad vv. 395. 693.

1055. Τὸ Μύσιον. *Cantilena Mysia.* οἱ γὰρ Μυσοὶ καὶ Φρύγες μάλιστά εἰσι θρηνητικοί. Schol. Eustath. in Dionys. 791. θρηνητικοὶ δὲ καὶ οἱ Κᾶρες, ἀφ' ὧν καὶ Καρικὰ θρηνώδη αὐλήματα. τοιοῦτοι δὲ καὶ οἱ Φρύγες, ἔτι δὲ καὶ οἱ Μυσοί. διὸ καὶ Αἰσχύλος φησί, βόα τὸ Μύσιον. ἤγουν θρήνει.

1056. Ἄνιος. Vid. supra 261.

1057. *Λευκήρης. *Albus.* Hæc vox contra analogiam peccat; nullum aliud adjectivum in ηρης cum adjectivo componitur; Vid. supra ad v. 414. Melius esset λευκανθῆ. Sophocl. Œd. T. 742. χνοάζων ἄρτι λευκανθὲς κάρα.

1058. *Ἄπριγδα. *Tenaciter.* Neutrum plurale ab ἄπριγδος,

voce nusquam alibi reperienda. An legendum ἄπρικτα? Choeph. 423. ἄπρικτα πληκτά. Qui aliquid firme prehendit dicitur ἀπρὶξ ἔχεσθαι τινός. Hesych. Ἀπρίξ. προσπεφυκότως, ἰσχυρῶς, σφοδρῶς, ὃ οὐχ οἷόν τε πρίσαι, διὰ τὴν σύμφυσιν, ex Schol. Sophoclis Ajac. 310. Κόμην ἀπρὶξ ὄνυξι συλλαβὼν χερί. Idem in Creusa ap. Stob. CXI. p. 378. τοῦ γε κερδαίνειν ὅμως Ἀπρὶξ ἔχονται. Sophron in Apollonii Dysc. Exc. p. 71. ὑμέων γὰρ ἀπρὶξ ἔχονται, unde Theocritus desumsit, ἀπρὶξ ἔχευ, Εὐνόα, ἀμῶν, XV. 68. Alciphr. III. 54. ἐγὼ δὲ ἀπρὶξ εἰχόμην τῶν κερμάτων. Plato Theæt. p. 120. A. οἱ οὐδὲν ἄλλο οἰόμενοι εἶναι, ἢ οὗ ἂν δύνωνται ἀπρὶξ ταῖν χεροῖ λαβέσθαι. Vid. Ruhnken. ad Timæum p. 47.

1059. Ἀϋτέω. *Clamo.* Glossar. in Theb. 380.

1061. Ἐρείκω. *Scindo.* Homer. Iliad. N. 441. de lorica, Δὴ τότε αὖον ἄϋσεν ἐρεικόμενος περὶ δουρί. Vid. supra 544.

Ibid. Κολπίας. *Sinuatus.* Venti nomen apud Callimachum fr. XXXV. Sed vide an sit legendum, Πέπλον δ' ἔρεικε κόλπιον χερῶν ἀκμῇ.

1063. Ψάλλω. *Psallo.* Vello comam, ut citharistæ barbitorum chordas.

1065. Διαίνω. Vid. supra 1039.

1069. Αἰακτός. *Lamentiones edens.* Vid. supra 919.

Ibid. Κίω. *Eo.* Vocabulum Homericum et antiquissimum; radix τοῦ κίνεω; Choeph. 678. Ἐπείπερ ἄλλως, ὦ ξέν', εἰς Ἄργος κίεις. Suppl. 500. Τούτῳ μὲν εἶπας, καὶ τεταγμένος κίει.

1070. Δυσβάϋκτος. Vid. supra 580.

1073. Ἁβροβάτης. *Qui delicate incedit.* Eurip. Med. 1160.

διέρχεται Στέγας, ἁβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδί. Ibid. 825. ἀεὶ διὰ λαμπροτάτου βαίνοντες ἁβρῶς αἴθερος. Oraculum Croeso datum ap. Herodot. I. 55. Λυδὲ πόδαβρε. Epigr. Incert. DXXI. 2. Λεσβίδες, ἁβρὰ ποδῶν βήματ' ἐλισσόμεναι. Vid. Schaefer. ad Bastii Comm. Palæogr. p. 826. Troad. 826. χρυσέαι ἐν οἰνοχόαις ἁβρὰ βαίνων. Suid. Ἁβρὰ βαίνων. θρυπτόμενος, βλακευόμενος. Ἐκεῖνος ὄντως ἁβρὰ βαίνων ἐδόκει, ἔχων τὰς ὀφρῦς ὑπερηρμένας ἄνω. (versus politici.) Cf. I. Reg. XV. 32. vers. Anglicanæ.

1076. Τρίσκαλμος. Vid. supra 685. Βαρίς, supra 559.

FINIS GLOSSARII IN PERSAS.

APPENDIX AD NOTAS.

V. 42. Lexic. Seguier. p. 416, 11. *Ἅπαν· οἱ μὲν Ἴωνες συστέλλουσι, καὶ οἱ ποιηταί, οἷον—τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον.* (Il. Υ. 156.) *καὶ οἱ Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι τὴν ὑστέραν, καὶ τὸ παράπαν ὁμοίως, καὶ ἅπαντα τὰ τοιαῦτα,* (Suidas *καὶ ἅπαν καὶ τὰ τοιαῦτα.*) Quod falsum est. Eurip. Med. 1087. *πάμπαν ἄπειρος.* Eustath. in Od. B. p. 1434, 1. *Ἀττικοὶ δὲ κατὰ Αἴλιον Διονύσιον, ἐκτείνουσι τὴν ὑστέραν τοῦ ἅπαν. ἕτερος δὲ ῥήτωρ ἐν οἰκείῳ λεξικῷ γράφει ὅτι ὁ λόγος βραχύνειν ἀξιοῖ τὸ ἅπαν. τὰ γὰρ παρασχηματιζόμενα τοῖς εἰς ας οὐδέτερα, βραχύνονται. οἷον, μέλαν, τάλαν. οὕτως οὖν καὶ ἅπαν. εἰ δὲ ταῦτα, πολλῷ πλέον τὸ πάμπαν ἐπίῤῥημα συσταλήσεται.* Auctor de Prosod. ap. Hermann. de Em. Gr. Gr. p. 439. *ὅτε μέντοι τὸ πᾶν δισυλλάβως λέγηται, τότε ἔξει τὸ α συνεσταλμένον, σύμπαν, ἅπαν. τὸ δὲ ἅπαν εὕρηται παρ' Ἀθηναίοις ἐκτεῖνον τὸ α.* Apollonius de Adverb. p. 569. ed. Bekker. *ἔτι τὸ πᾶν μονοσύλλαβον μὲν ὂν ἐν τῇ ἐκτάσει τοῦ ᾱ ἐστίν. ὑπὲρ μίαν δὲ συλλαβὴν καθεστηκός, εἴτε καὶ κατὰ σύνθεσιν, εἴτε καὶ [κατ' ἔνδ]ειαν τοῦ ἐλλείποντος ᾱ, ἐν συστολῇ, σύμπαν, πρόπαν, ἅπαν· ὅπερ ἀνεδέδεκτο ταὶ τὸ ἐπίῤῥημα ἐν τῷ πάμπαν.* In hoc versu scribendum forte divisim *ἐπὶ πᾶν.*

54. In Herodoti loco lectionem vulgatam defendit similis locutio I. 103. *προτοῦ δὲ ἀναμὶξ ἦν πάντα ὁμοίως ἀναπεφυρμένα.*

65. Hæc antistrophica distributionem paullo meliorem admittunt;

πεπέρακεν μὲν ὁ περσέπτολις ἤδη βασίλειος
στρατὸς εἰς ἀντίπορον γείτονα χώραν, λινοδέσμῳ
σχεδίᾳ πορθμὸν ἀμείψας
Ἀθαμάντιδος Ἕλλης,
πολύγομφον ὄδισμα
ζυγὸν ἀμφιβαλὼν αὐχένι πόντου.

1. 2. tetrameter Ionicus a minore. 3. dimeter Ion. a min. 4. 5. Idem metrum, anapæsto in primam sedem adsumto. 6. Trimeter Ion. a min. anapæstum in prima sede habens. Vid. Hermanni Elem. Doctr. Metr. p. 497. Tetrameter est Ionicus a minore catalecticus, apud Lexic. Seguier. p. 346. *Ἀδριαναὶ γυναῖκες. Αἰσχύλος Ἰλιάσιν. Ἀδριαναί τε γυναῖκες τρόπον ἔξουσι γόων.* Lege *Ἠλιάσιν*. Mox conjunge vv. 834. et 856. et 967. 103. 4.

80. An legendum *ἐρέταις*?

88. Scribe *τοξοδάμνον*.

108. In priore editione dederam *πυργοδαΐκτας*, nimis curiose. Hujusmodi adjectiva, forma passivi, sensum activum haud raro exserunt: e. g. *δορύπαλτος* Agam. 117. *λωβητόν* Sophocl. Trach. 547. *ὑποπτός* Eurip. Hec. 1117. ubi vid. Porson. Satis magnam vocabulorum classem, quæ utraque agendi et patiendi virtute gaudent recensuit Hemsterhusius ad Lucian. T. I. p. 179.

123. 4. Hos versus recte conjunxit Butlerus. Vide quæ diximus ad Agam. 426.

126. *ᾄσεται*. Vid. Kidd. ad Dawes. M. C. p. 122.

151. Nescio an satis caute dixerim. *ἐπωνύμιον* occurrit Herodot. II. 112.

162. Nunc malim legere, partim ex Tzetzæ vestigiis, *εὐνέτειρα*. Masculinum *εὐνέτης* est Eurip. Orest. 1389. *εὐνάτωρ* dixit Æschylus Suppl. 660.

165. Theocr. XII. 2. *ἡ σὴ νῦν φιλότης καὶ τοῦ χαρίεντος ἀΐτεω.*

167. Olim edideram *ἀδείμαντος*. Sed mollius sonat *ἀδείματος*, eadem analogia formatum qua *ἀκύματος* Eurip. Fragm. Inc. CCVIII. In Theocr. XV. 4. pro *ἀδεμάω* quidam codices exhibent *ἀδειμάντου*. Erat tamen nomen proprium apud Atticos *Ἀδείμαντος*.

186. *τὼ φάλαγγε* Xenoph. Anab. I. 8, 17. neque apud veteres Græcos aliam formam fuisse puto articuli, numero duali, casu primo

et quarto. Homer. Il. E. 778. *τὼ δὲ βάτην τρήρωσι πελείασιν ἴθμαθ' ὁμοῖαι.* (Sic enim recte citatur ap. Schol. Sophocl. ad Œd. Col. 1670,) Eustathius, qui falso ait Atticos in hac re *καινοτομεῖν*, citat ad Il. Θ. p. 723, 19. *τὼ γύναικε, τὼ χεῖρε, τὼ θεώ, τουτέστι τὰς θεάς, τὴν Δήμητραν καὶ τὴν Κόρην.* Vid. Fischer. ad Platon. Phæd. p. 300.

189. *ἐκπρεπής* apud Thucyd. III. 55. idem valet atque *ἀπρεπής*.

251. Thucyd. VII. 87. *δοκεῖν δ' ἔμοιγε.* Herodot. VI. 30. *ὁ δὲ οὔτ' ἂν ἔπαθε κακὸν οὐδέν, δοκέειν ἐμοί, ἀπῆκέ τ' ἂν αὐτῷ τὴν αἰτίην.* Similis locutio, *εἰκάσαι μέν*, occurrit, præter locum in notis citatum, Œd. Col. 16. Trach. 141. paullo plenius Herodot. I. 33. *ὡς εἰκάσαι.* In fine versus *νημερτεῖ λόγῳ* v. l. in N. memoratur.

300. Sophocl. Œd. Col. 1529. *οὔτ' ἂν τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς, στέργων ὅμως.* Aj. 15. *ὡς εὐμαθές σου, κἂν ἄποπτος ᾖς, ὅμως Φώνημ' ἀκούω.* Eurip. Or. 672. *κἀγώ σ' ἱκνοῦμαι, καὶ γυνὴ περ οὖσ', ὅμως, Τοῖς δεομένοισιν ὠφελεῖν.* Recte ut opinor ante *ὅμως* interpunxi, etiamsi aliter judicat Elmsleius in Mus. Crit. T. I. p. 351. et ad Eurip. Med. p. 266.

301. *τίνα δὲ καὶ πενθήσομεν.* De *καί* sic posito vid. Porson. ad Phœniss. 1372. Herodot. I. 11. *φέρε ἀκούσω τέῳ καὶ τρόπῳ ἐπιχειρήσομεν αὐτῷ.*

318. *οἵδε ναὸς ἐκ μιᾶς πέσον*, veterum librorum lectio, Hermanno non displicet, qui ad Sophocl. Aj. 301. verissimam putat Seidleri observationem, in narrationibus apud tragicos augmentum omitti posse. Idem in Elem. Doctr. Metr. p. 52. ita scribit. " Præclare observavit Sedlerus, in nunciorum narrationibus, ut quæ epici carminis quamdam similitudinem habeant, et fortasse aliis quibusdam in sermonibus, qui ad illud genus referri possint, ut in gravibus sententiis, cujusmodi in locis solis istæ augmenti neglectiones reperiantur, minori severitate in retinendo augmento usos esse tragicos. Et videntur sane veteres ipsi, has tragœdiarum partes, ut peculiare quid habentes a ceteris partibus distinxisse, siquidem ex nomine conjecturam facere licet. Vocabantur enim *ῥήσεις ἀγγελικαί*: vide Bekkeri Anecdota Græca I. p. 26." Hactenus Vir egregius; qui plura,

eodem spectantia, dedit p. 121. Exempla quæ protulit ex Æschylo, præter ista, in quibus καθεζόμην et καθήμην occurrunt, hæc sunt; Hujus fabulæ 376. 416. 458. 506. (ed. Stanl.) Choeph. 736. θέτο σκυθρωπῶν ἐντὸς ὀμμάτων γέλων. ubi Heathius ἔθετο. Vid. Museum Crit. Cantab. VIII. p. 644.

476. Ut verum fatear, Porsonum vix satis accurate loqui arbitror, quando poetis 'paullum licentiæ' concedit. Piersoni sententiam in universum veram esse credo, nisi forte in choricis. Eurip. Suppl. 962. πνευμάτων ὕπο ἐνσχίμων ἀΐσσω. In Iph. A. 12. vix dubito quin reponendum sit, τί δὲ σὺ σκηνῆς ἔκτοθεν αἴσσεις; In hoc loco satis commode legi possit, cum codice vetusto, ἴησ', *dimittit*. Exemplis synæreseos Atticæ hoc adde; ὡραΐζεσθαι. Eupolis ap. Phrynich. App. Soph. p. 43, 15. ὡραιζομένη καὶ θρυπτομένη.

490. Choeph. 754. ἢ λιμός, ἢ δίψη τις. Phavorinus, Δίψα θηλυκοῦ γένους ἐστί, τὸ δὲ δίψος τῶν ὑστέρων ἐστίν. Ὅμηρος δὲ δίψαν οἶδε. Apud Homerum semper legitur δίψα (ultima brevi) vel δίψη, nunquam δίψος. Thucyd. VII. 87. καὶ λιμῷ ἅμα καὶ δίψει ἐπιέζοντο. ubi Dukerus antiquiorem formam ex MS. Reg. reponi vult. Aristoph. Eq. 531. Ὥσπερ Κοννᾶς στέφανον μὲν ἔχων αὖον, δίψῃ δ' ἀπολωλώς. ubi tamen Schol. δίψει. et sic edidit Brunckius, contra veterum editionum fidem. Ecclez. 146. Δίψει γάρ, ὡς ἔοικ', ἀφανανθήσομαι. Sic libri. Verbum διψᾷν, Atticis διψῆν, formatum est a δίψη, non a δίψος.

505. "*O (saith the Persian messenger in Æschylus,) when the Græcian forces hotly pursued our Host, and we must needs venter over the great water Strymon, frozen then, but beginning to thaw, when an hundred to one we had all died for it, with mine eies I saw (saith he) when* Θεοὺς δέ τις &c. *of those Gallants whom I had heard before so boldly mainteine, There was no God to seek, τότ' ηὔχετο λιταῖσι, then every one of them on their knees, and full devoutly praying the yce might hold till they gott over.*" Bp. Andrewes Sermons p. 176. ed. 1629.

543. Botheus legit ἀταλαῖς, cum Robortello; Schutzius versum

excidisse suspicatur. In codice Vitebergensi additum est, teste Hermanno, μαγνάδ post κατερεικόμεναι, unde exsculpsit ille μαῖαι γονάδες. "μαῖα enim secundum Hesychium matris honorifica appellatio est. Idem etiam alterum vocabulum, ex hoc ipso fortasse loco sumptum, tuetur: γονάδες, μητέρες." Sed testis non satis idoneus est Hesychius; qui tamen nihil docet, nisi quod veteres dicere soliti sint μαῖα, in vocativo, pro ὦ τρόφε, vel, ut nos Angli diceremus, *Goody*, quod quam parum huic loco conveniat nihil opus est pluribus ostendere. Æschylus dicere vix posuisset ἀπαλαῖς χερσί de vetulis. Quin tantum abest ut *matres* innui putem, ut locum potius de *virginibus* intelligam. Quod vero aiunt Botheus et Hermannus, ἀταλαῖς in grandævas mulieres quadrare, id minus considerate dictum est; nam hoc epitheton est teneris puellis proprium. Odyss. 38. Νύμφαι τ', ἠΐθεοί τε, πολύτλητοί τε γέροντες Παρθενικαί τ' ἀταλαί, νεοπενθέα θυμὸν ἔχουσαι. Chorus autem tres lugentium classes commemorat, tres doloris gradus. Virgines, vela proscindunt et lacrymas profundunt; Sponsæ πενθοῦσι γόοις ἀκορεστοτάτοις: denique ipsi senes fatum defunctorum probe ac decenter deplorant. Quare legendum vel ἀταλαῖς vel ἀταλαί.

545. Olim edideram διὰ μυδαλέοις. Sed tmesi hic nullus est locus. Dici quidem potuisset δάκρυσι διὰ κόλπους τέγγουσ', pro διατέγγουσ', non autem διὰ δάκρυσι κόλπους τέγγουσ', ut opinor. Sophocl. Phil. 1157. ἀπὸ γὰρ βίον αὐτίκα λείψω. 1176. ἀπὸ νῦν με λείπετ' ἤδη.

666. Expendi meretur num vetus scriptura fuerit εὔβαρις. Hesych. Βηρίδες. ὑποδήματα, ἃ ἡμεῖς ἐμβάδας λέγομεν. Unde compositum περιβαρίς. Aristoph. Lys. 47. Τὰ κροκωτίδια, καὶ τὰ μύρα, καὶ περιβαρίδες. ubi Schol. εἶδος ὑποδήματος αἱ περιβαρίδες· ὡς Θεόπομπος ἐν Σειρῆσιν· Ὑποδοῦ λαβὼν τὰς περιβαρίδας. Cephisodorus ap. Polluc. VII. 87. Νῦν δ', ὥσπερ ἡ θεράπαιν', ἔχω περιβαρίδας.

881. ἐχομένου et ἐρχομένου pro ἀρχομένου præbent codices quidam in Arati Dios. 218. ἄρξεσθε pro εὔξεσθε Canter. in Sophocl. Phil. 1032.

994. ἐτάφεν pro ἐτάφησαν non magis Æolice quam Dorice dictum

est. Inscriptio vetustissimæ cujusdam galeæ penes virum eruditum R. P. Knight, sic incipit, ΤΑΡΓΕΙΟΙΑΝΕΘΕΝ. i. e. *ἀνέθεσαν*. Et hinc facili opera corrigi potest Simonidis epigramma apud Plutarch. II. p. 870. F. *Ταῦτ' ἀπὸ δυσμενέων Μήδων ναῦται Διοδώρου Ὅπλ' ἀνέθεντο Λατοῖ, μνάματα ναυμαχίας.* Manifesto legendum *Ὅπλ' ἄνεθεν Λατοῖ.* Schol. Theocrit. VII. 60. *Ἐφίλαθεν. ἐφιλήθησαν, ἢ φιλοῦνται. ἔστι δὲ Αἰολικόν, ὡς καὶ τὸ ἐκόσμηθεν. Καλλίμαχος δὲ τοῦτο παροξύνει.*

APPENDIX AD GLOSSARIUM.

V. 582. [Vid. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 86.] Has voces, quæ, in prima editione, in fine proximæ sententiæ stabant, hodie in suam sedem rejeci, si forte Hermannum mitigare possim, qui ad Sophocl. Aj. 1010. humanissime observavit, "nam quod Blomfieldius ait in glossario ad Æschyli Pers. v. 582. vetustissimos Atticorum scriptorum γνάπτειν, Hemsterhusium adhibens auctorem, id ipse finxit, neque aut Hemsterhusius, aut alius, quem ego sciam, dixit." Hoc est comiter in viam reducere. Tu vero, L. B. hunc errorem, obsecro, incuriæ potius, quam fingendi amori tribuas. Dixi autem vetustissimos inter scriptores Atticos scripturam per γ agnovisse, quippe quæ Ionica fuerit. Si apud Homerum legitur γνάμπτειν et γναμπτός, nusquam κνάμπτειν vel κναμπτός, quæ recentiores mutarunt, euphoniæ gratia, in κάμπτειν et καμπτός, verisimile fit etiam γνάπτειν vetustiorem fuisse formam quam κνάπτειν. Imo ipse Harpocratio, qui tradit veteres Atticos dixisse κναφεύς, recentiores vero γναφεύς, non ait hos dixisse γνάπτειν, illos κνάπτειν; quippe veterem, quam vocat, formam κναφεύς deducendam esse ait a κνῶ, ὁ σημαίνει τὸ ξύω, alteram vero, γναφεύς, παρὰ τὴν τοῦ φάρους γνάψιν. (Cf. Etymolog. Gudian. p. 330, 10.) Is igitur certe unam tantum formam verbi γνάπτειν agnoscebat. γναφεῖον legitur ap. Lysiam Apol. contra Sim. p. 48. ed. Auger. γναφεύς editur in Aristoph. Vesp. 1123. eademque forma reponenda in Plut. 166. Eccl. 415. κνάφου Herodot. I. 92. sed MS. Plutarchi de Malign. p. 858. γνάφου. IV. 14. κναφήϊον et κναφεύς, ubi libri nihil variant. γναφεύς dixit Xenophon Memor. III. 7. 6.

INDEX

IN

GLOSSARIUM.

A.

Ἀβροβάτης 1073.
ἀβροδίαιτος 41.
ἀγή 431.
ἀγήνωρ 1026.
ἀγνός 503.
ἀγχίαλος 889.
ἀδίαυλος αἶδης 694.
Æschylus vocabula civilia in rem militarem detorsit 80.
——— ab historiæ veritate deflectit 14. 658.
——— piscator 430.
Ἀθῆναι ἀπόρθητοι 354.
αἰακτός 1069.
αἰανής 642. 935.
Αἰγαλεώς, mons, 473.
αἰνέω, *sino*, 648.
αἴρω πένθος 553.
——— στόλον 800.
ἄϊστος 816.
αἰχμάζω 762.
αἰχμήεις 142.
ἀκήρατος 620.
ἀκμή 413.
ἄκμων, de viro, 51.
ἀκόρεστος 551. 993.
ἀκράχολος 140.
ἀκρόγοος 547.
ἀκροπενθής 140.
ἄκρος ὀργήν ibid.
ἄκτωρ 563.
ἀλάζω 983.
ἀλάζων ibid.
ἄλαστος ibid.
ἀλάστωρ 360. 983.
ἁλίδονος 279.
ἁλίῤῥοθος 373.
ἁλίτυπος 939.
ἀλκίφρων 95.
ἄλμη 403.
ἄλσος 115.
ἀλύσκω 97.
ἀμαυρόω 228.
ἀμίαντος 584.
ἀμύσσω 120. 166.
ἀμφίζευκτος 135.
ἄμωμος, de forma, 190.
ἀναίσσω 99.

ἄναξ κώπης 384.
—— νεῶν 389.
ἀνάπομπος 655.
ἀναπτύσσω 259. 299.
ἀναστρέφω 339.
ἄναυδοι pisces 583.
ἄναυς 686.
ἄνδρες πόλεως πύργος 355.
ἀνδροπληθία 240.
ἀνέχομαι cum participio 843.
ἀνθεμουργός 618.
ἄνθος, de viris, 257.
ἄνιος 261. 1056.
ἀνταλαλάζω 396.
ἀντία 701.
ἀντίδουπος 126. 1041. 1067.
ἀντίποινα 482.
ἀντίπορος 67.
ἀντίῤῥοπος 352.
ἀντισηκόω 443.
ἀξιόω 341.
ἀπαρκέω 480.
ἀπαύρω 942.
ἀπέῤῥω 738.
ἀπόρθητοι Ἀθῆναι 354.
ἀποῤῥήγνυμι πέπλους 1030.
—— ψυχήν 513.
ἄποσφαλεὶς γνώμης 398.
ἀπότροποι δαίμονες 208.
ἄπριγδα 1058.
ἀπύω 128.
ἀράσσω 466.
ἄρδω 493. 811.
ἀρίδακρυς 941.
ἀρκέω 282.
ἀρκύστατα 102.
ἀρτιζυγία 548.
ἀρχέλαος 302.
ἀρχέτης 998.
ἄσθμα 490.
ἀσκέω 187.
ἀσπαίρω 970.
ἀσπὶς pro ὁπλῖται 320.
ἀτέκμαρτος 907.
αὐθήμερον 462.
ἀϋτέω 105.
ἀϋτή 401.
αὐχέω 747.
ἀφνεός 3.
ἀφραδμόνως 423.
Ἀχελωΐδες 875.
Ἀχελῷος, omnis aqua dicitur, *ibid.*

B.

Βαβαί 1032.
βάγμα 643.
βάδην 19.
βάθος κακῶν 471.
βαθύζωνος 160.
βαλήν 663.
βαριβάτης 559.
βᾶρις 559. 1077.
βάσκω 669.
βαΰζω 13.
βεβᾶσι 997.
βέβημι ibid.
βόλος ἰχθύων 430.
Βόσπορος de Hellesponto, 729.

βραβεύς 307.
βρέτας 814.
βρίθω 352.
βρύχιος 403.

Γ.

Γαίας τέκνα, *flores*, 624.
γάνος, *liquor*, 489. 621.
γάποτος 627.
γειτονέω 316.
γνάπτω 582.
γνώμης ἀποσφαλείς 398.
γόεδνος 1048.
γυναικοπληθής 127.

Δ.

Δα particula 321.
δάϊος 262. 287.
δακνάζομαι 577.
δάκνω 851.
δάσκιος 321.
δασμοφορέω 592.
δαῦλος 321.
δέργμα 84.
δέσμωμα 781.
δεσπότυνος 593.
διαίνω 263. 1039. 1065.
δι' αἰῶνος 1006.
διαμνδάλεος 545
διαπεπραγμένος 265.
διάπλοος 388.
διαπορθέω 720.
διαπρέπω 1003.
διασπαράσσω 200.
δίοπος 44.
δίπλαξ 282.
δίῤῥυμος 47.
Divinatio, quid de ea poetæ senserint, 229.
διχόθεν 77.
διώκω 86.
δνος terminatio 1048.
δόκιμος 89.
δοκίμως 553.
Domus plena 242.
δόναξ, de fluvio, 500.
δορίκρανος 153.
δόρυ, *navis*, 417.
δόσις 1042.
δύη 1008.
δυσαιανής 286.
δυσβάϋκτος 580. 1070.
δύσθροος 642. 1077.
δύσις 237.
δυσμαί ibid.
δυσφρόνως 558.
δύσχιμος 573.

E.

Ἐγκατασκήπτω 520.
ἔδος 410.
ἔδρανον 4.
εἰδέναι θεούς 504.
εἰς, *circiter*, 345.
εἷς ἀνήρ 333.
ἕκατι 343.
ἔκθυμος 378.
ἐκπιδύομαι 820.

ἐκτελής 223.
ἐκχέω 831.
ἐλαύνω, de muris, 878.
—— *vinco* 777.
Ellipsis verbi ποιεῖν 214.
ἐμβατεύω 455.
ἐμβολή 284. 342. 568.
ἔμβολον 421.
ἐμβριθής 699.
ἐνάλλομαι 522.
ἐναργής 184.
ἐνδυναστεύω 697.
ἔνεκά γε, *quantum attinet ad*, 343.
ἔνεροι 635.
ἐν πείσῃ καρδίαν τηρεῖν 68.
ἐν πρώτοις 449.
ἔντεα 199.
ἐν ὑμῖν, *penes vos*, 177.
ἐξαμάω 827.
ἐξαποφθείρω 470.
ἐξαρκής 242.
ἐξ ἑνὸς ῥόθου 468.
ἐπαναμένω 812.
ἐπανείρομαι 965.
ἔπαυλις 876.
ἐπεκχωρέω 407.
ἐπενθόρω 365.
ἐπ' ἐξειργασμένοις 531.
ἐπὶ γόνυ κέκλιμαι 927.
ἐπικύρω 859.
ἐπισκήπτω 107. 746.
ἐπισπάω 483.
ἐπιστάτης 385.
ἐπιστολή 788.
ἐπιτίμιον 828.
ἐπιφλέγω 401.
ἐπορθιάζω 1051.
ἐρείκω 545. 1061.
ἐρείπιον 431.
ἐρέσσω 1047.
ἔρκος 355.
ἔρρω 738. 955.
ἐρρώγα 439.
ἐσέρχομαι de animi affectu 850.
ἐσμός 133.
ἑστία 873.
ἑστιοῦχος 517.
ἐσχάρα 210.
ἑτεραλκής 943.
εὐαίων 717.
εὔαρκτος 198.
εὐανγής 472.
εὐείμων 186.
εὐέξοδος 694.
εὐήρετμος 382.
εὔθυνος 833.
εὔμαρις 665.
εὐνητήρ 142.
εὖνις 294.
εὐπετής 99.
εὐροῶ 607.
εὐσταλής 800.
εὐφρονή 185. 226.
ἐφέπω 558.
ἐφέτης 80.
ἔχθος, *res odiosa*, 289.
ἕως quomodo construatur, 434.

Z.

Za particula 321.
ζαπληθής *ibid.*
ζεύγνυμι, de ponte, 728.
ζηλόω 718.

H.

Ἡγεῖσθαι θεούς 504.
ἡμερόλεγδον 63.
ηρης terminatio 414.
Ἠχώ 394.
ἧσω 938.

Θ.

Θαλασσόπληκτος 312.
θείνω 308. 956.
Themistocles, num ab Eurybiade percussus fuerit, 728.
θεοβλαβέω 836.
θεοκλυτέω 506.
θεομήστωρ 659.
θεός, *Sol*, 508.
θεότρεπτος 902.
θεῶν φθόνος 368.
θήκη 411.
θηράω, de hominum captione, 238.
θησαυρός 1022.
θίς 823.
θούριος 74. 724. 760.
θοῦρος 142.
θραῦσμα 431.
θρόος, composita ejus, 642.
θυηπόλος 207.
θυμόμαντις 229.
θύννος 430.
θυννοσκοπία *ibid.*
θώμιγξ 467.

I.

Ἰά 932.
ἰακχή 934.
ἰανοῖ 670.
Ἰάων 182. 1009.
ἱερὸς Ἑλλήσποντος 751.
ἰθαγενής 311.
ἰθυντήριος 770.
ἰθύνω 779.
Interrogationibus gaudet lingua Græca, 1003.
ἰός 467.
ἱππιάναξ 992.
ἱππιοχάρμης 29.
ἵππος, *equitatus*, 320.
ἰσόθεος 81.
ἰσόῤῥοπος 352.
ἱστορέω 460.
ἰυγή 981.
ἰύζω 285. 981. 1043.

K.

Καινόκοτος 671.
†κακομέλετος 932.
κακόφατις *ibid.*
Candida dies 306.
καταστάς, *compositus*, 300.
καταυχέω 358.
καταφθίω 383.

κατερείκω 544.
κατέρικτον ἔτνος ibid.
κατέχω 433.
κεδνός 147.
κείρω 944.
κέκλημαι, *sum*, 247.
κέλευσμα 403.
κελευστής *ibid.*
κένανδρος 123.
κίρκος 212.
Κίσσιοι 17.
κίω 1068.
κλάζω 941.
Κλειτόδημος, rerum Atticarum scriptor, 80.
κλῆρος 896.
κλόνος 110.
κνάπτω 582.
κολαστής 832.
κολούω 1036.
κολπίας 1061.
κονίω 168.
κόρυμβον 417. 664.
κραιπνός 98.
κρεοκοπέω 469.
κρηναῖον γάνος 489.
κρηπίς 820.
κρίνω, de somniis, 230. 526.
κριτὴς ὀνείρων 231.
κροκόβαπτος 665.
κτίζω 294.
κυάνεος 83.
κυανῶπις 565.
κῦδος ἔδωκε 461.
κυρίσσω 315.
κυρόω 232. 527.
Κυχρεῖος 576.
κωπήρης 422.

Λ.

Λάβρος 114.
λακίς 129. 840.
λαοπαθής 939.
λαόπορος 117.
λέκτρων εὐναί 549.
λέπαδνον 196.
λευκήρης 1057.
λευκὸν ἦμαρ 306.
λευκόπωλος 392.
λῆμα 55.
λιμήν 255.
λινόδεσμος 68.
Lydi divites 45.
—— effeminati 41.
Lydorum nomine Ionas designat Æschylus 42.
Λυρναῖος 330.

M.

Μᾶγος 323.
μακαρίτης 639.
μακιστήρ 704.
μαλερός 62.
Μαριανδυνός 933.
μάσσων 446. 714.
μαυρόω 228.
μεγάλα τὰ Περσῶν 1016.
μεγάλαυχος 539.

μεγαυχής 647.
μέγεθος feminarum 189.
μειλικτήριος 616.
μελάγχιμος 306.
μελαγχίτων 119.
μέλαιναι φρένες *ibid.*
μέλειν πάρεστι 1050.
μέσακτος 889.
μεταῤῥυθμίζω 753.
μέτοικος 324.
μητὴρ οἴνου, *vitis*, 620.
μονάς 740.
μυδάλεος 545.
μυριάδαρχος 988.
Μύσιον ἄσμα 1055.
μύχιος 881.
μωραίνω 725.

N.

Ναυβάτης 381. 1009.
ναύφρακτος 943. 1028.
νεκρῶν μειλίγματα 616.
νεόκοτος 261.
νεολαία 674.
νεοχμός 699.
νημερτής 251.
Nilus beluosus 33.
νομίζειν θεούς 504.
νόστιμον φάος 266.
νύχιος 944.
νωμάω 326.
νώνυμος 999.

Ξ.

Ξανθός, de oliva, 623.
Xerxes, num catenas injecerit Hellesponto, 728.
Ξέρξου δίφρος 473.
ξυνάπτομαι 730. 748.
ξύννομος 710.

O.

Ὀά 121.
ὄδισμα 71.
οἰακοστροφέω 773.
ὑϊστοδέγμων 1020.
ὁμόπτερος 565.
ὁμοῦ 432.
ὀρθιάζω 694.
ὄρθιος 395.
ὀρσολοποῦμαι 10.
οὐ μάλα 331.
οὐράνιον ἄχος 579.
οὐρίζω 608.
οὖρος 487.
ὀφθαλμὸς οἴκων 173.
ὀφθαλμοὶ βασιλέως 973.
ὄχθος 473. 653.

Π.

Παιάν 399.
παῖδες Ἑλλήνων et similia 408.
παιώνιος 611.
πάλος 784.
παμμιγής 274.
πάμμικτος 53.
παμπήδην 735.
Πάν 453.
παναίολος 641.

παντarκής 861.
πανώλης 738.
παπαί 1032.
παραστάτης 948.
παρθένος, *fons*, 619.
πεδιήρης 572.
πεδοστιβής 132.
πεζονόμος 75.
πεῖσα, *anchoralis funis*, 68.
πεῖσμα 117.
πέλανος 209. 530. 821.
πελάτης 49.
πελειοθρέμμων *Salamis* 314.
πεμπαστής 974.
περίκλυστος 602. 883.
Persarum armatura Græcis formidata, 27.
Περσέπτολις 65.
Περσόνομος 916.
Περσονομοῦμαι 591.
πηγὴ ἀργύρου 243.
πήδημα, de iis qui deorum iram effugiunt, 98.
—— de eo qui nave excidit, 310.
πίασμα 811.
πίμπλημι 139.
πίμπρημι 815.
πινύσκω 835.
Pisces muti 583.
Πιστοί apud Persas 1. 534.
πίσυνος 116.
πίτυλος 969.
πιφαύσκω 668.
πλαγκτός 282.
πλάξ 724. 944.
πλατὺς Ἑλλήσποντος 880.
πλεκτός 624.
Pleonasmi 425.
πλήθω 277. 426.
ποιεῖν subauditur 214.
ποιμανόριον 76.
ποιμάνωρ 246.
πολέω 312.
πολιαίνομαι, de mari, 113.
πολισσονόμος 858.
πολυβαφής 280.
πολύγομφος 71.
πολυθρέμμων 33.
πολυπόνος 325.
πολύχειρ 85.
πολύχρυσος 5. 9.
πολύχρυσοι Λυδοί 45.
πομπός 632.
πόνος, *quod labore partum est*, 757.
Porca 427.
ποταμοὶ ἀγνοί 503.
πρᾶγος 253.
πράσσω, *exigo*, 482.
πραΰνω 195. 842.
πρέπω, *conspicuus sum*, 244, 252.
πρεσβεία 4.
πρευμενής 225. 615.
πρόκακος 980.
πρόκειμαι, de lege, 377.
προπέμπω 536.

πρόῤῥιζος 817.
πρὸς τάδε 756.
προστροπή 221.
πρών 136. 883.
πρῶτα μέν 864.
πρωτόμορος 574.
πύργινος 866.
πυργοδαΐκτης 108.
πυργόω 197.
πυρσός 321.
πῶς οὔ; 1013.

'P.

'Ραίνω 577.
ῥαχίζω 432.
ῥήγνυμι πέπλους 204.
ῥοθιάς 402.
ῥόθος 412. 468.
ῥοπή 443.

Σ.

Σαγή 245.
σαίνω 100.
σάκτωρ 921.
σέλμα 364.
Σιληνίαι ἀκταί 308.
σκαλμός 382.
σκάφος 425.
σκεδάζω, de luce, 508.
σκηπτός 721.
σκηπτουχία 302.
σκύλλω 583.
σμῆνος 133.
σπαίρω 970.
σπανίζομαι 1024.
Somniorum avertendorum mos, 207.
—— elementis narrandorum, *ibid.*
σταδαῖος 245.
στέλλω 615.
στεῦμαι 49.
στημοῤῥαγέω 841.
στῖφος 20. 372.
στιχηγορέω 436.
στόλος 414.
στόμωμα 882.
Στρυμόνιον πέλαγος 874.
στυφλός 308. 956.
σύδην 486.
συνάπτω 887.
σφαδάζω 199.
σχεδία 68.

T.

Ταγέω 770.
ταγός 23. 330.
τάδε, pro ἡμεῖς, 1.
τέλη, *sacra*, 209.
τέμενος 371.
τευχηστήρ 900.
τιάρα 667.
τίλλω 214.
τί πάθω; 909.
τοξοδάμας 26. 923.
τοξόδαμνος 88.
τοξουλκὸν λῆμα 55.
τοξουλκὸς αἰχμή 244.
τὸ παλαιόν 106.

τοσουτάριθμος 438.
τρίῤῥυμα τέλη 47.
τρίσκαλμος 685. 1076.
τριτόσπορος 823.
τροπόω 382.

Υ.

Ὑδρηλός 619.
ὑπαντιάζω 413.
ὑπερβάλλω 296.
ὑπέρκοπος 348.
ὑπέρπωλος 799.
ὑπέρφευ 825.
ὑπεύθυνος 218.
ὑποσπανίζομαι 495.
ὕποχος 24.
ὑφίστημι 89.
ὕψιστος, *pessimus*, 337. 812.

Φ.

Φάλαρον 668.
φάος νόστιμον 266.
φθάνω 758.
φθείρομαι, *vagor*, 457.
φθινάσματα 237.
φθίνειν de anni tempestatibus, *ibid.*
φθιτοί 225. 529.
φθόνος deorum 368.
φιλάνωρ 141.
φιλόχορος Pan 454.
φλαῦρος 222.
φλέγω 370.
φρένες μέλαιναι 119.
φυγαίχμης 1025.
φυλακή 598.
φύρδην 817.
†φύστις 923.
φῶς, *decus*, 172.

Χ.

Χαλκήρης 414.
χαράσσω 689.
χάρμα ἐχθροῖς 1035.
χέρσος 713. 878. 971.
χηλή 213.
χίμα, *frigus*, 573.
χλιδανός 550.
χλιδή 614.
χοαί mortuorum 224. 615.
χοιράς 427.
χρυσεόστολμος 164.
χρυσογόνος 80.

Ψ.

Ψάλλω comas 1063.
ψαύω πηγῆς 207.
ψεῦσαι φρενῶν s. ἐλπίδων 478.
Ψυτταλεῖα νῆσος 453.
ψυχαγωγός 693.

Ω.

Ὠγύγιος 37. 967.
ὧδ' ἔχει λόγος 349.
ὡς εἰπεῖν ἔπος 720.

FINIS.

LONDINI:

TYPIS RICARDI TAYLOR.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΧΟΗΦΟΡΟΙ

ÆSCHYLI

CHOEPHORÆ

AD FIDEM MANUSCRIPTORUM

EMENDAVIT

NOTAS ET GLOSSARIUM

ADJECIT

CAROLUS JACOBUS BLOMFIELD S.T.P.

COLLEGII SS. TRINITATIS APUD CANTABRIGIENSES
OLIM SOCIUS

EDITIO SECUNDA

CANTABRIGIÆ

TYPIS ACADEMICIS EXCUDIT JOANNES SMITH

VENEUNT LONDINI APUD J: MAWMAN.

M DCCC XXVII.

PRÆFATIO.

De subsidiis, quibus in hac fabula adornanda usus sum, pauca sunt quæ lectores monitos velim.

In Museo Critico Cantabrigiensi T. II. p. 488. librum indicavi quem mihi tractandum permisit V. D. Joannes Mitford, cujus in margine exaratæ sunt permultæ in Æschylum conjecturæ, litteris (A.) et (P.) signatæ. Qui has varietates adscripsit, Casauboni æqualis erat; namque ad Prometh. p. 14. ita scribit de vv. *αἰθέριον κίνυγμ'*. "Elegantiam hujus loci humaniss. Casaubonus me docuit." Conjecturarum auctores dicuntur *Portus* et *Auratus* p. 245. ipsæ autem lectiones desumtæ sunt, uti par est credere, ex libris quos isti manu exaraverant. Aliæ sunt nescio cujus conjecturæ in hoc exemplari notatæ, quas littera (Q.) signavi. Josephi Scaligeri lectiones, quæ in eodem libro continentur, descriptæ sunt ex codice Vossiano, qui in bibliotheca Leidensi adservatur. Hoc didici ex observatione quadam in Eum. 801.

quæ iisdem verbis concipitur in libro Mitfordiano, atque in excerptis ex libro Vossiano, inter Needhami schedas servatis.

De tempore, quo hæc fabula in scenam data est, consuli possunt notata ad argumentum Agamemnonis, p. xix.

In glossario conficiendo, tironum usibus aliqua ex parte, uti spero, consului. Malui in abundantiæ crimen incurrere, quam quidquam omittere, quod lucem Æschylo affundere posset. Hoc responsum ferant viri quidam non indocti, qui nos, adversariis excussis, apta simul atque inepta congessisse clamant. Porro, quum glossarium a notis criticis segregarim, quod non probant non est cur legant.

ARGUMENTUM[1]

A STANLEIO CONSCRIPTUM.

Orestes jussu Oraculi una cum Pylade Argos reversus, tumulum patris sui Agamemnonis invisit; ubi virginum cœtui Clytæmnestræ famularum occurrit, quas illa somnio exterrita, consultis conjectoribus, ad placandos manes mariti cum inferiis miserat. His adjunxerat se soror ejus Electra; cui Orestes per varia indicia innotescit. Ab iis totam rem edoctus, regias ædes accedit, viatorem se fingens e Phocide Dauliensem, qui obiter mandata acceperat Orestis mortem parentibus ejus nunciandi. Ægisthum, hoc ut audiat lubenter egressum, derepente interficit; cujus clamore evocata Clytæmnestra, et pro vita sua apologia brevi usa, a filio suo interemta est. Hac patrata cæde, maternis furiis agitatus Orestes Delphos profugit.

1. Argumentum Græce scriptum ex schedis Stanleianis protulit Butlerus. Sumsit autem Stanleius ex editione poetarum Græcorum Genev. 1614. Quum valde sit ineleganter conscriptum, hic repetendum non duxi: id tantum moneo, pro ἔμπορόν τινα ἐκ Φωκέων Δαυλιέα τὴν κτῆσιν, legendum esse κλῆσιν.

Scena Fabulæ Argis constituitur: Chorus autem constat ex Virginibus cum inferiis ad tumulum Agamemnonis profectis. Titulus Tragœdiæ CHOEPHOROE [1].

1. CHOEPHOROE scripsi potius quam *Choephorae*, quia sic Latini efferebant Græcarum fabularum titulos in οι desinentes. Exemplo sit *Adelphoe Terenti* apud Donat. Præf. in Terent. Adelphos p. 2. ed. Zeune. *Canephoros* dixit Cicero Verr. VI. 8. unde manifesto scribendum in c. 3. *Canephoroe* pro *Canephorae:* vid. Facciolati. Lex. in voce.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ΠΥΛΑΔΗΣ.

ΤΡΟΦΟΣ.

ΟΙΚΕΤΗΣ[1].

ΧΟΡΟΣ ΑΙΧΜΑΛΩΤΙΔΩΝ[2].

1. Inseritur a Cantero aliisque Αγγελος, qui ex hac editione exulat: vid. ad 825.

2. Chorum ex feminis captivis constare liquet ex v. 73. fortasse Trojanis, quod putat V. D. in libro Mitfordiano. Eurip. El. 314. *Μήτηρ δ' ἐμὴ Φρυγίοισιν ἐν σκυλεύμασι Θρόνῳ καθῆται, πρὸς δ' ἕδρας Ἀσιητίδες Δμωαὶ στατίζουσ', ἃς ἔπερσ' ἐμὸς πατήρ.*

ΧΟΗΦΟΡΟΙ.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

ΕΡΜΗ χθόνιε, πατρῷ' ἐποπτεύων κράτη,
σωτὴρ γενοῦ μοι ξύμμαχός τ' αἰτουμένῳ·
ἥκω γὰρ εἰς γῆν τήνδε καὶ κατέρχομαι.
τύμβου δ' ἐπ' ὄχθῳ τῷδε κηρύσσω πατρὶ
κλύειν, ἀκοῦσαι * * * * 5

Titul. In edd. Ald. Turn. voces τί χρῆμα λεύσσω; statim sequuntur post Agamemnonis v. 1129. (1168. Stanl.) sine distinctione fabularum, quam primus indicavit Robortellus.

V. 1. Quinque primos versus, quibus carebant libri, tam scripti quam impressi, supplevit Canterus ex Aristoph. Ran. 1157, 8, 9. 1203, 4. Primum versum ita interpretatur Aristophanes, sub Æschyli persona; τὸν Ἐριούνιον, Ἑρμῆν χθόνιον προσεῖπε, καδήλου λέγων, Ὅτιὴ πατρῷον τοῦτο κέκτηται γέρας. ubi Schol. ἤτοι τοῦ ἐμοῦ πατρὸς Ὀρέστης φησὶν, ἢ τὰ καθ' ᾅδου λέγει πατρῷα κράτη τοῦ Ἑρμοῦ· καθ' ὃ καὶ χθόνιος ὁ Ἑρμῆς, ὁ ἐκ πατρὸς ἔχων τὰς ἐν τῷ κόσμῳ βασιλείας ἐπιτηρεῖν.

3. Aristophanes ibid. Euripidis personam sustinens, Διὸς ταὐτὸν ἡμῖν εἶπεν ὁ σοφὸς Αἰσχύλος—Ἥκω δὲ ταὐτόν ἐστι τῷ κατέρχομαι. cui respondet Æschylus, Ἐλθεῖν μὲν ἐς γῆν ἔσθ', ὅτῳ μετῇ πάτρας· Χωρὶς γὰρ ἄλλης ξυμφορᾶς ἐλήλυθε. Φεύγων δ' ἄνηρ ἥκει τε καὶ κατέρχεται.

4. τάδε γε edd. ante Porson.

5. Aristophanes ibid. ΕΥ. τοῦθ' ἕτερον αὖθις λέγει, Κλύειν, ἀκοῦσαι, ταὐτὸν ὂν σαφέστατα. ΔΙΚ. Τε-

* * * * * * * * * * * * * *

* * πλόκαμον Ἰνάχῳ θρεπτήριον·
τὸν δεύτερον δὲ τόνδε πενθητήριον
* * * * * * * * * * * * *

τί χρῆμα λεύσσω; τίς ποθ' ἥδ' ὁμήγυρις
στείχει γυναικῶν, φάρεσιν μελαγχίμοις
πρέπουσα; ποίᾳ ξυμφορᾷ προσεικάσω;
πότερα δόμοισι πτῶμα προσκυρεῖ νέον,
ἢ πατρὶ τῷ 'μῷ τάσδ' ἐπεικάσας τύχω
χοὰς φερούσας, νερτέροις μειλίγματα;

θνηκόσιν γὰρ ἔλεγεν, ὦ μοχθηρὲ σύ,
Οἷς οὐδὲ τρὶς λέγοντες ἐξικνούμεθα.

6, 7. Hos versus supplevit Stanleius ex Scholiasta Pindari ad Pyth. IV. 145. καὶ παρ' Αἰσχύλῳ, πλόκαμον Ἰνάχῳ θρεπτήριον, Τὸν δεύτερον δὲ τόνδε πενθητήριον, Ὀρέστης φησὶ τῷ Ἀγαμέμνονι. "Qui fit ut plura intercidisse suspicemur quam Cantero visum est, qui principium tragœdiæ fere totum ab Aristophane conservatum censet. Tribus enim partibus constabat hic prologus: Orestes tumulum accedens Mercurium primo invocat: dein, cæsariem detondens, ac tumulo imponens, Agamemnonem: ingredientibus demum Choro et Electra, retrocedit, et Pyladem alloquitur." STANL. Erfurdt. ad Sophocl. El. 50. supplet, ex conjectura, (φέρω δὲ) πλόκαμον. Botheus ita legit, κλύειν. ἀκοῦσαι (δ' εἰ φέρω κόμης ἐμῆς Πρῶτόν γε) πλόκαμον Ἰ. θ.

8. λεύσω Ald. τίσποθ' Rob. ὁμήγυρος Ald. Turn.

9. φάρετι Ald. βάρεσι Turn. De quantitate primæ syllabæ vid. Monk. ad Hippol. 125.

10. ποῖα ξυμφορὰ Ald. τοίᾳ Rob.

11. δόμοις Rob. πόμα Ald. πῆμα Rob. Med. Guelph. Fortius est πτῶμα. Suppl. 669. μηδ' ἐπιχωρίοις Πτώμασιν αἱματίσαι πέδον. Dein προσκυνεῖ Ald. Turn.

12. τ' ὠμῷ Rob.

13. μειλίγμασιν edd. vet. quod retinendum censent Hermannus, Obss. Crit. p. 55. Erfurdt. ad Sophocl. El. 52. ut sit νερτέροις adjectivum cum μειλίγμασιν conjungendum. Obelo signavit Porsonus. μειλίγματα post Casau-

οὐδέν ποτ' ἄλλο· καὶ γὰρ Ἠλέκτραν δοκῶ
στείχειν, ἀδελφὴν τὴν ἐμήν, πένθει λυγρῷ
πρέπουσαν. ὦ Ζεῦ, δός με τίσασθαι μόρον
πατρός, γενοῦ δὲ ξύμμαχος θέλων ἐμοί.
Πυλάδη, σταθῶμεν ἐκποδών, ὡς ἂν σαφῶς
μάθω γυναικῶν ἥτις ἥδε προστροπή.

ΧΟΡΟΣ.

ἰαλτὸς ἐκ δόμων ἔβην στρ. ά.
χοᾶς πρόπομπος ὀξύχειρι σὺν κτύπῳ.

bonum Stanleius. Pers. 615. χοὰς Φέρουσ', ἅπερ νεκροῖσι μειλικτήρια. Eumen. 97. χοάς τ' ἀοίνους, νηφάλια μειλίγματα. Vid. infra 272. Musgravius conjecit μείλιγμ' ἀσῶν.

14. ἄλλοι Rob.

15. στείχειν deest in Ald. Guelph. ὁρᾷν ἀδελφὴν Turn. Alterum comparat Butlerus cum v. 9. Mox λυγρῷ deest in Rob. Pro τὴν legendum puto τήνδ', Anglice, *close at hand*. Vid. ad Pers. 690. Infra 719.

17. σύμμαχος edd. præter Glasguensem primam. Comparari debet Archilochus fr. xx. Κλῦθ', ἄναξ Ἥφαιστε, καί μοι σύμμαχος γουνουμένῳ Ἴλεως γενοῦ, χαρίζου δ' οἷά περ χαρίζεαι. Sic recte Seidlerus pro Ἴλαος. Sappho I. 27. τὺ δ' αὐτὰ Σύμμαχος ἔσσο. Ælian. apud Suid. v. Κηδεύειν—καὶ οἵγε κηδόμενοι τοῦ ἀνδρός, ὠδύροντό τε αὐτόν, καὶ θεοὺς ἐκάλουν συμμάχους, καὶ πρὸ πάντων Σάραπιν.

18. ἐκ ποδῶν Ald. Turn. ἐκποδῶν Rob.

19. προστρωπή Ald.

20. ἔβη Ald. Med. Guelph.

21. χοᾶς Ald. Rob. Turn. quod rectum esse contendit Erfurdtius ad Sophocl. Trach. 615. ut sit accusativus post πρόπομπος, sicut in Agam. 1058. πολλὰ συνίστορα αὐτοφόνα κακά. Et certe usitatius est χοαί in plurali: sed malim legere, cum Casaubono, χοᾶν. Occurrit quidem χοήν in Euripidis fragmento CIV. si modo istud fragmentum Euripidi, et non recentiori cuidam, adsignandum sit.

Ibid. σὺν κύπτῳ Ald. H. St. συγκόπτω Rob. συγκύπτω Turn. συνκύπτω Med. σὺν κτύπῳ Arnald. Tyrwhitt. Porson. ξὺν κόπῳ Bothe.

πρέπει παρηΐς φοινίοις ἀμυγμοῖς,
ὄνυχος ἄλοκι νεοτόμῳ·
δι' αἰῶνος δ' ἰυγμοῖσι βόσκεται κέαρ·
λινοφθόροι δ' ὑφασμάτων
λακίδες ἔφλαδον ὑπ' ἄλγεσιν,
πρόστερνοι στολμοὶ πέπλων ἀγελάστοις
ξυμφοραῖς πεπληγμένων.
τορὸς γὰρ ὀρθόθριξ φόβος, ἀντ. ά.
δόμων ὀνειρόμαντις, ἐξ ὕπνου κότον
πνέων, ἀωρόννυκτον ἀμβόαμα
μυχόθεν ἔλακε περὶ φόβῳ,
γυναικείοισιν ἐν δώμασιν βαρὺς πίτνων·

22. φοίνισσα γωγμοῖς Ald. φοίνισσα γ' ὠγμοις Turn. φοίνισσ' ὄνυχος ἀ. ν. Rob. φοινισσαμυγμοῖς Med. P. φοίνισσ' ἀμυγμοῖς Sophianus, Voss. φοινίοις ἀμ. Stanl. Porson.

24. διογμοῖσι Ald. Rob. δ' ὠγμοῖσι Turn. δ' ἰυγμοῖσι Canter. δ' ἰυγμοῖς Burneius; et in antistropha γυναικείοις. Sed versum constare ex antispasto, dochmio, et diiambo, monet Hermannus.

25. λινοφθόροις Bothe.

26. ἔφλαον legit Spanhemius ad Aristoph. Plut. 784. Sed ἔφλαδον citat Etymol. M. p. 403, 48.

27. πρόστελνοι Ald. Rob.

29. φόβος ὀρθόθριξ Ald. Rob. Turn. quem verborum ordinem retinendum judicat Hermannus.

31. ἀρωρόννυκτον Ald.

32. ἔλαχε Ald. Guelph. Dein πέρι φόβῳ Scalig. ut sit μυχόθεν ἔλακε πέρι.—περιφόβως P. Abreschius confert Pers. 700. Σέβιμαι δ' ἄντια λέξαι Σέθεν ἀρχαίῳ περὶ τάρβει. Botheus περὶ φόνῳ.

33. γυναικίοισιν Ald. Rob. Turn. δόμασιν Rob. βαρυπιτνῶν Ald. βαρὺ πιτνῶν Turn. πιτνῶν etiam ceteri. Rectius πίτνων. Vid. Elmsleium ad Eurip. Heracl. 77. Hermanno tamen (Diar. Class. T. XXXVIII.) videtur sensus hujus loci postulare aoristum; sed cf. 30, 31. βαρὺς habent Med. Rob. Porson.

κριταί τε τῶνδ' ὀνειράτων
θεόθεν ἔλακον ὑπέγγυοι,
μέμφεσθαι τοὺς γᾶς νέρθεν περιθύμως,
τοῖς κτανοῦσί τ' ἐγκοτεῖν.
τοιάνδε χάριν ἀχάριτον, στρ. β'.
ἀπότροπον κακῶν,
(ἰὼ γαῖα, μαῖα,) μωμένα μ' ἰάλλει
δύσθεος γυνά. φοβοῦ-
μαι δ' ἔπος τόδ' ἐκβαλεῖν·
τί γὰρ λύτρον πεσόντος αἵματος πέδῳ;
ἰὼ πανοιζὺς ἑστία,
ἰὼ κατασκαφαὶ δόμων.

34. κριταὶ τῶνδ' edd. vet. δὲ insertum voluerunt Arnald. Pauw. Schutz. τε Porson, quod probat Butlerus. τῶν pro τῶνδ' marg. Voss.

35. ἔλαχον Ald. Rob. Guelph.

36. τοιὰν δὲ χάριν ἄχαριν Ald. Turn. τοιῶνδε χ. Schutz. τοιάνδε ceteræ edd. τοιάνδ' ἐπὶ χάριν ἄχαριν Hermann. Butler. Quod dedi est ex Elmsleii correctione ad Sophocl. Œd. C. 836. Botheus scribit, τῶνδε χάριν ἄχαριν ἀπότροπον κακῶν et in antistr. σέβας δ' ἀδάματον ἀπόλεμον τοπρίν.

39. ἀποτροπὴν marg. Voss. Pearson.

40. γαῖα· μαῖα Ald. Turn. Med. Guelph. Abresch. Schutz. qui confert Eurip. Hipp. 601. ὦ γαῖα μῆτερ. Ceteri γαῖα, γαῖα. Sed μαῖα legebat Scholiasta, qui interpretatur, ὦ γῆ μήτηρ. Duos versus conjunxi, auctore Hermanno.

Ibid. μωμένα μιλλεῖ Ald. Rob. μυλλεῖ Turn. μωμέν' ἀμιλλεῖ Med. μ' ἰάλλει Stanl. conferens v. 20. et hoc recentioribus receptum. Sed dubitari potest an legendum sit μ' ἴαλε, in aoristo, quod facile in μιλλεῖ corrumpi potuit.

42. ἐκβάλλειν Ald. Rob. ἔκβαλλεν sine τόδ' Turn. ἐκβαλεῖν Porson.

43. λυγρὸν edd. vet. λύτρον Canteri conjecturam recepit Porsonus; et sic quidam correxerat Scaliger.

ἀνήλιοι, βροτοστυγεῖς
δνόφοι καλύπτουσιν δόμους,
δεσποτῶν θανάτοισι.
σέβας δ' ἄμαχον, ἀδάματον, ἀντ. β.
ἀπόλεμον τὸ πρίν,
δι' ὠτῶν φρενός τε δαμίας περαίνον,
νῦν ἀφίσταται. φοβεῖ-
ται δέ τις. τὸ δ' εὐτυχεῖν,
τόδ' ἐν βροτοῖς θεός τε, καὶ θεοῦ πλεόν.
ῥοπὴ δ' ἐπισκοπεῖ Δίκας
ταχεῖα, τοὺς μὲν ἐν φάει,
τὰ δ' ἐν μεταιχμίῳ σκότου

46. βροταστυγεῖς Ald.

47. καλύπτουσι edd. vet. vide ad v. 57.

49. ἀδάμαντον edd. ἀδάματον Hermannus, Obss. Crit. p. 57. et Butlerus, collato Theocr. XV. 4. De hac forma vid. ad Theb. 219. Versus constat ex iambo et dochmio.

51. φρένετε Ald. φρένας τε Rob. φρενῶν τε Turn. φρενός τε Steph.

52. ἀμφίσταται Med.

53. φοβεῖται δὲ τίς; Stanl. Pauw. Schutz. Butler. Sed Clytæmnestram innui puto; *terretur autem quædam*. Musgravius conjecerat, φοβεῖται δέ τις τόδ' εὐτυχεῖν.

54. βροτοῖσι Rob. θεός τε σθεοῦ Ald. καὶ omittit Turn.

55. Jacobs. Anim. p. 38. conjicit ἐπισκήπτει. δίκαν Ald. Rob. Steph. δίκας Turn. Marg. Voss. Schol. ἡ δὲ τῆς δίκης ῥοπὴ τοὺς μὲν ἐπισκοπεῖ ταχέως καὶ ἀμύνεται.

56. τοῖς Ald. Rob. Steph. Porson. τοὺς Turn. P. Grotius. Schutz. Hermann. et sic Schol.

57. τοῖσδ' ἐν μ. Schutz. μετ' αἰχμίῳ Ald. Schol. ὅσα δὲ ὑπερτίθεται, ταῦτα σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν. Abreschius corrigit σὺν τόκῳ μεγάλῳ. Minus feliciter. Alludit Grammaticus ad Il. Δ. 160. Εἴπερ γάρ τε καὶ αὐτίκ' Ὀλύμπιος οὐκ ἐτέλεσσεν, Ἕκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ· σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν, Σὺν σφῇσιν κεφαλῇσι, γυναιξί τε καὶ τεκέεσσιν. Hoc indicavit Schutz. ad Schol.

μένει χρονίζοντα βρύει·
τοὺς δ' ἄκραντος ἔχει νύξ.
δι' αἵματ' ἐκποθένθ' ὑπὸ χθονὸς τροφοῦ
τίτας φόνος πέπηγεν οὐ διαῤῥυδᾶν.
διαλγὴς ἄτα διαφέρει τὸν αἴ-
τιον παναρκέτας νόσου.

58. Ad vocem μένει notatur in marg. Voss. "In MS. non extat hæc vox. Auratus legit μένος." χρονίζον τεύχη Ald. χρονίζον τ' εὐχῇ Turn. κρονίζον τ' ἄχη Rob. ἄχη ex conjectura Sophiani. μένει pro verbo accipit Pauwius, qui βρύειν legit. Sed hanc ultimam vocem non agnoscere videtur vetustior ex Scholiastis, qui sic interpretatur: ἡ δὲ τῆς δικῆς ῥοπὴ τοὺς μὲν ἐπισκοπεῖ ταχέως καὶ ἀμύνεται· ἄλλως δὲ ἐν ἀμφιβόλῳ ἐᾷ τὴν τιμωρίαν, οὐκ ἀθρόως αὐτοὺς ἀμυναμένη, ὥστε τοὺς ἠδικημένους ὑπ' αὐτῶν λυπεῖσθαι· ἄλλους δὲ σκότος καλύπτει, ὡς μηδ' ὁρᾶσθαι ὑπ' αὐτῆς. Alius vero interpretatur βρύει, ἀνθεῖ. Quod dedi, voluerunt Eichstadtius et Hermannus.

59. Quæ post hunc versum sequuntur, in antistrophica redegit Hermannus in Comm. de Metr. Pind. I. iv. Sed quum conatus ejus mihi nequaquam satisfecerint; neque quæ Butlerus extudit omnino probare potuerim, malui toti huic carminis parti epodicam suam, formam relinquere, quam violenta mutatione torquere. Vestigia certe antistrophæ manent, quæ metricorum solertiam exercere possint.

60. Sic Porsonus. δι' αἱμά τ' Turn. ἐκποθὲν Ald. Rob. Turn. δι' αἱμά γ' P. Pearson. δι' αἵμ' ἐκποθὲν δ' Hermann.

61. τὶ τὰς Ald. et πεπηγμένου διαῤῥυδᾶν cum Guelph. πέπηγ' οὐ διαρυδᾶν Hermann.

62. ἄτη edd. Dein διασπαράσσει παναλκέτας νόσου βρύειν. Ald. Turn. nisi quod hic παναρκέτας. Hermannus scribit διαλγὴς δ' ἄτα διαφέρει, διασπαράσσει τὸν αἴτιον παναρκέτας νόσου. Idem rectissime ejecit vocem βρύειν, quæ quidem, una cum versiculo, τοὺς δ' ἄκραντος ἔχει νύξ, ab Heathio, Musgravio, Porsono uncinulis incluso, e superioribus male repetita est. Vocem διαφέρει Scholiasta explicat per διασπαράσσει, quod in contextum inde traductum fuisse observavit Stephanus.

θιγόντι δ' οὔτε νυμφικῶν ἑδωλίων
ἄκος, πόροι τε πάντες ἐκ μιᾶς ὁδοῦ
βαίνοντες τὸν χερομυσῆ φόνον
καθαίροντες ῥέουσιν μάτην.
ἐμοὶ δ', (ἀνάγκαν γὰρ ἀμφίπτολιν
θεοὶ προσήνεγκαν· ἐκ γὰρ οἴκων
πατρῴων δουλίαν ἐσᾶγον αἶσαν,)
δίκαια καὶ μὴ δίκαια,

64. θίγοντι (θιγόντι) Scal. Steph. οἴγοντι ceteræ edd. Notæ locutiones εὐνῆς θιγεῖν, vel ἅψασθαι: vid. Gataker. ad. M. Ant. I. 17. Monk. ad Hippol. 14. Fortius tamen nonnullis videatur οἴγοντι; quod si retineas, constructio erit, οὐκ ἔστιν ἄκος νυμφικῶν ἑδωλίων οἴγοντι αὐτά. Ceterum dedi οὔτε pro οὔτι, ex Bothei correctione.

66. χαιρομισῆ Ald. χειρομισῆ Turn. χαιρομυσῆ Rob. Steph. χειρομυσῆ Stanl. Hermann. Seidler. χερομυσῆ Porson.

67. καθαίροντες ἰοῦσαν ἄτην edd. vet. Schol. interpretatur ἀντὶ τῆς ἐπιούσης αὐτῷ ἄτης. Scaliger ἕλουσαν μάτην. Heathius ῥέουσι μάτην, quam conjecturam præ ceteris verisimilem judicat Seidlerus de Vers. Dochm. p. 158. ubi hunc versum ex antispasto cum dochmio constare monet: καθαίροντες—ῥέουσιν μάτην. Hermannus λούσειαν μάταν, quod vix Græce dicitur. Musgravius ἴθυσαν μάτην.

68. ἀμφὶ πτόλιν Ald. Rob. Turn. ἀμφίπτολιν Steph. ἀμφιπόλῳ Heath. ἀμφίπολον Butler.

70. δούλιον edd. δούλειον P. Edidi δουλίαν, ut sit metrum Antispasticum trimetrum catalecticum. Forma feminina utitur Æschylus in Agam. 1051. δουλίᾳ φρενί. Dein ἐς ἄγον Ald.

71. "δίκαια κοὐ δίκαια μὴ πρ. Vid. stroph." Musgr. Vulgo. δίκαια καὶ μὴ δίκαια πρέπ. "In antistropha," inquit Hermannus, "πρέποντα recte legitur, i. e. πρέπον μοί ἐστιν. Ἀρχαὶ βίου autem sunt domini, in quorum potestate est vita puellarum, e quibus chorus constat. Sensus hic est: me quidem decet justa pariter atque injuste facta dominis vitæ meæ, quum violentiæ impetu rapiuntur, assensu meo approbare." Atque ita fere Scholiasta. Feliciore successu, mea quidem sententia, locum tractavit But-

οὐ πρέποντ' ἀρχαῖς βίου,
βίᾳ φερομένων αἰνέσαι πικρόν, φρενῶν
στύγος κρατούσῃ.
δακρύω δ' ὑφ' εἱμάτων ματαίοις
δεσποτᾶν τύχαις, κρυφαίοις
πένθεσιν παχνουμένη.

lerus, qui inserto ὠ, hunc in modum interpretatur, *Mihi vero (necessitatem enim ancillarem Dii intulerunt, ex ædibus enim paternis in servilem me conditionem abduxere) æqua pariter et iniqua eorum qui vi agunt, haud convenienter origini vitæ meæ*, liberæ scilicet, *laudare acerbum est, odium animi prementi.* Quod si πρέποντα sine οὐ recte se habet, idem valet ac δοκοῦντα, *quæ placita sunt;* sicut apud Eurip. in Stob. LXII. p. 384. Δούλῳ γὰρ οὐχ οἷόν τε τἀληθῆ λέγειν, Εἰ δεσπόταισι μὴ πρέποντα τυγχάνει. Sic enim legendum pro τυγχάνοι.

Ibid. Schol. εἴτε δικαίως, εἴτε μή. ἐστὶ δὲ παροιμία· Δοῦλε, δεσποτῶν ἄκουε καὶ δίκαια κἄδικα. Aristoph. Nub. 99. Λέγοντα νικᾷν καὶ δίκαια κἄδικα· Equit. 256. κεκραγὼς καὶ δίκαια κἄδικα. Cf. Plut. 233. Menand. ap. Stob. LXII. p. 384. Ἐμοὶ πόλις ἐστί, καὶ καταφυγή, καὶ νόμος, καὶ τοῦ δικαίου τοῦ τ' ἀδίκου παντὸς κριτής, Ὁ δεσπότης· πρὸς τοῦτον ἕνα δεῖ ζῆν ἐμέ.

72. ἀρχὰς Ald. ἀρχαὶ Turn. ἀρχαῖς Rob. ex conjectura Sophiani.

73. βίαι Ald. βίᾳ φερομένων, *eorum qui violento cursu feruntur.* Herodot. VII. 210. ὡς δ' ἐπέπεσον φερόμενοι ἐς τοὺς Ἕλληνας οἱ Μῆδοι, ἔπιπτον πολλοί. Mox πικρῶν Ald. Rob. Turn.

74. κρατάσῃ Ald. et mox ὑφειμάτων. In editionibus uno versu legitur, Στύγος κρατούσῃ. δακρύω δ' ὑφ' εἱμάτων. Porson. ad Eurip. Med. 1218. "Δακρύω secundam producit. Obduci quidem potest Æschyl. Choëph. 81. sed eum corruptum puto. Δάκρυ' ὅσσα θέλεις scripsit Theocritus XV. 41." Butlerus conjicit τέγγομαι—δάκρυσι ματαίοις. In initio versus dochmiaci justam quantitatem retinet.

75. ματαίοισι edd. ματαίοις Hermann. Butler. Burn. Schol. ἐπὶ ματαίαις τύχαις. Mallem tamen ματαίας δεσποτᾶν τύχας.

76. δεσπόταν Ald. Rob. Turn. Schol. Cf. 48. ubi f. legendum δεσποτᾶν.

77. παχνουμένην Ald. Turn.

ΗΛΕΚΤΡΑ.

δμωαὶ γυναῖκες, δωμάτων εὐθήμονες,
ἐπεὶ πάρεστε τῆσδε προστροπῆς ἐμοὶ
πομποί, γένεσθε τῶνδε σύμβουλοι πέρι·
τύμβῳ χέουσα τάσδε κηδείους χοάς,
πῶς εὔφρον' εἶπω; πῶς κατεύξωμαι πατρί;
πότερα λέγουσα παρὰ φίλης φίλῳ φέρειν
γυναικὸς ἀνδρί, τῆς ἐμῆς μητρὸς πάρα;
τῶνδ' οὐ πάρεστι θάρσος, οὐδ' ἔχω τί φῶ,
χέουσα τόνδε πέλανον ἐν τύμβῳ πατρός.
ἢ τοῦτο φάσκω τοὖπος, ὡς νόμος βροτοῖς
ἔστ', ἀντιδοῦναι τοῖσι πέμπουσιν τάδε

79. πάρετε Ald. προτροπῆς Ald. Guelph.

81. τύφῳ δὲ Med. Guelph. et MS. quo usus est Robortellus, pro τάφῳ. Vid. 86. δὲ inserit etiam Aldus.

82. κατεύξομαι Ald. Rob. κατεύξωμαι Turn. et recentiores. In hujusmodi interrogationibus ponitur vel aoristi secundi subjunctivus, vel futuri indicativus. Suppl. 774. Τί πεισόμεσθα; ποῖ φύγωμεν; Eurip. Iph. A. 454. Ἐξεν. τί φήσω πρὸς δάμαρτα τὴν ἐμήν; Πῶς δέξομαί νιν; ποῖον ὄμμα συμβαλῶ; Ibid. 442. ex Grotii et Marklandi correctione, Οἴμοι, τί φῶ δύστηνος ἄρξομαι πόθεν; sicut ap. Theocrit. II. 64. Ἐκ τίνος ἀρξεῦμαι; ubi MSS. habent ἄρξομαι et ἄρξωμαι. Cf. XVII. 10. et Gorgiam in Oratt. Gr. T. VIII. p. 103. Noster vero infra 843. Ζεῦ, Ζεῦ, τί λέγω; πόθεν ἄρξωμαι; Theb. 1060. Τί πάθω; τί δὲ δρῶ; τί δὲ μήσωμαι; quare in hoc loco retinendum puto κατεύξωμαι: et quidem nonnihil differunt πῶς κατεύξομαι; et πῶς κατεύξωμαι; Illud Anglice exprimas, *how shall I pray?* hoc vero, *how should I pray, if I pray at all?* vid. Dawes M. C. p. 408. ed. Kidd.

88. ἔστ' ἄν τι δοῦναι Ald. ἔσθλ' ἀντιδοῦναι Elmsleius ad Eurip. Heracl. 387. quod ut cum sequen-

στέφη δόσιν γε τῶν κακῶν ἐπαξίαν;
ἦ σῖγ' ἀτίμως, ὥσπερ οὖν ἀπώλετο
πατήρ, τάδ' ἐκχέουσα, γάποτον χύσιν,
στείχω, καθάρμαθ' ὡς τις ἐκπέμψας, πάλιν,
δικοῦσα τεῦχος ἀστρόφοισιν ὄμμασιν;
τῆσδ' ἔστε βουλῆς, ὦ φίλαι, μεταίτιαι·
κοινὸν γὰρ ἔχθος ἐν δόμοις νομίζομεν.
μὴ κεύθετ' ἔνδον καρδίας, φόβῳ τινός.
τὸ μόρσιμον γὰρ τόν τ' ἐλεύθερον μένει,
καὶ τὸν πρὸς ἄλλης δεσποτούμενον χερός.
λέγοις ἄν, εἴ τι τῶνδ' ἔχεις ὑπέρτερον.

ΧΟ. αἰδουμένη σοι, βωμὸν ὡς, τύμβον πατρός,
λέξω, κελεύεις γάρ, τὸν ἐκ φρενὸς λόγον.

ΗΛ. λέγοις ἄν, ὥσπερ ἡδέσω τάφον πατρός.

tibus concordet, mox corrigit καλῶν ἐπαξίαν. Schol. τῶν κακῶν: παρ' ὑπόνοιαν. ἔδει γάρ, τῶν καλῶν, εἰπεῖν. Sed huic interpretationi repugnat v. 83.

89. δόσιν τε edd. δόσιν γε Stanl. Hermann. δόσιν σφε Musgr.

90. Infra 876. Δόλοις ὀλούμεθ', ὥσπερ οὖν ἐκτείναμεν.

91. λύσιν Ald.

92. ὅς τις ἐκπέμψαις Ald. πάλιν —δικοῦσα Turn. Ceteri πάλιν cum στείχω construunt, et rectius quidem. Schol. πάλιν, εἰς τοὐπίσω ἀναχωρήσω, πρὸς τὸν Ἀθήνησι νόμον. Vid. loca in Glossario citata.

94. Malim μεταίτιοι.

95. κομίζομεν Aurat.

99. ἔχοις edd. Rectius citat ἔχεις Jacobsius in Anthol. Palat. p. 581. Tirones comparabunt Horatianum, *si quid novisti rectius istis, Candidus imperti.* Mox βωμὲν Ald.

101. τὸν omittit Robortellus. Constructionem expedit interpres Græcus; λέξω σοι τὸν ἐκ φρενὸς λόγον, αἰδουμένη τὸν Ἀγαμέμνονος τύμβον, ὡς βωμόν.

102. ἡδέσω Ald.

ΧΟ. φθέγγου, χέουσα, σεμνὰ τοῖσιν εὔφροσιν.
ΗΛ. τίνας δὲ τοὐτους τῶν φίλων προσεννέπω;
ΧΟ. πρῶτον μὲν αὐτήν, χὥστις Αἴγισθον στυγεῖ.
ΗΛ. ἐμοί τε καὶ σοὶ τἄρ' ἐπεύξομαι τάδε;
ΧΟ. αὐτὴ σὺ ταῦτα μανθάνουσ' ἥδη φράσαι.
ΗΛ. τίν' οὖν ἔτ' ἄλλον τῇδε προστιθῶ στάσει;
ΧΟ. μέμνησ' Ὀρέστου, κεἰ θυραῖός ἐσθ', ὅμως.
ΗΛ. εὖ τοῦτο, κἀφρένωσας οὐχ ἥκιστά με.
ΧΟ. τοῖς αἰτίοις νῦν, τοῦ φόνου μεμνημένη—
ΗΛ. τί φῶ; δίδασκ' ἄπειρον ἐξηγουμένη.
ΧΟ. ἐλθεῖν τιν' αὐτοῖς δαίμον', ἢ βροτῶν τινα—
ΗΛ. πότερα δικαστήν, ἢ δικηφόρον λέγεις;
ΧΟ. ἁπλῶς τι φράζουσ', ὅστις ἀνταποκτενεῖ.
ΗΛ. καὶ ταῦτα μοῦστιν εὐσεβῆ θεῶν πάρα;

105. αὐτὴν Rob. Turn. recentiores, pro σεαυτήν. Sed αὐτὴν Ald. quod verum esse ostendit Elmsleius ad Heracl. 144. Antiatticista tamen ap. Bekker. Anecd. Gr. I. p. 77. Αὐτοῦ: ἀντὶ τοῦ σαυτοῦ. Sed hoc ad recentiores Atticos pertinuit. De Platone probavit Ruhnkenius ad Timæi Lex. p. 92. de vetustioribus idem probare voluit Reisigius Conj. p. 206. Dein χ' ὅστις Steph. χ' ὥς τις Ald. Rob. χ' ᾧς τις Turn.

106. γ' ἄρ' Turn. Steph. τ' ἄρ' Ald. Rob. τ' ἆρ' Med. γ' ἆρ' Porson. Vid. infra 215.

107. ταυτῇ σὺ Musgr. φράσαι recte interpretatur Scholiasta σκόπησον. Stanleius et Butlerus vertunt *eloquere*, quod esset φράσον.

109. καὶ θυραῖος Steph. Stanl. κεἰ edd. vet. Med. P. Canter. Porson. De ὅμως in fine sententiæ vid. ad Pers. 300.

111. τοῖς αἰτίοις τοῦ φόνου conjungit Heathius.

116. μοὐστὶν Ald. Turn. μοῦστιν Rob. μοῦ 'στὶν Steph. μοι 'στὶν correxerat Porsonus in schedis: edidit tamen μοὔστιν. Elmsl. ad Eurip. Med. p. 88. "Pervulgata sunt μαντευομένῳ μοὔχρησεν (Ari-

ΧΟ. πῶς δ' οὔ, τὸν ἐχθρὸν ἀνταμείβεσθαι κακοῖς;
ΗΛ. Ἑρμῆ χθόνιε * * * κηρύξας ἐμοὶ
τοὺς γῆς ἔνερθε δαίμονας κλύειν ἐμὰς
εὐχάς, πατρῴων δωμάτων ἐπισκόπους, 120
καὶ γαῖαν αὐτήν, ἢ τὰ πάντα τίκτεται,
θρέψασά τ', αὖθις τῶνδε κῦμα λαμβάνει·
κἀγώ, χέουσα τάσδε χέρνιβας βροτοῖς,
λέγω, καλοῦσα πατέρ', ἐποικτείρειν ἐμέ,

stoph. Vesp. 159.) et similia, in quibus diphthongi οι et ου cum vocali ε crasin faciunt. Rarius cum ο, ut σούρίζει apud Æschylum Cho. 927. σοὔπισθεν apud Aristophanem Thesm. 165." Vid. etiam p. 204. Hermann. El. Doctr. Met. p. 51. Reisig. Syntagm. Crit. p. 24. Ceterum μοι, crasin faciens, tonum non rejicit.

Ibid. εὐσεφῆ Ald.

117. πῶς οὐ P. De ἀνταμείβεσθαι vid. notata ad Prom. 231.

118. Lacunæ notam non exhibent Ald. Turn. post ἐμοί ponit Robortellus; Canterus vero post χθόνιε, quod melius fieri judicat Butlerus, quia solent tragici sententiam vel versiculum ejus quem appellant nomine inchoare, ut in vv. 1. 16. 18. 78. Probabiliter vero huc reduci jubet Hermannus versum qui nunc post v. 158. legitur; atque orationem integram ita processisse conjicit: Κήρυξ μέγιστε τῶν ἄνω τε καὶ κάτω, Ἄκουσον, Ἑρμῆ χθόνιε, κ. τ. λ. "Apparet verbum κηρύξας, quod aliter obscurum foret, nunc habere quo referatur, prægresso nomine κήρυξ." Diss. de Vers. ap. Æschyl. Spuriis p. vi.

120. εὐχὰς δ' ὀμμάτων πατρῴων ἐπ. Ald. πατρῴων δ' ὀμμάτων Rob. Steph. (sed hic πατρῴων.) πατρῴων ὀμμάτων Turn. δωμάτων F. P. (sic marg. Mitf.) Voss. Stanl.

121. κατὰ pro ἢ τὰ Rob. ᾗ τὰ Ald.

122. χῦμα P.

123. βοτοῖς Ald. Turn. φθιτοῖς Hermann. ut in Pers. 224. δεύτερον δὲ χρὴ χοὰς Γῇ τε καὶ φθιτοῖς χέασθαι. Stare tamen potest βροτοῖς. Nempe diis prius invocatis, nunc mortali vita defuncto libationes fundit. Vix crediderim βροτοῖς in locum τοῦ φθιτοῖς substitutum fuisse.

124. ἐποίκτειρον τ' Ald. Rob. ἐποίκτειρόν τ' Turn. ἐποικτείρειν γ' P. ἐποικτείρειν Marg. Voss. Her-

ἀπότροπον ἄγος ἀπεύχετον,
κεχυμένων χοᾶν. κλύε δέ μοι, κλύε, 150
σέβας, δέσποτ', ἐξ ἀμαυρᾶς φρενός.
ὀτοτοτοῖ, ὀτοτοτοῖ, ἰώ. ἀντ.
ἀναλυτὴρ τίς δόμων

κεδνῶν κακῶν τ' Schutz. Hermann. Seidler. κακῶν, καινῶν τ' Bigot. Pro ἔρυμα Hermann. ad Sophocl. Ant. 841. legit ἔρμα. Vid. quæ dixi in Glossar. ad Theb. 552. Quod si nihil mutes, ἔρυμα κακῶν κεδνῶν τε, erit *præsidium, quo confugiunt mali pariter ac boni.* In proximo autem versu ἀπότροπον vim transitivam exseret; ἀπότροπον ἄγος ἀπεύχετον, *quod avertit piaculum abominandum.* De hac constructione vid. Glossar. in Agam. 1058. Sed verum puto κακῶν τ' ἀπότροπον, ut in v. 39. χάριν ἄχαριν, ἀπότροπον κακῶν.

149. ἄλγος Ald. Rob. Turn. Med. Dein ἐπεύχετον conjicit Stanleius. "F. ἀπευχέτον, sed et ἀπεύχετον eandem vim habet." *Butler.*

150. χοὰν Ald. κλῦε Ald. Rob. Turn.

151. σεβάσω δέσποτα Ald. Rob. σέβας ὦ δέσποτα Turn. Quum ὦ retineant omnes libri, dochmios ita dividit Seidlerus, κλύε δέ μοι κλύε σέ=βας ὦ δέσποτ' || ἐξ. Ejiciendum putavi ὦ: constructio autem, ut mihi quidem videtur non est κλύε μοι, quod putat Elmsleius ad Sophocl. Œd. T. 841. sed κλύε δέ, κλύε, σέβας μοι, δέσποτα. Eurip. Iph. A. 635. Ὦ σέβας ἐμοὶ μέγιστον, Ἀγαμέμνων ἄναξ.

152. ὀτοτοτοτοτοτοῖ. Ald. Rob. Turn. ὀτοττοτοῖ, ὀτοτοτοτοτοῖ Hermann. Mihi non liquet litteram τ in ὀτοτοῖ, ὀτοτοτοῖ unquam reduplicatam fuisse. Pro ἰώ ingeniose conjicit Botheus legendum ἴτω.

153. Ordo verborum in libris hic est, ἰώ· τίς δορυσθενὴς ἀνήρ, ἀναλυτὴρ δόμων, Σκύθης, quem retinet Hermannus; sed hunc in modum interpungit, Σκύθης τ' ἐν χεροῖν κ. τ. λ. ut sit Σκύθης Ἄρης, ab arcu sic dictus. "Nam quid est," interrogat vir doctissimus, "quare ille liberator penatium Agamemnonis Scytha dicatur?" Imo δορυσθενὴς ἀνὴρ Σκύθης nihil aliud est quam ferri prosopopœia; quod verissime adnotavit Botheus; ut in Theb. 724. ξένος δέ κλήρονι ἐπινωμᾷ Χάλυβος Σκυθῶν ἄποικος,

δορυσθενὴς ἀνὴρ Σκύθης,
τά τ' ἐν χεροῖν παλίντονα
ἐν ἔργῳ βέλη ἰπτάλλων Ἄρης,
σχέδιά τ' αὐτόκωπα νωμῶν βέλη;

ΗΛ. ἔχει μὲν ἤδη γαπότους χοὰς πατήρ·
[κήρυξ μέγιστε τῶν ἄνω τε καὶ κάτω]
νέου δὲ μύθου τοῦδε κοινωνήσατε.

ΧΟ. λέγοις ἄν· ὀρχεῖται δὲ καρδία φόβῳ.

ΗΛ. ὁρῶ τομαῖον τόνδε βόστρυχον τάφῳ.

κτεάνων χρηματοδαίτας πικρός, ὠμόφρων, σίδαρος. Ibid. 816. δισσῶ στρατηγῶ διέλαχον σφυρηλάτῳ Σκύθῃ σιδήρῳ κτημάτων παμπησίαν.

154. σκυθικὰ τ' ἐν χεροῖν Robortellus, quod probat H. Stephanus.

156. ἔνεργα Turn. ἐν ἔργῳ recte tuetur Abresch. ex Eurip. Iph. T. 1190. Οὐκ οὖν ἐν ἔργῳ χέρνιβες ξίφος τε σόν; Xenoph. Cyr. VIII. 104. ὡς δὲ ἤσθετο Ἀρταφέρνης ἐν ἔργῳ ὄντα τὸν Κῦρον, ἐπιτίθεται καὶ αὐτός.

Ibid. ἰπτάλλων Musgravius.

157. Pro σχέδια v. l. ἕτοιμα memorat Schol. ξίφη pro βέλη substitui vult Pauwius, probante Schutzio, renitente Hermanno; qui monet nihil in Æschylo frequentius esse, quam ejusdem verbi in eodem loco crebræ repetitiones. In hoc autem loco ineleganter fieri, nemo est qui neget. Scholiasta videtur legisse ξίφη: hæc enim est observatio ejus; αὐτόκωπα: τὰ ἀφ' ἑαυτῶν ἔχοντα τὴν λαβὴν ξίφη σχέδια δὲ ἐκ τοῦ σχεδὸν φονεύοντα, καὶ οὐ πόρρωθεν ὥσπερ τὰ βέλη.

158. Aldus Choro continuat: dein post v. 160. personas invertit usque ad v. 176. ἀπότον Ald. Guelph. εὐπότους Rob.

159. μεγίστη Ald. Rob. Turn. Steph. μέγιστε Jacob. Stanl. Ceterum sagaciter vidit Hermannus, hunc versum omnino ad alium locum pertinere, cujus indicium præbet v. 118. ubi vide notata. Robortellus ad hunc versum notat, locum omnino mancum esse.

161. λέγοις, ἀνορχεῖται Ald. Rob.

ΧΟ. τίνος ποτ' ἀνδρός, ἢ βαθυζώνου κόρης;
ΗΛ. εὐξύμβολον τόδ' ἐστὶ παντὶ δοξάσαι.
ΧΟ. πῶς οὖν παλαιὰ παρὰ νεωτέρας μάθω; 165
ΗΛ. οὐκ ἔστιν ὅστις πλὴν ἐμοῦ κείραιτό νιν.
ΧΟ. ἐχθροὶ γὰρ οἷς προσῆκε πενθῆσαι τριχί.
ΗΛ. καὶ μὴν ὅδ' ἐστὶ κάρτ' ἰδεῖν ὁμόπτερος.
ΧΟ. ποίαις ἐθείραις; τοῦτο γὰρ μαθεῖν θέλω.

163. *βαθῦ, ζώνου* Ald. mox *τόδ' ἐπὶ*.

166. *κείρετό* Ald. Rob. De constructione vid. Monk. ad Eurip. Alc. 117.

167. *ἐχθροῖς* Ald. Turn.

168. *καρτιδεῖν* Ald. Hunc locum aperte ridet Euripides in El. 519. a Stanleio laudatus, Οὐκ ἄξι' ἀνδρός, ὦ γέρον, σοφοῦ λέγεις, Εἰ κρυπτὸν εἰς γῆν τήνδ' ἂν Αἰγίσθου φόβῳ Δοκεῖς ἀδελφὸν τὸν ἐμὸν εὐθαρσῆ μολεῖν. Ἔπειτα χαίτης πῶς ξυνοίσεται πλόκος, Ὁ μὲν παλαίστραις ἀνδρὸς εὐγενοῦς τραφείς, Ὁ δὲ κτενισμοῖς θῆλυς; ἀλλ' ἀμήχανον. Πολλοὺς δ' ἂν εὕροις βοστρύχους ὁμοπτέρους Καὶ μὴ γεγῶσιν αἵματος ταυτοῦ, γέρον. Tangit etiam Aristophanes in Nub. 534. a Stanleio citatus: Νῦν οὖν, Ἠλέκτραν κάτ' ἐκείνην, ἡδὺ ἡ κωμῳδία Ζητοῦσ' ἦλθ' ἥν που 'πιτύχῃ θεαταῖς οὕτω σοφοῖς. Γνώσεται γάρ, ἥνπερ ἴδῃ, τἀδελφοῦ τὸν βόστρυχον. Ubi Scholiasta, Αἰσχύλος ἐποίησε δρᾶμα Χοηφόρους· ἐν ᾧ Ἠλέκτρα παραγινομένη εἰς τὸν τάφον τοῦ πατρός, ἐκ τοῦ πλοκάμου τὸν ἀδελφὸν ἐγνώρισεν. Similis fere absurditas est in Odyss. Δ. 141. ubi Menelaus et Helena Telemachum, tunc primum visum, ex vultu ejus et capillis agnoscunt. Hanc tamen agnitionem ἐκ συλλογισμοῦ non reprehendit Aristoteles de A. P. XVI. τετάρτη δὲ (ἀναγνώρισις) ἡ ἐκ συλλογισμοῦ· οἷον ἐν Χοηφόροις, ὅτι ὅμοιός τις ἐλήλυθεν, ὅμοιος δὲ οὐδείς, ἀλλ' ἢ Ὀρέστης· οὗτος ἄρα ἐλήλυθε. Æschyli ratiocinationem defendit Stanleius: "Non enim Electra ex similitudine crinium colligit Orestem esse qui τὸν βόστρυχον dedicavit, sed satis apte rationis calculos ponit; neminem scilicet illic crines depositurum, nisi qui Agamemnonem cognatione prope contingeret: non id facturam Clytæmnestram, nec a se factum esse; ideo ab Oreste Electræ simili." Idem bene observavit Schol. in Sophocl. El. 909. a Stanleio citatus.

ΗΛ. αὐτοῖσιν ἡμῖν κάρτα προσφερὴς ἰδεῖν.
ΧΟ. μῶν οὖν Ὀρέστου κρύβδα δῶρον ἦ τόδε;
ΗΛ. μάλιστ' ἐκείνου βοστρύχοις προσείδεται.
ΧΟ. καὶ πῶς ἐκεῖνος δεῦρ' ἐτόλμησεν μολεῖν;
ΗΛ. ἔπεμψε χαίτην κουρίμην χάριν πατρί.
ΧΟ. οὐχ ἧσσον εὐδάκρυτά μοι λέγεις τάδε,
εἰ τῆσδε χώρας μήποτε ψαύσει ποδί.
ΗΛ. καὶμοὶ προσέστη καρδίας κλυδώνιον
χολῆς· ἐπαίσθην δ' ὡς διανταίῳ βέλει.
ἐξ ὀμμάτων δὲ διψίᾳ πίπτουσί μοι

170. αὐταῖσιν ἡμῶν Turn. Steph. Stanl. αὐτοῖσιν ἡμῖν Ald. Rob. Med. Guelph. Porson. Alterum probat Butlerus; sed Æschylus dixisset potius αὐτῶν ἡμετέραις.

171. κρύαδα Ald. Grammatici docent particulam μῶν compositam esse ex μή, et οὖν vel ὦν: quod si verum sit, quomodo stare simul possunt μῶν οὖν? An legendum μῶν οὐκ Ὀρέστου κρύβδα δῶρόν ἦ τόδε? *Vereor ut hoc sit Orestæ donum.* μὴ οὖ δῶρον ἦ idem valet ac δῶρον οὐκ ἂν, εἴη. Herodot. V. 79. ἀλλὰ μᾶλλον μὴ οὐ τοῦτο ἦ τὸ χρηστήριον, *veremur potius ut hic sit oraculi sensus.*

174. ἔπεμψεν καὶ τὴν Ald. Rob. Guelph. καὶ τὴν etiam Turn. Mox πατρὸς Ald. Rob. Med. Guelph. Infra 509. Θανόντι δ', οὐ φρονοῦντι, δειλαία χάρις Ἐπέμπετ'.

176. ψαύσῃ Ald. Rob. Guelph.

177. πρόσεπι Ald. πρόσεστι Turn. καρδίᾳ Scal. Stanl. Pauw. Abresch. Sed καρδίας, librorum lectio, defendi potest; si utrumque genitivum ex κλυδώνιον pendere facimus. Schol. καρδίας κλυδώνιον: κίνησις τῆς χολῆς τῆς κατ' αὐτόν. (l. αὐτήν.)

178. ἐπαίθην Ald. Rob. Med. ἐπώσθην Turn. H. Steph. διαλταίῳ Med. et MS. apud Robort. Facilis est mutatio litteræ μ in λ.

179. δίψιοι edd. vet. δ' οὐ δίψιοι Musgr. διψίων vel διψίῳ Pauw. διψίων Schutz. *oculis præ nimio fletu siccis.* Agam. 860. Ἔμοιγε μὲν δὴ κλαυμάτων ἐπίσσυτοι Πηγαὶ κατεσβήκασιν, οὐδ' ἔνι σταγών. Glaucus in Epigr. citatus ad

σταγόνες ἄφραστοι δυσχίμου πλημμυρίδος,
πλόκαμον ἰδούσῃ τόνδε· πῶς γὰρ ἐλπίσω
ἀστῶν τιν' ἄλλον τῆσδε δεσπόζειν φόβης;
ἀλλ' οὐδὲ μήν νιν ἡ κτανοῦσ' ἐκείρατο,
ἐμή γε μήτηρ, οὐδαμῶς ἐπώνυμον
φρόνημα παισὶ δύσθεον πεπαμένη.
ἐγὼ δ' ὅπως μὲν ἄντικρυς τάδ' αἰνέσω,
εἶναι τόδ' ἀγλαΐσμά μοι τοῦ φιλτάτου
βροτῶν Ὀρέστου· σαίνομαι δ' ὑπ' ἐλπίδος.

Theb. 693. Ἔν τε γὰρ ὀφθαλμοῖς ἐσκληκόσι κωφὸν ὑποικεῖ Δάκρυ. Mox πίπτουνι Ald.

180. ἄφρακτοι Ald. Rob. Med. Guelph. In Pers. 170. Ταῦτά μοι διπλῆ μέριμν' ἄφραστός ἐστιν ἐν φρεσίν. Reisig. Conj. in Aristoph. p. 128. conjicit μέριμνα φρακτός, 'cura inclusa et fixa,' quem sensum vix dabit adjectivum φρακτός.

Ibid. δυσχύμου Turn.

181. ἐλπίζῳ Ald.

183. κατανοῦσ' Ald.

184. ἐμῇ δὲ Ald. ἐμὴ δὲ Rob. Turn. ἐμή γε Porson. "Sed retinendum videtur δέ, ut referatur ad μὲν in ἡ κτανοῦσά μιν subauditum." Butler. quicum facit Elmsleius ad Eurip. Med. 940. Sed diversa est ratio hujus loci, atque eorum, quæ ibidem protulit vir egregius, ut monstraret μὲν in priore sententiæ membro interdum reticeri. Dicere quidem potuit Æschylus ἡ ἄλοχος αὐτοῦ, ἐμὴ δὲ μητήρ, vel ἡ κτανοῦσα αὐτόν, ἐμὲ δὲ τεκοῦσα, non item ἡ κτανοῦσα αὐτόν, ἐμὴ δὲ μήτηρ. Consulat velim lector exempla ab Elmsleio congesta. Particula γε in hoc loco propriam vim exserit; valet autem *scilicet*; ut in Eurip. Andr. 247. Ἑλένη νιν ὤλεσ', οὐκ ἐγώ, μητήρ γε σή, quem locum citat Elmsleius.

185. πεπαμένη Ald. δύσθεος mavult Pauwius. Sed recte interpretatur Schol. τὸ δύσθεον φρόνημα, οὐδαμῶς ἐπώνυμον μητρός, πεπαμένη.

186. αἰνέσθω Ald. Constructio imperfecta est. Schol. τάδ' αἰνέσω: λείπει οὐκ ἔχω. Si omnia recte se habent, potest esse aposiopesis quædam post Ὀρέστου. Sed forsan legendum ἐγὼ δὲ πῶς—;?

188. σαίνομα Ald.

φεῦ.
εἴθ' εἶχε φωνὴν εὔφρον', ἀγγέλου δίκην,
ὅπως δίφροντις οὖσα μὴ 'κινυσσόμην·
ἀλλ' ἢ σαφηνῆ τόνδ' ἀποπτύσαι πλόκον,
εἴπερ γ' ἀπ' ἐχθροῦ κρατὸς ἦν τετμημένος,
ἤ, ξυγγενὴς ὤν, εἶχε συμπενθεῖν ἐμοί,
ἄγαλμα τύμβου τοῦδε, καὶ τιμὴν πατρός.
ἀλλ' εἰδότας μὲν τοὺς θεοὺς καλούμεθα,
οἵοισιν ἐν χειμῶσι, ναυτίλων δίκην,

189. εἴθ' et εὔφρον Ald. ἔμφρον' Aurat. Stanl. Schutz. Hermann. Vid. ad Pers. 778. Sed dura locutio est φωνὴ ἔμφρων, et sensum satis aptum præbet lectio vulgata.

190. μὴ κηνυσσόμην Ald. Rob. μὴ κινυσσόμην Turn. De constructione ὅπως μὴ ἐκινυσσόμην vid. Matthiæ G. G. §. 520. Obs. 5.

191. ἀλλ' εὖ σαφηνῆ edd. vet. ἀλλ' ἢ Canter. Hermann. ἀλλ' ἦν Erfurdt. ad Sophocl. Aj. p. 626. quod quidem constructionem satis expeditam reddet, si legimus insuper σαφές μοι. Porsonus vero in schedis, ἀλλ' εὖ σάφ' ἠΐδη. Nihil horum probo. Schutzius scribit ἀλλ' ἢ σάφ' ἦν μοι, quod ne Græcum quidem esse arbitror.

Ibid. ἀποπρίσαι Med. ἀπέπτυσα Ald. quod probant Botheus et Butlerus, quominus recipiatur vetat prosodiæ lex, a Porsono prolata ad Eurip. Orest. 64. et ab Erfurdtio et Hermanno stabilita ad Sophocl. Aj. 1109. ἀποπτύξαι Rob. Pors. ἀπέπτυσ' ἄν G. Burges. Schol. ἀποπτύσαι: μισῆσαι.

192. εἴπερ ἀπεὐχθροῦ Ald. γ' omittunt etiam Rob. Turn.

193. εὖ γε pro εἶχε Hermannus.

194. τιμὴν edd. vet. τιμὴ P. Voss. Pauw. Schutz. τιμὴν retinere videtur Hermannus, Obss. Crit. p. 71. Voluit tamen τιμὴ, nam vertit *ornamentum tumuli et honos patris.* τιμὴν legerat Scholiasta; ἄγαλμα τύμβου: λείπει ἡ εἰς. Et stare quidem potest. Agam. 217. ἔτλα δ' οὖν θυτὴρ γενέσθαι | θυγατρὸς γυναικοποίνων πολέμων ἀρωγάν, | καὶ προτέλεια ναῶν. De hac constructione vid. Matthiæ. G. G. §. 432. Dobræum ad Aristoph. Plut. p. 39.

στροβούμεθ'. εἰ δὲ χρὴ τυχεῖν σωτηρίας,
σμικροῦ γένοιτ' ἂν σπέρματος μέγας πυθμήν.
καὶ μὴν στίβοι γε, δεύτερον τεκμήριον,
ποδῶν ὁμοῖοι, τοῖς τ' ἐμοῖσιν ἐμφερεῖς.
καὶ γὰρ δύ' ἐστὸν τώδε περιγραφὰ ποδοῖν,
αὐτοῦ τ' ἐκείνου, καὶ ξυνεμπόρου τινός.

199. Totam hanc ἀναγνώρισιν a sciolo quodam intrusam fuisse suspicatur Schutzius. Vv. 203, 204. ejectos vult Hermannus. Eichstadius substitui vult v. 204. in locum v. 200. Butlerus vero vv. 195—198. transponendos censet post v. 204. ut illa εὔχου τὰ λοιπὰ statim post Electræ preces subjungantur. Et hæc quidem correctio verisimilis videtur. Ceterum hanc agnitionis partem Euripides perstrinxit, a Stanleio allegatus, in Electr. 534. Πῶς δ' ἂν γένοιτ' ἂν ἐν κραταιλέῳ πέδῳ Γαίας ποδῶν ἔκμακτρον; εἰ δ' ἐστὶν τόδε, Δυεῖν ἀδελφοῖν ποῦς ἂν οὐ γένοιτ' ἴσος, Ἀνδρός τε καὶ γυναικός· ἀλλ' ἀρσὴν κρατεῖ. "Postremam vero partem, tanquam ab omni plane ratione alienam deridendam spectatoribus propinat ibid. v. 541. Οὐκ οἶσθ', Ὀρέστης ἡνίκ' ἐκπίπτει χθονός, Νέαν μ' ἔτ' οὖσαν; εἰ δὲ κἄκρεκον πέπλους, Πῶς ἄν, τάτ' ὢν παῖς, νῦν ἔχοι ταῦτ' ἄν φάρη, Εἰ μὴ ξυναύξοιν' οἱ πέπλοι τῷ σώματι;" Quod Euripides Æschylo vitio vertit, id pulcherrimum et omnino naturæ consentaneum esse arbitror. Notum est apud nostrates proverbium, homines in undis perituros vel stipulas captare. Quid mirum, si, in re desperata, vel levissimam spei occasionem avide captaverit Electra, quum jamdudum Orestæ reditum cupide expectasset? Quinetiam ipsa suspicionum levitas mentem indicat a recto statu nonnihil dejectam, et a quovis momento in hanc vel illam partem facile impulsam. Accedit, ut recte observavit Botheus, quod tumulus regis desertus erat, iram Ægisthi et Clytæmnestræ timentibus Argivis, unde non male de Oreste ejusque aliquo sodali cogitat virgo. Porro ipse poeta in iis quæ loquitur Orestæ persona vv. 219. sq. ostendit se, quam leve fuerint ἀναγνωρίσεως rationes, satis intellexisse. Æschyli partes egit Eichstadius in ephem. Ienen. 1797. quem librum nondum vidi.

202. Aliter interpungit Aldus, nempe, αὐτοῦ τ' ἐκείνου, καὶ συνεμπόρου τινὸς Πτέρναι. τενόντων δ' ὑμ.

πτέρναι, τενόντων θ' ὑπογραφαί, μετρούμεναι
εἰς ταυτὸ συμβαίνουσι τοῖς ἐμοῖς στίβοις.
πάρεστι δ' ὠδίς, καὶ φρενῶν καταφθορά.

ΟΡΕΣΤΗΣ.

εὔχου τὰ λοιπά, τοῖς θεοῖς τελεσφόρους
εὐχὰς ἐπαγγέλλουσα, τυγχάνειν καλῶς.
ΗΛ. ἐπεὶ τί νῦν ἔκατι δαιμόνων κυρῶ;
ΟΡ. εἰς ὄψιν ἥκεις ὥνπερ ἐξηύχου πάλαι.
ΗΛ. καὶ τίνα σύνοισθά μοι καλουμένη βροτῶν;
ΟΡ. ξύνοιδ' Ὀρέστην πολλά σ' ἐκπαγλουμένην.
ΗΛ. καὶ πρὸς τί δῆτα τυγχάνω κατευγμάτων;
ΟΡ. ὅδ' εἰμί. μὴ μάτευ' ἐμοῦ μάλλον φίλον.
ΗΛ. ἀλλ' ἦ δόλον τιν', ὦ ξέν', ἀμφί μοι πλέκεις;
ΟΡ. αὐτὸς κατ' αὐτοῦ τἄρα μηχανορραφῶ.

205. πάρεστιν ὠδὶς R.

206. Personarum notæ turbantur in edd. vet.

208. ἐπεὶ τοίνυν Ald. Guelph. τί νυν Turn. quod nescio an præstet.

209. ὄνπερ Rob. ἐξήνκου Ald. Sophocl. El. 2. νῦν ἐκεῖν' ἔξεστί σοι Παρόντι λεύσσειν, ὧν πρόθυμος ἦσθ' ἀεί. Theocrit. X. 17. ἔχεις πάλαι ὧν ἐπεθύμεις. Plato Symp. p. 192. E. ἀλλ' ἀτεχνῶς οἴοιτ' ἂν ἀκηκοέναι τοῦτο ὃ πάλαι ἄρα ἐπεθύμει.

211. ἐκπαγλουμένης Ald. Med. Guelph. ἐκκαλουμένην P. Pearson. σοι 'κπαγλουμένη Pauw. Bothe.

213. μάστευ' Rob. Vid. ad Agam. 1067.

214. Interrogationis notam Heathio auctore, adposui. Confer Monk. ad Eurip. Hippol. 936. Infra 762.

215. κατ' αὐτοῦ ταῤῥα Ald. Med. MS. ap. Rob. τ' ἄρα Rob. γ' ἄρα Turn. γ' ἆρα ceteri. τἄρα reponendum vidit Salvinius. Supra 106. ἐμοί τε καὶ σοὶ τἄρ' ἐπεύξομαι τόδε. Vid. Monk. ad Eurip. Hipp.

ΗΛ. ἀλλ' ἐν κακοῖσι τοῖς ἐμοῖς γελᾷν θέλεις;
ΟΡ. κἀν τοῖς ἐμοῖς ἄρ', εἴπερ ἔν γε τοῖσι σοῖς.
ΗΛ. ὡς ὄντ' Ὀρέστην τάδε σ' ἐγὼ προσεννέπω;
ΟΡ. αὐτὸν μὲν οὖν ὁρῶσα δυσμαθεῖς ἐμέ·
κουρὰν δ' ἰδοῦσα τήνδε κηδείου τριχὸς
σαυτῆς ἀδελφοῦ ξυμμέτρου τῷ σῷ κάρᾳ,
ἰχνοσκοποῦσά τ' ἐν στίβοισι τοῖς ἐμοῖς,
ἀνεπτερώθης, καδόκεις ὁρᾶν ἐμέ.
σκέψαι, τομῇ προσθεῖσα βόστρυχον τριχός.
ἰδοῦ δ' ὕφασμα τοῦτο, σῆς ἔργον χερός,

443. Elmsl. ad Heracl. 269. Eadem correctione indiget Eurip. El. 472. Interrogationis notam adposui ad v. 216.

217. καὐτοῖς Rob. ἐμοῖσιν ἄρ' Ald. Rob. ἐμοῖσιν, εἴπερ Steph. κἀν τοῖς ἐμοῖς ἄρ' habent Turn. Pors. Schutz.

218. τάδ' ἐγώ σε προυνέπω Ald. τάδ' ἐγὼ σε προυννέπω Rob. τᾆδ' ἐγώ σε προυννέπω Turn. ταῦτ' ἐγώ σε προὐννέπω Pors. Atqui προεννέπω dativum personæ regit: vid. Eumen. 98. Eurip. Med. 352. ταῦδε σ' ἐγὼ προσεννέπω Aurat. quod verum puto. Agam. 155. Ζεύς, ὅστις ποτ' ἐστίν, εἰ τόδ' αὐ- | τῷ φίλον κεκλημένῳ, | τοῦτό νιν προσεννέπω. Et sic Schutz. Butler.

219. μὲν νῦν Ald. Rob. Steph. μὲν οὖν Turn. Scalig. Aur. Canter. Stanl. Schutz. Dorvill. ad Charit. p. 701. † μὲν νῦν Pors. αὐτόν με νῦν P. Butler. Sed requiritur particula μέν. αὐτὸν μὲν ὁρῶσα δυσμαθεῖς—κουρὰν δ' ἰδοῦσα ἀνεπτερώθης. Mox ὁρᾶ pro ὁρῶσα Ald.

220. κουρὰν τ' Rob. κηδίου Ald.

221, 2, 3. Hi versus inverso ordine leguntur in Ald. Turn. Steph. 221, 222. transponuntur in Rob. Heathii ac Porsoni ordinem secutus sum.

224. τὸ μὴ Rob. σκέψαιτο μὴ Ald.

225. ἰδοὺ edd. "ἰδοῦ με, et ἴδε μὲ recte dicitur, et utrumque, ni fallor, Attice: sed ἰδοὺ adverbialiter ponitur sine casu, sicut ἰδὲ est conjunctio." Oudendorp. ad Thom. M. p. 468. Recte igitur in hoc loco ἰδοῦ reposuit Abresch. ut in 241. Mox χειρός Ald.

σπάθης τε πληγάς, εἰς δὲ θηρίων γραφήν.
ἔνδον γενοῦ. χαρᾷ δὲ μὴ 'κπλαγῇς φρένας·
τοὺς φιλτάτους γὰρ οἶδα νῷν ὄντας πικρούς.

ΗΛ. ὦ φίλτατον μέλημα δώμασιν πατρός,
δακρυτὸς ἐλπὶς σπέρματος σωτηρίου,
ἀλκῇ πεποιθὼς δῶμ' ἀνακτήσει πατρός.
ὦ τερπνὸν ὄνομα, τέσσαρας μοίρας ἔχον
ἐμοί· προσαυδᾷν δ' ἔστ' ἀναγκαίως ἔχον
πατέρα τε, καὶ τὸ μητρὸς εἰς σέ μοι ῥέπει

226. ἠδὲ θηρίων γ. Turn. ἐν δὲ Pauwius; haud male. Sophocl. Oed. T. 27. ἐν δ' ὁ πυρφόρος θεὸς Σκήψας ἐλαύνει, ubi vid. Elmsleium. (Nisi tamen in isto loco, quod potius suspicor, tmesis sit pro ἐνσκήψας, uti etiam accepit Auctor Appendicis ad Scapulæ Lexicon) Callim. H. Dian. 137. μέλοι δέ μοι αἰὲν ἀοιδή, Τῇ ἔνι μὲν Λητοῦς γάμος ἔσσεται, ἐν δὲ σὺ πολλή, Ἐν δὲ καὶ Ἀπόλλων, ἐν δ' οἱ σέο πάντες ἄεθλοι. Alia exempla dabunt Philemon ap. Stob. VIII. p. 53. Herodot. II. 172. 176. VI. 86. 28. Theocrit. II. 68. Sed in hoc loco satis bene se habet εἰς δέ, i. e. ἰδοῦ εἰς θηρίων γραφήν. Commate tantum post hunc versum distinguunt Canter. H. Steph. Ceterum θηρίον Ald. θηρίου Rob.

227. μενοῦ Ald. Guelph. μὲν οὖ Turn. Dein μὴκπλαγιῇ Ald. μηκπλαγιῶ Rob. μὴ'κπλαγῇ Med.

228. οἰδωνῶν Ald. Guelph. Ex his et similibus corruptelis satis liquet, quod olim monui, codicem Guelpherbitanum ex editione Aldina transcriptum fuisse.

230. σωτήριος Schutz. Sed monuit Hermannus recte dici Orestem δακρυτὸν ἐλπίδα σπέρματος σωτηρίου, Agamemnonis filium sospitatorem, cujus videndi spes deplorata jam fuerit. σωτήριον G. Burges. ad Eum. 879.

232. ὄμμα edd. ὄνομα reponi jubet Valckenaerius ad Eurip. Phœn. 415. Atque ita Hermannus ad Eurip. Hec. 433. Et hoc probat Porsonus ad Or. 1080.

234. πατέρος Turn. Steph. Stanl. πατέρα σὲ Schutz. Mox. ἐσσέ μοι Ald. ἐπ' ἐμοὶ, factum postea ἐσσὲ μοι, Med.

στέργηθρον,—ἡ δὲ πανδίκως ἐχθαίρεται—
καὶ τῆς τυθείσης νηλεῶς ὁμοσπόρου·
πιστὸς δ' ἀδελφὸς ἦσθ', ἐμοὶ σέβας φέρων.
μόνον Κράτος τε, καὶ Δίκη, ξὺν τῷ τρίτῳ,
πάντων μεγίστῳ, Ζηνί, συγγένοιτό μοι.

ΟΡ. Ζεῦ, Ζεῦ, θεωρὸς τῶνδε πραγμάτων γενοῦ.
ἰδοῦ δὲ γένναν εὖνιν ἀετοῦ πατρός,
θανόντος ἐν πλεκταῖσι καὶ σπειράμασι
δεινῆς ἐχίδνης. τοὺς δ' ἀπωρφανισμένους
νῆστις πιέζει λιμός· οὐ γὰρ ἐντελὴς
θήραν πατρῴαν προσφέρειν σκηνήμασιν.
οὕτω δὲ κἀμὲ τήνδε τ', Ἠλέκτραν λέγω,
ὁρᾷν πάρεστί σοι, πατροστερῆ γόνον,
ἄμφω φυγὴν ἔχοντε τὴν αὐτὴν δόμων.
καὶ τοῦ θυτῆρος καὶ σὲ τιμῶντος μέγα

236. θυθείσης Turn.

238. μόνος Ald. Rob. Med. Hunc versum et 239. Oresti tribuit Turn. Mox σοι pro μοι reponi volunt Stanl. Schutz.

240. πρηγμάτων Ald.

241. ἰδὸν Ald. ἰδὼν Turn. γέννα νιναῖε τοῦ Ald. γεννᾶνιν αἰετοῦ Med. γέννα νῦν αἰετοῦ Rob. γένναν εὖνιν Turn. Steph. ἀετοῦ Pors. quod dubito an non recipiendum fuerit.

242. σπιράμασιν Rob. σπειρήμασι Heathius; rectius vero σπείραμα, a σπειράω formatum.

243. ἀπορφανισμένους Ald. Rob.

244. ἐντελεῖς Pauw. Schutz. ἐντελὴς ad γένναν referendum est.

245. θῆρα πατρῶα Ald. Med. Guelph. An legendum πατρῴοις? θῆραν Rob. προφέρειν Ald. σκηνώμασιν Botheus, quæ quidem forma usitatior est.

248. ἔχοντες Ald.

249. καίτοι θυτῆρος Musgrav. Sed idem fere valet καί, sic positum; et articulus omnino requiritur.

πατρὸς νεοσσοὺς τούσδ' ἀποφθείρας, πόθεν
ἔξεις ὁμοίας χειρὸς εὔθοινον γέρας;
οὔτ' ἀετοῦ γένεθλ' ἀποφθείρας, πάλιν
πέμπειν ἔχοις ἂν σήματ' εὐπιθῆ βροτοῖς·
οὔτ' ἀρχικός σοι πᾶς ὅδ' αὐανθεὶς πυθμὴν
βωμοῖς ἀρήξει, βουθύτοις ἐν ἥμασι.
κόμιζ'· ἀπὸ σμικροῦ δ' ἂν ἄρειας μέγαν
δόμον, δοκοῦντα κάρτα νῦν πεπτωκέναι.

ΧΟ. ὦ παῖδες, ὦ σωτῆρες ἑστίας πατρός,
σιγᾶθ', ὅπως μὴ πεύσεταί τις, ὦ τέκνα,
γλώσσης χάριν δὲ πάντ' ἀπαγγείλῃ τάδε
πρὸς τοὺς κρατοῦντας· οὓς ἴδοιμ' ἐγώ ποτε
θανόντας ἐν κηκῖδι πισσήρει φλογός.

251. εὔθυνον Ald. Turn.

253. ἔλοις ἂν Ald. Turn. Mox εὐπειθῆ omnes. Ut mihi quidem videtur, εὐπιθής est forma poetica. Vide quæ dixi ad Prom. 341.

255. βουθύτοις ἐγήμασιν Ald.

256. δαναΐας μέγαν Ald. Rob. Mox κάρτα deest in Rob.

260. Sic Ald. Turn. Steph. ἐπαγγείλῃ Rob. Porsonus edidit ἀπαγγελεῖ, citra necessitatem; nam quum recte dicatur ὅπως μὴ πεύσεται, vel ὅπως μὴ ἀπαγγείλῃ, quid vetat, quominus utraque constructio in eadem sententia usurpetur? Eurip. Phœn. 90. Ἐπίσχες, ὡς ἂν προυξερευνήσω στίβον, Μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται, Κἀμοὶ μὲν ἔλθῃ φαῦλος, ὡς δούλῳ, λόγος. "Diversos modos," inquit Porsonus, "jungit Euripides, quoniam ad tempora diversa spectant." Si qua vero temporum diversitas apud Euripidem innuitur, eadem certe in hoc loco intelligenda est.

261. Aristoph. Ach. 1156. ὃν ἔτ' ἐπίδοιμι τευθίδος δεόμενον—ubi Berglerus hunc locum contulit, et Eurip. Med. 164. ὃν ποτ' ἐγὼ νύμφαν τ' ἐσίδοιμ' αὐτοῖς μελάθροις διακναιομένους.

ΟΡ. οὗτοι προδώσει Λοξίου μεγασθενὴς
χρησμός, κελεύων τόνδε κίνδυνον περᾶν,
κἀξορθιάζων πολλά, καὶ δυσχειμέρους
ἄτας ὑφ' ἧπαρ θερμὸν ἐξανδώμενος,
εἰ μὴ μέτειμι τοῦ πατρὸς τοὺς αἰτίους,
τρόπον τὸν αὐτὸν ἀνταποκτεῖναι λέγων,
ἀχρημάτοισι ζημίαις ταυρούμενον·
αὐτὸν δ' ἔφασκε τῇ φίλῃ ψυχῇ τάδε
τίσειν μ', ἔχοντα πολλὰ δυστερπῆ κακά.
τὰ μὲν γὰρ ἐκ γῆς δυσφρόνων μειλίγματα
βροτοῖς πιφαύσκων εἶπε, τὰς δὲ νῷν νόσους,
σαρκῶν ἐπαμβατῆρας ἀγρίαις γνάθοις

263. οὗτι Ald. Rob. Conf. Eum. 61. Λοξία μεγασθενεῖ. Ibid. 63. Apollo ait, Οὗτοι προδώσω.

265. κἀξοθριάζων Ald. κἀξορθριάζων Rob. Med.

266. ὑφ' ἧς παρθμὸν Ald. Turn. Guelph. Botheus edidit ὑφ' ἧπαρ τοὐμὸν.—"*Accius in Epigonis ap. Nonium* p. 185, 20." R. P. "*Ullo pro ullus fuero. Accius Epigonis. Qui nisi genitorem ullo, nullum meis dat finem miseriis.*"

269. ἀποχρηματοῖσι Ald. ἀποχρῆμα τοῖσι Turn. Steph. ἀποχρημάτοισι Canter. ἀχρημάτοισι Robortellus, ex correctione Sophiani. Et sic P. Scalig. Pers. 172. Μήτ' ἀχρήματοισι λάμπειν φῶς. Eadem est utriusque vocis significatio. *Ibid.* ταυρούμενος Turn.

273. τὰς δὲ Rob. Pauw. Ceteri τάσδε. Lobeck. ad Sophocl. Aj. 756. ὡς ἔφη λέγων, confert h. l. et Agam. 198. ἄναξ τόδ' εἶπε φωνῶν. Pene suspicor legendum βροτοῖσι φάσκων, *dictitans*, potius quam πιφαύσκων *ostendens*. Musgravius autem conjiciebat, πιφαύσκειν εἶπε γαστέρων νόσους, Σαρκῶν τ'. Locum recte explicat Scholiasta; τοὺς μὲν γὰρ πολίτας λιμώξειν ἐκ γῆς ἔφασκε, πρὸς ἀφοσίωσιν Ἀγαμέμνονος, ὡς μὴ ἐκδικήσαντας· ἡμᾶς δὲ σωματικῶς φθαρῆναι.

274. ἐπεμβατῆρας P. Aurat. quod et ego malim.

λιχῆνας, ἐξέσθοντας ἀρχαίαν φύσιν·
λευκὰς δὲ κόρσας τῇδ' ἐπαντέλλειν νόσῳ.
ἄλλας τ' ἐφώνει προσβολὰς Ἐρινύων,
ἐκ τῶν πατρῴων αἱμάτων τελουμένας,
ὁρῶντα λαμπρόν, ἐν σκότῳ νωμῶντ' ὀφρύν.
τὸ γὰρ σκοτεινὸν τῶν ἐνερτέρων βέλος
ἐκ προστροπαίων ἐν γένει πεπτωκότων,
καὶ λύσσα, καὶ μάταιος ἐκ νυκτῶν φόβος,
κινεῖ, ταράσσει· καὶ διώκεται πόλεως

276. ἐπαντέλλει Ald. Guelph. Med. Hunc versum citat Auctor Etym. M. p. 530, 51. Etymol. Gudian. p. 338.

277. ἄλλας τε φωνεῖ edd. vet. Correxit Stanleius, post Auratum. ἐρινύων Turn. ἐρινύων Ald. Rob. Vid. Gloss. in Prom. 53.

278. ματρῴων Rob. e conjectura. Mox omnes post τελουμένας plene interpungunt.

279. ὁρῶν τε λαμπρὸν ἐν σκότῳ νωμῶν τ' ὀφρύν Pauw. sc. *Apollo.* Heathius vero legit, ὁρῶντα λαμπρὸν ἐν σκότῳ νωμῶν γ' ὑφρύν. Oblitus scilicet ὀφρύν feminini generis esse. Sensus est, *alias etiam prædixit Furiarum aggressiones me clare visurum esse, vel in nocturnis tenebris:* sicut infra ait Orestes, Ὑμεῖς μὲν οὐχ ὁρᾶτε τάσδ', ἐγὼ δ' ὁρῶ. Eumen. 104. Εὔδουσα γὰρ φρὴν ὄμμασιν λαμπρύνεται. Neque tamen hæc omni ex parte mihi placent. An legendum ὁρῶντα λαμπρόν μ', an hic versus transponendus post v. 282?

281. προτροπαίων Ald.

283. διώκεσθαι Ald. Med. unde Porsonus edidit διωκάθει. "Rarior verborum forma in αθω," inquit Ruhnkenius ad Timæi Lex. p. 87. "et ab Atticis in paucis tantum recepta, velut, διωκάθω, εἰργάθω, ἀμυνάθω, εἰκάθω, ὑπεικάθω. His κιάθω adjicit Etymolog. M. p. 8, 18." Horum tamen verborum præsens tempus nusquam legi, nisi apud grammaticos, docet Elmsleius ad Eurip. Med. p. 113. not. et rectius scribi διωκαθεῖν, εἰργαθεῖν, &c. aoristo tempore. In hoc loco certe non requiritur mutatio, si διώκεται sensu passivo accipiatur. De verbis in άθω, sive αθον, vid. etiam Valckenaerii Adnot. in Thom. Mag. p. 156. Alius generis sunt ὁρμάθω et πελάθω.

ἔνθα σ' ἔχουσιν εὐναί,
σκότῳ φάος ἰσόμοιρον;
χάριτες δ' ὁμοίως

ubi totum hunc locum in antistrophica redegit, lectionem receptam sequitur, quam repræsentavi. Sed in Annot. ad Viger. 284. citat τύχοιμ', ἄγκαθεν οὐρίσας, sine ἄν, quam tamen particulam in hujusmodi locutionibus omnino requiri arbitror, quidquid contra dixerint ipse Hermannus, et Reisigius in Comment. de vi et usu particulæ Ἄν, p. 133. Infra 412. Τί δ' ἂν εἰπόντες τύχοιμεν ἄν; Agam. 1203. τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος Τύχοιμ' ἄν; Sophocl. Œd. C. 221. Ποίας πάτρας ὑμᾶς ἂν ἢ γένους ποτὲ Τύχοιμ' ἂν εἰπών; Jure autem negat Dobræus ad Porsoni Aristoph. p. (103.) "adhuc satis probatum, in his formulis ἄν unquam omisisse tragicos, nisi forte, de quo ipse valde dubitat, in melicis; multo minus comicos." Vid. Mus. Crit. Cantab. I. p. 190. Cum hoc loco comparandus Eurip. Or. 1223. ubi Orestes patrem sic invocat; Ὦ δῶμα ναίων νυκτὸς ὀρφναίας, πάτερ, Καλεῖ σ' Ὀρέστης παῖς σὸς ἐπίκουρον μολεῖν Τοῖς δεομένοισι. De ordine stropharum videndus est Hermannus Elem. Doctr. Metr. p. 736.

313. σκότου Pearson. ἰσοτίμοιρον Ald. Rob. Med. Guelph. †ἰσόμοιρον Porson. forte ob productum ι. Observavit autem ad Orest. 9. Etymologi dictum de priore in ἶσος apud scenicos semper correpta, de simplice ἴσος verum esse; compositum ἰσόθεος primam producere in Æschyl. Pers. 80. ἰσόμοιρος primam corripit in Sophocl. El. 86. ὦ φάος ἀγνόν, καὶ γῆς ἰσόμοιρος ἀήρ, ubi Erfurdtius reponi jubet apud nostrum, ἀντίμοιρον, cui favere videatur Scholiastæ interpretatio; ἔκαθεν οὐρίσας: πόρρωθέν σου ἀφοριζόμενος· σὺ μὲν γὰρ ἐν σκότῳ, ἐγὼ δὲ ἐν τῷ φωτί. ἐνάντιον γὰρ τὸ φῶς τῷ σκότῳ. Ab Hermanno intelligitur *lux contigua tenebris*. Sed tota hujus loci difficultas ex eo pendet, quod non perspexerunt interpretes φάος accusativum esse, ad participium οὐρίσας pertinentem; sensus est, *Quid dicam aut quid faciam, ut prospero flatu e longinquo, ubi te habent cubilia, mihi expedire possim lucem tenebris æqualem?* (i. e. lætam fortunam, quæ calamitates compensare queat; ut *post tantos renoventur gaudia luctus.*) Cum hoc optime quadrant sequentia, *tum vero gratiæ celebrarentur, lessus honorem ferens Atridis pristinis ædium dominis.* Schutzius vertit ὁμοίως *tamen*, quasi idem esset ac ὅμως.

κεκλῆντ' ἄν, γόος εὐκλεὴς
προσθοδόμοις Ἀτρείδαις.
ΧΟ. τέκνον, φρόνημα τοῦ στρ. β'.
θανόντος οὐ δαμάζει
πυρὸς μαλερὰ γνάθος,
φαίνει δ' ὕστερον ὀργάς.
ὀτοτύζεται δ' ὁ θνήσκων,
ἀναφαίνεται δ' ὁ βλάπτων·
πατέρων τε καὶ τεκόντων
γόος ἔνδικος ματεύει
τὸ πᾶν, ἀμφιλαφὴς ταραχθείς.
ΗΛ. κλῦθί νυν, ὦ πάτερ, ἐν μέρει ἀντ. ά.
πολυδάκρυτα πένθη.

315. κέκληται Ald. Guelph. Schutz. Ceteri κέκληνται. Musgravius "κέκληται subj. a κέκλομαι." Equidem rescripsi κεκλῆντ' ἄν. De hac forma optativi vide Elmsleium ad Eurip. Heracl. 283. Dobræum ad Aristoph. Plut. 992.

316. πρόσθε δαμεῖσ' Musgr. πρὸς θοδόμοις Ald. Schol. τοῖς πρότερον ἐσχηκόσι δόμον. νῦν γὰρ οὐκ εἰσὶ δόμοι· φροῦδα γὰρ τάδ' ἤδη. (Eurip. Med. 139.)

319. πυρὸς ἡ μ. Ald. Rob. Turn. Articulum omisit Porson: et sic Burneius.

321. ὀτοτύξεται. Rob.

323. πατέρων δὲ Hermann. Butlerus conjicit πατέρων δὲ καὶ θανόντων, *quamvis mortuorum*. καὶ τέκνων A. Bigot. Stanl.

325. Schol. ζητεῖ τὸ ἀντιτιμωρεῖσθαι. ὅμως οὐκ ἠρεμεῖ ἡ ψυχή· ζητεῖ γὰρ παντελῶς ταρασσομένη τὴν ἐκδίκησιν. unde ποινὰν pro τὸ πᾶν reponunt Schutzius et Hermannus. Sed manifestum est, interpretem Græcum voces τὸ ἀντιτιμωρεῖσθαι—τὴν ἐκδίκησιν, supplere, ut id quod subaudiendum est, indicet. Musgravius hæc extudit, κόπαν' ἀμφιλαφῆ χαραχθείς i. e. ὀργισθείς.

326. νῦν edd. vet. νυν Stanl. et post eum reliqui. Personarum notas confundit Robortellus, Oresti tribuens 328—331. 333, &c.

δίπαις τοί σ' ἐπιτύμβιος
θρῆνος ἀναστενάζει.
τάφος δ' ἱκέτας δέδεκται,
φυγάδας θ' ὁμοίως.
τί τῶνδ' εὖ; τί δ' ἄτερ κακῶν;
οὐκ ἀτρίακτος ἄτα;

ΧΟ. ἀλλ' ἔτ' ἂν ἐκ τῶνδε θεὸς χρήζων
θείη κελάδους εὐφθογγοτέρους·
ἀντὶ δὲ θρήνων ἐπιτυμβιδίων
παιὰν μελάθροις ἐν βασιλείοις
νεοκρᾶτα φίλον κομίσειεν.

ΟΡ. εἰ γὰρ ὑπ' Ἰλίῳ στρ. γ'.
πρός τινος Λυκίων, πάτερ,

328. τοῖς ἐπιτυμβιδίοις Ald. Rob. τοὺς ἐπιτυμβιδίους Turn. τοί σ' ἐπιτυμβίδιος Pors. ἐπιτύμβιος Hermann. Butlerus confert Agam. 1556. (1525.) Τίς δ' ἐπιτύμβιον αἶνον ἐπ' ἀνδρὶ θείῳ — πονήσει; Altera forma occurrit v. 336. unde hic etiam reposuit Porsonus.

329. θρήνους Ald. Turn.

332. ἄτ' ἐν κακῶν Ald. αὖτε κακῶς Turn. Agam. 204. τί τῶνδ' ἄνευ κακῶν;

333. Interrogationis notam posuerunt Schutz. Hermann. Porson.

334. ἀλλ' ἐκτ' ἂν Ald.

335. θήη Ald. Rob. Med. Guelph.

337. παίων edd. παιὰν Jacob. Vide notata ad Theb. 254. quibus hoc tantum adjecerim, παιών Ionicam, παιάν vero Doricam formam fuisse ejusdem nominis. Mox ἐμβασιλείοις Ald. et νεοκάτα.

338. Repetenda est particula ἄν ex v. 334. Vid. Elmsl. ad Eurip. Med. p. 150. not. φίλον κομίζει Ald. φίλον κομίζοι Rob. Med. φίλον γὲ κομίζοι Turn. Steph. κομίσειεν Porson. Hermann. Schutz.

340. πόρτινος Ald. Mox κατεναρίσθης edd. ante Porson.

δορίτμητος κατηναρίσθης.
λιπὼν ἂν εὔκλειαν ἐν δόμοισιν,
τέκνων τε κελεύθοις
ἐπίστρεπτον αἰῶνα κτίσας,
πολύχωστον ἂν εἶχες
τάφον διαποντίου γᾶς,
δώμασιν εὐφόρητον.

ΧΟ. φίλος φίλοισι τοῖς ἀντ. β'.
ἐκεῖ καλῶς θανοῦσι,
κατὰ χθονὸς ἐμπρέπων
σεμνότιμος ἀνάκτωρ,
πρόπολός τε τῶν μεγίστων
χθονίων ἐκεῖ τυράννων·

341. δορίδμητος Stanleii conjectura est. Malim δορίκμητος. Cum hoc loco comparandum est Pelei votum apud Eurip. Andr. 1184. Εἴθε σ' ὑπ' Ἰλίῳ ἥναρε δαίμων, Σιμοεντίδα παρ' ἀκτάν. Sophocl. El. 94. Ὅσα τὸν δύστηνον ἐμὸν θρηνῶ Πατέρ', ὃν κατὰ μὲν βάρβαρον αἶαν Φοίνιος Ἄρης οὐκ ἐξένισεν. Uterque colorem traxit ex Odyss. Α. 236. ἐπεὶ οὔ κε θανόντι περ ὧδ' ἀκαχοίμην, Εἰ μετὰ Ϝοῖς ἑτάροισι δάμη Τρώων ἐνὶ δήμῳ, Ἠὲ φιλῶν ἐν χερσίν, ἐπεὶ πόλεμον τολύπευσε· Τῷ κέν Ϝοι τύμβον μὲν ἐποίησαν παναχαιοί, Ἠδέ κε καὶ Ϝῷ παιδὶ μέγα κλέος ἤρατ' ὀπίσσω. Conf. etiam Virgil. Æn. I. 98. et Appian. Hann. p. 571. citatum a Toupio in Suid. I. p. 202.

342. εὔκειαν Ald. et mox τ' ἐκελεύθοις.

344. ἐπὶ στρατὸν Ald. Guelph. Mox κτίσσας Ald. Rob. Turn. et sic Hermannus.

346. διὰ ποντίουτας Ald. διαποντιουτας Rob. διαποντίου τᾶς Med.

348. Hanc Antistropham, Hermanno jubente, Choro libenter adsignavi.

349. τοῖς ἐκεῖ. ἐκεῖ κ. θ. Ald. Turn. θανοῦσιν Ald. Rob.

350. καὶ τὰ Ald.

βασιλεὺς γὰρ ἦς, ὅφρ' ἔζῃς,
μόριμον λάχος πιπλάντων
χεροῖν πεισίβροτόν τε βάκτρον.
ΗΛ. μηδ' ὑπὸ Τρωΐοις ἀντ. γ'.
τείχεσι φθίμενος, πάτερ,
μετ' ἄλλῳ δουρικμῆτι λαῷ

354. ἦσθ' Abreschius; quod quidem magis Atticum esse aiunt Moeris et Thomas Magister. Dein ὅφρα ἔζῃς edd. vet. ὅτ' ἔζῃς mavult Butlerus. Vel hic versus in parenthesi legendus, vel vertendum cum Butlero, *Rex eras, quamdiu vivebas, eorum omnium qui sortem illam fato præscriptam manibus sceptroque populos regente adimplebant.* Displicet tamen πιπλάντων sine articulo.

355. πιμπλάντων edd. vet. πιπλάντων. Heath. probante Butlero, qui monet πίπλημι formatum esse a πλέω, sicut τίθημι a θέω. Vide Glossar. in Pers. 815. Correptionem vocalis ante μπ et μπλ tueri conatus est Musgravius ad Eurip. Iph. A. 124. item Toupius et Jacobsius; quos non sequitur Seidlerus de Verss. Dochm. p. 25. not. Idem tamen ingeniose monet hanc correptionem fortasse eo vindicari posse, quod recentioris ævi Græci, qui, secundum Hermannum de Em. Gr. Gr. p. 54. veterem consonantium vim integram ad hunc diem conservarunt, consonas μπ tam leniter pronuntiant, ut Latinorum *b* et *v* per illas litteras in sua lingua reddant, veluti *barba* μπάρμπα. Hoc tamen argumentum non nimium ponderis habet. ὑπέρκοπος, et ἀπλακεῖν hodie leguntur, ubi olim libri dabant ὑπέρκομπος et ἀμπλακεῖν. Vid. Erfurdt. ad Sophocl. Aj. 127. Hermann. El. Doctr. Metr. p. 47. Glossar. in Theb. 795.

356. πεισίμβροτον edd. πεισίβροτον Pauw. πεισιμβρότῳ τε βάκτρῳ Schutz. Burneius confert Homer. Il. Ω. 783. φαεσίμβροτος ἠώς, cum Pindari Ol. VII. 71. φαυσίβροτος δαίμων.

357. Τρωΐας edd. vet. Τρωΐοις Hermann. Schutz. Malim tamen Τρωϊκοις, ut in Agam. 325.

358. τείχεσσι edd. vet. et Porson. τείχεσι Heath.

359. ἄλλων ante Stanleium legebatur. Interpretes connectunt πολύχωστον ἂν εἶχες τάφον—μηδ' ὑπὸ Τρωΐοις, κ. τ. λ. quod vereor ut recte fieri possit, quum potius

παρὰ Σκαμάνδρου πόρον τέθαψαι· 360
πάρος δ' οἱ κτανόν-
τες οὕτω δαμῆναι * * *
θανατηφόρον αἶσαν
πρόσω τινὰ πυνθάνεσθαι
τῶνδε πόνων ἄπειρον. 365

ΧΟ. ταῦτα μέν, ὦ παῖ, κρείσσονα χρυσοῦ,
μεγάλης δὲ τύχης καὶ Ὑπερβορέου
μείζονα φωνεῖς, ὀδυνᾷ γάρ.
ἀλλὰ διπλῆς γὰρ τῆσδε μαράγνης

dicendum esset οὐδ' ὑπὸ Τρ. Si locus est sanus, continuatur votum, εἴ γὰρ κατηναρίσθης—μηδ' ὑπὸ Τρ. Locum recte intellexit Scholiasta; γυναικικῶς οὐδὲ τούτῳ ἀρέσκεται, ἀλλὰ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ἀνῃρῆσθαι, i. e. Electra vero, velut femina, ne hoc quidem Orestis votum probat, scilicet ut pater olim ante Trojam succubuisset; sed potius hoc sibi placiturum fuisse dicit, si pater omnino intactus evasisset, interfectores autem prius interisset; ut fatum, quod mortem iis intulerit, e longinquo aliquis, harum calamitatum expers, audivisset. Dedi autem δουρικμῆτι pro δορικμῆτι.

361. οἱ κτανόντες νιν edd. νιν omisit Burneius. Hermannus vero corrigit, πάροιθε θανὼν ἢ κτανόντεσσιν οὕτω δαμῆναι, quod mirabor si ipse hodie probet.

362. οὕτως edd. ante Porson. Schol. δαμῆναι: λείπει τὸ ὤφελον πρὸ τοῦ ἀποθανεῖν τὸν πατέρα.

364. πρόσσω edd. πρόσω Hermann.

368. φωνεῖ Ald. Rob. Med. Guelph. Dein ὀδυνᾶσαι γὰρ edd. ὀδυνᾶσα sine γὰρ Hermann. Schutz. Sed ὀδυνᾷν vim habet transitivam, *vexare*. "*Pro* ὀδυνᾶσαι γάρ, *ut citat Valckenaerius ad Euripid. Hippol. lege* ὀδυνᾷ γάρ, *ut sit versus paræmiacus.*" R. P.

369. μαράγμης Ald. Med. Guelph. μαράγνης Rob. μαραίνης Turn. et recentiores: sed μαράγνης Heath. et Porson. sicut legitur in Platone Comico ap. Polluc. X. 56. Incert. Rhes. 817. ubi Scholiasta monet Herodianum scribere penatuce μαράγνα. Apud Hesychium etiam hanc formam reponunt viri

δοῦπος ἱκνεῖται· τῶν μὲν ἀρωγοὶ 370
κατὰ γῆς ἤδη· τῶν δὲ κρατούντων
χέρες οὐχ ὅσιαι στυγερῶν τούτων·
παισὶ δὲ μᾶλλον γεγένηται.
ΗΛ. τοῦτο διαμπερὲς οὖς στρ. δ'.
ἵκεθ', ἅπερ τε βέλος. 375
Ζεῦ, Ζεῦ, κάτωθεν ἀμπέμπων
ὑστερόποινον ἄταν,
βροτῶν τλήμονι καὶ πανούργῳ
χειρί, τοκεῦσι δ' ὅμως τελεῖται.

docti pro μάραινα. Photius, Μάραγνα: μάστιξ.

372. στυγερὸν τοῦτο Aurat. στυγερῶν ὄντων Hermann. στυγερῶν θανάτων Schutz. στυγερὸν τοῦτ' οὖν Bothe. An legendum χέρες οὐχ ὅσιαι. στυγερὼ τούτω· *utrumque horum difficile et odiosum; pueris tamen (i. e. Oresti et Electræ) gravius est:* i. e. molestius est, certamine imminente, opitulatoribus carere, quam manus pollutas habere. Sed hoc non omnino placet. Locum certe non intellexit interpres Græcus; χέρες οὐχ ὅσιαι: τοῦτο ἰδίᾳ ἀναπεφώνηται, τῶν ἄγαν στυγερῶν τούτων, τοῦτο δὲ μᾶλλον Ἀγαμέμνονος τοῖς παισὶν αὐτοῦ συμβέβηκεν· πρὸς ὃ ἐπάγει Ἠλέκτρα ὅτι ὡς βέλος ὁ λόγος οὗτος ἥψατό μου.

374. διαπρεπὲς Rob. Hic. versus et 375. in pentametrum elegiacum conjungi possunt.

375. ἄτε περ βέλος Turn. Steph. Stanl. Porson. ἅπερ τε Ald. Rob. Med. Guelph. Hermann. quod nescio an alias dictum sit pro ἅτε. Olim suspicabar legendum ἅπερ τι βέλος.

376. ἄμπεμπε Bigot. ἄμπεμπ' ὦ Musgr. ἄμπεμψον Portus, qui et Orestis personam hic loqui putat. Sed Auratus Ηλ.

377. ἄτην Rob. Med.

379. τοκεῦσι δόμῳ στελεῖται Rob. τοκεῦσιν ὅπως τέληται Scalig. Bothe. et Scholiasta quidem legisse videtur ὅπως, qui ita scribit, ἵνα τὸ ὅμοιον καὶ ἴσον τῷ πατρί μου φυλαχθῇ. H. Stephanus conjicit το-

ΧΟ. ἐφυμνῆσαι γένοιτό μοι στρ. ε.
πευκάεντ' ὀλολυγμὸν ἀνδρὸς
θεινομένου, γυναικός τ'
ὀλλυμένας, τί γὰρ κεύ-
θω φρενὸς οἷον ἔμπας
ποταῖται, πάροιθέν τε πρώρας,
δριμὺς ἀήτας, κραδίας
θυμός, ἔγκοτον στύγος;
ΟΡ. καὶ ποτ' ἂν ἀμφιθαλὴς ἀντ. δ'.
Ζεὺς ἐπὶ χεῖρα βάλοι,

κεῦσι δ' ὅμως τελεῖτε. Totus hic locus intricatus est, nec quibus personis variæ carminis partes adsignandæ sint, satis liquet.

381. πευκήεντ' edd. vet. πευκάεντ' Hermann.

382. θεινόμενον Ald. Guelph. Mox ὀλυμένας Ald. ὀλλυμένης Rob. In his versibus distribuendis secutus sum Seidlerum de Verss. Dochm. p. 45.

384. θεῖον ἔμπας edd. οἷον optime Hermannus. τοῖον et θεῖον confusa sunt, ut opinor, in Theb. 577. Scholiasta tamen legerat θεῖον, quantum ex interpretatione ejus colligere licet: ὅμως τὸ εἱμαρμένον περίπταται πάντας, καὶ οὐκ ἂν ἐπιβουλευθείη παρὰ τὸ μοιρίδιον. Seidlerus l. c. legit, τί γάρ κεύθω φρενί; θοῦον ἔμπας.

386. δριμὺ ἄκται καρδίας Ald. δριμὺς ἄκται καρδίας Rob. δριμείας τὲ καρδίας Turn. Steph. δριμὺς ἦται καρδίας Porson. δριμείας κραδίας Hermann. Codex vero Mediceus exhibet δριμὺς ἀήται, "forte pro ἀήτας," inquit Salvinius. Et hoc recipiendum judicavi, quum optime cum præcedentibus cohæreat, πάροιθεν πρώρας δριμὺς ἀήτας, Angl. *a sharp gale right ahead.*

387. θύματος Hermann. εἴκοτον Ald.

388. ποτέ vertendum est *tandem aliquando:* sicut in Eurip. El. 766. Ὦ θεοί, Δίκη τε πάνθ' ὁρῶσ', ἦλθές ποτε. Sed nescio an potius cum interrogatione legi dabeat, sicut apud Stanleium. ἀμφιθαλῆ Jacob. Sed vide Glossarium. Botheus legit εἴ ποτ' ἂν ἀμφ. *si aliquando:* quod solœcum est.

φεῦ, φεῦ, κάρανα δαΐξας.
πιστὰ γένοιτο χώρᾳ.
δίκαν δ' ἐξ ἀδίκων ἀπαιτῶ.
κλῦτε δὲ τὰ χθονίων τετιμέναι.

ΧΟ. ἀλλὰ νόμος μὲν φονίας σταγόνας,
χυμένας εἰς πέδον, ἄλλο προσαιτεῖν
αἷμα· βοᾷ γὰρ λοιγὸς Ἐρινύν,
παρὰ τῶν πρότερον φθιμένων ἄτην
ἑτέραν ἐπάγουσαν ἐπ' ἄτῃ.

ΗΛ. ποῖ, ποῖ δὴ νερτέρων τυραννίδες; στρ. στ'.
ἴδετε, πολυκρατεῖς ἄραι τῶν φθιμένων,

390. καραδαναΐξας Ald. δαΐξαι Musgr. Electræ personam præfigit Portus. Æschylus, Homeri auctoritatem secutus, primam in δαΐζω communem facit. Brevis est in Suppl. 688. τάνδε πόλιν δαΐξων.

393. Locus manifeste corruptus; qui nec sensui nec metro satisfacit. Schol. τετιμέναι: αἱ ἐριννύες παρὰ τῶν χθονίων θεῶν τετιμημέναι. Sententiæ conveniret κλῦτε τάδε, χθονίων τύραννοι. Cf. 399.

394. ἀλλ' ἄνομος Ald. Rob. Mox ἐς πέδον libri. Hi versus anapæstici iis respondent, quorum primus est v. 334.

396. βοαὶ Ald. λοιγὸν Ἐριννὺς edd. pleræque (ἐριννὺς Ald. Rob.) λοιγὸς Ἐριννὺν Hermann. Si vulgatum retinemus, legi potest in v. 398. ἐπάγουσιν, cum Bigot.

397. προτέρων edd. vet. πρότερον P. et sic Porsonus in schedis, conferens Philemon. Stob. 27. 194. 29. 127. Ὡς ἡδέως μοι γέγονε τὰ πρότερον κακά. (πρότερα Grot. vide R. P. Adv. p. 159) Adjice Machon. Athen. XIII. p. 582. A. Φιλεῖν, καθάπερ ταῖς πρότερον ἡμέραις ἀεί. Demosth. Ol. I. v. fin. καιρός—ὃς οὐδενός ἐστιν ἐλάττων τῶν πρότερον ἐκείνων ubi edd. nonnullæ προτέρων.

398. "Alii ἐπάγουσ' ἐπ' ἄτῃ, non male, opinor; ut scilicet jungatur cum nominativo Ἐριννύς." H. Steph. ἀπάγουσαν ἀπ' Rob. ἐπάγουσ' ἐπ' Turn. ἐπάγουσ' ἔτ' ἐπ' ἄτῃ conjicit Butler.

399. τυραννίδος Ald. Turn.

400. ἴδεσθε P. φθειμένων Ald. τῶν inseruit Burneius. In proximo versu ἴδετε habet Turn.

ἴδεσθ' Ἀτρειδᾶν τὰ λοίπ' ἀμηχάνως
ἔχοντα καὶ δωμάτων
ἄτιμα. ποῖ τις τράποιτ' ἄν, ὦ Ζεῦ;
ΧΟ. πέπαλται δ' αὖτέ μοι φίλον ἀντ. ε.
κέαρ, τόνδε κλύουσαν οἶκτον· 405
καὶ τότε μὲν δύσελπις,
σπλάγχνα δέ μοι κελαινοῦ-
ται πρὸς ἔπος κλυούσῃ·
ὅταν δ' αὖτ' ἐπ' ἀλκῆς θρασεῖα,
* * ἀπέστασεν ἄχος 410
πρὸς τὸ φαίνεσθαι καλῶς.
ΟΡ. τί δ' ἂν εἰπόντες τύχοιμεν; ἢ τάπερ ἀντ. ς'.
πάθομεν ἄχεα πρός γε τῶν τεκομένων

402. ἔχονται Ald.

403. πετιστραποιτ' Med. πᾶ τις edd. ποῖ τις Elmsleius ad Eurip. Heracl. 595.

404. πεπάλαται Ald. Rob. De constructione, πέπαλταί μοι κέαρ— κλύουσαν, vid. ad Agam. 1022. Matthiæ Gr. Gr. §. 555. Obs. 3. Schol. κλύουσαν: ἀντὶ τοῦ κλυούσῃ.

407. κελαινᾶται Ald.

409. ὅτ' ἂν δ' αὖτ' ἐπαλκες θραρέα πείστασεν Ald. ἐπαλκὲς θραρέα πέστασεν Rob. Bigot. ἐπαλκὲς θρασεῖ' ἀπέστασεν Turn. Steph. ἐπαλκὲς θρασεῖαν Hermann.

410. ἀπέσταξεν Schutz. Suppleo, ἐλπίς. Totam vero sententiam hunc in modum constituo; Τότ' ἂν δ' αὖτ' ἐπ' ἀλκῆς θρασεῖα | ἐλπὶς ἀπέστασεν ἄχος, *modo despero, modo vero spes, auxilio confidens, mentis angorem dimovere solet.* Confer Agam. 100.

411. πρὸς τὸ φανεῖσθαί μοι καλῶς edd. φανῆναι Portus, vel Pearsonus.

412. πάντες pro εἰπόντες Ald. liber Robortelli. τύχοιμεν ἄν edd. ἂν deleri jussit Hermannus. Scripsi ἢ pro ἤ. "Alii ὦ πάτερ, at Schol. videtur utrumque legisse, τύχοιμεν ἄν, ὦ πάτερ, ἢ τάπερ. Certe quod ad sensum attinet ἢ τάπερ necessarium est: at ὦ πάτερ subaudiri potest." H. Steph. ὦ πάτερ pro ἢ τάπερ Turn.

413. ἄχθεα omnes. Schol. in vo ces τὰ δ' οὔτι interpretatur τὰ ἄχη.

πάρεστι σαίνειν· τὰ δ' οὔτι θέλγεται.
λύκος γὰρ ὥστ' ὠμόφρων
ἄσαντος ἐκ ματρός ἐστι θυμός.

ΗΛ. ἔκοψ' Ἄρειον κομμόν· εἶτα Κισσίας στρ. ζ'.
νόμοισιν πολεμιστρίας
ἀπρικτόπληκτα, πολυπλάνητα δ' ἦν ἰδεῖν
ἐπασσυτεροτριβῆ τὰ χερὸς ὀρέγματα,
ἄνωθεν, ἀνέκαθεν, κτύπῳ δ' ἐπιῤῥοθεῖ
κροτητὸν ἀμὸν καὶ πανάθλιον κάρα.
ἰώ, ἰώ, δαΐα πάντολμε μᾶτερ,
δαΐαις ἐν ἐκφοραῖς,

415. ὠμόφρον Ald.

417. ἔκοψε κομμὸν Ἄρειον edd. "Vel transpone Ἔκοψ' Ἄρειον κομμόν, vel lege, quod sententiam melius connectit, Κομμὸν δ' ἔκοψ' Ἄρειον." PORSON. Præf. ad Hec. p. viii. εἴτε edd. εἶτα Tyrwhitt.

418. πολεμιστρίας libri universi; quod vide an in πολεμιστηρίας mutandum sit, ut versus melius cum antistrophico congruat. Aristoph. Pac. 234. καὶ γὰρ ὥσπερ ᾐσθόμην Καὐτὸς θυείας φθέγμα πολεμιστηρίας. Adjectivum tamen πολεμιστηρίας non omnino placet.

419. ἀπρίγκτοι πλήκτα edd. ἀπριγκτόπληκτα Scaliger. ἄπρηκτα πολύπλαγκτ' Hermann. Dubito num scribendum sit ἀπριγδόπληκτα. Pers. 1057. Καί μοι γενείου πέρθε λευκήρη τρίχα. ΧΟ. Ἀπριγδ' ἄπριγδα, μάλα γόεδνα.

Ibid. πολύπλαγκτα δὴν Ald. πολυπάλαγκτα Rob. πολύπλαγκτα exhibent ceteri, quod ob metrum leviter immutavi.

420. ἐπασσυτέρω τριβῇ Ald. Mox ὀρείγματα Ald. ὀρύγματα Turn. "quod equidem," inquit Hermannus, "nec prorsus damnare, nec defendere ausim." Vulgatum defendit locus Agam. 1079. Προτείνει δὲ χεὶρ ἐκ χερὸς ὀρέγματα. Musgravius conjecerat ἐπασσύτερ' ἀτριβῆ τε, "moræ expertia."

421. ἐπερῥόθει Heath. Stanl. in curis secundis, probante Butlero.

423. Voces ἰώ, ἰώ extra metrum sunt. δαΐα Ald.

ἄνευ πολιτᾶν ἄνακτ', 425
ἄνευ δὲ πενθημάτων
ἔτλης ἀνοίμωκτον ἄνδρα θάψαι.
ΟΡ. τὸ πᾶν ἀτίμως ἔλεξας, οἴμοι· στρ. ή.
πατρὸς δ' ἀτίμωσιν ἆρα τίσει,
ἕκατι μὲν δαιμόνων, 430
ἕκατι δ' ἀμᾶν χερῶν·
ἔπειτ' ἐγὼ νοσφίσας ὀλοίμαν.
ΗΛ. ἐμασχαλίσθη δ' ἔθ', ὡς τόδ' εἴδῃς, ἀντ. ή.
ἔπρασσε δ' ᾗπέρ νιν, ὧδε θάπτει,
μόρον κτίσαι μωμένα 435

427. ἐτλ' ᾗανοίμοκτον Ald. ἔτλη, ἀνοίμωκτον Turn.

428. ἄτιμ' ὅσ' ἔλεξας Musgrav.

429. ἀρὰ Rob. Steph. ἄρα Turn. ἆρα Heath. Hermann. Porson. τίσει edd. vet. τίσει' Porson. sed nescio an præstet futurum retinere post particulam ἄρα, *certe luet.*

432. ἐλοίμαν Med. Guelph. Ald. Rob. Scholiasta hæc habet; νοσφίσας ὀλοίμαν: ἐκ τούτου εἴρηται τὸ, Τεθναίην, ὅτ' ἐκεῖνον ἀποπνεύσαντα πυθοίμην, Καλλιμάχου. (Fr. CCXIX.) "Verba sunt Hecales pro salute Thesei vota Jovi facientis," inquit Eldikius Susp. p. 23. Sed in rem plane contrariam a Scholiasta citantur; nempe ad illustrandum Orestæ votum pro interitu Clytæmnestræ factum. Callimacheis simile est istud Mimnermi I. 2. Τεθναίην, ὅτ' ἐμοὶ μηκέτι ταῦτα μέλοι. Cum hoc loco melius congruit Eurip. El. 281. a Stanleio laudatus, Θάνοιμι, μητρὸς αἷμ' ἐπισφάξασ' ἐμῆς. item v. 663. Εἰ γὰρ θάνοιμι τοῦτ' ἰδὼν ἐγώ ποτε.

433. ἐμασχαλίσθης δὲ τωστοσεῖδυ Ald. ἐμασχαλίσθη δέτωστοστείδης Rob. ἐμασχαλίσθης δέ τ' ὥς τότ' ἔδυ Turn. Steph. ἐμασχαλίσθη δ' ἔθ', ὡς τοῦτ' εἰδῇς Canter. τόδ' pro τοῦτ' Pauw. Vid. infra 1008.

434. ἀπερ νὶν Ald. ἄπερ Rob. Turn. Porson. ᾗπερ P. Schutz. Hermann. Butler.

435. μόρον κτεῖναι Ald. Turn. Steph. θεῖναι Rob. Porson. κτίσαι

ἄφερτον αἰῶνι σῷ.
κλύεις πατρῴους δύας ἀτίμους.

ΟΡ. λέγεις πατρῷον μόρον. ΗΛ. ἐγὼ δ' ἀπεστάτουν,
ἄτιμος, οὐδὲν ἀξία· [ἀντ. ζ'.
μύχου δ' ἄφερκτος, πολυσινοῦς κυνὸς δίκαν,
ἑτοιμότερα γέλωτος ἀνέφερον λίβη,
χαίρουσα πολύδακρυν γόον κεκρυμμένα.
τοιαῦτ' ἀκούων ἐν φρεσὶν γράφου, δι' ὠ-
τῶν δὲ συντέτραινε μῦθον
ἡσύχῳ φρενῶν βάσει.
τὰ μὲν γὰρ οὕτως ἔχει,
τὰ δ' αὐτὸς ὄργα μαθεῖν.
πρέπει δ' ἀκάμπτῳ μένει καθήκειν.

Stanl. quod tuetur Butlerus ex v. 344. αἰῶνα κτίσας. Hermannus scribit μόρον γε μαιμωμένα. sed hic usus verbi κτίζω omnino Æschyleus est.

436. ἄφερκτον Ald. Guelph. Vid. ad v. 440.

437. κλύει Ald. Rob. πατρωΐους et mox πατρωΐον edd. ante Porson. δυσατίμους edd. vet. δύας ἀτίμους Pearson. Stanl. Porson.

438. Orestæ personam indicavit P. Voces λέγεις πατρῷον μόρον pro glossemate notaverat Auratus. Hermannus legit, πατρῷον λέγεις, πατρῷον μόρον. Mox ἐπεστάτουν Ald. Turn.

439. οὐδένος ἀξία Hermann.

440. ἄφερτος Rob. πολυσίνου edd. ante Porson. qui πολυσίνους.

441. ἑτοιμώτερα Ald.

442. κεκρυμένα Ald.

443. φρεσσὶν Ald. φρεσὶ Turn. ἐν φρεσὶν σαῖσιν Seidler. de Verss. Dochm. p. 195. δ' ἰωτῶν Ald.

444. συμμέτραινε Rob. σὺ τέτραινε Turn. σῶν pro συν legendum puto.

445. φρονῶν Ald. Rob. Guelph. Dein βάθει Jacobs. in Anthol. Pal. p. 46.

447. σὰ δ', *tua*, Musgr. ὄργα Scalig. Pauw. Hermann. Scholiasta; ὄργα: ἀντὶ τοῦ, μάθε, τῷ τρόπῳ σου. Ceteri ὀργᾷ.

448. ἀκαμπτόμενον καθήκειν Ald.

ΟΡ. σέ τοι λέγω, ξυγγενοῦ, πάτερ, φίλοις. στρ. θ'.
ΗΛ. ἐγὼ δ' ἐπιφθέγγομαι κεκλαυμένα.
ΧΟ. στάσις δὲ πάγκοινος ἄδ' ἐπιῤῥοθεῖ·
ἄκουσον εἰς φάος μολών·
ξὺν δὲ γενοῦ πρὸς ἐχθρούς.
ΟΡ. Ἄρης Ἄρει ξυμβάλοι, Δίκα Δίκᾳ. ἀντ. θ'.
ΗΛ. ἰὼ θεοί, κραίνετ' ἐνδίκως * *
ΧΟ. τρόμος μ' ὑφέρπει κλύουσαν εὐγμάτων.
τὸ μόρσιμον μένει πάλαι,
εὐχομένοις δ' ἂν ἔλθοι.
ὦ πόνος ἐγγενής, στρ. ι.
καὶ παράμουσος Ἄτας
αἱματόεσσα πλαγά.
ἰὼ δύστον' ἄφερτα κήδη·
ἰὼ δυσκατάπαυστον ἄλγος,
δώμασιν ἔμμοτον. ἀντ. ι.

449. Hunc versum Oresti tribuunt Schutz. Hermann. φίλοισι edd. ante Porson.

451. ὦδ' Ald. Turn. ἄδ' Rob. Schutz. Hermann. Hunc versum Choro adsignavit Hermannus.

454, 5, 6. In distributione personarum Botheum secutus sum.

454. ξυμβάλλει Ald. Rob. Turn. ξυμβαλεῖ Pauw. ξυμβάλοι Porson.

455. ἰώ in fine versus supplet Burneius. Accusativus potius excidit, ad verbum κραίνετε pertinens. δίκας satis apte reponit Hermannus.

459. ἰὼ edd. vet. ὦ Hermann. ἐκγενὴς Scaliger contra sensum; confer v. 466. ἀγγενὴς Ald.

460. ἄτης edd. vet. et Porson. ἄτας Hermann. Mox πλαγή Rob.

462. ἀφόρητα Ald.

464. ἔμμονον Aurat.

οὐδ' ἑκάς, οὐδ' ὑπ' ἄλλων
ἔκτοθεν, ἀλλ' ὑφ' αὐτῶν
αἰῶν' ἀναιρεῖν, αἱματηρᾶν
θεῶν τᾶν κατὰ γᾶς ὅδ' ὕμνος.

ἀλλὰ κλύοντες, μάκαρες χθόνιοι,
τῆσδε κατευχῆς, πέμπετ' ἀρωγὴν
παισὶν προφρόνως ἐπὶ νίκην.

ΟΡ. πάτερ, τρόποισιν οὐ τυραννικοῖς θανών,
αἰτουμένῳ μοι δὸς κράτος τῶν σῶν δόμων.
ΗΛ. κἀγώ, πάτερ, τοιάνδε σου χρείαν ἔχω,
φυγεῖν, μέγαν προσθεῖσαν Αἰγίσθῳ μόρον.
ΟΡ. οὕτω γὰρ ἂν σοι δαῖτες ἔννομοι βροτῶν
κτιζοίατ'· εἰ δὲ μή, παρ' εὐδείπνοις ἔσει

465. τῶν δ' ἑκας οὐδ' ἀπ' ἄλλων edd. δώμασιν ἔμμοτον τῶν ἑκάς, Hermann. τοῖσδ' ἄγος Butler. τῶν οὐδ' ἑκὰς Musgr.

466. ὑπ' αὐτῶν edd. ἀπ' αὐτῶν conjicit Butlerus. Constructio est αὐτοὺς ὑφ' ἑαυτῶν αἰῶν' ἀναιρεῖν, pro ὑπ' ἀλλήλων.

467. αἰω μαναιρεῖν Ald. αἰωμαναιρεῖν Rob. οἴκων ἀφαιρεῖν Butler. παιῶν' ἀνευρεῖν Musgrav. Etiamnum latet aliqua corruptio.

468. τᾶν inseruit Hermannus.

470. κατ εὐχῆς Ald. Rob.

471. παισὶ Ald. Turn. Mox νίκῃ P. Sed recte se habet accusativus: vid. Matthiæ G. G. §. 586. c.

474. τοιάδε Ald. Rob. Med.

475. Deest μόρον in Ald. Rob. Guelph. Canterus conjecit φυγεῖν με λαμπρὸν θεῖσαν Αἰγίσθῳ μόρον. Schutzius vero, τυχεῖν γάμων προσθεῖσαν Αἰ. μ. Botheus, φυγεῖν με γοῦν. Si quid mutandum, melius esset λαμπρῶς θεῖσαν, quam λαμπρόν.

476. Hunc versum et duos proxime sequentes Oresti adsignat Schutzius; quod recte factum confirmat v. 479. collatus cum vv. 472. 474.

ἄτιμος ἐν πυροῖσι κνισωτοῖς χθονός.
ΗΛ. κἀγὼ χοάς σοι τῆς ἐμῆς παγκληρίας
οἵσω πατρῴων ἐκ δόμων γαμηλίους· 480
πάντων δὲ πρῶτον τόνδε πρεσβεύσω τάφον.
ΟΡ. ὦ γαῖ', ἄνες μοι πατέρ' ἐποπτεῦσαι μάχην.
ΗΛ. ὦ Περσέφασσα, δὸς δέ γ' εὔμορφον κράτος.
ΟΡ. μέμνησο λούτρων, οἷς ἐνοσφίσθης, πάτερ.
ΗΛ. μέμνησο δ', ἀμφίβληστρον ὡς ἐκαίνισαν. 485
ΟΡ. πέδαις ἀχαλκεύτοις ἐθηρεύθης, πάτερ.

478. ἐμπύροισι Canter. Aurat. ἐμπόροισι i. e. μετοίκοισι, Musgr. Dein κνισωτοῖς Ald. Turn. κνισωτεῖς Rob. Ceteri κνισσωτοῖς. Vid. ad Prom. 505. et Glossarium.

482. ὦ γαῖα; ἄνες μοι Rob. Personæ signa omisit Robortellus.

483. ὥπερ σέφασαδὸς Ald. δὸς δέ τ' edd. omnes. † δὸς δέ τ' Porson. δὸς σὺ δ' Aurat. "δέ τε apud tragicos quoque invenitur; sed nescio an corrigi debeat. Æsch. Choeph. 448. Eurip. Helen. 517. In Ione 1378. Schæferus recte, ut mihi videtur, scribendum censet, τλήμων δὲ χἠ τεκοῦσα." Hermanni verba sunt, ad Viger. 316. In Helenæ loco legendum videtur κακῶν δ' ἔθ' ἡμῖν ἔσχατον. Vulgatum in hoc versu defendit Seidlerus ad Eurip. El. 667. "Τε copulat sententias ἄνες μοι et δὸς κράτος, δὲ autem inseritur, quod nova persona compellatur, ut Prometh. 981. καὶ σὲ δ' ἐν τούτοις λέγω." Hodie, ut opinor, vix hæc scriberet vir doctissimus. εὔμορφον κράτος contulit Hermannus cum Soph. Œd. T. 183. εὐῶπα πέμψον ἀλκάν.

485. ᾧ σ' ἐκαίνισαν edd. ἐκαινέτην Valckenaerius ad Eurip. Phœn. 1310. sicut in Scolio ap. Athen. XV. p. 695. B. de Harmodio et Aristogitone; Ἄνδρα τύραννον Ἵππαρχον ἐκαινέτην. Verbum καινίζω significat *primus utor;* in hoc loco vertas, *memento autem quo pacto reti (i. e. tunica) usi sunt.* Agam. 1038. Εἶκουσ' ἀνάγκῃ τῇδε, καίνισον ζυγόν. ubi vid. Glossar. Nec displiceret in v. 484. ὡς ἐνοσφίσθης, vel. οἷ' ἐνοσφίσθης.

486. πέδαις δ' ἀχαλκεύτοις edd. Particulam excludendam esse monuit Stanleius.

ΗΛ. αἰσχρῶς τε βουλευτοῖσιν ἐν καλύμμασιν.
ΟΡ. ἆρ' ἐξεγείρει τοῖσδ' ὀνείδεσιν, πάτερ;
ΗΛ. ἆρ' ὀρθὸν αἴρεις φίλτατον τὸ σὸν κάρα;
ΟΡ. ἤτοι Δίκην ἴαλλε σύμμαχον φίλοις,
ἢ τὰς ὁμοίας ἀντίδος βλάβας λαβεῖν,
εἴπερ κρατηθεὶς γ' ἀντινικῆσαι θέλεις.
ΗΛ. καὶ τῆσδ' ἄκουσον λοισθίου βοῆς, πάτερ.
ἰδὼν νεοσσοὺς τούσδ' ἐφημένους τάφῳ,
οἴκτειρε θῆλυν, ἀρσένος θ' ὁμοῦ γόνον·
καὶ μὴ 'ξαλείψῃς σπέρμα Πελοπιδῶν τόδε.
οὕτω γὰρ οὐ τέθνηκας, οὐδέ περ θανών.
παῖδες γὰρ ἀνδρὶ κληδόνες σωτήριοι

487. ἐγκαλύμμασιν P. Hermannus, Obss. p. 96. ait βουλευτοῖς pro ἐπιβουλευτικοῖς sibi quidem novum esse: et legendum putat βουθύτοισιν ἐν καλύμμασιν. *hostiæ more mactatus es.* βουλευτοῖς vero minime pro ἐπιβουλευτικοῖς ponitur: constructio est ἐν καλύμμασιν αἰσχρῶς βουλευτοῖσιν, *turpiter excogitatis.*

489. Hinc Tyrwhittus emendavit Eurip. El. 942. Ἡ μὲν γὰρ ἀεὶ παραμένουσ' αἴρει κάρα. Vulgo κακά.

490. Orestis nomen præfixit Schutzius; et Electræ v. 493.

491. Stanleius et Schutzius corrigunt, καὶ τὰς ὁμοίας. Et sic Bigot. Sed requiritur ἤ post ἤτοι. Pro βλάβας Canterus et Musgravius λαβάς. Musgravius allegat Suid. Ὁμοίας λαβάς. ἀντὶ τοῦ μεταλήψεις καὶ μεταθέσεις. Locus est in Platonis Phædr. p. 340. E. Metaphora a palæstra desumta.

495. οἴκτειρον Rob.

496· μὴξ ἀλείψῃς Ald.

498. Stanleius post Portum, maluit legere κίονες σωτήριοι; collato Eurip. Iph. T. 59. Στύλοι γὰρ οἴκων εἰσι παῖδες ἀρσένες. Hunc locum, corruptum tamen, et sub Sophoclis nomine, citat Clemens Alex. Strom. II. p. 422. a Stanleio indicatus; παῖδες δὲ ἀνδρὶ κατ' αἶαν

θανόντι· φελλοὶ δ' ὥς, ἄγουσι δίκτυον,
τὸν ἐκ βυθοῦ κλωστῆρα σώζοντες λίνου.
ἄκου'· ὑπὲρ σοῦ τοιάδ' ἐστ' ὀδύρματα.
αὐτὸς δὲ σώζει τόνδε τιμήσας λόγον
ΧΟ. καὶ μὴν ἀμεμφῆ τόνδ' ἐτεινάτην λόγον,

ὄντι κληδονες γέγαασι· φελλὸς δ' ὡς ἄγουσι δίκτυον τὸν ἐκ βυθοῦ καὶ κλωστῆρα σώζοντες λίνῳ. ubi voces κατ' αἶαν ὄντι ex κατθανόντι depravatas esse monet Gatakerus A. M. II. 20. p. 383. F. corrigitque λίνου, quomodo Euripides ap. Polluc. VII. 10. λίνον κλωστῆρα dixit.

499. φελοί Ald. Eustath. ad Il. Θ. p. 713, 33. φελλοὶ ὅπως δίκτυον ἀνέχουσιν ἄνω, κατ' Αἰσχύλον.

500. λίνον Ald. Turn. quod probant Pauwius et Butlerus. λίνου cum Robortello tuentur Abresch. Stanl. Spanhem. ad Aristoph. Ran. 1391. Sic etiam Porson. Schutz. Dicitur κλωστὴρ λίνου, ut στέφανος ποίας et similia: vid. Matthiæ G. G. §. 375, 2.

502. τόνδ' ἐτιμήσας Ald.

503. καὶ μὴν ἀμόμφητον δέ τινα τὸν λόγον Rob. Turn. Steph. omittit Ald. τίμα pro τινα Scalig. τιμᾷ Heath. Versum quasi spurium damnat Hermannus Obss. p. 97. sed mutata sententia defendit in Diss. de Verss. ap. Æsch. Spuriis p. v. Nunc audi Porsonum in Suppl. Præf. Hec. p. xxxv. "In hunc censum non dignatus sum referre alium Æschyli versum Choeph. 508. Καὶ μὴν ἀμόμφητον δέ τινα τὸν λόγον, ubi τίμα Canterus, τιμᾷ Heathius. Schutzius vero hunc ita emendat, Καὶ μὴν ἀμεμφῆ τόνδε τιμήσας λόγον, et 507. quo sanior non est in toto Æschylo spurium censet. Verum enimvero manifesto spurius est 508. qui a Rob. post 509. ponitur; recte ab Aldo omnino omittitur. Iterum mirare Schutzii diligentiam qui Aldi et Robortelli lectiones non memoravit. Ceterum non transponendus est cum Heathio 509. post 506. sed τῆς τ' cum eodem fortasse legendum pro τῆς, quod habent Ald. Rob." Hactenus vir summus. Utramque correctionem fecerat is, qui in libro Mitfordiano P. vocatur, sive Portus sit, seu Pearsonus. Faciliorum medendi viam inivit Seidlerus, legendo τόνδ' ἔτεινα pro τόνδε τινα. Ulterius progressus est Hermannus l. c. corrigens τόνδ' ἐτείνατον, quod leviter mutatum recepi: et Chori personam, jubente Hermanno, præposui. De locutione τείνειν λόγον vid. Glossar. in

τίμημα τύμβου, τῆς τ' ἀνοιμώκτου τύχης·
τὰ δ' ἄλλ', ἐπειδὴ δρᾷν κατώρθωσαι φρενί,
ἔρδοις ἂν ἤδη, δαίμονος πειρώμενος.

ΟΡ. ἔσται· πυθέσθαι δ' οὐδέν ἐστ' ἔξω δρόμου,
πόθεν χοὰς ἔπεμψεν; ἐκ τίνος λόγου
μεθύστερον τιμῶσ' ἀνήκεστον πάθος;
θανόντι δ', οὐ φρονοῦντι, δειλαία χάρις
ἐπέμπετ'· οὐκ ἔχοιμ' ἂν εἰκάσαι τάδε
τὰ δῶρα, μείω δ' ἐστὶ τῆς ἁμαρτίας·
τὰ πάντα γάρ τις ἐκχέας ἀνθ' αἵματος
ἑνός, μάτην ὁ μόχθος· ὧδ' ἔχει λόγος.
θέλοντι δ', εἴπερ οἶσθ', ἐμοὶ φράσον τάδε.

ΧΟ. οἶδ', ὦ τέκνον· παρῆ γάρ· ἔκ τ' ὀνειράτων,

Agam. 889. Versus ap. Schol. in Eumen. 599. a Porsono suppletus ad Orest. 1679. Καὶ δεῦρο μέν μοι τόνδ' ἀεὶ τείνει λόγον. Ceterum vel ἀμεμφῆ, cum Schutzio, vel ἄμομφον legi potest. Schol. καὶ μὴν ἀμόμφητον: λείπει ἡ εἰς. nempe sic ille supplendum putabat; ἔτεινα τόνδε τὸν λόγον εἰς ἀμεμφῆ, sc. Agamemnona.

504. Notandus est in hoc versu pleonasmus pene Sophocleus litteræ τ.

505. κατόρθωσαι Ald.

507. Orestæ nomen deest in Ald. Turn.

509. μεθ' ὕστερον Ald. Rob. Turn.

510. θανοῦντι edd. vet. θανόντι Stanl. Herniannus vero suspicatur olim scriptum fuisse θανοῦσι δ', οὐ φρονοῦσι. Aldus θανοῦντι δ' ἀφρονοῦντι.

511. τόδε Rob. Mox μέτω pro μείω Ald. μέσῳ Rob.

516. πάρει Ald. Rob. Turn. Steph. παρῆς, quasi variam lectionem, memorat Schol. παρῆν Port. Scal. παρῇ Porson. Porphyr. Schol. in Il. E. 533. τὸ δὲ μονοσύλλαβον εἰ οὐχ εὑρίσκομεν παρ' Ὁμήρῳ κατὰ τῆς δυνάμεως ταύτης, ἀλλὰ κατὰ τῆς ἑτέρας μόνον· (sc. pro ἔφη) τῶν δὲ Ἀττικῶν ἔστι παρὰ Κρατίνῳ ἐν Πυτίνῃ· Γυνὴ δ' ἐκείνου πράτε-

καὶ νυκτιπλάγκτων δειμάτων πεπαλμένη,
χοὰς ἔπεμψε τάσδε δύσθεος γυνή.
ΟΡ. ἦ καὶ πέπυσθε τοὔναρ, ὥστ' ὀρθῶς φράσαι;
ΧΟ. τεκεῖν δράκοντ' ἔδοξεν, ὡς αὐτὴ λέγει.
ΟΡ. καὶ ποῖ τελευτᾷ καὶ καρανοῦται λόγος;
ΧΟ. ἐν σπαργάνοισι παιδὸς ὁρμῆσαι δίκην,
τινὸς βορᾶς χρῄζοντα, νεογενὲς δάκος·
καὐτὴ προσέσχε μαστὸν ἐν τωὐείρατι.
ΟΡ. καί πῶς ἄτρωτον οὔθαρ ἦν ὑπὸ στυγός;

ρον ἦ, νῦν δ' οὐκ ἔτι. καὶ παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῇ Νιόβῃ· Ἡ γὰρ φίλη 'γὼ τῶνδε τοῦ προφερτέρου. καὶ ἐν Οἰδίποδι Τυρ. (1123.) Ἡ δοῦλος οὐκ ὠνητός, ἀλλ' οἰκοτραφής. Sic edidit Brunckius in Lexico Sophocleo, correctius quam leguntur in Schol. Venet. Eurip. Suppl. 484. Εἰ δ' ἦ παρ' ὄμμα. ubi vid. Markland. Chœrobosc. ad Theodos. ap. Bekker. Anecd. Gr. p. 1379.

519. πεύσθε Ald. πέπυσαι Turn.

521. πῇ Steph. et recentiores. Sed ποῖ edd. vet. et MSS. Med. Guelph. quod retinendum puto. Pers. 792. ποῖ καταστρέφεις Λόγου τελευτήν; Ibid. 740. Μονάδα δὲ Ξέρξην ἔρημόν φασιν, οὐ πολλῶν μέτα — ΔΑ. Πῶς τε δή, καὶ ποῖ τελευτᾷ;

522. ὁρμίσαι Ald. Rob. Turn. Steph. ὁρμῆσαι Porson.

523. χρῄζον τὸ Schutz. Sed est σχῆμα πρὸς τὸ σημαινόμενον. Vid. infra 880. νεορενὲς Ald. Rob. Steph.

524. αὐτὴ προσέσχε μαζὸν ἐντ' ὀνείρατι Ald. Rob. Turn. nisi quod Rob. ἔντ' exhibet. καὐτὴ—τωνείρατι Stanl. Porson. Hermannus Obss. p. 99. ὃν σπάργανοισι—αὐτὴ προσέσχε μαζὸν ἐν γ' ὀνείρατι. Ceterum μασθόν edidit Porsonus, sicut infra 538. Sed in 884. μαστόν, quam formam prætulisse eum liquet ex notatis ad Hecub. 144. Conf. Elmsleium ad Bacch. 700.

525. ἄτρωτον οὐ χάριν Ald. Rob. Med. οὐκ ἄρ' ἦν Turn. Steph. οὔθαρ ἦν Pauw. Musgr. Et sic Valckenaerius in Diatr. Eurip. p. 286. A. Mox ὑποστύγος Rob. Equidem legendum puto cum Schutzio, ὑπὸ στύγους. Vocabulum στύγος, sensu concreto, Æschyleum est.

ΧΟ. ὥστ' ἐν γάλακτι θρόμβον αἵματος σπάσαι.

ΟΡ. οὗτοι μάταιον ἀνδρὸς ὄψανον πέλει.

ΧΟ. ἡ δ' ἐξ ὕπνου κέκραγεν ἐπτοημένη.
πολλοὶ δ' ἀνῆθον, ἐκτυφλωθέντες σκότῳ,
λαμπτῆρες ἐν δόμοισι, δεσποίνης χάριν.
πέμπει δ' ἔπειτα τάσδε κηδείους χοὰς,
ἄκος τομαῖον ἐλπίσασα πημάτων.

ΟΡ. ἀλλ' εὔχομαι γῇ τῇδε, καὶ πατρὸς τάφῳ,
τοὔνειρον εἶναι τοῦτ' ἐμοὶ τελεσφόρον.
κρίνω δέ τοί νιν ὥστε συγκόλλως ἔχειν·
εἰ γὰρ τὸν αὐτὸν χῶρον ἐκλείπων ἐμοί,
οὔφις ἐμοῖσι σπαργάνοις ὠπλίζετο,
καὶ μαστὸν ἀμφέχασκ' ἐμὸν θρεπτήριον,

528. κέκλαγεν Ald. Turn.

529. ἀνῆλθον edd. ἀνῆθον reponi jussit Valckenaer. ad Herod. IV. 145. (Schol. ἀνέλαμψαν) citatque Sophocl. Aj. 285. ἠνίχ' ἕσπεροι Λαμπτῆρες οὐκ ἔτ' ἦθον. (ubi Suidæ MS. v. Λαμπτῆρες, habet ἦλθον.) Verte igitur, *Multæ autem lampades, quæ tenebris extinctæ fuerant, iterum accendebantur.* Vid. Glossarium.

530. λαμπιῆρες Ald.

531. πέμπει τ' edd. omnes. πέμπει δ' Stanleius in curis secundis.

535. δυσκόλλως Ald. συσκόλως Rob. Med. δυσκόλως Turn. συγκόλλως Steph. et Schol.

536. An legendum ἐκλιπών?

537. οὐφεισε πᾶσα σπαργάνη ὁπλίζετο Ald. Rob. nisi quod hic πλείζετο pro ὁπλίζετο. Turnebus vero, ὅφις τὲ πᾶσιν σπαργάνοις ὁπλίζετο, et sic fere Stephanus, sed ὠπλίζετο. Codex Mediceus οὐφεις σε πᾶσα σπαργᾶνη πληζετο. Butlerus conjicit οὔφις τε παῖς ὡς. Porsonus Opusc. p. 211. οὔφις ἔμοισι σπαργάνοις.

538. μοσθὸν edd. præter Rob. ubi μαθὸν, vid. supra ad 524. Mox ἀμφέσχηκ' Rob. θρεπήριον Ald. ἐμὸν omnes; magis tamen placeret ἐμοῦ.

θρόμβῳ δ' ἔμιξεν αἵματος φίλον γάλα,
ἡ δ' ἀμφιτάρβει τῷδ' ἐπῴμωξεν πάθει—
δεῖ τοί νιν, ὡς ἔθρεψεν ἔκπαγλον τέρας,
θανεῖν βιαίως· ἐκδρακοντωθεὶς δ' ἐγὼ
κτενῶ νιν, ὡς τοὔνειρον ἐννέπει τόδε.
τερασκόπον δὲ τῶνδέ σ' αἱροῦμαι πέρι.

ΧΟ. γένοιτο δ' οὕτως. τἄλλα δ' ἐξηγοῦ φίλοις,
τοὺς μέν τι ποιεῖν, τοὺς δὲ μή τι δρᾷν λέγων.

ΟΡ. ἁπλοῦς ὁ μῦθος· τήνδε μὲν στείχειν ἔσω,
αἰνῶ δὲ κρύπτειν τάσδε συνθήκας ἐμάς·
ὡς ἂν δόλῳ κτείναντες ἄνδρα τίμιον,
δόλῳ τε καὶ ληφθῶσιν, ἐν ταὐτῷ βρόχῳ
θανόντες, ἦ καὶ Λοξίας ἐφήμισεν,
ἄναξ Ἀπόλλων, μάντις ἀψευδὴς τὸ πρίν.
ξένῳ γὰρ εἰκώς, παντελῆ σάγην ἔχων,

540. ἀμφιταρβίτω δ' Ald. Rob. ἀμφιταρβὴς τῷδ' Turn. ἀμφιταρβι τῷδ' Med. teste Salvinio. ἀμφὶ τάρβει τῷδ' Porson. Schutz. ἀμφιταρβὴς τῷδ' Steph. Stanl. Butler.

541. τοίνυν Ald. Turn. δεῖ τοί νιν, ἦ 'ξέθρεψεν P. Musgrav. Mox ἐκδρακοντοθεὶς Ald.

543. κτείνω Ald. Rob. Med.

544. γένοι τύδ' Ald. Nuncii personam præfigit Turn.

545. τοὺς δ' ἐντιποιεῖν Ald. τοὺς δ' ἔντι π. Rob. Turn. Steph. τοὺς μέν τι π. Stanl. Porson. τὰς δὲ μήτι δρᾷν Stanl.

546. τὴν δὲ με στίχειν Ald. στίχειν etiam Rob. Turn. Steph. στείχειν Porson.

547. Virgulam post τάσδε ponit Turnebus, ne cum συνθηκὰς construatur; quod tamen fieri oportet.

548. κτείναντας Ald.

549. δόλῳ γε Pauw. δόλων γε Musgr. De vera lectione dubito. ληφθῶσον Rob. Cum Botheo interpunxi.

552. ξέννῳ Rob. πᾶν τελῆ Ald. et mox ἔχον.

ἥξω ξὺν ἀνδρὶ τῷδ' ἐφ' ἑρκείους πύλας,
Πυλάδῃ, ξένος τε καὶ δορύξενος δόμων.
ἄμφω δὲ φωνὴν ἥσομεν Παρνασίδα,
γλώσσης ἀϋτὴν Φωκίδος μιμουμένω.

553. ἐφερκίους Ald. ἐφ' ἑρκίους Rob. Med. In Sophoclis Antig. 487. ubi Brunckius edidit Ζηνὸς Ἑρκίου, Eustathius habet ἑρκείου duobus in locis. Sic etiam scribitur in Herodot. VI. 68. Harpocrat. et Hesych. ἕρκειος Cratino reddidit Porsonus, Athen. XI. p. 460. F. ἕρκιος minus recte editum fuit in Platonis Euthyd. p. 227. d. et Schol. Ruhnken. p. 98. sed ἕρκειος dedit Heindorf. Ἕρκιον Δία Lexicon ap. Bekker. Anecd. Gr. p. 256, 21. sed Ἕρκειον Schol. Venet. in Il. Π. 21. Vid. Hermann. ad Sophocl. Aj. 108.

554. ξένος δὲ Rob.

555. οἴσομεν Ald. Rob. ἥσομεν Turn. Steph. Παρνησιδα Ald. Rob. Turn. Steph. Παρνησίδα Porson. Sed quum Παρνάσιος dixerint Attici de monte Phocico, Παρνήσιος vero de Parnethe, monte Attico, sic etiam Παρνασὶς eos dixisse puto potius quam Παρνησίς, quum sermo esset de Parnaso. Vid. Elmsl. ad Aristoph. Ach. 348. Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 209. Παρνησοῦ male editur in Eumen. 11. pro Παρνασοῦ. Ubi quæ Burgesius allegat exempla, Τενμνησσός. Μυκαλησσός, nihil proficiunt; quippe "antiquior pronuntiatio videatur Τενμησὸς istius temporis, quo nondum literæ geminabantur," Valckenaer. ad Phœn. 1107. "Vetusti Græci," inquit Hemsterhusius ad Lucian. Cont. p. 503. "literas geminare vix unquam solebant." Eustath. ad Od. T. p. 1872, 50. ὁ δὲ Παρνησός, ὃν ἡ κοινὴ χρῆσις διὰ τοῦ α λέγει, Παρνασόν, πολὺς ἐν ταῖς ἱστορίαις, φυλάσσων μέχρι καὶ νῦν παρὰ Βοιωτοῖς ὑποβάρβαρον τὸ ἀρχαῖον ὄνομα. Τερνεσὸν γὰρ αὐτὸν παραλαλοῦντες φασὶν οἱ ἐγχώριοι. ἡ δὲ διὰ τῶν δύο σσ γραφὴ τοῦ Παρνησσοῦ, κατήργηται παρὰ τοῖς ὕστερον. Contra vero scripturam per duo σσ recentiorum fuisse censet Heynius ad Pindar. Pyth. I. 75. Παρνησὸς scribit Photius, Παρνασὸς Hesychius, et Proclus in Platonis Tim. p. 31. *Parnasus* Codices scripti vetustiores Virgilii, Propertii, Ovidii, aliorum. Παρνάσιον Theocrit. VII. 148. Exempla quæ protulit Eustathius p. 890, 3. parum ponderis habent; quum Ἀλικαρνησὸς per unum σ scribendum esse certissimum sit. Quare dissentio ab Hermanno et Erfurdtio ad Sophocl. Ant. 1130. scripturam per σσ tuentibus.

556. αὐτὴν Ald. Rob.

καὶ δὴ θυρωρῶν οὔτις ἂν φαιδρᾷ φρενὶ
δέξαιτ', ἐπειδὴ δαιμονᾷ δόμος κακοῖς·
μενοῦμεν οὕτως, ὥστ' ἐπεικάζειν τινὰ
δόμοις παραστείχοντα, καὶ τάδ' ἐννεπεῖν·
Τί δὴ πύλαισι τὸν ἱκέτην ἀπείργετε,
Αἴγισθος εἴπερ οἶδεν ἔνδημος παρών;
εἰ δ' οὖν ἀμείψω βαλὸν ἕρκειον πυλῶν,
κἀκεῖνον ἐν θρόνοισιν εὑρήσω πατρός,
ἢ καὶ μολὼν ἔπειτά μοι κατὰ στόμα
ἐρεῖ, σάφ' ἴσθι, καὶ κατ' ὀφθαλμοὺς βαλεῖ,

557. φαιδρῷ Ald. φαιδρούς Rob. Solœcum est quod conjicit Valckenaerius ad Eurip. Phœn. 1001. κεἰ δὴ θυρωρῶν οὔτις—δέξαιτ' ἄν. Melius foret cum Porto legere καὶ δὴ θυρωρῶν εἴτις οὐ φαιδρᾷ φρενὶ Δέξαιτ'. Sed nihil mutandum; Particulæ καὶ δὴ valent *fac autem*. Vid. Elmsl. ad Eurip. Med. 380. Valcken. ad Herodot. p. 591. Markland. ad Suppl. p. 129. b. Nusquam tamen vidi has particulas cum optativo constructas.

558. λέξαι τ' ἐπειδὴ δαίμονα ἰδόμος κακοῖς Ald. λέξαιτ' ἐπειδήδαιμοι, αἰδόμος, κἀκεῖ Rob. Veram lectionem exhibent Turnebus et Stephanus. λέξαιτ' Med.

559. ὡς ἂν ἐπεικάζειν Ald. ὡς ἐπεικάζειν Turn.

560. παραστίχοντα edd. ante Steph.

561. πύλῃσι edd. omnes. ἀπείργεται Rob. Med.

562. Orationem abrumpi putant Stanleius et Schutzius; equidem aliquam corruptelam subesse suspicor.

563. εἰδὼ οὖν Ald. βαλὼν Ald. Rob. βηλὸν Turn. et recentiores βᾶλον Med. Guelph. Lex. Rhetor. ap. Ruhnken. Præf. ad Hesych. T. II. p. vi. Bekker. p. 224, 12. Βατήρ:—σημαίνει δὲ καὶ τὸν τῆς θύρας οὐδόν, ὃν Ὅμηρος βηλόν, οἱ δὲ τραγικοί, βαλόν. Hesych. Βαλόν: οὐδόν. Mox ἕρκιον Rob. vid. supra 553. ἑρκείων Stanl. et Bentleius.

565. μολὼν ἐναντά μου Wakefield. S. C. §. 149. ἔναντα placuit Schutzio et Butlero. De constructione μολών, ἔπειτα ἐρεῖ vid. Glossar. in Prometh. 802. ed. 2.

πρὶν αὐτὸν εἰπεῖν, Ποδαπὸς ὁ ξένος; νεκρὸν
θήσω, ποδώκει περιβαλὼν χαλκεύματι.
φόνου δ' Ἐρινὺς οὐχ ὑπεσπανισμένη,
ἄκρατον αἷμα πίεται, τρίτην πόσιν.
νῦν οὖν σὺ μὲν φύλασσε τἀν οἴκῳ καλῶς,
ὅπως ἂν ἀρτίκολλα συμβαίνῃ τάδε.
ὑμῖν δ' ἐπαινῶ γλῶσσαν εὔφημον φέρειν,
σιγᾶν θ' ὅπου δεῖ, καὶ λέγειν τὰ καίρια.
τὰ δ' ἄλλα τούτῳ δεῦρ' ἐποπτεῦσαι λέγω,
ξιφηφόρους ἀγῶνας ὀρθώσαντί μοι.

ΧΟ. πολλὰ μὲν γᾶ τρέφει στρ. ά.
καὶ δεινὰ δειμάτων ἄγη,
πόντιαί τ' ἀγκάλαι κνωδάλων
ἀνταίων βροτοῖς

568. βαλεῖν Ald.

569. Ἐριννὺς Turn. et recentiores. Ἐρινὺς Ald. Rob. Vid. Glossar. in Prometh. 53.

571. σὺ οὖν σὺ μὲν φύλασσε Ald. Rob. σὺ δ' οὖν Turn. edd. συνοὖν Med. sed erasum prius ν. Dedi ex conjectura νῦν οὖν. Mox τ' ἂν Ald. Rob.

573. ὑμᾶς Bigot.

574. σιγᾶν δ' Schutz.

575. ὀρθώσοντί P. Sed non opus est. τῷ θεῷ pro τούτῳ Bothe.

577. γὰρ pro γᾶ Ald. Rob. γ' ἀὴρ Turn. Steph. Schol. γῆ Guelph. γαῖα Heath. γᾶ Porson. Schutz.

578. δεινὰ καὶ δειμάτων edd. καὶ omittunt Heath. Schutz. Hermann. quod transponendum tantum putavi. Græci dicebant non πολλὰ δεινά, sed πολλὰ καὶ δεινά. Vid. notata ad Pers. 249. Mox ἄχη edd. vet. ἄγη Hermann. Schutz. (qui tamen conjecerat δάκη) et sic Aur. Musgr. Eadem confusio in Agam. 1222. 1569. infra 625.

579. νωδάλων Ald.

580. βροτοῖσι edd. βροτοῖς Schutz. Hermann. Burneius, qui hos versus aliter distribuit. Sed

πλήθουσι· βλάπτουσι καὶ πεδαίχμιοι
λαμπάδες πεδάοροι·
πτανά τε καὶ πεδοβάμονα, κἀνεμόεντ' ἂν
αἰγίδων φράσαις κότον.
ἀλλ' ὑπέρτολμον ἀν- ἀντ. δ.
δρὸς ἂν φρόνημα τίς λέγοι, 586

frequens est apud Æschylum metrum versus 581. Vid. Agam. 233. 400, 401. 428. 460. 464. 467.

581. βλάστουσι edd. sed Attici dicebant in præsenti βλαστάνω, non βλαστέω. βλάπτουσι Butlerus: βλάπτει Bothe. ποδαίχμιοι Ald. μεταίχμιοι Turn. Steph. πεδαιχμίῳ Hermann. pro ἐν μεταιχμίῳ. De formis Siculis πεδαίχμιοι, πεδάοροι, vid. Glossar. in Prom. 277.

582. πεδάμαροι Ald. Rob. Turn. πεδάοροι P. Stanl.

583. πτῆνά edd. vet. πτᾶνά Hermann. πτανά Bothe. πεδοβάμον' ἀκ' ἀνεμοέντων Ald. κἀνεμοέντων ceteræ edd. præter Schutzii, qui κἀνεμοεσσῶν, et Bothei, qui κἀνεμόεντα dedit ex Hermanni conjectura. Omnes vero φράσαι, *considera*. Facili, ut mihi quidem videtur, emendatione locum sanavi, καὶ φράσαις ἂν αἰγίδων κότον, *describere possis*; cui statim opponitur ἀλλ' ὑπέρτολμον ἀνδρὸς φρόνημα τίς ἂν λέγοι; De optativo φράσαις consuli potest Elmsleius ad Eurip. Med. 319.

586. ἄν deest in libris; quam particulam requiri senserunt Pauwius et Heathius. Vulgatum probat Hermannus Obss. p. 100. ad Viger. p. 784. cui nonnulla opposui in Mus. Crit. I. p. 190. Sententiam mutavit vir egregius ad Sophocl. Aj. p. 110. Defectum particulæ frustra defendere conatur Reisigius Comm. de vi et usu ἄν particulæ p. 133. Mihi quidem hoc certum videtur; si recte dicitur τίς ἂν ἀγκαλέσαιτο; (Agam. 989.) τίς ἂν ταῦτα πίθοιτο; (Theb. 1068.) τίς ἂν εὔξαιτο; (Agam. 1312.) et similia; recte dici non posse τίς λέγοι; Elmsleius ad Sophocl. Œd. Col. 170. citat ex Antig. 604. Τεάν, Ζεῦ, δύνασιν τίς ἀνδρῶν Ὑπερβασίᾳ κατάσχῃ; prout olim monui legendum Mus. Crit. I. c. Œd. Col. 1413. πῶς—ἄγοιμι; ab aliis aliter correctum; vid. Elmsl. (1418.) Alia exempla, quæ Reisigius adtulit, facilem emendationem admittunt. Nempe ea est, ut videtur, Reisigii indoles, ut quæ solœca aut inusitata sunt apud tra-

καὶ γυναικῶν φρεσὶν τλημόνων,
καὶ παντοτόλμους
ἔρωτας, ἄταισι συννόμους βροτῶν·
συζύγους δ' ὁμαυλίας
θηλυκρατὴς ἀπέρωτος ἔρως παρανικᾷ
κνωδάλων τε καὶ βροτῶν.
ἴστω δ' ὅστις οὐχ στρ. β'.
ὑπόπτερος φροντίσιν, δαεὶς

gicos, omnia ad affectuum quandam perturbationem referat, atque eo nomine defendat. Hinc ista de "hæsitatione animi, de meditabunda Clytæmnestra;" quibus etiam Hermannum adstipulari miror.

587. φύσιν pro φρεσὶν Hermann. Scholiasta conjungit τίς ἂν λέγοι φρεσίν; ἀντὶ τοῦ ἐννοήσειεν. Sed φρεσὶν τλημόνων ponitur pro ταλασιφρόνων.

588. παντόλμοις Ald. παντόλμους Rob. Turn. "Videtur postulare versus ut παντοτόλμους scribatur; quo vocabulo bis in Agamemnone poeta utitur." CANTER. Aliam correctionem desidero.

589. ἄταισι αἱ συννόμους Rob.

590. Sic Ald. Med. τ' Rob. Turn. θ' recentiores. συζύγους pro ξυζύγους editionem scribendum monuit Hermannus. Punctum post ὁμαυλίας delevi post Heathium.

591. ἀπ' ἔρωτος Ald. Rob. ἀπέρωτος Turn. Porson. Hesych. Ἀπέρωπός: ἀπάνθρωπος. ubi Kuster. "Conf. Etymol. M. v. Ἀπερωπόν. Apud Æschyl. Choeph. 598. legitur ἀπέρωτος, quod Scholiast. interpretatur στυγνός, ὑπερήφανος. Etymol. Ἀπερωπὸν itidem interpretatur στυγνόν. Ut proinde vel apud Æschylum scribendum videatur ἀπερωπός, vel apud Etymol. et Hesych. Ἀπέρωτος pro Ἀπερωπός. Nisi tamen utrumque vitiosum sit et detortum ex Ἀγέρωχος, quod idem significare ac ὑπερήφανος notum est." In Hesychio ἀπέρωτος restituit ex hoc loco L. Bos: sed frustra; vide Phrynichum ap. Bekker. p. 8, 8. Oxymoron tragicum est ἀπέρωτος ἔρως, ut γάμος ἄγαμος et similia. Sensus est, *Amor non legitimus muliebri animo imperans, male vincit conjugalem societatem.*

594. Sic Ald. Rob. Med. ὑποπτέροις Turn. Steph. recentiores. Utramque lectionem memorat

τὰν ἀ παιδολύ- 595
μας τάλαινα Θεστιὰς μήσατο
πυρδαῆ τινα πρόνοιαν,
καίουσα παιδὸς δάφοινον
δαλὸν ἥλικ', ἐπεὶ μολὼν
ματρόθεν κελάδησε, 600
ξύμμετρόν τε διαὶ βίου,
μοιρόκραντον ἐς ἦμαρ.
ἄλλαν δεῖ τιν' ἐν ἀντ. β'.

Schol. ὑπόπτερος sibi placere ait Stephanus, "ut sit sensus, ἵο .. τοῦτο δ λέγω, ἐκεῖνος ὃς οὐχ ὑπόπτερός ἐστιν, ὅταν δαῇ, κ. τ. λ."

595. τὰν ἀπαιδο λύμας Ald. *Phrynichus Pleuroniis ap. Pausan.* X. 31. *Rutil. Itin.* II. 53. R. P. Phrynichi fragmentum tractavi in Glossar. in Prometh. 376. Confer Porsoni Adv. p. 38.

597. πυρδαῆ τινα πρόνοιαν edd. τινα deleri jubet Portus. πυρδαῆτιν Hermannus ap. Erfurdt. ad Sophocl. Aj. p. 626. Scholiasta legisse videtur πυρδαής. Auctoritate quidem destituta est forma πυρδαῆτις, nec offendere debet syllaba brevis ante mutam cum liquida in melicis producta: vid. Seidler. de Verss. Dochm. p. 22. n.

598. καΐθουσα Ald. κ'αΐθουσα Rob. Turn. Steph. καταίθουσα Canter. καίουσα Porsonus, (edidit tamen κάουσα.) Mox δαφοινοῦ Schutz. *sanguine polluti*; sc. avunculorum; "quod mihi placet," inquit Butlerus, "nam torrem illum fatalem in ignem ab Althæea conjectum fuisse discimus propter dolorem quem ob cædem fratrum suorum a Meleagro factam conceperat." δαφοινοῦ etiam Botheus: nec mihi displicet.

599. ἡνίκ' ἐπιμολὼν Ald. ἥλικα, ἐπεὶ μ. Turn.

600. μακρόθεν Rob.

601. σύμμετρόν edd. vet. ξύμμετρόν Pors. Mox διαὶ pro διὰ reponi jubent Canter. Pauw. Hermann. Schutz. † τε διαὶ Pors. Vid. notata ad Agam. 435.

602. μοιρόκραντοέδ' ἐς ἦμαρ Ald. μοιρόκρατον δ' ἐς ἦμαρ Rob. μοιρόκρατον ἐς ἦμαρ Turn.

603. ἀλλὰ δὴ τίν' Ald. ἀλλὰ δήτιν' Rob. ἀλλὰ δεῖ τιν' Turn. ἄλλαν

λόγοις στυγεῖν, φοινίαν Σκύλλαν,
ἅτ' ἐχθρῶν ὕπαι
φῶτ' ἀπώλεσεν φίλον, Κρητικοῖς
χρυσεοδμήτοισιν ὅρμοις
πεισθεῖσα, δώροισι Μίνω,
Νῖσον ἀθανάτας τριχὸς
νοσφίσασ' ἀπροβούλως
πνέονθ' ἁ κυνόφρων ὕπνῳ·
κιγχάνει δέ νιν Ἑρμῆς.
ἐπεὶ δ' ἐπεμνησάμην ἀμειλίχων στρ. γ'.

δεῖ τιν' Pauw. Porson. et sic correxerat Portus. δ' ἔστιν Hermann.

605. ὕπερ Porson. Subaudi, quod exprimitur in v. 608. πεισθεῖσα.

606. ἀπύλεσεν Ald. ἀπώλεσε Turn.

607. χρυσεοκμήτοισιν Hermann. Obss. p. 102. Idem vero apud Erfurdt. ad Sophocl. Aj. p. 626. legi jubet χρυσοδμήτοισιν, nisi ista est ipsius Erfurdtii correctio.

608. πειθήσασα edd. vet. πεισθεῖσα Heath. Schutz. Porson. Mox μείνω Ald.

609. Νίσον edd. Νῖσον Δουλιχιῆα Homer. Od. Σ. 126.

610. νόσφιθ' Rob. νοσφίσασα προβούλως Porson. Schutz. Schol. ἀπροβούλως: ἀπρονοήτως. οὐ προσκεψαμένη τὸ ἀποβησόμενον. ὡς προδοτὶς γὰρ τοῦ πατρὸς ἐτιμωρήθη ὑπὸ Μίνωος. Sed forsan referas Nisum, ἀπροβούλως πνέονθ' ὕπνῳ, *sine suspicione stertentem.* Aristoph. Plut 300. de Cyclope; εἰκῇ δὲ καταδαρθέντα που, Μέγαν λαβόντες ἡμμένον σφηκίσκον, ἐκτυφλῶσαι. Et sic interpretatur Bothe.

611. πνέονθ' edd. vet. πνείονθ' Abresch. probante olim Hermanno; qui tamen ad Sophocl. Ant. 1132. hæc scribit; "Scio fuisse qui in Choephoris v. 619. πνείονθ' ἁ κυνόφρων ὕπνῳ scribendum putarent. At versus Glyconeus etiam iambum in principio admittit."

Ibid. ἀκανόφρων Ald. ἀγανόφρων Turn. ὕπνους Bothe.

612. κιχάνει edd. ante Porson. Vid. Glossar. in Theb. 44. Deis μιν exhibent omnes, quod in tragicorum νιν mutandum judicavi: vid. infra 778.

613. ἐπεμνήσαμεν Ald. Turn. ἐμνήσαμεν Rob. ἐπεμνησάμεσθ' Pauw. Porson. Schutz. ἐπεμνησάμην

πόνων, ἀκαίρως δέ, δυσφιλὲς γαμή-
λευμ', ἀπεύχετον δόμοις,
γυναικοβούλους τε μήτιδας φρενῶν.
ἐπ' ἀνδρὶ τευχεσφόρῳ,
ἐπ' ἀνδρὶ δῄοισιν ἐπικότῳ σέβας·
τίω δ' ἀθέρμαντον ἑστίαν δόμων,
γυναικείαν ἄτολμον αἰχμάν.
κακῶν δὲ πρεσβεύεται τὸ Λήμνιον ἀντ. γ'.
λόγῳ· γοᾶται δὲ δήποθεν κατά-
πτυστον. εἴκασεν δέ τις

Hermannus. Hunc locum, cujus neque constructionem neque sententiam expedire potui, alii aliter tentarunt, feliciter nemo. ἔπειτ' ἐπιμνησόμεσθ' Schutz. et ἀκραίους pro ἀκαίρως.

614. πόθων Bigot. φόνων Schutz. δὺς φιλὲς γαμὴ λευμ' Ald.

615. An legendum ἀπευκτέον, *deprecari oportet*; ut regat accusativos γαμήλευμα et μητίδας?

617. Deest hic versus in edd. ante Steph.

618. δῃοῖσι edd. vet. δῃΐοισιν Arnald. δῄοισιν Pors. δᾳοισιν Hermann. ἐπίκοτον Bigot. Spanhem. ad Julian. Cæs. p. 396. Heathius, distinctione post φρενῶν posita, sequentia sic vertit, *Viro arma tractanti, viro contra hostes furenti inest decus quoddam venerandum; Contra vero approbo ædium penetralia omni perturbatione immunia, animos mulierum inaudaces.* Et hæc quidem interpretatio mihi præ ceteris placet. Nemo, ut opinor, accedet Hermanno, legenti σέβω, et dein στυγῶ δ' ἀθ. ἑ.

619. τοιῶνδ' Turn. τίων edd. ceteræ. τῶνδ' Pears. τοιῷδ' Aurat. τίω γ' Bigot. τίω δ' Stanl. Heath.

622. δὲ δὴ ποθεὶ κατάπτυστονήος κασενδέτις Ald. δὲ δήποθ', εἰκατάπτυστον Rob. δὲ δήπουθεν κατάπτ, Turn. Porson. δὲ δὴ ποθεῖ Med. δὲ δήποθεν Schutz. Exemplum particulæ δήποθεν in promtu non habeo. Hesych. Δήποθεν: λέξις συναπτική, ὡς καὶ τὸ δήπου. De δήπουθεν consuli potest Ruhnken. ad Timæum p. 79. Pro γοᾶται legendum suspicor βοᾶται. Sed vide infra 808.

623. ᾔκασεν Med. quod quidem recentioris Atticismi fuisse judico. Conferas Valckenaerii notata ad

τρίτον τόδ' ἐκπέραμα δωμάτων καλῶ,
εἴπερ φιλόξενός τις Αἰγίσθου βία.
ΟΙ. εἶεν· ἀκούω. ποδαπὸς ὁ ξένος; πόθεν; 645
ΟΡ. ἄγγελλε τοῖσι κυρίοισι δωμάτων,

est; *Quis intus in ædibus est, iterum dico* παῖ, παῖ? Aristoph. Ran. 464. "Αγε δή, τίνα τρόπον τὴν θύραν κόψω, τίνα; Πῶς ἐνθάδ' ἄρα κόπτουσιν οὐπιχώριοι; Παῖ, παῖ. Nub. 131. Ἰτητέον. τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι, Ἀλλ' οὐχὶ κόπτω τὴν θύραν; παῖ, παιδίον. Comparari potest Euripides Peleo ap. Schol. Aristoph. Ran. 1153. Ἰὼ πύλαισιν ἥτις ἐν δόμοις. Heathius, Ἰώ, ἰώ, πύλαισιν εἴ τις ἐν δόμοις. Legendum, Ἰώ, ἰώ, πύλαισιν· ἦ τις ἐν δόμοις;

643. Conferas 862. Οἴμοι, παυοίμοι, δεσπότου τελουμένου, Οἴμοι μάλ' αὖθις ἐν τρίτοις προσφθέγμασιν.

644. φιλόξεν' ἐστὶν Ald. Rob. φιθόξενός ἐστιν Turn. Steph. φιλοξένη 'στιν Porson. qui sic Præf. ad Hecub. p. ix. "Fatendum est quidem Atticos hujusmodi nomina plerumque generum duorum communia facere. Non semper tamen hanc regulam servant veteres. Theognis in ipso initio, Ἄρτεμι θηροφόνη quod imperite Brunckius mutavit; πολυξέναν Αἴγιναν dixit Pindarus Nem. III 3. πολύξειναι νεάνιδες apud Athenæum XIII. p. 574. A." ἐχθρόξενος dixit noster in feminino Prom. 752. Elmsleius vero ad Eurip. Med. p. 207. n. corrigit sicut hic editur, φιλόξενος τις, quem usum τοῦ τις exemplis tuetur. Quam facilis fuerit in his vocibus confusio patebit ex Bastii verbis Comm. Palæogr. p. 848." "Φίλος, φίλιος, Φίλων, Φιλόξενος multæque aliæ voces, quæ a syllaba φιλ incipiunt, a festinantibus scribis indicantur sola syllaba φ, cui Lambda superscribunt."

645. Non οἰκέτης, sed παῖς, apud Robortellum nominatur is qui hunc versum pronuntiat. Parum interest.

Ibid. Hermannus Obss. p. 108. legit εἶεν. Καὶ μὴν ἀκούω κ. τ. λ. Idem tamen alibi vulgatum defendit, collato Aristoph. Pac. 664. Εἶεν. ἀκούω. ταῦτ' ἐπικαλεῖς; μανθάνω. ubi vid. Dindorf. Neque tamen productionem syllabæ brevis in hoc Tragici loco defendi posse existimo, nisi forte solennis formula fuerit ostiarii respondentis εἶεν· ἀκούω.

Ibid. ποδαπὸς ὁ ξένος; πόθεν; Eurip. El. 774. χαίρετ', ὦ ξένοι, τίνες, Πόθεν πορεύεσθ'—; ubi vid. Seidler.

646. ἄγγελε Ald.

πρὸς οὕσπερ ἥκω καὶ φέρω καινοὺς λόγους·
τάχυνε δ', ὡς καὶ νυκτὸς ἅρμ' ἐπείγεται
σκοτεινόν, ὥρα δ' ἐμπόρους μεθιέναι
ἄγκυραν ἐν δόμοισι πανδόκοις ξένων.
ἐξελθέτω τις δωμάτων τελεσφόρος
γυνὴ τόπαρχος. ἄνδρα δ' εὐπρεπέστερον·
αἰδὼς γὰρ ἐν λεχθεῖσιν οὐκ ἐπαργέμους
λόγους τίθησιν· εἶπε θαρσήσας ἀνὴρ
πρὸς ἄνδρα, κἀσήμηνεν ἐμφανὲς τέκμαρ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ.

ξένοι, λέγοιτ' ἂν εἴ τι δεῖ· πάρεστι γὰρ
ὁποῖά περ δόμοισι τοῖσδ' ἐπεικότα,
καὶ θερμα λουτρά, καὶ πόνων θελκτηρία

649. ὥραι Ald. Med. Mox καθιέναι Musgr. quod quidem per se recte dicitur, sed magis poeticum est μεθιέναι ἄγκυραν.

652. τἄπαρχος Rob. et sic Med. sed ο' suprascripto. Unde Hermannus, δωμάτων τελεσφόρος, Γυνή τ' ἔπαρχος. Schutzio suspectum est vocabulum τόπαρχος; et merito quidem, ait Hermannus. Mihi vero valde displicet copula, nec satis intelligo quæ sit distinctio inter τελεσφόρος et ἔπαρχος. Recte ut opinor, Abreschius interpretatur τελεσφόρος γυνή, *materfamilias*. Mox ἄνδρα τ' Ald. Rob. Med. Guelph.

653. οὐκ ἐπαργέμους: Schol. πλεονάζει ἡ οὐ. Fallitur: recte monet Stanleius illud οὐ ad τίθησιν pertinere, non ad ἐπαργέμους.

656. Pro Clytæmnestræ persona Robortellus exhibet θερ. i. e. θεράπαινα.

658. πόνων θελκτήρια, Στρωμνή, ita vulgo legitur. Sed bene Wakefieldius, S. C. §. 164. legit θελκτηρία Στρωμνή, probante Butlero. Botheus vero, καὶ θερμὰ λουτρά, καί, πόνων θελκτήρια, Στρωμνή. Et satis quidem recte conjungitur vox pluralis θελκτήρια cum singulari

στρωμνή, δικαίων τ' ὀμμάτων παρουσία.
εἰ δ' ἄλλο πρᾶξαι δεῖ τι βουλίωτερον,
ἀνδρῶν τόδ' ἔστιν ἔργον, οἷς κοινώσομεν.

ΟΡ. ξένος μέν εἰμι Δαυλιεὺς ἐκ Φωκέων·
στείχοντα δ' αὐτόφορτον οἰκείᾳ σάγῃ
ἐς Ἄργος, ὥσπερ δεῦρ' ἀπεζύγην πόδας,
ἀγνὼς πρὸς ἀγνῶτ' εἶπε συμβαλὼν ἀνήρ,
ἐξιστορήσας καὶ σαφηνίσας ὁδόν,
Στρόφιος ὁ Φωκεύς, πεύθομαι γὰρ ἐν λόγῳ —
Ἐπείπερ ἄλλως, ὦ ξέν', εἰς Ἄργος κίεις,
πρὸς τοὺς τεκόντας, πανδίκως μεμνημένος,
τεθνεῶτ' Ὀρέστην εἰπέ, μηδαμῶς λάθῃ·
εἴτ' οὖν κομίζειν δόξα νικήσει φίλων,
εἴτ' οὖν μέτοικον, εἰς τὸ πᾶν ἀεὶ ξένον,
θάπτειν, ἐφετμὰς τάσδε πόρθμευσον πάλιν·
νῦν γὰρ λέβητος χαλκέου πλευρώματα
σποδὸν κέκευθεν ἀνδρὸς εὖ κεκλαυμένου. —
τοσαῦτ' ἀκούσας εἶπον. εἰ δὲ τυγχάνω

στρωμνή: vid. Porson. ad Eurip. Or. 1051. Vel legi possit στρωμναί. Vid. Musgrav. ad Eurip. Suppl. 1120.

660. βαλιώτερον Ald.

663. στείχων δι' αὐτόφορτον Rob. αὐτόφυρτοι οἰκίαις ἄγη Ald.

664. οὖπερ P. Bigot. ἀπεζύγαν Ald.

668. ἄλλος Ald.

670. μὴ δαμῶς Ald.

675. κεκαυμένου Aurat. Stanl. Abresch. Sed vulgatum recte tuetur Butlerus, monens εὖ κεκλαυμένον respicere ad iuferias juste ac pie persolutas.

τοῖς κυρίοισι καὶ προσήκουσιν λέγων,
οὐκ οἶδα, τὸν τεκόντα δ' εἰκὸς εἰδέναι.
ΗΛ. οἶ 'γώ, κατ' ἄκρας ἐνθάδ' ὡς πορθούμεθα.
ὦ δυσπάλαιστε τῶνδε δωμάτων Ἀρά,
ὡς πόλλ' ἐπωπᾷς κἀκποδὼν εὖ κείμενα,
τόξοις πρόσωθεν εὐσκόποις χειρουμένη.
φίλων ἀποψιλοῖς με τὴν παναθλίαν.
καὶ νῦν Ὀρέστης, ἦν γὰρ εὐβόλως ἔχων,
ἔξω κομίζων ὀλεθρίου πηλοῦ πόδα —
νῦν δ', ἥπερ ἐν δόμοισι βακχείας καλῆς
ἰατρὸς ἐλπὶς ἦν, παρ' οὐδὲν ἐγγράφει.

678. δεικὸς Ald. Guelph.

679. οἳ ἐγὼ Ald. οἵ ἐγὼ Rob. οἳ ἐγὼ Turn. Steph. Mox ἐν πᾶσ' ὡ πορθόμεθα, Med. ἐν πᾶσ' ὡς πορθούμεθα Ald. Rob. Clytæmnestræ hanc ῥῆσιν tribuit Portus.

681. πόλ' ἐπωπαῖς Ald. ἐπ' ὠπαῖς Turn. Canter. εὐκείμενα Ald. et mox τάξοις.

684. εὐβούλως edd. pleræque. εὐβόλως Person. De hac confusione vid. Dorvill. ad Charit. p. 34.

685. νομίζων Ald. Mox βηλοῦ reposuit Schutzius, quod præclare factum, inquit Hermannus. Vere Scholiasta, παροιμία, ἔξω πηλοῦ πόδα. Vid. Prometh. 271. βηλοῦ conjecerat Portus.

686. νῷν δ' Scalig. νῦν δήπερ Ald. Rob. et mox βακχίας, quod habet etiam Med. κακῆς Port. Stanl. "At βακχεία καλὴ ironice dicitur de *furoribus* Clytæmnestræ et Ægisthi, quorum sanationem Electra ab Orestis adventu sperabat." SCHUTZ.

687. ἐλπὶς ὦν Rob. ex conjectura. Dein παροῦσαν ἐγγράφει edd. † παροῦσαν Person. προδοῦσαν Pauw. Hermannus locum sic legit, seu potius legebat, namque hodie, ut opinor, ista repudiaret: σὺν δ', ἥπερ ἐν δόμοισι βακχείας καλῆς Ἰατρὸς ἐλπὶς ἦν, παριοῦσ' ἀνεγράφη. "Orestes, et una cum illo spes medica malorum in præterito, numerantur. De Anapæsto non est quod quisquam in Æschylo vere-

ΟΡ. ἐγὼ μὲν οὖν ξένοισιν ὧδ' εὐδαίμοσι
κεδνῶν ἕκατι πραγμάτων ἂν ἤθελον
γνωστὸς γενέσθαι, καὶ ξενωθῆναι· τί γὰρ
ξένου ξένοισίν ἐστιν εὐμενέστερον;
πρὸς δυσσεβείας δ' ἦν ἐμοὶ τόδ' ἐν φρεσί,
τοιόνδε πρᾶγμα μὴ καρανῶσαι φίλοις,
καταινέσαντα καὶ κατεξενωμένον.

ΚΛ. οὔ τοι κυρήσεις μεῖον ἀξίων σέθεν,
οὐδ' ἧσσον ἂν γένοιο δώμασιν φίλος.
ἄλλος δ' ὁμοίως ἦλθεν ἂν τάδ' ἀγγελῶν.

atur." Longe felicius Butlerus, παρ' οὐδὲν ἐγγράφει locum sic interpretatus, *Et nunc Orestes, nunc, inquam, qua spe me consolabar fore &c. eam ipse prorsus delevit.*" παρ' οὐδὲν ἐγγράφειν est *in calculis subducendis pro nihilo computare: ἐγγράφειν* erat verbum ad fiscum pertinens, quod bene notavit Heathius. Fateor tamen mihi ne sic quidem hunc locum satisfacere. Interpres Græcus, παροῦσαν ἐγγράφει: τάξον αὐτὴν ἀφανισθεῖσαν ἀρᾷ. ὡς πρὸς τὸ ἐλπὶς δ' ἀπέδωκεν. unde Schutzius suspicatur eum ἐγγράφει habuisse pro imperandi modo; sed fallitur vir doctus; hoc enim dicit Grammaticus, *τάξον, voces sic ordina* i. e. constructio hæc est. Sequentia sic verte: *constructionem autem absolvit, ita ut ad vocem* ἐλπὶς *referatur.* Forsan legendum ἀποδέδωκε. Schol. Aristoph. Plut. 469. οὐ γὰρ ἀποδέδωκε τὴν σύνταξιν ἐνταῦθα. Vid. Schaefer. ad Gregor. p. 48. n.

688. ἐγὼ μὲν ὧ Ald. εὐδαίμοσιν Ald. Rob.

692. δ' inseruit Pauwius; et sic correxerant Portus, et Stanleius in curis secundis. φρεσὶν Ald. Rob. 690. Haud male distinctio poneretur post καρανῶσαι.

695. Ita Pauwius pro ἀξίως, quod retinet Porsonus. Utrumque casum, et secundum, et quartum, sibi adsciscit verbum κυρέω. Infra 702. Κἀκεῖ κυροῦντων δώμασιν τὰ πρόσφορα. Theb. 603. Ταὐτοῦ κυρήσας ἐνδίκως ἀγρεύματος. Vid. Matthiæ Gr. Gr. §. 363, 5. Schol. explicat, τῶν σῶν ἀξιῶν τιμῶν.

697. ἀγγέλλων Rob.

ἀλλ' ἔσθ' ὁ καιρὸς ἡμερεύοντας ξένους
μακρᾶς κελεύθου τυγχάνειν τὰ πρόσφορα.
ἄγ' αὐτὸν εἰς ἀνδρῶνας εὐξένους δόμων,
ὀπισθόπους τε τούσδε καὶ ξυνεμπόρους·
κἀκεῖ κυρούντων δώμασιν τὰ πρόσφορα.
αἰνῶ δὲ πράσσειν ὡς ὑπευθύνῳ τάδε.
ἡμεῖς δὲ ταῦτα τοῖς κρατοῦσι δωμάτων
κοινώσομέν τε, κοὐ σπανίζοντες φίλων
βουλευσόμεσθα τῆσδε συμφορᾶς πέρι.

ΧΟ. εἶεν, φίλιαι δμωΐδες οἴκων,
πότε δὴ στομάτων
δείξομεν ἰσχὺν ἐπ' Ὀρέστῃ;
ὦ πότνια χθών, καὶ πότνι' ἀκτὴ
χώματος, ἣ νῦν ἐπὶ ναυάρχῳ,
σώματι κεῖσαι τῷ βασιλείῳ,
νῦν ἐπάκουσον, νῦν ἐπάρηξον·
νῦν γὰρ ἀκμάζει Πειθὼ δολίαν

699. τυγχάνει Ald.

700, 1, 2. Hi tres versus desunt in Ald. Rob. Turn. Guelph.

701. δέ omnes. Pauwius, ὀπισθόπουν δὲ τόνδε καὶ ξυνέμπορον, (Pyladem scilicet) cui assentitur Butlerus.

703. ὡς ἐπ' εὐθύνῳ Ald. ὡς ἐπευθύνῳ Rob. Med.

705. κοινώσωμέν Rob.

706. Sic emendavit H. Stephanus, pro βουλεύομεσθα.

707. εἰ ἐν Ald. Rob. φιλιαδμωΐδες Ald. φιλία δμ. Rob. φίλαι Turn. Steph. φίλιαι Med. Heath. Schutz. Porson.

714. δολία edd. vet. δολίαν Port. Heath. Schutz. Porson. δολία tuetur Hermannus, qui locum sic interpretatur; "Tempus est ut Suada fraudulens accedat, et Mer-

ξυγκαταβῆναι, χθόνιον θ' Ἑρμῆν, 715
καὶ τὸν νύχιον τοῖσδ' ἐφοδεῦσαι
ξιφοδηλήτοισιν ἀγῶσιν.

ἔοικεν ἀνὴρ ὁ ξένος τεύχειν κακόν.
τροφὸν δ' Ὀρέστου τήνδ' ὁρῶ κεκλαυμένην.
ποῖ δὴ πατεῖς, Κίλισσα, δωμάτων πύλας; 720
λυπὴ δ' ἄμισθός ἐστί σοι ξυνέμπορος.

ΤΡΟΦΟΣ.

Αἴγισθον ἡ κρατοῦσα † τοὺς ξένους καλεῖν

curium funestis certaminibus immittat." Equidem per τὸν νύχιον intelligo Orestem, *clandestinum;—tempus est ut simul descendant Suada ac Mercurius, et ut Orestem ducant ad certamen.* Quare dedi χθόνιόν θ' pro χθόνιον δ'. Hermannus vero apud Erfurdt. ad Sophocl. El. 111. novam viam iniit, legendo, ξυγκαταβῆναι, νύχιόν θ' Ἑρμῆν Τοῦσδ' ἐφοδεῦσαι, Ξιφοδηλήτοισιν ἀγῶσιν. Matthiæ Obss. Crit. p. 4. conjicit in v. 716. καὶ τὰν Νυχίαν, i. e. Erinyn. χθόνιος Ἑρμῆς invocatur in hac fabula v. 1.

715. χθόνιον γ' Rob. δ' ceteri. Ἑρμῆα Ald. Rob.

717. ξιφοδημήτῃσιν Ald. Guelph. ξιφοδημήτοισιν Turn. ζιφοδηλήτοισιν Rob.

718. Οἰκέτου persona huic versui in libris præfigitur. Choro tribuendum vidit Botheus; et sic Scholiasta; Ἀνὴρ ὁ ξένος: ξένον τὸν Ὀρέστην καλεῖ, ἵνα δόξωσιν ἀγνοεῖν τὸ σκαιώρημα. Vim hujus versus minus percipio.

719. Ὀρέσταν Ald.

720. Κίλισσα Med. Turn. κιλίσσω Ald. Γείλισσα Rob. Steph. et recentiores. Photius; Κιλίκων: ἐπώνυμον Ἀχαιοῦ τοῦ Μέροπος, ἀπὸ τοῦ τροφοῦ Κιλίσσης. Servorum nomina Asiatica multi recensuerunt. Schol. Γείλισσαν δέ φησι τὴν Ὀρέστου τροφόν, Πίνδαρος δὲ Ἀρσινόην, (Pyth. XI. 26.) Στησίχορος δὲ Λαοδάμειαν.

721. ἐπί Ald.

722. τοὺς ξένους καλεῖν edd. † τοὺς ξένους Porson. πρὸς ξένους Portus: sed requiritur articulus. An legendum μολεῖν? ut sit constructio ἄνωγεν Αἴγισθον μολεῖν τοὺς

ὅπως τάχιστ' ἄνωγεν, ὡς σαφέστερον
ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς τὴν νεάγγελτον φάτιν
ἐλθὼν πύθηται τήνδε. πρὸς μὲν οἰκέτας
ἔθετο σκυθρωπῶν ἐντὸς ὀμμάτων γέλων,
κεύθουσ' ἐπ' ἔργοις διαπεπραγμένοις καλῶς
κείνῃ, δόμοις δὲ τοῖσδε παγκάκως ἔχει,
φήμης ὑφ' ἧς ἤγγειλαν οἱ ξένοι τορῶς.
ἦ δὴ κλύων ἐκεῖνος εὐφρανεῖ νόον,
εὖτ' ἂν πύθηται μῦθον. ὦ τάλαιν' ἐγώ·
ὡς μοι τὰ μὲν παλαιὰ συγκεκραμένα
ἄλγη δύσοιστα, τοῖσδ' ἐν Ἀτρέως δόμοις
τυχόντ', ἐμὴν ἤλγυνεν ἐν στέρνοις φρένα·

ξένουτ. Hanc conjecturam quadam tenus confirmat v. 754. Πῶς οὖν κελεύει νιν μολεῖν ἐσταλμένον;

725. εἰκέτας Ald.

726. θέτο edd. vet. ἔθετο Heathius et recentiores. Illud tuentur Seidlerus et Hermannus; qui augmentum in hujusmodi narrationibus recte omitti contendunt. Aliter judicat Elmsleius. Saltim in hoc loco non est cur omittatur. Dein σκυθρωπὸν libri. σκυθρωπῶν Heath. Porson. Schutz. σκυθρωπὸς P. et ἐκτὸς ὀμμάτων.

727. Aldus et Turnebus interpungunt post καλῶς, et deinceps exhibent, hic κείνης, ille vero κείνῃ. Robortellus διαπεπραγμένοις καλῶν κείνῃ.

728. ἔχειν Ald.

729. ὕφ', cum accentu, scribunt Abresch. Schutz. Nimis curiose. Nam constructio potest esse ὑφ' ἧς φήμης, ut præpositio arctius cum pronomine cohæreat.

730. ἐκεῖνον Ald. Turn. et sic MS. quo usus est Robortellus, ubi etiam εὐφρανεῖν. Utrumque correxit Rob. γέλων pro κλύων G. Burges. ad Eum. 649.

732. συγκεκραμμένα Ald. Notent tirones garrulitatem ἀνακόλουθον anus indoctæ, "quod in primis commendat auctorem, cum personarum ἦθος dextre et εὐστόχως exprimat." Quod vere observavit Stanleius.

733. δυσοιστατούς δ' ἐνατρέως Ald.

ἀλλ' οὔ τί πω τοιόνδε πῆμ' ἀνεσχόμην. 735
τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τλημόνως ἤντλουν κακά·
φίλον δ' Ὀρέστην, τῆς ἐμῆς ψυχῆς τριβήν,
ὃν ἐξέθρεψα μητρόθεν δεδεγμένη,
ἐκ νυκτιπλάγκτων ὀρθίων κελευσμάτων,

735. *ἠνεσχόμην* mavult Butlerus; quod reponi posse monuit Piersonus ad Moer. p. 176. "Duplex aliquando augmentum admisere," inquit Porsonus, Suppl. Præf. ad Hec. p. xvii. "ut in *ἠνεσχόμην*, *ἀνεσχόμην*, quorum utrumque Tragicis familiare." Equidem pene suspicor, in hoc loco legendum *ἠνειχόμην*, *passa sum*, quum altera forma *ἠνεσχόμην* potius usurpata fuerit de calamitate patienter toleranda, Agam. 877. *πολλὰ γὰρ τὰ πρὶν κακὰ Ἠνειχόμεσθα*. ibid. 1244. *Καλουμένη δὲ φοιτάς, ὡς ἀγύρτρια, Πτωχός, τάλαινα, λιμοθνής, ἠνεσχόμην*. Eurip. Andr. 972. *Ἤλγουν μέν, ἤλγουν, ξυμφορὰς δ' ἠνειχόμην*, ubi forsan scribendum *ἠνεσχόμην*. Med. 1156. *Ἡ δ', ὡς ἐσεῖδε κοσμόν, οὐκ ἠνέσχετο*. El. 264. *Μήτηρ δέ σ' ἡ τεκοῦσα ταῦτ' ἠνέσχετο*; 1043. *σὸς δὲ πῶς πατὴρ Ἠνέσχετ' ἂν ταῦτ'*; sic etiam ibid. 508. *τοῦτό γ' οὐκ ἠνεσχόμην*. Hipp. 685. *Σὺ δ' οὐκ ἀνέσχου*. Contra vero Sophocl. Phil. 412. *ἠνείχετο* hoc sensu posuit, quod tamen in *ἠνέσχετο* mutandum puto ob Trach. 276. Alia exempla, a Piersono indicata, sunt Aristoph. Nub. 1376. ubi *ἠνεσχόμην*, Thesm. 601. ubi *ἠνείχομην* sensu tolerandi ponitur. Thuc. III. 28. *οὐκ ἠνέσχοντο*. V. 45. *οὐκέτι ἠνείχοντο*, eodem sensu.

737. *λίφον δ'* Turn.

738. Aristoph. Ach. 178. *σκάνδικά μοι δὸς μητρόθεν δεδεγμένη*. quem versum cum hoc loco contulit Porsonus in Aristoph. p. 113.

739. Constructio hujus loci, prout vulgo legitur, adeo turbata, seu potius nulla est, ut aliquam corruptionem latere quivis suspicetur. Verissime monuit Butlerus, prolixam et inconditam orationem garrulæ nutrici convenire; solœcam ac plane barbaram non item. Schutzius putat aliquid post *δεδεγμένη* intercidisse; Hermannus vero post *κελευσμάτων*, nisi legendum sit *ἔτλην*. Locum aliqua ex parte expeditiorem reddidi, scribendo *ἐκ* pro *καὶ* in 739. ut orationis filum interrumpatur post *τριβήν* usque ad 749.

Ibid. *καὶ νυκτιπλάγκτοον* Ald. *νυκτίπλαγκτον* Turn. quam lectio-

καὶ πολλὰ καὶ μοχθήρ' ἀνωφέλητ' ἐμοὶ
τλάσῃ· τὸ μὴ φρονοῦν γάρ, ὡσπερεὶ βοτόν,
τρέφειν ἀνάγκη, πῶς γὰρ οὔ; τρόπῳ φρενός.
οὐ γάρ τι φωνεῖ παῖς ἔτ' ὢν ἐν σπαργάνοις,
ἢ λιμός, ἢ διψῇ τις, ἢ λιψουρία
ἔχει· νέα δὲ νηδὺς αὐτάρκης τέκνων.
τούτων πρόμαντις οὖσα, πολλὰ δ', οἶομαι,
ψευσθεῖσα, παιδὸς σπαργάνων φαιδρύντρια,

nem plane Æschyleam dicit Hermannus. καὶ νυκτιπλάγκτων ceteri. κἀκ νυκτιπλάγκτων Portus, Stanleius. Paullo melius est ἐκ νυκτ. De ἐκ et καί confusis vid. Bast. Comm. Pal. p. 815. Jacobs. Anim. in Eurip. p. 65. conjicit, φεῦ, νυκτιπλάγκτων—φεῦ πολλὰ καὶ μοχθήρ' ἀνωφέληθ' ἃ 'γὼ Ἔτλην, unde nascitur spondeus in quinta sede. Contulit autem idem V. D. Eurip. Suppl. 1135. Ποῦ δὲ πόνοι ἐμῶν τέκνων; ποῦ νυχευμάτων χάριτες; Mox κελευμάτων Ald. Rob. Turn.

740. ἢ πολλὰ Musgrav. ἂν ὠφέλητ' Ald. Apud Sophocl. El. 1143. similiter fere conqueritur Electra; Οἴμοι τάλαινα τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς Ἀνωφελήτου, τὴν ἐγὼ θάμ' ἀμφὶ σοὶ Πόνῳ γλυκεῖ παρέσχον. In hoc loco constructionem sic expedit Scholiasta; ἀνωφέλητα ἐμοὶ τῇ τλάσῃ πολλὰ καὶ μοχθηρά.

741. τλάσει Rob. φρυνεῖν Ald. φρονῶν Turn. ὡς περεὶ Ald. De particula γάρ, intra parvum spatium repetita, consulas Porsonum ad Eurip. Med. 139.

744. ἢ λιμὸς edd. vet. εἰ λιμὸς Porson. ex conjectura Stanleii. Sed recte dici ἢ—ἤ, pro *utrum—an* ostenderunt Matthiæ Gr. Gr. §. 609. Elmsleius ad Eurip. Med. p. 159. Infra 877. Εἴδωμεν, ἢ νικῶμεν, ἢ νικώμεθα. Mox δίψῃ omnes, "quod non magis Græcum est" inquit Elmsleius, "quam γλώσσῃ. Scribendum διψῇ *sitit*. Ad λιμὸς subaudiendum πιέζει αὐτὸν aut aliquid ejusmodi." Scribit etiam λιψουρίαν: sed dici potest λιψουρία ἔχει τινα non minus bene quam λιμὸς πιέζει τινα; quod ad loci constructionem attinet; quod vero ad linguæ indolem, nihil interest, utrum dicas νόσος ἔχει με, an νόσον ἔχω.

745. αὐτάρκη Ald. Pauwium secutus, plene post τέκνων interpunxi.

747. Pollux VII. 40. καὶ ἡ παρ' Αἰσχύλῳ, Παιδὸς σπαργάνων φαιδρύντρια.

γναφεὺς τροφεύς τε ταυτὸν εἰχέτην τέλος.
ἐγὼ διπλᾶς δὲ τάσδε χειρωναξίας
ἔχουσ', Ὀρέστην ἐξεδεξάμην πατρί.
τεθνηκότος δὲ νῦν τάλαινα πεύθομαι.
στείχω δ' ἐπ' ἄνδρα τῶνδε λυμαντήριον
οἴκων· θέλων δὲ τῶνδε πεύσεται λόγων.
ΧΟ. πῶς οὖν κελεύει νιν μολεῖν ἐσταλμένον;
ΤΡ. ὅπως; λέγ' αὖθις, ὡς μάθω σαφέστερον.

748. στροφεύσε Ald. τροφός— ἐσχέτην Aur.

750. † ἐξεδεξάμην Pors. ἐξεθρεψάμην P. Stanl. Pauw. probante Piersono Verisim. p. 243. Atqui Oresten non ἐξεθρέψατο hæc nutrix, sed Strophius, vel, secundum Sophoclem, pædagogus, qui infantem, cædi subductum, in Strophii ædes pertulit: vid. Electr. 11. De schemate Sicelico, ἐξεδεξάμην πατρί, consuli possunt Lesbonax p. 181. Abresch. Dil. Thuc. p. 95. Brunck. ad Sophocl. El. 442. Porson. ad Eurip. Hecub. 533. qui hunc versum, prout editur, citat; denique Hermann. Comm. de Metr. Pindar. ad Pyth. IV. 37.

753. πεύσετε Ald. Insuavem hujus versus sonum notavit Butlerus. Equidem scribendum puto τόνδε λόγον. Supra 724. φάτιν Ἑλθὼν πύθηται τήνδε. 731. εὖτ' ἂν πύθηται μῦθον.

754. Hunc versum, cum duobus proxime sequentibus, Oresti tribuit Rob. Choro Turn. Steph.

755. ἦ πῶς edd. vet. τί πῶς; Canter. ἦ πῶς: ut opinor, volebat Porsonus; ὅπως Schutzius, recte observans, quum quis ad quæstionem πῶς sic respondet, ut de quæstionis dubitet, tum semper dici in responsione ὅπως; quod non minus vere observari potest de τίς, ποῖ, et similibus. Vid. Aristoph. Plut. 139. 349. ubi legendum suspicor, Ποῖόν τις; X. ὁποῖος; 461. Nub. 685. Ran. 198. Eq. 742. Ach. 959. Pac. 871. Butlero periculosum videtur, exemplis e Comicis petitis sermonem tragicum illustrare. At qui in hujuscemodi formulis Græci sermonis proprietas tam e comicis quam e tragicis apte disci potest. Minus bene Valckenaerius ad Eurip. Phœn. p. 342. corrigit Πῶς φής; quæ quidem locutio vel non credentis est, vel

ΧΟ. εἰ ξὺν λοχίταις, εἴτε καὶ μονοστιβῆ;

ΤΡ. ἄγειν κελεύει δορυφόρους ὀπάονας.

ΧΟ. μή νυν σὺ ταῦτ' ἄγγελλε δεσπότου στύγει.
ἀλλ' αὐτὸν ἐλθεῖν, ὡς ἀδειμάντως κλύῃ,
ἄνωχθ' ὅσον τάχιστα γηθούσῃ φρενί· 760
ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κυπτὸς ὀρθοῦται λόγος.

ΤΡ. ἀλλ' ἦ φρονεῖς εὖ τοῖσι νῦν ἠγγελμένοις;

formidantis; non vero de sensu dictorum hæsitantis.

Ibid. ὡς μάθωσα φέστερον Ald.

756. Post εἴτε inseritur καί, cujus vim haud facile Latine expresseris. Agam. 816. Εἴτ' οὖν θανόντος, εἴτε καὶ ζῶντος πέρι Λέγω. Suppl. 185. Ἀλλ' εἴτ' ἀπήμων, εἴτε καὶ τεθυμένος. Sophocl. Oed. T. 91. Εἰ τῶνδε χρῄζεις πλησιαζόντων κλύειν, Ἕτοιμος εἰπεῖν, εἴτε καὶ στείχειν ἔσω.

758. Ita Butlerus: μὴ νῦν edd. Vid. ad Theb. 228. Mox ἄγγελε Ald. στυγεῖ Rob.

759. ἀδήμαντος Rob. κλύει Ald.

760. τάχιστ' ἀγαθούσῃ Ald. Rob. Med. γαθούσῃ Turn. Steph. Pors. γηθούσῃ Heath. Schutz. Verbi γηθέω præsens tempus hoc uno loco apud tragicos legi monet Elmsleius in censura editionis nostræ Promethei. Hinc videre est, quam periculosum sit quodpiam vocabulum proscribere, ob eam solam causam, quod in tragicorum reliquiis, quas hodie legimus, non occurrit.

761. κρυπτοσ' Ald. κρυπτὸς ceteri. ὀρθώσῃ φρενί Turn. ὀρθούσῃ φρενί' Ald. Rob. ὀρθούσῃ λόγῳ Med. Citat Schol. Venet. in Il. O. 207. ἐν ἀγγέλῳ γὰρ κυπτὸς ὀρθοῦται λόγος, et Euripidi tribuit. Hæc compilans Eustathius in Il. O. p. 1013, 11. scribit κρυπτός. Hinc edidit Porsonus κρυπτὸς ὀρθοῦται λόγος. Sed omnino retinendum κυπτός: *Nuntii prudentia rectam facere potest orationem incurvam.* i. e. *vitiosam.* H. Steph. Thes. Gr. T. II. p. 507. "Κυπτός, οῦ, ὁ. Inclinatus, supplex. v. l. ex Æschylo." i. e. "vetus lexicon," seu "varia lectio." κυπτὸς videtur probare Schneiderus in Lexico. Ceterum verissime observavit Butlerus; "Nullus dubito quin ex—θούσῃ φρενὶ in superiore versiculo,—θώσῃ φρενὶ hic fluxerit incuria librarii."

762. ἀλλ' εἴ φρονεῖς Ald. et sic Aur. Interrogationis notam apponendam vidit Heathius, quæ tamen deest in ed. Glasg. Supra 215. Ἀλλ' ἦ δόλον τιν', ὦ ξέν', ἀμφί μοι πλέκεις;

ΧΟ. ἀλλ' εἰ τροπαίαν Ζεὺς κακῶν θήσει ποτέ.
ΤΡ. καὶ πῶς; Ὀρέστης ἐλπὶς οἴχεται δόμων.
ΧΟ. οὔπω· κακός γε μάντις ἂν γνοίη τάδε.
ΤΡ. τί φῄς; ἔχεις τι τῶν λελεγμένων δίχα;
ΧΟ. ἄγγελλ' ἰοῦσα, πρᾶσσε τἀπεσταλμένα.
μέλει θεοῖσιν ὥνπερ ἂν μέλῃ πέρι.
ΤΡ. ἀλλ' εἶμι, καὶ σοῖς ταῦτα πείσομαι λόγοις.
γένοιτο δ' ὡς ἄριστα, σὺν θεῶν δόσει.
ΧΟ. νῦν παραιτουμένη μοι, πάτερ στρ. ά.
Ζεῦ θεῶν ὀλυμπίων,
δὸς τυχεῖν, ἐμοῦ κυρίους

Agam. 267. Ἀλλ' ἦ σ' ἐπίαινέν τις ἄπτερος φάτις; Sophocl. El. 879. Ἀλλ' ἦ μέμηνας, ὦ τάλαινα; Eurip. El. 983. Ἀλλ' ἦ τὸν αὐτὸν τόνδ' ὑποστήσω δόλον; ubi perperam editur ἀλλ' ἦ. Hel. 497. Ἀλλ' ἦ τί ἐστι Ζηνὸς ὄνομ' ἔχων ἀνὴρ Νείλου παρ' ὄχθας; Conf. Heracl. 426.

763. εἰ Ald. Rob. †εἰτροπαίαν Porson. qui ad Eurip. Suppl. 647. hæc scribit; "In Æschyli loco τροπαίαν edd. male præferunt; quod ambigas utrum in τρόπαιον, an τρόπαια, mutandum sit." Sed retinendum puto τροπαίαν, conversionem. Schol. μετατροπήν, ut in Agam. 213. φρενὸς πνέων δυσσεβῆ τροπαίαν. Theb. 703. λήματος ἐν τροπαίᾳ. sc: αὔρᾳ. Quod si una ex Porsoni conjecturis recipienda sit, malim τρόπαια. Eurip. Or. 713. Στῆσαι τρόπαια τῶν κακῶν.

766. τιφὴς Ald. τί φῂς Turn. Sed non recte subscribi iota, alibi monuimus.

767. τὰ πεπραγμένα Ald. Turn. τὰ πεπαλμένα Rob. τἀπεσταλμένα Steph.

768. ὧν περὰν μέλλῃ Rob. μέλοι Scalig. Heath. Agam. 947. Μέλοι δέ τοι σοὶ τῶνπερ ἂν μέλλῃς τελεῖν.

769. καὶ τοῖς ταῦτα Steph.

770. γένοι τόδ' Ald.

771. παραίτουμ' ἐν μοὶ Ald. παραιτούμεν' ἐμοὶ Rob. Med.

773. δὸς τύχας τυχεῖν δέμου, Ald. Rob. Med. τυχεῖν δέ μοι Turn. Pors. δὸς τυχεῖν, ὥστ' ἔχειν κυρίως Hermann. δὸς τύχας νιν τυχεῖν Schutz. Schol. δός μοι εὐτυχίαν εὐτυχῆσαι

τὰ σώφρον' εὖ μαιομένους ἰδεῖν.
διὰ δίκας πᾶν ἔπος
ἔλακον. ὦ Ζεῦ, σύ νιν φυλάσσοις.
ἔ, ἔ. πρὸ δὲ δὴ 'χθρῶν τὸν ἔσωθεν μελάθρων, Ζεῦ,
θές; ἐπεί νιν μέγαν ἄρας [στρ. β'.
δίδυμα καὶ τριπλᾶ
παλίμποινα θέλων ἀμείψει.

βεβαίως. Musgravius legit, δὸς τύχας τυχεῖν ἐμοὶ κυρίους τὰ σωφρόνων μαιομένους ἰδεῖν, citato Hermesianacte, σκολιὴν μαιομένοις σοφίην. Libri omnes exhibent κυρίως.

774. τὰ σώφρουν εὐμαιομένους Ald. *τασωφρουνευμαιομένοις Rob. τὰ σώφροσιν εὖ μαιομένοις Turn. et recentiores. τὰ σώφρον' εὖ Hermann. μαιομένους Butler. et sic Musgr.

775. διαδικάσαι πᾶν ἔπος. ἔλακον Ald. Rob. Turn. Pors. διὰ δίκας Pauw. Hermann. Schutz. sicut etiam Musgravius.

776. ἔλακον, Ζεῦ· σὺ δέ νιν φυλάσσοις edd. sed "φυλάσσοις Ald. Hermannus El. Doctr. Metr. p. 536. ἔλακον· εὖ δὲ σύ νιν φυλάσσοις, cui præstant, meo judicio, Botheana; ἔλακον οὖν· σὺ δέ νιν φυλάσσοις.

777. ἔ, ἔ, extra metrum est. Artificiosum ordinem stropharum in hoc loco primus detexit Hermannus ap. Seidler. de Verss. Dochm. p. 405. et Elem. Doctr. Metr. p. 733. ubi observavit perrarum esse hoc genus in carminibus totius chori. Ordo stropharum hic est, α'. β'. α'. γ'. μεσῳδός. γ'. δ'. β'. δ'.

Ibid. Seidlerus p. 406. hos versus aliter dividit, nempe post ἔσωθεν: parum refert. πρὸδὲ δἠχθρῶν Ald. Rob. πρὸ δἠχθρῶν Turn. πρὸ δὲ δἠχθρῶν Steph. Dein τῶν ἔσω μελάθρων, ὦ Ζεῦ, edd. τὸν ἔσωθεν μελάθρων, Ζεῦ, Seidler. vid. infra 786.

778. μιν libri; νιν Seidlerus: vid. supra 612. αἴρας Ald. αἶρας Med.

780. παλίνποινα edd. ante Steph. ἀμείψῃ Turn. "In secunda stropha," inquit Hermannus, "verba ἐπεί μιν μέγαν ἄρας ad superiora referri debent. Non enim triplicem et quadruplicem vindictam sumpturus est Orestes, quoniam adolevit, sed quandoquidem adoleverit, optat chorus, ne frustra ad hanc ætatem pervenerit, sed ut vincat Ægisthum et Clytæmnestram." Mira interpretatio Scholiastæ; ἐπάρας γὰρ τὸν Ὀρέστην, δυνήσῃ καὶ τριπλασίονα ποινὴν εἰσ-

ἴσθι δ' ἀνδρὸς φίλου πῶλον ευ- ἀντ. ά.
νιν ζυγέντ' ἐν ἅρματι
πημάτων, δρόμῳ προστιθεὶς
μέτρον. τίς ἂν σωζόμενον ῥυθμὸν
τοῦτ' ἴδοι διὰ πέδον 785
ἀνομένων βημάτων ὄρεγμα;
οἵ τ' ἔσω δωμάτων στρ. γ'.
πλουτογαθῆ μυχὸν νομίζετε,

πράξασθαι τὸν Ὀρέστην ποιῆσαι. Schutzius, *Etenim si eum erexeris, dupliciter ac tripliciter tibi lubens retribuet:* cui assentitur Butlerus. Sed recte monuit Pauwius ἀμείψει esse secundæ personæ; *vicissim accipere poteris.*

781. ἴσχε Pauw. Hermann. εὖ. νὺν ζυγεῦν τ' Ald.

783. ἐν δρόμῳ omnes. ἐν omitti jubent Heathius et Musgravius. Schol. ἐνέμεινε τῇ μεταφορᾷ. φήσας γὰρ ἐν ἅρματι πημάτων, τὸ δρόμῳ ἐπήγαγε.

785. τοῦτ' ἰδεῖν δάπεδον edd. ubi δάπεδον primam producit. Æschylum vero Homericam quantitatem hujus vocis immutasse haud facile crediderim: vide ad Prom. 854. Dedi ex conjectura διὰ πέδον. Ordo constructionis hic est; τίς ἂν ἴδοι ὄρεγμα βημάτων, ἀνομένων διὰ τοῦτο πέδον, σωζόμενον ῥυθμόν; ut sit σωζόμενον mediæ vocis participium. ἴδοι pro ἰδεῖν Portus. τὶν' ἂν Hermannus. σωζομένου ῥυθμοῦ G. ad marg. Ask. Locus difficillimus post omnes omnium curas medicinam exspectat.

786. ἀναμένων Med. sed mutatum in ἀνομένων. βημάτων Ald. Guelph. Schutz. κτημάτων Rob. πημάτων ceteri. βημάτων ὄρεγμα videtur significare pedum contentionem, sicut in v. 420. χερῶν ὀρέγματα erat *manuum extensiones.*

787. ἔσωθε edd. vet. ἔσω Hermann. Schutz. Cf. 777.

788. πλουτ' ἀγαθῆ Ald. πλουταγαθῆ Rob. Steph. Pors. Hermannus ad Viger. 187. scribendum putat ὁρίζετε, "et metro et scholiaste indicante." Scholiastæ autem verba hæc sunt: νομίζετε: ἡνιοχεῖτε καὶ διοικεῖτε, quæ quidem νομίζετε non minus bene quam ὁρίζετε explicant. Idem vir doctus in Obss. p. 115. dedit κομίζετε, quod multo pejus est. Seidlerus vero tradit et sibi et Hermanno placere ἐνίζετε.

κλύετε σύμφρονες θεοί.
ἄγετε, τῶν πάλαι πεπραγμένων
λύσασθ' αἷμα προσφάτοις δίκαις.
γέρων φόνος μηκέτ' ἐν δόμοις τέκοι·
τὸ δὲ καλῶς κτάμενον, ὦ μέγα ναίων μεσῳδός.
στόμιον, εὖ δὸς ἄμ' ἰδεῖν δόμον ἀνδρός,
καί νιν ἐλευθερίως
λαμπρῶς τ' ἰδεῖν φιλίοις
ὄμμασιν ἐκ δνοφερᾶς καλύπτρας.
ξυλλάβοι δ' ἐνδίκως ἀντ. γ'.
παῖς ὁ Μαίας † ἐπιφορώτατος,
πρᾶξιν οὐρίαν θέλων.
[πολλὰ δ' ἄλλα φανεῖ χρῄζων

791. πρὸς φάτοις Ald. προφάτοις Med. σ suprascripto.

793. τόδε Ald. Turn. recentiores. τὸ δὲ Rob. voces τὸ δὲ καλῶς κτάμενον Hermannus Obss. p. 118. "non dubitat quin interpretis sint, non Æschyli, verba" quasi quisquam grammaticus tali locutione uti potuerit. Idem vero in Elem. Doctr. Metr. p. 513. retinenda esse hæc verba judicat.

794. δὸς ἂν ἰδεῖν Rob. δὸς ἀνιδεῖν ceteri. ἀνέδην Hermannus. ἀναδεῖν Musgr. Dein ἄνδρα Pauw. Heath. Schutz.

796. τ' deest in Ald. Rob.

797. ὄμμασι δνοφερὸς καλύπιρας Ald. δνοφερὰς ceteri. ἐκ δνοφερᾶς Hermannus ad Viger. 230. Schutzius contulit v. 49. Ἀνήλιοι, βροτοστυγεῖς | δνόφοι καλύπτουσι δόμους | δεσποτῶν θανάτοισι.

798. ξυμλάβοι Ald. ξυμβάλοι Rob.

799. ἐπιφθορώτατος olim conjecit Hermannus: omnino contra sensum. οὐ πιφορώτατος Burneius.

800. θέλεν Med. τελῶν Q.

801. χρῄζων edd. Aut in stropha deficiunt quædam, aut quædam in antistropha redundant. Voces, quas uncinulis inclusi, glossatoris esse judicat Hermannus, quod mihi quidem vix credibile videtur. Seid-

κρύπτ'·] ἄσκοπον δ' ἔπος λέγων
νύκτα πρό τ' ὀμμάτων σκότον φέρει,
καθ' ἡμέραν τ' οὐδὲν ἐμφανέστερος.
καὶ τότ' ἤδη πολύν, στρ. δ'.
δωμάτων λυτήριον,
θῆλυν οὐριοστάταν,
ὁμοῦ δὲ κρεκτὸν γοη-
τῶν νόμον μεθήσομεν·

Ierus de Verss. Dochm. p. 407. conjicit, πολλὰ μέν, ἄσκοπον δ' ἔπος λέγων.

802. κρυπτὰ edd. vet. κρύπτ' Pauw. Porson. ἄκριτον Hermannus.

803. φέροι P.

804. δ' quod pro τ' habent libri, omittunt Ald. Turn. οὐδὲνὶ Rob. ἐμφανέστερον Musgr. Schutz. 1.

805. καὶ τότε δὴ πλοῦτον libri universi: facilis erat correctio τότ' ἤδη. Prom. 946. πατρὸς δ' ἀρᾶ Κρόνου τότ' ἤδη παντελῶς κρανθήσεται. Quod vulgo legitur, πλοῦτον, absurdum est, et metro contrarium. Correxi πολύν, dum aliquid magis probabile inveniatur, sive substantivum sit, sive adjectivum; πολὺν νόμον μεθήσομεν satis poetice dicitur; Eurip. Hippol. 1196. Ἔνθεν τις ἠχώ, χθόνιος ὡς βροντὴ Διός, Βαρὺν βρόμον μεθῆκε. Sed forte legendum πάλιν.

808. κρεκτῶν Turn. Scalig. Inserui δὲ ob metrum. Hesychius, a Stanleio laudatus: Θρεκτοῖσι νόμοις: ἀντὶ τοῦ τραχέσι. Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ Μαινομένῳ. ἔνιοι δέ, κρεκτοῖς. Quoniam vero hujusmodi cantilenæ rebus lætis parum convenire videntur, malim legere οὐ δὲ κρεκτὸν γοατῶν νόμον, *sed non qualis ab iis qui lamentatur ingeminari solet.* Vide autem, an Cantilena, quam se editurum esse ait Chorus, hæc fuerit: Πόλει τάδ' εὖ. ἐμόν, ἐμὸν δ' κ. τ. λ. In loco tantum non deplorato, conjecturæ nonnihil indulgendum judicavi.

Ibid. γοητῶν Ald. Rob. Ceteri γοήτων. Schol. Γοήτων: τὸν τῶν γοήτων, οἳ ὡς ᾄδουσι περιϊόντες τὴν πόλιν. Sed hæc interpretatio nemini, ut opinor, placebit. Scripsi γοητῶν, debui forsan γοατῶν, genitiv. sc. a γοάτης. Olim suspicabar γοήτων corruptam fuisse ex βοητόν, quod glossema fuerit τοῦ, κρεκτόν.

πόλει τάδ' εὖ· 810
ἐμὸν ἐμὸν δ' ἀέξεται
κέρδος, Ἄτα δ' ἀποστατεῖ φίλων.
σὺ δὲ θαρσῶν ὅταν ἥκῃ μέρος ἔργων, ἀντ. β'.
ἐπαΰσας πατρὸς αὐδάν,
θροούσᾳ σε, Τέκνον, 815

810. μεθήσομεν πόλει· τὰ δ' εὖ, ἐμὸν ἐμὸν κέρδος ἀέξεται τόδε. Ita legitur in editionibus, nisi quod Rob. μεθέλσομεν, et unum tantum ἐμὸν habet.

813. ὅτ' ἂν ἥκει Ald. ὅτ' ἂν ἥκῃ Rob.

814. Quæ sequuntur, in editionibus hunc in modum leguntur; ἐπαΰσας πατρὸς ἔργῳ. θροούσᾳ πρὸς σὲ, τέκνον, πατρὸς αὐδὰν, καὶ περαίνων ἐπίμομφον ἄταν, nisi quod θροοῦσα, αὐδῶν, ἐπίμομφον φάταν, Ald. θρούσᾳ Rob. θραούσῃ Turn. Hermanni conjecturas in Obss. Crit. p. 116. sciens prætermitto, utpote ne ipsi quidem auctori hodie probatas. "Apertum est," inquit Seidlerus de Verss. Dochm. p. 406. "librariis deberi pravas repetitiones ἔργων—ἔργῳ, et πατρὸς—πατρός. Quibus ejectis lego; σὺ δὲ θαρσῶν ὅταν ἥκῃ | μέρος ἔργων, ἐπαΰσας πατρὸς αὐδὰν | θροούσᾳ τέκνον! | πρός σε, πέραιν' ἐπίμομφον ἄταν. i. e. *Tu vero constanti animo, quando venerint partes tuæ, acclamans patris vocem* (matri) *ad te, o fili! clamanti, confice sceleratam pestem.* In πέραινε librarii apostrophum habuisse videntur pro syllaba ων. Conf. Bast. ad Gregor. Cor. p. 778. seq." Hæc ille. πέραιν' Auratus. ἐπιμόμφαν Med. Quæ dedi, cum strophicis optime congruunt. ἄτα Clytæmnestræ certe non ἐπίμομφος erat, Choro saltim judice; nam Seidleri interpretationem nullo modo amplectendam censeo, *confice sceleratam pestem.* Melior est Schutzii versio, *finem impone calamitati huic abominandæ;* sed ἄταν omnino de cæde Clytæmnestræ cum Butlero accipiendum. Quod si particula negationis recte abesse potest, tum legerim ἐπαΰσον—περαίνων ἐπίμομφον ἄταν. Dubitari quidem potest de locutione θροούσᾳ σε, τέκνον, meas tamen aures non lædit. Ceterum pene suspicor veram lectionem esse, ἐπαΰσας πατρὸς ὀργάν. Si recte se habet αὐδάν, interpretarer, *patris vocem*, idem esse ac *patris nomen.* sc. *quum illa clamabit tibi,* τέκνον, *tu illi ingeminabis* πατήρ.

πέραιν' οὐκ ἐπίμομφον ἄταν.
Περσέως τ' ἐν φρεσὶν ἀντ. δ'.
καρδίαν κατασχέθων,
τοῖς θ' ὑπὸ χθονὸς φίλοι-
σι, τοῖς τ' ἄνωθεν προπράσ- 820
σων † χάριτος ὀργὰς λυπράς,
τοῖς ἔνδοθεν
φοινίαν ἄταν τιθείς,
ἐξαπολλὺς τὸν αἴτιον μόρου.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ.

ἦκω μὲν οὐκ ἄκλητος, ἀλλ' ὑπάγγελος· 825

817. τε ἐν φρεσὶν edd. ante Pauw.

818. σχέθων omnes, quod in κατασχέθων ob metrum mutavi; non tamen ut hoc pro certo habeam. κατέχειν interdum idem valet ac simplex ἔχειν, e. g. Agam. 441. 1547. Suppl. 26. Eurip. Bacch. 877. χεῖρ' ὑπὲρ κορυφᾶς | τῶν ἐχθρῶν κρείσσω κατέχειν. Sed propior est Med. 759. Ὦν τ' ἐπίνοιαν σπεύδεις κατέχων Πράξειας. vel legi possit, Περσέως τ' ἐν φρεσὶν | σαῖσι καρδίαν σχέθων. In hoc loco Elmsleius edidisset σχεθών vel κατασχεθών, nullum enim verbum esse σχέθω contendit ad Eurip. Med. 995. In hoc tamen loco requiritur, ut opinor, præsens tempus; quod olim monui in Glossario ad Prom. 16.

819. φίλοισω Ald. Turn. χθωνὸς φίλεισιν Rob. φίλοισι Porson. Quod si legatur in stropha οὐ δὲ κρεκτὸν, in hoc loco legendum erit φίλοις.

821. ὀργᾶς λυπρᾶς Ald. Rob. χάριτας ὀργᾶς λυπρᾶς Schutz. Hermann. Butler. Sed λυπρὰς primam producit. Corrigi potest λυγρᾶς, sed conjicio, προπράσσων χάριτας, ὀργᾶς λύτρα. Supra 43. Τί γὰρ λύτρον πεσόντος αἵματος πέδῳ; hoc tamen dubitans propono.

822. τοῖς ex meo adjeci. Nescio an præstet τοῖς δ'.

823. τιθοὶς Rob.

824. τὸν αἴτιον δ' ἐξαπολλὺς μόρου. ita libri: sed μορόν Ald. Rob. Med.

825. ὑπ' ἄγγελος Ald. Legendum puto ὑπ' ἀγγέλου, sc. κληθείς.

νέαν· φάτιν δὲ πεύθομαι λέγειν τινὰς
ξένους μολόντας, οὐδαμῶς ἐφίμερον,
μόρον γ' Ὀρέστου. καὶ τόδ' ἀμφέρειν δόμοις
γένοιτ' ἂν ἄχθος αἱματοσταγές, φόνῳ
τῷ πρόσθεν ἑλκαίνοντι καὶ δεδηγμένῳ. 830
πῶς ταῦτ' ἀληθῆ καὶ βλέποντα δοξάσω;

Sophocl. Aj. 289. τί τήνδ' ἄκλητος, οὔθ' ὑπ' ἀγγέλων Κληθείς, ἐφορμᾷς πεῖραν, οὔτε του κλύων Σάλπιγγος; Trachin. 395. Μίμν', ὡς ὁδ' ἀνὴρ οὐκ ἐμῶν ὑπ' ἀγγέλων, Ἀλλ' αὐτόκλητος ἐκ δόμων πορεύεται. Hæc loca contulit Abreschius. Comparari etiam potest Thucyd. VI. 87. οὐκ ἄκλητοι, παρακληθέντες δέ. ubi vid. Abresch. Lobeckius ad Aj. 287. hunc versum citans, scribit, invitus tamen, ut videtur, ἄκλητος, οὔθ' ὑπάγγελος. Ceterum idem histrio qui Electræ partes egerat usque ad v. 706. nunc redit sub Aegisthi persona; nescio an etiam Nutricis habitum induerit ad v. 722. vide infra ad 865.

827. ξέννους Rob. μολῶντας Ald. ἐφήμερον Turn.

828. μόρον δ' libri: μόρον γ' Portus, quod lubens recepi; γε sic positum est *videlicet*. Sic etiam Stanleius in curis secundis.

Ibid. ἀμφέρειν Ald. Rob. ἂν φέρειν Turn. ἀναφέρειν est *referre ad aliquem*; ut in Eurip. Orest. 76. Εἰς Φοῖβον ἀναφέρουσα τὴν ἁμαρτίαν, qui sensus huic loco parum convenire videtur. Forsan legendum καὶ τόδ' αὖ φέρειν. Sententia, ut videtur, hæc est; *et hoc quidem inferre domibus, nova erit calamitas cruenta ei* (generi) *quod pristina cæde exulceratum est.* Schutzius vero, qui retinet δειματοσταγές, hunc in modum interpretatur; *Ex hoc rumore per domum sparso existeret novus dolor timorem stillans, accedens ad pristinam cædem, tanquam ad vulnus exulceratum et doloribus mordens.* δεδηγμένῳ active positum putat.

829. δειματοσταγὲς edd. vet. αἱματοσταγές, Porti et Stanleii correctionem, in textu reposuit Porsonus.

831. πῶς ταῦτ'; Heath. ἀληθῶς οὐ βλέποντα Bothe. *vere mortuum*, sc. Orestem: quæ emendatio, ut cum Butlero loquar, speciosior est quam verior. βλέποντα opponitur τῷ, θνήσκοντες. vid. Hermann. ad Sophocl. Aj. 266.

ἢ πρὸς γυναικῶν δειματούμενοι λόγοι
πεδάρσιοι θρώσκουσι, θνήσκοντες μάτην;
τί τῶνδ' ἂν εἴποις ὥστε δηλῶσαι φρενί.

ΧΟ. ἠκούσαμεν μέν, πυνθάνου δὲ τῶν ξένων, 835
εἴσω παρελθών. οὐδὲν ἀγγέλων σθένος,
ὡς αὐτὸν αὐτῶν ἄνδρα πεύθεσθαι πέρι.

ΑΙ. ἰδεῖν ἐλέγξαι τ' αὖ θέλω τὸν ἄγγελον,
εἴτ' αὐτὸς ἦν θνήσκοντος ἐγγύθεν παρών,
εἴτ' ἐξ ἀμαυρᾶς κληδόνος λέγει μαθών. 840
οὗτοι φρέν' ἂν κλέψειεν ὠμματωμένην.

832. ἢ Schutz. δειματουμένων voluit Stanleius: sed monet Heathius tales ὑπαλλαγάς, præsertim in adjectivis, stylum Æschyleum sapere. Confert autem Agam. 48. 52. quæ tamen exempla ab hoc loco aliena sunt

833. θνήσκοντος Portus; et sic legebat interpres Græcus; hæc enim est ejus glossa; οὐκ ἀληθῶς ἀποθανόντες (—τος).

835. Hoc responsum ἀγγέλῳ tribuunt Turn. Steph. Choro Robortellus. Mox omnes habent ἔσω.

837. αὐτὸς αὐτὸν Ald. Rob. αὐτῶν Turn. Steph. Canter. Schutz. Porson. Mox πάρα Portus. Hermannus vero legit, Ὡς αὐτὸς αὐτῶν ἄνδρα πεύθεσθαι παρεῖ, (et sic Abresch.) *quum ipse adsis, ut hospitem de rebus illis interroges;* quod non probat Butlerus; ego ne Græcum quidem esse arbitror πεύθεσθαι ἄνδρα τῶνδε. Mirum est Hermannum non correxisse αὐτόν, Vide Glossarium.

839. ἦεν Ald. Rob. Mox κληδόνος Ald.

841. φρένα κλέψειαν edd. vet. φρένα κλέψει' ἂν Heath. Schutz. Porson. φρέν' ἂν κλέψει' ἂν Hermann. apud Erfurdt. ad Sophocl. Aj. p. 627. Monk. ad Eurip. Hipp. 482. φρέν' ἂν κλέψειεν Elmsleius ad Med. p. 150. n. ut vitetur elisio vocalis ε ante particulam ἄν. Et hoc quidem recepi; non ut Elmsleii canona omni ex parte probem; neque enim hanc elisionem poetis Atticis displicuisse credo, præterquam in iis vocibus, ubi confusio inde oriri posset, i. e. in aoristis primis et perfectis. Quod ad ipsius elisionis *sonum* adtinet, nihil

ΧΟ. Ζεῦ, Ζεῦ, τί λέγω; πόθεν ἄρξωμαι
τάδ' ἐπευχομένη, κἀπιθοάζουσ';
ὑπὸ δ' εὐνοίας
πῶς ἴσον εἰποῦσ' ἀνύσωμαι;
νῦν γὰρ μέλλουσι μιανθεῖσαι
πειραὶ κοπάνων ἀνδροδαΐκτων
ἢ πάνυ θήσειν Ἀγαμεμνονίων
οἴκων ὄλεθρον διὰ παντός,
ἢ πῦρ καὶ φῶς ἐπ' ἐλευθερίᾳ
δαίων, ἀρχαῖς τε πολισσονόμοις,
ἔξει πατέρων μέγαν ὄλβον.
τοιάνδε πάλιν μόνος ὢν ἔφεδρος
δισσοῖς μέλλει θεῖος Ὀρέστης

certe interest, an ἔγραψ' ἄν dictum sit pro ἔγραψα ἄν, an pro ἔγραψε ἄν. Mox ὠμματουμένην Rob.

842. ἄρξαμαι Ald. Confer notata ad. v. 82.

843. κἀπιθοάζωσα Ald. κᾆπι θοάζουσα Rob. κἀπιθοάζουσα Steph. Equidem legendum puto κἀπιθεάζουσ'. Thucyd. VIII. 53. Εὐμολπιδῶν—μαρτυρομένων καὶ ἐπιθειαζόντων μὴ κατάγειν. ubi Schol. ἤγουν θεΐά τινα ἐπιβοωμένων. VII. 75. οὐκ ἄνευ ὀλίγων ἐπιθειασμῶν καὶ οἰμωγῆς ἀπολειπόμενοι. Sine ι Plato Phædr. 40. p. 233. Heind. ὁ δὲ ἀναγκάζεται διώκειν ἀγανακτῶν καὶ ἐπιθεάζων. Eandem correctionem fieri debere suspicor in Eurip. Med. 1406. Τάδε καὶ θρηνῶ, κἀπιθοάζω, Μαρτυρόμενος δαίμονας. ubi rescribendum κἀπιθεάζω ex Thucydidis loco patet. Hesych. Ἐπιθεάζει: θεοὺς ἐπικαλεῖται. Ἐπιθεάσας: κατευξάμενος. Pherecrates, ab Albertio citatus; Ὕστερον ἀρᾶται κἀπιθεάζει τῷ πατρί.

846. μιανθῆναι Rob.

851. δαΐων edd. ante Porsonum. et mox ἀρχάς τε πολισσονόμους. (πολυσσονόμους Ald.) Porsoni correctionem probat Hermannus.

852. πάτρων Ald. πατρῷον Turn.

853. τοιὰν δὲ πάλιν Ald. μόνος omittunt Ald. Turn. ὢν ἂρ ἔφεδρος Turn.

854. θείοις Ald. Rob. Steph.

ἄψειν. εἴη δ' ἐπὶ νίκην.

ΑΙ. ἔ, ἔ, ὀτοτοτοῖ

ΧΟ. ἔα, ἔα μάλα.

πῶς ἔχει; πῶς κέκρανται δόμοις;

ἀποσταθῶμεν πράγματος τελουμένου·

ὅπως δοκῶμεν τῶνδ' ἀναίτιοι κακῶν

εἶναι· μάχης γὰρ δὴ κεκύρωται τέλος.

ΟΙΚΕΤΗΣ.

οἴμοι, πανοίμοι, δεσπότου τελουμένου·

οἴμοι μάλ' αὖθις ἐν τρίτοις προσφθέγμασιν.

Αἴγισθος οὐκ ἔτ' ἐστίν. ἀλλ' ἀνοίξατε

ὅπως τάχιστα, καὶ γυναικείους πύλας

855. νίκην Ald. Turn. Ceteri νίκῃ. Supra 470. πέμπετ' ἀρωγὴν | παισὶν προφρόνως ἐπὶ νίκην; Quod si ἐπὶ νίκην sit, *ad victoriam reportandam*, ἐπὶ νίκῃ vero, *victoria reportata*, prius huic loco aptius videatur.

856. ὁ τοτοτοῖ Rob.

858. κέκαρται Ald. Turn. κέκραρται Rob. κέκρανται Steph. Hi versus aliter dividi possint; ἔα, ἔα, μάλα. πῶς ἔχει; | πῶς κέκρανται δόμοις;

859. ἀποσταθῶ μὲν Ald.

860. ἀναίτιαι edd. Sed. ἀναίτιος utriusque generis est: vid. Agam. 1482. Legitur tamen μεταίτιαι supra 94. παραιτία infra 897.

862. οἴμοι πᾶν, οἴμοι Ald. Turn. οἴμοι πᾶν. οἴμοι Rob. μάλ' οἴμοι conjecit Canterus. πανοίμοι Porsonus. Confer notata ad Agam. 1314. Quum præcesserit τελουμένου v. 859. Schutzius scribendum putat πεπληγμένου. Atqui ab hujuscemodi repetitionibus parum cavebant tragici. Confer. 139. 140. 156. 157. 232. 233. 273. 276. 405. 408. 699. 702. 975. 976. 1020. 1022.

865. γυναικίους Ald. γυναικείους Rob. Turn. Med. γυναικείας Steph. et recentiores. Sed illud præstat. Dicitur quidam v. 620. γυναικείαν ἄτολμον αἰχμάν, in Eurip. Andr. 362. διὰ γυναικείαν ἔριν; metro jubente; sed in v. 948. ejusdem fabulæ habemus τὰς γυναικείους

μοχλοῖς χαλᾶτε· καὶ μάλ' ἠβῶντός γε δεῖ·
οὐκ ὥστ' ἀρῆξαι διαπεπραγμένῳ· τί γάρ;
ἰού, ἰού.
κωφοῖς ἀϋτῶ, καὶ καθεύδουσιν μάτην
ἄκραντα βάζω. ποῦ Κλυταμνήστρα; τί δρᾷ;
ἔοικε νῦν αὐτῆς ἐπὶ ξυροῦ πέλας

νόσους. Contra in Inus fragm. I. ὦ γυναικεῖαι φρένες, quod tamen Stobæi scribæ deberi potest. Dicebant tragici ἐρκείους πύλας, (supra 553.) αὐλείους πυλάς, Eurip. Hel. 445. φροντὶς οἰκεῖος, Heracl. 634. et alia similia; unde hoc tantum colligo, eos, ubi metrum alterutram terminationem indifferenter admitteret, masculinam formam prætulisse, si sic homœoteleuton evitarent. Ceterum ex hoc loco discimus, ut opinor, in scena duas fuisse portas, quarum una in ἀνδρωνῖτιν, altera in γυναικωνῖτιν ducebat. Illa protagonistæ erat, hæc vero deuteragonistæ; Pollux IV. 123. τριῶν δὲ τῶν κατὰ τὴν σκηνὴν θυρῶν, ἡ μέση μὲν βασίλειον, (sicut in hac fabula) ἢ σπήλαιον, (sicut in Philocteta) ἢ οἶκος ἔνδοξος, ἢ πᾶν τὸ πρωταγωνιστοῦν τὸ δράματος. ἡ δὲ δεξιά, τοῦ δευτεραγωνιστοῦντος καταγώγιον. ἡ δὲ ἀριστερά, ἢ τὸ εὐτελέστατον ἔχει πρόσωπον, ἢ ἱερὸν ἐξηρημωμένον, ἢ ἄοικός ἐστι. In hac autem fabula Orestes primas partes agit, Electra secundas, Clytæmnestra vero tertias. Confer notata ad v. 825.

866. μοχλοὺς Aurat. Stanleius in curis secundis; tum vero legendum fore γυναικείων πυλῶν observavit Butlerus. πύλαι in plurali semper dicebant tragici. Sed sana sunt vulgata. Vide Eurip. Iph. T. 99. in Glossario citatum.

Ibid. ἠβῶντος δὲ δεῖ omnes libri. "Conjunctiones istas in eodem sententiæ membro haud credo occurrere apud istius ævi scriptores, nisi per librariorum errores," inquit Porsonus ad Eurip. Or. 614. Vide quæ notavi ad Theb. 469.

867. οὐχ ὡς δ' ἀρῆξαι Ald. Rob. Turn. οὐχ ὥστ' Porson. οὐχ ὡς δ' Hermann. Comm. de Metr. Pindar. p. 241. *Ac valente quidem opus est; sed ne sic quidem ille opem ferat jam trucidato.* An legendum οὔπως δ'? διαπεπραγμένων. Ald. Rob.

868. αὐτῷ Ald. αὐδῶ Rob. e conjectura. ἀϋτῶ Turn. Mox dedi ποῦ pro ποῖ. quamobrem id fecerim, hodie non opus est declarare. Schutzius vero interpretatur *quorsum abiit?* Κλυταιμνήστρας Ald. κλυταιμήστρα Rob.

870. ξυρὸν Ald. ἐπιξήνου πέλας Abresch. ex Agam. 1248. quia

[illegible]

[illegible]

Ibid. "Quod ad Stanleii conjecturam attinet, hunc versum cum proximo Choro forte tribuendos esse, haud negaverim illud sic amarissime dictum videri, et tum summo odio in Clytæmnestram, tum gaudio ob jam receptam libertatem ex morte Aegisthi convenire: sed magis ex indole tragicorum videtur hæc nuntio tribuere: alterum illud nimis artificiosum videtur, et tragoediae recentioris. Suavius decurreret hic versus, si legeretur "Ἔσικεν αὐτῆς νῦν ἐπὶ ξυροῦ πέλας." Butlerus. Ne hujusmodi versus rhythmo penitus careant, pausa, [illegible] Hermannus Elem. [illegible] [illegible] in p. 118. Ex [illegible] tamen exemplis, quæ apud [illegible] Sophoclis fabulam [illegible] Hermannus, [illegible] est [illegible] dus; [illegible] πάλαι, quem "omni cæsura destitutum esse" equidem certe non fatetur.

871. [illegible] Ald. Rob.

873. [illegible] Ald. Dux λόγῳ Turn. Steph. Porson. [illegible] Ald. Rob. Med. probantibus Stanleio, Schutzio, Butlero. Recte sine dubio. Vere observavit Schutzius nihil αἰνιγματῶδες in vulgata lectione inesse, nam fama tantum mortuos vivum occidere posse nemo dubitat.

874. οἷ' ἐγὼ Ald. οἷ ἐγὼ Rob. οἳ ἐγὼ Turn. Parum refert, utrum scribatur οἳ ἐγὼ an οἳ 'γώ. Mox ἐξαινιγμάτων Rob.

875. ὥσπερ οὓς ἐκτείναμεν Porsonus Adv. p. 160. ubi notavimus

δοίη τις ἀνδροκμῆτα πέλεκυν ὡς τάχος.
εἰδῶμεν ἢ νικῶμεν, ἢ νικώμεθα·
ἐνταῦθα γὰρ δὴ τοῦδ' ἀφικόμην κακοῦ.

ΟΡ. σὲ καὶ ματεύω· τῷδε δ' ἀρκούντως ἔχει.

ΚΛ. οἲ 'γώ. τέθνηκας, φίλτατ' Αἰγίσθου βία. 880

ΟΡ. φιλεῖς τὸν ἄνδρα; τοίγαρ ἐν ταὐτῷ τάφῳ
κείσει. θανόντα δ' οὔτι μὴ προδῷς ποτε.

ΚΛ. ἐπίσχες, ὦ παῖ· τόνδε δ' αἴδεσαι, τέκνον,

istas in Aeschylum notulas a Porsono juvene scriptas fuisse. Sententiam postea mutavit; edidit enim ὥσπερ οὖν, memor fortasse versus 90. Ἦ σὴν' ἀτίμως, ὥσπερ οὖν ἀπώλετο Πατήρ.

877. εἰ νικῶμεν Turnebus, ex correctione, ut videtur; nam ἢ νικῶμεν habent Ald. Rob. Med. Vide supra 744.

879. ματεύω Rob. Hoc exemplum iis adjici potest, quæ dedit Dobræus in Aristophan. App. p. (36.) in quibus καὶ conjunctio postponitur voci, quam in constructione antecedit. Pene tamen suspicor legendum σὲ μὲν ματεύω; vel σέ τοι ματεύω.

880. οἲ ἐγώ Ald. οἰ ἐγὼ Rob. οἵ ἐγώ Turn. Constructionem φίλτατε Αἰγίσθου βία, ubi est σχῆμα πρὸς τὸ σημαινόμενον illustrarunt Matthiæ. Gr. Gr. § 434. Elmsleius ad Sophocl. Oed. T. 1167. Eurip. Bacch. 1306. Conf. supra 523. Hoc tamen exemplum unicum est hujus circumlocutionis, βία τινος, cum adjectivo masculini generis conjunctæ; nam quod supra edidimus v. 644. Εἴπερ φιλόξενός τις Αἰγίσθου βία, diversi est generis. Dixit Euripides Phœn. 55. κλεινὴν Πολυνείκους βίαν.

881. ἐν ταὐτῷ τῷ τάφῳ Rob.

882. οὔτι μὴ προδῷς, *non deseres: οὔτι μὴ προδώσεις* foret, *nequaquam deseras;* si verum sit quod tradit Elmsleius ad Sophocl. Oed. C. 177. οὐ μὴ cum futuro vetantis esse, cum subjunctivo vero, negantis.

883. τόνδε δήσεται Ald. Med. τόνδε δ' αἰδέσαι Robortellus e conjectura Sophiani: et sic Turnebus.

Ibid. Notandum est poetæ artificium. Clytæmnestra, quo magis Orestem misericordia tangat, intra pauxillum spatium filium eum bis nominat; παῖ, τέκνον. Etiam Chorus, quum Orestem et Electram blan-

μαστόν, πρὸς ᾧ σὺ πολλὰ δὴ βρίζων ἅμα
οὔλοισιν ἐξήμελξας εὐτραφὲς γάλα.
ΟΡ. Πυλάδη, τί δράσω; μητέρ' αἰδεσθῶ κτανεῖν;
ΠΥ. ποῦ δὴ τὰ λοιπὰ Λοξίου μαντεύματα
τὰ Πυθόχρηστα, πιστὰ δ' εὐορκώματα;
ἅπαντας ἐχθροὺς τῶν θεῶν ἡγοῦ πλέον.
ΟΡ. κρίνω σε νικᾶν, καὶ παραινεῖς μοι καλῶς.
ἕπου· πρὸς αὐτὸν τόνδε σε σφάξαι θέλω·
καὶ ζῶντα γάρ νιν κρείσσον' ἡγήσω πατρός.
τούτῳ θανοῦσα συγκάθευδ', ἐπεὶ φιλεῖς
τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν δ' ἐχρῆν φιλεῖν, στυγεῖς.

dioscule compellare vult, eadem nomina repetit, 258. Ὦ παῖδες, ὦ σωτῆρες ἑστίας πατρός, Σιγᾶθ', ὅπως μὴ πεύσεταί τις, ὦ τέκνα.

884. πρὸς ὠκύπολλα Ald. Med. πρὸς ὃ καὶ πολλὰ Turn. De constructione βρίζων ἅμα ἐξήμελξας vide Matthiæ. Gr. Gr. § 556, 6. et quæ dedi ad Agam. 1616.

885. οὔλλοισιν Ald. Mox εὐτρεφὲς citat Tzetzes Chil. XII. 808. Sed εὐτραφὲς magis poeticum. Confer notata ad Theb. 296. Lobeck. ad Phrynich. p. 577. Mox de subjunctivo in interrogatione posito vid. supra 82.

887. Schol. μετεσκεύασται ὁ ἐξάγγελος εἰς Πυλάδην, ἵνα μὴ διλέγωσιν. Tyrwhittus in Aristot. Poet. § 10. optime corrigit ἵνα μὴ δ' λέγωσι, *ne quatuor in eadem scena loquantur; "non quarta loqui personæ laboret."* Nempe ἐξάγγελος, qui est οἰκέτης, exit post v. 873. ut Pyladis personam, quam prius gesserat iterum induat. Rem illustravi in Mus. Crit. Cantab. T. II. p. 205.

888. ποῦ δὲ τὰ Ald. Rob. ποῦ δῆτα Turn. ποῦ δαὶ τὰ Steph. quod probet forsan Seidlerus, qui ad Eurip. El. 242. statuit, contra Brunckii et Porsoni sententiam, particulam δαὶ non esse Tragicis eximendam. ποῦ δή, τάλαν, τὰ Aurat. ποῦ δὴ τὰ Person. ποῦ δὲ τὰ παλαιὰ G. Burges. ad Eum. 415. Quid velit istud λοιπά, equidem non perspicio. Legendum suspicor, ποῦ δῆτά σοι τὰ Λοξίου μαντεύματα.

890. παραινεῖσμον Ald.

892. κρέσσ' ἡγήσω Ald. κρέσσον' Rob.

ΚΛ. ἐγώ σ' ἔθρεψα, σὺν δὲ γηράναι θέλω.
ΟΡ. πατροκτονοῦσα γὰρ ξυνοικήσεις ἐμοί;
ΚΛ. ἡ Μοῖρα τούτων, ὦ τέκνον, παραιτία.
ΟΡ. καὶ τόνδε τοίνυν Μοῖρ' ἐπόρσυνεν μόρον.
ΚΛ. οὐδὲν σεβίζει γενεθλίους ἀράς, τέκνον;
ΟΡ. τεκοῦσα γάρ μ' ἔῤῥιψας εἰς τὸ δυστυχές.
ΚΛ. οὕτοι σ' ἀπέῤῥιψ' εἰς δόμους δορυξένους.
ΟΡ. διχῶς ἐπράθην, ὧν ἐλευθέρου πατρός.
ΚΛ. ποῦ δῆθ' ὁ τῖμος, ὄντιν' ἀντεδεξάμην;
ΟΡ. αἰσχύνομαί σοι τοῦτ' ὀνειδίσαι σαφῶς.

895. *νῦν δὲ γηράναι* edd. vet. *σὺν δὲ* Auratus, et ex illo Stanleius: quam correctionem satis firmat proximus versus. Sic Schutzius. Simonid. de Mul. 86. *Φίλη δὲ σὺν φιλεῦντι γηράσκει πόσει.* De *σὺν* a suo verbo per tmesin separata vid. Glossar. in Agam. 569.

896. *πατρωκτονοῦσα* Ald.

900. *τεκοῦσα μ' ἔῤῥιψας ἐπὸ δυστυχὲς* Ald. *ἐς* pro *εἰς* omnes, et sic in proximo versu.

901. *οὕτοι, σ' ἀπέῤῥιψ'* Rob. Cum interrogatione legit Porsonus. Sed recte monuit Pauwius supplendum esse *πέμψασα, Abjecisse quidem te non recte dicor, quum in hospitis ædes miserim.* Schol. *οὐκ ἔστιν ἀποῤῥίψαι, τὸ δορυξένοις ἐνδοῦναι πρὸς ἀνατροφήν.* Lege *ἐνδοῦναι.*

902. *αἰσχρῶς ἐπράθην* Heath. *ἀδίκως* Botheus.

903. *ποῦδη θ' ὁτιμος ὄντιν' ἀντεδεξάμην* Ald. *ποῦ δῆθ' ἄτιμος* Turn. *ποῦ δῆθ' ὁτιμος* Rob. "Animadverte a nonnullis grammaticis scribi non *τιμός*, sed *τῖμος*, et fortasse melius, retracto accentu in priorem, ut fit in *ὦνος* et *ὠνή*." H. STEPH. Eustath. in Il. E. p. 563, 25. *ἔτι ἰστέον ὅτι ὥσπερ φθογγὴ φθόγγος, χολὴ χόλος, τιμὴ τῖμος, παρὰ τῇ κωμῳδίᾳ, τὸ τίμημα, ποθὴ πόθος, ὠνὴ ὦνος, βολὴ βόλος, καὶ ἕτερα, οὕτω πύλη πύλος, ἀρσενικῶς.* Sed *πύλη*, ob accentuum diversitatem, non oportuit cum ceteris comparare. Cf. Glossarium.

904. *σον* Ald. Rob. Turn. Steph. quod Abreschius tuetur, subaudito *ἔργον*.

ΚΛ. μή. ἀλλ' εἶφ' ὁμοίως καὶ πατρὸς τοῦ σοῦ μάτας.
ΟΡ. μὴ 'λεγχε τὸν πονοῦντ' ἔσω καθημένη.
ΚΛ. ἄλγος γυναιξὶν ἀνδρὸς εἴργεσθαι, τέκνον.
ΟΡ. τρέφει δέ γ' ἀνδρὸς μόχθος ἠμένας ἔσω.
ΚΛ. κτενεῖν ἔοικας, ὦ τέκνον, τὴν μητέρα.
ΟΡ. σύ τοι σεαυτήν, οὐκ ἐγώ, κατακτενεῖς.
ΚΛ. ὅρα, φύλαξαι μητρὸς ἐγκότους κύνας.
ΟΡ. τὰς τοῦ πατρὸς δὲ πῶς φύγω, παρεὶς τάδε;
ΚΛ. ἔοικα θρηνεῖν ζῶσα πρὸς τύμβον μάτην.
ΟΡ. πατρὸς γὰρ αἶσα τόνδε σοὐρίζει μόρον.

905. μή, ἀλλ' εἶφ' edd. vet. μή, 'λλ' εἶφ' Porson. sed quum particula μὴ per se sententiam faciat, μὴ αἰσχύνου, et port μὴ plena sit interpunctio, crasis tantum fieri potest, sicut in Aristoph. Ach. 458. Ἄπελθέ νύν μοι. ΔΙ. μή· ἀλλά μοι δὸς ἓν μόνον. Etiam si crasis sit, scribendum erit, sine ecthlipsi, μή, ἀλλ' εἶφ'.

906. Quod vulgo scribitur, μὴ 'λεγχε, accentum exhibet, sine syllaba quæ accentu notetur.

907. Confer quæ notavi ad Agam. 834.

908. δ' ἔγ' ἀνδρὸς Ald.

911. φυλάξω Ald. Turn.

912. παρεισταδὲ Ald. et mox τύμβον.

914. σ' ὁρίζει edd. vet. τόνδ' ἐπουρίζει Hermann. σ'οὐρίζει Porson. Sequentia notavit Elmsleius ad Eurip. Med. p. 88. n. "Pervulgata sunt μαντευομένῳ μοὔχρησεν et similia, in quibus diphthongi οι et ου cum vocali ε crasin faciunt. Rarius cum ο, ut σοὐρίζει apud Aeschylum Cho. 927, σοὔπισθεν apud Aristophanem Thesm. 165." Porsonus tamen in Aristoph. p. 198. rectius putat μοι Ἔχρησεν. Ut in crasi χὠ, suppresso iota, α et ο coalescunt in ω, sic in σοι ὁρίζει, iota penitus eliso, ο et ο contraherentur in ου. Spiritus vero locum non habet, nisi consonans, quæ priorem vocalem præcedit, asperari potest: apostrophi nota duarum vocalium crasin indicat; quare rectius scribitur χὠ, σοὐρίζει, quam χὠ, σοὐριζει. Sed in hoc loco σοὐρίζει est σοι οὐρίζει, vid. Glossar. De crasi τοὐρανοῦ vid. Porson. ad Aristoph. Pac. 198. θοὔπατος vero pro τοῦ ἤπατος,

ΚΛ. οἰ 'γώ· τεκοῦσα τόνδ', ὄφιν ἐθρεψάμην.
ἦ κάρτα μάντις οὐ ξ ὀνειράτων φόβος.
ΟΡ. ἔκανές γ' ὃν οὐ χρῆν, καὶ τὸ μὴ χρεὼν πάθε.
ΧΟ. στένωμεν οὖν καὶ τῶνδε συμφορὰν διπλῆν.
ἐπεὶ δὲ πολλῶν αἱμάτων ἐπήκρισε
τλήμων Ὀρέστης, τοῦθ' ὅμως αἱρούμεθα,
ὀφθαλμὸν οἴκων μὴ πανώλεθρον πεσεῖν.

quod vult Seidlerus ad Eurip. El. 823. neutiquam probare possum.

915. "*Transpone, ἐθρεψάμην ὄφιν.*" R. P. Hanc correctionem postea repudiavit Porsonus: vid. Opusc. p. 211. Distinxi autem post τόνδ', nescio an nimis curiose.

916. ἦ Ald. Mox. κἄν ἐς γ' Ald. κᾆν ἐς γ' Turn. κάνες γ' Rob. κᾶνες Med. i. e. ἔκανες. ἔκανες γ' Pauw. ἔκανες ὃν vel ἔκανες τὸν Hermann. Præf. ad Eurip. Bacch. p. xx.

917. ὃν οὐ χρῆν, supplendum σε κανεῖν. Agam. 332. Ἔρως δὲ μή τις πρότερον ἐμπίπτῃ στρατῷ Ποθεῖν ἃ μὴ χρή, κέρδεσιν νικωμένους. Herodot. III. 52. ὀργῇ χρεώμενος ἐς τόν σε ἥκιστα ἐχρῆν. Eurip. Hipp. 1320. ἀλλὰ θᾶσσον, ἤ σ' ἐχρῆν, Ἀρὰς ἀφῆκας παιδί. Bacch. 26. Ἐπεί μ' ἀδελφαὶ μητρός, αἳ ἥκιστ' ἐχρῆν, Διόνυσον οὐκ ἔφασκον ἐκφῦναι Διός. El. 979. Ὅστις μ' ἔχρησας μητέρ', ἣν οὐ χρῆν, κτανεῖν. Iph. A. 487. Ἀλλ' ἀπολέσας ἀδελφόν, ὃν μ' ἥκιστ' ἐχρῆν. Neophron apud Stob. XX. p. 107. καὶ παρημελημένην Πρὸς ὧν ἐχρῆν ἥκιστα. Alexis in Excerptis Grotii p. 561. Λάβε, καὶ μὴ παῖζ', οὗς οὐ δεῖ. Plato Crit. 11. πότερον κακῶς τινας ποιοῦμεν, καὶ ταῦτα οὓς ἥκιστα δεῖ, ἢ οὔ; (Plenius Euripides in Med. 507. οὓς δέ μ' οὐκ ἐχρῆν κακῶς Δρᾶν, σοὶ χάριν φέρουσα, πολεμίους ἔχω.) Antipho in Oratt. Gr. ed. Reisk. VII. p. 616. ἀθέως καὶ ἀκλεῶς πρὸ τῆς εἱμαρμένης, ὑφ' ὧν ἥκιστα ἐχρῆν, τὸν βίον ἐκλιπών. Isocrates ad Nicocl. p. 22. τοὺς μὲν ὑφ' ὧν ἥκιστα ἐχρῆν διεφθαρμένης. Postrema duo comparavit Wasse. ad Sallust. p. 269. *fratri, quem minime decuit, propinquus per scelus vitam eripuit.*

918. στένω μὲν Ald. Rob. quod nescio an non sit repudiandum. Mox τόνδε Ald. qui hunc versum tribuit Oresti.

920. αἰτούμεθα Musgrav. ἀρώμεθα Hermann. De vera lectione dubito.

ἔμολε μὲν δίκα Πριαμίδαις χρόνῳ, στρ.
βαρύδικος Ποινά·
ἔμολε δ' εἰς δόμον τὸν Ἀγαμέμνονος
διπλοῦς λέων, διπλοῦς Ἄρης. 925
ἔλαχε δ' εἰς τὸ πᾶν
ὁ Πυθοχρήστας φυγάς,
θεόθεν εὖ φραδαῖσιν ὠρμημένος.
ἐπολολύξατ', ὦ, δεσποσύνων δόμων

922. Malim δίκᾳ, displicet enim appositio, δίκα, βαρύδικος ποινά. Sed vide antistropham.

923. καρύδικος Ald. Rob. καρίδικος Turn. βαρύδικος Steph.

925. δίπους Stanl. quod tamen cum Ἄρης conjungi non posse, monet Schutzius. Schol. διπλοῦς λέων: οἱ περὶ Ὀρέστην καὶ Πυλάδην. Hoc tamen non nimis apte cohæret cum iis quæ dixerat Chorus in v. 854. Τοιάνδε πάλιν μόνος ὢν ἔφεδρος Δισσοῖς μέλλει θεῖος Ὀρέστης Ἀ-ψειν. Comparari autem debet Eurip. Or. 1397. Ἦλθον εἰς δόμους, ἵν' αὖθ' ἕκαστά σοι λέγω, | λέοντες Ἕλλανες δύο διδύμω.

926. ἔλακε δ' ἐτὸ πᾶν Ald. ἔλακε δὲ τὸ πᾶν Turn. ἔλακε δ' ἐς τὸ πᾶν Rob. ἔλασε Pauwius ex Scholiis: ἤλασε δ' εἰς τὸ τέλος τοῦ δρόμου. ὅ ἐστιν, ἤνυσε τὸν ἀγῶνα. ἀφίκετο, φησίν, εἰς τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος. Atqui formula ἐς τὸ πᾶν non significat εἰς τὸ τέλος, sed omnino: vid. Glossar. ad 672. Matthiæ. Obss. Crit. p. 5. sic explicat, ὁ Πυθοχρήστας, sc. Apollo. ἔλακε φυγάς, fugam denuntiavit. ἔλαχε δὴ τὸ πᾶν Schutzius. Atque ἔλαχε recipiendum putavi.

927. Quum Πυθοχρήστης sit activa forma, Butlerus mavult Πυθόχρηστος, ut supra 888. Equidem nihil mutavi, quum de interpretatione dubitem.

928. ἐφραδαῖσιν Ald. ἀφραδαῖσιν Rob. δὲ φραδαῖσιν Turn. ἐν φραδαῖσιν Pors. εὐφραδαῖσιν Med. unde εὖ φραδαῖσιν Hermann. probante Seidlero de Verss. Dochm. p. 89. qui etiam cum Schutzio plene distinguit post ὠρμημένος, non sicut ceteri, post φυγάς. ὠρμυμένος Ald.

929. Sic optime Seidlerus l. c. pro vulgato ἐπολολυξάτω, collatis Eurip. Tro. 335. βοάσατ' εὖ τὸν Ὑμέναιον, ὦ, μακαρίαις ἀοιδαῖς. Phœn. 302. ἔβαν, ὦ, χρόνῳ γᾶν πατρῴαν. et Sophocl. Trach. 205. ἀνολολύξατε, δόμοι, ἐφεστίοις | ἀλαλαγαῖς.

ἀναφυγὰς κακῶν, καὶ κτεάνων τριβᾶς
ὑπὸ δυοῖν μιαστόροιν,
δυσοίμου τύχας.
ἔμολε δ', ᾗ μέλει κρυπταδίου μάχας, ἀντ.
δολιόφρων Ποινά.
ἔθιγε δὴ μάχας χερὸς ἐτητύμως
Διὸς κόρα—Δίκαν δέ νιν
προσαγορεύομεν
βροτοὶ τυχόντες καλῶς—
ὀλέθριον πνέουσ' ἐν ἐχθροῖς κότον·

930. τριβὰς edd. vet. sed genitivum τριβᾶς recte posuit Schutzius; *effugium malorum et direptionis bonorum, a duobus sceleratis factæ.* Tum vero δυσοίμου τύχας appositio erit; non autem, quod voluit Schutzius, genitivus post μιαστόροιν.

931. ὑπαὶ Hermann. Schutz. Butlero probante. μιαιστόροιν Ald. Rob. Turn.

933. ἔμολε δ' ᾗ edd. δ' ᾗ Aurat. Stanl. Scholiastes interpretatur τῷ Αἰγίσθῳ ἔμολε, τῷ ἀποκτείναντι δόλῳ τὸν Ἀγαμέμνονα. Sed manifestum est Pœnam esse, ᾗ μέλει κρυπταδίου μάχας.

935. ἔθιγε δὲ μάλα Ald. Turn. δὲ μάχα Rob. δὲ μάχᾳ Steph. δὴ μάχᾳ Porson. Schutz. δὲ μαχαίρας Aurat. Stanl. (Schol. ἡ δὲ Διὸς θυγατὴρ ἡ Δίκη πάρεστιν ἐν τῇ πρὸς Αἴγισθον μάχῃ καὶ ἐφήψατο τοῦ ξίφους.) δ' ἐν μάχᾳ Pauw. Hermann. Equidem correxi μάχας, *iniit pugnam cominus.* Mox ἐτητύμως Scaliger, reliqui omnes ἐτήτυμος.

936. κόρας Rob. κούρα Turn. Steph.

939. ὀλεύθριον Ald. πνέουσα ἐν Rob. sed in erratis corrigitur πνέουσαν ἐν. Præpositionem deletam volunt Aurat. Port. ἐπ' ἐχθροῖς Hermann. Schutz. Hunc versum advocat Lobeckius ad Sophocl. Aj. 1300. ubi de voce ἐνστάτης pro ἀντιστάτης agit; citat etiam Orum apud Etym. M. p. 625, 24. τὴν γὰρ ἐν πρόθεσιν ἀντὶ τῆς ἀντὶ εὑρίσκει. Ad ejusdem fubulæ v. 1111. Εἶτ' αὐτὸς ἐν θανοῦσιν ὑβριστὴς γένῃ, Musgravius confert 366. Ἐν ἀφόβοις με θηρσὶ δεινὸν χέρας. 1332. Καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον, ἢ 'ν ἐμοὶ θρασύς.

τάνπερ ὁ Λοξίας, ὁ Παρνάσιος,
μέγαν ἔχων μυχὸν χθόνος ἐπ' † ὄχθει,
† ἄξεν ἀδόλως δολίαν
βλαπτομέναν † ἐν χρόνοις
† θεῖσαν ἐποίχεται.
κρατεῖ δέ πως τὸ θεῖον παρὰ τὸ μὴ ἐπῳδὸς
ὑπουργεῖν κακοῖς.
ἄξιον οὐρανοῦχον ἀρχὰν σέβειν.
πάρα τὸ φῶς ἰδεῖν· μέγα δ' ἀφῃρέθη
ψάλιον οἴκων.

940. τάπερ edd. Schol. τᾰ́περ: ἀντὶ τοῦ καθάπερ. τᾰ̂περ Schutz. τάνπερ Hermann. *Clytæmnestram* scilicet. Totum autem locum sic refingit, μέγαν ἔχων μυχὸν χθονός, ἐπαξίως | δόλια βλαπτομέναν χρονι|σθεῖσαν ἐποίχεται. Mox παρνάσσιος edd. ante Porsonianam. Quid sit mutandum, quid omittendum, ut hi versus cum strophicis congruant, et sensum satis aptum fundant, equidem ne conjicere quidem possum. Locum sagacioribus commendo.

942. δολίας Med. ᾷσεν pro ἄξεν Portus; ἄξεν' Stanl.

945. κρατεῖταί πως edd. κρατεῖ δέ πως Portus, Stanleius. κρατεῖ τέ πως aliquis in Marg. Ask. probante Elmsleio ad Eurip. Med. p. 86. n. qui monet metrum idem esse hujus versus ac 957. τὸ πᾶν ἰδεῖν ἀκοῦσαι θρεομένοις. Omnino falsa est Scholiastæ interpretatio; συμβάλλεται οὖν τὸ θεῖον τοῖς μὴ ὑπουργοῦσιν τοῖς κακοῖς, nec melius, ut opinor, Stanleius, *firmiter statuit Deus non opitulari malis.* Recte vero Heathius, *Imperium obtinet quodammodo divinitas ex eo quod malis operam non præstat.* Voces παρὰ τὸ μὴ ὑπουργεῖν κακοῖς Butlerus pedestrem interpretis orationem sapere arbitratur.

947. ἄξιον δ' edd. ἄξια δ' Hermann. ἄξιον Bothe.

948. παράτε φῶς Ald. πάρα τε φῶς εἰδεῖν Rob. Dein μέγαν τ' Ald. Rob. Turn. Steph. μέγα γ' Port. μέγα δ' Porson. ἀφῃρέθην edd. quod per se quidem stare potest; sed quum Chori non essent οἴκοι, loqui vix potuit in prima persona. ἀφῃρέθη vel ἀφῃρέθης Stanl.

ἄνα γε μάν, δόμοι· πολὺν ἄγαν χρόνον
χαμαιπετεῖς ἔκεισθ' ἀεί.
τάχα δὲ παντελὴς χορὸς ἀμείψεται
πρόθυρα δωμάτων, ὅταν ἀφ' ἑστίας
μύσος πᾶν ἐλάσῃ καθαρμοῖς
ἄπαν ἐλατήριον, τύχῃ δ'
εὐπροσώπῳ κοίτᾳ
τὸ πᾶν ἰδεῖν ἀκοῦσαί τε θρεομένοις.
μέτοικοι δόμων πεσοῦνται πάλιν.
πάρα τὸ φῶς ἰδεῖν.

950. ἄναγε μὰν δόμοις Ald. Rob. Steph. (sed ἀναγε Ald.) ἀνὰ γεμὰν Turn. ἀνεχόμαν Port. Elmsleius ad Eurip. Med. p. 86. n. conjicit, ἄναγ' ἐμὰν δόμοις (πολὺν ἄγαν χρόνον | χαμαιπετὴς ἔκειθ') ἰάν. Sed quemnam, obsecro, compellat Chorus, *tolle meam vocem?* Quod dedi, certissimum puto: *Quin resurgite;* Homer. Il. Σ. 179. Ἀλλ' ἄνα, μηδ' ἔτι κεῖσο. Heathius, qui ἄνα pro ἀναστῆθι (ἀνάστητε) positum recte judicat, confert Sophocl. Aj. 194. Ἀλλ' ἄνα ἐξ ἑδράνων. Particulæ γε μὴν cum imperativo recte junguntur: Sophocl. Oed. C. 587. Ὅρα γε μήν· οὐ σμικρὸς οὗν ἄγων ὅδε. Mox πολλὺν Ald. πλὴν Rob.

951. χαμαιπετεῖσε κεῖσθ' ἀεὶ, Ald. Rob. (nisi quod hic κεῖθ') et sic Med. χαμαιπετῆ σε κεῖσθ' ἀεί Turnebus et recentiores.

952. χρόνος edd. χορὸς Elmsleius. l. c. Vid. Bast. Comm. Pal. p. 849. de harum vocum confusione.

953. ὅτ' ἂν Ald. Rob. Elmsleius.

954. μῦσος edd. ante Porson. ἐλάσει Med. καθαρμὸς Big. Stanl. καθαρμοῦ Musgr.

955. ἅπας ἐλατήριος Stanl. ἁπᾶν ἐλατηρίοις Schutz. ἅπαν ἐλατήριον est, *omne remedium quod ad purgandum utile est.* Dein τύχα edd. τάχα Aurat. Stanl. Dedi τύχῃ. sc. ὅταν τύχῃ. Hermannus vero apud Erfurdtium ad Sophocl. Oed. T. 190. locum sic constituit, τύχᾳ δ' εὐπροσωποκοίτῳ τὸ πᾶν | ἰδεῖν κλύειν τ' ἀρθμίοις | μέτοικοι δόμων πεσοῦνται πάλιν.

957. τε deest in libris. Vocem θρεομένοις corruptam judico.

958. μετ' οἰκοδόμων Ald. Turn. μετοικοδόμων Rob. Steph. et recen-

ΟΡ. ἴδεσθε χώρας τὴν διπλῆν τυραννίδα,
πατροκτόνους τε δωμάτων πορθήτορας.
σεμνοὶ μὲν ἦσαν ἐν θρόνοις τόθ' ἥμενοι,
φίλοι δὲ καὶ νῦν, ὡς ἐπεικάσαι πάθη
πάρεστιν, ὅρκος τ' ἐμμένει πιστώμασι.
ξυνώμοσαν μὲν θάνατον ἀθλίῳ πατρί,
καὶ ξυνθανεῖσθαι· καὶ τάδ' εὐόρκως ἔχει.
ἴδεσθε δ' αὖτε, τῶνδ' ἐπήκοοι κακῶν,
τὸ μηχάνημα, δεσμὸν ἀθλίῳ πατρί,
πέδας τε χειροῖν, καὶ ποδοῖν ξυνωρίδα.
ἐκτείνατ' αὐτό, καὶ κύκλῳ παρασταδὸν
στέγαστρον ἀνδρὸς δείξαθ', ὡς ἴδῃ πατήρ,

tiores. μετ' οἰκονόμων Musgrav. μέτοικοι δόμων Scaliger. Hermann. et sic legebat Scholiasta; οἱ νῦν τοὺς δόμους οἰκοῦντες πεσοῦνται εἰς τὸ ἔμπαλιν τῆς πρώτης τύχης. τοῦτο δὲ ἀπὸ τῶν κύβων μετήγαγε. Dein πεσεῖται Portus. Ceterum pene suspicor hunc versum et 959. in hunc locum male detrusos esse, quum propria eorum sedes fuerit post 947.

960. Musgravius confert Libanium T. I. p. 507. C. ἄλλαι τυραννίδες Ἔχεται καὶ Φαλάριδες. Bene autem observavit Scholiasta; ἀνοίγεται ἡ σκηνή, καὶ ἐπὶ ἐκκυκλήματος ὁρᾶται τὰ σώματα· ἃ λέγει διπλῆν τυραννίδα.

962. ποθ' Bigot. Stanl. minus bene. Recte opponuntur τότε—νῦν. olim—nunc. Vide ad Agam. 1387.

963. φίλοι τε edd. φίλοι δὲ Abresch. ob μὲν præcedens.

965. ἀθλίως Ald. Rob. Turn. Steph. ἀθλίῳ Port. Stanl. Person. ut in 968.

966. ξὺν θανεῖσθαι Ald. et τἀδε ὅρκως.

967. An legendum αὐτό, sc. αὐτὸ τὸ μηχάνημα?

969. χερσὶ Turn.

970. αὐτὸν omnes libri. αὐτὸ Aurat.

971. ἀνδρῶν Ald. Turn. Steph. Porson. ἀνδρὸς Rob. Med. Pauw. Heath. δείξασθ' Rob. ἴδοι Ald. Turn. Steph. ἴδῃ Rob. Med. Porson.

οὐχ οὑμός, ἀλλ' ὁ πάντ' ἐποπτεύων τάδε,
Ἥλιος, ἄναγνα μητρὸς ἔργα τῆς ἐμῆς·
ὡς ἂν παρῇ μοι μάρτυς ἐν δίκῃ ποτέ,
ὡς τόνδ' ἐγὼ μετῆλθον ἐνδίκως μόρον,
τὸν μητρός, Αἰγίσθου γὰρ οὐ λέγω μόρον·
ἔχει γὰρ αἰσχυντῆρος, ὡς νόμος, δίκην.
ἥτις δ' ἐπ' ἀνδρὶ τοῦτ' ἐμήσατο στύγος,
ἐξ οὗ τέκνων ἤνεγχ' ὑπὸ ζώνην βάρος,
φίλον τέως, νῦν δ' ἐχθρόν, ὡς φαίνει, κακόν,
τί σοι δοκεῖ; μύραινά γ' εἴτ' ἔχιδν' ἔφυ,

972. οὐχ ὁμὸς Ald. οὐχ' ὑμὸς Rob. οὐχ οὑμὸς Turn.

973. ματρὸς Ald. Turn. ἔργ' οὐ τῆς ἐμῆς G. Burges. ad Eum. 594.

974. Schol. ἐν δίκῃ: ἐν τῇ κρίσει τῶν Ἐρινύων.

976. ψέγω Ald. Rob.

977. ὡς omittit Rob. νόμου edd. vet. αἰσχυντῆρος, ὡς νόμου, δίκην Porson. ὡς νόμος Canterus et Portus, quod probavit Heathius, edidit Botheus. Et sic quidem editio prima Glasguensis.

979. ἐκ σοῦ Ald. Turn. ἠνέγκῃ Ald. Rob.

980. Vulgo interpungitur minima distinctione post φαίνει, plena autem post κακόν. quod mutandum monent Hermannus et Butlerus. φαίνει κακὸν, G. Burges. ad Eum. 619. Alia, quæ ibidem protulit, serio dicta fuisse aegre credidierim.

981. μύραινά γ' ἢ ἔχιδν' Ald. Turn. μύραινά τ' ἦ τ' ἔχιδν' Rob. Hermannus versum sic legit, Οὗ σοι δοκεῖ, μύραινά γ' εἴτ' ἔχιδν' ἔφυ; ultimam hujus correctionis partem "nescio," inquit Dobraeus, "an olim probaverit Porsonus. Repetendum scilicet δοκεῖ ante σήπειν ἄν, ut sibi respondeat Orestes; cujus rei indicium est γε." Aristophanic. p. (107.) Equidem legendum conjicio, μύραινά γ' εἴτ' ἔχιδν' ἔφυ Σήπειν θιγοῦσα μᾶλλον οὐ δεδηγμένον, *num muræna, seu vipera, magis a natura composita est ad tabefaciendum aliquem sine morsu?* Tum σήπειν erit infinitivus post ἔφυ, ut in Theodecte apud Stob. XXXII. p. 139. Gr. Ἅπαντ' ἐν ἀνθρώποισι

μαστόν, πρὸς ᾧ σὺ πολλὰ δὴ βρίζων ἅμα
οὔλοισιν ἐξήμελξας εὐτραφὲς γάλα.
ΟΡ. Πυλάδη, τί δράσω; μητέρ' αἰδεσθῶ κτανεῖν;
ΠΥ. ποῦ δὴ τὰ λοιπὰ Λοξίου μαντεύματα
τὰ Πυθόχρηστα, πιστὰ δ' εὐορκώματα;
ἅπαντας ἐχθροὺς τῶν θεῶν ἡγοῦ πλέον.
ΟΡ. κρίνω σε νικᾶν, καὶ παραινεῖς μοι καλῶς.
ἕπου· πρὸς αὐτὸν τόνδε σε σφάξαι θέλω·
καὶ ζῶντα γάρ νιν κρείσσον' ἡγήσω πατρός.
τούτῳ θανοῦσα συγκάθευδ', ἐπεὶ φιλεῖς
τὸν ἄνδρα τοῦτον, ὃν δ' ἐχρῆν φιλεῖν, στυγεῖς.

dioscule compellare vult, eadem nomina repetit, 258. Ὦ παῖδες, ὦ σωτῆρες ἑστίας πατρός, Σιγᾶθ', ὅπως μὴ πεύσεταί τις, ὦ τέκνα.

884. πρὸς ὠκύπολλα Ald. Med. πρὸς ὃ καὶ πολλὰ Turn. De constructione βρίζων ἅμα ἐξήμελξας vide Matthiæ. Gr. Gr. § 556, 6. et quæ dedi ad Agam. 1616.

885. οὔλλοισιν Ald. Mox εὐτρεφὲς citat Tzetzes Chil. XII. 808. Sed εὐτραφὲς magis poeticum. Confer notata ad Theb. 296. Lobeck. ad Phrynich. p. 577. Mox de subjunctivo in interrogatione posito vid. supra 82.

887. Schol. μετεσκεύασται ὁ ἐξάγγελος εἰς Πυλάδην, ἵνα μὴ διλέγωσιν. Tyrwhittus in Aristot. Poet. § 10. optime corrigit ἵνα μὴ δ' λέγωσι, *ne quatuor in eadem scena loquantur*; "*ne quarta loqui personæ laboret.*" Nempe ἐξάγγελος, qui est οἰκέτης, exit post v. 873. ut Pyladis personam, quam prius gesserat iterum induat. Rem illustravi in Mus. Crit. Cantab. T. II. p. 205.

888. ποῦ δὲ τὰ Ald. Rob. ποῖ δῆτα Turn. ποῦ δαὶ τὰ Steph. quod probet forsan Seidlerus, qui ad Eurip. El. 242. statuit, contra Brunckii et Porsoni sententiam, particulam δαὶ non esse Tragicis eximendam. ποῦ δή, τάλαν, τὰ Aurat. ποῦ δὴ τὰ Porson. ποῦ δὲ τὰ παλαιὰ G. Burges. ad Eum. 415. Quid velit istud λοιπά, equidem non perspicio. Legendum suspicor, ποῦ δῆτά σοι τὰ Λοξίου μαντεύματα.

890. παραινεῖσμον Ald.

892. κρέσσ' ὠνηγήσω Ald. κρέσσον' Rob.

ΚΛ. ἐγώ σ' ἔθρεψα, σὺν δὲ γηράναι θέλω. 895
ΟΡ. πατροκτονοῦσα γὰρ ξυνοικήσεις ἐμοί;
ΚΛ. ἡ Μοῖρα τούτων, ὦ τέκνον, παραιτία.
ΟΡ. καὶ τόνδε τοίνυν Μοῖρ' ἐπόρσυνεν μόρον.
ΚΛ. οὐδὲν σεβίζει γενεθλίους ἀράς, τέκνον;
ΟΡ. τεκοῦσα γάρ μ' ἔῤῥιψας εἰς τὸ δυστυχές. 900
ΚΛ. οὗτοι σ' ἀπέῤῥιψ' εἰς δόμους δορυξένους.
ΟΡ. διχῶς ἐπράθην, ὧν ἐλευθέρου πατρός.
ΚΛ. ποῦ δῆθ' ὁ τῖμος, ὄντιν' ἀντεδεξάμην;
ΟΡ. αἰσχύνομαί σοι τοῦτ' ὀνειδίσαι σαφῶς.

895. *νῦν δὲ γηράναι* edd. vet. *σὺν δὲ* Auratus, et ex illo Stanleius: quam correctionem satis firmat proximus versus. Sic Schutzius. Simonid. de Mul. 86. *Φίλη δὲ σὺν φιλεῦντι γηράσκει πόσει.* De *σὺν* a suo verbo per tmesin separata vid. Glossar. in Agam. 569.

896. *πατρωκτονοῦσα* Ald.

900. *τεκοῦσα μ' ἔῤῥιψας ἐπὸ δυστυχὲς* Ald. *ἐς* pro *εἰς* omnes, et sic in proximo versu.

901. *οὔτοι, σ' ἀπέῤῥιψ'* Rob. Cum interrogatione legit Porsonus. Sed recte monuit Pauwius suppleadum esse *πέμψασα*, *Abjecisse quidem te non recte dicor, quum in hospitis ædes miserim.* Schol. *οὐκ ἔστιν ἀποῤῥίψαι, τὸ δορυξένοις ἐνδοῦναι πρὸς ἀνατροφήν.* Lege *ἐνδοῦναι.*

902. *αἰσχρῶς ἐπράθην* Heath. *ἀδίκως* Botheus.

903. *ποῦδη θ' ὁτιμος ὔντιν' ἀντεδεξάμην* Ald. *ποῦ δῆθ' ἄτιμος* Turn. *ποῦ δῆθ' ὅτιμος* Rob. "Animadverte a nonnullis grammaticis scribi non *τιμός*, sed *τῖμος*, et fortasse melius, retracto accentu in priorem, ut fit in *ὦνος* et *ὠνή*." H. Steph. Eustath. in Il. E. p. 563, 25. *ἔτι ἰστέον ὅτι ὥσπερ φθογγὴ φθόγγος, χολὴ χόλος, τιμὴ τῖμος, παρὰ τῇ κωμῳδίᾳ, τὸ τίμημα, ποθὴ πόθος, ὠνὴ ὦνος, βολὴ βόλος, καὶ ἕτερα, οὕτω πύλη πύλος, ἀρσενικῶς.* Sed *πύλη*, ob accentuum diversitatem, non oportuit cum ceteris comparare. Cf. Glossarium.

904. *σου* Ald. Rob. Turn. Steph. quod Abreschius tuetur, subaudito *ἔργον*.

ΚΛ. μή. ἀλλ' εἶφ' ὁμοίως καὶ πατρὸς τοῦ σοῦ μάτας.
ΟΡ. μὴ 'λεγχε τὸν πονοῦντ' ἔσω καθημένη.
ΚΛ. ἄλγος γυναιξὶν ἀνδρὸς εἴργεσθαι, τέκνον.
ΟΡ. τρέφει δέ γ' ἀνδρὸς μόχθος ἡμένας ἔσω.
ΚΛ. κτενεῖν ἔοικας, ὦ τέκνον, τὴν μητέρα.
ΟΡ. σύ τοι σεαυτήν, οὐκ ἐγώ, κατακτενεῖς.
ΚΛ. ὅρα, φύλαξαι μητρὸς ἐγκότους κύνας.
ΟΡ. τὰς τοῦ πατρὸς δὲ πῶς φύγω, παρεὶς τάδε;
ΚΛ. ἔοικα θρηνεῖν ζῶσα πρὸς τύμβον μάτην.
ΟΡ. πατρὸς γὰρ αἶσα τόνδε σοὐρίζει μόρον.

905. μὴ, ἀλλ' εἶφ' edd. vet. μὴ, 'λλ' εἶφ' Porson. sed quum particula μὴ per se sententiam faciat, μὴ αἰσχύνου, et port μὴ plena sit interpunctio, crasis tantum fieri potest, sicut in Aristoph. Ach. 458. Ἄπελθέ νύν μοι. ΔΙ. μή· ἀλλά μοι δὸς ἓν μόνον. Etiam si crasis sit, scribendum erit, sine ecthlipsi, μή, ἀλλ' εἶφ'.

906. Quod vulgo scribitur, μὴ 'λεγχε, accentum exhibet, sine syllaba quæ accentu notetur.

907. Confer quæ notavi ad Agam. 834.

908. δ' ἔγ' ἀνδρὸς Ald.

911. φυλάξω Ald. Turn.

912. παρειστάδε Ald. et mox τύμβον.

914. σ' ὁρίζει edd. vet. τόνδ' ἐπουρίζει Hermann. σ'οὐρίζει Porson. Sequentia notavit Elmsleius ad Eurip. Med. p. 88. n. "Pervulgata sunt μαντευομένῳ μοὔχρησεν et similia, in quibus diphthongi οι et ου cum vocali ε crasin faciunt. Rarius cum ο, ut σοὐρίζει apud Aeschylum Cho. 927, σοὔπισθεν apud Aristophanem Thesm. 165." Porsonus tamen in Aristoph. p. 198. rectius putat μοι 'χρησεν. Ut in crasi χὠ, suppresso iota, α et ο coalescunt in ω, sic in σοι ὁρίζει, iota penitus eliso, ο et ο contraherentur in ου. Spiritus vero locum non habet, nisi consonans, quæ priorem vocalem præcedit, asperari potest: apostrophi nota duarum vocalium crasin indicat; quare rectius scribitur χὠ, σοὐρίζει, quam χὠ, σοὐριζει. Sed in hoc loco σοὐρίζει est σοι οὐρίζει, vid. Glossar. De crasi τοὐρανοῦ vid. Porson. ad Aristoph. Pac. 198. θοὔπατος vero pro τοῦ ὕπατος,

ΚΛ. οἳ 'γώ· τεκοῦσα τόνδ', ὄφιν ἐθρεψάμην.
ἦ κάρτα μάντις οὔξ ὀνειράτων φόβος.
ΟΡ. ἔκανές γ' ὃν οὐ χρῆν, καὶ τὸ μὴ χρεὼν πάθε.
ΧΟ. στένωμεν οὖν καὶ τῶνδε συμφορὰν διπλῆν.
ἐπεὶ δὲ πολλῶν αἱμάτων ἐπήκρισε
τλήμων Ὀρέστης, τοῦθ' ὅμως αἱρούμεθα,
ὀφθαλμὸν οἴκων μὴ πανώλεθρον πεσεῖν.

quod vult Seidlerus ad Eurip. El. 823. neutiquam probare possum.

915. "*Transpone, ἐθρεψάμην ὄφιν.*" R. P. Hanc correctionem postea repudiavit Porsonus: vid. Opusc. p. 211. Distinxi autem post τόνδ', nescio an nimis curiose.

916. ἦ Ald. Mox. κἄν ἐς γ' Ald. κᾆν ἐς γ' Turn. κάνες γ' Rob. κᾶνες Med. i. e. ἔκανες. ἔκανες γ' Pauw. ἔκανες ὃν vel ἔκανες τὸν Hermanu. Præf. ad Eurip. Bacch. p. xx.

917. ὃν οὐ χρῆν, supplendum σε κανεῖν. Agam. 332. Ἔρως δὲ μή τις πρότερον ἐμπίπτῃ στρατῷ Ποθεῖν ἃ μὴ χρή, κέρδεσιν νικωμένους. Herodot. III. 52. ὀργῇ χρεώμενος ἐς τόν σε ἥκιστα ἐχρῆν. Eurip. Hipp. 1320. ἀλλὰ θᾶσσον, ἤ σ' ἐχρῆν, Ἀρὰς ἀφῆκας παιδί. Bacch. 26. Ἐπεί μ' ἀδελφαὶ μητρός, ἃς ἥκιστ' ἐχρῆν, Διόνυσον οὐκ ἔφασκον ἐκφῦναι Διός. El. 979. Ὅστις μ' ἔχρησας μητέρ', ἣν οὐ χρῆν, κτανεῖν. Iph. A. 487. Ἀλλ' ἀπολέσας ἀδελφόν, ὃν μ' ἥκιστ' ἐχρῆν. Neophron apud Stob. XX. p. 107. καὶ παρημελημένην Πρὸς ὧν ἐχρῆν ἥκιστα. Alexis in Excerptis Grotii p. 561. Λάβε, καὶ μὴ παῖζ', οὗτε οὗ δεῖ. Plato Crit. 11. πότερον κακῶς τινας ποιοῦμεν, καὶ ταῦτα οὓς ἥκιστα δεῖ, ἢ οὔ; (Plenius Euripides in Med. 507. οὓς δέ μ' οὐκ ἐχρῆν κακῶς Δρᾶν, σοὶ χάριν φέρουσα, πολεμίους ἔχω.) Antipho in Oratt. Gr. ed. Reisk. VII. p. 616. ἀθέως καὶ ἀκλεῶς πρὸ τῆς εἱμαρμένης, ὑφ' ὧν ἥκιστα ἐχρῆν, τὸν βίον ἐκλιπών. Isocrates ad Nicocl. p. 22. τοὺς μὲν ὑφ' ὧν ἥκιστα ἐχρῆν διεφθαρμένης. Postrema duo comparavit Wasse. ad Sallust. p. 269. *fratri, quem minime decuit, propinquus per scelus vitam eripuit.*

918. στένω μὲν Ald. Rob. quod nescio an non sit repudiandum. Mox τόνδε Ald. qui hunc versum tribuit Oresti.

920. αἰτούμεθα Musgrav. ἀρώμεθα Hermann. De vera lectione dubito.

ἔμολε μὲν δίκα Πριαμίδαις χρόνῳ, στρ.
βαρύδικος Ποινά·
ἔμολε δ' εἰς δόμον τὸν Ἀγαμέμνονος
διπλοῦς λέων, διπλοῦς Ἄρης.
ἔλαχε δ' εἰς τὸ πᾶν
ὁ Πυθοχρήστας φυγάς,
θεόθεν εὖ φραδαῖσιν ὡρμημένος.
ἐπολολύξατ', ὦ, δεσποσύνων δόμων

922. Malim δίκᾳ, displicet enim appositio, δίκα, βαρύδικος ποινά. Sed vide antistropham.

923. καρύδικος Ald. Rob. καρίδικος Turn. βαρύδικος Steph.

925. δίπους Stanl. quod tamen cum Ἄρης conjungi non posse, monet Schutzius. Schol. διπλοῦς λέων: οἱ περὶ Ὀρέστην καὶ Πυλάδην. Hoc tamen non nimis apte cohæret cum iis quæ dixerat Chorus in v. 854. Τοιάνδε πάλην μόνος ὢν ἔφεδρος Δισσοῖς μέλλει θεῖος Ὀρέστης Ἄψειν. Comparari autem debet Eurip. Or. 1397. Ἦλθον εἰς δόμους, ἵν' αὖθ' ἕκαστά σοι λέγω, | λέοντες Ἕλλανες δύο διδύμω.

926. ἔλακε δ' ἐτὸ πᾶν Ald. ἔλακε δὲ τὸ πᾶν Turn. ἔλακε δ' ἐς τὸ πᾶν Rob. ἔλασε Pauwius ex Scholiis: ἤλασε δ' εἰς τὸ τέλος τοῦ δρόμου. ὅ ἐστιν, ἤνυσε τὸν ἀγῶνα. ἀφίκετο, φησίν, εἰς τὸ τέλος τοῦ ἀγῶνος. Atqui formula ἐς τὸ πᾶν non significat εἰς τὸ τέλος, sed *omnino:* vid. Glossar. ad 672. Matthiæ. Obss. Crit. p. 5. sic explicat, ὁ Πυθοχρήστας, sc. Apollo. ἔλακε φυγάς, *fugam denuntiavit.* ἔλαχε δὴ τὸ πᾶν Schutzius. Atque ἔλαχε recipiendum putavi.

927. Quum Πυθοχρήστης sit activa forma, Butlerus mavult Πυθόχρηστος, ut supra 888. Equidem nihil mutavi, quum de interpretatione dubitem.

928. ἐφραδαῖσιν Ald. ἀφραδαῖσιν Rob. δὲ φραδαῖσιν Turn. ἐν φραδαῖσιν Pors. εὐφραδαῖσιν Med. unde εὖ φραδαῖσιν Hermann. probante Seidlero de Verss. Dochm. p. 89. qui etiam cum Schutzio plene distinguit post ὡρμημένος, non sicut ceteri, post φυγάς. ὡρμυμένος Ald.

929. Sic optime Seidlerus l. c. pro vulgato ἐπολολυξάτω, collatis Eurip. Tro. 335. βοάσατ' εὖ τὸν Ὑμέναιον, ὦ, μακαρίαις ἀοιδαῖς. Phœn. 302. ἔβας, ὦ, χρόνῳ γᾶν πατρῴαν. et Sophocl. Trach. 205. ἀνολολύξατε, δόμοι, ἐφεστίοις | ἀλαλαγαῖς.

ἀναφυγὰς κακῶν, καὶ κτεάνων τριβᾶς 930
ὑπὸ δυοῖν μιαστόροιν,
δυσοίμου τύχας.
ἔμολε δ', ᾗ μέλει κρυπταδίου μάχας, ἀντ.
δολιόφρων Ποινά.
ἔθιγε δὴ μάχας χερὸς ἐτητύμως 935
Διὸς κόρα—Δίκαν δέ νιν
προσαγορεύομεν
βροτοὶ τυχόντες καλῶς—
ὀλέθριον πνέουσ' ἐν ἐχθροῖς κότον·

930. τριβὰς edd. vet. sed genitivum τριβᾶς recte posuit Schutzius; *effugium malorum et direptionis bonorum, a duobus sceleratis factæ.* Tum vero δυσοίμου τύχας appositio erit; non autem, quod voluit Schutzius, genitivus post μιαστόροιν.

931. ὑπαὶ Hermann. Schutz. Butlero probante. μιαιστόροιν Ald. Rob. Turn.

933. ἔμολε δ' ᾧ edd. δ' ᾗ Aurat. Stanl. Scholiastes interpretatur τῷ Αἰγίσθῳ ἔμολε, τῷ ἀποκτείναντι δόλῳ τὸν Ἀγαμέμνονα. Sed manifestum est Pœnam esse, ᾗ μέλει κρυπταδίου μάχας.

935. ἔθιγε δὲ μάλα Ald. Turn. δὲ μάχα Rob. δὲ μάχᾳ Steph. δὴ μάχᾳ Porson. Schutz. δὲ μαχαίρας Aurat. Stanl. (Schol. ἡ δὲ Διὸς θυγατὴρ ἡ Δίκη πάρεστιν ἐν τῇ πρὸς Αἴγισθον μάχῃ καὶ ἐφήψατο τοῦ ξίφους.) δ' ἐν μάχᾳ Pauw. Hermann. Equidem correxi μάχας, *iniit pugnam cominus.* Mox ἐτητύμως Scaliger, reliqui omnes ἐτήτυμος.

936. κόρας Rob. κούρα Turn. Steph.

939. ὀλεύθριον Ald. πνέουσα ἐν Rob. sed in erratis corrigitur πνέουσαν ἐν. Præpositionem deletam volunt Aurat. Port. ἐπ' ἐχθροῖς Hermann. Schutz. Hunc versum advocat Lobeckius ad Sophocl. Aj. 1300. ubi de voce ἐνστάτης pro ἀντιστάτης agit; citat etiam Orum apud Etym. M. p. 625, 24. τὴν γὰρ ἐν πρόθεσιν ἀντὶ τῆς ἀντὶ εὑρίσκει. Ad ejusdem fabulæ v. 1111. Εἶτ' αὐτὸς ἐν θανοῦσιν ὑβριστὴς γένῃ, Musgravius confert 366. Ἐν ἀφόβοις με θηρὶ δεινὸν χέρας. 1332. Καὶ δειλὸς εἶναι μᾶλλον, ἢ 'ν ἐμοὶ θρασύς.

τάνπερ ὁ Λοξίας, ὁ Παρνάσιος, 940
μέγαν ἔχων μυχὸν χθόνος ἐπ' † ὄχθει,
† ἄξεν ἀδόλως δολίαν
βλαπτομέναν † ἐν χρόνοις
† θεῖσαν ἐποίχεται.
κρατεῖ δέ πως τὸ θεῖον παρὰ τὸ μὴ ἐπῳδός
ὑπουργεῖν κακοῖς. 946
ἄξιον οὐρανοῦχον ἀρχὰν σέβειν.
πάρα τὸ φῶς ἰδεῖν· μέγα δ' ἀφῃρέθη
ψάλιον οἴκων.

940. τάπερ edd. Schol. τᾶπερ: ἀντὶ τοῦ καθάπερ. τᾷπερ Schutz. τάνπερ Hermann. *Clytæmnestram* scilicet. Totum autem locum sic refingit, μέγαν ἔχων μυχὸν χθονός, ἐπαξίως | δόλια βλαπτομέναν χρονι|σθεῖσαν ἐποίχεται. Mox παρνάσσιος edd. ante Porsonianam. Quid sit mutandum, quid omittendum, ut hi versus cum strophicis congruant, et sensum satis aptum fundant, equidem ne conjicere quidem possum. Locum sagacioribus commendo.

942. δολίας Med. ᾗσεν pro ἄξεν Portus; ἄξεν' Stanl.

945. κρατεῖταί πως edd. κρατεῖ δέ πως Portus, Stanleius. κρατεῖ τέ πως aliquis in Marg. Ask. probante Elmsleio ad Eurip. Med. p. 86. n. qui monet metrum idem esse hujus versus ac 957. τὸ πᾶν ἰδεῖν ἀκοῦσαι θρεομένοις. Omnino falsa est Scholiastæ interpretatio; συμβάλλεται οὖν τὸ θεῖον τοῖς μὴ ὑπουργοῦσιν τοῖς κακοῖς, nec melius, ut opinor, Stanleius, *firmiter statuit Deus non opitulari malis.* Recte vero Heathius, *Imperium obtinet quodammodo divinitas ex eo quod malis operam non præstat.* Voces παρὰ τὸ μὴ ὑπουργεῖν κακοῖς Butlerus pedestrem interpretis orationem sapere arbitratur.

947. ἄξιον δ' edd. ἄξια δ' Hermann. ἄξιον Bothe.

948. παράτε φῶς Ald. πάρα τε φῶς εἰδεῖν Rob. Dein μέγαν τ' Ald. Rob. Turn. Steph. μέγα γ' Port. μέγα δ' Porson. ἀφῃρέθην edd. quod per se quidem stare potest; sed quum Chori non essent οἴκοι, loqui vix potuit in prima persona. ἀφῃρέθη vel ἀφῃρέθης Stanl.

ἄνα γε μάν, δόμοι· πολὺν ἄγαν χρόνον
χαμαιπετεῖς ἕκεισθ' ἀεί.
τάχα δὲ παντελὴς χορὸς ἀμείψεται
πρόθυρα δωμάτων, ὅταν ἀφ' ἑστίας
μύσος πᾶν ἐλάσῃ καθαρμοῖς
ἄπαν ἐλατήριον, τύχῃ δ'
εὐπροσώπῳ κοίτᾳ
τὸ πᾶν ἰδεῖν ἀκοῦσαί τε θρεομένοις.
μέτοικοι δόμων πεσοῦνται πάλιν.
πάρα τὸ φῶς ἰδεῖν.

950. ἄναγε μὰν δόμοις Ald. Rob. Steph. (sed ἀναγε Ald.) ἀνὰ γεμὰν Turn. ἀνεχόμαν Port. Elmsleius ad Eurip. Med. p. 86. n. conjicit, ἄναγ' ἐμὰν δόμοις (πολὺν ἄγαν χρόνον | χαμαιπετῆς ἕκειθ') ἰάν. Sed quemnam, obsecro, compellat Chorus, *tolle meam vocem?* Quod dedi, certissimum puto: *Quin resurgite;* Homer. Il. Σ. 179. Ἀλλ' ἄνα, μηδ' ἔτι κεῖσο. Heathius, qui ἄνα pro ἀναστῆθι (ἀνάστητε) positum recte judicat, confert Sophocl. Aj. 194. Ἀλλ' ἄνα ἐξ δδράνων. Particulæ γε μὴν cum imperativo recte junguntur: Sophocl. Oed. C. 587. Ὅρα γε μήν· οὐ σμικρὸς οὖν ἄγων ὅδε. Mox πολλὺν Ald. πλὴν Rob.

951. χαμαιπετεῖσε κεῖσθ' ἀεὶ, Ald. Rob. (nisi quod hic κεῖθ') et sic Med. χαμαιπετῆ σε κεῖσθ' ἀεί Turnebus et recentiores.

952. χρόνος edd. χορὸς Elmsleius. l. c. Vid. Bast. Comm. Pal. p. 849. de harum vocum confusione.

953. ὅτ' ἂν Ald. Rob. Elmsleius.

954. μῦσος edd. ante Porson. ἐλάσει Med. καθαρμὸς Big. Stanl. καθαρμοῦ Musgr.

955. ἅτας ἐλατήριος Stanl. ἀτᾶν ἐλατηρίοις Schutz. ἅπαν ἐλατήριον est, *omne remedium quod ad purgandum utile est.* Dein τύχα edd. τάχα Aurat. Stanl. Dedi τύχῃ. sc. ὅταν τύχῃ. Hermannus vero apud Erfurdtium ad Sophocl. Oed. T. 190. locum sic constituit, τύχᾳ δ' εὐπροσωποκοίτῳ τὸ πᾶν | ἰδεῖν κλύειν τ' ἀρθμίοις | μέτοικοι δόμων πεσοῦνται πάλιν.

957. τε deest in libris. Vocem θρεομένοις corruptam judico.

958. μετ' οἰκοδόμων Ald. Turn. μετοικοδόμων Rob. Steph. et recen-

ΟΡ. ἴδεσθε χώρας τὴν διπλῆν τυραννίδα,
πατροκτόνους τε δωμάτων πορθήτορας.
σεμνοὶ μὲν ἦσαν ἐν θρόνοις τόθ' ἥμενοι,
φίλοι δὲ καὶ νῦν, ὡς ἐπεικάσαι πάθη
πάρεστιν, ὅρκος τ' ἐμμένει πιστώμασι.
ξυνώμοσαν μὲν θάνατον ἀθλίῳ πατρί,
καὶ ξυνθανεῖσθαι· καὶ τάδ' εὐόρκως ἔχει.
ἴδεσθε δ' αὖτε, τῶνδ' ἐπήκοοι κακῶν,
τὸ μηχάνημα, δεσμὸν ἀθλίῳ πατρί,
πέδας τε χειροῖν, καὶ ποδοῖν ξυνωρίδα.
ἐκτείνατ' αὐτό, καὶ κύκλῳ παρασταδὸν
στέγαστρον ἀνδρὸς δείξαθ', ὡς ἴδῃ πατήρ,

tiores. μετ' οἰκονόμων Musgrav. μέτοικοι δόμων Scaliger. Hermann. et sic legebat Scholiasta; οἱ νῦν τοὺς δόμους οἰκοῦντες πεσοῦνται εἰς τὸ ἔμπαλιν τῆς πρώτης τύχης. τοῦτο δὲ ἀπὸ τῶν κύβων μετήγαγε. Dein πεσεῖται Portus. Ceterum pene suspicor hunc versum et 959. in hunc locum male detrusos esse, quum propria eorum sedes fuerit post 947.

960. Musgravius confert Libanium T. I. p. 507. C. ἄλλαι τυραννίδες Ἔχετοι καὶ Φαλάριδες. Bene autem observavit Scholiasta; ἀνοίγεται ἡ σκηνή, καὶ ἐπὶ ἐκκυκλήματος ὁρᾶται τὰ σώματα· ἃ λέγει διπλῆν τυραννίδα.

962. τοῦ Bigot. Stanl. minus bene. Recte opponuntur τότε—νῦν. olim—nunc. Vide ad Agam. 1387.

963. φίλοι τε edd. φίλοι δὲ Abresch. ob μὲν præcedens.

965. ἀθλίως Ald. Rob. Turn. Steph. ἀθλίῳ Port. Stanl. Porson. ut in 968.

966. ξὺν θανεῖσθαι Ald. et τοῦδε ὅρκως.

967. An legendum αὐτό, sc. αὐτὸ τὸ μηχάνημα?

969. χερσὶ Turn.

970. αὐτὸν omnes libri. αὐτὸ Aurat.

971. ἀνδρῶν Ald. Turn. Steph. Porson. ἀνδρὸς Rob. Med. Pauw. Heath. δείξασθ' Rob. ἴδοι Ald. Turn. Steph. ἴδῃ Rob. Med. Porson.

οὐχ οὑμός, ἀλλ' ὁ πάντ' ἐποπτεύων τάδε,
Ἥλιος, ἄναγνα μητρὸς ἔργα τῆς ἐμῆς·
ὡς ἂν παρῇ μοι μάρτυς ἐν δίκῃ ποτέ,
ὡς τόνδ' ἐγὼ μετῆλθον ἐνδίκως μόρον,
τὸν μητρός, Αἰγίσθου γὰρ οὐ λέγω μόρον·
ἔχει γὰρ αἰσχυντῆρος, ὡς νόμος, δίκην.
ἥτις δ' ἐπ' ἀνδρὶ τοῦτ' ἐμήσατο στύγος,
ἐξ οὗ τέκνων ἤνεγχ' ὑπὸ ζώνην βάρος,
φίλον τέως, νῦν δ' ἐχθρόν, ὡς φαίνει, κακόν,
τί σοι δοκεῖ; μύραινά γ' εἴτ' ἔχιδν' ἔφυ,

972. οὐχ ὁμὸς Ald. οὐχ' ὑμὸς Rob. οὐχ οὑμὸς Turn.

973. ματρὸς Ald. Turn. ἔργ' οὐ τῆς ἐμῆς G. Burges. ad Eum. 594.

974. Schol. ἐν δίκῃ: ἐν τῇ κρίσει τῶν Ἐρινύων.

976. ψέγω Ald. Rob.

977. ὡς omittit Rob. νόμου edd. vet. αἰσχυντῆρος, ὡς νόμου, δίκην Porson. ὡς νόμος Canterus et Portus, quod probavit Heathius, edidit Botheus. Et sic quidem editio prima Glasguensis.

979. ἐκ σοῦ Ald. Turn. ἠνέχθη Ald. Rob.

980. Vulgo interpungitur minima distinctione post φαίνει, plena autem post κακόν. quod mutandum monent Hermannus et Butlerus. φαίνει κακὸν, G. Burges. ad Eum. 619. Alia, quæ ibidem protulit, serio dicta fuisse aegre credidlerim.

981. μύραινά γ' ἢ ἔχιδν' Ald. Turn. μύραινά τ' ἢ τ' ἔχιδν' Rob. Hermannus versum sic legit, Οὗ σοι δοκεῖ, μύραινά γ' εἴτ' ἔχιδν' ἔφυ; ultimam hujus correctionis partem "nescio," inquit Dobræus, "an olim probaverit Porsonus. Repetendum scilicet δοκεῖ ante σήπειν ἄν, ut sibi respondeat Orestes; cujus rei indicium est γε." Aristophanic. p. (107.) Equidem legendum conjicio, μύραινά γ' εἴτ' ἔχιδν' ἔφυ Σήπειν θιγοῦσα μᾶλλον οὐ δεδηγμένον, *num muræna, seu vipera, magis a natura composita est ad tabefaciendum aliquem sine morsu?* Tum σήπειν erit infinitivus post ἔφυ, ut in Theodecte apud Stob. XXXII. p. 139. Gr. Ἅπαντ' ἐν ἀνθρώποισι

σήπειν θιγοῦσ' ἂν ἄλλον, οὐ δεδηγμένον,
τόλμης ἕκατι κἀδίκου φρονήματος;
τί νιν προσείπω, καὶ τύχω μάλ' εὐστομῶν;
ἄγρευμα θηρός, ἢ νεκροῦ ποδένδυτον
δροίτης κατασκήνωμα; δίκτυον μὲν οὖν,
ἄρκυν δ' ἂν εἴποις, καὶ ποδιστῆρας πέπλους.
τοιοῦτον ἂν κτήσαιτο φηλήτης ἀνήρ,
ξένων ἀπαιόλημα, κἀργυροστερῆ
βίον νομίζων· τῷδέ τ' ἂν δολώματι

γηράσκειν ἔφυ, et in nota formula χαίρειν πέφυκεν, et similibus.

982. θίγουσαν ἄλλον Ald. Friget, meo quidem judicio, istud ἄλλον. ἄνουλον Portus, ἄνοντον marg. Ask. Bene autem observavit Scholiasta in hoc loco hyperbolam esse, ὅτι καὶ τὸν μὴ δηχθέντα, ἀλλὰ μόνον ἁψαμένην, σήπει. Dedi autem θιγοῦσ' pro vulgato θίγουσ'. Nemo hodie ignorat ἔθιγον aoristum esse, θιγγάνω autem præsens tempus.

983. κἀνδίκου Ald. κἀνδίκου Rob.

984. κἂν τύχω edd. ante Porson. καὶ Portus. κἂν tuetur G. Burgesius. Rectum est sine dubio καὶ τύχω, *Quo nomine hoc compellabo, et simul a vero nomine non aberrabo?* Vid. Glossar. in Agam. 1203. Monk. ad Eurip. Hipp. 828.

986. δρυοίτης Ald. δρύτης Rob. δροίτης Turn. Conf. Glossarium in Agam. 1518. Quod Attici δρύτη, Boeoti δροίτη dixissent: vid. Mus. Crit. Cant. T. II. p. 582. et forsan ex varietate dialectorum orta sit orthographiæ confusio. Dein Ald. κατὰ σκήνωμα. Schol. δρύτης κατασκήνωμα: παραπέτασμα ὄρους. Corrigit Stanleius παραπέτασμα σόρου.

987. ἄρην Rob. Mox ποδιστῆρας Ald.

988. τοιοῦτο μ' ἄν Ald. τοιοῦτο μὰν Rob. φιλήτης edd. omnes. φηλήτης Scaliger. Hesiod. Op. 373. Ὅς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ' ὅγε φηλήτῃσι. ubi docta quædam notavit Gaisfordius de vera hujus vocis orthographia. Vid. Glossar. in Agam. 476. Dein ἀρὴρ Rob. et mox ξένον.

990. νομίζω Ald. νομίζοι Rob. et mox τῷδε τἀνδολώματι. Dubito an scribendum τῷδε τἄν, pro τῷδέ τοι ἄν.

πολλοὺς ἀναιρῶν, πολλὰ θερμαίνοι φρένα.
τοιάδε μοι ξύνοικος ἐν δόμοισι μὴ
γένοιτ'· ὀλοίμην πρόσθεν ἐκ θεῶν ἄπαις.

ΧΟ. αἲ, αἲ, αἲ, αἲ, μελέων ἔργων.
στυγερῷ θανάτῳ διεπράχθης. 995
μίμνοντι δὲ καὶ πάθος ἀνθεῖ.

ΟΡ. ἔδρασεν, ἢ οὐκ ἔδρασε; μαρτυρεῖ δέ μοι
φᾶρος τόδ', ὡς ἔβαψεν Αἰγίσθου ξίφος.
φόνου δὲ κηκὶς ξὺν χρόνῳ ξυμβάλλεται,
πολλὰς βαφὰς φθείρουσα τοῦ ποικίλματος. 1000
νῦν αὐτὸν αἰνῶ, νῦν ἀποιμώζω παρών·

991. *θερμαίνει* Ald. *φρένα* pro vulgato *φρενί* reposui ex Lobeckii correctione ad Sophocl. Aj. p. 302.

992. *τοιᾶ δ' ἐμοὶ* Rob. *τοῖαδε μοι* Ald. Mox *πρόσθ' ἐκ* Ald. Rob.

994. *αἲ, αἲ,* his tantum libri; quæ recte geminavit Botheus. Sic antithetico suo 1005 respondet versus. Vulgo inseritur *ἔ, ἔ,* ante v. 996. quod nihil aliud est quam *αἲ, αἲ,* ex hoc versu detrusum.

995. *θανάτωχε πράχθης* Ald. Musgravius locum sic constituerat; *αἲ, αἲ, μελέων ἔργων στυγεροί,* | *στυγερῷ θανάτῳ διεπράχθησαν.* Aliter Hermannus; *αἲ, αἲ,* | *μελέων ἔργων στυγερῷ θανάτῳ,* | *διεπράχθης, ἔ, ἔ.*

996. Vulgo *ἔ, ἔ, μίμνοντι κ. τ. λ.* vide supra ad 994.

997. *ἢ οὐκ ἔδρασεν* Ald. Rob. Hanc *ῥῆσιν* Oresti vindicavit Heathius; in edd. vet. Choro adsignatur.

998. *φάρος* Porson. Sed vid. v. 9. Mox *Αἰγίσθῳ* Portus, Stanleius.

999. *κικὶς* Ald. Med.

1000. *βαφὰς* omisit Rob.

1001. Hermannus legit *αὐτὸν,* pro *ἐμαυτόν,* quod non usurpabant Græci, etsi dixerunt *αὐτοὺς* pro *ἡμᾶς αὐτούς,* vid. Elmsl. ad Eurip. Bacch. 722. Omnino languere videtur *παρών.* Robortellus *παρόν.* Butlerus probat Schutzii conjecturam *νῦν αὖ τόδ'* (vel *τάδ'*) *αἰνῶ.* Nescio an præstaret *νῦν ταὐτὸν αἰνῶ, νῦν ἀποιμώζω παρόν.* Botheus

πατροκτόνον θ' ὕφασμα προσφωνῶν τόδε,
ἀλγῶ μὲν ἔργα καὶ πάθος, γένος τε πᾶν,
ἄζηλα νίκης τῆσδ' ἔχων μιάσματα.
ΧΟ. οὕτις μερόπων ἀσινῆ βίοτον
διὰ παντὸς ἄτιμος ἀμείψει.
μόχθων δ' ὁ μὲν αὐτίχ', ὁ δ' ἤξει.
ΟΡ. ἀλλ', ὡς ἂν εἰδῇς, τοῦτ' ἄρ' οἶδ' ὅποι τελεῖ.
ὥσπερ ξὺν ἵπποις ἡνιοστροφῶ δρόμου
ἐξωτέρω· φέρουσι γὰρ νικώμενον

πόρον, sed melius esset μόρον, cf. Agam. 320.

1002. πρὸς φωνῶν Ald.

1004. νίκας Ald. Turn. ἐχο Ald. ἔχω Turn. ἔχον conj. Stanleius.

1006. διαπάγτ' ἄτιμος Ald. διὰ πάντ' Rob. Turn. recentiores. διὰ παντὸς Heath. quod verissimum puto: vid. Glossarium. Mox ἀμείψαι Bothe. ἀμείψεται ceteri. διαμείψεται, ὦ τέκνον· ἐς μόχθον Hermann.

1007. ἐς μόχθον δ' ὁ μὲν αὐτίχ' ὃδ' εἶξαι Ald. ἐς μόχθον δ' ὁ μὲν αὐτίχ' ὁ δ' ἦξεν Rob. et sic Turn. nisi quod ἤξει exhibet. Recentiores Robortellum secuti sunt. ἤξει Heathius. Emendatio nostra satis facilis locum multo expeditiorem reddidit. ἐς deleri jubet L. Theobaldus.

1008. ἄλλος ἂν εἰδῇ Ald. Med. ἄλλος ἂν εἰδὴ Rob. ἄλλος γ' ἂν εἰδῇ Turn. et recentiores. ἄλλος τάδ' εἰδῇ Hermann. Audacter rescripsi ἀλλ', ὡς ἂν εἰδῇς. Eurip. Or. 527. Ὡς οὖν ἂν εἰδῇς, Μενέλεως, τοῖσιν θεοῖς Μὴ πράσσ' ἐναντί', ὠφελεῖν τοῦτον θέλων. Phœn. 1011. Ὡς οὖν ἂν εἰδῇτ', εἶμι, καὶ σώσω πάλιν. Plenius in Iph. A. 1435. Ὡς οὖν ἂν εἰδῇς τἀπ' ἐμοῦ λελεγμένα, Ἐλθὼν τάδ' ὅπλα θήσομαι βωμοῦ πέλας. Aristoph. Plut. 112. Σὺ δ', ὡς ἂν εἰδῇς, ὅσα παρ' ἡμῖν, ἣν μόνῃς, Γενήσετ' ἀγαθά, πρόσεχε τὸν νοῦν, ἵνα πύθῃ. Supra 433. Ἐμασχαλίσθη δ', ὡς τόδ' εἰδῇς. Mox τοῦτ' ἀρ' οἱ δ' Rob. ὅπῃ omnes: vid. Gloss.

1009. ξυνίπποις Ald. ἡνιοστρόφου Rob. ἡνιοστρόφου Ald. Turn. ἡνιοστρόφος Portus. ἡνιοστροφῶ Stanleius, quod cum Schutzio et Butlero recipiendum judicavi.

φρένες δύσαρκτοι· πρὸς δὲ καρδίᾳ φόβος
ᾄδειν ἕτοιμος ἠδ' ὑπορχεῖσθαι κότῳ.
ἕως δ' ἔτ' ἔμφρων εἰμί, κηρύσσω φίλοις,
κτανεῖν τε φημὶ μητέρ' οὐκ ἄνευ δίκης,
πατροκτόνον μίασμα, καὶ θεῶν στύγος.
καὶ φίλτρα τόλμης τῆσδε πλειστηρίζομαι
τὸν Πυθόμαντιν Λοξίαν, χρήσαντ' ἐμοί,
πράξαντα μὲν ταῦτ', ἐκτὸς αἰτίας κακῆς
εἶναι· παρέντι δ' οὐκ ἐρῶ τὴν ζημίαν·
τόξῳ γὰρ οὔτις πημάτων ἐφίξεται.
καὶ νῦν ὁρᾶτέ μ', ὡς παρεσκευασμένος
ξὺν τῷδε θαλλῷ καὶ στέφει, προσίξομαι
μεσόμφαλόν θ' ἵδρυμα, Λοξίου πέδον,

1012. ἄδειν Ald. ἄδειν Rob. Burgesii tentamina ad Eum. 403. sciens prætereo. ἕτοιμος omnes; sed forsan præstet ἑτοῖμος. vid. ad Agam. 764. Dein ὑπ' ὀρχῦσθαι Ald. Ingeniose autem locum refinxit Schutzius; πρὸς δὲ καρδίᾳ κότος Ἄιδειν ἕτοιμος, ἡ δ' ὑπορχεῖσθαι φόβῳ. Sic 161. ὀρχεῖται δὲ καρδία φόβῳ. Prom. 906. Κραδία δὲ φόβῳ φρένα λακτίζει. Sed quum vulgata sensum haud ineptum fundant, nihil mutavi.

1013. ἕως δέ τ' Ald.

1015. Sic recte distinxit Pauwius. Editiones veteres, et Glasguensis, plene interpungunt post δίκης, leviter tantum post στύγος. Schol. πατροκτόνον: τὴν μητέρα.

1017. χρηδ' ἀντ' ἐμοί Ald.

1018. πράξαντι—παρέντι edd. πράξαντα et παρέντα Portus: et παρέντα quidem præbet Robortellus; παρόντα Ald. De constructione χρήσαντ' ἐμοὶ πράξαντα—vide notata ad Agam. 1022. Supra 404.

1020. τόξων Ald. Pro vulgato προσίξεται, quod cum genitivo conjunctum displicet, Schutzius ἐφίξεται. Scribæ oculum fefellit προσίξομαι in v. 1022.

1021. ὁρᾶτα μ' ὡς παρασκευασμένος Ald. et mox μετόμφαλοι.

1023. Comma post ἵδρυμα recte posuit Pauwius. Hunc versum

πυρός τε φέγγος ἄφθιτον κεκλημένον,
φεύγων τόδ' αἷμα κοινόν; οὐδ' ἐφ' ἑστίαν
ἄλλην τραπέσθαι Λοξίας ἐφίετο.
καὶ μαρτυρεῖν μὲν ὡς ἐπορσύνθη κακὰ
τάδ' ἐν χρόνῳ μοι, πάντας Ἀργείους λέγω.
ἐγὼ δ' ἀλήτης, τῆσδε γῆς ἀπόξενος,
ζῶν, καὶ τεθνηκὼς τάσδε κληδόνας λιπών—

ΧΟ. ἀλλ' εὖ γε πράξας μήτ' ἐπιζευχθῇς στόμα

contulit Dobræus ad Aristoph. Plut. 772. cum Eurip. Andr. 1086. τὸ κλεινὸν ἦλθομεν Φοίβου πέδον. Iph. T. 972. ἐς ἀγνὸν ἦλθον αὖ Φοίβου πέδον.

Ibid. ἐφέστιον Ald. Rob. Med.

1025. φεύγοιντο δ' Ald. φεύγειν τοδ' Turn. et recentiores: φεύγων τόδ' Rob. Med. quod jure probavit Butlerus. Eurip. Suppl. 147. Ἦλθον δὲ δὴ πῶς πατρίδος ἐκλιπόνθ' ὅρους; ΑΔ. Τυδεὺς μέν, αἷμα συγγενὲς φεύγων χθονός. Hipp. 35. Ἐπεὶ δὲ Θησεὺς Κεκροπίαν λείπει χθόνα, Μίασμα φεύγων αἵματος Παλλαντιδῶν.

1027. 8. Vulgo inverso ordine leguntur hi versus; Τὰ δ' ἐν χρόνῳ μοι, πάντας Ἀργείους λέγω, Καὶ μαρτυρεῖν μὲν ὡς ἐπορσύνθη κακά, quæ alii aliter tentarunt. Transpositionem adhibendo, constructionem satis expeditam reddidi. Sed quum Aldus habeat καὶ μαρτυρεῖν μοι μενέλεως ἐπορσύνθη κακά, Robortellus μενελέας, (in erratis corr. ὅσ') Turnebus et Stephanus καὶ μαρτυρεῖν μοι, λεώς, vide an legendum sit, καὶ μαρτυρεῖ λεώς, ὡς ἐπορσύνθη κακὰ Τάδ' ἐν χρόνῳ μοι, πάντας Ἀργείους λέγω.

1029. 30. Non video qua ratione expediri possit constructio, nisi aposiopesin post λιπών fingas. Ita Schutzius et Butlerus. Jacobsius ad Anthol. Palat. p. 334. conjicit, ἐγὼδ' ἀλήτης. Stanleius contulit Agam. 1253. Φυγὰς δ' ἀλήτης, τῆσδε γῆς ἀπόξενος. Cum v. 1030. comparari potest Sophocl. El. 985. Ζώσαιν θανούσαιν θ' ὥστε μὴ 'κλιπεῖν κλέος.

1031. εὖτε edd. vet. εὖ τ' ἔπραξας Heath. εὖγε Portus, Stanleius, et Porsonus. μὴ δ' Ald. Rob. Turn. μήτ' hic et in proximo versu Porson. Dein ἐπιζεύχθη Ald. Rob. ἐπιζευχθῇ Turn. Steph. ἐπιζευχθῶ Scalig. quia nempe in libris hi versus Oresti adsignantur. ἐπιζευχθῇς Heath. Porson. Hanc ῥῆσιν ad Chorum pertinere monuit Heathius.

φήμαις πονηραῖς, μήτ' ἐπιγλωσσῶ κακά.
ἠλευθέρωσας πᾶσαν Ἀργείων πόλιν,
δυοῖν δρακόντοιν εὐπετῶς τεμὼν κάρα.

ΟΡ. ἆ, ἆ. δμωαὶ γυναῖκες, αἴδε, Γοργόνων δίκην, 1035
φαιωχίτωνες, καὶ πεπλεκτανημέναι
πυκνοῖς δράκουσιν. οὐκ ἔτ' ἂν μείναιμ' ἐγώ.

ΧΟ. τίνες σε δόξαι, φίλτατ' ἀνθρώπων πατρί,
στροβοῦσιν; ἴσχε, μὴ φοβοῦ, νικῶν πολύ.

1032. φῆμαι πονηραὶ edd. vet. φήμαις πονηραῖς Aurat. Scalig. Stanl. Porson. Mox ἐπιγλώσσω Ald. Turn. ἐπιγλωσσῇ Aurat.

1033. ἐλευθερώσας omnes. Ἀργείαν Porson. Ἀργείην reliquæ edd. Ἀργείων Portus.

1036. Ita Turnebus et Stephanus. Aldus vero et Robortellus φαιοχίτωνες. Alios trochæos in principio senarii stantes notavit Priscianus p. 1328. laudatus ad Theb. 484. nempe Ἵππο|μέδοντος et Ἀλφε|σίβοιαν. Qui tamen, si incorrupti sunt, trochæum in φαιοχίτωνες non tuentur: hanc enim licentiam si sumebant tragici, sumebant in propriis tantum nominibus: vide Hermanni El. Doctr. Metr. p. 43. qui tamen olim in hoc loco pronuntiandum censuit φαιοκχίτωνες. Contra analogiam peccat compositum φαιωχίτων. G. Burgesii ἀεριχίτωνες non capio. Æschylus fortasse scripsit μελαγχίτωνας, Grammaticus autem qui noverit Eumenidum vestes non nigras fuisse, sed pullas, (vid. Glossar.) notare potuit, ἤγουν φαιοχίτωνας. Botheus legit φαιαὶ χιτῶνας. Debuit φαιοί.

1037. πυκνοὺς Ald. et mox οὐκ ἔτ' ἀμείνοιμ'. Robortellus ἀμμείνοιμ'.

1038. πάτρας Hermannus, *quæ te simulacra patria exturbant?* Sed recte monet Butlerus, idcirco patris mentionem injecisse Chorum, ut animum Orestis a contemplatione maternæ cædis ad paternas injurias revocaret. Nempe vertendum puto φίλτατε πατρί, *patris amantissime*, qui te patri amicissimum ostendisti.

1039. στροβᾶσιν Ald. Mox μὴ φόβου νικῶ πολῦ, Porsonus, probante Hermanno: quod mihi quidem durissimum videtur; etsi satis scio νικῶμαι cum genitivo recte construi; et adduci posse Eumen. 88. μὴ φόβος σε νικάτω φρένας. G.

ΟΡ. οὐκ εἰσὶ δόξαι τῶνδε πημάτων ἐμοί·
σαφῶς γὰρ αἵδε μητρὸς ἔγκοτοι κύνες.
ΧΟ. ποταίνιον γὰρ αἷμά σοι χειροῖν ἔτι·
ἐκ τῶνδέ τοι ταραγμὸς εἰς φρένας πίτνει.
ΟΡ. ἄναξ Ἄπολλον, αἵδε πληθύουσι δή·
κἀξ ὀμμάτων στάζουσιν αἷμα δυσφιλές.
ΧΟ. εἰσὶν καθαρμοί· Λοξίου δὲ προσθιγών,
ἐλεύθερόν σε τῶνδε πημάτων κτίσει.
ΟΡ. ὑμεῖς μὲν οὐχ ὁρᾶτε τάσδ', ἐγὼ δ' ὁρῶ·
ἐλαύνομαι δέ, κοὐκ ἔτ' ἂν μείναιμ' ἐγώ.
ΧΟ. ἀλλ' εὐτυχοίης, καὶ σ' ἐποπτεύων πρόφρων

Burgesius vero scribit ἴσχε, μὴ φόβῳ νικῶ, πόδα.

1040. οὐκ εἰσὶ Ald. οὐκ, εἶα, δόξαι Turn.

1042. ἔπι Stanleius, probante Butlero.

1043. ἐς omnes.

1044. πληθύουσαι Ald. Rob. Med.

1046. εἰσ' ὁ καθαρμὸς Ald. εἰς σ' ὁ καθαρμὸς Rob. εἶσω καθαρμός Turn. Steph. Porson. ἐστὶν καθαρμός Schutz. ut in Agam. 931. Ἐστὶν θάλασσα. Adjici potuit Eurip. Hipp. 480. Εἰσὶν δ' ἐπῳδαί, καὶ λόγοι θελκτήριοι. Φανήσεταί τι τῆσδε φάρμακον νόσου. Elmsleius ad Sophocl. Œd. T. 60. corrigit ἔσται καθαρμός, sicut ediderat Botheus. Sed præstat, ut opinor, εἰσὶν καθαρμοί. Supra 954. dicitur καθαρμοῖς in plurali. Eum. 276. Ἐγώ, διδαχθεὶς ἐν κακοῖς, ἐπίσταμαι Πολλοὺς καθαρμούς. 282. Ποταίνιον γὰρ ὄν, πρὸς ἑστίᾳ θεοῦ Φοίβου καθαρμοῖσι ἡλάθη χοιροκτόνοις. Theb. 735. Τίς ἂν καθαρμοὺς πόροι;

Ibid. Λοξίου δὲ πρὸ στεγῶν Scaliger. Λοξίας Aurat. Stanl. quod tamen librarii vix mutassent. Nominativus pendens, sive absolutus, προσθιγών, hodie ne tirones quidem impedire poterit. Vid. Matthiæ. Gr. Gr. § 562, 1. supra 513. προσθίγων male scribitur in omnibus libris. (προθίγων Ald.) vid. Elmsleium ad Eurip. Med. 1171. Monk. ad Alc. 1136.

1049. κοὐκ ἔτ' ἀμείβομ' Ald. Turn. κοὐκ ἔτ' ἀμμείναιμ' Med. Mox πρόφων Rob.

θεὸς φυλάσσοι καιρίοισι συμφοραῖς.
ὅδε τοι μελάθροις τοῖς βασιλείοις
τρίτος αὖ χειμὼν
πνεύσας γονίας ἐτελέσθη.
παιδοβόροι μὲν πρῶτον ὑπῆρξαν
μόχθοι τάλανός γε Θυέστου.
δεύτερον ἀνδρὸς βασίλεια πάθη·

1051. φυλάσσει καὶ ῥίοισι Ald. καιρίοις ἐν συμφοραῖς Turn. Steph. quod invectum est ex Scholiis; καιρίοις: ἐγκαίροις συντυχίαις. Porsonus καιρίοις ἐν ξυμφοραῖς. Quod dedi, habent Rob. Med.

1054. πνεοῦσας Ald. πνεούσας Rob. Turn. πνεύσας Scalig. Porson. Schneiderus in Lexic. Gr. v. Γόνιος, putat γονίας genitivum esse, subaudito αὔρας; quod probat Hermannus, aitque πνεύσας Dorice scribendum pro πνεούσας. Sed Butlerus, post Tyrwhittum et Porsonum, Hesychii interpretationem amplectitur. Γονίας: εὐχερής. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι. (unde discimus hanc fabulam etiam in Hesychii temporibus cum Agamemnone confusam fuisse.) Scholiasta vero, Γονίας ἄνεμος, ὅταν ἐξ εὐδίας κινηθῇ χαλεπὸν πνεῦμα. unde apud Hesychium forsan legendum δυσχερής. Ego vero veterem corruptelam in hoc loco insedisse suspicor: neque enim γονίας vel γόνιος sensum satis commodum fundit; legendum autem στονίας, *procella gemitus excitans*. De ventorum nominibus in ίας desinentibus dictum est in Glossario. Levissima est mutatio ΠΝΕΥCΑCΓΟΝΙΑC in ΠΝΕΥCΑCCΤΟΝΙΑC. Olim cogitaram de πονίας, ob μόχθοι in v. 1056. sed longe præstat στονίας. Ceterum Botheus dedit τετέλεσται.

1055. παιδόμοροι libri. παιδοβόροι Aurat. Stanl. Valckenaer. ad Eurip. Phœn. p. 428. Agam. 1489. πάχνᾳ κουροβόρῳ. Mox πρῶτος Aurat.

1056. τάλανές τε edd. Æschylus, credo, non dixisset παιδοβόροι τάλανές τε. Suppl. 62. τᾶς Τηρείας | μήτιδος οἰκτρᾶς ἀλόχου, | κιρκηλάτου τ' ἀηδόνος. Elmsleius ad Eurip. Med. p. 207. κιρκηλάτοι' ἀηδόνος. Quare edidi τάλανός γε, ex Aurati conjectura, Stanleio ac Butlero probata.

λουτροδάϊκτος δ' ὤλετ' Ἀχαιῶν
πολέμαρχος ἀνήρ.
νῦν δ' αὖ τρίτος ἦλθέ ποθεν σωτήρ,
ἢ μόρον εἴπω;
ποῖ δῆτα κρανεῖ, ποῖ καταλήξει
μετακοιμισθὲν μένος ἄτης;

1061. μόρος Bigot. Contra σωτῆρ' Jacob. Interrogationem apposuit Pauw.

1062. πῆ καταλήξει Ald. Turn. vid. supra ad v. 1008.

1063. μέγα κοιμισθὲν Valckenaer.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΧΟΗΦΟΡΩΝ.

GLOSSARIUM

IN

CHOEPHOROS.

GLOSSARIUM

IN

CHOEPHOROS.

Voces, quæ asterisco notantur, non nisi apud Æschylum reperire potui.

v. 1. ἙΡΜΗΣ *χθόνιος* invocatur, et postea ab Electra, utpote cui mortui curæ erant. Idem et *πομπαῖος*. Sophocl. Aj. 831. *καλῶ θ' ἅμα Πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον, εὖ με κοιμίσαι.* STANLEIUS.

Ibid. Ἐποπτεύω. *Inspecto.* Gloss. in Agam. 1241. Diphilus ap. Athen. VI. p. 223. A. citatus ad Prometh. 426. Babrius ap. Suid. v. Νέμεσις. *Παρῆν δὲ Νέμεσις, ἣ τὰ γῆς ἐποπτεύει.* Infra 482. 575. etc.

3. Κατέρχομαι. *Redeo,* exul sc. in patriam. Apud Aristoph. Ran. 1185. quum hunc versum recitasset Æschyli persona, objicit Euripides, *Δὶς ταὐτὸν ἡμῖν εἶπεν ὁ σοφὸς Αἰσχύλος,* cui reponit Æschylus, *Ἐλθεῖν μὲν ἐς γῆν ἔσθ', ὅτῳ μετῇ πάτρας. Χωρὶς γὰρ ἄλλης συμφορᾶς ἐλήλυθε. Φεύγων δ' ἀνὴρ ἥκει τε καὶ κατέρχεται.* Gloss. ad Theb. 644.

6. Πλόκαμος Ἰνάχῳ *θρεπτήριος. Crinis Inacho nutritus.* Eurip. Bacch. 494. *Ἱερὸς ὁ πλόκαμος. τῷ θεῷ δ' αὐτὸν τρέφω.* Eustathius ad Il. B. a Stanleio laudatus, tradit Græcos comam nutrivisse, in luctus vero tempore totondisse. Iidem etiam puberes facti crinem detonsum consecrare solebant Apollini *κουροτρόφῳ* et fluviis: quem morem inchoavit Theseus, qui comam ex anteriore capitis parte sectam Apollini Delio consecravit. Stanleius confert Homerum Il. Ψ.

140. et recte distinguit inter capillum θρεπτήριον, quem fluminibus aut Diis tondebant, et πενθητήριον, quo amicos vita functos honorabant. Idem observavit, "Quod πλόκαμος πενθητήριος Æschylo, Euripidi est κόμα πενθήρης Phœniss. 332." Idem valent πένθιμοι κουραί, Eurip. Suppl. 972.

8. Ὁμήγυρις. *Cœtus.* Agam. 4. ἄστρων νυκτέρων ὁμήγυριν. Vid. ad Theb. 206.

9. Μελάγχιμος. *Niger. Pullus.* Gloss. in Theb. 306. χιμος terminationem esse paragogicam notavit Eustathius a Stanleio citatus.

10. Πρέπω. *Conspicuus sum.* Gloss. in Pers. 244. Monk. ad Eurip. Alc. 528.

11. Πτῶμα. *Mors*, seu *Cadaver.* Eurip. Phœn. 1496. πάρα καὶ λεύσσειν Πτώματα νεκρῶν τρισσῶν ἤδη Τάδε πρὸς μελάθροις. ibid. 1711. Ἐτεοκλέους δὲ πτῶμα, Πολυνείκους τε ποῦ; 1715. Ὦ φιλᾶ πεσήματ' ἄθλι' ἀθλίου πατρός. Sic *Cadaver* dicitur a *cadendo.*

Ibid. Προσκυρέω. *Accido.* Hesych. Προσκυρεῖ. προσεγγίζει. In Sophocl. Œd. T. 1322. προσέκυρσα est *offendi*, cum accusativo, Ὦ δεινοτάτων πάντων ὅσ' ἔγω Προσέκυρσ' ἤδη.

12. Ἐπεικάσας τύχω; *Rectene conjiciam?* Vid. Gloss. in Agam. 1203. Monk. ad Eurip. Hipp. 828. Infra 550. Sophocl. El. 663. Ἦ καὶ δάμαρτα τήνδ' ἐπεικάζω κυρῶ Κείνου; Confer Glossarium ad 938.

13. Μείλιγμα. *Placamentum.* Gloss. in Pers. 616. Bacidis oraculum ap. Pausan. IX. 17. Ἀλλ' ὁπόταν Τιθορεὺς Ἀμφίονί τε Ζήθῳ τε Χύτλα καὶ εὐχωλάς, μειλίγματά τ' ἐν χθονὶ χεύῃ.

18. Ἐκποδών. Gloss. in Prom. 352. Quod hic dicitur, σταθῶμεν ἐκποδών, infra 859. est ἀποσταθῶμεν.

19. Προστροπή. *Supplicatio.* Gloss. in Pers. 221. Agam. 1577. Infra 79.

20. *Ἰαλτός. *Missus.* Verbum ἰάλλω occurrit infra 40. 490. Prometh. 680. sæpius apud Homerum: compositum ἀπιάλλω in fœdere Dorico apud Thucyd. V. 77. οἰκάδ' ἀπιάλλειν.

21. Πρόπομπος. *Qui deducit.* (Anglice. *an escort.*) vid. ad Theb. 1072. Æschyli fabula Πρόπομποι memoratur non tantum ab Hesychio in v. Δίπολοι, sed ab Alciphrone Ep. III. 48. κακὸν κακῶς ἀπόλοιτο, καὶ ἄφωνος εἴη Λικύμνιος, ὁ τῆς τραγῳδίας ὑποκριτής. ὡς γὰρ ἔνικα τοὺς ἀντιτέχνους Κριτίαν τὸν Κλεωνάϊον, καὶ Ἵππασον τὸν Ἀμβρακιώτην, τοῦ Αἰσχύλου Προπόμπους, κ. τ. λ.

Ibid. Ὀξυχεὶρ κτύπος. *Sonus qui ex manibus celeriter pulsantibus oritur.* Recte observavit Stanleius, ὀξὺν in compositione velocitatem vel agilitatem denotare. Pollux II. 149. ὀξύχειρ καὶ ὀξυχειρία, τὸ μὲν παρὰ Μενάνδρῳ εἴρηται, τὸ δὲ παρ' Ἀλέξιδι. "Comicorum nomina," inquit Hemsterhusius ad Lucian. T. I. p. 220. facile persuadent, utrosque non alia notione, quam fecit Lucianus, hanc vocem adhibuisse. Significat autem *agili manuum mobilitate promptum.*" (Anglice *light-fingered.*)

22. Ἀμυγμός. *Vellicatio.* Vid. Gloss. in Pers. 120. Lexicon Rhetor. in Bekker. Anecd. p. 388. Ἀμυχαί: ἐπιπόλαιον ἕλκος. Alia forma occurrit in Theocr. XXIV. 124. ξιφέων ἀνέχεσθαι ἀμυχμόν. Sic et ῥωγμὸς et ῥωχμός. Quod ad rem adtinet, Stanleius notat, a Solone interdictas fuisse ἀμυχὰς κοπτομένων; unde in XII. Tabulis *Mulieres genas ne radunto.* Conf. Virg. Aen. IV. 673. *Unguibus ora soror fœdans, et pectora pugnis.* Cicer. Tusc. III. 26. *muliebres lacerationes genarum.* Eurip. Hel. 1098. Παρῇδί τ' ὄνυχα φόνιον ἐμβαλὼ χροός. Or. 950. Τιθεῖσα λευκὸν ὄνυχα διὰ παρηίδων, | αἱματηρὸν ἄταν, | κτύπον τε κρατός.

24. Δι' αἰῶνος. *Per omne tempus.* Gloss. in Agam. 537.

Ibid. Ἰυγμός. *Ejulatio.* Gloss. in Pers. 285. 981. Cum figura ἰυγμοῖσι βόσκεται κέαρ, comparare potest harum elegantiarum amans Petrarcæ Son. I. *Voi ch' ascoltate in rime sparse il suono Di quei sospiri, ond' io nudriva il core, In sul mio primo giovenil errore.*

25. *Λινοφθόροι ὑφασμάτων λακίδες. *Scissiones vestium, linum perdentes.* Minus recte Erfurdtius ad Sophocl. Ant. 1009. "λακίδες λινοφθόροι pro λακίδες λίνων φθαρέντων." Hoc esset λινοφθόρων ὑφασμάτων λακίδες, sicut in Antigonæ loco, ἀνδροφθόρου αἵματος λίπος, (ubi forsan legendum λίβος: vid. Agam. 1402.) Hinc aliquatenus firmatur Casauboni lectio στρωματοφθορεῖν in Agam. 921.

26. Λακίς. *Lacinia.* Gloss. in Pers. 129. Suppl. 900. Λακὶς χιτῶνος ἔργον οὐ κατοικτιεῖ. ibid. 120. πολλάκι δ' ἐμπίτνω ξὺν λακίδι | λίνοισιν, ἤ | Σιδονίᾳ καλύπτρᾳ.

Ibid. Ἔφλαδον. *Dissiluerunt.* Etymol. M. p. 403, 48. Ἔφλαδον σημαίνει τὸ ἐσχίσθην, ἢ ἐθλάσθην, ἢ διερράγην, ὡς φησιν Αἰσχύλος, λινοφθόροι ὑφασμάτων λακίδες ἔφλαδον ὑπ' ἄλγεσι. παρὰ τὸ θλῶ, κατὰ τροπήν, φλῶ, παράγωγον φλάζω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔφλαδον· ὡς χάζω, ἔχαδον. Ex Aristophanis Pluti v. 693. collato cum v. 718. patet verbi φλᾶν significatio, *cum crepitu quodam frangere.* Confer Theocr. V. 148.

27. *Πρόστερνοι στολμοί. *Ornatus pectoralis.* Appositio est ad λακίδες. Nempe istam partem amictus in dolore scindebant. Pers. 1061. Πέπλον δ' ἔρεικε κολπίαν. De στολμοῖς vid. Gloss. in Pers. 164. infra 754.

Ibid. Ἀγέλαστος. *Risum non admittens.* Gloss. in Agam. 767.

29. Τορός. *Perspicuus.* Gloss. in Prom. 626.

Ibid. Ὀρθόθριξ. *Capillos erigens.* Sophocl. Œd. C. 1623. Stanleio citatus, φθέγμα δ' ἐξαίφνης †τινὸς Θοΰξεν αὐτόν, ὥστε πάντας ὀρθίας Στῆσαι φόβῳ δείσαντας ἐξαίφνης τρίχας. Vid. Gloss. in Theb. 560.

30. Ἐξ ὕπνου. Schol. δι' ὕπνου. Abreschius confert 916. Ἡ κάρτα μάντις οὖξ ὀνειράτων φόβος. Locutio κότον πνεῖν iterum occurrit 939. Vid. Gloss. in Agam. 1206.

31. * Ἀωρόνυκτον. *quod intempesta nocte fit.* Theocr. XXIV. 38. Ἦ οὐ νοέεις ὅτι νυκτὸς ἀωρί' που οἵδε τε τοῖχοι πάντες ἀριφραδέες, καθαρᾶς ἄτερ ἠριγενείας—;

34. Κρίτης. *Interpres somniorum.* Gloss. in Pers. 231.

35. Ὑπέγγυος. *Sponsione addictus.* Eurip. Hec. 1020. τὸ γὰρ ὑπέγγυον | δίκᾳ καὶ θεοῖσιν οὔ ξυμπίτνει, | ὀλέθριον, ὀλέθριον κακόν. Herodot. V. 75. τούτους ἀνιστέασι μὲν οἱ πρυτάνις τῶν Ναυκράρων, ὑπεγγύους πλὴν θανάτου, *quum spospondissent se quidvis subituros, morte tantum excepta.* Hæc exempla dedit Schneider. Hi vates ὑπέγγυοι erant nihil non veri dicere.

37. Ἐγκοτέω. *Irascor.* Herodotus dicere solet ἔγκοτον ἔχειν, *infensum esse.* Ae. Port. Lex. Ion. Composita ex κότος Æschylo in deliciis fuisse observatum est ad Theb. 804. Vid. 387. 911. 1041.

40. Μάομαι. *Exquiro.* Gloss. in Prom. 486. Exemplis ibi prolatis adjice Epicharmum, μὴ τὰ μαλακὰ μάου. Alia forma μαάομαι infra 774.

Ibid. Μαῖα. *Mater.* προσφώνησις πρὸς πρεσβῦτιν τιμητική, ἀντὶ τοῦ, ὦ τροφέ. Hesych. ubi plura dabunt interpretes. Vox Dorica est. Vid. Monk. ad Eurip. Alc. 403.

43. Λύτρον. *Redemtionis pretium:* λύτρον αἵματος, *quod solvitur pro sanguine fuso.* Hesych. Λύτρον: τίμημα. Cf. Schleusner. Lex. N. T. in voce.

44. Πανοιζύς. *Penitus ærumnosa.* Theb. 659. Ὦ πανδάκρυτον ἀμὸν Οἰδίπου γένος. Vid. infra 405. v. Οἶκτος.

45. Κατασκαφή. *Suffossio.* Gloss. in Theb. 46.

46. * Βροτοστυγής. *Mortalibus infensus.* Prom. 824. Δρακοντόμαλλοι Γόργονες βροτοστυγεῖς.

51. Δι' ὠτῶν φρενός τε δαμίας. Infra 443. δι' ὠτῶν δὲ συντέτραινε μῦθον | ἡσύχῳ φρενῶν βάσει. Theb. 25. Ἐν ὠσὶ νωμῶν καὶ φρεσίν. Pers. 611. Βοᾷ δ' ἐν ὠσὶ κέλαδος οὐ παιώνιος· Τοία κακῶν ἔκπληξις ἐκφοβεῖ φρένας.

53. Τίς. *Unusquisque.* Pro πῶς τις. Eumen. 542. Πρὸς τάδε τις τοκέων σέβας εὖ προτίων, | καὶ ξενοτίμους | ἐπιστροφὰς δωμάτων, | αἰδόμενός τις ἔστω. Sophocl. Aj. 245. Ὥρα τιν' ἤδη κάρα | καλύμμασι κρυψάμενον, | ποδοῖν κλοπᾶν ἀρέσθαι. Theogn. 183. Κριοὺς μὲν καὶ ὄνους διζήμεθα, Κύρνε, καὶ ἵππους Εὐγενέας· καί τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν Βήσεσθαι. Tyrtæus II. 21. Ἀλλά τις εὖ διαβὰς μενέτω. Apoll. Rhod. III. 745. ὕπνοιο δὲ καί τις ὀδίτης, Ἤδη καὶ πυλαωρός, ἐέλδετο. Herodot. VIII. 109. καί τις οἰκίην ἀναπλασάσθω καὶ σπόρου ἀνακῶς ἐχέτω. ubi vid. Valckenaer. Id. VI. 9. Ἄνδρες Ἴωνες, νῦν τις ὑμέων εὖ ποιήσας φανήτω τὸν βασιλῆος οἶκον. IX. 78. σὺ δὲ καὶ τὰ λοιπὰ τὰ ἐπὶ τούτοισι ποίησον, ὅκως λόγος τέ σε ἔχῃ ἔτι μέζων, καί τις ὕστερον φυλάσσηται τῶν βαρβάρων μὴ ὑπάρχειν ἔργα ἀτάσθαλα ποιέων ἐς τοὺς Ἕλληνας. ibid. 98. ἐπεὰν συμμίσγωμεν, μεμνῆσθαί τινα χρὴ ἐλευθερίης. Conf. Thucyd. I. 40. fin. 42. 141. VIII. 91. Matthiæ. Gr. Gr. §. 487, 1.

55. Ῥοπή. *Inclinatio.* Proprie de stateræ examine dicitur. ῥοπὴ δίκας est *conversio rerum a Justitia facta.* Vid. Gloss. in Pers. 352. Sensus hujus loci hic est; Ultio divina serius citius omnes scelestos corripit; alios celeriter, dum dies adhuc lucet; alios autem paullo serius, circa crepusculum; alios vero vel media nocte. Ita Schutzius; qui ἄκραντος νὺξ interpretatur *nox intempesta, inactuosa.* Scholiasta interpretatur αἰώνιος θάνατος, unde liquet eum fuisse Christianum; quod notavit Butlerus.

58. Βρύω. *Scaturio.* Gloss. in Agam. 163.

60. Αἵματα. Notandus est numerus pluralis. Eumen. 253. Ὀσμὴ βροτείων αἱμάτων με προσγελᾷ. Porsonus confert 278. Ἐκ τῶν πατρῴων αἱμάτων. Agam. 1264. αἱμάτων εὐθνησίμων Ἀποῤῥυέντων. Musgrav. ad Eurip. Phœn. 1540.

61. *Τίτης. *Vindex.* τιμωρός. Schol. φόνος πέπηγεν ὥστε τίτης εἶναι, οὐ διαῤῥυδῆν. Heath. Hesych. Τίται: εὔποροι. ἢ κατήγοροι τῶν ἀρχόντων. glossa corrupta.

Ibid. Φόνος. *Cruor.* Gloss. in Prometh. 363.

Ibid. Διαῤῥυδήν. *Ita ut diffluat, seu diluatur.* Adverbium est; non adjectivum, quod ait Schneiderus in Lexico, qui fingit vocabulum διαῤῥυδήεις. Recte autem observavit Schutzius, hæc populari quadam superstitione intelligenda, ad nostram usque ætatem propagata, quæ maculam ex sanguine hominis injuste cæsi, in terram effuso, semper manere, nec elui posse fingebat. Noster Theb. 731. Ἐπεὶ δ' ἂν αὐτοκτόνωι | αὐτοδαΐκτοι θάνωσι, | καὶ χθονία κόνις πίηι | μελαμπαγὲς αἷμα φοίνιον, | τίς ἂν καθαρμοὺς πόροι; | τίς ἄν σφε λούσειεν; Conf. Sophocl. Œd. T. 1236. Eurip. El. 320. αἷμα δ' ἔτι πατρὸς κατὰ στέγας Μέλαν σέσηπεν.

62. Διαλγής. *Perquam æruminosus.* Exemplum hujus vocis ex Plutarcho afferunt Lexica.

Ibid. Διαφέρω. *Differo.* i. e. *discerpo.* διασπαράσσει Schol. quam interpretationem pessimam vocat Heathius; probat vero Abreschius.

63. * Παναρκετος. *In omnia sufficiens;* vel *undequaque* sufficiens. Idem quod παναρκής. Suidas, Παναρκέος: τοῦ μεγάλου καὶ δυνατοῦ. Vid. Gloss. in Pers. 861. v. Πανταρκής.

64. Ἑδώλιον. *Sedile.* Gloss. in Theb. 451. πωλικῶν ἑδωλίων.

65. Ἄκος. *Remedium.* Eum. 648. Πέδας μὲν ἂν λύσειεν, ἔστι τοὐδ' ἄκος, καὶ κάρτα πολλὴ μηχανὴ λυτήριος. Ἀνδρὸς δ' ἐπειδὰν αἷμ' ἀνασπάσῃ κόνις Ἅπαξ θανόντος, οὔτις ἐστ' ἀνάστασις.

Ibid. Πόρος. *Fluvius;* Proprie, *vadum.* Hesych. Πόροι: ποταμοί. Sophocl. Aj. 411. Ἰώ, πόροι ἁλίῤῥοθοι, quod interpretatur Schol. ποταμοὶ εἰς θάλασσαν ῥέοντες. In Æsch. Pers. 372. πόροι ἁλίῤῥοθοι non sunt simpliciter *fluctus marini,* quod ait Lobeckius, sed *freta maris angusta.* Hesych. Πόρος—τὸ ποταμοῦ ῥεῦμα. οἱ δέ, τὴν διάβασιν αὐτοῦ. Ceterum conferatur Sophocl. Œd. T. 1227. Οἶμαι γὰρ οὔτ' ἂν Ἴστρον, οὔτε Φᾶσιν ἄν Νίψαι καθαρμῷ τήνδε τὴν στέγην, ὅσα Κεύθει. Catull. LXXXV. 4. *Ecquid scis, quantum suscipiat sceleris? Suscipit, o Gelli, quantum non ultima Tethys, Non genitor Nympharum abluit*

Oceanus. Shakspearii locum contulit Butlerus; *Will all great Neptune's ocean*, &c.

66. * Χερομυσής. *Manus polluens.*

68. Ἀνάγκα ἀμφίπτολις. *Necessitas urbi circumdata*; sc. quum ab hostibus obsidione capta esset. Theb. 277. τὸν ἀμφιτειχῆ λεών, *populum mœnia obsidentem.*

70. Δουλίαν ἐσᾶγον αἶσαν, pro ἦγον ἐς δουλίαν αἶσαν. Figura anastrophe. Prom. 66. αἴ, αἴ, Προμηθεῦ, σῶν ὑπερστένω πόνων, ubi vide notata:

72. Πρέπω. *Similis sum.* Eurip. Alc. 1140. Βλέψον δ' ἐς αὐτήν, εἴ τι σῇ δοκεῖ πρέπειν Γυναικί. ubi Monkius laudat Bacch. 915. Πρέπεις δὲ Κάδμου θυγατέρων μορφὴν μιᾷ. Pind. Pyth. II. 69. Εἶδος γὰρ ὑπεροχωτάτᾳ πρέπεν οὐρανίᾳ θυγατέρι Κρόνω.

75. Δακρύω δ' ὑφ' εἱμάτων. "Ex more scilicet, quo plorantes velabant capita: vid. multis philologos ad Marci C. XIV. 72. Isocrat. Trapez. p. 714. ed. P. Steph. ἐγκαλυψάμενος ἔκλαιε." ABRESCH. Stanleius confert Homer. Od. Δ. 114. Δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε, πατρὸς ἀκούσας, χλαῖναν πορφυρέην ἀντ' ὀφθαλμοῖιν ἀνασχών. et Eurip. Suppl. 110. Σὲ τὸν κατήρη χλανιδίοις ἀνιστορῶ, Λέγ', ἐκκαλύψας κρᾶτα, καὶ παρεὶς γύον. Adjice ibid. 295. Orest. 274. Ξύγγονε, τί κλάεις, ὄμμα θεῖσ' εἴσω πέπλων; Platon. Phæd. p. 97. Wyttenb. ὥστε ἐγκαλυψάμενος ἀπέκλαιον ἐμαυτόν. Epigr. in Hecubam Anthol. V. 33. p. 389. φᾶρος γὰρ ἐπικρεμὲς ἀμφὶ προσώπῳ Πήματα μὲν δείκνυσιν· ἀπαγγέλλουσι δὲ πέπλοι Πένθος ὑποβρύχιον, κεκλασμένοι ἄχρι πεδίλων. 2 Regg. XV. 30. ex vers. LXX. καὶ Δαβὶδ ἀνέβαινεν ἐν τῇ ἀναβάσει τῶν ἐλαιῶν, ἀναβαίνων, καὶ κλαίων, καὶ τὴν κεφαλὴν ἐπικεκαλυμμένος. Euripides apud Aristoph. Ran. 942. Æschylum sic ridet, Πρώτιστα μὲν γὰρ ἕνα γε τινὰ καθεῖσεν ἐγκαλύψας Ἀχιλλέα τιν', ἢ Νιόβην, τὸ πρόσωπον οὐχὶ δεικνύς, Πρόσχημα τῆς τραγῳδίας, γρύζοντας οὐδὲ τουτί. Confer Plinii locum laudatum in Gloss. Agam. 221. Apud Herodotum VI. 67. Demaratus dolens et iratus, κατακαλυψάμενος ἤιε ἐκ τοῦ θεήτρου ἐς τὰ ἑωϋτοῦ οἰκία.

77. Παχνόω. *Frigore adstringo;* et metaphorice *dolore congelo.* Hesych. Παχνουμένης. *ἀνιωμένης.* Homer. Il. P. 111. *τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ* Παχνοῦται. Hesiod. Op. 358. *τό γ' ἐπάχνωσεν φίλον ἦτορ.* Eustathius p. 1097, 56. *εἰώθασι δὲ οἱ παλαιοὶ ψυχρὰ λέγειν τὰ ἀηδῆ· ὥσπερ αὖ πάλιν ἐκ τοῦ ἐναντίου, θερμὰ τὰ προσηνῆ. διὸ καὶ θαλπωρὴ ἡ ἐλπίς.* Eurip. Hipp. 803. *Λύπῃ παχνωθεῖσ', ἢ 'πὸ συμφορᾶς τινός;* ubi vid. Monk.

78. Δμωαὶ γυναῖκες. Stanleius confert Herodoti *ἀνὴρ ἁλιεύς,* Callimachi *δῖστευτὴν ἀνέρα.* Vid. Matthiæ. Gr. Gr. §. 430, 7.

Ibid. Εὐθήμων. *Qui recte disponit.* *ὑπηρετίδες εὖ τιθεῖσαι τὰ κατὰ τὸν οἶκον.* Schol. Photius, Εὐθημονεῖσθαι: *εὖ τίθεσθαι, ἢ συγκεῖσθαι.* Apoll. Rhod. I. 569. Τοῖσι δὲ *φορμίζων εὐθήμονι μέλπεν ἀοιδῇ.* ubi Schol. *εὐθήμονα δέ φησι τὴν ᾠδήν, διὰ τὸ εὖ διατιθέναι τὰς τῶν ἀκουόντων ψυχάς.* Etymologus vero p. 391, 25. eundem locum citans interpretatur *εὐποιήτῳ.*

80. Πομπός. *Qui deducit.* vel *mittit.* Infra 141. Gloss. in Pers. 632. Agam. 290.

81. Κήδειος. *Ad affinitatem pertinens;* sive *ad luctum.* Dubito utra sit potior interpretatio. Schol. *συγγενικάς.* Hesych. Κήδειοι: *προσήκων, φροντιστέος.* Homer. Il. T. 294. Τρεῖς τε *κασιγνήτους, τούς μοι μία γείνατο μήτηρ,* Κηδείους. Infra 220. Κόυρὰν δ' ἰδοῦσα *τήνδε κηδείου τριχός.* Eurip. Iph. T. 147. *ἐν κηδείοις οἴκτοισιν, consanguineis.*

86. Πέλανος. *Libum.* Gloss. in Pers. 209. 821.

87. Φάσκω. *Dictito.* Differt a *φημί,* ut *βάσκω* a *βῆμι,* διδράσκω a δρῆμι, *γιγνώσκω* a *γνῶμι,* et alia similia. Actionem repetitam denotat hæc terminatio.

89. Γε particula sic posita valet *scilicet;* vide Elmsleium ad Eurip. Med. 1334.

91. Γάποτος. *A terra absorptus.* Infra 158. Gloss. in Pers. 627. Terra humorem bibere dicitur v. 60. Herodot. IV. 198. *ἡ Λιβύη—οὔτε αὐχμοῦ φροντίζουσα οὐδέν, οὔτε ὄμβρον πλέω ποιοῦσα, δεδήληται.* ubi vid. Wesseling. Theb. 820. *βασιλέοιν δ' ὁμοσπόροιν*

Πέπωκεν αἷμα γαῖ', ὑπ' ἀλλήλων φόνῳ. Eum. 650. Ἀνδρὸς δ' ἐπειδὴν αἷμ' ἀνασπάσῃ κόνις.

92. Καθάρματα. *Lustra.* Sacrificia lustralia. *κάθαρμα* vel *καθάρσιον* Attici dicebant porcellum quem in lustrationibus cædere solebant: vid. Hesych. in voce. Cineres autem victimæ lustralis in vase fictili ex ædibus portabat minister (nonnunquam trans fluvium. Conf. Theocrit. XXIV. 91. cum Levitic. VI. 11.) Hoc est *καθάρματ' ἐκπέμπειν.* Schol. *τοῦτο πρὸς τὸ παρ' Ἀθηναίοις ἔθος· ὅτι καθαίροντες οἰκίαν ὀστρακινῷ θυμιατηρίῳ, ῥίψαντες ἐν ταῖς τριόδοις τὸ ὄστρακον, ἀμεταστρεπτὶ ἀνεχώρουν.* Idem, *πάλιν: εἰς τοὐπίσω ἀναχωρήσω. πρὸς τὸν Ἀθήνησι νόμον.*

93. Ἀστρόφοισιν ὄμμασιν. *Oculis irretortis.* Sophocl. Œd. C. 502. Ἔπειτ' ἀφέρπειν ἄστροφοι, ubi Musgravius confert hunc locum, et Virgil. Ecl. VIII. 102. Virgilius autem Theocriti locum, quem exprimere voluit, non satis, ut opinor, intellexit. Aliud est Theocriti ἄψ δὲ νέεσθαι ἄστρεπτοι, aliud autem Virgilii, *ne respexeris.*

94. Μεταίτιος. *Particeps.* Infra 128. Agam. 784. *θεοὺς— τοὺς ἐμοὶ μεταιτίους* Νόστου. Eum. 199. *Αὐτὸς σὺ τούτων οὐ μεταίτιος πέλει,* Ἀλλ' εἰς τὸ πᾶν ἔπραξας, ὡς παναίτιος. Cf. 897.

95. Νομίζω. *Usurpo. Habere solitus sum.* 989. *ἀργυροστερῆ βίον νομίζων.* ubi vid. Glossarium Herodot. I. 142. *γλώσσην δὲ οὐ τὴν αὐτὴν οὗτοι νενομίκασι.* Plura debit Ae. Porti Lexicon Ionicum. Eurip. El. 232. Οὐχ ἕνα *νομίζων φθείρεται πόλεως νόμον.*

97. Τὸ μόρσιμον. Stanleius interpretatur *mors.* Sed est potius *fati decretum.* Schol. *οὐδὲν πείσεσθε παρὰ τὸ μόρσιμον.* Conf. 457. Theb. 249.

99. Ὑπέρτερος. *Potior.* Gloss. in Pers. 526.

101. Ἐκ φρενός. *Ex animo.* Gloss. in Theb. 871.

107. Φράσαι. *Considera.* Non *eloquere,* nec *proferas,* uti interpretantur alii. Recte Abreschius, *perpendas.*

108. Στάσις. *Factio. Cœtus.* "*στάσις* pro *σύστασις* iterum occurrit v. 451. Eumen. 311." ABRESCH. *στάσις* autem est

vox Choro propria. Hesych. Στάσις: θέσις. χορός. et Ὑποκόλπιον: τοῦ χοροῦ τῆς στάσεως χῶραι αἱ ἄτιμοι. Quin etiam de quavis societate dicitur. Photius; Στάσις: οὐχ ἡ φιλονεικία· ἀλλ' αὐτοὶ οἱ στασιάζοντες.

110. Φρενόω. *Prudentem reddo.* Prometh. 343. Πολλῷ γ' ἀμείνων τοὺς πέλας φρενοῦν ἔφυς, Ἢ σαυτόν. ubi vid. Gloss.

112. Ἐξηγέομαι. *Enarro. Interpretor.* Qui legum vel religionis arcana explicabat, ἐξηγητὴς dicebatur: vid. Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 109.

114. Δικάστην ἢ δικηφόρον. Schol. κριτήν, ἢ τιμωρόν. ὅ ἐστιν, ἀκουσόμενον τοῦ πράγματος, ἢ πρὸ ἀκοῆς τὴν τιμωρίαν ἐπάξοντα, ὡς ἀναμφιβόλου ὄντος τοῦ κακοῦ. Hoc sensu occurrit δικηφόρος in Agam. 508. 1566.

116. Θεῶν πάρα. "Quam hic Abreschius antiptosin quærit, pro παρὰ θεοῖς, ea prorsus nulla est; nam inter εὐσεβῆ et θεῶν πάρα intelligendum est ἀπὸ τοῦ κοινοῦ verbum ἐξαιτεῖν, vel simile quidquam." Schutz. Sed nullam esse ellipsin, et idem esse παρὰ θεῶν et πρὸς θεῶν statuit Schneiderus ad Xenoph. Anab. p. 313. sicut apud Xenophontem ὃς μόνος μὲν πρὸς θεῶν ἀσεβής, μόνος δὲ πρὸς ἀνθρώπων αἰσχρός.

117. Ἀνταμείβομαι. *Rependo.* Vide notata ad Prom. 231.

118. Κηρύσσω. *Cieo. Invoco.* Eurip. Hec. 145. Κήρυσσε θεούς, τούς τ' οὐρανίδας, Τούς θ' ὑπὸ γαίας.

120. Ἐπίσκοπος. *Inspector.* Eumen. 739. ἄνδρα—δωμάτων ἐπίσκοπον. "Apud Demosth. p. 421, 27. ed. Reiske. ἐπίσκοπος Minerva dicitur, urbem suam gubernans ac tuens." Schleusner. Sic ἐποπτὴρ Theb. 637.

122. Κῦμα. *Fœtus.* τὸ ἔτι ἐν τῇ κοιλίᾳ. Hesych. Eum. 655. Οὐκ ἔστι μήτηρ ἡ κεκλημένη τέκνου Τοκεύς, τροφὸς δὲ κύματος νεοσπορου. Antiatticista Bekkeri p. 104, 9. Κῦμα: ἀντὶ τοῦ κύημα. Apollon. Rhod. IV. 1492. θεοῦ βαρὺ κῦμα φέρουσαν, ubi Schol. κῦμα ἀντὶ τοῦ κύη-

μα, κατὰ συγκοπήν. Vid. Schaefer. ad Gregor. p. 677. Albertius ad Hesych. in v. sequentia notavit; "Euripides in Cercyone apud Eustath. ad Il. Z. p. 656, 58. ut et in Od. Λ. p. 1681, 43. filiam dixit γέμουσαν κύματος θεοσπόρου. Quæ tragœdia diligentiam Barnesii, immo et Grotii, Meursii et Gatakeri effugit: ex qua idem Eustath. in Od. Θ. p. 1607, 3. adfert πλήσας δὲ νηδύν. quod repetit ad Od. Θ. p. 1902. init. Phot. Κῦμα: τὸ κυόμενον." Hæc ille. Atqui Κερκύων non erat Euripidis tragœdia, sed Æschyli fabula satyrica. Fragmenta ab Eustathio prolata ad Euripidis Alopen referenda esse judicant Heathius et Valckenaerius. Voces tamen πλήσας δὲ νηδύν, satyricum sonant. Eurip. Cycl. 244. Πλήσουσι νηδὺν τὴν ἐμήν. 302. νηδὺν καὶ γνάθον πλῆσαι σέθεν.

123. Χέρνιψ. "Proprie est τὸ ἐπιχεόμενον χερσὶν ὕδωρ. Inde, in re funebri, aqua lustralis, cujus vas plenum pro foribus statuebant, ut ea qui ad exsequias venerat se adspergeret. Eurip. Alc. 98. πυλῶν πάροιθεν δ' οὐχ ὁρῶ | πηγαῖον, ὡς νομίζεται, | χέρνιβ' ἐπὶ φθιτῶν πύλαις. Hic vero aquam illam denotat, cujus in parentalibus sacrificiis usus erat, alias χθώνια λουτρά. Dioscorides Anthol. III. 13. Ἀλλὰ περιστείλας με δίδου χθονί, μηδ' ἐπὶ νεκρῷ Λουτρὰ χέῃς. Enimvero χέρνιβες quas hic effundit Electra, idem sunt ac λουτρὰ illa quæ apud Sophoclem, eadem occasione, sorori suæ Chrysothemidi ne effundat suadet v. 432. Ἀλλ', ὦ φίλη, τούτων μέν, ὧν ἔχεις χεροῖν, Τύμβῳ προσάψῃς μηδέν, οὐ γάρ σοι θέμις, Οὐδ' ὅσιον, ἐχθρᾶς ἀπὸ γυναικὸς ἱστάναι Κτερίσματ', οὐδὲ λουτρὰ προσφέρειν πατρί." STANLEIUS.

126. Πεπραμένος. *Venditus.* Vide notata.

127. Ἀνταλλάσσομαι. *Permuto.* Eurip. Or. 1154. ἀλόγιστον δέ τι Τὸ πλῆθος ἀντάλλαγμα γενναίου φίλου. Hel. 1097. Πέπλων τε λευκῶν μέλανας ἀνταλλάξομαι.

129. Ἀντίδουλος. *In loco servi.* Schol. ἰσόδουλος. Noster in Prometheo Soluto fr. 180. Ἵππων ὄνων τ' ὀχεῖα, καὶ ταυρῶν γόνας Δοὺς ἀντίδουλα καὶ πόνων ἐκδέκτορα, quem locum præter Plutarchum citat Porphyrius de Abst. III. 18. Sic in Eum. 38. ἀντίπαις idem est atque ἰσόπαις.

130. Ὑπερκόπως. *Supra modum.* Vid. ad Theb. 387. notas et glossarium.

131. Χλίω. *Luxurior. Superbio.* Gloss. in Prom. 445. Suppl. 234. Πέπλοισι βαρβάροισι καὶ πνκνώμασι Χλίοντα. Propius ad hunc locum accedit ejusdem fabulæ v. 911. Κάρβανος ὧν Ἕλλησιν ἐγχλίεις ἄγαν.

137. Τιμάορος. *Vindex.* Gloss. in Agam. 497.

144. Ἐπανθίζω. *Florescere facio.* ἐπανθίζειν παιᾶνα conjungit Schneiderus in Lexico: rectene an secus, dubito. Schol. ἐπανθίζειν: στέφειν ὡς ἄνθεσι.

145. Παιάν. *Pæan.* Abreschius citat Eurip. Alc. 424. (quem versum laudat etiam Scholiasta.) Troad. 126. Nostri Agam. 628. Vid. Gloss. in Theb. 867. Ἅιδῃ τ' | ἐχθρὸν παιᾶν' ἐπιμέλπειν.

146. * Καναχές. *Cum strepitu.* Neutrum adjectivi καναχής. Schol. καναχηδόν. i. e. *more liquoris* qui κανάζεται, (vel potius κανάσσεται), *ex hoc vase in illud transfunditur.* Eurip. Cycl. 152. Φέρ', ἐγκάναξον. ubi vide Musgravium. Hinc καναχηδά: ἠχητικῶς. Hesych. et καναχίζειν, *resonare,* Homer. Il. M. 36. καναχή. ψόφος. Hesych. Hesiod. Theog. 367. ποταμοὶ καναχηδὰ ῥέοντες. Ceterum Schutzius interpretatur δάκρυ καναχὲς ὀλόμενον, *lacrymas inter singultus et lugubres querelas effusas.* Malim intelligere καναχὲς de abundanti stillatione. ὀλόμενον vero expungendum puto.

148. Ἔρυμα. *Præsidium. Munimentum.* Eum. 699. Suppl. 80. βωμὸν Ἄρηος φύγασι | ῥῦμα, δαιμόνων σέβας. Hujus loci interpretationem, quæ ex omni parte placeat, adhuc desidero: vide notata.

149. Ἀπεύχετος. *Deprecandus.* Infra 614. δυσφιλὲς γαμήλευμ', ἀπεύχετον δόμοις. Idem valet atque ἄπευκτος. Agam. 621. ἄπευκτα πήματα. sc. ἅπερ τις ἀπεύξαιτ' ἄν. Plato Legg. III. p. 128. καὶ μὴν ὃν γ' ὁ παῖς εὔχεται ἑαυτῷ γίγνεσθαι, πολλὰ ὁ πατὴρ ἀπεύξαιτ' ἂν τοῖς θεοῖς μηδαμῶς κατὰ τὰς τοῦ υἱέως εὐχὰς γίγνεσθαι.

151. Ἀμαυρός. *Obscurus.* Schutzius vertit, *Audi preces quas ex corde tot malis obnubilato fundimus.* Butlerus, *Audi o domine*

mihi venerande, ex obscura mente. h. e. *quamvis umbra sis et in tenebris verseris.* Atqui non dubium est voces ἐξ ἀμαυρᾶς φρενός ad ipsum Chorum referri: Agam. 529. Ὡς πόλλ' ἀμαυρᾶς ἐκ φρενός μ' ἀναστένειν In utroque loco significat mentem, cujus sensus non palam exprimitur. Vid. Gloss. in Pers. 228. infra 840.

152. Ἀναλυτήρ. *Liberator.* "Homer. Il. Π. 442. et X. 180. Ἄψ ἐθέλεις θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλῦσαι. Eurip. Suppl. 44. ἱκετεύω σε—ἀνά μοι τέκνα λύσαι φθιμένων νεκύων.—Proprie notat *restituere in integrum et statum pristinum.* Pind. Nem. X. extr. ἀναλῦσαι φωνὴν καὶ ὀφθαλμόν. ABRESCH. In Euripidis tamen loco Brodæus et Marklandus vertunt ἄνα μοι, *surge mihi.* Sed minus recte.

154. * Δορυσθενής. *Hasta valens.*

155. Παλίντονος. *Reflexus.* Homer. Il. Θ. 266. παλίντονα τόξα τιταίνων. Herodot. VII. 69. Ἀράβιοι—τόξα παλίντονα εἶχον πρὸς δεξιά, μακρά. ubi Wesselingius; "Arcus omnes παλίντονοι quum sint, justa observatio Eustathii est, Arabum arcus forma fuisse singulari, atque *utramque in partem flexiles,* ἐπὶ θάτερα μέρη κλινόμενα, sive Attii voce *reciproca,* monente Scaligero in Varron. de Lingua Lat. VI. p. 78." Erant nempe τόξα παλίντονα arcus, qui nervis solutis non illico εὐθύτονοι, *recti* fiebant, sed in contrariam partem sese flectebant. Apollon. Rhod. I. 993. Ἡρακλέης δὲ δὴ σφι παλίντονον αἶψα τανύσσας Τόξον, ἐπασσυτέρους πέλασε χθονί. (Vid. notata ad Hesychium in voce). Stanleius citat Sophocl. Trach. 520. ὁ δὲ Βακχείας ἀπὸ | ἦλθε παλίντονα Θήβας | τόξα, καὶ λόγχας, ῥόπαλόν τε τινάσσων, | παῖς Διός. (ubi vocem minus accurate explicat Musgravius.) et Attii locum, *Tendens nervo tela reciproca Concita equino.* Notaverint tirones τόξα in plurali tantum non semper apud tragicos poni de arcu singulari.

156. Ἐν ἔργῳ. *In ipso opere.* Eurip. Iph. T. 1190. ab Abreschio citatus, ἐν ἔργῳ χέρνιβες ξίφος τε σόν. Xenoph. Cyr. VII. p. 104. ὡς δ' ἤσθετο ὁ Ἀρταφέρνης ἐν ἔργῳ ὄντα τὸν Κῦρον, ἐπιτίθεται καὶ αὐτός.

Ibid. *Ἐπιπάλλω. *Vibro in aliquem.* πάλλω *vibro*, unde παλτόν, *pilum*, et δίπαλτα ξίφη apud Euripidem, et τρίπαλτα πήματα Theb. 985. Æschylus (seu forte Bacchylides) ap. Plutarch. Cicer. p. 1625. et alibi, Βριθὺν ὁπλιτοπάλαν, δαΐου ἀντιπάλοις.

157. Σχέδιος. *Ad pugnam cominus gerendam utilis;* a σχέδην. Suidas. Σχέδην: ἀντὶ τοῦ σύνεγγυς. Ἐκ τοξευμάτων ἐβλάπτοντο, καὶ ὅτε σχέδην συμφέροιντο.—σχέδην καὶ ἐγγὺς μαχομένω. Hinc Σχέδιον: τὸ δόρυ ὃ μὴ ἀκοντίζεται. Hesych. Sed propius ad nostri sensum accedit alia ejusdem grammatici interpretatio. Σχέδια—ὅπλα τὰ ἐκ χειρὸς τιτρώσκοντα.—Σχεδίη:—τὸ ἐκ χειρὸς πατάξαι οὕτως λέγεται. Photius, Σχεδόν: πλησίον. πέλας. ἢ ἐκ χειρός. Distinguuntur scilicet tela quibus eminus, ab iis quibus cominus pugnatur. Ovid. Met. III. 118. *de fratribus unum Cominus ense ferit; jaculo cadit eminus ipse.* Recte igitur Butlerus, "Σχέδια βέλη sunt quibus cominus pugnatur, αὐτόκωπα quæ non mittuntur, ut jacula et sagittæ, quibus nullum est manubrium, sed quæ in pugna statoria adhibentur, cum ad digladiationem ventum est, *enses* scil. quibus manubrium est."

Ibid. Αὐτόκωπος. "*Cum ipso manubrio.* Ita noster Agamemnone αὐτότοκον (134. ubi Gloss.) et αὐτόχθονα (519). Plane geminum est illud Hesychii, Αὐτόλαβον: ἑαυτοῦ λαβὴν ἔχον." Stanleius. Vid. infra 663.

Ibid. Νωμάω. *Distribuo. Dirigo.* Gloss. in Theb. 3.

158. Γάποτος. Supra 91.

159. Κήρυξ. *Præco.* Agam. 498. Ἑρμῆν, φίλον κήρυκα, κηρύκων σέβας.

161. Ὀρχέομαι. *Salto.* Infra 1011. πρὸς δὲ καρδίᾳ φόβος Ἅιδειν ἕτοιμος, ἠδ' ὑπορχεῖσθαι κότῳ. 404. πέπαλται δ' αὖτέ μοι φίλον κέαρ | τόνδε κλύουσαν οἶκτον.

162. Τομαῖος. *Qui secatur.* Infra 532. Eurip. Alc. 101. Χαίτα δ' οὔτις ἐπὶ προθύροις | τομαῖος, ἃ δὴ νεκύων | πένθεσι πίτνει. ubi vid. Monk.

163. Βαθύζωνος. *Demissam zonam habens.* Idem ac βαθυκολπος. Gloss. in Pers. 160. Nugatur, ut opinor, Scholiasta Pindari ad Ol. III. 63.

164. Εὐξύμβολος. *Facile conjiciendus.* Prom. 800. Ἠδ' οὐκ ἔτ' εὐξύμβλητος ἡ χρησμῳδία. ubi vid. Gloss. Alio sensu εὐξυμβόλους δίκας Suppl. 696. *æquam ac facilem juris disceptationem.*

167. Οἷς προσῆκε. *Quibus conveniebat.* Chrysothemis apud Sophoclem El. 909. in eadem re interrogat, Τῷ γὰρ προσήκει, πλὴν γ' ἐμοῦ καὶ σοῦ, τόδε; Absolute construitur in Agam. 1528. Οὗ σε προσήκει τὸ μέλημα λέγειν Τοῦτο. Alia est constructio participii, ὁ προσήκων, *cui convenit*, infra 677. Τοῖς κυρίοισι καὶ προσήκουσιν λέγων. Agam. 1045. Ἥδ' αὖτε δυσφημοῦσα τὸν θεὸν καλεῖ, Οὐδὲν προσήκονθ' ἑν γόοις παραστατεῖν. *qui genere propinquus est* Eurip. Suppl. 482. προσήκονθ' οὐδὲν Ἀργείων πόλει. infra 677. Cum præpositione jungit Herodotus VIII. 10. οὐδὲν πρὸς Πέρσας τοῦτο προσήκει τὸ πάθος. (Angl. "*The Persians have nothing to do with this calamity.*) Similiter Demosthenes; Lexicon ap. Bekker. p. 161, 32. Προσήκει: δοτικῇ. τετάρτῳ Φιλιππικῶν· ὅταν γὰρ οἱ ἀδικούμενοι ἀρνῶνται, τί τῷ ἀδικοῦντι προσήκει;

168. Ὁμόπτερος. *Similes plumas habens.* Gloss. in Pers. 565.

171. Κρύβδα. *Clam. Occulte.* Prosæ orationis scriptores dicebant κρύβδην. Homer. Il. Σ. Κρύβδα Διός, ἄλλων τε θεῶν. Eustath. p. 722, 18. ἔνθα ὅρα καὶ τὰ συχνὰ ποιητικὰ πάρισα, καὶ τὸ μίγδα ἐκ τοῦ μίγδην μεταπλασθὲν ὁμοίως τῷ κρύβδην κρύβδα.

172. *Προσείδομαι. *Similis sum.* Aliud exemplum in promptu non habeo.

174. Κούριμος. *Sectilis.* Activo sensu posuit Eurip. Or. 955. Σίδαρον ἐπὶ κάρᾳ τιθεῖσα κούριμον. Hoc notavit Stanleius. De adjectivis in -ιμος vid. Gloss. in Agam. 395.

177. Κλυδώνιον. *Fluctus æstuans.* Stanleius comparat Virg. Æn. IV. 532. *magnoque irarum fluctuat æstu.*

178. Διανταῖος. *Penitus perforans.* Gloss. in Theb. 890.

180. Ἄφραστος. *Ineffabilis. Qui enumerari non potest.* Vide notata. Callim. H. Cer. 58. Δαμάτηρ δ' ἄφατόν τι κοτέσσατο. Lav. Pall. 77. Διψάσας δ' ἄφατόν τι. Schutzius vertit *improvisæ*, nescio an recte. Hesiodus ap. Athen. X. p. 428. c. οἶνος—Σὺν δὲ πόδας χεῖράς τε δέει, γλῶσσάν τε νόον τε, Δεσμοῖς ἀφράστοισι.

Ibid. Δύσχιμος. *Noxius.* Gloss. in Theb. 499.

Ibid. Πλημμυρίς. *Maris æstuantis accessus*, vel *exundatio*: idem ac πλημμύρα, quod a πλήμη et μύρον formatur, sive πίπλημι et μύρον; si hæc sit vera etymologia, scribendum erit πλημυρίς, sin illa, πλημμυρίς. Eustath. ad Od. I. p. 1640, 55. τὸ δὲ πλημυρὶς τινὲς τῶν παλαιῶν προπαροξύνουσι, καὶ δι' ἑνὸς δὲ μ γράφουσιν, ἀπὸ τῆς πλήμης. Homerus penultimam hujus vocis corripit Od. I. 486. Τὴν δ' αἶψ' ἠπειρόνδε παλιρρόθιον φέρε κῦμα, Πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο. ubi tamen legendum puto πλημμυρὶς πόντοιο. Eandem correctionem adhibuerim Apollonio Rhodio IV. 1269. ubi Brunckius observavit mediam semper apud tragicos produci; sicut etiam alibi apud ipsum Apollonium. "Πλημμυρὶς apud Hippocratem," inquit Foesius, "humiditatis abundantiam significat, ac veluti inundationem quandam aut restagnantem humiditatem." Hunc nostri locum Spanhemius ad Callim. H. Del. 263. contulit cum Eurip. Alc. 184. πᾶν δὲ δέμνιον Ὀφθαλμοτέγκτῳ δενέται πλημμυρίδι.

184. Ἐπώνυμος. *Nomini conveniens.* Recte vertit Heathius, *animum gerens haudquaquam matris nomini respondentem.* Vid. Gloss. in Prom. 308.

185. Πάομαι. *Possideo.* Gloss. in Agam. 808. Dorica vox erat ἔμπασις pro ἔγκτησις, *jus possidendi*, pro qua singularem formam ἔπτασις invenimus in inscriptionibus quibusdam Boeoticis; vid. Mus. Crit. Cant. T. II. p. 583.

186. Ἄντικρυς. *Palam.* φανερῶς. Hesych. Distinctionem, quam inter ἀντικρὺ et ἄντικρυς fingunt grammatici, (Schol. Il. Γ. 359. Lex. Rhetor. apud Bekker. p. 408.) nullam fuisse arbitror. ἄκτικρυς

apud Homerum non occurrit, ἀντικρὺ multis in locis. Eustath. in Od. Φ. p. 1915, 25. ἐνταῦθα δὲ τὸ ἄντικρυς, ἤτοι φανερῶς. ὅ καὶ αὐτὸ ἀντικρὺ λέγεται παρὰ τῷ ποιητῇ. οἷον, Ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι. (Il. H. 362.) τὸ γὰρ ἄντικρυς τῶν ὑστέρων ἐστίν. Idem p. 527, 12. formam ἀντικρὺ cum μεταξὺ et μεσσηγὺ comparat; ducitque ab ἀντικαρὺ (i. e. ἀντιπρόσωπον, sicut Etymol. M. p. 114, 28. alibi vero ab ἀντικρούω.

187. Ἀγλαΐσμα. *Ornamentum* vel *Oblectamentum*. Gloss. in Agam. 1283. Sophocl. El. 907. Καὶ νῦν θ' ὁμοίως καὶ τότ' ἐξεπίσταμαι, Μή του τόδ' ἀγλαΐσμα, πλὴν κείνου, μολεῖν.

188. Σαίνομαι. *Delenior*. Agam. 100. ἀγανὰ σαίνουσ' ἐλπίς. Vid. Gloss. in Theb. 379. ed. 2.

189. Δίκην. *Ad instar*. Gloss. in Agam. 3.

190. * Δίφροντις. *Anceps animi*. Inter spem metumque fluctuans.

Ibid. * Κινύσσομαι. *Agitor. Huc illuc impellor.* αἰθέριον κίνυγμα Prom. 163. ubi vide Glossarium.

191. Ἀποπτύω. *Respuo*. Gloss. in Prom. 1106. Alberti ad Hesych. v. Ἀπέπτυσε λόγους.

193. Εἶχε. *Poterat*, vel *posset*. Eurip. Hipp. 643. ἵν' εἶχον μήτε προσφωνεῖν τινα. Conjungenda sunt ὅπως εἶχε.

194. Ἄγαλμα. *Ornamentum*. Gloss. in Prom. 475.

195. Εἰδότας καλούμεθα. Prom. 1075. Εἰδότι τοί μοι τάσδ' ἀγγελίας Οὐδ' ἐθώϋξεν. *Ibid.* Ἀλλ' αὐτὰ σιγῶ, καὶ γὰρ εἰδυίαισιν ἂν Ὑμῖν λέγοιμι. ubi vid. Glossarium.

197. Στροβέω. *Circumago*. Gloss. in Agam. 1187. infra 1038.

198. Πυθμήν. *Fundus. Stirps ima*. Hesych. Πυθμένες: βάσεις αἱ κατὰ τῶν δένδρων. Corrige αἱ κάτω τῶν δένδρων. Infra 253. Suppl. 104. οἷος νεάζει | πυθμὴν δι' ἀμὸν γάμον τεθαλώς. Homer. Od. N.

122. παρὰ πνθμέν' ἑλαίης. De basi tripodis Il. Σ. 375. de terræ radicibus Noster in Prom. 1082. Conferas Matthæi Evang. XIII. 31.

202. Αὐτοῦ ἐκείνου. *Illius ipsius* (*ipsius illius*). Sophocl. Trach. 287. Αὐτὸν δ' ἐκεῖνον—φρόνει νιν ὡς ἥξοντα. Aristoph. Plut. 83. Ἐκεῖνος αὐτός; ΠΛ. αὐτότατος. Sic αὐτὸς οὗτος, Eurip. Iph. A. 1375. αὐτὸ τοῦτο ibid. 1351. Nostri Prom. 851. Platon. Phæd. 14. p. 295. τοῦτ' αὐτὸ Sophocl. Trach. 408.

203. Τένων. *Nervosa musculi pars.* (Angl. *a sinew*, recentiores medici dixerunt *tendo*). A τένω *tendo* (cujus verbi forma recentior erat τείνω) ὁ τένων, *qui tendit*, Eustath. ad Il. B. p. 244, 3. Apud Homerum memorantur τένοντες cervicis, brachii, cruris. Il. X. 396. Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης. Docte de hac voce disseruit Foesius. Apud Euripidem sæpius ponitur συνεκδοχικῶς de calce, vel tibia. Phœn. 42. πῶλοι δέ νιν Χηλαῖς τένοντας ἐξεφοίνισσον ποδῶν. Conf. Med. 1163.

Ibid. Ὑπογραφή. *Descriptio inferioris partis;* seu potius *imago quæ imprimendo efficitur:* idem ac ὑποτύπωσις. Hesych. Ὑπογραμμός: τύπος· μίμημα.

205. Καταφθορά. *Conturbatio:* proprie vero *destructio.* Vid. Pers. 256.

206. Τελεσφόρος. *Finem adferens. Perficiens.* Verte, *Denuntians diis vota impleta,* (*vel implenda*) *finem optatum secum adducentia.* Infra 534. Prom. 520. Οὐ ταῦτα ταύτῃ μοῖρά πω τελεσφόρος. Theb. 652. Οἴμοι, πατρὸς δὴ νῦν ἀραὶ τελεσφόροι. Contra Agam. 969. Εὔχομαι δ' ἀπ' ἐμᾶς τι | ἐλπίδος ψύθη πεσεῖν | εἰς τὸ μὴ τελεσφόρον.

207. Ἐπαγγέλλω. *Denuntio.* i. e. *impero, requiro.* ἐπαγγέλλομαι vero, voce media, *promitto.* Vid. Sturzii Lex. Xenoph. in voce. Vel potest in hoc loco significare *enarrans,* vota sc. jam impleta.

208. Ἐπεί. Hæc particula, sic posita, ad sensum loquentis non expressum refertur. *Miror te — quandoquidem quid est, quod a diis consecuta sum?*

Ibid. Ἑκατι δαιμόνων. *Quod ad deos adtinet.* Gloss. in Pers. 343.

Ibid. Κυρέω. *Consequor.* Prom. 70. ubi vid. Glossarium. Infra 695.

210. Σύνοιδα. *Conscius sum.* Eadem fere constructio, quod ad participium adtinet, apud Herodot. V. 91. *συγγινώσκομεν αὐτοῖσι ἡμῖν οὐ ποιήσασι ὀρθῶς.* Alia apud Platon. Apol. Socr. §. 6. *οὔτε μέγα, οὔτε σμικρὸν Σύνοιδα ἐμαυτῷ σοφὸς ὤν.* Xenoph. Anab. II. v. 7. *ὅστις δὲ τούτων ξύνοιδεν αὑτῷ παρημεληκώς, τοῦτον ἐγὼ οὔποτ' ἂν εὐδαιμονίσαιμι.* Confer Aristoph. Thesm. 477. Aristot. Eth. Nic. I. 4. Fischer. ad Welleri Gr. Gr. III. p. 324.

211. Ἐκπαγλέομαι. *Vehementer admiror.* *ἐκπάγλως θαυμάζουσαν,* Schol. Hesych. Ἐκπαγλοῦσθαι: *θαυμάζειν.* Eurip. Hec. 1147. Ὅσαι δὲ τοκάδες ἦσαν, ἐκπαγλούμεναι Τέκν' ἐν χεροῖν ἔπαλλον. Orest. 880. *πατέρα μὲν σὸν ἐκπαγλούμενος, Σὸν δ' οὐκ ἐπαινῶν ξύγγονον.* Vocabulo poetico usus est Herodotus IX. 48. ab Albertio citatus; *ὦ Λακεδαιμόνιοι, ὑμεῖς δὴ λέγεσθε εἶναι ἄνδρες ἄριστοι ὑπὸ τῶν τῇδε ἀνθρώπων, ἐκπαγλεομένων ὡς οὔτε φεύγετε ἐκ πολέμου, οὔτε τάξιν ἐκλείπετε.*

212. Πρὸς τί. *In qua re?*

213. Ματεύω. *Exquiro.* Gloss. in Agam. 1062.

214. Πλέκω. *Necto.* Noster apud Schol. Aristoph. Nub. 1128. Δεινοὶ πλέκειν τοι μηχανὰς Αἰγύπτιοι. (Vide notata ad Prom. 59.) Sappho I. 2. Παῖ Διὸς δολοπλόκε. Eurip. Ion. 1294. Ἴδεσθε τὴν πανοῦργον, ἐκ τέχνης τέχνην Οἵαν ἔπλεξ'.

215. * Μηχανορράφέω. *Artes consuo.* Gloss. in Agam. 1594. ed. 2. Homer. Il. O. 16. *κακορράφίης ἀλεγεινῆς.*

216. Ἐν κακοῖσι γελᾷν. *Irridere calamitates.* Sic in Agam. 1602. Αἴγισθ', ὑβρίζειν ἐν κακοῖσιν οὐ σέβω. quæ olim male interpretatus sum. Sophocl. Aj. 1109. Μενέλαε, μὴ γνώμας ὑποστῆσαι σοφάς, Εἶτ' αὐτὸς ἐν θανοῦσιν ὑβριστὴς γένῃ. Ibid. 1107. Οὐδ' αὖ τοιαύτην γλῶσσαν ἐν κακοῖς φιλῶ. et 1140. Ὃς ἐν κακοῖς ὕβριζε τοῖσι τῶν πέλας. Eurip. El. 68. Ἐν τοῖς ἐμοῖς γὰρ οὐκ ἐνύβρισας κακοῖς.

219. *Δυσμαθέω. *Ægre agnosco.* δυσμανθάνω, quod in lexico dedit Schneiderus, contra analogiam peccat. A δυσμαθὴς formatur verbum δυσμαθέω.

220. Κήδειος. Supra 81.

222. Ἰχνοσκοπέω. *Vestigia scrutor.* Idem quod ἰχνηλατέω. Sophocl. Aj. 997. διώκων, κἀξιχνοσκοπούμενος. Trach. 271. ἵππους νομαῖσι ἐξιχνοσκοπῶν.

223. Ἀναπτερόομαι. *Attollor,* velut pennis: *Suspensus teneor;* sive spe, seu metu. Phrynich. App. Soph. p. 10, 20. Ἀνεπτερῶσθαι τὴν ψυχήν: οἷον ἀνασεσοβῆσθαι, ἔκπτοιον εἶναι. Hesych. Ἀναπτερώσω: μετέωρον ποιήσω. ubi citant Herodot. II. 115. ἀναπτερώσας αὐτήν. et Eurip. Suppl. 89. φόβοις μ' ἀναπτεροῖ. Sic Orest. 865. μῶν τι πολεμίων πάρα Ἄγγελμ' ἀνεπτέρωκε Δαναΐδων πόλιν; Aristoph. Av. 1445. Ἀνεπτερῶσθαι καὶ πεποτῆσθαι τὰς φρένας. Nub. 318. ἡ ψυχή μου πεπότηται. Sophocl. Aj. 693. Ἔφριξ' ἔρωτι, περιχαρὴς δ' ἀνεπτόμαν. Hæc tria comparavit Seidlerus cum Eurip. El. 175. Οὐκ ἐπ' ἀγλαΐαις, φίλαι, | θυμόν, οὐδ' ἐπὶ χρυσέοις | ὄρμοις ἐκπεπόταμαι | τάλαιν'. Paullo aliter Xenophon Hist. Gr. III. i. 14. citatus a Marklando ad Suppl. 89. Μειδίας, θυγατρὸς ἀνὴρ αὐτῆς ὤν, ἀναπτερωθεὶς ὑπό τινων, ὡς αἰσχρὸν εἴη, γυναῖκα μὲν ἄρχειν, αὐτὸν δ' ἰδιώτην εἶναι. Conf. Villoison. ad Longum p. 91. infra 594. ὑπόπτερος φροντίσιν.

226. Σπάθη. *Radius textorius.* ἐριουργικὸν ἐργαλεῖον. Pollux. Hesych. Σπάθημα: πύκνωμα. ἀπὸ τῶν ταῖς σπάθαις κατακρουόντων τὰ ὕφη. Etymol. M. p. 384, 44. Ἐσπαθᾶτο. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ

Αἰσχίνου. ἀντὶ τοῦ ἀπώλλυτο. παρὰ τὴν σπάθην — ἢ ἀντὶ τοῦ συνετίθετο· ἀπὸ τῆς τῶν ὑφαντῶν σπάθης. ἥτις συντίθησι τὸ ὑφαινόμενον. Conf. Lex. apud Bekker. p. 256, 26. Noster apud Polluc. VII. 78. Σὺ δὲ σπαθητοῖς τριμιτίνοις ὑφάσμασι. Versus apud Plutarchum Symp. VI. 6. quos Sophoclis esse censet Valckenaerius, ego vero Æschylo adjudico; Λεπτοσπαθήτων χλανιδίων ἐρεπίοις Θάλπουσα, καὶ ψύχουσα. Hermippus Ἀθηνᾶς γοναῖς apud Suid. v. Ἀνθέων. Lex. apud Bekker. p. 404, 30. Κηροσπάθητον ἀνθέων ὕφασμα καινὸν Ὡρῶν. (Quid sit ὕφασμα Ὡρῶν docet Cypriorum carminum auctor apud Athen. XV. p. 682. E.) Idem Lexicon apud Bekker. p. 453, 18. Ἀσπάθητον χλαῖναν: ἀνύφαντον. Quoniam vero radius textoris celeriter agitatus subtemen permeat, hinc σπάθη interdum pro gladio usurpata est. Alcæus fr. XXIV. 16. παὶρ δ' αὖ Χαλκιδικαὶ σπάθαι.

Ibid. Θηρίων γραφή. *Animalium pictura.* sc. *imagines acu pictæ.* Hujusmodi vestem Attici dicebant θηραῖον. Pollux VII. 48. καὶ θηραῖον ἱμάτιον, ἢ ἀπὸ τῆς νήσου, ἢ τὸ ὡς θηρίων ἐνυφασμένων. Ex his etymologiis posterior vera est. Hesych. Θηροειδεῖς ἐφαπτίδες: ποικίλως διηνθισμέναι. Stanleius laudat Eurip. Iph. T. 812. Ἀτρέως Θυέστου τ' οἶσθα γενομένην ἔριν. Ταῦτ' οὖν ὑφήνασ' οἶσθ' ἐν εὐπήνοις ὑφαῖς; — Εἴκω τ' ἐν ἱστοῖς, ἡλίου μετάστασιν; "Notissima est tela Arachnæa Ovidio Met. VI. 103. descripta, qua Jovis, Phœbi, Neptuni, in bestias mutatorum figuras exhibuit. Hujus erant generis quæ Plautus Pseud. I. 2. *belluata* dixit *conchyliata tapetia;* Virgilius Æn. VII. 277. *Instratos ostro alipedes, pictisque tapetis.* Videsis et Claudianum I. 181. Ammian. Marcell. XIV. 6." Exemplum pictæ vestis ex Odyss. T. 228. citat Scholiasta. Opus textorium nobiles apud Græcos mulieres non dedecuisse docet Spanhemius ad Aristoph. Nub. 53. Conferant tirones Eurip. Hec. 470. Ion. 1172. Theocr. XV. 80. Callixenum ap. Athen. V. p. 197. B. ψιλαὶ δὲ Περσικαὶ (τάπητες) τὴν ἀνὰ μέσον τῶν ποδῶν χώραν ἐκάλυπτον, ἀκριβῆ τὴν εὐγραμμίαν τῶν ἐνυφασμένων ἔχουσαι ζῳδίων. ibid. p. 198. E. ζῳωτοὺς ἐνδεδυκυῖαι χιτῶνας. Pollux VII. 55. ὁ δὲ καταστικτὸς χιτών ἐστιν, ὁ ἔχων ζῷα, ἢ ἄνθη ἐνυφασμένα· καὶ ζῳωτὸς δὲ χιτὼν ἐκαλεῖτο, καὶ ζῳδιωτός.

227. Ἔνδον γενοῦ. *Animi compos fias.* Subaudi φρενῶν vel σαυτῆς. Eurip. Heracl. 709. Τί χρῆμα μέλλει, σῶν φρενῶν οὐκ ἔνδον ὤν; Aptissimus est Herodoti locus I. 119. Ἰδὼν δέ, οὔτε ἐξεπλάγη, ἐντός τε ἑωϋτοῦ γίνεται. VII. 47. ἐγὼ δ' ἔτι καὶ ἐς τόδε δείματός εἰμι ὑπόπλεος, οὐδ' ἐντὸς ἐμεωϋτοῦ. Hippocrates de Morb. Epid. VII. p. 302. ἔντος ἑωϋτοῦ ἐγένετο. (Angl. *he came to himself.*) Pausan. VIII. 34. Ὀρέστης ἐνταῦθα ἐκείρατο τὴν κόμην, ἐπειδὴ ἐντὸς ἐγένετο αὐτοῦ. Simili sensu Sophocl. Phil. 950. ἐν σαυτῷ γενοῦ. ubi Brunckius ἐν σαυτοῦ. Sed recte se habet dativus. Xenoph. Anab. I. v. fin. ἀκούσας ταῦτα ὁ Κλέαρχος, ἐν ἑαυτῷ ἐγένετο. Alciphron III. 1. οὐκέτ' εἰμὶ ἐν ἐμαυτῇ, ὦ μῆτερ. Terent. Andr. II. 4. *proin fac, apud te ut sies.* Contrarium est ἔξω ἑαυτοῦ γεγονέναι. Vid. Valckenaer. ad Herodot. III. 155. Schol. in Lucæ Ev. I. p. 228. Dorvill. in Charit. p. 345. Kypke. in N. T. p. 290. Pricæum in Apul. p. 77. Schaefer. ad Dionys. de Comp. Verb. p. 74. Schleusner. Lexic. N. T. T. I. p. 662.

Ibid. Ἐκπλαγῆναι φρένας. *Mente attonitum esse.* Eurip. Med. 8. Ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος. Homer. Od. Σ. 326. σύ γέ τις φρένας ἐπεπαταγμένος ἐσσί. Confer. Valckenaer. l. c.

230. Ἀλκῇ πεποιθώς. *Fortitudine fretus.* Suppl. 347. ἀλκᾷ πίσυνος. Homer. Il. E. 299. ἀλκὶ πεποιθώς.

233. Ἔστ' ἀναγκαίως ἔχον, pro ἀναγκαίως ἔχει, i. e. ἀναγκαῖόν ἐστι. Plato Legg. IX. p. 18. εἰ ταῦτα οὕτως ἔχοντά ἐστιν. Vid. Matthiæ. Gr. Gr. §. 559.

234. Ῥέπω. *Vergo.* Gloss. in Theb. 21.

235. Στέργηθρον. *Amor consanguineus.* Gloss. in Prom. 501.

236. Νηλεῶς. *Immisericorditer.* Gloss. in Prom. 248.

240. Θεωρός. *Spectator.* Gloss. in Prom. 118.

241. Εὖνις. *Orbus.* Gloss. in Pers. 289. Infra 781.

242. Πλεκτή. *Plica.* Subaudi σειρά. In hoc loco idem valet ac πλεκτάνη, *spira.*

Ibid. Σπείραμα. *Spira.* "Idem quod σπεῖρα, *spira;* ac proprie de serpente dicitur, quum in spiram tractu se colligit, et suis spiris orbem facit; ut quum Dionysius de situ orbis dicit Bacchis Ζωστῆράς θ' ἕλικάς τε πολυγνάμπτου ἐλίνοιο conversa fuisse εἰς σπείρημα δρακόντων: pro quo Statius dixisset *In sinuosa draconum terga.*" H. STEPH. Suid. Σπείρημα: τὸ τοῦ ὄφεως εἴλιγμα. Eurip. Med. 480. Δράκοντά θ', ὃς πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας, Σπείραις ἔσωζε πολυπλόκοις ἄϋπνος ὤν.

243. Ἔχιδνα. *Vipera.* Idem quod ἔχις. Infra 981.

Ibid. Ἀπορφανίζω. *Orbum parentibus reddo.* "Usus verbo quoque Apostolus I. ad Thessal. ii. 17. ἡμεῖς ἀπορφανισθέντες ἀφ' ὑμῶν. Ubi simpliciter notat *privati.* Hyllus apud Soph. in Trach. 958. Κλαίων ὄθ' οὕνεκ' ἐκ δυοῖν ἴσοιθ' ἅμα Πατρός τ' ἐκείνης τ' ὠρφανισμένος βίου. — Pindar. Pyth. IV. 504. ὀρφανίζει κακὰν γλῶσσαν φαεννᾶς ὀπός. Schol. ἐρημοῖ. ἀποχωρίζει. Adde Pyth. VI. 22. et Suiceri Thes." ABRESCH.

244. Νῆστις. *Famelicus.* Gloss. in Prom. 590.

Ibid. Ἐντελής. *Integer. Adultus.* Sophocl. Trach. 762. Ταυροκτονεῖ μέν, δώδεκ' ἐντελεῖς ἔχων, Λείας ἀπαρχήν, βοῦς.

245. Σκήνημα. *Nidus.* Idem ac σκήνωμα; de qua voce consuli potest Schleusnerus in Lex. N. T. Intelligo autem per θήραν πατρῴαν, *prædam qualem pater capere solebat.*

247. * Πατροστερής. *Patre orbatus.* Sensu passivo, ut ὀμματοστερής, βιοστερής, ἡλιοστερής. Contra ἀργυροστερής, *qui argento privat,* infra 989.

250. Νεοσσός. *Pullus.* Infra 494. Vid. Monk. ad Eurip. Alc. 414.

251. Εὔθοινον γέρας. *Honos in epulis rite redditus;* nempe saerificialibus.

253. Σῆμα. *Auspicium*, quod per aquilarum volatum datur. Gloss. in Prom. 498.

254. Ἀρχικός. *Regius*. Eurip. Philoct. fr. VI. Τί δῆτα, θάκοις ἀρχικοῖς ἐνήμενοι, Σαφῶς διόμνυσθ' εἰδέναι τὰ δαιμόνων; *sedilibus, quibus insidentes, homines gubernatis*. De πυθμένι vid. supra 198.

255. Βούθυτον ἦμαρ. *Dies quo boves mactantur*. Sic Agam. 158. κρεουργὸν ἦμαρ. Abreschius in Misc. Obs. V. 3. p. 82. citat Eurip. Hel. 1490. βούθυτον ἡμέραν. Ion. 664. βούθυτον ἡδονήν. Sophocl. Œd. C. 1490. ἑστίαν βούθυτον. Aristoph. Av. 1232. Sic Alc. 1175. βουθύτοισι προστροπαῖς. Similis adjectivi usus Pers. 658. πολεμοφθόροισιν ἄταις. Eurip. Iph. T. 1085. βωμοὺς μηλοβύτους.

256. Κομίζω. *Curo. Foveo*. Hesych. Κόμιζε: ἐπιμελείας ἀξίου. Homer. Il. Z. 490. τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε. Od. P. 112. ὡς ἐμὲ κεῖνος Ἐνδυκέως ἐκόμιζε σὺν υἱοῖς κυδαλίμοισιν. Eustath. ad Od. Z. p. 1560, 5. τὸ δὲ κομέειν λέγεται καὶ κομίζειν — παραγώγως. ὅθεν καὶ κομιδὴ ἡ ἐπιμέλεια· καὶ εὐκόμιστος κατὰ τοὺς παλαιούς, ὁ ἐπιμελείας τετευχώς. Lex. apud Bekker. p. 267, 29. Κομιδῇ: πάμπαν, τελείως· συναγωγή, ἐπιμέλεια. καὶ κομίστρια, ἡ τρόφος. Interponendum κομιδή, ante συναγωγή, incipit enim nova glossa.

259. Ὅπως μὴ πεύσεται. Hujus constructionis τοῦ ὅπως cum futuri indicativo, exempla præbebunt Dawesius M. C. p. 229. Valckenaer. ad Eurip. Phœn. 93. ad Theocr. I. 112. Porson. ad Hec. 398. Vid. Prom. 68. Suppl. 406. 447. Ag. 820.

260. Γλώσσης χάριν. *Linguæ gratia*. (Angl. *for the sake of talking*.) "τῇ γλώσσῃ χαριζόμενος, et hinc διὰ τὴν γλωσσαλγίαν, μὴ δυνάμενος ἐχεμυθεῖν — Nostro prior Hesiodus Ἔργ. 709. Μηδὲ ψεύδεσθαι γλώσσης χάριν." ABRESCH. Proclus ad Hesiodi locum, διὰ περιττὴν καὶ ἀνόητον τῆς γλώσσης ὁρμήν. Euripides dixit γλώσσῃ χαρίζεσθαι *linguæ indulgere*. Hanc locutionem minus accurate tractavi ad Prom. 302.

262. Κηκίς. *Quidquid tingit*. In hoc loco *fumus* vel *fuligo*. Hesych. Κηκίς: ἀτμίς. Vid. Gloss. in Agam. 933.

Ibid. * Πισσήρης. *Piceus.* Recte Schol. καιόμενα γὰρ τὰ ξύλα πίσσαν ἀνίησι. Rogus scilicet ex tædis pineis fiebat. Stanleius vero intelligit de pice, quæ rogo adhiberi solebat. Hesych. v. Κωνῆσαι. — καὶ πισσοκωνήτῳ μόρῳ λέγουσιν, ὅταν πίσσῃ καταχρισθέντες τινὲς ὑπὸ πυρὸς ἀποθάνωσι. Αἰσχύλος, καὶ Κρατῖνος Κρήσσαις. (Rectius Alberti. Αἰσχύλος Κρήσσαις, καὶ Κρατῖνος. Photius. Πισσοκωνήτῳ πυρί: τῷ εὐκαύστῳ. ἐπεὶ τὰ καιόμενα πίσσῃ χρίεται. Αἰσχύλος Κρήσσαις. Pro πυρί, legendum puto μόρῳ.) Sed hoc de vivicomburio dictum est: talis erat Romæ *tunica molesta.*

263. Μεγασθενής. *Præpotens.* Gloss. in Theb. 70.

265. Ἐξορθιάζω. *Alta voce excito.* Gloss. in Pers. 693.

Ibid. Δυσχείμερος. *Procellosus.* Prom. 771. Δυσχείμερόν γε πέλαγος ἀτηρᾶς δύης. Vid. Gloss. in Prom. 15.

266. Ὑφ' ἧπαρ. *Sub jecinore.* i. e. *intimo pectore.* Sophocl. Ant. 1315. Παίσασ' ὑφ' ἧπαρ αὐτόχειρ αὑτήν. Trach. 933. Ὁρῶμεν αὐτὴν ἀμφιπλῆγι φασγάνῳ Πλευρὰν ὑφ' ἧπαρ καὶ φρένας πεπληγμένην. Cum genitivo Eurip. Suppl. 919. Ἰὼ τέκνον, δυστυχῆ σ' ἔφερον, ἔφερον ὑφ' ἥπατος. Eodem fere sensu in Agam. 765. δῆχμα δὲ λύπης Οὐδὲν ἐφ' ἧπαρ προσικνεῖται. et 421. πολλὰ γοῦν θιγγάνει πρὸς ἧπαρ. Sic Theocritus XI. 15. dixit ὑποκάρδιον ἕλκος, et XX. 17. ὑποκάρδιον ὀργάν, sicut Virgilius Æn. I. 36. *æternum servans sub pectore vulnus,* quod ex Lucretio sumsit II. 638. *Æternumque daret matri sub pectore vulnus.* Hi dolores dicuntur in Eum. 465. ἄλγη ἀντίκεντρα καρδίᾳ.

267. Μέτειμι. *Prosequor.* Vid. infra μετέρχομαι v. 975.

Ibid. Αἴτιος. *Reus.* "Absolute αἴτιος pro φόνου αἴτιος, vid. etiam supra 62. Eumen. 470." ABRESCH. Sed neutrum ex his exemplis satis aptum est.

269. Ζημία. *Multa. Pœna pecuniaria.* Sed qui pœnæ quas Phœbus Oresti intendebat, non erant proprie ζήμιαι, pecuniariæ, idcirco adjicitur ἀχρημάτοισι. Eurip. Orest. 613. Ἕως ὑφῆψε δεῖρ'

ἀνηφαίστῳ πυρί. ubi Schol. δηλονότι ἄνευ πυρὸς διέφθειρε τὴν οἰκίαν. (ut εὖει ἄτερ δαλοῦ.) In Hecub. 65. σκόλιον σκιπῶνα vocat brachium, quia veri scipiones recti sunt, non curvi: vide ibi Musgravium. Hoc loquendi genus illustravi in Gloss. Agam. 81.

Ibid. Ταυρόομαι. *Efferor in modum tauri.* proprie, *in taurum vertor.* ut in Eurip. Bacch. 920. Metaphorice idem in Med. 92. εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην. ibid. 190. Καίτοι τοκάδος δέργμα λεαίνης Ἀποταυροῦται δμωσίν. Aristoph. Ran. 816. Ἔβλεψεν οὖν ταυρηδὸν ἐγκύψας κάτω.

271. Δυστερπής. *Injucundus.* Idem quod ἀτερπής. Prom. 31.

272. Μείλιγμα. Supra 13. Sunt autem δυσφρόνων μειλίγματα, *calamitates, quibus inimici gaudere possint.*

274. * Ἐπαμβατήρ. *Qui ascendit.* pro ἐπαναβατήρ.

Ibid. Γνάθος. *Maxilla.* Eurip. Med. 1198. Γναθμοῖς ἀδήλοις φαρμάκων. Confer Gloss. in Prom. 376.

275. Λειχῆνες. "*Impetigines* Latinis dicuntur, summæ cutis vitia, cum asperitate quadam et levi pruritu, via quædam ad psoram et fœdæ scabiei species." Foesius Œcon. Hippocrat. in voce Λειχῆνες. Pessimam hujus morbi speciem dicebant Ἀγριολειχῆνες vel Ἀγριοψωρία, teste Hesychio, (Æschylus ἀγρίαις γνάθοις.) Confer Hesychium v. Λειχῆνες, Salmasium in Tertull. de Pall. p. 401. H. Steph. Dict. Med. p. 395. Noster Eum. 783. Λειχὴν ἄφυλλος, ἄτεχνος.

Ibid. * Ἐξέσθω. *Exedo.* Forma ἔσθω occurrit Agam. 1587. Videtur esse frequentativum ab antiquiore ἔδω.

Ibid. Ἀρχαίαν φύσιν. i. e. τὴν πρὸ τοῦ νοσεῖν κατάστασιν, Hesychio interprete. Frequens est Hippocrati, vid. Foes. Œcon. Aristid. Tom. I. p. 637. τῆς ἀρχαίας φύσεως ὅτι ἐγγυτάτω γενόμενος. Abresch.

276. **Κόρση.** *Capillus.* Etymol. Gudian. p. 338. Κόρσαι: *αἱ τρίχες.* Αἰσχύλος· Λευκὰς δὲ *κόρσας* τῇδ' *ἐπαντέλλειν νόσῳ.* Loci sententiam sic aperit Schol. *ἢ μέχρις γήρως ἀτυχήσομεν, ἢ δὲ παρ' αὐτὰ γηράσομεν,* quæ verba, quia in dactylica decurrunt, fragmentum poetæ esse putat Abreschius; quum aperte sint diversæ interpretationes, vel, *usque ad senectutem morbo laborabimus* vel *illico senescemus,* præ dolore scilicet, (*οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἥματι γηράσκουσι*). Contra Stanleius et Spanhemius ad Callim. H. Dian. 78. *Albos capillos una cum hoc exoriri morbo.* Schutzius laudat Celsum de Medic. V. 28. *" Vitiligo—*λευκὴ *habet quiddam simile alpho, sed magis albida est, et altius descendit, in eaque* albi pili sunt, et lanugini similes." Vocem Siculam esse *κόρση* ait auctor tractatuli de vocibus quibusdam peculiaribus, a Sturzio inserti in Maittair. de Dial. p. 377. (Bekker. Anecd. Gr. p. 1096.) Occurrit apud Simonidem VIII. 2. Empedoclem v. 27. ed. Peyron. Lycophr. 507. Nicand. ap. Athen. IV. p. 133. E. Hesych. Ἀποκορσωσαμέναις: *ἀποκειραμέναις. κόρσας γὰρ τρίχας.* Αἰσχύλος Ὑψιπύλῃ. Photius, Πυρσοκόρσου *λέοντος*: Αἰσχύλος *ἐν* Κήρυξι Σατύροις.

Ibid. **Ἐπανατέλλω.** *Insuper exorior.* Gloss. in Agam. 26.

277. **Προσβολή.** *Aggressio.* Gloss. in Theb. 28.

281. **Προστροπαῖος.** *Supplex.* Gloss. in Agam. 1577. Schol. *ἐκ τοῦ* Ἀγαμέμνονος *ἱκετεύοντος τοὺς θεοὺς ἐκδικήσεως τυχεῖν.* Conf. Eumen. 234.

Ibid. **Ἐν γένει.** pro *τῶν ἐγγενῶν.* Abreschius confert Soph. Œd. T. 1430. Τοῖς *ἐν γένει γὰρ τἀγγενῆ μάλισθ' ὁρᾷν,* Μόνοις τ' *ἀκούειν εὐσεβῶς ἔχει κακά.* item Eum. 603. Ἐγὼ δὲ *μητρὸς τῆς ἐμῆς ἐν αἵματι;*

282. **Λύσσα.** *Insania.* Prom. 908. Ἔξω δὲ δρόμου *φέρομαι, λύσσης* Πνεύματι *μάργῳ.* Homer. Il. I. 238. Μαίνεται *ἐκπάγλως, πίσυνος* Διΐ, οὐδέ τι τίει Ἀνέρας, οὐδὲ *θεούς· κρατερὴ* δέ Ϝε *λύσσα* δέδυκεν.

Ibid. Ἐκ νυκτῶν. *Noctu.* Homer. Od. M. 286. Ἐκ νυκτῶν δ' ἄνεμοι χαλεποί, δηλήματα νηῶν. Theog. 452. ἀπορρήξασα δὲ δεσμὰ Πολλάκις ἐκ νυκτῶν ἄλλον ἔχει λιμένα. Incert. Rhes. 13. ἐκ νυκτῶν τὰς ἡμετέρας κοίτας πλάθουσιν. Aristoph. Eccl. 668. Οὐκ ἀποδύσουσ' ἄρα τῶν νυκτῶν. Hæc et plura congessit Jacobsius in Anthol. Palat. T. III. p. 332. cujus exemplis adjici possunt Phrynich. App. Soph. p. 54, 20. Herodot. VIII. 76. ἐπειδὴ ἐγένοντο μέσαι νύκτες. Sappho fr. XXVIII. Δέδυκε μὲν ἀ σελάνα καὶ Πληϊάδες· μέσαι δὲ Νύκτες. Xenoph. Cyrop. V. p. 28. ἡνίκα δ' ἦν ἐν μέσῳ νυκτῶν. Anab. I. vii. 1. περὶ μέσας νύκτας. III. i. 33. σχεδὸν ἦσαν μέσαι νύκτες. Thucyd. VIII. 101. πρφαίτερον μέσων νυκτῶν.

284. Πλάστιγξ. *Flagrum.* Etymol. M. p. 674, 20. Πλάστιγξ: ἡ μάστιξ· ἀπὸ τοῦ πλήσσειν. παρ' Αἰσχύλῳ. Usitatior sensus est *lanx,* de quo Spanhem. ad Aristoph. Ran. 1420.

286. Λίψ. *Libatio.* quo sensu nescio an alibi reperiatur. Abreschius legit λίβουσι.

288. Συλλύω. *Simul solvo.* συλλύειν, *operam præstare in expiando scelere.* συλλύσων, *reconciliaturus,* Sophocl. Aj. 1317. Quod ad rem attinet, Stanleius contulit Eurip. Or. 46. μήθ' ἡμᾶς στέγαις, Μὴ πυρὶ δέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν τινα, Μητροκτονοῦντας. Sophocl. Œd. T. 246. Μήτ' εἰσδέχεσθαι, μήτε προσφωνεῖν τινα, Μήτ' ἐν θεῶν εὐχαῖσι μήτε θύμασι Κοινὸν ποιεῖσθαι, μήτε χέρνιβας νέμειν, Ὠθεῖν δ' ἀπ' οἴκων πάντας. Obiter vero notat, interdictionem hanc ab ædibus propriam fuisse Argivis: nam aliorum in ædes receptum fuisse Orestem ante expurgationem constat ex Eum. 454. Eurip. Iph. T. 947. ubi vide Heathii notata: et Valckenaer. ad Eurip. Hipp. 946. et ad Herodot. VII. 231.

290. Ταριχεύω. *Exsicco.* Proprie vero *sale condio;* et, quoniam cadavera ταριχευτὰ macie corrugantur, hinc ταριχεύειν valet *emaciare, exsiccare.* Sophron apud Schol. τὸ γῆρας ἅμε μαραῖνον ταριχεύει. Herodot. IX. 120. τεθνεώς, καὶ τάριχος ἐών. De cadaverum ταριχεύσει doctissime egit Gatakerus ad M. Ant. p. 175.

Hinc forma contracta ταρχύειν, *sepelire*, Homer. Il. H. 85. Apoll. Rhod. I. 83. Epigr. apud Huschk. Anal. Crit. 220.

Ibid. * Πάμφθαρτος. *Penitus exitialis.*

293. Εἰς ἕν. Eurip. Phœn. 472. Εἰς ἓν ξυνελθών. Iph. A. 1127. ὡς μοι πάντες εἰς ἓν ἥκετε. Hel. 748. εἰς ἓν ἐλθόντες τύχη. unde in Theocr. XX. 39. legendum cum Scaligero, καὶ εἰς ἓν παιδὶ κάθευδε. (Ovid. Heroid. XI. 21. *O utinam, Macareu, quæ nos commisit* in unum, *Venisset leto serior hora meo.*) Id. XXII. 27. Προφυγοῦσα πέτρας εἰς ἓν ξυνιούσας. *In unum* dixit Virgilius Ecl. VII. 2. Sallust. B. Jug. 11. Vid. Phrynich. Ecl. p. 40. Valckenaer. ad Eurip. Hipp. p. 192.

294. Ἐφετμή. *Mandatum.* Ab ἐφίημι. Vox Homerica. Infra 673. Eum. 241. Confer. Gloss. in Prom. 4.

Ibid. Πατρὸς πένθος. *Luctus ob patrem conceptus.* Vid. Matthiæ. Gr. Gr. §. 313. Gloss. in Prom. 396.

295. Ἀχηνία. *Inopia.* Gloss. in Agam. 408.

297. Ἀναστατήρ. *Eversor.* Gloss. in Theb. 1017.

301. Τελευτᾷν. Subaudi εὔχομαι, vide notata ad Theb. 75. μεταβαίνει vero, *transgreditur*, ex hac parte in illam.

304. Τελείσθω. *Pendatur.* Verbum verbo, ictus ictu rependatur. Abreschius confert Matth. Evang. V. 38. ubi veterem legem talionis abrogat Servator.

305. Πράσσω. *Exigo.* Gloss. in Pers. 482. Ἀϋτέω. *Clamo.* Vid. infra 814.

307. Δράσαντι παθεῖν. Vetus Proverbium (τριγέρων μῦθος). Nempe lege talionis nulla lex vetustior. Aristot. Eth. Nicom. V. 5. καίτοι βούλονταί γε (οἱ Πυθαγόρειοι) τοῦτο λέγειν καὶ τὸ Ῥαδαμάνθυος δίκαιον· Εἴκε πάθοι τά κ' ἔρεξε, δίκη κ' ἰθεῖα γένοιτο. Noster fragm. inc. 1. Δράσαντι γάρ τοι καὶ παθεῖν ὀφείλεται, vel, ut Grotius in Excerptis, Τῷ γάρ τι δρῶντι καὶ παθεῖν ὀφείλεται, vel denique ut

Schol. Pindar. Nem. IV. 51. Τὸν δρῶντά πού τι καὶ παθεῖν ὀφείλεται. Pindari verba sunt, ἐπεὶ ῥέζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν, unde interpres, memoriter citans, Æschyli versum paululum corrupit. Agam. 1540. Μίμνει δὲ μίμνοντος ἐν χρόνῳ (θρόνῳ Elmsleius) Διός, | παθεῖν τὸν ἔρξαντα. Pers. 818. Τοίγαρ κακῶς δράσαντες, οὐκ ἐλάσσονα Πάσχουσι. Sophocl. El. 1026. Εἰκὸς γὰρ ἐγχειροῦντα καὶ πράσσειν κακῶς, ubi Scholiasta citat Pindari locum. Meleager Epigr. apud Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 250. Αὐτὴ ταῦθ' εἵλου· φέρε τὸν πόνον· ἄξια πάσχεις Ὧν ἔδρασας, ὀπτῷ καιόμενον μέλιτι, ubi Ruhnkenius non monuit legendum ἔδρας. (Sophocl. Œd. C. 1031. ἔδρας τάδε).

308. **Τριγέρων.** *Pervetustus.* Phrynichus p. 64, 31. Τριπάλαια: τὰ πάνυ παλαιά. Meleager Anthol. III. xxv. 71. Præter notiora exempla τοῦ τρὶς pro πολλάκις positi, sequentia protulit Eustathius ad Il. Θ. p. 725, 29. τρισεξωλής, ὁ πάνυ ἐξωλής. τριπέδων, ὁ πολλάκις πεδηθεὶς κακοῦργος δοῦλος—ex Comico, τρίπρατος, Sophoclis τρίδουλος. Hipponax dixerat ἑπτάδουλον, Anacreon τρισκεκορημένον, τὸν πολλάκις ἐκσεσαρωμένον. Archilocus Thasum dixit τρισοιζυρὴν πόλιν. Aristophanes, τριπάλαι καὶ δεκαπάλαι, καὶ μυριοπάλαι. (Eq 1150.) Hæc ille. τριτάλαινα Eurip. Hipp. 735. τριπάχυιος Noster Ag. 1452. τρισέχθιστος Phrynichus App. Soph. p. 65, 12. Ceterum τριγέρων μῦθος est *proverbium pervetustum*, vid. Gloss. in Agam. 727. Exemplis ibi allatis adjici possunt Plato Symp. 18. p. 181. Fisch. ὁ παλαιὸς λόγος εὖ ἔχει. Legg. III. p. 543, 36. Bas. 2. ὁ μὲν δὴ θεός, ὥσπερ καὶ ὁ παλαιὸς λόγος, κ. τ. λ. Phædr. §. 37. ἤλικα γὰρ δὴ καὶ ὁ παλαιὸς λόγος, τέρπειν τὸν ἤλικα. Eriphus ap. Athen. IV. p. 134. C. Λόγος γάρ ἐστ' ἀρχαῖος, οὐ κακῶς ἔχων. Cratinus ap. Schol. Platon. p. 44. Οἵδ' αὖθ' ἡμεῖς, ὡς ὁ παλαιὸς Λόγος, αὐτομάτους ἀγαθοὺς ἰέναι Κομψῶν ἐπὶ δαῖτα θεατῶν.

Ibid. **Τάδε φωνεῖ.** Agam. 1304. δακτυλόδεικτον δ' Οὔτις ἀπειπὼν εἴργει μελάθρων, Μηκέτ' ἐσέλθῃς, τάδε φωνῶν.

309. *** Αἰνοπάτηρ.** *Infaustus pater.* ὁ ἐπὶ αἰνοῖς πατήρ. Hesych. Αἰνότοκος: ὁ ἐπὶ κακῷ τεχθείς. Alcman apud Schol. Venet.

in Il. Γ. 39. Δώσπαρις, αἰνόπαρις, κακὸν Ἑλλάδι βωτιανείρῃ. Vid. Gloss. in Agam. 692.

311. Οὐρίζω. *Prospero flatu impello.* Gloss. in Pers. 608. Infra 914.

313. Ἰσόμοιρος. *Æqualem portionem sortita.* Confer notata.

315. Κεκλῆντ' ἄν. *Celebrarentur.* Vide notas.

316. * Προσθόδομος. *Ædium defensor. Qui pro ædibus, stat,* ut ὀπισθόδομος est *pone ædes.* Sic mihi interpretandum videtur.

319. Γνάθος. Supra 274. Docte observavit Scholiasta, ἡ γνάθος συνήθης, ὡς καὶ ὁ κρημνὸς παρὰ Πινδάρῳ, καὶ ἡ ἠχὼ παρὰ Σιμωνίδῃ. Hæc et alia omisit Schutzius in editione Scholiorum a. 1821.

321. Ὀτοτύζω. *Dico ὀτοτοῖ.* Agam. 1041. Τί ταῦτ' ἀνεστότυξας; ubi vid. Gloss. Mirari subit, quum ab οἴμοι formatum fuerit οἰμώζειν, quare ab ὀτοτοῖ formatum sit ὀτοτύζειν, et ab εὐοῖ, εὐάζειν. Sensus est, *Defunctus clamore funebri ploratur.*

325. Ἀμφιλαφής. *Utrinque conceptus.* Agam. 984. πολλά τοι δόσις ἐκ Διὸς ἀμφιλαφής. Confer Æ. Porti Lex. Ion. in v. In hoc loco vertendum, quasi esset ἀμφιλαφῶς, monuit Butlerus.

326. Ἐν μέρει. *Vicissim.* Angl. *In turn.* Gloss. in Agam. 323.

328. Ἐπιτύμβιος. *Sepulcralis.* Gloss. in Agam. 1525.

333. Ἀτρίακτος. *Non vincendus.* Schol. ἀπὸ τῶν παλαιστῶν, οἱ ἀποτριάζονται ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων. Gloss. in Agam. 165.

334. Χρήζων. *Volens. Si vult.* non autem ὁ χρησμῳδῶν, quod ait Scholiasta.

337. Παιάν. *Pæan.* Gloss. in Theb. 867.

338. * Νεοκράς. *Recenter commixtus.* νεωστὶ κεκραμένος. Hesych. Vid. Porson. ad Eurip. Med. 138. Etymol. Gudian. p. 345. Νεοκράτη σπονδάς: Αἰσχύλος· τὰς νεωστὶ ἐκχυθείσας. et p. 350. καὶ

παρ' Αἰσχύλῳ νεοκράται σπονδαὶ λέγονται. τοῦτ' ἔστιν αἱ νεωστὶ ἐκχυθεῖσαι. In priore loco legendum νεοκράτας ex Etymol. M. p. 337, 46.

341. * Δορίτμητος. *Hasta percussus.* Sed verum puto δορίκμητος.

343. Κέλευθος. *Via.* κελεύθοις, *vitæ tenori.* Butlerus confert Pindar. Nem. VIII. 60. ἀλλὰ κελεύθοις | ἁπλοαῖς ζωᾶς ἐφαπτοίμαν. Eurip. Herc. F. 432. βίου κέλευθον ἄθεον.

344. Ἐπίστρεπτος. *In quem aliquis convertitur.* Suppl. 1004. Stanleio laudatus, Ὥραν ἔχουσαν τήνδ' ἐπίστρεπτον βροτοῖς. Homer. Od. A. 176. ἐπεὶ πολλοὶ ἴσαν ἀνέρες ἠμάτερον δῶ Ἄλλοι, ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐπίστροφος ἦν ἀνθρώπων. Vid. Gloss. in Theb. 645. Agam. 388. Hesych. Ἐπιστροφαί: διατριβαί, διαῖται. Αἰσχύλος Φρυξί. Verte igitur, *vitam in qua liberi sine impedimento versari possint.*

345. Πολύχωστος. *In altum congestus.* Confer Gloss. in Theb. 947.

346. Διαπόντιος. *Transmarinus.* Thucyd. I. 141. πολέμων διαποντίων. Sic ὑπερπόντιος Agam. 404. Abreschius comparat *Lares permarinos* Livio memoratos IV. 52. In vetere Glossario Lares permarini exponuntur διαπόντιοι θεοί, teste Turnebo Adv. XII. 35.

350. Ἐμπρέπω. *Inter alios conspicuus sum.* Agam. 6. Λαμπροὺς δυνάστας ἐμπρέποντας αἰθέρι. Paullo aliter Sophocles El. 1187. Ὁρῶ σε πολλοῖς ἐμπρέπουσαν ἄλγεσι.

351. Σεμνότιμος. *Venerabiles honores habens.* Eum. 831. Ὡς σεμνότιμος καὶ ξυνοικήτωρ ἐμοί. Vid. Gloss. in Agam. 176.

Ibid. Ἀνάκτωρ. *Rector.* Forma poetica. Eurip. Tro. 1225. ὦ μέγας ἐμοί ποτ' ὢν ἀνάκτωρ πόλεως. Nota veterum opinio, quam quisque stationem in vita occupaverit, eandem eum etiam in orco tenere. Vid. Gloss. in Pers. 697.

352. Πρόπολος. *Minister.* Plutonis sc. ac Proserpinæ. πρόπολος est proprie qui πρό τινος πολεῖται.

353. Ἐκεῖ. *Apud inferos.* Sophocl. Aj. 854. Ὦ Θάνατε, Θάνατε, νῦν μ' ἐπισκέψαι μολών, Καίτοι σὲ μὲν κἀκεῖ προσαυδήσω ξυνών. 1372. Οὗτος δὲ κἀκεῖ κἀνθάδ' ὤν, ἐμοίγ' ὅμως Ἔχθιστος ἔσται. El. 358. ὥστε τῷ τεθνηκότι Τιμὰς προσάπτειν, εἴ τις ἔστ' ἐκεῖ χάρις. Eurip. Med. 1069. Εὐδαιμονοίτην· ἀλλ' ἐκεῖ· τὰ δ' ἐνθάδε Πατὴρ ἀφείλετ'. Hec. 422. Ἐκεῖ δ' ἐν Ἅιδου κείσομαι χωρὶς σέθεν. Plato Phæd. 9. θαῤῥεῖν μέλλων ἀποθανεῖσθαι, καὶ εὔελπις εἶναι ἐκεῖ μέγιστα οἴεσθαι ἀγαθά.

355. Μόριμος. *Fato decretus;* idem ac μόρσιμος. Homer. Il. Υ. 303. μόριμον δέ Ϝοί ἐστ' ἀλέασθαι.

Ibid. Λάχος. *Sors.* Eum. 334. Τοῦτο γὰρ λάχος διανταία Μοῖρ' ἐπέκλωσεν ἐμπέδως ἔχειν. Callim. H. Jov. 79. Ἐκ δὲ Διὸς βασιλῆες, ἐπεὶ Διὸς οὐδὲν ἀνάκτων Θειότερον. τῷ καί σφε τεὴν ἐκρίναο λᾶξιν.

356. * Πεισίβροτος. *Mortales suadens; Cui homines parere solent.* βάκτρον, *sceptrum regale;* vid. Homer. Iliad. A. 237. Agam. 195. χθόνα βάκτροις ἐπικρούσαντας Ἀτρείδας.

359. * Δορικμής. *Hasta cæsus.* σιδηροκμής, *ferro cæsus,* ex Sophoclis Aj. 325. notavit Stanleius. Composita ex κάμνω amat Æschylus: vid. ad Agam. 787.

366. Κρείσσονα χρυσοῦ. "Aristotelis Hymn. in Hermian. Χρυσοῦ τε κρέσσω καὶ γονέων. Catullus CV. 3. *nobisque hoc carius auro.* Tibull. I. 8. *Carior est auro juvenis, cui levia fulgent Ora.*" STANLEIUS. Comparari potest locutio proverbialis χρυσὸς δόξει εἶναι, *aurum videbitur præ alia mala.* Eurip. Tro. 432. Ὡς χρυσὸς αὐτῷ τἀμὰ καὶ Φρυγῶν κακὰ Δόξει ποτ' εἶναι. Vid. Hemsterhus. ad Lucian. Necyom. I. p. 460.

367. Ὑπερβόρεος τύχη. "De felicitate Hyperboreorum res nota. Pomponius Mela III. 5. *Diutius quam ulli mortalium et beatius vivunt.* Cf. Gesneri de navigationibus extra columnas Herculis Prælect. II. in ejusdem Orphicis p. 467." SCHUTZ. Hyperboreorum felicitatem depingit Pindarus Pyth. X. 57. Μοῖσα δ' οὐκ ἀποδαμεῖ | τρόποις ἐπὶ σφετέροισι· πάν|τα δὲ χοροὶ παρθένων | λυρᾶν τε

βοαὶ καναχαί τ' αὐλῶν δονέονται· | δάφνᾳ τε χρυσέᾳ κόμας | ἀναδήσαντες εἰλαπινά|ζουσιν εὐφρόνως. | νόσοι δ' οὔτε γῆρας οὐλόμενον | κέκραται ἱερᾷ γενεᾷ. πόνων | δὲ καὶ πολέμων ἄτερ | οἰκέοισι, φυγόντες | ὑπέρδικον Νέμεσιν. Plura de Hyperboreis quærens adeat Spanhem. ad Callim. H. Del. 281.

369. Μάραγνα. *Flagellum.* Vide notata. Ut hic διπλῆς μαράγνης, sic Agam. 625. διπλῇ μάστιγι.

374. Διαμπερές. *Penitus.* διόλου—διαμπάξ, Hesych. a διανταπείρω, non vero a διαπέρας, quod ait Etym. M. p. 268, 43. Divisim Homerus Il. Λ. 377. διὰ δ' ἀμπερὲς ἰὸς Ἐν γαίῃ κατέπηκτο.

377. Ὑστερόποινος. *Pœnam sero adferens.* Vide Gloss. in Agam. 57.

378. Τλήμων. *Audax.* Infra 587. γυναικῶν φρεσὶν τλημόνων. Vid. Monk. ad Eurip. Alc. p. 36. De πανοῦργος confer Gloss. in Theb. 599.

379. Τελεῖται. *Rependetur.* Supra 304. Quod ad constructionem attinet, ἀμπέμπων videtur esse nominativus pendens. τοκεῦσι de matre, sc. Clytæmnestra, intelligit Schutzius.

381. Πευκήεις. *Acerbus. Amarus.* Idem quod πευκεδανός, et ἐχεπευκής, quarum vocum diversas etymologias tradit Eustath. ad Il. A. p. 42. vel quia πεύκη δάκρυ amarum est, quo sagittas linebant, (sed quis hoc tradidit?) vel quia πεύκη semel excisæ stirps non repullulat, quod tamen de πίτυι tradunt physici, non de πεύκῃ. Equidem crediderim vetus fuisse nomen πευκός, *amaritudo*, cognationem quandam cum πικός, πικρός, habens, unde arbor dicta est πευκή. Hinc ἐχεπευκής, πευκεδανός, πευκήεις, et πευκάλιμος. Infra 630. ξίφος ὀξυπευκές, ubi vide notata; sed forsan in hoc loco πευκήεις intelligi possit de rogo ex pineis tædis confecto. Vid. supra 262.

Ibid. Ὀλολυγμός. *Ejulatio.* Gloss. in Theb. 254.

384. Ἔμπας. Omnino. Gloss. in Prom. 48. Constructio est, τί γὰρ κεύθω οἷον ἔμπας ποτᾶται πάροιθεν φρενός, πάροιθέν τε πρώρας. Vid. Matthiæ. Gr. Gr. §. 495, 4.

386. Δριμύς. *Acer.* Gloss. in Agam. 1478.

Ibid. Ἀήτης. *Flatus.* Homer. Il. O. 626. ἀνέμοιο δὲ δεινὸς ἀήτης Ἰστίῳ ἐμβρέμεται.

387. Ἔγκοτος. *Iracundus.* Substantivum ἔγκοτος frequens apud Herodotum, ἔγκοτον ἔχειν, *irasci* &c. Vid. Lexicon Ionicum: Gloss. in Theb. 804, infra 1040.

Ibid. Στύγος. *Odium.* Gloss. in Theb. 650.

388. Ἀμφιθαλής. *Utrinque florens.* Hic vero, ut videtur, *qui ambo florere faciet*, ὁ ποιήσων ἄμφω ἡμᾶς ἀναθηλῆσαι, Schol. Confer Gloss. in Agam. 1113.

390. Δαΐζω. *Scindo.* Gloss. in Agam. 201.

391. Πιστὰ γένοιτο χώρᾳ. *Fiducia redeat huic terræ.* Totum locum sic vertit Butlerus. *Et aliquando Jupiter iterum nobis florere concedens, manum* sceleratis *injiciat, (heu! heu! percussis Ægisthi et Clytæmnestræ capitibus. Redeat huic urbi fides et* justitia, *pœnas autem in sontes exposco. Vos vero audite (Furiæ) sub terra nactæ imperium.* Vel πιστὰ in hoc loco idem valere potest ac πιστοί, sicut in Pers. 1. Τάδε μὲν Περσῶν πιστὰ καλεῖται.

396. Λοιγός. *Letum.* θάνατος. ὄλεθρος. Hesych. Vox Homerica. Eustathius p. 49. ducit vel a λείπω, vel a λέγω, vel ab ὀλίγος, transpositione τοῦ ι. ἐκ δὲ τοῦ λοιγός, inquit, καὶ ὁ βροτολοιγός, καὶ ὁ ἀθηρολοιγός, καὶ τὸ λοίγιον. Hesych. Λοιγίστρια: ὀλοθρεύτρια. Vetus fuit radix λόω vel λοίω, *lædo*, unde λοιγός, λοιμός, λοῖσθος, λοιδορέω.

400. * Πολυκρατής. *Præpotens.*

402. Δωμάτων ἄτιμα. *Domibus spoliata.* Supra 289. πάντων ἄτιμον, κἄφιλον, *omnium expertem.*

404. Πάλλομαι. *Agitor.* Locutio Æschylea; infra 517. Κἀκ νυκτιπλάγκτων δειμάταν πεπαλμένη. Suppl. 574. Βροτοὶ δ', οἳ γᾶς

τότ' ἦσαν ἔννομοι | χλωρᾷ δείματι θυμὸν | πάλλοντ'. ibid. 792. μελανόχρως δὲ πάλλεταί μου καρδία. Mox φίλον κέαρ dictum est secundum Homericum φίλον ἦτορ.

405. Οἶκτος. *Lamentum.* θρῆνος, Hesych. Theb. 51. οἶκτος δ' οὔτις ἦν διὰ στόμα. Suppl. 60. οἶκτον οἰκτρὸν αἴων. 66. πενθεῖ νέον οἶκτον ἠθέων. Ab exclamatione οἴ, οἴ, formatur verbum οἰζω, (Apollon. Dysc. de Adv. p. 538, 9.) sicut ὤζω ab ὤ, ὤ, et similia: (vid. Gloss. in Theb. 8. Agam. 1287.) Hinc οἶκτος *lamentatio*, et sensu secundario, *misericordia*. Idem fere significat οἰζύς, vetus vox Ionica.

407. Κελαινόομαι. *Nigresco.* De hac metaphora vid. Gloss. in Pers. 119. Ταῦτά μοι μελαγχίτων | φρὴν ἀμύσσεται φόβῳ. De σπλάγχνοις, affectuum sede, conferas Gloss. in Prom. 755. Constructio est, σπλάγχνα δέ μοι κλυούσῃ κελαινοῦται πρὸς ἔποτ. Stanleius tmesin fingit pro προσκλυούσῃ; atqui verbum προσκλύειν neque exstitit, neque exstare potuit.

412. Εἰπών τυγχάνω. *Recte dico.* Vide supra notata ad v. 311. Glossar. in Agam. 1203. Monk. ad Eurip. Hipp. 1203.

414 Σαίνω. *Blandior.* Gloss. in Theb. 379.

416. **Ἄσαντος. *Non mulcendus. Cui frustra blandieris.* Activo sensu Hesych. Ἄσαντος: οὐ σαίνων.

Ibid. Ἐκ ματρός. *Ex eo tempore quo natus est:* infra 599. ἐπεὶ μολὼν | ματρόθεν κελάδησε. 738. Ὃν ἐξέθρεψα μητρόθεν δεδεγμένη. Theb. 661. Ἀλλ' οὔτε νιν φυγόντα μητρόθεν σκότον, Οὔτ' ἐν προφαῖσιν, οὔτ' Ἐφηβήσαντά πω, Οὔτ' ἐν γενείου ξυλλογῇ τριχώματος, Δίκη προσεῖδε καὶ κατηξιώσατο. Hanc interpretationem potiorem judico Stanleii versione, *implacabilis est matris animus;* quæ tamen defendi potest: Eurip. Ion. 683. Ἐκ τῶν Ἀθηνῶν μ' ἡ τεκοῦσ' εἴη γυνή, Ὡς μοι γένηται μητρόθεν παῤῥησία.

417. Κομμός. *Planctus.* A κόπτω *plango.* Notandum est ἔκοψε, activa voce, pro ἐκόπτετο. In re scenica κομμὸς erat θρῆνος κοινὸς χοροῦ καὶ ἀπὸ σκηνῆς, Aristot. Poet. XII. fin. Auctor apud

Suidam in voce, ἠγείτο γυναικῶν μυρία πληθύς, μετὰ κομμοῦ καὶ ὀλολυγῆς.

Ibid. Ἄρειον. Schol. interpretatur Περισκόν. Abreschius laudat Steph. Byz. Ἄρια: θηλυκῶς καὶ οὐδετέρως Περσικὴ χώρα, ὡς Ἑλλάνικος· τὸ ἐθνικὸν Ἄρειος. Sed in hoc loco valet *Martium, ad cædem pertinens.*

Ibid. Κίσσιος. *Cissius.* Gloss. in Pers. 17. De bellatricibus Cissiis nihil apud antiquos, quantum sciam, alibi traditur.

418. Νόμος. *Mos.* Vel potest esse *gesticulatio:* Herodot. VIII. 89. μὴ ἐν χειρῶν νόμῳ ἀπολλύμενοι.

Ibid. Πολεμίστρια. *Bellatrix.* Hujusmodi feminina derivantur a masculinis in της, quod notavit Bastius ad Gregor. p. 259. Conf. Elmsl. ad Eurip. Med. p. 108. Apud Æschylum occurrunt ἀγύρτρια, Agam. 1244. φαιδρύντρια infra 747.

419. * Ἀπριγδόπληκτος. *Indesinenter percussus,* vel *percutiens.* ἀπρίξ dicitur fieri, quidquid nexu individuo factum est: vid. Gloss. in Pers. 1058.

420. * Ἐπασσυτεροτριβής. *Frequenter inflictus.* ὃ ἐπασσυτέρως τρίβεται. (vid. Gloss. in Prom. 337.) Hesych. Ἐπασσύτερον: ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις. Homer. Il. A. 382. οἱ δέ νυ λαοὶ Θνῄσκον ἐπασσύτεροι. Hanc vocem etymologi ducunt ab ἄσσον, *propius.* Rectius, ut opinor, derivatur ab ἐπανασεύομαι.

Ibid. Ὄρεγμα. *Porrectio.* Agam. 1080. Eurip. Phœn. 314. ἀμφίβαλλε μα | στὸν ὠλέναισι ματέρος, | παρηΐδων τ' ὄρεγμα. Hel. 554. Σέ, τὴν ὄρεγμα δεινὸν ἠμιλλημένην, *pedum contentionem.*

421. Ἐπιῤῥοθέω. *Resono,* velut litus fluctibus percussum. Vid. Gloss. in Theb. 7.

422. Ἀμός. *Noster.* Hoc rectius puto quam ἀμόν. Sed vide Gloss. in Theb. 413.

423. Δάϊος. Vel *hostilis* vel *miser.* Gloss. ad Prom. 360.

424. Ἐκφορά. *Elatio*, ad funus sc: Gloss. in Theb. 1026.

430. Ἕκατι. *Quod attinet ad:* (Angl. *as far as it depends upon.*) Gloss. in Pers. 343. Supra 207. Vel *propter*, (*by means of.*) Alcman ap. Athen. XIII. p. 600. F. Ἔρως δ' αὖτε, Κύπριδος ἕκατι, | γλυκὺς κατείβων καρδίαν ἰαίνει. Infra 982.

432. Νοσφίζω. *Alieno.* Theb. 981. Σωθεὶς δὲ πνεῦμ' ἀπώλεσεν—καὶ τὸ τοῦδ' ἐνόσφισεν. Hinc νοσφίζειν τινα, *aliquem a vita separare.* Infra 484. Μέμνησο λούτρων, οἷς ἐνοσφίσθης, πάτερ. Eum. 211. Τί γὰρ γυναικός, ἥτις ἄνδρα νοσφίσῃ;

433. Μασχαλίζω. *Amputo corporis extremitates.* Sed primaria significatio est, *circa pectus sub axillis cingere;* unde μασχαλιστήρ, *lorum pectorale.* (Prom. 71.) Hesych. Μασχαλισθῆναι: ἀνηρτῆσθαι ἐκ τῶν μασχαλῶν. Homicidæ cadaveris extremitates amputatas præ contumelia sub occisi axillis suspendere solebant. Sophocl. El. 444. Ὑφ' ἧς θανὼν ἄτιμος, ὥστε δυσμενής, Ἐμασχαλίσθη, κἀπὶ λουτροῖσιν κάρα Κηλῖδας ἐξέμαξεν. Suidas, Ἐμασχαλίσθη: ἔθος ἦν τοῖς ἀρχαίοις, ὁπότε φονεύσειαν ἐξ ἐπιβουλῆς τινά, τὸ ἔργον ἀφοσιουμένους, ἀκρωτηριάζειν τὸν νεκρόν· καὶ τῶν μορίων ὁρμαθὸν ποιήσαντας, κρημνάναι κατὰ τοῦ τραχήλου. κατὰ τῶν μασχαλῶν διείροντας. ἀφ' οὗ δὴ καὶ μασχαλίσματα προσηγόρευσαν αὐτά. Σοφοκλῆς ἐν Τρωΐλῳ πλήρη μασχαλισμάτων εἴρηκε τὸν μασχαλισμόν. (Brunckius τὸν φονεύσαντα.) Hoc autem factum fuisse, non ἀφοσιώσεως caussa, sed præ contumelia, judicat Musgravius. Stanleius, præter hunc locum et Hesychii glossam, contulit Senecæ Agam. 900, — *ille jam exanimem petit, Laceratque corpus; illa fodientem adjuvat;* et notum Virgilii locum de Deiphobo Æn. VI. 494. Schol. in Apollon. Rhod. IV. 477. τῶν ἀποθανόντων οἱ δολοφονοῦντες ἀρχαίως ἀκρωτηριασμόν τινα ἐποίουν τοῦ ἀναιρουμένου· καὶ ταῦτα λαβόντες ἐξήρτων τοῦ τραχήλου αὐτῶν. τῶν δὲ καλουμένων ἀκρωτηριασμάτων ἄπειρα καὶ πολλὰ ἐξάργματα.

435. Κτίζω. *Condo. Pono.* Gloss. in Pers. 294. Μάομαι. *Quæro.* Supra 40.

438. Δύα. *Ærumna.* Gloss. in Prom. 186.

440. Μυχάς. *Penetrale:* i. e. mulierum conclave: vid. Gloss. in Agam. 95.

Ibid. *'Αφερκτος. *Exclusus.* ἔργω forma Ionica erat verbi εἴργω, quod cum aspero spiritu scribendum esse monstrat compositum καθειργνύω. "Eustathius," inquit H. Stephanus, "scribit Atticos εἴργω scripsisse cum tenui pro κωλύω, unde esse ἀπεῖρξεν, at pro ἐκκλείω scribere solitos εἴργω cum aspero; quod probari ex καθεῖρξεν et εἱρκτή." Dicebant ἀπείργω, *abigo,* et κατείργω, *subigo.* ut distinctio, quam ponit Eustathius, vera videatur.

Ibid. * Πολυσινής. *Multum lædens.* non πολύσινος, uti scribit Schneiderus. ἀσινὴς Theb. 826. infra 1005.

441. 'Αναφέρω. *Emitto:* sensus rarior, cujus exemplum ex Alexandro tantum Aphrodisiensi protulit H. Stephanus.

Ibid. Λίβος. *Gutta.* Schol. λίβη: τὰ δάκρυα. Vid. Gloss. in Agam. 1402.

442. Χαίρουσα — κεκρυμμένη. *Gaudens celasse.* χαίρειν construitur cum participio verbi, actionem denotantis, qua quis lætatur. Eurip. Hipp. 8. Τιμώμενοι χαίρουσιν ἀνθρώπων ὕπο, ubi vid. Monk. Hippocr. de Aer. et Aq. 111. p. 104. εἰ δὴ τιμώμενοι χαίρουσι οἱ θεοὶ καὶ θαυμαζόμενοι ὑπ' ἀνθρώπων. Herod. VII. 236. καὶ γὰρ δὴ καὶ τρόποισι τοιούτοισι χρεώμενοι οἱ Ἕλληνες χαίρουσι. Aristot. Poet. 4. χαίρομεν θεωροῦντες. Comicus, non memini quis, νόσον ἔχεις, χαίρεις διδούς. Exemplis quæ dedi hujus constructionis in Glossario in Pers. 843. ed. 2. Append. adjiciantur Eurip. Hipp. 460. στέργουσι — νικώμενοι. Med. 246. ὅταν τοῖς ἔνδον ἄχθηται ξυνών. Herod. V. 92. πειρήσησθε κατάγοντες. Ceterum de κεκρυμμένη, sensu activo, vid. Matthiæ. Gr. Gr. p. 715. versionis Anglicanæ, et Animadv. p. xlvi. Valckenaer. Schol. in Actt. p. 436.

443. Ἐν φρεσὶν γράφου. Prom. 814. Ἧν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν. ubi vid. Glossarium.

444. Συντετραίνω. *Simul terebro.* Herodot. II. 11. σχεδὸν μὲν ἀλλήλοισι συντετραίνοντας τοὺς μυχούς. quem locum male

verterunt interpretes. Sensus est, *ad intimos recessus penetrant idem fere terræ spatium dissecantes, ut initium hujus cum fine illius concordet, quod ad parallelismum attinet; parvo autem spatio interposito inter se distant.* Homer. Il. X. 397. Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε. Eustath. in Od. E. p. 1532, 7. ἔστι γὰρ τρῶ — ἐξ οὗ τραίνω, τὸ παραγωγὸν τοῦ τρανὸς καὶ τρανές. καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμόν, τετραίνω.

447. Ὀργάω. *Vehementer appeto.* Timæus Lex. Plat. Ὀργᾷ: ἐπείγεται. ἐπιθυμεῖ. ubi vide Ruhnkenium, hujus loci non oblitum.

448. Καθήκω. *Devenio:* de iis dictum qui in certamen descendunt; sicut καθιέναι est in certamen mittere. Exemplum tamen hujus notionis in promtu non habeo.

450. Κεκλαυμένος. *Lacrymis perfusus.* Infra 719. Abreschius laudat Sophocl. Œd. T. 1490.

451. Στάσις. *Cœtus.* Supra 108. Ἐπιῤῥοθέω 421.

453. Ξὺν δὲ γενοῦ. Tmesis pro ξυγγενοῦ δέ. Gloss. in Agam. 569.

456. Ὑφέρπω. *Subrepo.* Agam. 260. Χαρά μ' ὑφέρπει, δάκρυον ἐκκαλουμένη. 437. φθονερὸν δ' ὑπ' ἄλγος ἕρ|πει προδίκοις Ἀτρείδαις. Sophocl. Œd. T. 786. Ἔκνιζέ μ' ἀεὶ τοῦθ', ὑφεῖρπε γὰρ πολύ.

Ibid. Εὔγματα. *Preces.* "Admodum usitatum Nostro, quod jam observavit Spanh. ad Callim. H. Pallad. 139. Add. Soph. Antig. 1199." Abresch.

459. Πόνος ἐγγενής. i. e. ἀπὸ τῶν ἐν γένει, Theb. 579. ἐγγενεῖς θεοί. Suppl. 335. κῆδος ἐγγενές.

460. Παράμουσος. *Contra justos numeros modulatus.* (Angl. *Out of tune.*) Eurip. Phœn. 796. Ὦ πολύμοχθος Ἄρης, τί ποθ' αἵματι | καὶ θανάτῳ κατέχει, Βρομίου παράμουσος ἑορταῖς. Confer Gloss. in Prom. 1090. de verbo παραπαίειν. Sic παραχορδίζειν *dissone citharam pulsare.* Aristoph. Eccl. 295. ὅπως μηδὲν παραχορδιῇς. Schol. παρὰ ῥυθμὸν ποιήσῃς.

464. Ἔμμοτος. *Inhærens.* A μοτός, *linteum carptum*, (Angl. *Lint*) "dicitur ἔμμοτον medicamentum liquidum, quod linteolis concerptis exceptum intra ulcera ejusque sinus reconditur." H. Steph. Thes. II. p. 968. Hinc etiam ἔμμοτος dicebatur is, qui curatione per ἔμμοτα φάρμακα indigebat. μοτὸς autem formatur a μόω *infercio*, unde ἄμοτος, *inexplebilis.* Schol. Venet. in Il. Δ. 440. Ἄμοτον: ἀπλήρωτον. ἀφ' οὗ καὶ μοτά, τὰ ἐπιβέμενα τοῖς κοιλοῖς τραύμασιν ὀθόνια πρὸς ἀναπλήρωσιν τῆς σαρκός. Vid. Heyn. Excurs. XVII. in Virg. Æn. II.

467. Αἰών. *Vita.* Gloss. in Prom. 887.

476. Ἔννομος. *Legitimus. Solennis.* αἱ νόμιμοι θυσίαι. Schol. Pro δίκαιος Suppl. 409. Ἄδικα μὲν κακοῖς, ὅσια δ' ἐννόμοις. Græci, peractis exsequiis, convivium agitabant in ædibus ejus qui proxime contingebat defunctum; quinetiam epulum funebre ante exsequias celebrabant: sicut Achilles Il. ψ. 29. τάφον μενοεικέα δαίνυ. (quo alludit Menecrates ap. Dion. Hal. A. R. I. p. 38. ὅμως δὲ τάφον αὐτῷ (Ἀχιλλεῖ) δαίσαντες, ἐπολέμεον τῇ πάσῃ.) Hujusmodi convivium dicebatur περίδειπνον, i. e. δεῖπνον περὶ τὸν νεκρόν. Lexic. ap. Bekker. p. 294, 22. Περίδειπνον: ἡ ἐπὶ τοῖς ἀποθανοῦσιν ἑστίασις γινομένη. Hesych. Τάφος: τὸ γενόμενον περίδειπνον ἐπὶ τῇ τῶν κατοιχομένων τιμῇ. Quod de mensa decidebat, manibus erat sacrum, et ad sepulcrum deferebatur, ut eo vescerentur manes. In his epulis homines de laudibus defuncti sermones cædebant. Unde proverbium; οὐκ ἂν ἐπαινεθείης οὐδ' ἐν περιδείπνῳ, de homine nequam. Hæc maximam partem præbuit Bosius in Antiqq. Gr. p. 268. περίδειπνον inter ὕφαψιν τῆς πυρᾶς et ταφὴν ponit Julius Pollux VIII. 146. Id. ibid. 66. ἡ ἐπὶ τῷ πένθει σύνοδος, περίδειπνον. Conf. Casaubon. ad Pers. V. 33. *sed cœnam funeris hæres Negligat iratus:* et quæ erudite disseruit Hemsterhusius ad Luciani Cont. p. 519.

477. Εὔδειπνα, τά. *Silicernium.* Sacrificium apud Athenienses celebratum, in honorem defunctorum. Hesychius; Εὐδείπνοις: θυσία τις Ἀθήνησιν καὶ ἡ Τριτογενής. καὶ αἱ ταῖς νεκροῖς ἐπιφερόμεναι σπονδαί, ἤγουν χοαί. Forsan tamen in hoc loco εὔδειπνοι sint *homines laute epulantes.*

478. Πυρόν. *Pyra.* H. Stephanus citat ex Herodoto, τὰ πυρὰ ἐκκαύσαντες. Suidas. Πυρά. τὰ καύματα.

Ibid. * Κνισωτός. *Nidore suffitus.* Lucian. Cont. p. 519. οἱ δὲ καὶ πυρὰν νήσαντες πρὸ τῶν χωμάτων, καὶ βόθρον τινα ὀρύξαντες, καίουσί τε ταυτὶ τὰ πολυτελῆ δεῖπνα, καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον καὶ μελίκρατον, ὡς γοῦν εἰκάσαι, ἐγχέουσιν. EPM. οὐκ οἶδα, ὦ πορθμεῦ, τί ταῦτα πρὸς τοὺς ἐν ᾅδου· πεπιστεύκασι δ' οὖν τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομένας κάτωθεν δειπνεῖν μὲν ὡς οἷόν τε περιπετομένας τὴν κνίσαν, καὶ τὸν καπνόν, πίνειν δὲ ἀπὸ τοῦ βόθρου τὸ μελίκρατον. Vid. Gloss. in Prom. 505. Attici tamen dicebant κνισάω potius quam κνισόω. Eurip. Alc. 1175. Βωμούς τε κνισᾷν βουθύτοισι προστροπαῖς. ubi vid. Monk. Quod ad orthographiam adtinet, hæc habet Eustathius ad Od. P. p. 1819, 39. ἡ δὲ κνίσσα, κοινότερον μὲν διὰ δύο σίγμα γράφεται. Ἡρωδιανὸς δὲ ἐθέλει ἀπὸ μέλλοντος αὐτὴν γενομένην τοῦ κνίζω κνίσω, δι' ἑνὸς γράφεσθαι σ, καὶ ἔκτασιν λαβεῖν τοῦ ι. δηλοῖ δέ, φησίν, ἡ κνῖσα, τὴν κατ' ὀλίγην ἀπὸ τοῦ ὀπτωμένου ἀναφορὰν τῇ ὀσφρήσει προσίζουσαν. Uno sigma Apollonius Lex. Homerico p. 408. ubi Tollius post Toupium, ait primam in κνίση corripi; atque adeo in Homero, qui semper producit, ubique scribendum esse κνίσση.

479. Παγκληρία. *Tota possessio. Hæreditas non divisa.* Totam domi supellectilem dicebant ἐνδομένειαν. Pollux X. 12. κάλλιον δὲ τὴν ἐνδομένειαν παγκτησίαν, ἢ παμπησίαν ὀνομάσαι, ὡς ἐν Ἐκκλησιαζούσαις Ἀριστοφάνης· τραγικώτερον γὰρ ἡ παγκληρία. Eurip. Ion. 826. Ὅστις σε γήμας, ξένος ἐπεισελθὼν πόλιν, Καὶ δῶμα, καὶ σὴν παραλαβὼν παγκληρίαν. Suppl. 14. Οἰδίπου παγκληρίας Μέρος κατασχεῖν φυγάδι Πολυνείκει θέλων. Conf. Gloss. in Theb. 818.

481. Πρεσβεύω. *Præ ceteris veneror.* Gloss. in Agam. 1271.

482. Ἐποπτεύω. Supra 1.

483. Εὔμορφος. *Formosus.* Gloss. in Agam. 406.

484. Νοσφίζω. Supra 433.

485. Ἀμφίβληστρον. *Rete.* Agam. 1353. Ἄπειρον ἀμφίβληστρον, ὥσπερ ἰχθύων, Περιστιχίζω, πλοῦτον εἵματος κακόν.

Ibid. Καινίζω. *Primus utor.* Gloss. in Agam. 1038. Hunc sensum percepit Stanleius; "Vix redderem *interemerunt*, quum καίνειν et καινίζειν inter se differant; sed *recens exceperunt*, vel *induerunt*."

486. Ἀχάλκευτος. *Ære non fabrifactus.* Hanc locutionem explicui in Glossario in Agam. 81. Plutarchus de Amicorum Multit. p. 166. ὡς Θησεὺς τῷ Πειρίθῳ κολαζομένῳ καὶ δεδεμένῳ, Πέδαις ἀχαλκεύτοισιν ἕζευκται πόδας. Vid. Valckenaer. Diatr. p. 200.

490. Ἰάλλω. Supra 20.

494. Νεοσσός. Supra 250.

495. Θῆλυν, ἀρσένος τε γόνον. Abreschius confert Iliad. Z. 180. θεῖον γένος οὐδ' ἀνθρώπων.

496. Ἐξαλείφω. *Deleo.* Gloss. in Theb. 15. ed. 2.

498. Κλήδων. *Fama.* εὐφημίαι Schol. vid. Gloss. in Agam. 220. κλήδων σωτήριος dicitur filius, nomen paternum ab oblivione servans, quemadmodum cortices rete submersum indicant. Optime Scholiasta: Φελλοί: ἐκεῖνοι γὰρ ἐπιπλέοντες σημαίνουσι τὴν ἐν βυθῷ σαγήνην· οὕτω καὶ ἡμεῖς ζῶντες σὲ τὸν θανόντα.

499. Φελλός. *Suberis cortex.* Alciphr. I. 1. μικρὸν καὶ τοὺς φελλοὺς ἐδέησε κατασῦραι ὕφαλον τὸ δίκτυον ἑξογκούμενον. ubi Berglerus advocat Sidon. Epist. II. 2. *Piscator retia suberinis corticibus extendit.* Plutarch. de Genio Socratis, ὥσπερ τοὺς τὰ δίκτυα σημαίνοντας ἐν τῇ θαλάσσῃ φελλοὺς ὁρῶμεν ἐπιφερομένους. Anthol. VI. 3. ἀπαγγελτῆρά τε κύρτου Φελλόν. et Epigr. in Anal. II. p. 494. Εὐκόλπον τε λίνοιο περίπλοα κύκλα μολίβδῳ, Καὶ φελλοὺς κύρτων μάρτυρας εἰναλίων. Theætet. ib. p. 514. Καὶ πιστὸν βυθίων παγίδων σημάντορα φελλόν.

500. Κλωστήρ. *Filum nendo deductum.* Pollux VII. 31. κλωστήρ: οὕτω δὲ καὶ τὴν περιστροφὴν τοῦ λίνου Εὐριπίδης ὠνόμασε· Λίνου κλωστῆρα περιφέρει λαβών. Dictum est κλωστὴρ pro eo quod

κλώθεται, sicut κερκὶς interdum ponitur pro subtemine. Hesych. Κλωστήρ: τὸ κεκλωσμένον ῥάμμα. Aristoph. Lys. 567. Ὥσπερ κλωστὴρ ὅτ' ἂν ἡμῖν ᾖ τεταραγμένος, ὧδε λαβοῦσαι, Ἐπενεγκοῦσαι τοῖσιν ἀτράκτοις, τὸ μὲν ἐνταυθί, τὸ δ' ἐκεῖσε. Vid. Wesseling. ad Herodot. V. 12, 12.

505. Κατορθόω. *Erigo.* Sensus rarior: plerumque enim significat *prospero successu utor.* κατορθοῦν δέμας dixit Euripides 1443.

506. Δαίμονος πειράομαι. *Fortunam experior.* Agam. 1652. Κἀκβαλεῖν ἔπη τοιαῦτα, δαίμονος πειρωμένους, quod idem fere valet ac τὴν τύχην δ' ἐρώμεθα ibid. 1643.

507. Ἔξω δρόμου. *Extra curriculum.* Stanleius advocat Eustath. ad Il. E. p. 598, 26. qui citat ex Pausaniæ lexico rhetorico, ἐκτορμεῖν: τὸ τοῦ καθήκοντος δρόμου ἐκβαίνειν, et Pindar. Pyth. XI. 61. ἔξω πλόου. Sic Prom. 908. Ἔξω δὲ δρόμου φέρομαι, λύσσης Πνεύματι μάργῳ. Idem sonat proverbium *extra oleas vagari.*

509. Ἀνήκεστος. *Insanabilis.* Hoc epitheton poetis fuit in deliciis. Homer. Il. O. 217. Ἴστω τοῦθ' ὅτι νῶϊν ἀνήκεστος χόλος ἔσται. Noster in Philocteta ap. Stob. p. 602. Μόνος γὰρ εἶ σὺ τῶν ἀνηκέστων κακῶν Ἰατρός. Confer Sophocl. Œd. T. 98. Phil. 186. El. 888. Aj. 52. (τῆς ἀνηκέστου χαρᾶς.) Eurip. Med. 285. Hipp. 722. Hesiod. Theog. 612. Archiloch. I. 5. ἀλλὰ θεοὶ γὰρ ἀνηκέστοισι κακοῖσιν, Ὦ φίλ', ἔπι κρατερὴν τλημοσύνην ἔθεσαν Φάρμακον. Theognis 76. Μή ποτ' ἀνήκεστον, Κύρνε, λάβῃς ἀνίην. Comicus apud Plutarch. Consol. ad Apollod. p. 192. εἰ δ' ἤνεγκαν ἂν Οὗτος ὁ βίος τι τῶν ἀνηκέστων, ἴσως Αὐτὸς [σεαυτοῦ] σοι γέγονεν εὐνούστερος. Herodot. III. 154. ἑωυτὸν λωβᾶται λώβην ἀνήκεστον. Conf. VI. 12. 14. VIII. 28. Thucyd. I. 132. μὴ ταχεῖς εἶναι περὶ ἀνδρὸς Σπαρτιάτου ἄνευ ἀναμφισβητήτων τεκμηρίων βουλεῦσαί τι ἀνήκεστον. Lysias T. I. p. 84. Anger. μηδὲ ἀνηκέστῳ συμφορᾷ περιβάλλετε. Aristot. Poet. 27. μέλλοντα ποιεῖν τι τῶν ἀνηκέστων δι' ἄγνοιαν. Xenoph. Hier. VI. 15. μὴ ἀνήκεστόν τι ποιήσῃ. Œcon. II. 7. μή τι ἀνήκεστον κακὸν πάθῃς.

513. Ἐκχέας. Nominativus pendens. Vid. Gloss. in Agam. 413.

514. Ὧδ' ἔχει λόγος. *Sic vulgo fertur.* vide Gloss. in Theb. 211.

517. * Νυκτίπλαγκτος. *Qui noctu errare facit.* Gloss. in Agam. 11. De πεπαλμένη vide supra 404.

518. Δύσθεος. *Impius.* Æschylo frequens esse notavit Abreschius. Supra 41. 185. Agam. 1580. Suppl. 428.

521. Καρανόω. *Ad fastigium perduco. Perficio.* Schol. Καρανοῦται: κεφαλαιοῦται. Hesych. Καρανούσθω̃: τελειούσθω. Καρανώσει: κορυφώσει. Infra 693.

522. Σπάργανα, τά. *Fasciæ.* Gloss. in Agam. 1596.

523. Δάκος. *Animal morsu nocens.* Gloss. in Prom. 603. ποντίοις δάκεσι. Eurip. Hipp. 642. Ἄφθογγα δ' αὐτοῖς ξυγκατοικίζειν δάκη Θηρῶν.

525. Οὖθαρ. *Uber.* Animalibus proprium: mulierum erat μαστός.

Ibid. Στύξ. *Rigor;* vel quidquid *rig*-orem excitat. Raro occurrit in hoc sensu. Theophrastus de Causs. Plant. V. 20. ab Henrico Stephano citatus, loquens de locorum frigiditate; καὶ αἱ στύγες ἐν τοῖς τοιούτοις γίγνονται τόποις, αἴπερ μάλιστα εἰσδύονται εἰς τὰ σώματα. φυλάξασθαι γὰρ οὐκ ἔστιν, οὐδ' ἐν τοῖς στρώμασι κατακείμενον. Aliud exemplum quod adferam non habeo. Vetus verbum erat στύω, *rigeo,* vel *rigescere facio,* unde ἄστυτος, *qui rigescere nequit,* στυμνός, i. e. σκληρός, Hesych. στύλος *columna,* στύφω, *astringo,* &c. στύξ, *id quod rige-re facit,* et facili transitione *id quod odium excitat,* unde στύγος &c. Sed in hoc loco omnino legerim στύγους. Vid. Gloss. ad Theb. 650.

526. Θρόμβος. *Grumus.* Hesych. Θρόμβοι: αἷμα παχύ, πεπηγός, ὡς βοννοί. Frequens ad Hippocratem. Eum. 184. Ἐμοῦσα θρόμβους οὓς ἀφείλκυσας φόνου. Sophocl. Trach. 703. ἐκ δὲ γῆς, ὅθεν Προύκειτ', ἀναζέουσι θρομβώδεις ἀφροί. Conf. Schleusner. Lex. N. T. in voce.

Ibid. **Σπάω.** *Haurio.* Eurip. Cycl. 416. Ἐδέξατ', ἔσπασέν τ' ἄμυστιν ἐλκύσας. Pollux VI. 23. notat ἄκρατον σπάσαι. Eum. 650. Ἀνδρὸς δ' ἐπειδὰν αἷμ' ἀνασπάσῃ κόνις. H. Stephanus comparat Horatianum, *Pocula Lethæos ut si ducentia somnos Arente fauce traxerim.* Versus est alicubi qui sic incipit, κοινὸν σπάσαντες αἰθέρ'.

527. *Ὄψανον. *Visum.* ὄψις Hesych. Hanc vocem Chæremoni ap. Athen. XIII. p. 608. D. restituere parum feliciter conatus est Jacobsius. Videtur autem formari ab ὄπτομαι, quemadmodum τρώξανον a τρώγω, λείψανον a λείπω, grammaticis non probantibus. Schol. τὸ χ' ὅτι ἀπὸ ὄψεως παρήγαγε τὸ ὄψανον. Ceterum Stanleius ἀνδρὸς de Clytæmnestra intelligit. Schutzius vertit, *victum ei a marito immissum*, quod probat Butlerus. Et sic interpretatur Scholiasta. Sed tum oporteret τἀνδρὸς cum articulo. Est autem sententia generalis, *Hominis somnium non est res vana.*

528. **Πτοάομαι.** *Terreor.* Gloss. in Prom. 881.

530. **Λαμπτήρ.** *Lucerna.* Veteres foculis quibusdam cubicula noctu illustrabant: quem morem illustrarunt Casaubon. ad Athen. p. 995. Lobeck. ad Sophocl. Aj. 283. Vid. Gloss. in Agam. 863. et omnino confer Theocrit. XXIV. 46—52.

531. **Κήδειος.** Supra 81.

532. **Τομαῖος.** *Sectilis.* Supra 162. De locutione τέμνειν ἄκος vid. Gloss. in Agam. 16.

534. **Τελεσφόρος.** Supra 206.

535. **Κρίνω.** *Interpretor.* Pers. 230. 231. ubi vid. Glossarium.

Ibid. * **Συγκόλλως.** *Congruenter.* Suppl. 307. Καὶ ταῦτ' ἔλεξας πάντα συγκόλλως ἐμοί. Eodem fere sensu dicitur ἀρτίκολλος infra 572. Theb. 369. ubi vid. Glossarium.

537. **Ὁπλίζομαι.** *Instruor.* De quovis apparatu dictum, sicut ὅπλα de quibusvis instrumentis.

538. Ἀμφιχάσκω. *Undique inhio.* χάσκω verbum frequentativum formatur a χάω, sicut βάσκω a βάω, φάσκω a φάω. Vid. supra ad 87. Gloss. in Agam. 893. Hesych. Ἀμφιχανόντες: καταπιόντες. Sophocl. Ant. 117. Στὰς δ' ὑπὲρ μελάθρων, φόνι|αισιν ἀμφιχανὼν κύκλῳ | λόγχαις ἑπτάπυλον στόμα | ἔβα. Apollonides in Anthol. p. 197. Εἶδαρ ὅτ' ἀγκίστρου φόνιον πλάνον ἀμφιχανοῦσα, Ὀξείην ἐρυθρὴ φυκὶς ἔφριξε πάγην.

540. * Ἀμφιτάρβης. *Undique terrens.*

541. Ἔκπαγλος. *Stupendus.* Gloss. in Agam. 835.

542. * Ἐκδρακοντόομαι. *Ex viro in serpentem vertor.* Sic ἐξανδρόομαι. Eurip. Suppl. 705. Λόχος δ', ὀδόντων ὄφεος ἐξηνδρωμένος, Δεινὸς παλαιστὴς ἦν. Sine præpositione ἀνδροῦμαι, γυναικοῦμαι, *vir, mulier fio*, occurrunt apud Hippocratem. Sic ταυροῦμαι, θηριοῦμαι.

543. Τερασκόπος. *Portentorum interpres.* Hesych. Τερασκόποις: ὀνειροκρίταις. Gloss. in Agam. 950.

547. Τάσδε. Hanc vocem ad Chorum refert Scholiasta; minus recte: omnia enim Electram respiciunt, usque ad v. 572. Dein Chorum adloquitur Orestes; et mox Pyladem v. 575.

Ibid. Συνθήκη. *Conventum.* Frequens apud pedestris sermonis scriptores, sensu *pactus* vel *fœderis:* in hoc loco idem significare potest ac σύνθημα, *signum ex compacto datum*, vel *tessera:* vel simpliciter *quod mutuo pacti sumus.*

550. Φημίζω. *Vaticinor.* Gloss. in Agam. 1132.

552. Ἐικώς. *Similis.* Vid. Matthiæ. Gr. Gr. §. 231. Eustath. ad Il. I. p. 759, 1. τὸ δὲ εἰκυῖαν, εἴπερ ἀπὸ τοῦ εἴκω, τὸ πρέπω, γίνεται, οὐκ ἔχεται ἀναλογίας, ὥσπερ οὐδὲ τὸ εἰκός. μάλιστα δὲ ἀνάλογον κοινῶς ἡ οἰκυῖα, καὶ τὸ οἰκός, ὃ κεῖται καὶ παρ' Ἡροδότῳ· ἀφ' ὧν Ἀττικῶς ἡ ἐοικυῖα, καὶ τὸ ἐοικός. εἰ δ' ἴσως ὥσπερ φρίσσω, φρίξω, πέφρικα, καὶ τροπῇ τοῦ δασέος εἰς ψιλόν, πέφριχα, οὕτω καὶ εἴκω, εἴξω, εἶχα, καὶ κατὰ τροπὴν εἶκα. εἴη ἂν οὕτω ἀναλογίας ἐχόμενα καὶ ἡ εἰκυῖα, καὶ τὸ εἰκός.

καὶ ταῦτα μὲν οὕτως εὔλογα. Ἡρωδιανὸς δὲ προϋποθεὶς ῥῆμα τὸ εἴδω, παράγει ἐξ αὐτοῦ μέσους παρακειμένους, ἐπὶ μὲν τοῦ θεωρῶ καὶ γινώσκω, τὸ οἶδα, ἐπὶ δὲ τοῦ ὁμοίου τὸ οἶκα, ἐξ οὗ τὸ ἔοικα, οὗ ὑπερσυντελικὸς ἐῴκειν κατὰ ἔκτασιν. Infra 657. ἐπεικότα.

Ibid. Παντελής. *Perfectus.* Infra 952. παντελὴς χορός. Suppl. 609. παντελῆ ψηφίσματα.

Ibid. Σάγη. *Armatura.* Gloss. in Theb. 121.

553. Ἕρκειος. *Ad aulam pertinens.* ἕρκος erat aulæ septum: Photius; Ἕρκειος Ζεύς: ᾧ βωμοὶ ἐντὸς ἕρκους ἐν τῇ αὐλῇ ἵδρυνται. τὸν γὰρ περίβολον ἕρκος ἔλεγον. Hæc autem ara in impluvio stabat. Hinc ἕρκειοι πύλαι eædem sunt atque αὔλειαι θύραι. Rem illustravit Schneiderus in Epimetro ad Xenoph. Memor. p. 265.

554. Δορύξενος. *Qui ex hoste factus est hospes.* Gloss. in Agam. 853. Cf. Brunck. ad Sophocl. El. 46. Absurda sunt quæ de hoc nomine tradit Plutarchus in Quæst. Græc. p. 295. C.

555. Ἥσω. *Emittam.* Vid. Gloss. in Theb. 863.

556. Ἀϋτή. *Clamor.* Gloss. in Theb. 380.

557. Φαιδρός. *Hilaris.* Proprie vero, *nitidus.* Confer Agam. 503. 704. 1200.

558. Δαιμονάω. *Malo numine teneor.* Theb. 1003. δαιμονῶντες ἄτᾳ, ubi vide Glossarium. Menander emendatus a Porsono Opusc. p. 250. Πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς δαιμονᾷς, γεγὼς ἔτη Τοσαῦτ'; ὁμοῦ γάρ ἐστιν ἑξήκοντά σοι, quem locum tractans Meineke. p. 54. Porsono tribuit pravam lectionem γεγονώς, et Porsoni correctionem, γεγώς, pro sua proponit. Philemon ap. Stob. Ecl. p. 196. alia forma utitur, Ἄλλος κατ' ἄλλην δαιμονίζεται τύχην.

559. Ἐπεικάζω. *Conjicio.* Supra 12.

561. Ἀπείργω. *Excludo.* Vid. supra 440. Minus recte vertit Stanleius, *quid* a janua *supplicem* arcetis? Sed hoc esse τί τῶν πυλῶν ἀπείργετε; Sensus est, *Cur foribus arcetis?* i. e. *foribus occlusis.*

563. Ἀμείβω. *Supero.* Pers. 68. λινοδέσμῳ | σχεδίᾳ πορθμὸν ἀμείψας | Ἀθαμαντίδος Ἕλλας. Herodot. V. 72. πρὶν ἢ τὰς θύρας αὐτὸν ἀμεῖψαι, ubi vide Wesselingii notata: infra 1005. Homerus dixit Αὐτὰρ ὃ εἴσω ἴεν, καὶ ὑπέρβη λάϊνον οὐδόν, Od. Θ. 80. Multo frequentius est in hoc sensu apud Euripidem.

Ibid. Βαλός. *Limen.* Hesych. Βαλόν: οὐδόν. καὶ οὐρανόν. καὶ βαλός. Idem, Βηλός: οὐδὸς οἴκου, ἀπὸ τοῦ βαίνεσθαι. Eustath. ad Il. A. p. 156, 28. βηλὸς δὲ συνήθως, ὁ τῆς οἰκίας βατήρ, παρὰ τὸ βαίνεσθαι, ὡς καὶ οὐδὸς παρὰ τὸ ὀδεύεσθαι. ὅθεν καὶ τόποι ἀβέβηλοι μέν, οἱ ἱεροὶ καὶ ἄβατοι· βέβηλοι δέ, οἱ βατοὶ καὶ τοῖς τυχοῦσι. Conf. Schol. Venet. ad Il. A. 591.

Ibid. Ἕρκειος. Supra 553.

565. Κατὰ στόμα. *Coram. A fronte.* Incert. Rhes. 410. Θρηκῶν ἀρίστοις ἐμπεσὼν κατὰ στόμα. 492. Τάξον μ' Ἀχιλλέως καὶ στρατοῦ κατὰ στόμα. Idem fere valet κατ' ὀφθαλμούς in proximo versu. Rhes. 422. Καὶ μέμφομαί σοι, καὶ λέγω κατ' ὄμμα σόν. (Angl. *I tell it you to your face.*) Eurip. Or. 282. εἰ κατ' ὄμματα Ἐξιστόρουν νιν, *si coram interrogarem,* Bacch. 469. Πότερα δὲ νύκτωρ σ', ἢ κατ' ὄμμ', ἠνάγκασεν; Conf. El. 915. Hæc contulit Abreschius, qui recte observavit, "κατ' ὀφθαλμοὺς βαλεῖν *in conspectum venire,* βαλεῖν ἀντὶ τοῦ προσβαλεῖν. Sophocl. Trach. 760. Αὐτὸς βαρεῖαν ξυμφορὰν ἐν ὄμμασι Πατρὸς δεδορκὼς καὶ κατὰ γλῶσσαν κλύων."

567. Ποδαπός. *Cujas.* Infra 645. Formatum ab antiquo pronomine πός, et substantivo δάπος, *terra.* Vid. Gloss. ad Theb. 351.

568. Ποδώκης. *Levipes.* Similis catachresis est in Theb. 619. ποδῶκες ὄμμα. Ceterum ποδώκει περιβαλεῖν χαλχεύματι nihil aliud est quam *gladio ferire;* sicut occisus dicitur περιπεσεῖν ξίφει, unde apud Sophoclem περιπετὲς ἔγχος, Aj. 903. ubi vid. Lobeck. Sic apud Homerum ἀμφ' ὀβέλοισιν ἔπειρε.

569. Ὑποσπανίζομαι. *Penuria laboro.* Gloss. in Pers. 495.

570. Ἄκρατος. *Merus.* Sophocl. El. 785. τοὐμὸν ἐκπίνουσ' ἀεὶ Ψυχῆς ἄκρατον αἷμα.

Ibid. Πίομαι. *Bibam.* Vetus futurum pro πίσομαι, a πίω. Eustath. ad Il. Φ. p. 1253, 6. δηλοῖ δὲ τὴν κοινότητα τοῦ πίω, καὶ ὁ πίσω μέλλων παρὰ Πινδάρῳ—καὶ τὸ πίσομαι παρὰ Ἀντιφάνει, ἀντὶ τοῦ πίω. ὅθεν καὶ ἡ ἐν Πελοποννήσῳ Πίσα, καὶ τὰ Ὁμηρικὰ πίσεα. Aristophanes habet πίεται, prima producta, Eq. 1286. 1398. πιοῦμαι dicebant recentiores: vid. Matthiæ Gr. Gr. §. 247. Phrynichum Ecl. p. 30. ed. Lobeck. Athenæus X. p. 446. D. πίομαι δὲ ἄνευ τοῦ ῡ λεκτέον, ἐκτείνοντας δὲ τὸ ῐ. Eurip. Alc. 810. οὐκ οὖν, τὴν ἄγαν λύπην ἀφείς, Πίῃ μεθ' ἡμῶν—; πιεῖ Wakefieldius, Gaisfordius, Monkius. Rectius scribetur πίει. Primam corripit Theocritus VII. 69. Καὶ πίομαι μαλακῶς, μεμναμένος Ἀγεάνακτος. Exempla hujus correptionis quæ protulit Athenæus, non sunt futuri temporis. Ceterum quod ad imaginem adtinet, comparari potest Agam. 1159. Καὶ μὴν πεπωκώς γ', ὡς θρασύνεσθαι πλέον, Βρότειον αἷμα, κῶμος ἐν δόμοις μένει, Δύσπεμπτος ἔξω, ξυγγόνων Ἐρινύων. Eum. 253. Ὀσμὴ βροτείων αἱμάτων με προσγελᾷ.

Ibid. Τρίτη πόσις. Prima erat Agamemnonis sanguis; secunda Ægisthi; tertia Clytæmnestræ. Sic recte interpretatur Scholiasta. Quoniam vero dicitur ἄκρατον αἷμα, allusio esse videatur ad notum illum τρίτον κρατῆρα; quod notavit Pauwius. Vid. Gloss. in Agam. 237. Hoc autem tertium poculum ἄκρατον erat. Antiphanes Athen. XV. p. 692. E. Μεγάλην Διὸς Σωτῆρος ἄκρατον ῥήτις. Aliter tamen narrat Philochorus ibid. p. 693. E.

572. Ἀρτίκολλος. *Apte congruens.* Supra 535.

573. Εὔφημος. *Silens.* Gloss. in Agam. 1218.

574. Καίριος. *Opportunus.* Stanleius contulit Theb. 615. Φιλεῖ δὲ σιγᾷν, ἢ λέγειν τὰ καίρια. (ubi vide notata) et Prometh. Ignif. Σιγῶν θ' ὅπου δεῖ, καὶ λέγων τὰ καίρια. Sic Sophocles Œd. C. 808. Χωρὶς τό τ' εἰπεῖν πολλά, καὶ τὸ καίρια, quam lectionem veram esse

satis monstrat particulæ τε positio, τό τ' εἰπεῖν, καὶ τὸ εἰπεῖν. Conf. Gloss. in Theb. 1. infra 1050.

575. Ἐποπτεύω. Vide supra v. 1.

576. Ξιφηφόρος. *Ensifer.* De hujusmodi compositis vid. Gloss. in Theb. 415.

578. Ἄγος. *Piaculum.* δειμάτων ἄγη, *animalia abominanda, terrorem incutientia.* Stanleius confert Eurip. Fr. inc. LIII. Δειναὶ μὲν ὀργαὶ κυμάτων θαλασσίων, Δειναὶ δὲ ποταμῶν, καὶ πυρὸς θερμαὶ πνοαί, Δεινὸν δὲ πενία, δεινὰ δ' ἀλλὰ μύρια. Ἀλλ' οὐδὲν οὕτω δεινόν, ὡς γυνή, κακόν. et Menandrum, Πολλῶν κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν θηρίων Ὄντων, μέγιστόν ἐστι θηρίον γυνή. Valckenaerius Diatr. Eurip. p. 147. C. contulit Sophocl. Ant. 349. et D. Jacobi Ep. III. 7. πᾶσα γὰρ φύσις θηρίων τε καὶ πετεινῶν, ἑρπετῶν τε καὶ ἐναλίων, δαμάζεται καὶ δεδάμασται τῇ φύσει τῇ ἀνθρωπίνῃ· τὴν δὲ γλῶσσαν οὐδεὶς δύναται ἀνθρώπων δαμάσαι, ἀκατάσχετον κακόν· μεστὴ ἰοῦ θανατηφόρου. Simile est apud Eurip. Androm. 269. δεινὸν δ', ἑρπετῶν μὲν ἀγρίων Ἄκη βροτοῖς θεῶν ἐγκαταστῆσαί τινα. Ἃ δ' ἔστ' ἐχίδνης καὶ πυρὸς περαιτέρω, Οὐδεὶς γυναικὸς φάρμακ' ἐξεύρηκέ πω Κακῆς.

579. Ἀγκάλη. *Ulna.* Noster fragm. ap. Schol. Aristoph. Ran. 716. Ψυχὰς ἔχοντες κυμάτων ἐν ἀγκάλαις. Eurip. Or. 1371. Ὠκεανὸς ὃν | ταυρόκρανος ἀγκάλαις | ἑλίσσων κυκλεῖ χθόνα. Fragm. inc. 1. Ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἄπειρον αἰθέρα, Καὶ γῆν περίξ ἔχονθ' ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις. Hæc contulit Stanleius, πετραίαν ἀγκάλην ex Prometheo 1055. notavit Abreschius. Confer Wakefield. ad Lucret. I. p. 128.

Ibid. Κνώδαλον. *Bellua.* Gloss. in Prom. 471. Alcman apud Apollon. Lex. Homer. in v. Εὕδουσιν δ' ὀρέων κορυφαί τε καὶ φάραγγες, | πρώονές τε καὶ χαράδραι· | φῦλά θ' ἑρπετῶν ὅσα | τρέφει μέλαινα γαῖα. | θῆρές τ' ὀρεσκῷοι | καὶ γένος μελισσῶν | καὶ κνώδαλ' ἐν | βένθεσι πορφυρῆς ἁλός. | εὕδουσι δ' οἰωνῶν | φῦλα τανυπτερύγων. In hoc nobili fragmento quædam correxi, et metra distinxi, paullo aliter quam Heynius ad Virg. Æn. VIII. 26. et Welckerus ad Alcmanis fragmenta p. 25. Dorismi adhuc restituendi sunt.

580. Ἀνταῖος. *Adversus.* Gloss. in Pers. 610.

581. Πεδαίχμιος. Æolice pro μεταίχμιος; vid. Gloss. in Theb. 181. Verte *intra cælum et terram,* (Angl. *in mid air.*)

582. Λαμπάς. *Fulgur.* Eurip. Suppl. 1011. δαμασθεὶς λαμπάσιν κεραυνίοις. Vel interpretari possis *sidera.*

Ibid. Πεδάορος. *Suspensus. Sublimis.* Æolice pro μετέωρος: vid. Gloss. in Prom. 277. v. πεδάρσιος. Hesych. Πεδάγρετον: μεταμέλητον. i. e. μεθαίρετον. idem, Πεδαωριστής: ἵππος φρυαγματίας. καὶ μετεωριστής. (ubi scribendum Πεδαορίστης) et mox Πέδουρος: μετέωρος. Alcæus ap. Apollon. Dysc. de Pron. p. 383. C. ἀμμέσιν πεδάορον.

583. * Πεδοβάμων. *Solo incidens.*

584. Αἰγίς. *Procella.* Vox formata ab ἄϊξ, quæ ab ἀΐσσω, vel αἴσσω. Vid. Gloss. in Prom. 83. Hesych. Αἰγίς: ὀξεῖα πνοή.

585. * Ὑπέρτολμος. *Supra modum audax.* Compositum ut ὑπέρκομπος, ὑπέραυχος, ὑπεργήρως, &c. Mox occurrit παντοτόλμως.

589. Σύννομος. *Simul pastus.* Hesych. Σύννομοι: συνήθεις. Vide Monk. ad Eurip. Hipp. 983. Aristoph. Av. 209. Ἄγε, σύννομέ μοι. ubi Schol. ὡς μετέχουσα τοῦ αὐτοῦ βίου καὶ τῆς αὐτῆς νομῆς.

590. Ὁμαυλία. *Contubernium;* ab αὐλή. "Hesych. Ὅμαυλον: ὁμόκοιτον. Oppian. Cyn. II. 319. de perdicibus damisque, Ἠθάλεοί τε πέλουσι καὶ ἀλλήλοισιν ὅμαυλοι, Εὐνάς τ' ἐγγὺς ἔχουσι, καὶ οὐκ ἀπάνευθε νέμονται. Eodem refer σύναυλος in Sophocl. Aj. 619. θείᾳ μανίᾳ ξύναυλος. Utramque vocem isthac notione prætermisit H. Steph." ABRESCH. Alia est autem ξυναυλία Theb. 839.

Ibid. * Θηλυκρατής. *Feminis imperans.* Minus accurate Stanleius, *mulieribus.*

591. * Ἀπέρωτος ἔρως. *Amor non amandus.* Oxymoron: vid. Gloss. in Agam. 1111.

Ibid. * Παρανικάω. *In malam partem vinco.*

594. Ὑπόπτερος. *Pinnatus. Levis.* Hesych. Ὑπόπτερος: κοῦφος. καὶ ὑπόπτερος ὁ ταχύς. Eurip. Inus fr. XVI. 4. Ὑπόπτερος δ' ὁ πλοῦτος. (Conf. Prov. xxiii. 5.)

Ibid. Δάημι. *Disco.* Hesych. Δαείς: μαθών. Verbum poeticum, Homero frequentatum. Eustath. in Od. Δ. p. 1506, 12. τὸ δὲ ἴδμεναι καὶ τὸ δαῆναι διαφέρει. ἴδμεναι μὲν γάρ, τὸ οἴκοθεν εἰδέναι· δαῆναι δέ, τὸ ἐτέρωθεν. Sophocl. El. 168. ὁ δὲ λάθεται | ὧν τ' ἔπαθ', ὧν τ' ἐδάη, *quæ didicit ex nuntiis.*

595. * Παιδολύμης. *Filium perdens:* idem ac παιδοκτόνος et παιδολέτειρα.

596. Θεστιάς. *Thestii filia.* Althæa scilicet, Thestii et Eurythemidis nata. Apollodorus I. 8. ἐγέννησε δὲ Ἀλθαία παῖδα ἐξ Οἰνέως Μελέαγρον, ὃν ἐξ Ἄρεος γεγενῆσθαι φασί. τούτου δὲ ὄντος ἡμερῶν ἑπτά, παραγενομένας τὰς Μοίρας φασὶν εἰπεῖν, Τότε τελευτήσει Μελέαγρος, ὅταν ὁ καιόμενος ἐπὶ τῆς ἐσχάρας δαλὸς κατακαῇ. τοῦτο ἀκούσασα, τὸν δαλὸν ἀνείλετο Ἀλθαία, καὶ κατέθετο εἰς λάρνακα.— Postea Thestii filii, ægre ferentes apri Calydonii exuvias Atalantæ dari, abstulerunt; ὀργισθεὶς δὲ Μελέαγρος, τοὺς μὲν Θεστίου παῖδας ἀπέκτεινε, τὸ δὲ δέρας ἀπέδωκε τῇ Ἀταλάντῃ. Ἀλθαία δὲ λυπηθεῖσα ἐπὶ τῇ τῶν ἀδελφῶν ἀπωλείᾳ τὸν δαλὸν ἧψε· καὶ ὁ Μελέαγρος ἐξαίφνης ἀπέθανε. Hanc fabulam nescivit Homerus, quod colligi potest ex Il. I. 529. sq. ubi eam νεωτέροις tribuunt grammatici. Meleagrum ab Apolline cæsum tradiderant auctores τῶν Ἠοιῶν et τῆς Μινυάδος, teste Pausania X. 31. qui docet historiam de titione fatali primum in scenam protulisse Phrynichum in Pleuroniis, non quidem a se inventam, προσαψάμενον δὲ αὐτοῦ μόνον ἅτε ἐς ἅπαν ἤδη διαβεβοημένου τὸ Ἑλληνικόν. "Confer Gloss. in Prometh. 376."

Ibid. Μάομαι. *Exquiro.* Supra 40.

597. * Πυρδαής. *Ignem accendens,* vel *igne consumens.*

598. Δάφοινος. *Cruentus.* Gloss. in Prom. 1058.

Ibid. Δαλός. *Titio.* Hemsterhusius ad Lucian. Tim. T. I. p. 100. δαλόν τινα: "Propria vis est, quam origo vocabuli postulat,

τὸν μήσατο a μήδομαι excogitavit. ut inf. v. 978.

titionis ardentis et accensi. Grammatici veteres ad Od. E. 488. διάπυρον ξύλον, et pluribus Hesychius: δαλὸς ἀπὸ τοῦ βωμοῦ Antonin. Liber. c. xviii. *ambustum torrem Chorinceus ab ara Corripit:* Virg. Æn. XII. 298. Δαλὸν Glossæ *titionem* et *torrem* exponunt. *Titionem vulgus appellat extractum foco torrem semiustum, extinctum.*"

Ibid. Ἥλιξ. *Coætaneus.* ἐπεὶ μολὼν κ. τ. λ. *ex eo tempore quo recens natus vagivit, et contemporaneum ei per vitam:* sic recte interpretatur Scholiasta.

Ibid. Ἐπεί. *Ex quo.* Gloss. in Agam. 39.

599. Μητρόθεν. Vid. supra 416.

603. Σκύλλα. Nisi filia; non confundenda cum filia Phorci, de qua vid. Gloss. in Agam. 1203.

607. * Χρυσεόδμητος. *Ex auro fabrefactus.*

Ibid. Ὅρμος. *Monile.* Mœris, Ὅρμος, Ἀττικῶς· περιτραχήλιον, Ἑλληνικῶς. Eurip. El. 175. Οὐκ ἐπ' ἀγλαΐαις, φίλαι, | θυμόν, οὐδ' ἐπὶ χρυσέοις | ὅρμοις ἐκπεπόταμαι. Fabulam aliter narrant Virgilius Cir. 130. Ovid. Met. VIII. 90. a Stanleio laudati. Mortem Scyllæ narrat Pausanias II. 34. Totam hanc fabulam rejiciebant Megarenses, teste eodem I. 39. vid. Heyn. ad Apollodor. p. 345. F. Ursin. ad Virg., Ecl. VI. 74. Scyllæ parricidium cum facinore Clytæmnestræ comparavit Propertius III. xvii. 19. *Quidve Clytæmnestræ, propter quam tota Mycenis Infamis stupro stat Pelopea domus? Tuque o Minoa venumdata, Scylla, figura, Tondens purpurea regna paterna coma.*

610. Νοσφίζω. *Separo.* Supra 432.

Ibid. * Ἀπροβούλως. *Imprudenter.* Agam. 374. προβουλόπαις ἄφερτος Ἄτας. Ex Platone Legg. IX. p. 31. afferunt ἀπροβουλία, *inconsulto.*

611. * Κυνόφρων. *Impudens.* Stanleius confert Iliad. Z. 344. Τὸν δ' Ἑλένη μύθοισι προσηύδα μειλιχίοισι. Δᾶερ ἐμεῖο, κυνὸς

× yet the word is used by Pindar. Ol. 2. 135.

κακομηχάνου, ὀκρυοέσσης. Sic κυνοθρασεῖς Suppl. 766. κυνοθάρσης Εὐνόα Theocrit. XV. 53. ubi vid. Valckenaer. p. 361.

612. Κιγχάνω. *Adsequor.* Hesych. Κιγχάνειν:—λαμβάνειν. Formatum ab aoristo verbi κίχω, (unde etiam κιχάνω). Gloss. in Theb. 44. μιν autem intellige de Niso, τὸν Νῖσον, μὴ τὴν Σκύλλαν, inquit Schol. Simonides XCI. Σῶμα μὲν ἀλλοδαπὴ κεύθει κόνις, ἐν δέ σε πόντῳ, Κλείσθενες, Εὐξείνῳ μοῖρ' ἔκιχεν θανάτου Πλαζόμενον. Tyrtæus, vel Callinus, ap. Stob. p. 197. Πολλάκι δηϊότητα φυγὼν καὶ δοῦπον ἀκόντων Ἔρχεται, ἐν δ' οἴκῳ μοῖρα κίχεν θανάτου. Hoc contulit Valckenaerius ad Eurip. Hippol. 1442. cum Horatiano *Mors et fugacem consequitur virum,* "ubi Simonidea dedit Summus Bentleius emendata, Ὁ δ' αὖ θάνατος ἔκιχε (καὶ) τὸν φυγόμαχον, apud Stobæum enim in istis ἔφικε vulgatur p. 599, 23. cujus loco scripsit ἐφῆκε Muretus V. L. IV. 9." Si hic versus Simonidis est, non est senarius.

Ibid. Ἑρμῆς. Scilicet ὁ πομπαῖος, inquit Valckenaerius l. c. Schol. ὁ θάνατος. Sophocl. Œd. C. 1547. τῇδε γάρ μ' ἄγει Ἑρμῆς ὁ πομπός, ἥ τε νερτέρα θεός.

614. * Γαμήλευμα. *Nuptiarum contractio.*

615. Ἀπεύχετος. *Deprecandus.* Supra 149.

616. * Γυναικόβουλος. *Consilia muliebria ineuns.* ἀνδρόβουλος Agam. 10.

618. Ἐπίκοτος. *Infensus.* Gloss. in Theb. 786.

619. Ἀθέρμαντος. *Non calefactus,* i. e. *inaudax.* ἀθράσυντος Schol. Confer Gloss. in Theb. 599.

620. Αἰχμή. *Vis. Virtus.* Agam. 467. Γυναικὸς αἰχμᾷ πρέπει, πρὸ τοῦ φανέν|τος χάριν ξυναινέσαι. ubi vide notata.

621. Πρεσβεύομαι. *Primo in loco ponor.* Supra 481.

622. Κατάπτυστος. *Abominandus.* Eum. 68. αἱ κατάπτυστοι κόραι. Eurip. Tro. 1031. ὦ κατάπτυστον κάρα. Aliquid fortius significat quam ἐξουθενητός, quæ est Hesychii glossa. Suidas, Κα-

τάπτυστον: εὐτελές, μισητόν. Idem fere valet atque ἀπόπτυστος, Eumen. 191. Vid. supra 191.

623. Εἰκάζω. *Assimulo.* Eumen. 49. Οὐδ' αὖτε Γοργείοισιν εἰκάσω τύποις.

625. Θεοστύγητος. *Diis invisus.* Hesych. Θεοστυγεῖς: μισούμενοι ὑπὸ θεοῦ. (ex Rom. i. 30.) θεοστυγὴς Ἑλένη Eurip. Tro. 1213.

628. Ἀγείρω. *Coacervo.* συνάξας κατηγορῶ Schol.

630. Διανταῖος. *Penitus perforans.* Supra 178. διανταίαν, subaudi πληγήν, nota ellipsis.

Ibid. * Ὀξυπευκής. *Acutus et Amarus.* Hesych. Ὀξυπευκές: ὀξύπικρον. Vid. supra 381. v. πευκήεις.

632. Λὰξ πατέω. *Conculco.* Agam. 1327. οἱ δέ, τῆς μελλοῦς κλέος Πέδον πατοῦντες, οὐ καθεύδουσιν χερί, pro κατὰ πέδον. Eumen. 110. Καὶ πάντα ταῦτα λὰξ ὁρῶ πατούμενα. 536. Ἐς τὸ πᾶν δέ τοι λέγω, | βωμὸν αἰδέσαι Δίκας· | μηδέ νιν, | κέρδος ἰδών, ἀθέῳ ποδὶ λὰξ ἀτίσῃς, ubi codex L. πατήσῃς. Sophocl. Ant. 1287. οἴμοι, λαξπάτητον ἀντρέπων χαράν. Comici dicebant una voce λακπατεῖν. Photius; Λακπατεῖν; Φερεκράτης Πετάλῃ· Παίειν με, τύπτειν, λακπατεῖν, ὠθεῖν, δάκνειν.

634. * Θεμίστως. *Secundum legem.* Vid. Gloss. Theb. 691.

635. Πυθμήν. *Fundus.* Supra 198. Intellige *aræ fundamenta.* Agam. 374. ἀνδρὶ | λακτίσαντι μέγαν Δίκας βωμόν. Eumen. 536. citatus ad 632.

636. * Προχαλκεύω. *Procudo.* Sophocl. Aj. 1023. Ἆρ' οὐκ Ἐρινὺς τοῦτ' ἐχάλκευσε ξίφος, Κἀκεῖνον Ἅιδης, δημιουργὸς ἄγριος; Horat. C. IV. xv. 19. *Non Ira, quæ procudit enses, Et miseras inimicat urbes.*

Ibid. * Φασγανουργός. *Enses fabricans.*

637. Τέκνον. Recte Schol. τίκτει ὁ φόνος ἄλλον φόνον. Vid. Agam. 729. et Glossarium.

638. Παλαίτερος. De hoc comparativo vid. Matthiæ. Gr. Gr. §. 126.

640. * Βυσσόφρων. *Alta mente consilia agitans.* κάτωθεν ἐκ σπλάγχνων βουλευομένη, καὶ ἐκ βυθοῦ φρενῶν. Hesych. Idem fere ac βαθύβουλος, vèl βαθύμητις. Compositum a βυσσός, i. e. βυθός, (Homer. Il. Ω. 80. Ἡ δὲ, μολυβδαίνῃ ἰκέλη, ἐς βυσσὸν ὄρουσεν, unde ἄβυσσος.) Od. Δ. 676. ἄπυστος Μύθων, οὓς μνηστῆρες ἐνὶ φρεσὶ βυσσοδόμευον, quod Schol. interpretatur, κρυφίως συνεβουλεύοντο. Eratosthenes ap. Athen. II. p. 36. F. Οἶνός τοι πυρὶ ἶσον ἔχει μένος, εὖτ' ἂν ἐς ἄνδρας Ἔλθῃ· κυμαίνει δ', οἷα Λίβυσσαν ἄλα Βορῆος ἠὲ νότοιο· τὰ δέ τοι κεκρυμμένα φαίνει Βυσσόθεν· ἐκ δ' ἀνδρῶν πάντ' ἐτίναξε νόον.

641. Ἕρκειος. Supra 553.

643. * Ἐκπέραμα. *Exitus,* ostiarii scilicet.

645. Εἶεν. *Age. Recte.* (Angl. *Well!*) Etymol. M. p. 296, 47. Εἶεν: ἄγε δή. συγκατάθεσις μὲν τῶν εἰρημένων, συναφὴ δὲ πρὸς τὰ μέλλοντα. γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ εἶα, τοῦ παρακειμένου, ἐπίῤῥημα εἶεν, ἀντὶ τοῦ, ταῦτα μὲν δὴ οὕτως, ἔστι γὰρ ἐπίῤῥημα ἀφοριστικόν· ἐπὶ γὰρ τοῖς ἤδη εἰρημένοις ἐπιλεγόμενον, ἀφορίζει αὐτά· τὸ δὲ αὐτὸ καλεῖται ἀπόθεσις λόγου. Confer Timæi Lex. p. 94. Lexicon ap. Bekker. p. 243, 24. Et verum quidem videtur, εἶεν esse tertiam personam ab εἶα, non pro εἶησαν ab εἴην, dicebant quippe Græci ταῦτα ἂν εἴη, non εἶησαν. Vid. Hermann. ad Viger. p. 736. et ad Sophocl. Aj. 101. Exempla hujus vocis quærens, adeat Sophocl. Œd. C. 1308. El. 531. Eurip. Hec. 317. Or. 764. Med. 387. Phœn. 1631. Alc. 299. Suppl. 773. 1094. Iph. A. 1165. Iph. T. 342. 467. Tro. 945. 998. Hel. 767. Ion. 275. 756. Herc. F. 1214. El. 596. 618. 907. 959. Platon. Crit. 12. Phæd. 64. Apolog. p. 43. Heniochum ap. Stob. XLIII. p. 168. Grot.

Ibid. Ποδαπός. Supra 567.

648. Ταχύνω. *Festino.* Pers. 698. τάχυνε δ', ὡς ἄμεμπτος ὦ χρόνου. Sophocl. Œd. C. 219. μακρὰ μέλλετον, ἀλλὰ τάχυνε. ubi vid. Elmsleium.

649. Ἔμπορος. *Viator.* Vid. supra 202. Bene notavit Stanleius, Homerum hanc vocem non pro mercatore, ut posteri Græci, sed pro vectore simpliciter ponere, quo sensu ab Æschylo usurpatur.

650. Πάνδοκος. *Omnes recipiens.* δόμοι πάνδοκοι ξένων, *domus hospites promiscue recipiens,* i. e. *diversorium,* πανδοχεῖον. Hesych. Πανδόκιον: πανδοχεῖον. Πάνδοξ: ὁ ἐν πανδοχείῳ οἰκῶν. (*An Innkeeper.*) Thomas M. p. 676. Πανδοκεύς, πανδοκεύτρια, διὰ τοῦ κ, καὶ οὐ διὰ τοῦ χ. Ita fere Phrynichus p. 307. ed. Lobeck. Conf. Gloss. in Theb. 858.

651. Τελεσφόρος. *Perficiens. Mater familias* vertit Abreschius, laudato Hesychio, Τελεσφόρος οἶκος: τοῦ γεγαμηκότος καὶ τεκνώσαντος. Contra δόμος ἡμιτελὴς erat, quum vel pater vel mater familias diem obiisset: Homer. Il. B. 700. Τοῦ δὲ καὶ ἀμφιδρυφὴς ἄλοχος Φυλάκη ἐλέλειπτο, Καὶ δόμος ἡμιτελής· ubi Eustath. τέλος ὁ γάμος, ὅθεν τελείους τοὺς γεγαμηκότας ἔλεγον. Rem illustravit Ruhnkenius ad Timæi Lex. p. 225. Potest tamen τελεσφόρος in hoc loco nihil aliud significare quam *illa quam penes est jus perficiendi.* Schol. τελεσφόρος: ἀρχηγός, διοικητής. Vid. supra 534.

653. Ἐπάργεμος. *Caligine obductus.* Agam. 1082. Ἐπαργέμοισι θεσφάτοις ἀμηχανῶ. Vid. Gloss. in Prom. 508. Pudor autem vetabat sermones cum alius mariti uxore conserere. Eurip. Iph. A. 835. Αἰσχρὸν δέ μοι γυναιξὶ συμβάλλειν λόγους.

657. Ἐπεικώς. *Conveniens.* (Ang. *suitable.*) Attice pro ἐπεοικώς, ab Homerico ἐπέοικε, *decet.* Vid. supra ad 552.

658. Θερμά λουτρά. Andromache in Iliade X. 442. Κέκλετο δ' ἀμφιπόλοισιν ἐϋπλοκάμοις κατὰ δῶμα Ἀμφὶ πυρὶ στῆσαι τρίποδα μέγαν, ὄφρα πέλοιτο Ἕκτορι θερμὰ λοετρὰ μάχης ἐκνοστήσαντι. Frequens θερμολουσία luxuriosa putabatur: vid. Od. Θ. 247. ubi plura Eustathius. Hermippus apud Athen. I. p. 18. C. Μὰ τὸν Δί', οὐ μέν τοι μεθύειν τὸν ἄνδρα χρὴ Τὸν ἀγαθόν, οὐδὲ θερμολουτεῖν· ἃ σὺ ποιεῖς.

660. * Βούλιος. *Ad consilium pertinens.* i. q. βουλευτικός. Recte Schol. εἰ οὐ διὰ ξενίαν ἥκετε, ἀλλὰ δι' ἄλλο τι.

663. Αὐτόφορτος. *Ipse sarcinam portans:* non curru vectus. Hesych. Αὐτόφορτοι: αὐτοδιάκονοι. κυρίως δέ, οἱ ἐν τοῖς ἰδίοις πλοίοις. Σοφοκλῆς Θυέστῃ Σικυωνίῳ. ὁ δὲ Κρατῖνος ἐν Χείρωνι, τοὺς τὰ κοινὰ φορτιζομένους ἔφη. Navis oneraria erat φόρτις, onus vel sarcina ejus φόρτος, unde μυριόφορτος ναῦς. Ceterum αὐτόφορτος valet *ipse cum sarcina*, sicut αὐτόκωπον ξίφος *ensis cum manubrio*, supra 157. Sic αὐτόπρεμνος, αὐτόῤῥιζος, et similia.

Ibid. Σαγή. Supra 552. "Cur in re tam humili ad minutias iret Poeta, causa petenda est ex v. 552. ubi narrat Orestes, se, ut melius lateret, vestem sumturum, crassiorem puta et viliorem, qualis erat viatorum, quam indutus, coram Ægistho et Clytæmnestra re sisteret. Quod ad scenicum igitur apparatum attinet, cogitandum est, Orestem ac Pyladem, dum canticum illud a choro caneretur, e scena exisse, ut vesta mutarent, vel saltem pallio isto obtegerent, et novam personam inducerent." BUTLERUS. Sed cur non Orestem ac Pyladem, sic vestitos ex initio fabulæ prodiisse credamus?

664. Ἀποζεύγνυμι. *Sejungo.* δεῦρ' ἀπεζύγην, *huc proficisci cœperam.* Pessime Schol. τῆς ὁδοῦ ἢ τῆς ὁδοιπορίας ἀπέλυσα. Eurip. Hippol. 548. πῶλον—οἴκων ξεύξασ' ἀπ' εἰρεσίᾳ. Dubito an constructio sit ἀπεζύγην πόδας, *pedes amoveram*, quod putat Butlerus, an ἀπεζύγην κατὰ πόδας, *abscesseram pede*, uti vertit Pauwius.

666. Σαφηνίζω. *Dilucidum reddo.* Gloss. in Prom. 235. Recte Schutzius, ἐξιστορήσας ὁδόν, *sciscitatus quo tenderem*, καὶ σαφηνίσας ὁδόν, *viam quum monstrasset.*

667. Στρόφιος. "Apud Sophoclis Electram 46. ipse Strophius nuntii personam induit, refertque quod ipsum miserat Phanoteus Phocensis, μέγιστος αὐτοῖς δορυξένων. Noster Agam. 853. Τρέφει γὰρ αὐτὸν εὐμενὴς δορύξενος, Στρόφιος ὁ Φωκεύς. Strophius etiam nominabatur Pyladis pater, qui eum ædibus ejecit, pollutum esse dicens, quod una cum Oreste patrasset cædem Clytæmnestræ. Eurip. Or. 763." STANLEIUS.

668. Ἄλλως. *Aliter. Alia de caussa.*

Ibid. Κίω. *Vado.* Vox Homerica, nec Sophocli neque Euripidi usurpatum. Pers. 1069. *αἰακτὸς εἰς δόμους κίε.* Suppl. 500. *τεταγμένος κίω.* Hinc derivatum est *κινέω.*

669. Πανδίκως. *Omnino.* Theb. 667. *πανδίκως ψευδώνυμος.* Eum. 802. *πανδίκως ὑπίσχομαι.* Suppl. 414. *καὶ γενοῦ | πανδίκως εὐσεβὴς πρόξενος.* Sensu exactiore supra 235. *ἡ δὲ πανδίκως ἐχθαίρεται.*

670. Τεθνεῶτ' Ὀρέστην εἰπέ. De hac constructione vid. Matthiæ. Gr. Gr. §. 410. b. Obs. 1.

672. Μέτοικος. *Qui in aliena civitate degit.* Gloss. in Agam. 57. Pulcre dixit Æschylus *πεδοίκου χελιδόνος* in Τρόφοις.

Ibid. Εἰς τὸ πᾶν. *Omnino.* Locutio frequens apud Æschylum. Infra 926. *Ἔλακε δ' εἰς τὸ πᾶν.* Eum. 52. *εἰς τὸ πᾶν βδελύκτροποι.* 200. *Ἀλλ' εἰς τὸ πᾶν ἔπραξας, ὡς παναίτιος.* Agam. 664. *εἰς τὸ πᾶν ἐτητύμως.* 83. *Ὥστ' εἰς τὸ πᾶν σε τῶνδ' ἀπαλλάξαι πόνων.* 536. *Εἰς τὸ πᾶν δέ σοι λέγω | βωμὸν αἰδέσαι Δίκας.* 889. *Εἶναι δικαίως εἰς τὸ πᾶν τιμωμένη.* Eurip. Heracl. 576. *εἰς τὸ πᾶν σοφούς.* Sic *ἐς τὰ μέγιστα, quam maxime,* Herodot. VIII. 144.

673. Ἐφετμή. Supra 294.

674. Λέβης. *Urna.* Ad cineres servandos. Agam. 430. *ἀντήνορος σποδοῦ γεμίζων λέβητας εὐθέτους,* ubi vid. Glossarium. Soph. El. 756. *Καί νιν πυρᾷ κέαντες εὐθύς, ἐν βραχεῖ Χαλκῷ μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ Φέρουσιν ἄνδρες Φωκέων τεταγμένοι, Ὅπως πατρῴας τύμβον ἐκλάχῃ χθονός.*

Ibid. Πλεύρωμα. *Latus.* Eadem urna dicitur *τύπωμα χαλκόπλευρον* apud Sophocl. El. 54. notante Stanleio. Theb. 887. *ὁμοσπλάγχνων πλευρωμάτων.* ubi vid. Glossarium.

677. Προσήκων. *Affinis.* Supra 167.

679. Κατ' ἄκρας. *A culmine.* Hesych. *Κατάκρας ἐλεῖν: τὸ ἐξ ἐφόδου καὶ τὸ αἰφνίδιον.* Subaudi *κεφαλῆς,* nisi *ἄκρας* substantive capias, cum Wassio Addend. ad Thucyd. p. 303, 86. Abreschius

confert Sophocl. Ant. 206. ἠθέλησε μὲν πυρὶ Πρῆσαι κατ' ἄκρας. Schaefer. ad Bosii Ellips. p. 137. citat Eurip. Phœn. 1192. κατ' ἄκρων περγάμων ἑλεῖν πόλιν, ubi Valckenaerius (1183.) adlegat Thucyd. IV. 112. Βρασίδας ἄνω καὶ ἐπὶ τὰ μετεωρὰ τῆς πόλεως ἐτράπετο, βουλόμενος κατ' ἄκρας καὶ βεβαίως ἑλεῖν τὴν πόλιν, et Homer. Il. O. 557. κατ' ἄκρης Ϝίλιον αἰπεινὴν ἑλέειν, item Herodot. VI. 20. αἱρέουσι κατ' ἄκρης. Adjice Il. X. 410. Eurip. Hippol. 1383. (ed. Ald.) Iph. A. 778. Hel. 697. Sophocl. Œd. C. 1242. Virgil. Æn. II. 290. *ruit alto a culmina Troja;* ubi vid. Heyne. et ad 603.

680. Δυσπάλαιστος. *Ineluctabilis.* ἀκαταγώνιστος, Hesych. Suppl. 477. δυσπάλαιστα πράγματα. Eurip. Alc. 406. τύχα δυσπάλαιστος ἥκει.

681. * Ἐπωπάω. *Inspicio.* Hesych. Ἐπωπᾷ: ἐφορᾷ, ἐποπτεύει. Eum. 275. δελτογράφῳ δὲ πάντ' ἐπωπᾷ φρενί. 969. ὅτι μοι γλῶσσαν καὶ στόμ' ἐπωπᾷς. Constructio est ἐπωπᾷς πολλὰ καὶ ἐκποδὼν εὖ κείμενα. (vid. notata ad 578.) non, quod Pauwius voluit, ἐπωπᾷς, πολλά, καὶ—ἀποψιλοῖς. Dicitur Ἄρα collineare sagittas vel in ea, quæ seorsum in tuto posita videantur.

Ibid. Ἐκποδὼν κείμενα. *Seposita.* Vid. Gloss. in Prom. 352.

682. Εὔσκοπος. *Recte collineans.* " τόξα πρόσωθεν εὔσκοπα sunt sagittæ eminus scopum ferientes. Vid. Polluc. IX. 107. et Hesych. Contrarium ἄσκοπος in Lucian. Tox. p. 109. ἄσκοπα τετοξεύκαμεν. ABRESCH. Conf. Gloss. ad Agam. 611. Sophocl. Ant. 1033.

Ibid. Χειρόομαι. *Manu conficio.* (χειρόω est proprie manibus tracto. Theb. 313. κεχειρωμένας ἄγεσθαι.) Hesych. Χειρώσασθαι: ὑποτάξαι, φονεῦσαι. Eurip. Herc. F. 569. Καδμείων δ' ὅσους Κακοὺς ἐφεῦρον, εὖ παθόντας ἐξ ἐμοῦ, Τῷ καλλινίκῳ τῷδ' ὅπλῳ χειρώσομαι, et alibi sæpius.

683. Ἀποψιλόω. *Denudo.* ψιλὸν (Angl. *bare*) dicitur, proprio tegmine denudatum est; ceu terra arboribus, miles

armatura, caput cæsarie, oratio metro. Vid. Sturzii Lexic. Xenoph. IV. p. 587. Hinc ψιλοῦν, *deglabrare*. Herodot. II. 151. ψιλώσαντας τὰ πλεῖστα τῆς δυνάμεος, *postquam abstulissent ei maximam potestatis partem*. Cum genitivo Xenoph. Anab. I. 10. 13. ἐψιλοῦτο ὁ λόφος τῶν ἱππέων.

684. Εὐβόλως ἔχων. *Prospero jactu usus*. Pollux IX. 94. ἐν μέντοι γε τοῖς κύβοις τὸ δυσκυβεῖν, καὶ εὐκυβεῖν, ὀνομάζεται· καί που καὶ τὸ δύσβολον, καὶ τὸ εὔβολον εἶναι. Aristæn. I. 23. ἐμὲ γὰρ κατανάλωσαν ἄπληστοι ἑταῖρα, καὶ πεσσοὶ πίπτοντες ἀτυχῶς μὲν ἐμοί, εὐβολώτερον δὲ τοῖς ἐναντίοις. Ita Salmasius pro εὐβουλότερον, probante Hemsterhusio ad Pollucis locum, unde confirmatur in hoc versu Porsoni correctio. Ejusdem confusionis exempla dedit Boissonadus ad Aristæn. p. 539.

685. Πηλός. *Lutum*. Schol. παροιμία, ἔξω πηλοῦ πόδα ἔχειν. De hoc proverbio dixi ad Prom. 271.

686. Βακχεία. *Furor bacchantium*. Sæpius apud Euripidem in Bacchis.

687. Παρ' οὐδέν. *Nihili*. Gloss. in Agam. 221. v. παρ' οὐδὲν τίθημι. Vide notata.

689. Κεδνός. *Faustus*. Gloss. in Theb. 62. Agam. 605. Πῶς δῆτ' ἂν εἰπὼν κεδνὰ τἀληθῆ τύχοις;

692. Πρὸς δυσσεβείας ἦν ἐμοί. *Impium duxi*. Sophocl. Aj. 319. Πρὸς γὰρ κακοῦ τε καὶ βαρυψύχου γόους Τοιούσδ' ἀεί ποτ' ἀνδρὸς ἐξηγεῖτ' ἔχειν. Vid. Matthiæ. Gr. Gr. §. 590. Herodot. VII. 153. τὰ τοιαῦτα γὰρ ἔργα οὐ πρὸς τοῦ ἅπαντος ἀνδρὸς νενόμικα γενέσθαι, ἀλλὰ πρὸς ψυχῆς τε ἀγαθῆς καὶ ῥώμης ἀνδρηίης. ubi vid. Valckenaer. Ita fere V. 12. 15. Confer Gloss. in Agam. 575.

693. Καρανόω. Supra 521.

694. Καταινέω. *Promitto*. Abreschius confert Sophocl. Œd. C. 1704. Καταίνεσον μή ποτε προδώσειν τάσδ' ἐκών. et Agam. 1179. Ξυναινέσασα Λοξίαν ἐψευσάμην. Photius et Hesychius, Καταινέσαι: ξυγκαταθέσθαι. Vid. Gloss. in Agam. 97.

698. Ἡμερεύω. *Per diem aliquid facio.* Antiatticista ap. Villoison. Anecd. Gr. T. II. p. 80. ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν, πᾶσαν τὴν νύκτα περί τι ἀναλίσκει, διανυκτερεύει περί τι λέγουσι, καὶ διαγρυπνεῖ· οὕτω καὶ διημερεύειν, ἀντὶ τοῦ πᾶσαν τὴν ἡμέραν περί τι ἀναλίσκειν. Pollux I. 64. τὸ δι' ὅλης τι πρᾶξαι ἡμέρας, ἡμερεῦσαι, καί διημερεῦσαι. οἷον ἐπὶ τῶν βαναυσῶν ὁ Πλάτων εἴρηκε, Πρὸς πῦρ ἡμερεύοντας. Similiter Xenophon Œc. IV. 2. vid. Sturzii Lex. Sophocl. El. 786. νῦν ἔκηλά που, Τῶν τῆσδ' ἀπειλῶν οὕνεχ' ἡμερεύσομεν. Satis bene margo libri Mitfordiani, "*qui ont fait leur journée.*" Notabilis est constructio ἡμερευόντας κελεύθου.

699. Πρόσφορος. *Aptus.* Hesych. Πρόσφορον: ἐπιτήδειον, ἁρμόζον, οἰκεῖον, ἀκόλουθον. Eum. 207. Οὐ γὰρ δόμοισι τοῖσδε πρόσφορον μολεῖν. Sophocl. Œd. C. 1774. πρόσφορα pro τὰ ξυμφέροντα. Comparari potest Eurip. El. 360. Χωρεῖτ' ἐς οἴκους· ἀντὶ γὰρ χρηστῶν λόγων Ξενίων κυρήσεθ', οἳ' ἐμὸς κεύθει δόμος.

700. Ἀνδρών. *Virorum conclave.* Gloss. in Agam. 235.

701. Ὀπισθόπος. *Pedissequa,* pro ὀπισθόπους, sicut ἀελλόπος, Οἰδίπος, πουλύπος, pro ἀελλόπους, Οἰδίπους, πολύπους.

703. Αἰνέω. *Præcipio.* Suppl. 186. Καὶ τἀπὶ χέρσου τῶν προμήθειαν λαβεῖν Αἰνῶ.

Ibid. Ὑπεύθυνος. *Rationi reddendæ obnoxius.* Gloss. in Prom. 332.

705. Σπανίζω. *Indigeo.* Supra 569.

710. Ἀκτή. *Ora,* tumuli scilicet, τοῦ τάφου Schol. In Sophocl. Œd. T. 193. ἀκτὰν παρὰ βώμιον recte vertit Erfurdtius, *ad ararum gradus,* hunc locum citans.

711. Χῶμα. Gloss. in Theb. 947.

714. Ἀκμάζει. *Tempus est.* (Angl. *It is high time.*) Gloss. in Theb. 94.

715. Ἑρμῆς χθόνιος. Supra 1.

716. Νύχιος. *Occultus:* vide notata.

Ibid. Ἐφοδεύω. *In viam dirigo.* In Suppl. 622. Ζεὺς δ' ἐφορεύοι ξένιος ξενίου Στόματος τιμὰς ἐπ' ἀληθείας Τέρμον' ἀμέμπτως πρὸς ἅπαντα, Musgravius leget ἐφοδεύοι, sicut et in Eum. 529. Ἄλλᾳ δ' ἄλλ' ἐφοδεύει, pro ἐφορεύει.

717. * Ξιφοδήλητος. *Ense perdens.* Agam. 1506. ξιφοδηλήτῳ Θανάτῳ τίσας ἅπερ ἦρξεν.

719. Κεκλαυμένος. Supra 450.

720. Ποῖ. *Quo tendens?* ut in 521. Καὶ ποῖ τελευτᾷ καὶ καρανοῦται λόγος; Mox πύλαι sunt πυλῶν ἔξοδοι, quod monuit Abreschius.

721. Ἄμισθος. *Pretium non solvens.* Plerumque significat, *stipem non accipiens.* ἄμισθος ξυνέμπορος est *vector, qui naulam non solvit.* Vid. supra 202. Schol. ἄμισθος: κακόμισθος· δάκρυα γὰρ προξενεῖ.

724. * Νεάγγελτος. *Recens nuntiatus.*

726. Σκυθρωπός. *Torvus.* Hesych. Σκυθρός: στυγνὸς τὰς ὄψεις. Photius, Σκυθρός: αὐθέκαστος, αὐστηρός. Μένανδρος· Ἐγὼ δ' ἀγροῖκος, ἐργάτης, σκυθρός, πικρός, Φειδωλός. Nostri loco similis est Eurip. Or. 1312. Κἀγὼ σκυθρωποὺς ὀμμάτων ἔξω κόρας, Ὡς δῆθεν οὐκ εἰδυῖα τἀξειργασμένα. (Quocum Abreschius contulit Sophocl. El. 808. Ἆρ' ὄμιν ὡς ἀλγοῦσα κἀδυνωμένη Δεινῶς δακρῦσαι κἀπικωκῦσαι δοκεῖ Τὸν υἱὸν ἡ δύστηνος ὧδ' ὀλωλότα; Ἀλλ' ἐγγελῶσα φροῦδος. Vox sæpius occurrit apud Euripidem. Aristoph. Lys. 7. Τί ξυντετάραξαι; μὴ σκυθρώπαζ', ὦ τέκνον. Ab antiqua radice σκύω, formata sunt σκύζω, σκύλλω, σκύθω, σκυθρός. Vid. Valckenaer. Schol. in Ev. Luc. T. I. p. 277.

729. Τορῶς. *Perspicue.* Gloss. in Prom. 623.

732. Συγκεκραμένος. *Commixtus.* Sophocl. Ant. 1311. δειλαία δὲ συγκέκραμαι δύᾳ, ubi Musgravius (1317.) confert Aj. 905. οἴκτῳ συγκεκραμένην, Pindar. Ol. X. fin. ὥρᾳ τε κεκραμένον. Aristoph. Plut. 854. πολυφόρῳ συγκέκραμαι δαίμονι. Paullo aliter Plato Phæd. 2.

καί τις ἀήθης κρᾶσις ἀπό τε τῆς ἡδονῆς συγκεκραμένη ὁμοῦ καὶ τῆς λύπης. Idem exprimit σύγχυσις Eurip. Andr. 960.

736. Τλημόνως. *Patienter.* Eurip. Suppl. 947. μένειν χρὴ τλημόνως.

Ibid. Ἀντλέω. *Haurio.* Gloss. in Prom. 383.

737. Τριβή. *Attritus. Cura.* Infra 930. Supra 229. Ὦ φίλτατον μέλημα δώμασιν πατρός. De *re* pro *persona* posita, vid. Valckenaer. ad Eurip. Phœn. 1498. et nos ad Sapphonis fr. LXXXII. in Mus. Crit. Cant. T. I. p. 29. quod cum hoc loco contulit Stanleius.

738. * Νυκτίπλαγκτος. Supra 517.

Ibid. Ὄρθιος. *Ad excitandum aptus.* Gloss. in Pers. 395.

741. Βοτόν. *Pecus.* A βόω *pasco.* Hunc locum ita reddidit Grotius;—*ætas prima, ceu brutum pecus, Ut educetur, mentis alienæ indiget.* Cum v. 740. Hermannus contulit Iliad. I. 490. Πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα Οἴνου, ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ. Ὡς ἐπί σοι μάλα πόλλ' ἔπαθον, καὶ πόλλ' ἐμόγησα. Comparandus etiam Sophocles, seu potius, ut opinor, Æschylus, in Niobe, Λεπτοσπαθήτων χλανιδίων ἐρειπίοις Θάλπουσα καὶ ψύχουσα, καὶ πόνῳ πόνον Ἐκ νυκτὸς ἀλλάσσουσα τὸν καθ' ἡμέραν. Verba sunt nutricis.

742. Τρόπῳ φρενός. *Non alio modo, quam conjectura.*

743. Σπάργανα. Supra 522.

744. Διψάω. *Sitio.* Attici dicebant cum Doricis διψῆν, πεινῆν, pro διψᾶν, πεινᾶν, vid. Aristoph. Nub. 440. Phrynich. Ecl. p. 61. Sed dubito an idem fecerint in indicativo. Lex. ap. Bekker. p. 135, 22. Διψῶ: γενικῆ. Δημοσθένης ὁ μικρὸς ἐν τῇ σιωπῇ Σωκράτους· καὶ διψᾷ τοῦ κωνείου. Lobeckius ad Phrynichum citavit διψᾷ ex Æschin. Dial. III. 38.

Ibid. * Λιψουρία. *Micturitio.* a λίπτειν, i. e. ἐπιθυμεῖν, et οὖρον. Sic interpretantur.

745. Αὐταρκής. *Ipse sibi sufficiens.* Heathius vertit, *tenera vero infantium alvus sibi sufficit,* id est, nullius opem aut clamat, aut

exspectat, Schutzius legit *νέα δ' οὐ νηδὺς αὐταρκὴς—sibi ipsi, sine aliena ope consulere non potest.* Equidem pene suspicor legendum *αὐτάρχης*. Mox *οὖσα, ψευσθεῖσα,* nominativi sunt pendentes.

747. * Φαιδρυντρία. *Lotrix.* a *φαιδρύνω*. Agam. 1078. *Λουτροῖσι φαιδρύνασα.* Callim. H. Jov. 32. *τόθι χρόα φαιδρύνασα,* Ὦ ἵνα, *τεὸν σπείρωσε.* Idem valebat *πλυντρίς*, a Polluce memoratum VII. 40. vel *πλύντρια.* Sophoclis fabula erat *Ναυσικάα, ἢ Πλύντριαι.* De femininis in *τρια* desinentibus vid. supra ad 418. Ceterum facete dixit Diphilus ap. Harpocr. v. *Δευσοποιός*—*Ἀγαθὸς βαφεὺς ἔνεστιν ἐν τῷ παιδίῳ· Ταυτὶ γὰρ ἡμῖν δευσοποιὰ παντελῶς Τὰ σπάργαν' ἀποδέδειχε νῦν.*

748. Γναφεύς. *Fullo.* De vera hujus vocis scriptura dixi in Glossario ad Theb. 582. Append. ed. 2. Dobræus ad Aristoph. Plut. 166. *κναφεύς*, et similia, per *κ*, ubique apud Atticos scribenda censet; aliam vero formam, per *γ*, librariis relinquendam. Utraque forma, et *γνάω* et *κνάω*, apud antiquissimos Græcos exstitisse videtur; nam vix dubitari potest quin *γνάθος* et *γναθμὸς* a *γνάω* sint formata. Alcæus dixit *γνάφαλλον* quod recentiores *κνέφαλλον*. Contra vero idem in fr. XLIV. *Μὴ μέγαν περὶ κνάφον περιστείχει ἕνα κύκλον.* (ubi Etymol. Gud. p. 330, 19. habet *παραστίχειν.*) Analogia verborum *κνῆμι, κναίω, κνήθω* &c. certe ducit ad scripturam per *κ*. *γναφεὺς* scribit Dorio de Piscibus ap. Athen. VII. p. 297. C.

Ibid. Τροφεύς. *Qui nutrit.* Notior forma erat *τρόφος*. Eurip. Phœn. 45. *Πολύβῳ τροφεῖ δίδωσιν.* El. 16. *Τὸν μὲν πατρὸς γεραιὸς ἐκκλέπτει τροφεύς.* Sophocl. Aj. 863. Phil. 344.

Ibid. Τέλος. *Ministerium.* Gloss. in Agam. 881.

749. Χειρωναξία. *Ars vulgaris.* Gloss. in Prom. 45.

752. Λυμαντήριος. *Qui injuria afficit.* Gloss. in Agam. 1413.

754. Ἐσταλμένος. *Instructus.* Gloss. in Pers. 615. A *στέλλω instruo,* veniunt *στόλος* et *στολμός, ornatus.* Supra 27.

756. Λοχίτης. *Miles manipularis.* A λόχος. Agam. 1640. Εἶα δή, φίλοι λοχῖται, ubi vide Glossarium. Sophocl. Œd. T. 751. Πότερον ἐχώρει βαιός, ἢ πολλοὺς ἔχων Ἄνδρας λοχίτας, οἵ' ἀνὴρ ἀρχηγέτης.

757. Ὀπάων. *Assecla.* Vox Homerica. Ab ἕπω formatum est ὄπις, cujus quidem sensus incertus est; exstat tamen in accusativo ὄπιν, (κατόπιν) ὄπισθε &c. item ὄψ, ὄπα, unde ὀπάω, ὀπάζω, et ὀπάων, ὀπαδός.

759. Ἀδειμάντως. *Impavide.* Præferat forsan aliquis ἀδεμάτως, sicut in Pers. 167. οὐδαμῶς ἐμαυτῆς οὖσ' ἀδείματος, φίλοι. Sed recte se habere ἀδειμάντως monstrat nomen archontis Atheniensis Ἀδείμαντος.

761. Κυπτός. *Incurvus.* Vide notata.

762. Φρονεῖς εὖ. *Sapis. Num sana es, rebus modo istiusmodi nuntiatis?* Nam insanientis putabat Nutrix istud monitum γηθούσῃ φρενί, rebus sic stantibus.

763. Τροπαία. *Conversio.* Vide notas. Eurip. El. 1154. Ἀμοιβαὶ κακῶν· μετάτροποι πνέου|σιν αὔραι δόμων. Vertas autem ἀλλ' εἰ, *sed quid, si Jupiter* &c.

764. Καὶ πῶς; *Quomodo fieri potest?* Fefellit me memoria, quum de his particulis scriberem ad Agam. 1281.

767. Ἐπιστέλλω. *Injungo.* Theb. 1014. Agam. 881. Eurip. Tro. 1157. Σὺ δ' ὡς τάχιστα πρᾶσσε τἀπεσταλμένα. Hinc ἐπιστολή, *mandatum,* Prom. 3.

774. Μαίομαι. *Indago.* Idem fere ac μάομαι, de quo supra 40. Homer. Od. Ξ. 355. οὐ γάρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι Μαίεσθαι, ubi Schol. ἐπιζητεῖν. Apollon. Rhod. II. 126. Μαίονται δ' ὅ τι πρῶτον ἐπαΐξαντες ἕλωσι. Hesiod. Op. 530. Οἵ σκέπα μαιόμενοι. Cf. Nicand. Ther. 197.

780. Παλίμποινα, τά. *Pretium vicissim solutum.*

Ibid. Ἀμείβομαι. *Permuto. Vicissim accipio.* Eurip. Cycl. 309. τὸ δ' εὐσεβὲς Τῆς δυσσεβείας ἀνθελοῦ· πολλοῖσι γὰρ Κέρδη πονηρὰ ζημίαν ἠμείψατο. Cf. Phœn. 336.

781. Πῶλος. *Pullus.* Vide Monk. ad Eurip. Hipp. 548. Constructio est ἴσθι πῶλον ζυγέντα, pro ζυγῆναι non ἴσθι προστιθείς, quod ait Abreschius. Agam. 905. Γνώμην μὲν ἴσθι μὴ διαφθεροῦντ' ἐμέ. ubi tamen vide notata.

Ibid. Εὔνις. Supra 241.

786. Ἄνω. *Perficio.* Hesych. Ἧνον: ἦννον. Herodot. I. 189. ἤνετο μὲν τὸ ἔργον, ubi Wesselingius advocat, præter hunc locum, Iliad. K. 251. Apoll. Rhod. II. 496. III. 1339. Hoc verbum optime restituit Dobræus (Aristophanic. p. 133.) Æschylo in Nioba, Μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ. Οὔθ' ἅν τι θύων, οὐδ' ἐπισπένδων ἄνοις. Primam porrigit in Iliadis et Apollonii locis; Odyss. B. 58. κατάνεται, et Pindar. Ol. VIII. 10. Corripit Il. Σ. 473. Ὅππως Ἥφαιστός τ' ἐθέλοι καὶ Ϝέργον ἄνοιτο, ubi aoristus est ἄνοιτο.

788. * Πλουτογηθής. *Divitiis lætus.* Sic φιλογηθής, Theb. 912.

791. Πρόσφατος. *Recens.* Hesych. Πρόσφατον: τὸ ἀρτίως γενόμενον, νέον, νεαρόν. Theophrast. H. Pl. IV. 7. πρόσφατος βαφή. Semel occurrit apud Homerum Il. Ω. 757. Νῦν δέ μοι ἐρσήεις καὶ πρόσφατος ἐν μεγάροισι Κεῖσαι. (Angl. *fresh.*) Eustathius p. 1374, 23. ducit a φάω *occido*, unde etiam, inquit, ἀρηΐφατος, vel a φημί, ut sit πρόσφατος idem quod ποταίνιος. Derivatur autem, ut opinor, a φάω, *appareo*, (unde φαίνω).

792. Γέρων. *Senex*, pro παλαιός. Vid. Gloss. in Agam. 286.

794. Στόμιον. *Os speluncæ.* Hesych. Στόμια: χάσματα. Sophocl. Ant. 1216. ἁρμὸν χώματος λιθοσπαδῆ Δύντες πρὸς αὐτὸ στόμιον. Heathius hoc recte ad Apollinem refert, qui speluncam Delphis insidebat. Infra 940. μέγαν ἔχων μυχὸν χθονός. Strabo de oraculo Delphico, IX. p. 641. ὑπερκεῖσθαι δὲ τοῦ στομίου τρίποδα ὑψηλόν.

797. Ἀνοφερός. *Tenebricosus.* Præter δνόφος, δνοπαλίζω, δνόψ, nulla Græciæ vox incipit ab his litteris δ et ν. Homer. Il. I. 15. δνοφερὸν χέεν ὕδωρ. Sophocl. El. 91. δνοφερὰ νύξ. Eurip. Iph. T. 1276. κατὰ δνοφερᾶς γᾶς. Hesych. Δνοφερόν: σκοτεινόν, μέλαν. ἀπὸ τοῦ δνόφου. λέγεται γὰρ τοῖς Αἰολεῦσι δνόφος [ὁ γνόφος,] ἀπὸ τοῦ δονεῖσθαι τὰ νέφη. Eandem etymologiam, satis quidem absurdam, tradunt Etymol. M. et Schol. Apollon. Rhod. IV. 14. Schol. in Prom. 570. (Stanl.) οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν γῆν, δᾶν φασί, καὶ τὸν γνόφον, δνόφον. Nonnihil communis habere videntur γνόφος et κνέφας.

Ibid. Καλύπτρα. *Velum.* Metaphorice vero *calamitates:* vide notata.

799. Ἐπίφορος. *Proclivis. Secundus.* ἐπίφορος ἄνεμος ex Thucydide adfert H. Stephanus. Schol. ὡς ἐπὶ ἀνέμου εἶπεν, ἀντὶ τοῦ λογικώτατος.

880. Οὔριος. *Secundus,* ab οὖρος, de qua voce vid. Gloss. in Theb. 687. Suppl. 589. οὔριος Ζεύς. Inscriptio ap. Chishull. Antiqq. Asiat. p. 59. Οὔριον ἐκ πρύμνης τις ὁδηγητῆρα καλείτω Ζῆνα. Hinc defendi potest in v. 799. lectio vulgata ἐπιφορώτατος.

802. Ἄσκοπος. *Conspectu difficilis. Obscurus.* Alio sensu in Agam. 446. τῶν πολυκτόνων γὰρ οὐκ | ἄσκοποι θεοί.

803. Verte, cum Heathio, *Sermonem vero captu difficilem proferens, et noctu tenebras ante oculos præfert, et interdiu* (καθ' ἡμέραν τ') *nihil est luculentior.* Hæc respicere putat Heathius Apollinis oraculum jam supra relatum 263. sq.

807. * Οὐριοστάτης. *Prospere institutus.* Allusio est ad χοροστασίαν, quam ducebant χοροστάται.

808. Κρεκτός. *Pulsatus,* cithara sc. Hesych. Κρέκει: κιθαρίζει. Aristoph. Av. 683. ὦ καλλιβόαν κρέκουσ' αὐλόν. Schol. κρέκειν: κυρίως τὴν κιθάραν κρούειν. 772. συμμιγῆ βοὴν ὁμοῦ Πτεροῖσι κρέκοντες, (sicut hic ὁμοῦ κρεκτόν.) Apollon. Rhod. IV. 909. Ὄφρ' ἄμυδις κλονέοντος ἐπιβρομέωνται ἀκοναὶ Κρεγμῷ. Sappho ap. Hephæst. p. 60.

Γλυκεῖα μᾶτερ, οὗτοι δύναμαι κρέκειν τὸν ἰστόν. Hæc dedit H. Stephanus. Theocrit. Ep. V. 2. κἠγὼν πακτίδ' ἀειράμενος Ἀρξεῦμαί τι κρέκειν. Hinc κρεκτός, εὔκρεκτος, πολύκρεκτος. Confer notata ad hunc versum.

Ibid. * Γοητής. *Plorator.* Nihil hic cum γόησι, *præstigiatoribus*, quod putat Scholiasta.

812. Ἀποστατέω. *Seorsum sto.* Stanleius confert Agam. 1073. ἀλκὰ δ' ἔκας ἀποστατεῖ. Sic Eum. 417. Πρόσω δικαίων ἡδ' ἀποστατεῖ θέμις.

814. * Ἐπαϋτέω. *Exclamo.* Gloss. in Theb. 380. Dicebant in præsenti ἀϋτέω, in futuro ἀΰσω, veluti ab ἀΰω. Sic ὠθέω, ὤσω.

815. Θροέω. *Loquor.* Gloss. in Prom. 628.

817. Περσέως καρδίαν. "Hoc est saxeum," inquit Stanleius: minus recte. Quis enim de Persei *saxeo corde* fando audivit? Vel denotat simpliciter audaciam, qualis erat Persei; vel cum Scholiasta interpretandum; ἐπεὶ ἀπεστραμμένος ἐκαρατόμησε τὴν Μέδουσαν· ἀποστραφείς, φησίν, ὡς ἐκεῖνος, μή πως θεώμενος αἰδεσθῇς τὴν μητέρα. Sed forsan hoc nimis argutum. Notus est Perseus ob mulieres interemtas; neque enim Medusam tantum occidit, sed et alias, quæ cum Baccho contra Argos militabantur; vid. Pausan. II. 20, 3.

820. * Προπράσσω. *Ante exigo.* Heathius vertit, *pro amore quo tibi conjuncti sunt tristibus eorum iris morigeratus.* Non probo. Aut vertendum *iras explens, gratia* (*matris*) *posthabita*, πράσσων ὀργὰς πρὸ χάριτος, aut legendum, sicut in Bigot. χάριτας ὀργᾶς λυπρᾶς, vel λυγρᾶς, quod malim.

825. Ὑπάγγελος. *A nuntio vocatus.* Sed vide notata.

827. Ἐφίμερος. *Amabilis.* Sophocl. Œd. T. 1375. Ἀλλ' ἦ τέκνων δῆτ' ὄψις ἦν ἐφίμερος—; Callim. Ep. LXXI. 3 σοὶ γὰρ ἔρωτες ἐφίμεροι. Theocrit. I. 61. ἐφίμερον ὕπνον. VIII. 62. ἐφίμερος φωνά.

829. Αἱματοσταγής. *Sanguine stillans.* (Angl. *blood-bedropped.*) Theb. 836. Pers. 821. Gloss in Agam. 1280.

830. *Ἑλκαίνω. *Ulcerosus sum.* Quod alibi dixit Æschylus ἕλκεσι βρύειν. Aliam formam servavit Hesychius, Ἑλκανῶσα; ἑλκομένη, ἢ ἑλκοποιουμένη ὑπὸ πυρός, ubi legendum, Ἑλκανοῦσα: ἑλκουμένη. Idem, Ἕλκανα: τραύματα. Abreschius confert Eurip. Hec. 409. Alc. 879. Ἔμνησας ὅ μου φρένας ἤλκωσεν. Suppl. 223. Λαμπρὸν δὲ θολερῷ δῶμα συμμίξας τὸ σόν, Ἤλκωσας οἴκους. Sic ὑποκάρδιον ἕλκος Theocr. XI. 15. Vid. Gloss. in Agam. 623.

831. Βλέπων. *Cernens.* i. e. *vivus.* Vide notata.

832. Δειματόω. *Terrifico.* Herodot. VI. 3. τοὺς Ἴωνας ἐδειμάτου. Plura dabit Stephanus. Dicuntur autem δειματούμενοι λόγοι pro λόγοι ὑπὸ δειματουμένων λεχθέντες. Sic malim interpretari, quam vertere cum Abreschio, *rumores ad terrorem conficti:* confer notata. Sed fieri potest ut δειματούμενοι vim suam servet, *timore pleni,* nam δειματόω proprie est *timorem injicio,* ut ὀμματόω est *oculos insero* (841.) δεῖμα vero non est *timor,* sed *id quod terrorem incutit.*

832. Πεδάρσιος. *Sublimis.* Æolice pro μετάρσιος. Vid. supra 582.

836. Οὐδὲν—ὡς αὐτὸν κ. τ. λ. *Nihil est nuntiorum auctoritas, præut ipsum interrogare.* Plena constructio esse, οὐδεὶς ἄγγελος οὕτως σθένει, ὡς αὐτὸν ἄνδρα πεύθεσθαι περὶ αὐτῶν. Recte Schol. οὐ τοσοῦτον ἰσχύει εἰπεῖν ἄγγελος ὡς αὐτόπτης. Similis fere ratio est locutionis οὐδὲν οἷόν ἐστ' ἀκοῦσαι τῶν ἐπῶν, Aristoph. Av. 967. Plato Gorg. p. 5. ed. Heind. βούλομαι γὰρ πυθέσθαι παρ' αὐτοῦ, τίς ἡ δύναμις τῆς τέχνης τοῦ ἀνδρὸς καὶ τί ἐστιν, ὃ ἐπαγγέλλεταί τε καὶ διδάσκει—ΚΑΛ. Οὐδὲν οἷον τὸ αὐτὸν ἐρωτᾷν, ὦ Σώκρατες. et sic alibi: vid. Matthiæ. Gr. Gr. §. 541. not. Citatur Abreschio Sophocl. Œd. T. 7. Ἀγὼ δικαιῶν μὴ παρ' ἀγγέλων, τέκνα, Ἄλλων ἀκούειν, αὐτὸς ὧδ' ἐλήλυθα.

838. Ἐλέγχω. *Percontor.* Veram hujus vocis originem, ni fallor, aperuit Eustathius ad Il. Δ. p. 467, 44. εἰκὸς δὲ καὶ παρὰ τὸ ἐλεῖν ἔγχος, γενέσθαι τὸν ἔλεγχον. ὡς πολλῶν ὅπλοις διακρινόντων τὰ στασιαζόμενα. Hæc etymologia veri longe similior est altera ibidem

prolata, ἀπὸ του ἑλᾶν ἔγχος. Nempe ἔλεγχος, *hastæ arreptio*, ad litem dirimendum, idem erat quod apud gentes Teutonicas *judicium duelli;* et hinc mox significabat quamvis probationem. Exinde autem facili transitione argumentum, reprehensionem, opprobrium denotabat: ἐλέγχειν autem erat vel *probare*, vel *redarguere*, vel *convincere*, vel *reprehendere;* vid. infra 906. Noster Agam. 1322. Καὶ πρᾶγμ' ἐλέγχειν ξὺν νεορρύτῳ ξίφει. Exempla vocabuli satis communis non juvat congerere.

840. Ἀμαυρός. *Evanidus.* Supra 151.

841. *Ὀμματόω. *Oculos insero. Oculatum reddo.* Suppl. 1468. Ξυνῆκας. ὠμμάτωσα γὰρ σαφέστερον. Gloss. in Prom. 508. Stanleius confert Ovid. Met. XV. 63. *Mente Deos adiit; et, quod natura negabat Visibus humanis, oculis ea pectoris hausit.* Abreschius citat Epicharmum, Νοῦς ὁρᾷ, καὶ νοῦς ἀκούει, τἆλλα κωφὰ καὶ τυφλά. Eurip. Hel. 120. Αὐτὸς γὰρ ὅσσοις εἰδόμην, καὶ νοῦς ὁρᾷ. Adjici potest Eum. 104. Εὔδουσα γὰρ φρὴν ὄμμασιν λαμπρύνεται. Sed hæc non exprimunt ὠμματωμένην φρένα, *mentem perspicacem.*

842. *Ἐπιθοάζω. *Urgeo.* Supp. 603. ὕπαρχος δ' οὔ τινος θοάζων, ubi de sensu dubitari potest. Sophocl. Œd. T. 2. Τίνας ποθ' ἕδρας τάσδε μοι θοάζετε; ubi vid. Musgravium. Sed omnino verum puto κἀπιθοάζουσ', quod miror non conjecisse Schneiderum, quum in lexico dixerit ἐπιθοάζουσα *idem valere* ac ἐπιθειάζουσα. De futili grammaticorum distinctione inter θεάζειν et θειάζειν, consuli potest Hemsterhusius ad Thucyd. II. 75.

845. Ἀνύτομαι. *Perficio. Mihi obtineo.* Errarunt nonnulli ex interpretibus, qui confudere notam constructionem ἀνύσαι τι ποιῶν, cum media voce ἀνύτομαι. Aristoph. Plut. 194. Ἀλλ' ἢν τάλαντά τις λάβῃ τριακαίδεκα, Πολὺ μᾶλλον ἐπιθυμεῖ λαβεῖν ἑκκαίδεκα· Κἂν ταῦθ' ἀνύσηται, τετταράκοντα βούλεται. Quæri autem potest, num Æschylus hoc tantum exprimere voluerit; *quid dicam? unde incipiam? quomodo, quum satis locutus fuero, finem faciam;* sicut apud Homer. Od. I. 14. Τί πρῶτον; τί δ' ἔπειτα; τί δ' ὑστάτιον καταλέξω; Eurip.

El. 912. Εἶεν· τίν' ἀρχὴν πρῶτά σ' ἐξείπω κακῶν; Ποίας τελευτάς; τίνα μέσον τάξω λόγον; Ceterum dubitatur num ἴσον construendum sit cum εἰποῦσ', quod ait Heathius, an cum ἀνύσωμαι, quod putat Abreschius.

847. Πειρά. *Experimentum.* μιανθεῖσαι πειραὶ κοπάνων dicitur pro πειραὶ κοπάνων μιανθέντων, quemadmodum ἐκπατίοις ἄλγεσι παιδῶν &c. vid. Gloss. in Agam. 148.

Ibid. Κόπανον. *Securis. Gladius.* i. q. κοπίς. Nescio an alibi exstet in hoc sensu.

Ibid. * Ἀνδροδάϊκτος. *Homines scindens.* Sic in Myrmidosin ap. Aristoph. Ran. 1295. Φθιῶτ' Ἀχιλεῦ, τί ποτ' ἀνδροδαΐκτων ἀκούων | Ἰήκοπον οὐ πελάθεις ἐπ' ἀρωγάν; Sic πολέμους πυργοδαΐκτους Pers. 108. ubi vid. Glossar. et Addenda ad notas in ed. 2.

849. Διὰ παντός. *Penitus. Per omne ævum.* Subaudi χρόνου. Gloss. vet. Διὰ παντὸς: *Sempiternum. Per ævum.* Vid. infra 1006. Prom. 291. Eurip. Alc. 891. Iph. T. 1117. Thucyd. I. 85. II. 93. VII. 611. Plene Herodotus IX. 12. διὰ παντὸς τοῦ χρόνου.

851. Δαίω. *Incendo,* πῦρ καὶ φῶς, nempe ἐπιβώμιον. Agam. 579. Eurip. Or. 1135. Ὀλολυγμὸς ἔσται, πῦρ τ' ἀνάψουσιν θεοῖς.

851. * Πολισσονόμος. *In urbe degens,* vel *urbi dans jura.* Vid. ad Agam. 858.

853. Ἔφεδρος. *Subsessor. Tertiarius.* τριτὸς ἐφεδρεύων, Hesych. Sic dicebatur athleta qui certamini adsidebat, et cum victore, si ita visum est, decertabat. Aristoph. Ran. 803. Νυνὶ δ' ἔμελλεν, ὡς ἔφη Κλειδημίδης, Ἔφεδρος καθεδεῖσθαι· κἂν μὲν Αἰσχύλος κρατῇ, Ἔξειν κατὰ χώραν· εἰ δὲ μή, περὶ τῆς τέχνης Διαγωνιεῖσθαι φασκε πρὸς γ' Εὐριπίδην. ubi Schol. Ἔφεδρος ὁ μὴ πλανώμενος ἐν τοῖς ἀγῶσιν εἰς τὸ ἀγωνίζεσθαι τοῖς νικῶσιν. καὶ Σοφοκλῆς· (Aj. 610.) Καί μοι δυσθεράπευτος Λῖας ξύνεστ' ἔφεδρος. ἤγουν, ἔσχατος. Hanc glossam transtulit grammaticus aliquis in scholia ad Sophoclis locum; est etiam apud Suidam. Sed legendum, Ἔφεδρος: ὁ μὴ πλανώμενος. ὁ ἐφεδρεύων ἐν τοῖς ἀγῶσι κ. τ. λ. Lucian. Hermot. T. I. p. 783. de eadem re, ὃς δ' ἂν τοῦτο

ἀνεσπάσῃ, ἐφεδρεύει περιμένων ἔστ' ἂν ἐκεῖνοι ἀγωνίσωνται. Menand. ap. Stob. LXXX. p. 475—347. Gr. Υἱῷ προθύμως τἀξιούμενον ποιῶν Κηδεμόν' ἀληθῶς, οὐκ ἔφεδρον ἕξεις βίου, i. e. Grotio vertente, *Qui filii animo morem gerit, habet is pater Vitæ adjutorem, non subsessorem suæ.* Hinc patet vera hujus loci vis, Stanleio minus percepta; vertit enim *solus existens observator.* Percepit quidem Spanhemius ad Aristophanis locum; sed prava lectione deceptus male vertit v. 854. *Luctam talem solus existens tertiarius, cum duobus divis Orestes debet subire.*

855. Ἄπτω. *Consero.* Rarior usus: plerumque dicitur συνάπτω μάχην. Eum. 307. χορὸν ἄψωμεν. Hesych. Ἄπτειν: συνάπτειν.

862. * Πανοίμοι. *Eheu omnino!* Simile compositum non memini vidisse.

Ibid. Τελούμενος. *Finitus.* (Angl. *finished.*) Nescio an non alibi occurrat pro *occisus.*

866. Μοχλός. *Obex,* quo vel claudebant fores, vel reserabant. Homer. Od. A. 442. θύρην δ' ἐπέρυσσε κορώνῃ Ἀργυρέῃ· ἐπὶ δὲ κληῖδ' ἐτάνυσσεν ἱμαντι. ubi Schol. τὸ λεγόμενον παρ' ἡμῖν κλεῖθρον. δύο δὲ εἶχε τοὺς ἱμαντας ἐξηρτημένους διά τινων τρησέων, ὃ μὲν ἐκ δεξιῶν, ὃν δὲ ἐξ ἀριστερῶν, εἰς τὸ δύνασθαι καὶ ἀνοῖξαι καὶ κλεῖσαι. Hinc μοχλῶσαι τὴν θύραν, *pessulum foribus obdere,* Aristophanes apud Polluc. X. 25. κλῆθρα συμπεραίνειν μόχλοις. Eurip. Or. 1567. Cf. Androm. 952. Contra vero ἀναμοχλεύειν vel ἐκμοχλεύειν τὴν θύραν, *fores pessulo reducto reserare.* Hemsterhus. ad. Polluc. X. 22. Hoc est quod dicit Æschylus μοχλοῖς χαλᾶν τὰς πύλας. Eurip. Iph. T. 99. χαλκότευκτα κλῆθρα λύσαντες μοχλοῖς. Ad vulgatum loquendi genus propius accedere πύλης (πυλῶν) μοχλοὺς χαλᾶν, observavit Arnaldus; citato Aristoph. Lys. 310. Κἂν μὴ καλοῦντων τοὺς μοχλοὺς χαλῶσιν αἱ γυναῖκες, Ἐμπιμπράναι χρὴ τὰς θύρας, καὶ τῷ κάπνῳ πιέζειν.

867. Τί γάρ. *Quid enim?* i. e. *quid enim adtinet?* Agam. 1210. Καὶ τῶνδ' ὅμοιον εἴ τι μὴ πείθω. τί γάρ; In Iphigenia ap. Schol.

Sophoc. I. Aj. 721. Οὗτοι γυναιξὶ χρὴ κυδάζεσθαι· τί γάρ; In capite sententiæ Eum. 675. Τί γάρ; πρὸς ὑμῶν πῶς τιθεῖσ' ἄμομφος ὦ; Eurip. Or. 476. Τί γάρ; φίλου μοι πατρὸς ἐστὶν ἔκγονος, ubi valet *quidni?*

868. Ἀϋτέω. *Clamo.* Supra 814.

870. Ξυρόν. *Novaculum.* Notum proverbium ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς εἶναι, de iis qui in extremo discrimine versantur. Hesych. Ἐπὶ ξυροῦ: ἐπὶ κινδύνου. Homer. Il. K. 173. Νῦν γὰρ δὴ πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμὴς Ἣ μάλα λυγρὸς ὄλεθρος Ἀχαιοῖς, ἠὲ βιῶναι. Theogn. 557. Φράζεο· κίνδυνός τοι ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς. Sophocl. Ant. 996. Φρόνει, βεβὼς αὖ νῦν ἐπὶ ξυροῦ τύχης. Theocrit. XXII. 6. Ἀνθρώπων σωτῆρας ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἐόντων. Hæc congessit Stanleius ad Theb. 97. partem ex Duporto, qui monet hoc proverbium etiam Herodoto usurpatum esse; nempe VI. 11. ἐπὶ ξυροῦ τῆς ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πρήγματα, ubi Valckenaerius laudat Simonidis epigramma, Ἀκμᾶς ἑστακυῖαν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πᾶσαν. Interdum breviter dicebatur ἐπ' ἀκμῆς, sine ξυροῦ. Eurip. Hel. 906. ὃν μόλις ποτὲ Λαβοῦσ', ἐπ' ἀκμῆς εἰμὶ κατθανόντ' ἰδεῖν. cf. Valckenaer. l. c.

874. Αἴνιγμα. *Similitudo obscura.* Agam. 1081. Οὔπω ξυνῆκα· νῦν γὰρ ἐξ αἰνιγμάτων Ἐπαργέμοισι θεσφάτοις ἀμηχανῶ. ubi vide Glossarium.

876. Ἀνδροκμής. *Viros occidens.* Vide notas in Agam. 787.

879. Ματεύω. *Exquiro.* Gloss. in Agam. 1062. Supra 213.

Ibid. Ἀρκούντως ἔχει. *Satisfactum est.* Abreschius confert Eurip. Hec. 322. Καὶ μὴν ἔμοιγε ζῶντι μὲν καθ' ἡμέραν, Κεἰ σμίκρ' ἔχοιμι, πάντ' ἂν ἀρκούντως ἔχοι. Adjice Thucyd. I. 22. ἀρκούντως ἕξει.

884. Βρίζω. *Somnum capio.* Gloss. in Agam. 266. Stanleius contulit Eurip. Or. 519. Ἔπει τίν' εἶχες, ὦ τάλας, ψυχὴν τότε, Οτ' ἐξέβαλλε μαστόν, ἱκετεύουσά σε, Μήτηρ; et 829. ὦ μέλεος ματρός, ὅτε | χρυσεοπηνήτων φαρέων | μαστὸν ὑπερτέλλοντ' ἐσιδὼν | σφάγιον ἔθετο ματέρα, πα|τρῴων παθέων ἀμοιβάν. Homer. Il. X. 80. Κόλπον

ἀνιεμένη, ἐτέρῃφι δὲ μαζὸν ἄνεσχε, Καί μιν δακρυχέουσα Γέπεα πτερόεντα προσηύδα. Ἕκτορ, τέκνον ἐμόν, τάδε τ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον Αὐτήν. εἴ ποτέ τοι λαθικηδέα μαζὸν ἔπεσχον, Τῶν μνῆσαι, φίλε τέκνον. item epigramma de Clytæmnestra, Πῇ ξίφος ἰθύνεις; κατὰ γαστέρος, ἢ κατὰ μαζῶν; Γαστὴρ ἥ σ' ἐλόχευσεν, ἀνεθρέψαντο δὲ μαζοί. Adjice Eurip. El. 1217. Κατεῖδες, οἷον ἁ τάλαιν' ἐὼν πέπλων Ἔβαλεν, ἔδειξε μαστὸν ἐν φοναῖς. Berglerus ad Alciphr. I. 31. ait Phrynem coram judicibus mammas denudasse ex imitatione Clytæmnestræ; et confert, præter Euripidis locum, Aristoph. Lys. 155. Ὃ γ' ὢν Μενέλαος τὰς Ἑλένας τὰ μαλά πω Γυμνὰς παρενιδών, ἐξέβαλ' οἷω τὸ ξίφος. Conf. Valckenaer. ad Eurip. Phœn. 1560. Gaisford. ad Androm. 627.

885. **Οὖλα, τά.** *Gingivæ.* Hesych. Οὖλον—τὸ μαλακόν, ὅ ἐστι τὸ ἁπαλόν. ὅθεν καὶ τὰ ἐπάνω τῶν ὀδόντων πάνυ μαλακὰ ὄντα, οὖλα καλεῖται. Hippocrates dixit etiam *οὐλαί*: vid. Foesium.

887. **Ποῦ τὰ μαντεύματα;** "Ita et Eurip. Tro. 428. ποῦ δ' Ἀπόλλωνος λόγοι, οἳ φασιν κ.τ.λ. Sophocli ἵνα placuit in Œd. T. 952. Τὰ σέμν' ἵν' ἥκει τοῦ θεοῦ μαντεύματα; et 946. ὦ θεῶν μαντεύματα, Ἵν' ἔστε;" ABRESCH. Euripides, sive quis alius, ap. Plutarch. Consol. ad Apoll. p. 192. Ποῦ γὰρ τὰ σεμνὰ κεῖνα, ποῦ δὲ Λυδίης Μέγας δυνάστης Κροῖσος—; Anglice diceremus (*What is become of—?*)

888. **Πυθόχρηστος.** *Delphis effatus.* Eurip. Ion. 1232. Ὁ Πυθόχρηστος Λοξίου νεανίας. Vid. Gloss. in Agam. 1226. infra 928.

Ibid. * **Εὐόρκωμα.** *Jusjurandum religiose datum.* εὐορκέω est *religiose juro; non pejero:* εὐορκόω est *ad sanctum jusjurandum adigere.* Budæus affert ex Thucydide, ὥρκωσαν τοὺς στρατιώτας μεγίστους ὅρκους. Pollux I. 39. habet εὐόρκωτον. Sed dubitari potest an vera lectio apud Æschylum sit εὐορκήματα.

893. **Συγκαθεύδω.** *Condormio.* Sic in Eurip. El. 1150. νυμφεύσει δὲ κἀν Ἅιδου δόμοις, Ὥιπερ ξυνεῦδες ἐν φάει.

895. **Συγγήρημι.** *Simul senesco.* Simonid. de Mul. 36. Φίλη δὲ σὺν φιλεῦντι γηράσκει πόσει. Recte autem Schol. γηράναι: ἀπὸ τοῦ

γήρημι. In accentu peccarunt Piersonus ad Mœrin. p. 115. Elmsleius Sophocl. Œd. C. 870. scribentes γηρᾶναι. Eustathius in Od. Δ. p. 1490, 37. comparavit γήρημι, αἴτημι, et infinitivos δειπνάναι, ἀριστάναι. In Il. P. 197. ὁ δ' ἄρα Ϝῷ παιδὶ ὄπασσε Γήρας, aliqui ex veteribus scribendum putabant γηράς. Etymol. M. p. 230, 52. ἀπὸ τοῦ γηρῶ γίνεται γήρημι· ἡ μετοχή, γηράς, ὥσπερ ἵστημι ἱστάς· τὸ ἀπαρέμφατον, γηράναι, ὡς ἱστάναι. ἡ γενική, γηράντος, ὡς ἱστάντος οἷον, Γηράντων ἀνδρῶν καὶ ἡ δοτική,—γηράντεσσι τοκεῦσιν, (Hesiod. Op. 188.) ἀντὶ τοῦ τοῖς γηρῶσιν. ἡ αἰτιατική, Γηράντας τιμᾷν. ἐστὶ δὲ πρώτης καὶ δευτέρας συζυγίας· τὸ γηρᾷς, ὥσπερ τὸ πιμπλᾷς· οἷον πιμπλῶ, πιμπλᾷς, καὶ πιμπλεῖς. οὕτως οὖν καὶ γηρῶ, γηρᾷς, καὶ γηρεῖς. ἡ μετοχὴ [γηρείς] Γηρεὶς ἐν οἰκέουσιν—ἡ γενική, γηρέντος, ὥσπερ τιθέντος. Ξενοφῶν. οἷον, Ἀνδρὸς γηρέντος πολλὸν ἀφαυρότερος. ubi Sylburgius reponit Ξενοφάνης, et γηρεὶς ἐν οἰκίοισι. Glossam luculentam ex erudito aliquo grammatico, Oro fortassis, depromtam, exscribendam judicavi.

897. Παραίτιος. *Aliqua ex parte caussa.* quasi *a latere caussa.* Vide supra μεταίτιος 94.

901. Δορύξενος. Supra 554.

902. Πιπράσκω. *Vendo. Mercede accepta prodo:* vide notata ad 126. διχῶς autem, si genuinum sit, idem valere quod δίχα, i. e. *seorsum,* monuit Butlerus.

903. Τῖμος. *Pretium.* Vide notas. Archilochus LXXXVIII. πολλὸν δὲ πίνων καὶ χαλίκρητον μέθυ, Ἐσθίων θ' ὧν οὔτε τῖμον οὔτιν' εἰσενήνοχας.

905. * Μάτη. *Error.* Suppl. 827. φυγάδα μάταισι παλιθρόοις. Hesych. Μάταισι: ταῖς ματαιότησιν.

906. Ἐλέγχω. *Redarguo.* Supra 838.

911. Ἔγκοτος. Supra 387.

Ibid. Κύνες. *Furiæ.* Cur sic dictæ fuerint ipsæ declarant in Eum. 246. Τετραυματισμένον γὰρ ὡς κύων νεβρόν, Πρὸς αἷμα καὶ στε-

λαγμὸν ἐκμαστεύομεν. Eurip. El. 1349. κύνας Τάσδ' ἀποφεύγων στεῖχ' ἐπ' Ἀθηνῶν. Vid. Gloss. in Prom. 828. Stanleius contulit, præter Electræ locum, Orest. 255. et Hesych. Κυών: —οἱ δὲ τὴν Ἐριννύν. Confer Brunck. ad Sophocl. Œd. T. 391. Eurip. El. 1261. Δειναὶ δὲ Κῆρες, αἱ κυνώπιδες θεαί.

913. Πρὸς τύμβον. "Hæc non accipienda sunt ut Suppl. 122. ζῶσα γόοις με τιμῶ, quasi suum ipsa lessum caneret, quid enim sic erit μάτην? Sed τύμβον de Oreste capiendum, qui æque surdus est ac τύμβος. τύμβος hic pro *mortuo*, aut pro eo *qui nihil valet*, ut in Eurip. Med. 1218. Τίς τὸν γέροντα τύμβον ὀρφανὸν σέθεν Τίθησιν; Itaque frustra se lamentari ait Clytæmnestra, *tanquam* apud mortuum." BUTLERUS. Schol. παροιμίαν εἶναι τοῦτο φασί, πρὸς τύμβον κλαίειν καὶ πρὸς ἄνδρα νήπιον. ubi pro καὶ legendum ἤγουν.

914. Οὐρίζω. *Secundo flatu impello.* Supra 811. Vel si mavis σ'οὐρίζει legere, erit ab ὀρίζω *definio*: sed illud magis poeticum.

919. Ἐπακρίζω. *Ad summum pervenio. Finem facio.* ἐπ' ἄκρον ἦλθε, Schol. Hesych. Ἐπήκρισεν: ἐπ' ἄκρον ἤγαγε. τέλος ἐπέθηκε. Euripides dixit in Orest. 275. Τί δῆτα μέλλετ'; ἐξακρίζετ' αἰθέρα Πτεροῖς. ubi Schol. εἰς τὰ ἄκρα τοῦ αἰθέρος πέτεσθε. et Bacch. 677. ὑπεξήκριζον, *tacite summa attingebant*, vel *pene summa attingebant.*

920. Τλήμων Ὀρέστης. Orestem sic passim audire notavit Abreschius. Horatius dixit *tristis Orestes.*

Ibid. Αἱρέομαι. *Eligo: Lætus accipio.* Agam. 341. Πολλῶν δ' ἂν ἐσθλῶν τήνδ' ὄνησιν εἱλόμην, Sed legendum puto αἱτούμεθα, vel αἰτώμεθα.

921. Ὀφθαλμὸς οἴκων. Vid. Gloss. in Pers. 173. De πανώλεθρος dictum est ad Theb. 71.

923. * Βαρύδικος. *Graviter puniens.* Ποινά. Vid. ad. 934.

926. Εἰς τὸ πᾶν. Supra 672.

927. Πυθοχρήστης. Vide supra 888.

928. **Φραδή.** *Consilium.* Hesych. Φραδαῖσι: βουλαῖς. (MS. φράδεσι) et mox Φράδη: φράζε. λέγε—Φρονήσει: συνέσει. Binas glossas conjungendas esse censet Ruhnkenius: sed legendum puto, Φράδε: φράζε. λέγε. Φραδῇ: φρονήσει. συνέσει. Eurip. Phœn. 677. Παλλάδος φραδαῖς | γαπετεῖς δικῶν ὀδόντας | εἰς βαθυσπόρους γύας. Penacute scribitur ap. Pindar. Ol. XII. 13. τῶν δὲ μελλόντων τετύφλωνται φράδαι.

929. **Ἐπολολύζω.** *Ululatum ingemino.* Vox fœmineo clamori propria. Agam. 1207. ὡς δ' ἐπωλολύξατο Ἡ παντότολμος. Theb. 825. Πότερον χαίρω, κἀπολολύξω—; Vid. Gloss. in Theb. 254. In his omnibus locis usurpatur ὀλολύζω de clamore læto: item in Eurip. El. 686. Ὀλολύξεται πᾶν δῶμα, ubi vid. Seidler. et Gloss. in Agam. 27.

Ibid. **Δεσπόσυνος.** *Herilis.* Gloss. in Pers. 593. Eurip. Hec. 101. Τὰς δεσποσύνους σκηνὰς προλιποῦσα. Stanleius citat Aristoph. Thesm. 41. ἔνδον μελάθρων Τῶν δεσποσύνων μελοποιῶν.

930. **Τριβή.** *Adtritus.* Agam. 450. παλιντυχεῖ τριβᾷ βίου. Supra 737. Φίλον δ' Ὀρέστην, τῆς ἐμῆς ψυχῆς τριβήν. *Moram* significat in Prom. 660. Sophocl. Ant. 1078. Ægisthus et Clytæmnestra paternam Orestis hæreditatem consumendo adterebant.

931. **Μιάστωρ.** *Inquinator.* Hesych. Μιάστωρ: μύσαρος, λυμεών. Eurip. El. 687. Χ' ὅσοι στυγοῦσιν ἀνοσίους μιάστορας. Cf. Orest. 1600. In Eum. 178. significat *vindicem sceleris*, sicut et in Sophocl. El. 603. Eurip. Med. 1368.

932. ***Δύσοιμος.** *Lamentabilis.* Schol. δυσπορεύτου τύχης. Hesych. Δύσοιμος: ἐπὶ κακοῦ ἥκουσα, ἢ δύσοδος. Uterque igitur derivavit ex οἶμος, *via*. Ego potius duxerim ab οἴμη, vel οἶμος, *cantus*, ut sit idem ac δύσθροος, δυσβάϋκτος, δυσκέλαδος.

934. **Δολιόφρων.** *Dolos mente agitans.* Eurip. Iph. A. 1301. δολιόφρων Κύπρις, quam ποικιλόφρονα dixit Sappho. Hesych. λιόφρων: ἀπατεόφρων. Exprimit hæc vox Homericum δολοφρα-

α.

Ibid. Ποινά. *Pœna.* Hesych. Ποιναῖς: ἐφικταῖς Ἐρινύσι, τιμωρίαις. ubi Hemsterhusius corrigit Ποιναῖς φρικταῖς: Ἐρινύσι τιμωρητικαῖς. quod etsi non omnino probem, nihil tamen habeo quod præferam. Furiæ dicuntur Ποιναὶ in Eum. 323. Ποινᾶν κλύθ'. vel, si Musgravium sequimur, ἀλαοῖσι καὶ δεδορκόσι ποινάν. Varro ap. Non. IV. 418. *Tertia Pœnarum Infamia stans nexa in vulgi pectore, fluctuant intonsa coma, sordido vestitu, ore severo.* Val. Flacc. VII. 147. *Turbidus ut Pœnis, cæcisque pavoribus ensem Corripit, et sævæ ferit agmina matris Orestes.* Hæc exempla dedit Facciolati. Lex. v. *Pœna.*

936. Δίκα—Διὸς κόρα. Hesiod. Theog. 902. de Jove; Δεύτερον ἠγάγετο λιπαρὴν Θέμιν, ἣ τέκεν Ὥρας, Εὐνομίην τε, Δίκην τε, καὶ Εἰρήνην τεθαλυῖαν. Confer Arati Phæn. 96. Eratosth. Catast. p. 3. ed. Fell. et Schol. Germanici p. 46. ed. Buhle.

937. Προσαγορεύομεν τυχόντες καλῶς. *Recte adpellamus.* Non conjungenda sunt βροτοὶ τυχόντες, quod fecit Stanleius; sed προσαγορεύομεν τυχόντες, quod idem valet ac si dictum fuisset, καλῶς ἐτύχομεν προσαγορεύοντες. Hoc vidit Abreschius, qui recte interpretatur, *verum nomen adsecuti.*

939. Πνεώ. *Spiro.* Vid. Gloss. in Agam. 1206.

Ibid. Ἐν ἐχθροῖς. Vid. supra ad 216.

947. * Οὐρανοῦχος ἀρχά. *Cœleste imperium.*

949. Ψάλιον. *Frænum.* Hesych. Ψάλιον: κωλυτήριον, χαλινός. Prom 54. ψαλίον, penacutum habent MSS. Dionysii de Comp. Verb. p. 253. Schæfer. Quod ad metaphorum adtinet conf. Agam. 130. et Glossarium.

952. Παντελής. *Perfectus.* Supra 552.

955. Ἐλατήριον. *Purgatorium.* φάρμακον καθαρτικόν. Hesych. sic etiam Schol. Hinc herba quædam, cucumis agrestis, elaterium dicitur, ob vim ejus purgatricem. Plura dabit Foesius.

956. Εὐπρόσωπος. *Vultu lætus.* Sophocl. Adj. 1008. Ἡ *του* Τελαμών, *ὁ σὸς πατήρ, ἐμός θ' ἅμα, Δέξαιτ' ἂν εὐπρόσωπος ἵλεώς τ' ἴσως.* "Comparatio ducta est a talorum lusu, in quo jactus Veneris *εὐπρόσωπον κοίταν* sistit." SCHUTZ. Quid hoc sit non intelligo: rectius voces *πεσοῦνται πάλιν* ad talorum jactum refert Scholiasta.

957. Θρέομαι. *Lamentor.* Theb. 78. Agam. 1135. Suppl. 112. *Τοιαῦτα πάθεα μέλεα θρεομένα λέγω.*

960. Διπλῆν τυραννίδα, pro *δισσὼ τυράννω.* Res pro persona. Vid. infra 988. notata ad Theb. 599. Matthiæ. Gr. Gr. §. 429.

962. Σεμνός. *Augustus.* Gloss. in Agam. 176.

963. Ἐπεικάζω. *Assimulo. Conjicio.* Supra 12. 559. Herodot. IX. 32. *ὡς δὲ ἐπεικάσαι, ἐς πέντε μυριάδας συλλεγῆναι εἰκαζω,* ubi vide Wesselingium, hujus loci non oblitum.

964. Πίστωμα. *Fidei confirmatio.* (Angl. *A plighting of troth.*) *ὅρκοι ἐμμένει πιστώμασιν* idem est ac si dixisset, *ὁρκὸς μένει πιστός.* De fide conjugali Eum. 214. *Ἥρας τελείας καὶ Διὸς πιστώματα.*

965. Ξυνόμνυμι. *Conjuro.* Gloss. in Agam. 633.

969. Ξυνωρίς. *Jugum.* Hesych. Ξυνωρίδα: ζυγήν. ἐπὶ τῶν ἡμιόνων· ὀρεὺς γὰρ ὁ ἡμίονος. Absurde; quum sit a *ξυναείρω,* quod vere monuit Eustathius, p. 578, 36. Sæpius vero usurpatur de ipsa biga, vel de equis bijugibus, quam de jugo: Agam. 626. Valckenaer. ad Eurip. Phœn. 331.

970. Παρασταδόν. *Prope;* de eo dictum qui *παρίσταται, adstat. ἐκ τοῦ σύνεγγυς.* Hesych. Homer. Il. O. 22. *Λῦσαι δ' οὐκ ἐδύναντο παρασταδόν.* Od. K. 172. *ἀνέγειρα δ' ἑταίρους Μειλιχίοις Ϝεπέεσσι, παρασταδὸν ἄνδρα Ϝέκαστον.*

971. Στέγαστρον. *Operimentum.* Pollux X. 180. Abreschio laudatus; *καὶ στέγαστρον δὲ ὅστις ἐθέλει ὀνομάζειν, ᾗπερ ἡ πολλὴ χρῆσις τὴν στεγαστρίδα διφθέραν, τὸν σκύτινον τοῦτον χιτῶνα, κατα-*

φευγέτω ἐπὶ τὸν Αἰσχύλον εἰπόντα, Ὀστέων στέγαστρον. i. e. *pellem*, uti ingeniose locum explicuit Hemsterhusius. Ceterum post δείξατε subaudi ἠλίῳ. Sic Eurip. Or. 812. μελάνδετον δὲ φόνῳ | ξίφος ἐς αὐγὰς ἀελίοιο δεῖξαι. Phœn. 684. αἵματος δ' ἔδευσε | γαῖαν, ἅ νιν εὐείλοισι | δεῖξεν αἰθέρος πνοαῖς. Herc. F. 1207. ῥέθος ἀελίῳ δεῖξον. Hesiod. Op. 609. τότε πάντας ἀπόδρεπε Ϝοίκαδε βότρυς, Δεῖξαι δ' ἠελίῳ δέκα τ' ἤματα καὶ δέκα νύκτας. (Virg. G. II. 261. *Aquiloni ostendere glebas.*) Sophocl. El. 428. ἠλίῳ δείκνυσι τοὖναρ. Macho ap. Athen. VIII. p. 349. A. καὶ κυάθους πολλοὺς λαβών, Τῷ θ' ἠλίῳ τὴν κύλικα δείξας, συντόμως Πιὼν ἐκάθευδε. Vid. Misc. Obss. XI. p. 21.

972. Ἐποπτεύω. Supra 1.

975. Μετέρχομαι. *Prosequor.* Verbum forense. In judicio accusatus dicebatur ὁ φεύγων. Eurip. El. 1269. Νικᾷν ἴσαις ψήφοισι τὸν φεύγοντ' ἀεί. Accusator erat ὁ διώκων. Eurip. Or. 1548. Τὸν Ἑλένης φόνον διώκων. Noster Eum. 586. Ὁ γὰρ διώκων, πρότερον ἐξ ἀρχῆς λέγων, Γένοιτ' ἂν ὀρθῶς πράγματος διδάσκαλος. Exempla apud oratores scatent. μετέρχεσθαι igitur idem est ac διώκειν. Eurip. Iph. T. 14. τοὺς ὑβρισθέντας γάμους Ἑλένης μετελθεῖν. Alcmæonis fr. VII. Τὰ τῶν τεκόντων ὡς μετέρχεται θεὸς Μιάσματα. H. Stephanus citat ex Antiphonte, μετέρχομαι τὸν φονέα τοῦ πατρός. Idem valet μέτειμι supra 267.

977. * Αἰσχυντήρ. *Qui dedecore afficit. Stuprator.* Homer. Od. Θ. 26. Ἄρης—πολλὰ δ' ἔδωκε, λέχος δ' ἤσχυνε καὶ εὐνὴν Ἡφαίστοιο Ϝάνακτος. Stephanus laudat Lysiam, τοῖς παρὰ τοὺς νόμους τὰς ἀλλοτρίας καταισχύνουσι γυναῖκας. Sic Agam. 392. ἤσχυνε ξενίαν τράπε|ζαν κλοπαῖσι γυναικός. 1334. δόμων καταισχυντῆρσι, i. e. Ægistho et Clytæmnestra.

978. Μάομαι. *Comminiscor.* Supra 40.

Ibid. Στύγος. *Odium. Res odiosa.* Supra 387. Gloss. Theb. 650.

980. Τέως. *Aliquamdiu.* vel *Olim.* Plato Comicus ap. Schol. Aristoph. Nub. 109. Ὦ θεῖε Μόρυχε, τέως μὲν εὐδαίμων ἔφυς. Eupolis ap. Stob. XLIII. p. 239. Ἡμεῖς μὲν οὐχ οὕτω τέως φκοῦμεν, ὦ γέροντες.

Antiphanes ap. Ath. VI. p. 224. D. Ἐγὼ τέως μὲν ᾤμην τὰς Γοργόνας Εἶναί τι λογοποίημα. Aristoph. Plut. 835. κἀγὼ μὲν ᾤμην, οὓς τέως Εὐεργέτησα δεομένους, ἕξειν φίλους. Plato Rep. p. 330. D. καταγελώμενοι τέως, τότε δὲ κ. τ. λ. Cui simile est ap. Herodot. I. 11. ὁ δὲ Γύγης τέως μὲν ἀπεθωύμαζε τὰ λεγόμενα· μετὰ δέ, ἱκέτευε κ. τ. λ. cf. c. 82. et. VI. 112. fin. Eurip. Heracl. 727. ἐγὼ δ' οἵσω τέως, *tamdiu*. Thucyd. VI. 61. τέως μὲν ἐζήτουν τὸν Ἀλκιβιάδην, *aliquamdiu*. Exempla ex Platone protulit Ruhnkenius ad Timæi Lex. p. 256. Locutio autem est elliptica; nam revera significat τέως *tamdiu*, et supplendum est ἕως in apodosi sententiæ. Aristoph. Pac. 31. Ἔρειδε, μὴ παύσαιο μηδέποτ' ἐσθίων Τέως, ἕως σαυτὸν λάθοις διαῤῥαγείς. Alia ex Aristophane congessit Scholiasta Platonis p. 85. ed. Ruhnken.

981. Μύραινα. *Muræna.* (Angl. *a lamprey.*) Primam producit: Epicharmus Athen. VII. p. 312. C. Οὔτε γόγγρων τις παχήων, οὔτε μυραινᾶν ἀπῆς. versus est tetrameter trochaicus. Nicander ibid. D. Μυραίνης δ' ἔκπαγλον. Ex murænæ autem cum vipera coitu, genus murænarum nasci, quarum morsus erat letalis, tradit Andreas περὶ Δακετῶν ibidem citatus. Vid. Spanhem. ad Aristoph. Ran. 478. Hinc ad hominem malignum translatum est nomen. Photius, Μύραινα: καταφερής. (Suidas κατωφερής. utrumque probum.) ἀπὸ τοῦ ζῴου. Ὦ πρόδοτι, καὶ παραγωγέ, καὶ μύραινα σύ. ubi tamen non tam καταφερὴς significat, quam δηκτήριε. Hesych. Μύραινα: ἐπὶ τοῦ κακοῦ ἐλέγετο, ὡς ἔχιδνα. Utrumque, sicut Noster, conjunxit Aristophanes Ran. 473. Ἔχιδνά θ' ἑκατογκέφαλος, ἢ τὰ σπλάγχνα σου Διασπαράξει, πλευμόνων θ' ἁνθάψεται Ταρτησία μύραινα. Sophocl. Ant. 530. Σὺ δ', ἢ κατ' οἴκους, ὡς ἔχιδν', ὑφημένη, Λήθουσά μ' ἐξέπινες. Eurip. Alc. 309. Ἐχθρὰ γὰρ ἡ 'πιοῦσα μητρυιὰ τέκνοις Τοῖς πρόσθ', ἐχίδνης οὐδὲν ἠπιωτέρα. Andr. 271. Ἃ δ' ἔστ' ἐχίδνης καὶ πυρὸς περαιτέρω, Οὐδεὶς γυναικὸς φάρμακ' ἐξεύρηκέ πω Κακῆς. Vid. Valckenaer. ad Eurip. Phœn. 1030. Cum his confer Agam. 1022. τί νιν καλοῦσα δυσφιλὲς δάκος Τύχοιμ' ἄν; ἀμφίσβαιναν, ἢ Σκύλλαν τινα—;

982. Σήπω. *Putrefacio.* Homer. Il. Ω. 414. οὐδέ τί Fοι χρὼς σήπεται, οὐδέ μιν εὐλαὶ Ἔσθουσ'. Eurip. Phaeth. fr. IX. ἐν φάραγξι

σήπεται νεκύς. Etymologus deducit a σής, *vermis*. Radix fuit σάω, unde σαπρός, σαθρός.

983. Ἕκατι. *Propter*. Supra 430.

984. Εὐστομέω. *Recte eloquor*. Sensu diverso Sophocl. Œd. C. 18. εὐστομοῦσ' ἀηδόνες. i. e. καλῶς ᾄδουσι. De locutione τύχῳ μάλ' εὐστομῶν, vid. supra ad v. 12.

985. Ἄγρευμα. *Captura*. Theb. 603. sed in hoc loco significat ὄργανον ἀγρευτικόν. Schol. Ἄγρευμα: δίκτυον. Agam. 1015. Ἐντὸς δ' ἂν οὗσα μορσίμων ἀγρευμάτων. Eum. 459. ἀλλά νιν κελαινόφρων ἐμὴ Μητὴρ κατέκτα, ποικίλοις ἀγρεύμασι Κρύψασα. Hæc vestis dicitur δίκτυον Αἴδα Agam. 1084.

Ibid. * Ποδένδυτος. *Quo pedes circumdantur*. Fortius videtur quam ποδήρης, *ad pedes usque pertinens*. Mox, ποδιστῆρας πέπλους.

986. Δροίτη. *Vas balneatorium*. Vid. Gloss. in Agam. 1518. Etymologi et Eustathii locos, istic laudatos, Stanleius protulit ad hunc versum.

Ibid. * Κατασκήνωμα. *Integumentum*. Eum. 629. a Stanleio citatus; Τὰ πλεῖστ' ἀμείνον' εὔφροσιν δεδεγμένη Δροίτη, περῶντι λουτρά, καὶπὶ τέρματι Φᾶρος παρεσκήνησεν, ἐν δ' ἀτέρμονι Κόπτει πεδήσασ' ἄνδρα δαιδάλῳ πέπλῳ.

987. * Ποδιστήρ. *Pedes constringens*. Modum narrat Schol. τοὺς πλέον τῶν ποδῶν καθήκοντας. Xenoph. Anab. III. 4. 21. νυκτὸς ἵπποι αὐτῶν δέδενται, καὶ ὡς ἐπιτοπολὺ πεποδισμένοι εἰσί. Vid. Sturzii Lex. Xenoph.

988. Φηλήτης. *Fallax*. Hesych. Φηλήτῃσι: λῃσταῖς. Idem, Φιλήτης: κλέπτης, λῃστής. A vero aberrat Hemsterhusius ad Polluc. IX. p. 1120. qui et φιλήτης, et φηλήτης probat; et illud quidem, quod latrones "osculis amplexuque benigno deceptos homines trucidarent." Citat autem Senecæ locum Ep. 51. *Voluptates præcipue exturba, et invisissimas habe, latronum more, quos Philetas Ægyptii*

vocant: in hoc nos amplectuntur, ut strangulent. Laudat item Menandri fragmentum, δύ' οἰκίας Φηλῶν (s. φήλων) γερόντων, ὡς λέγεσ, ἀβελτέρων. Confer notata.

989. Ἀπαιόλημα. *Fraus.* i. e. *qui fraudat:* res pro persona; sicut supra 959. Aristoph. Nub. 726. Stanleio laudatus; Εὐρητέος γὰρ νοῦς ἀποστερητικός, Κἀπαιόλημα. Hesych. Ἀπαιόλημα: ἀποκάθαρμα, ἢ ἀποπάτημα (ἀπάτημα Abresch. ex Schol.) ἢ ἀποπλάνημα. Σοφοκλῆς. Idem, Ἀπαιόλη: ἀπάτη, ἀποστέρησις. Αἰσχύλος Περῥαιβοῖς. Eustathius in Il. B. p. 352, 34. a Sopingio adlatus; ἱστέον δὲ ὅτι ἀπὸ τοῦ ῥηθέντος αἰόλλω, καὶ ἀπαιόλη γίνεται, ἡ ἀπάτη, καὶ ἀποστέρησις. Αἰσχύλος. Τέθνηκεν αἰσχρὸς χρημάτων ἀπαιόλῃ. ἐκεῖθεν δὲ καὶ ἀπαιόλημα, τὸ ἀποπλάνημα καὶ ἀποκάθαρμα. ὁ καθαρολογήσας ἐν σαφηνείᾳ Σοφοκλῆς, ἅλημά τε ἁπλῶς τὸν δόλιον καὶ αἰμύλον Ὀδυσσέα λέγει. (Aj. 381.) Lex. ap. Bekker. p. 419, 13. Ἀπαιόλημα: ἀποπλάνημα, ἀποκάθαρμα. ἢ θεόν τινα ἀπατητικόν. Confer Lobeck. ad Ajacis locum p. 280. Sic Ulysses dicitur πάνσοφον κρότημα, (Valckenaer. in Adoniaz. p. 357.) κήδευμα pro κηδεμών, et alia ejusmodi.

Ibid. *Ἀργυροστερής. *Argento privans.* Sic ὀμματοστερὴς Eum. 938. ἡλιοστερὴς Sophocl. Œd. C. 314. omnia sensu activo. Cf. Glossar. ad 247.

990. Νομίζω. *Utor.* Supra 95. Abreschius laudat Eurip. Alcmæon. XIII. 2. τοὺς νομίζοντας τέχνην. Pindar. Isthm. II. 56. ἱπποτροφίας νομίζων.

991. Θερμαίνω. *Calefacio;* gaudio sc: Sophocl. Aj. 477. Οὐκ ἂν πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτόν, Ὅστις κεναῖσιν ἐλπίσιν θερμαίνεται. Eurip. El. 404. χαρᾷ Θερμαινόμεσθα καρδίαν. Sic Agam. 464. πυρωθέντα καρδίαν.

996. Μίμνοντι δὲ καὶ πάθος ἀνθεῖ. Oresten innui putat Butlerus, cujus in vultu quædam insaniæ vestigia jamjam videt Chorus. Hoc tamen vix concordat cum iis quæ postea loquitur Chorus ad v. 1020. Forte intelligendus est Ægisthus; sed nihil definio. Agam. 1540. μίμνει δέ, μίμνοντος ἐν χρόνῳ (θρόνῳ Elmsl.) Διός, | παθεῖν τὸν ἔρξαντα.

998. Βάπτω. *Tingo.* Abreschius confert Prom. 888. (ubi vid. Glossar.) Sophocl. Aj. 94. Lycophr. 1121. Εἰς σπλάγχν' ἐχίδνης αὐτόχειρ βάψει ξίφος. Sed hæc sunt in sensu plane diverso. Recte Butlerus, " hæc vestis testatur se ab Ægisthi ense tinctam esse."

999. Κηκίς. *Id quod tingit.* Supra 262. ξυμβάλλεται autem *concurrit.*

1000. Ποίκιλμα. *Vestis acu picta,* sive *variis coloribus tincta.* Vid. Gloss. in Agam. 896. De ipsa pictura Homerus Il. Z. 294. πέπλον—Ὅς κάλλιστος ἐὴν ποικίλμασιν.

1004. Ἄζηλος. *Non invidendus.* Gloss. in Prom. 146. φρουρὰν ἄζηλον ὀχήσω.

1005. Ἀσινής. *Illæsus.* Eum. 315. prout recte edidit Burgesius, Τὸν μὲν καθαρὰς χεῖρας προνέμοντ' Οὔτις ἐφέρπει μῆνις ἀφ' ἡμῶν, Ἀσινὴς δ' αἰῶνα διοιχνεῖ. ubi legendum suspicatur aliquis ἀσινῆ. Dioscorides Anthol. p. 235. Εὐαίων' ἀσινῆ τείνοις βίον. Confer Gloss. in Theb. 826.

1006. Διὰ παντός. *Ad finem usque;* Prom. 290. τοὺς σοὺς δὲ πόνους Χρήζω διὰ παντὸς ἀκοῦσαι. Eum. 972. Νικᾷ δ' ἀγαθῶν Ἔρις ἡμετέρα διὰ παντός. Eurip. Alc. 908. ἐξὸν ἀτέκνοις Ἀγάμοις τ' εἶναι διὰ παντός. Conf. Iph. T. 1117. Thucyd. I. 85. II. 93. VII. 61. Gloss. vet. Διὰ παντός: *Sempiternum: per ævum.*

Ibid. Ἄτιμος. *Impunitus.* ἀτιμώρητος, Schol.

1008. Ὅποι τελεῖ. *Ad quem finem devenient.* Theb. 656. Τάχ' εἰσόμεσθα τἀπίσημ' ὅπη τελεῖ. Ald. et Rob. ὅποι, quod repositum velim. Suppl. 611. Ἔνισπε δ' ἡμῖν ποῖ κεκύρωται τέλος, Δήμου κρατοῦσα χεὶρ ὅπᾳ πληθύνεται. vid. supra 521. Infra 1062. Eurip. Tro. 1036. ἵν' εἰδῇς οἷ τελευτήσω λόγον.

1009. Ἠνιοστροφέω. *Aurigo.* Eurip. Phœn. 176. ἅρμα λευκὸν ἡνιοστροφεῖ. Substantivo, ἡνιοστρόφος, utitur Sophocles El. 731. Ceterum Stanleius confert Prom. 908. Ἔξω δὲ δρόμου φέρομαι, λύσσης Πνεύματι ἀργῷ, γλώσσης ἀκρατής.

1011. Δύσαρκτος. *Ægre regendus.* Contra in Pers. 197. *χἠ μὲν τῇδ' ἐπυργοῦτο στολῇ, Ἐν ἡνίαισί τ' εἶχεν εὔαρκτον στόμα.*

1012. Ὑπορχέομαι. *Ad cantum saltare.* Proclus Chrestom. p. 345. *Ὑπόρχημα δέ, τὸ μετ' ὀρχήσεως ᾀδόμενον μέλος ἐλέγετο. καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τὴν ὑπὸ ἀντὶ τῆς μετὰ πολλάκις ἐλάμβανον.* (vid. Matthiæ. Gr. Gr. §. 592. *β.*) Quartus pæon, *ὁ ἐκ τριῶν βραχειῶν καὶ μακρᾶς*, dicebatur *ὑπορχηματικός*, quia aptus saltantibus videbatur: Schol Hephæst. p. 161. ubi vid. Gaisford. Lucian. de Salt. T. II. p. 278. *τὰ γοῦν τοῖς χοροῖς γραφόμενα τούτοις* (in Delo ad tibiam peractis) *ᾄσματα, ὑπορχήματα ἐκαλεῖτο.* Etymol. M. p. 690, 7. *ὑπορχήματα, ἅτινα πάλιν ἔλεγον ὀρχούμενοι καὶ τρέχοντες κύκλῳ τοῦ βωμοῦ, καιομένων τῶν ἱερείων.* Athenæus XIV. p. 631. C. *ἡ δὲ ὑπορχηματικὴ ἐστιν, ἐν ᾗ ᾄδων ὁ χορὸς ὀρχεῖται.* Hinc satis defenditur hujus loci lectio vulgata ᾄδειν. Conferri potest Eustathius ad Od. Θ. p. 1597, 18. ex Athenæo proficiens.

1013. Ἕως. *Dum.* Vid. Gloss. in Pers. 434. Agam. 1410.

1015. Θεῶν στύγος. *Diis invisa.* Theb. 650. *Ὦ θεομανές τε καὶ θεῶν μέγα στύγος.* ubi vide Gloss. Supra 978. Eum. 641. *Ὦ παντομισῆ κνώδαλα, στύγη θεῶν.*

1016. Φίλτρον. *Incitamentum*, proprie *amoris*, hic vero τόλμης. Schol. *καὶ τὰς ἐπιθυμίας τῆς τόλμης φημὶ τὸν Ἀπόλλωνα χρήσασθαί μοι.*

Ibid. Πλειστηρίζομαι. *Maximi æstimo.* Notior forma erat πλειστηριάζειν, quod idem valet ac *ἀνατιμᾶσθαι, καὶ τὸ τῷ πλέον δόντι θέλειν πιπράσκειν*, teste Polluce VII. 14. Conf. auctores adlegatos ad Hesych. v. Πλειστηριαζόμενος. Recte igitur Schol. interpretatur, *καυχῶμαι.*

1017. Πυθόμαντις. *Pytho oracula edens.* Sophocl. Œd. T. 965. Τὴν Πυθόμαντιν ἑστίαν.

1020. Ἐφίκνεομαι. *Adsequor.* Hesych. Ἐφικνεῖται: *καταλαμβάνει.* Ἐφικνούμενος: *νοῶν.* Cum genitivo construitur. Adpositum [illegible] ex Isocrate citat H. Stephanus in Thesauro T. I. p. 1684. E.

τότε μὲν γὰρ ᾤμην ἀξίως δυνήσεσθαι περὶ τῶν πραγμάτων εἰπεῖν· νῦν δὲ οὐκ ἐφικνοῦμαι τοῦ μεγέθους αὐτῶν, ἀλλὰ πολλά με διαπέφευγεν ὧν διενοήθην. et Demosth. ὅλως δὲ οὐδ' ἂν εἷς ἐφικέσθαι τῷ λόγῳ δύναιτο τῶν ἐκεῖ κακῶν ὄντων. Ceterum τόξῳ metaphorice posuit, sicut in Agam. 611. Ἔκυρσας, ὥστε τοξότης ἄκρος, σκοπῶν, quod notavi Butlerus: vide ibi Glossarium.

1022. Θαλλός. *Ramus viridis*, olivæ sc: quem gerere solebant supplices. Hesych. Θαλλός: κλάδος ἐλαίας. Eurip. Suppl. 10. Ἱκτῆρι θαλλῷ. Eumen. 43. Orestem depingit Pythia, νεοσπαδὲς ξίφος Ἔχοντ', ἐλαίας θ' ὑψιγέννητον κλάδον, Λήνει μεγίστῳ σωφρόνως ἑστεμμένον, Ἀργῆτι μαλλῷ. Confer Sophocl. Œd. T. 3. ubi vide Musgravii notata; qui tamen falsus est de εἰρεσιώνῃ, quæ a ramo supplicatorio longe erat diversa. Hos autem ramos gestabant qui oraculum Delphicum ob aliquod infortunium consulturum ibant. Herodot. VII. 141. quum Athenienses responsum sinistrum tulissent, Timon Delphicus συνεβούλευέ σφι, ἱκετηρίας λαβοῦσι, δεύτερα αὖτις ἐλθόντας χρᾶσθαι τῷ χρηστηρίῳ ὡς ἱκέτας.

1023. Ἵδρυμα. *Delubrum*. Gloss. in Agam. 330. μεσόμφαλον. Gloss. in Theb. 744. Templum dicitur ἄστεος ὀμφαλὸς Pindar. Dithyr. fr. p. 50. Vid Boeckh. in Mus. Crit. Cantab. T. II. p. 620.

1024. Ἄφθιτος. *Immortalis*. Schol. πυρός τε φέγγος: τὸ ἐν Παρνάσσῳ. Virg. Æn. II. 297. *Æternumque adytis effert penetralibus ignem*. Stanleius citat Callim. H. Apoll. 83. de hoc igne sempiterno abiete sola nutrito: item Plutarch. Num. p. 66. qui memorat πῦρ ἄσβεστον Πυθοῖ καὶ Ἀθήνησιν, et Strabon. IX. p. 396. ὅ τε ἀρχαῖος νεὼς ὁ τῆς Πολιάδος, ἐν ᾧ ὁ ἄσβεστος λύχνος. Extinctus fuit hic ignis, templo a Medis incenso, bello item Mithridatico atque Romanorum civili. Lucernarum perennium catalogum satis amplum ex Liceto protulit Hoffmannus in Lexico v. *Lucerna*.

1029. Ἀλήτης. *Erro*. Agam. 1253. Φυγὰς δ' ἀλήτης, τῆσδε γῆς ἀπόξενος, Κάτεισιν.

1030. Κλήδων. *Fama*. Supra 498.

1031. Ἐπιζεύγνυμι. *Obstringo.* Proprie *equos curribus adligo.* Eum. 404. Πώλοις ἀκμαίοις τόνδ' ἐπιζεύξασ' ὄχον.

1032. Φημή. *Vox. Omen quod per vocem fiebat.* Vid. ad Prom. 495.

Ibid. Ἐπιγλωσσάομαι. *Lingua ominor.* Gloss. in Prom. 964.

1034. Εὐπετῶς. *Facile,* vel *Fauste.* Vid. ad Pers. 99.

1035. Γοργόνες. Gloss. in Prom. 824. Δρακοντόμαλλοι Γοργόνες βροτοστυγεῖς. Eum. 48. de Furiis, Οὗτοι γυναῖκας, ἀλλὰ Γοργόνας λέγω. Apollodorus II. 4. εἶχον δὲ αἱ Γοργόνες κεφαλὰς μὲν περιεσπειραμένας φολίσι δρακόντων. Hæc dedit Stanleius. Vid. Athen. V. p. 221. A. B.

1036. Φαιοχίτων. *Pulla veste indutus.* Stanleius laudat. Pausan. VIII. 34. de Eumenisi, ταύτας τὰς θεάς, ἡνίκα τὸν Ὀρέστην ἔκφρονα ἔμελλον ποιήσειν, φασὶν αὐτῷ φανῆναι μελαίνας. Diog. Laert. VI. 102. de Menedemo Cynico, cui, Furias imitanti, χιτὼν erat φαιὸς ποδήρης. (conf. Suid. in v. Φαιός.) Strabon. III. p. 175. de incolis Cassiteridum, qui Furiis similes describuntur, μελάγχλαινοι, ποδήρεις ἐνδεδυκότες χιτῶνας. et Eumen. 52. φαιὸς autem erat color compositus ex nigro et albo, qualis erat murium, (Angl. *dun*) teste Etymologo, quem citat Stanleius.

Ibid. * Πλεκτανάω. *Spiris implico.* Theb. 490. Ὀφέων δὲ πλεκτάναισι περίδρομον κύτος. vid. supra 246. πλεκτάνην κάπνου dixit Aristoph. Av. 1714. πλεκτάνην πυρός noster in Orithyia. πλεκτάναι dicuntur polypodum cirri vel brachia. Furiarum *intorti capillis angues* memorantur multis in locis, a nemine tamen ante Æschylum, qui primus σφισὶ δράκοντας ἐποίησεν ὁμοῦ ταῖς ἐν τῇ κεφαλῇ θριξὶν εἶναι, teste Pausania I. 28. a Stanleio adlegato.

1039. Στροβέω. *Circumago.* Supra 197. Hesych. Στροβῆσαι: ἐκφοβῆσαι.

1041. Ἔγκοτος. Supra 387. κύνες, supra 911.

1042. Ποταίνιος. *Recens.* Gloss. in Prom. 102.

1044. Πληθύω. *Abundo.* Agam. 842. ὡς ἐπλήθυον λόγοι. Suppl. 599. Δημοῦ κρατοῦσα χεῖρ ὅπου πληθύεται. Lege πληθύνεται. Nempe tres erant Furiæ; Orestes vero, qui jam insanire cœperat, plures videt.

1046. De nominativo pendente alibi dictum; sed conferri debet Eurip. Iph. T. 954. Ἐλθὼν δ' ἐκεῖσε, πρῶτα μέν μ' οὐδεὶς ξένων Ἐκὼν ἐδέξαθ', ὡς θεοῖς στυγούμενον.

1050. Ἀλλ' εὐτυχοίης. "Nostrum aperte imitatus est Sophocles Œd. T. 1492. Ἀλλ' εὐτυχοίης· καί σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ Δαίμων ἀμείνων ἢ 'μὲ φρουρήσας τύχοι. Et sic ἀλλ' εὐτυχοίτην Eurip. Iph. A. 716. 1557. Iph. T. 841." ABRESCH.

1051. Καίριος. *Opportunus.* Supra 574. Gloss. in Theb. 1. Vel significat *mortalis*, sicut in locutione καιρία πληγή. Vid. ad Ag. 1263. Ceterum post hunc versum e scena furibundus se proripit Orestes; quod monet Butlerus.

1054. * Γονίας. *Ventus ex γόνῳ* vel *γονῇ spirans.* i. e. *ex familiæ stirpe.* Ventorum nomina in ίας desinentia ab aliis nominibus formantur: e. g. Ἑλλησποντίης Herodot. VII. 188. sic dicebant Solanum incolæ litoris Magnesii, quia ab Hellesponto flabat. Στρυμονίης ἄνεμος κυματίης ibid. VIII. 118. qui a Strymone spirans fluctus excitabat. Καικίας sic dictus quia a Καΐκῳ ποταμῷ flabat, testibus τῷ Τεχνικῷ ap. Eustath. in Il. M. p. 890, 17. Hesychio v. Καϊκίνης, (ubi legendum Καικίης.) ἐτησίαι, *venti annui*, omnibus noti. Phrynichus App. Soph. p. 55, 25. Ὀρνιθίας χειμών: ὃν οἱ ὄρνιθες προσημαίνουσι — Ἀριστοφάνης· ὥσπερεὶ χειμὼν ἄρα Ὀρνιθίας εἰς τὴν ἀγορὰν ἐλήλυθας. (Ach. 876.) Hinc facete in Eq. 434. quum Cleon vento se comparasset, Chorus exclamat, ἄθρει, καὶ τοῦ ποδὸς παρίει, Ὡς οὗτος ἤδη Καικίας καὶ Συκοφαντίας πνεῖ. Sed vide notata ad hunc versum.

1055. * Παιδοβόρος. *Nativorus.* Agam. 1490. πάχνᾳ κουροβόρῳ. "In usu sunt" inquit Valckenaerius ad Eurip. Phœn. p. 428.

" ἀνδροβόρος et ἀνδροβρώς. Thyestes fuit παιδοβόρος, ut Saturnus dicitur παιδοβρώς." Hac voce παιδοβρὼς utitur Lycophron 347.

1058. * Λουτροδαΐκτος. *Balneo occisus.* Vid. Agam. 1077. Eurip. El. 157.

1060. Τρίτος σωτήρ. Nempe Orestes. Jovem intelligit Spanhemius ad Aristoph. Plut. 1176. ut in Eum. 756. Παλλάδος καὶ Λοξίου Ἑκατι, καὶ τοῦ πάντα κραίνοντος τρίτου Σωτῆρος. Suppl. 27. Καὶ Ζεὺς σωτὴρ τρίτος. Vid. Gloss. in Agam. 237. Et inest fortasse allusio quædam ad Jovem Sospitatorem.

1062. * Μετακοιμίζομαι. *Interquiesco.* Sicut apud Homerum μεταπαύομαι. Il. P. 373. μεταπαυόμενοι δὲ μάχοντο. Vel simpliciter *post quiesco*, ut μετακλαίειν est *post lacrymare*; Iliad. Λ. 763.

FINIS GLOSSARII IN CHOEPHOROS.

INDEX

IN

GLOSSARIUM.

A.

Ἄγαλμα 194.
ἀγείρω 628.
ἀγέλαστος 27.
ἀγκάλη 579.
ἀγλάϊσμα 187.
ἄγος 578.
ἄγρευμα 985.
ἀδειμάντως 759.
ἀδειμάτως *ibid.*
ἄζηλος 1004.
ἀήτης 386.
ἀθέρμαντος 619.
αἰγίς 584.
αἵματα 60.
αἱματοσταγής 829.
αἰνέω 703.
αἴνιγμα 874.
αἰνοπάτηρ 309.
αἱρέομαι 920.
αἰσχυντήρ 977.
αἴτιος 266.
αἰχμή 620.
αἰών, *vita*, 467.
ἀκμάζει 714.
ἄκρατος 570.
ἀκτή 710.
ἀλήτης 1029.
ἀλκῇ πεποιθώς 230.
ἀλλ' εὐτυχοίης 1050.
ἀμαυρός 151. 840.
ἀμείβομαι 780.
ἀμείβω 563.
ἄμισθος 721.
ἀμός 422.
ἄμοτος 464.
ἀμυγμός 22.
ἀμφίβληστρον 485.
ἀμφιθαλής 388.
ἀμφιλαφής 325.
ἀμφίπτολις 68.
ἀμφιταρβής 540.
ἀμφιχάσκω 538.
ἀνάγκα ἀμφίπτολις 68.
ἀνάκτωρ 351.
ἀναλυτήρ 152.
ἀναπτερόω 223.

ἀναστατήρ 297.
ἀναφέρω 441.
ἀνδροδαΐκτος 847.
ἀνδροκμής 876.
ἀνδρών 700.
ἀνήκεστος 509.
ἀνταῖος 580.
ἀνταλλάσσομαι 127.
ἀντίδουλος 129.
ἄντικρυς 186.
ἀντλέω 736.
ἀνύτομαι 845.
ἄνω, *perficio*, 786.
ἀπαιόλημα 989.
ἀπείργω 561.
ἀπέρωτος ἔρως 591.
ἀπεύχετος 149. 615.
ἀποζεύγνυμι 664.
ἀποπτύω 191.
ἀπορφανίζω 243.
ἀποστατέω 812.
ἀποψιλόω 683.
ἀπριγδόπληκτος 419.
ἀπροβούλως 610.
ἄπτω μάχην 855.
Ἄρειος 417.
ἀργυροστερής 989.
ἀρκούντως ἔχει 879.
ἀρτίκολλος 572.
ἀρχικός 254.
ἄσαντος 416.
ἀσινής 1005.
ἄσκοπος 802.
ἀσσύτερος 420.
ἀστρόφοις ὄμμασι 93.
ἄτιμος cum genitivo 402.
—— *impunitus*, 1006.
ἀτρίακτος 333.
αὐταρκής 745.
ἀϋτέω 868.
ἀϋτή 556.
αὐτόκωπος 157.
αὐτὸς ἐκεῖνος 202.
αὐτὸς οὗτος ibid.
αὐτόφορτος 663.
ἄφερκτος 440.
ἄφθιτον πῦρ 1024.
ἄφραστος 180.
ἀχάλκευτος 486.
ἀχηνία 295.
ἀωρόνυκτος 31.
Æschyli Πρόπομποι 21.
Anastrophe 70.

B.

Βαθύζωνος 163.
Βακχεία 686.
βαλός 563.
βάπτω 998.
βαρύδικος 923.
βλέπων, *vivens*, 831.
βοτόν 741.
βούθυτον ἦμαρ 255.
βούλιος 660.
βρίζω 884.
βροτοστυγής 46.

βρύω 58.
βυσσόφρων 640.

Γ.

Γαμήλευμα 614.
γάποτος 91. 158.
γέ, scilicet, 89.
γέρων, vetustus, 792.
γήρημι 895.
γλώσσης χάριν 260.
γνάθος morbi 274.
γναφεύς 748.
γοητής 808.
γονίας 1054.
Γοργόνες 1035.
γράφεσθαι ἐν φρεσί 443.
γραφὴ vestium 226.
γυναικόβουλος 616.

Δ.

Δάημι 594.
δαΐζω 390.
δαιμονάω 558.
δαιμονίζομαι ibid.
δαίμονος πειρῶμαι 506.
δαίω 851.
δάκος 523.
δακρύω ὑφ' εἱμάτων 75.
δαλός 598.
δάφοινος 598.
δεσπόσυνος 929.
δι' αἰῶνος 24.
διὰ παντός 1006.
δι' ὠτῶν 51.
διαλγής 62.
διαμπερές 374.
διανταῖος 178. 360.
διαπόντιος 346.
διαῤῥύδην 61.
διαφέρω 62.
Δίκα θυγατὴρ Διός 936.
δικάστης 114.
δίκην 189.
δικηφόρος 114.
δίφροντις 190.
διψάω 744.
διώκων, ὁ, 975.
δμωαὶ γυναῖκες 78.
δνοφερός 797.
δολιόφρων 934.
δορίτμητος 341.
δορύξενος 554.
δορυσθενής 154.
δράσαντι παθεῖν 307.
δριμύς 386.
δροίτη 986.
δύα 435.
δύσαρκτος 1011.
δύσθεος 518.
δυσμαθέω 219.
δύσοιμος 932.
δυσπάλαιστος 680.
δυστερπής 271.
δυσφιλής 1045.
δυσχείμερος 265.
δύσχιμος 180.

E.

Ἐγκοτέω 37.
ἔγκοτος 387. 911. 1041.
εἰδώλιον 64.
εἰδότας καλούμεθα 195.
εἶεν 645.
εἰκάζω 623.
εἰκώς 552.
εἰς ἕν 293.
εἰς τὸ πᾶν 672. 926.
εἶχε, *poterat*, 193.
ἐκ μητρός 416.
ἐκ νυκτῶν 282.
ἐκ φρενός 101.
ἕκατι 207. 430. 983.
ἐκδρακοντοῦμαι 542.
ἔκει, *in Orco*, 353.
ἐκεῖνος αὐτός 202.
ἐκπαγλέομαι 211.
ἔκπαγλος 541.
ἐκπέραμα 643.
ἐκπλαγῆναι 227.
ἐκποδών· 18. 681.
ἐκφορά 424.
ἐλατήριον 955.
ἐλέγχω 838. 906.
ἐλκαίνω 830.
ἔμμοτος 464.
ἔμπας 384.
ἔμπορος 649.
ἐμπρέπω 350.
ἐν γένει 281.
ἐν ἔργῳ 156.
ἐν κακοῖς γελᾶν 216.
ἐν μέρει 326.
ἔνδον γενέσθαι 227.
ἔννομος 476.
ἐντελής 244.
ἐντὸς ἑαυτοῦ 227.
ἐξ ὕπνου 30.
ἐξαλείφω 496.
ἐξέσθω 275.
ἐξηγέομαι 112.
ἐξορθιάζω 265.
ἔξω δρόμου 507.
ἔξω πηλοῦ 685.
ἐπαγγέλλω 207.
ἐπακρίζω 919.
ἐπαμβατήρ 274.
ἐπανατέλλω 276.
ἐπανθίζω 144.
ἐπάργεμος 653.
ἐπασσυτεροτριβής 420.
ἐπαϋτέω 814.
ἐπεί, *ex quo*, 599.
ἐπεὶ τί —; 207.
ἐπεικάζω 12. 559. 963.
ἐπεικώς 657.
ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῇ 870.
ἐπιγλωσσάομαι 1032.
ἐπιζεύγνυμι 1031.
ἐπιθεάζω 842.
ἐπιθοάζω ibid.
ἐπίκοτος 618.
ἐπιπάλλω 156.
ἐπιῤῥοθέω 421.

ἐπίσκοπος 120.
ἐπιστέλλω 764.
ἐπίστρεπτος 344.
ἐπιτύμβιος 328.
ἐπίφορος 799.
ἐπολολύζω 929.
ἐποπτεύω 1. 482. 972. 1050.
ἐπώνυμος 184.
ἐπωπάω 681.
ἔρκειος 553. 641.
Ἑρμῆς πομπαῖος 612.
—— χθόνιος 1. 715.
ἔρυμα 148.
ἐσῆγον αἶσαν pro ἦγον ἐς αἶσαν 70.
ἔσθω 275.
ἐσταλμένος 754.
ἔστιν ἔχον pro ἔχει 233.
εὐβόλως 684.
εὔδειπνα 477.
εὐθήμων 78.
εὔθοινος 251.
εὔμορφος 483.
εὖνις 241. 781.
εὐξύμβολος 164.
εὐόρκωμα 888.
εὐπετῶς 1034.
εὐπρόσωπος 956.
εὔσκοπος 682.
εὐστομέω 984.
εὔφημος 573.
ἔφεδρος 853.
ἐφετμή 294. 673.
ἐφικνέομαι 1020.
ἐφίμερος 827.
ἔφλαδον 26.
ἐφοδεύω 716.
ἔχιδνα 241.
ἕως 1013.

Z.

Ζημία 269.

H.

Ἥλιξ 598.
ἡμερεύω 698.
ἡνιοστροφέω 1009.
ἧσω 555.

Θ.

Θαλλός 1022.
θεμίστως 634.
θερμαίνω 991.
θερμολουσία 658.
Θεστιάς 596.
θεωρός 240.
θηλυκρατής 590.
θῆλυν ἀρσένος τε γόνον 495.
θηρίων γραφή 226.
θρέομαι 957.
θροέω 815.
θρόμβος 526.

I.

Ἰαλτός 20. 490.
-ιας, ventorum nomina in 1054.
ἵδρυμα 1023.

ἰσόμοιρος 313.
ἰυγμός 24.
ἰχνοσκοπέω 222.

Κ.

Καθάρματα 92.
καθαρμός 1046.
καὶ πῶς; 764.
καινίζω 485.
καίριος 574. 1051.
καλύπτρα 797.
καναχές 146.
καρανόω 521. 693.
κατ' ἄκρας 679.
κατὰ στόμα 565.
καταινέω 694.
κατάπτυστος 622.
κατασκαφή 45.
κατασκήνωμα 986.
καταφθορά 205.
κατέρχομαι 3.
κατορθόω 505.
κεδνός 689.
κεκλαυμένος 719.
κεκλῆντο 315.
κελαινοῦμαι 407.
κέλευθος 343.
κήδειος 81. 220. 531.
κηκίς 262. 991.
κηροσπάθητος 226.
κήρυξ Mercurius 159.
κηρύσσω θεούς 118.
κιγχάνω 612.
κινύσσομαι 190.
Κίσσιος 417.
κίω 68.
κληδών 498. 1030.
κλυδώνιον 177.
κλωστήρ 500.
κνισωτός 478.
κνώδαλον 579.
κομίζω 256.
κομμός 417.
κόπανον 847.
κόρση 276.
κρείσσων χρυσοῦ 366.
κρεκτός 808.
κρίνω 535.
κριτὴς ὀνείρων 34.
κρύβδα 171.
κτίζω 435. 1047.
κῦμα, *fœtus*, 122.
κύνες, Furiæ, 911. 1041.
κυνόφρων 611.
κυρέω 207.
κυπτός 761.

Λ.

Λακίς 25.
λακπατέω 632.
λαμπάς 582.
λαμπτήρ 530.
λαὲξ πατέω 632.
λάχος 355.
λέβης 674.
λειχήν 275.

λίβος 441.
λινοφθόρος 25.
λίψ 286.
λιψουρία 744.
λοιγός 396.
λουτροδάϊκτος 1058.
λοχίτης 756.
λυμαντήριος 752.
λύσσα 282.
λύτρον 43.
Lex talionis 307.

M.

Μαῖα 40.
μαίομαι 774.
μάομαι 40. 596. 878.
μάραγνα 369.
μασχαλίζω 433.
ματεύω 213. 879.
μάτη 905.
μεγασθενής 263.
μείλιγμα 13.
μελάγχιμος 9.
μεταίτιος 94.
μετακοιμίζομαι 1063.
μέτειμι 267.
μετέρχομαι 975.
μέτοικος 672.
μητρόθεν 599.
μηχανορραφέω 215.
μιάστωρ 931.
μόριμος 355.
μόρσιμον, τό, 97.
μοτόν 464.
μοχλός 866.
μύραινα 981.
μυχός 440.
Mammas denudare 884.
Meleagri historia 596.
Mortuorum cœnæ 476.

N.

Νεάγγελτος 724.
νεοκρᾶς 338.
νεοσσός 250.
νηλεῶς 286.
νῆστις 244.
νομίζω, usurpo, 95. 990.
νόμος 418.
νοσφίζω 48. 432. 610.
νοῦς ὁρᾷ 941.
νύκτες 282.
νυκτίπλαγκτος 517. 738.
νύχιος 716.
νωμάω 157.
Nominativus pendens 513.

Ξ.

Ξιφηφόρος 575.
ξιφοδήλητος 717.
ξυνέμπορος 202.
ξυνόμνυμι 965.
ξυνωρίς 969.
ξυροῦ ἄκμη 870.

O.

Οἶκτος 405.
ὀλολυγμός 381.
ὁμαυλία 590.
ὁμήγυρις 8.
ὀμματόω 841.
ὁμόπτερος 168.
ὀξυπευκής 630.
ὀξύχειρ 21.
ὀπάων 757.
ὀπισθόπος 701.
ὁπλίζομαι 537.
ὅποι τελεῖ 1008.
ὅπως μὴ cum futuro 250.
ὄρεγμα 420.
ὄρθιος 738.
ὀρθόθριξ 29.
ὅρμος 607.
ὀρχέομαι de corde 161.
ὀτοτύζω 321.
οὐδὲν ὡς αὐτὸν πεύθεσθαι 836.
οὖθαρ 525.
οὖλα 885.
οὐρανοῦχος 947.
οὐρίζω 311. 914.
οὔριος 800.
οὐριοστάτης 807.
ὀφθαλμὸς οἴκων 921.
ὄψανον 527.

Π.

Παγκληρία 479.
παιάν 145. 337.
παιδοβόρος 1055.
παλαίτερος 638.
παλίμποινα 780.
παλίντονος 155.
πάλλομαι 404.
πάμφθαρτος 290.
πανάρκετος 63.
πανδίκως 669.
πάνδοκος 650.
πανοιζύς 44.
πανοίμοι 862.
παντελής 552. 952.
πάομαι 185.
παρὰ θεῶν 116.
παραίτιος 897.
παρ' οὐδέν 687.
παρανικάω 591.
παρασταδόν 970.
πατροστερής 247.
παχνόω 77.
πεδαίχμιος 581.
πεδάορος 582.
πεδάρσιος 832.
πεδοβάμων 583.
πειρά 847.
πεισίβροτος 356.
πέλανος 86.
πεπραμένος 126.
περίδειπνον 476.
Περσέως καρδία 317.
πευκήεις 381.
πίομαι 570.
πιπράσκω, prodo, 902.

πισσήρης 262.
πιστά 391.
πίστωμα 964.
πλάστιγξ 214.
πλειστηρίζομαι 1016.
πλεκτανάω 1036.
πλεκτή 242.
πλέκω 214.
πλεύρωμα 674.
πληθύω 1044.
πλημμυρίς 180.
πλόκαμος θρεπτήριος 6.
πλουτογηθής 788.
πνέω κότον 939.
ποδαπός 567. 645.
ποδένδυτος 985.
ποδιστήρ 987.
ποδώκης 568.
ποῖ; participio subaudito, 720.
ποίκιλμα 1000.
Ποινά 934.
πολεμίστρια 418.
πολισσονόμος 851.
πολυκρατής 400.
πολυσινής 440.
πολύχωστος 348.
πομπός 80.
πόρος 63.
ποταίνιος 1042.
ποῦ τὰ μαντεύματα; 887.
πράσσω, exigo, 305.
πρέπω 10. 72.
πρεσβεύω 481. 621.
πρόπολος 352.
πρόπομπος 21.
Πρόπομποι, Æschyli fabula, *ibid.*
προπράσσω 820.
πρὸς δυσσεβείας 692.
πρὸς τί 212.
πρὸς τύμβον κλαίειν 913.
προσβολή 277.
προσείδομαι 172. 180.
προσήκω 167.
προσθόδομος 316.
προσκυρέω 11.
προστροπαῖος 281.
προστροπή 19.
πρόσφατος 791.
πρόσφορος 699.
προχαλκεύω 636.
πτοάομαι 528.
πτῶμα 11.
πυθμήν 198. 635.
πυθόμαντις 1017.
Πυθόχρηστος 888.
πυρδαής 597.
πυρόν 478.
πῶλος 781.
Proverbia,
—δράσαντι παθεῖν 307.
—ἐπὶ ξυροῦ ἄκμῃ 870.
—πρὸς τύμβον κλαίειν 913.

P.

Ῥέπω 234.

ῥοπή 505.
Res pro persona 989.

Σ.

Σάγη 552. 663.
σαίνομαι 188. 414.
σαφηνίζω 666.
σεμνός 962.
σεμνότιμος 351.
σῆμα 253.
σήπω 982.
σκήνημα 245.
σκυθρωπός 726.
Σκύλλα 603.
σπάθη 226.
σπανίζομαι 569. 705.
σπάργανα 522.
σπάω 526.
σπείραμα 242.
στάσις Chori 108.
στέγαστρον 971.
στέργηθρον 235.
στίβος 199.
στόμιον 794.
στροβέω 197. 1039.
Στρόφιος 667.
στύγος 387. 978. 1015.
στύξ 525.
συγγήρημι 895.
συγκαθεύδω 893.
συγκεκραμένος 732.
συγκόλλως 535.
συλλύω 288.
συνθήκη 547.
σύννομος 589.
σύνοιδα 210.
συντετραίνω 444.
σχέδιος 157.

T.

Τάδε φωνεῖ 308.
ταριχεύω 290.
ταυρόω 269.
ταχύνω 648.
τελεῖται 379.
τελεσφόρος 524. 651.
τελούμενος, occisus, 962.
τέλος 748.
τένων 203.
τερασκόπος 543.
τέως 980.
τί γάρ; 967.
τιμάορος 137.
τῖμος 903.
τίς pro πᾶς τις 53.
τίτης 61.
τλημόνως 736.
τλήμων 378.
τλήμων Ὀρέστης 920.
τομαῖος 162. 532.
τορῶς 729.
τραβή 737. 930.
τριγέρων 398.
τρὶς in compositis, *ibid.*
τρίτη πόσις 570.
τρίτος σωτήρ 1060.

τροπαία 763.
τρόπῳ φρενός 742.
τροφεύς 748.
τυγχάνω εἰπών 412. 937.
τώδε fem. dual. 201.
Talionis lex 304. 307.

Υ.

Ὑπάγγελος 825.
ὑπέγγυος 35.
Ὑπερβόρεος τύχη 367.
ὑπερκόπως 130.
ὑπέρτερος 99.
ὑπέρτολμος 585.
ὑπεύθυνος 703.
ὑπογραφή 203.
ὑπόπτερος 594.
ὑπορχέομαι 1012.
ὑπόρχημα ibid.
ὑποσπανίζομαι 569.
ὑστερόποινος 377.
ὑφ' ἧπαρ 266.

Φ.

Φαιδρός 557.
φαιδρύντρια 747.
φαιοχίτων 1036.
φασγανουργός 636.
φάσκω 87.
φελλός 499.
φηλήτης 988.
φημίζω 550.
φίλτρον 1016.
φόνος, *cruor*, 61.
φραδή 928.
φράσαι 107.
φρενόω 110.
φύσις, *corporis habitus*, 275.

Χ.

Χαίρω cum participio 442.
χειρόομαι 682.
χειρωναξία 749.
χέρνιψ 123.
χερομυσής 66.
χλίω 131.
χρυσεόδμητος 607.
χῶμα 711.

Ψ.

Ψάλιον 949.
ψιλός 693.

Ω.

Ὧδ' ἔχει λόγος 514.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

IN TEXTU.

v. 61. διαῤῥυδάν.
150. κεχυμενᾶν
399. στρ. γ'.
524. τῳνείρατι.
v. 540. ἀμφιταρβεῖ
544. Hic numerus bis ponendus est.
834. φρενί;

IN NOTIS.

v. 70. Sophocl. Ant. 666. Ἀλλ' ὃν πάλαι στήσειε, τοῦδε χρὴ κλύειν, Καὶ σμικρά, καὶ δίκαια, καὶ τἀναντία. ubi Brunckius advocat Senecam, *Æquum atque iniquum regis imperium feras.*

82. "*aoristi secundi*" dele "*secundi.*"

171. οὖν ex abundanti adjectum esse ait Abreschius. Eurip. Andr. 81. Μῶν οὖν δοκεῖ σοι φροντίσαι τιν' ἀγγέλων; ita edidit Musgravius pro μῶν οὐ. Dubito an non recte.

221. ξύμμετρον Pauw. quod malim.

307. Nescio an præstet ἀράσαντα, vid. Glossarium.

432. Homer. H. in Ven. 155. Βουλοίμην κεν ἔπειτα, γύναι ξεινὸς θεοῖσι, Σῇ εὐνῇ ἐπιβὰς δῦναι δόμον ἄϊδος εἴσω. Musæus Her. 79. Αὐτίκα τεθναίην λεχέων ἐπιβημένος Ἡροῦς.

905, 4. L. *post* μὴ.

3 2044 004 333 084